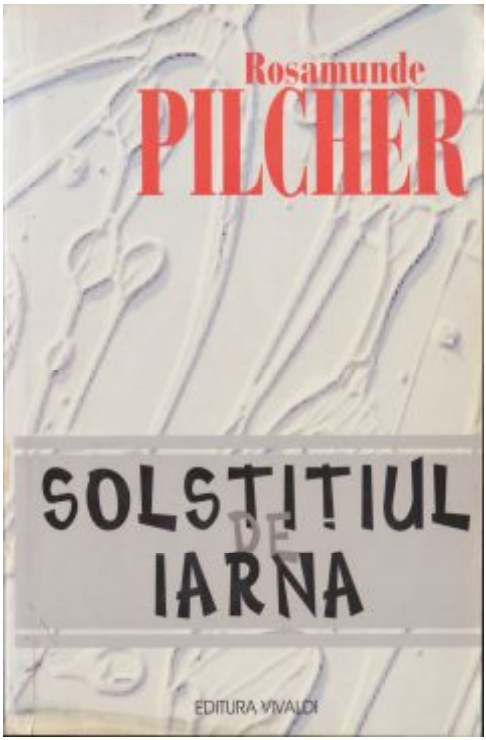

Rosamunde
PILCHER
SOLSTIȚIUL
DE
IARNĂ
EDITURA VIVALDI

ROSAMUNDE PILCHER

SOLSTIŢIUL DE IARNĂ

În româneşte de:
ILEANA CULCEA
Editura VIVALDI
Bucureşti, 2002

ROSAMUNDE PILCHER
WINTER SOLSTICE
Copyright 2000

Hodder and Stoughton Ltd.
A Division of Hodder Headline

Toate drepturile asupra acestei versiuni aparţin Editurii Vivaldi.

Ilustraţia copertei: THEODOR PETROŞANI)

Au existat momente în timpul scrierii acestei cărți când lipsa mea de cunoştințe în anumite domenii a precipitat o stare supărătoare de blocaj în truda plăsmuirii. Prin urmare, trebuie să le mulțumesc celor care şi-au dăruit cu generozitate timpul şi priceperea, ajutându-mă să ies din impas şi să răzbesc mai departe.

Lui Willie Thomson, care m-a pus în legătură cu James Sugden de la compania Johnston din Elgin şi astfel mi-a arătat calea de urmat.

Lui James Sugden, care mi-a împărtăşit din bogata-i experiență şi vastele cunoştințe despre comerțul cu lână.

Vecinului meu, David Tweedie, pentru consultațiile juridice.

Lui David Anstice, ceasornicarul din Perthshire. Reverendului dr. James Simpson, pentru sprijinul său constant şi călăuzirea înțeleaptă.

Şi, în fine, lui Robin, care şi-a plătit o datorie de onoare salvându-şi mama dintr-o capcană literară.

Elfrida

Înainte de a părăsi Londra pentru totdeauna şi a se muta în provincie, Elfrida Phipps făcu o incursiune la adăpostul de câini Battersea şi se reîntoarse cu un companion canin. Îi luă o bună jumătate de oră – şi, pe deasupra, sfâşietoare – să-l descopere, dar de îndată ce-l remarcă, stând foarte aproape de zăbrelele cuştii, țintă la ea cu ochi negri, blânzi şi umezi, care-i înmuiau inima, ştiu de îndată că acela era alesul. Nu voia un coşcogeamite dulău şi nici nu-i surâdea ideea unui cățeluş de salon, ținut pentru agrement, care chelălăie pe un ton plângăcios. Acesta se înscria în dimensiunile potrivite. Un câine de talie mijlocie, corespunzând prototipului speciei canine.

Avea păr lung, abundent şi moale, cu aspect lățos, franjurat pe grumaz şi pe părțile posterioare ale membrelor, smocuri mițoase peste ochii jucăuşi, urechi ciulite, fremătătoare, în stare de atenție încordată, dar uşor clăpăugite în repaus, precum şi o coadă stufoasă, triumfătoare, ca un mănunchi de pene zburlite.

Culoarea blănii era pestriță, cu pete neregulate maronii şi albe. Peticele brun-deschis aduceau a cacao cu lapte. Când Elfrida se interesă de linia lui genealogică, îngrijitoarea de la adăpost îi răspunsese că provenea probabil din încrucişări între Border Collie şi Bearded Collie, precum şi dintre alte rase neidentificate. De fapt, Elfridei nu-i păsa nici cât negru sub unghie. Îi plăcea nespus expresia chipului său blajin.

Făcu o donație adăpostului de câini Battersea, iar noul ei companion călători cocoțat pe locul pasagerului, cătând cu satisfacție pe geam, fericit să se familiarizeze cu această viață comodă şi lipsită de griji.

A doua zi, Elfrida îl luă la salonul local de înfrumuseţare canină pentru o toaletare completă, tuns, spălat cu şampon şi uscat cu foenul. După toate tratamentele igienice, se reîntoarse cu părul pufos şi vâlvoiat, proaspăt şi curat, mirosind plăcut a limonadă. Reacţionă la aceste atenţii sibaritice printr-o paradă de devotament statornic, recunoscător şi afectuos. Era un câine sfios, chiar timid, dar şi curajos. Dacă auzea soneria zbârnâind sau adulmeca vreun intrus, lătra cu înverşunare câteva clipe, apoi se refugia în coşul său ori în poala Elfridei.

Dură ceva timp până se hotărî ce nume să-i pună, botezându-l în cele din urmă Horace.

Cu un paner în mână şi cu Horace ţinut din scurt în lesă, Elfrida închise uşa din faţă a casei de ţară, fără etaj, coborî pe cărarea îngustă, ieşi pe poartă şi porni la drum de-a lungul caldarâmului către oficiul poştal şi magazinul universal.

Era o după-amiază mohorâtă şi cenuşie la mijlocul lui octombrie care nu promitea mai nimic bun şi nu te îmbia să-ţi abandonezi căminul. Ultimele frunze de toamnă se scuturau din copaci, plutind în derivă, purtate în voia curentului; un vânt tăios de rece, nepotrivit pentru anotimpul respectiv, sufla atât de aspru încât nici cei mai pasionaţi grădinari nu mai roboteau prin curţi, renunţând la îndeletnicirile mărunte în jurul gospodăriei; străduţele erau pustii şi copiii nu ieşiseră încă de la şcoală. Sus, pe deasupra capului, cerul devenise apăsător, împânzit de nori ce alunecau încetişor, părând să nu se mai destrame niciodată. Elfrida îşi iuţi paşii, cu Horace mergând repede pe urmele ei, fără tragere de inimă, ghicind că aceasta era mişcarea în aer liber pentru toată ziua şi că nu-i rămânea altă soluţie decât să se resemneze şi să suporte situaţia cu stoicism.

Satul, situat în comitatul Hampshire, se numea Dibton, şi aici se statornicise Elfrida cu optsprezece luni în urmă, părăsind Londra pe vecie şi încropindu-şi o nouă viaţă. La început, se simţise puţin însingurată, dar acum nu se putea închipui trăind în altă parte. Vechile ei cunoştinţe, din vremea înfloritoare când jucase în spectacole de teatru, se aventurau din timp în timp venind din metropolă să stea aici

cu ea, dormind pe divanul plin de cocoloaşe în micul dormitor din spatele casei denumit „atelier”, unde îşi ţinea maşina de cusut şi cu care îşi câştiga puţinii bani de buzunar, lucrând cu migală perne frumoase pentru o firmă de decoraţiuni interioare de pe Sloane Street.

Când aceste prietene îşi luau rămas-bun, stăruiau cu întrebări din nevoia de a se linişti – „îţi merge bine, nu-i aşa, Elfrida?”. „Nu regreţi? Nu vrei să te-ntorci la Londra? Eşti fericită?. Însă Elfrida reuşea totdeauna să le risipească temerile: „Bineînţeles că sunt. Asta e văgăuna geriatrică în care m-am refugiat. Un fund de ţară. Aici o să-mi petrec amurgul vieţii. **

Astfel că până acum se acomodase destul de lesne cu locurile şi mediul rural. Ştia cine locuia în acest cămin sau în cutare casă ţărănească. Localnicii o strigau deja pe nume. „Dimineaţă bună, Elfrida” ori „Straşnică zi, doamnă Phippst”. Unii dintre băştinaşi făceau naveta la serviciu, capii de familie pornind în zori să prindă trenul expres spre Londra şi reîntorcându-se târziu în fiecare seară să-şi ia maşina parcată la gară, pentru scurta distanţă către casă. Unii trăiseră aici de când se născuseră în căsuţe clădite din piatră care aparţinuseră taţilor şi bunicilor. Alţii stabiliţi de curând în sat, sălăşluind în cvartalul de locuinţe uniformizate, construite pe parcelele primăriei şi date cu chirie, care împresurau aşezarea, erau angajaţi la fabrica de produse electronice din oraşul învecinat. Nimic ieşit din comun şi deci atât de nestresant. În fapt, tocmai ceea ce-i trebuia Elfridei.

Mergând cu paşi repezi, trecu pe lângă cârciuma proaspăt renovată şi rebotezată acum „Dibton Coachhouse”, cu faţada înfrumuseţată, înzestrată cu firmă din fier forjat şi cu o parcare spaţioasă. Mai departe, Elfrida înaintă prin preajma bisericii, cu tise îmbrăţişate, cu poartă acoperită în cimitir şi avizier al veştilor parohiale: un concert de chitară, o excursie pentru mame şi copii mici care abia încep să umble cu paşi şovăitori. În curtea bisericii, cineva aprinsese un rug răspândind un iz dulceag de frunze pârpălite. Ciorile de câmp croncăneau plesnind din aripi prin văzduh. O pisică şedea cocoţată pe unul din stâlpii porţii ţintirimului, dar, din fericire, Horace nu o observă.

Străduța se arcuia şi, la capătul ei, lângă bungaloul anost care era noul vicariat, zări magazinul sătesc, cu lungi fanioane fluturând în vânt – reclamă la îngheţată şi cu rasteluri înţesate de ziare proptite de zid. Doi sau trei flăcăiandri cu biciclete tândăleau prin preajma uşii, iar poştaşul, cu furgoneta lui roşie, golea cutia poştală, deşertând scrisorile într-un sac.

Vitrina fusese prevăzută cu zăbrele de fier pentru a-i împiedica pe vandali să spargă panoul de sticlă şi să fure cutiile cu biscuiţi şi conservele de fasole etalate piramidal şi trădând gustul doamnei Jennings în arta decorării şi a expunerii mărfurilor. Elfrida puse coşul pe caldarâm şi legă de unul dintre drugii metalici lesa lui Horace care rămase ţintuit locului, cu un aer de resemnare. Îi displăcea să fie lăsat pe trotuar, la cheremul flăcăilor zeflemitori, dar doamna Jennings nu îngăduia să-i intre câini în prăvălie, socotind că se ridicau pe picioarele de dinapoi, ţopăiau de colo până acolo şi erau nişte brute murdare.

Înăuntrul magazinului cu tavan scund, strălucea lumina electrică şi dogora o căldură apăsătoare. Zbârnâiau agregate frigorifice şi instalaţii de congelare, pentru uz industrial, pâlpâiau viu filamentele tuburilor de neon şi de-a lungul pereţilor se răsfăţau mărfuri aranjate modern, în rafturi care fuseseră montate cu câteva luni în urmă, îmbunătăţiri enorme, cum susţinea cu tărie doamna Jennings, demne de un mic magazin cu autoservire. Din cauza atâtor obstacole, era greu de sesizat la prima vedere cine se găsea în prăvălie şi cine nu, şi abia după ce Elfrida dădu colţul – trecând de raionul cu ceaiuri şi cafea solubilă – văzu din spate o siluetă familiară lângă casa de marcat unde-şi achita costul cumpărăturilor.

Oscar Blundell! Elfrida depăşise cu mult vârsta când de bucurie îi sărea inima din loc, dar îi făcea totdeauna plăcere să-l întâlnească pe Oscar. Acesta se număra printe primele persoane pe care le cunoscuse când venise să trăiască în Dibton; mersese la biserică într-o duminică dimineaţă şi, după slujbă, vicarul cu părul său ţeapăn în adierea proaspătă de primăvară şi sutana-i albă fluturând ca rufele imaculate întinse pe sfoară la uscat, o oprise afară, pe

lespedea de piatră în fața uşii. Rostise câteva vorbe de bun venit, debitase nişte banalități despre cultivarea florilor şi asociația femeilor şi apoi, din grația divină şi spre uşurarea Elfridei, îşi îndreptase atenția spre altcineva, „iată-l şi pe organistul nostru. Oscar Blundell. Nu-i organistul nostru permanent, mă-nțelegeți, ci un strălucit instrumentist de rezervă în momente de cumpănă.

Elfrida îl văzu pe omul respectiv ieşind din întunecimea bisericii, în bătaia soarelui, să li se alăture. Îi observă chipul blând, amuzat, ochii tainici, adânciți în orbite, părul care fusese probabil cândva bălan, dar acum îi încărunțise pe de-a-ntregul. Era la fel de înalt ca Elfrida, fapt neobişnuit. Îi întrecea cu mult pe numeroşi bărbați, măsurând cinci picioare şi unsprezece țoli şi, subțire ca o scândură, însă Oscar îi ajungea Elfridei la nivelul ochilor, iar ei îi plăcea ce i se înfățişa privirilor. Întrucât era duminică, purta un costum de tweed şi o cravată agreabilă, şi când îşi strânseră mâinile într-un salut uzual, Elfrida încercă o senzație plăcută.

— Ce iscusință! rosti ea. Să cânți la orgă, la asta mă refer. E o pasiune în timpul liber?

Şi Oscar îi răspunse cât se poate de serios.

— Nu, e meseria mea. Viața mea. Şi apoi surâse, fapt ce risipi prețiozitatea vorbelor. Profesiunea mea, reformulă el.

După o zi sau două, Elfrida primi un telefon.

— Alo! Aici e Gloria Blundell. L-ai cunoscut pe soțul meu duminica trecută la biserică, după slujba religioasă. Organistul. Vino joi să luăm cina împreună. Ştii unde locuim. La „Grange". Casa de cărămidă roşie cu turnulețe de la capătul satului

— Ce invitație amabilă! îmi face *o* nespusă plăcere.

— Cum te acomodezi?

— Încet.

— Perfect! Atunci, ne vedem joi. Cam pe la ora şapte şi jumătate.

— Îți mulțumesc pentru bunăvoință. Dar receptorul celuilalt aparat fusese deja lăsat în furcă. Doamna Blundell, după cât s-ar părea, nu-şi irosea timpul.

Grange era cea mai mare casă din Dibton, la care se ajungea urcând. Drumul de acces şi pătrunzând pe porțile

extrem de ostentative. Într-un fel sau altul, nimic din toate acestea nu se potrivea cu Oscar Blundell, însă era interesant să meargă acolo, să-i cunoască soția şi să observe atmosfera în care el trăia. Nu ajungi niciodată să-i cunoşti cu adevărat şi pe de-a-ntregul pe oameni până nu-i vezi în ambianța propriului lor cămin. Până când nu le vezi mobilierul, cărțile şi nu le înțelegi stilul de viață.

Joi dimineață, Elfrida se spălă pe cap şi culoarea părului căpătă o tuşă lunară. Nuanța se numea în mod oficial blond-roşcat, dar devenea uneori mai mult portocalie decât roşiatică. Era una dintre acele dăți când se nimerea aşa, dar Elfrida se frământa pentru lucruri mai importante. Haineje reprezentau întrucâtva o problemă greu de rezolvat. În cele din urmă, se înveşmântă cu o fustă înflorată care-i ajungea până la glezne şi cu un cardigan lung, tricotat din lână, deschis în față, cu mâneci, tip robă, de culoarea chitrei verzi. Efectul produs de nuanța părului, fusta imprimată cu desenele florale şi cardigan era cât se poate de bătător la ochi, dar înfățişarea extravagantă constituia una dintre cele mai eficiente modalități ale Elfridei de a-şi insufla încredere în sine.

Porni la drum pe jos, o plimbare de zece minute, de-a lungul satului, pătrunse pe porțile ostentative şi apucă pe aleea de acces. Măcar de această dată, se dovedi a fi de o punctualitate teribilă. Nemaifiind poftită până atunci să vină în acea casă, nu se încumetă să deschidă uşa din față, ci se opri în prag strigând: „Alo, alo!" pentru a atrage atenția cuiva, aşa cum proceda în mod normal, dar descoperi soneria şi apăsă pe buton. O auzi zbârnâind în spatele casei. Aşteptă privind țintă spre peluza bine îngrijită care arăta proaspăt tunsă în acel sezon. Plutea în aer o mireasmă de iarbă tăiată de curând, se răspândea lin un miros jilav de seară răcoroasă de primăvară.

Zgomot de paşi. Uşa se deschise. Se ivi o femeie de prin partea locului, îmbrăcată într-o rochie albastră, încinsă cu un şorț înflorat, nefiind în mod evident stăpâna casei.

— Bună seara. Doamna Phipps, nu-i aşa? Poftiți înăuntru, doamna Blundell o să vină imediat. Chiar adineauri a urcat să-şi aranjeze părul.

— Sunt prima sosită?

— Da, însă exact când trebuie. Şi ceilalți or să ajungă aici în curând. Vreți să vă iau haina?

— Nu, mulțumesc, prefer s-o păstrez pe mine. De prisos să se întindă la vorbă, să dezvolte subiectul explicându-i că bluza de mătase de dedesubtul cardiganului avea o gaură la mânecă.

— Să vă conduc în salon...

Dar fură întrerupte.

— Eşti Elfrida Phipps... îmi pare rău că n-am fost aici să te întâmpin... Ridicând privirea, Elfrida o văzu pe gazdă coborând scara lată de pe palierul îngrădit cu un şir de baluştrii fasonați în formă de popic. Era o femeie voinică, înaltă, bine legată, înveşmântată în pantaloni negri de mătase şi într-o jachetă largă, brodată cu motive chinezeşti. Ținea în mână un pahar mare fără picior pe jumătate plin cu o licoare ce semăna a whisky cu sifon.

— ... Am zăbovit puțin şi apoi a sunat telefonul. Bună seara! şi-i întinse mâna. Gloria Blundell. Ce drăguț din partea ta că ai venit!

Avea un chip senin, deschis, cu ochi albaştri, iar părul, aidoma cu al Elfridei, fusese pasămite vopsit, dar într-o nuanță cu mult mai discretă de blond palid, neținător.

— E cât se poate de amabil că m-ai invitat.

— Hai să mergem lângă foc. Îți mulțumesc, doamnă Muswell. Sper că toți ceilalți se vor introduce înăuntru şi singuri. Pe aici, te rog...

Elfrida o urmă într-o încăpere spațioasă, lambrisată pe de-a-ntregul în stilul anilor 1930 şi înzestrată cu un şemineu imens zidit din cărămidă roşie, în care ardea cu vâlvătăi un foc de lemne. La gura vetrei, se găsea un paravan din țaglă căptuşit cu piele, iar camera era mobilată cu canapele şi scaune capitonate şi imprimate cu desene. Draperiile din catifea de culoarea prunei brumării cădeau în cute bogate, tivite cu franjuri aurii iar pardoseala era aşternută cu covoare şi presărată cu carpete persane groase, foarte viu colorate. Nimic din jur nu arăta vechi, ponosit sau spălăcit şi totul degaja un aer de căldură şi de confort masculin plin de voioşie şi vigoare.

— Trăieşti aici de mult timp? întrebă Elfrida, încercând să nu pară prea iscoditoare.

— De cinci ani. Casa am moştenit-o de la un unchi bătrân. Am adorat-o de când mă ştiu, obişnuiam să vin aici în copilărie. Gloria îşi aşează paharul pe o măsuţă aflată la îndemână şi se ridică să arunce încă un butuc în foc. Nu pot să-ţi spun în ce stare deplorabilă am găsit-o, totul jerpelit şi ros de molii, aşa încât a trebuit să curăţ şi să remobilez în întregime. Am amenajat de asemenea o nouă bucătărie şi două băi în plus.

— Unde ai locuit mai înainte?

— Oh, la Londra. Aveam o casă în Elm Park Gardens. Luă paharul, bău o gură fortifiantă şi apoi îl puse din nou jos. Chicoti şăgalnic. Asta-i băutura mea întăritoare. Simt nevoia să prind curaj înainte de petreceri. Ce vrei să bei? Vin de Xeres? Gin cu apă tonică? Da, Londra e un loc frumos, în care merită să trăieşti şi extraordinar de vast. Iar biserica St. Biddulph, unde Oscar cânta la orgă, se găsea la numai zece minute distanţă sau cam aşa ceva. Presupun că am fi rămas acolo pentru totdeauna, dar bătrânul meu unchi burlac şi-a dat obştescul sfârşit, cum se spune, iar Grange mi-a revenit prin testament. Şi pe deasupra, avem o fată, Francesca. A împlinit acum unsprezece ani. Am socotit totdeauna că-i mai bine să-ţi creşti copilul la ţară. Nu pricep însă ce face Oscar. Treaba lui e să toarne băuturile. Probabil că a uitat de asta şi s-a cufundat în lectură. Şi doar avem invitaţi dornici să te cunoască. Soţii M℃Gearey, de pildă. El lucrează în centrul financiar şi comercial al Londrei. Apoi, Joan şi Tommy Mills. Tommy e medic consultant la spitalul nostru din Pedbury. Scuză-mă, ce ai spus că preferi, vin de Xeres ori gin cu apă tonică?

Elfrida optă pentru băutura din malţ cu boabe de ienupăr şi o urmări cu privirea pe Gloria în timp ce se îndreptă spre servanta pe rotile bine aprovizionată, ca să-i toarne în pahar. Îşi reumplu şi ei stacana generos cu whisky scoţian.

— Poftim! zise Gloria revenind la loc. Sper că-i destul de tare. Îţi place cu gheaţă? Acum, instalează-te comod în fotoliu, simte-te ca acasă şi povesteşte-mi despre căsuţa ta ţărănească.

— Păi... e mică de tot.

Gloria pufni în râs.

— Poulton3s Row, nu-i aşa? Un rând de căsuțe construite pentru feroviari. Eşti grozav de strâmtorată?

— Nu chiar. N-am îngrămădit prea multe mobile, iar Horace şi cu mine nu ocupăm cine ştie ce spațiu.

Horace e câinele meu. O corcitură, fără rasă definită. Nu-i deosebit de frumos.

— Am şi eu doi pechinezi, dar muşcă musafirii, aşa că i-am închis în bucătărie cu doamna Muswell. Ce te-a făcut să te stabileşte în Dibton?

— Am observat anunțul de vânzare a căsuței în „Sunday Times". Se publica şi o fotografie. Arăta destul de drăguță şi nu prea costisitoare.

— Trebuie să vin într-o zi şi s-o văd. N-am mai intrat în vreuna din aceste căscioare din copilărie, când obişnuiam s-o vizitez pe văduva unui fost hamal în gară.

— Şi ce treburi învârteşti?

— Pardon? N-am înțeles!

— Grădinăreşti? Joci golf? Acțiuni de binefacere?

Elfrida se eschivă de la un răspuns precis. Recunoştea o femeie energică şi impetuoasă când îi ieşea în cale.

— Încerc să-mi aranjez grădina, dar deocamdată e în cea mai mare parte un maldăr de gunoi mişcător.

— Ştii să călăreşti?

— N-am încălecat pe cal în viața mea.

— Ei lasă, asta-i oricum simplu. Obişnuiam să călăresc când fiii mei erau doar băiețaşi, însă a trecut mult timp de atunci. Francesca are un ponei, dar mă tem că nu prea se dă în vânt după călărie.

— Ai şi băieți?

— Oh, da. Acum sunt oameni în toată firea şi amândoi însurați, bine aşezați la casele lor.

— Dar...?

— Vezi, sunt recăsătorită. Oscar e cel de-al doilea soț.

— Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama.

— Nimic important şi vrednic de regretat. Fiul meu Giles lucrează în Bristol, iar Crawford are o slubă în centrul comercial al Londrei. Computere sau ceva asemănător, întru

totul peste puterea mea de înțelegere. Bineînțeles că-l cunoşteam pe Oscar de ani de zile. St. Biddulph, din Piața Raleigh, era biserica la care mergeam noi sistematic. Oscar a cântat dumnezeieşte la funeraliile bărbatului meu. Când ne-am căsătorit, toată lumea a rămas uluită. „Holtei tomnatic ce eşti!", îi spuneau unii. „Ai habar în ce belea te bagi de bunăvoie?"

Totul i se părea Elfridei extraordinar de incitant.

— A, fost Oscar dintotdeauna muzician? întrebă ea.

— Da, dintotdeauna. Şi-a făcut studiile la şcoala corală de la Westminster Abbey, apoi a plecat să predea muzica la colegiul universitar Glastonbury. A ocupat acolo postul de organist şi de dirijor de cor pentru un număr de ani. Şi pe urmă a abandonat învățământul, s-a mutat la Londra, a obținut slujba la St. Biddulph. Cred că şi-ar fi continuat cariera acolo până când l-ar fi scos cu picioarele înainte, dar unchiul meu a murit de bătrânețe şi soarta a hotărât altfel.

Elfrida simți regrete surde pentru Oscar.

— Nu s-a supărat că şi-a luat adio de la Londra?

— A fost ca şi cum ai fi smuls din pământ cu rădăcini cu tot un copac bătrân. Dar, de dragul Francescăi, a afişat un aer de bravadă. Aici îşi are camera de muzică, partiturile şi cărțile, în plus mai dă uneori lecții particulare doar atât cât să nu-şi piardă îndemânarea şi să exerseze. Muzica e viața lui. Îi place când se iveşte vreo împrejurare neprevăzută şi poate cânta pentru serviciul divin de dimineață la biserica din Dibton. Şi, firește, dispare mereu pe furiş ca să studieze în tihnă, de unul singur, şi să se mențină în formă. În spatele Gloriei, uşa dinspre hol se deschisese încetişor. Flecărind fără întrerupere şi cu volubilitate, nu băgă de seamă acest lucru, dar, observând în cele din urmă că Elfrida îşi îndreptă atenția în altă direcție, se răsuci în scaun să scruteze peste umăr.

— Ah, iată-te în sfârşit, dragul meu! Tocmai vorbeam despre tine.

Toți deodată sosiră şi ceilalți invitați, lăsați să intre fără să fie conduşi şi umplând casa de zgomotul glasurilor. Soții Blundell ieşiră să-i întâmpine şi Elfrida rămase singură pentru câteva clipe. Îi trecu brusc prin minte că ar fi într-o

oarecare măsură mai plăcut să se întoarcă acasă şi să-şi petreacă seara în solitudine meditând la toate noutăţile de-abia aflate, dar bineînţeles că nu se cuvenea să acţioneze sub influenţa primului îmbold. Aproape înainte să-şi poată alunga gândul ruşinos, gazdele se înapoiară, musafirii lor năvăliră în salon, iar dineul îşi urmă cursul normal.

Se dovedi a fi o seară protocolară, îmbelşugată tradiţional cu feluri de mâncare excelente, udate din abundenţă cu un vin minunat. Se înfruptară mai întâi din somon afumat şi apoi din pulpă de miel, apetisant prezentată şi frumos rumenită, se serviră ca desert trei varietăţi de budinci, cu frişcă groasă, pusă în mici cupe, iar la urmă brânză de Stilton, moale şi smântânoasă, marmorată cu vinişoare verzi-albăstrui de mucegai. Când se aduse vinul de Porto, observă Elfrida cu oarecare amuzament, doamnele nu părăsiră încăperea, ci, dimpotrivă, rămaseră ţintuite pe loc, laolaltă cu bărbaţii; singură Elfrida sorbea întruna pahare cu apă, pe care şi le tot turna dintr-o carafă din sticlă şlefuită, pe când toate celelalte femei îşi savurau licoarea roşie şi dulce, originară din Portugalia, iar Gloria mai abitir ca oricare alta.

Se întrebă dacă Gloria, tronând în fruntea şirului, nu întrecuse puţin măsura cuvenită, depăşindu-şi raţia de alcool şi dacă, atunci când venea timpul ca toţi invitaţii să se ridice de pe scaune, nu i se vor împletici picioarele, gată-gata să se prăbuşească la podea cu faţa în jos. Însă Gloria era plămădită dintr-o materie mai dură şi, când doamna Muswell îşi vârî capul pe uşă să-i anunţe că adusese deja serviciul de cafea în salon, merse în capul coloanei cu paşi siguri, conducându-i pe ceilalţi din sufragerie de-a lungul holului.

Se strânseră în jurul focului, dar Elfrida, ridicându-şi ceaşca de cafea de pe tavă, distinse prin fereastra cu draperia dată la o parte cerul albastru profund cu sclipiri de safir. Deşi ziua de primăvară fusese capricioasă, cu ploi torenţiale şi licăriri trecătoare de soare, pe când savuraseră pe îndelete mâncărurile fine, norii se destrămaseră şi cea dintâi stea răsărită anina în văzduh de bolta cerească peste vârful unui fag îndepărtat, cu ramuri înmugurite. Se găsea în nişa ferestrei o banchetă tapisată şi se duse să se aşeze acolo, legănând uşor în căuşul palmelor ceaşca şi farfurioara,

privind țintă spre stele.

Curând, i se alătură Oscar.

— Te simți bine? o întrebă el.

Elfrida se întoarse şi ridică ochii.

— Desigur. Ce seară minunată! Narcisele îşi vor deschide bobocii peste puțin timp.

— Îți plac grădinile?

— N-am prea multă experiență. Dar aceasta arată extrem de îmbietoare.

— Vrei să te însoțesc într-o scurtă plimbare? Nu s-a întunecat încă.

Elfrida aruncă o privire spre ceilalți, instalați comod în fotoliile adânci din apropierea şemineului şi captivați de o conversație aprinsă.

— Da, propunerea îmi surâde, dar n-ar fi o impolitețe din partea noastră?

— Nici pomeneală! Oscar îi luă ceaşca de cafea din mână şi o puse înapoi pe tavă. Elfrida şi cu mine ieşim să facem o scurtă plimbare prin grădină.

— La ora asta? Gloria rămase uluită. S-a înserat de-a binelea şi e frig.

— Nu-i atât de întuneric. N-o să zăbovim mai mult de zece minute.

— În ordine, însă asigură-te ca biata fată să-şi pună o haină groasă. E răcoare şi umezeală. Nu-ł lăsa să te țină până târziu, draga mea...

— Aşa am să fac.

Ceilalți reveniră la discuția lor despre costurile samavolnice şi înechitabile ale învățământului particular. Elfrida şi cu Oscar părăsiră încăperea. El închise uşa fără zgomot, apoi culese de pe un scaun o scurtă vătuită de piele şi dublată pe dinăuntru cu meşină.

— Ea Gloriei. O poți împrumuta, şi îi anină cu blândețe veşmântul pe umeri. Pe urmă deschise uşa din față pe jumătate acoperită cu ochiuri de geamlâc şi păşiră afară în amurgul de primăvară răcoros şi pur. Arbuşti şi liziere se conturau nedesluşit în crepuscul, iar pajiştea se simțea sub picioare moale şi umezită cu picături de rouă.

Mergeau cu paşi măsurați. La capătul îndepărtat al

peluzei, se profila un zid de cărămidă, consolidat de borduri din piatră şi despicat de o arcadă cu o impunătoare poartă din fier forjat. Oscar o deschise şi pătrunseră într-o grădină întinsă, împrejmuită cu ziduri, împărţită cu grijă în forme geometrice de garduri vii din cimişir. Pe o pătrime erau trandafiri, cu tufele curăţate de uscături sau de crengile de prisos, iar pământul îngrăşat din abundenţă cu compost. În mod limpede, când sosea vara, se revărsa aici o splendoare de culori şi de miresme.

Confruntată cu profesionalismul, Elfrida se simţi cam stingheră şi nelalocul ei.

— Toate astea-s rodul muncii tale?

— Nici pe departe! Eu întocmesc planul de ansamblu, dar am angajat un muncitor.

— Nu mă pricep prea bine la denumirile florilor. N-am avut niciodată o grădină adevărată.

— Mama mea nu se fâstâcea nicicând în privinţa numelor. Le descurca în orice împrejurare şi găsea mereu răspuns. Dacă cineva o întreba despre denumirea unei flori şi habar n-avea ce era, îi spunea pur şi suplu cu autoritate „Înapoiicum Forgetanamia”. Şi găselniţa asta producea impresie aproape totdeauna.

— Trebuie s-o ţin minte.

Cutreierau unul lângă altul de-a lungul potecii late, presărate cu pietriş.

— Sper că nu te-ai simţit prea străină la cină. Mă tem că suntem într-o oarecare măsură o şleahtă provincială, cu orizont mărginit.

— Nici gând! Am savurat fiecare clipă. Îmi place să stau şi să ascult.

— Viaţa la ţară. Abundă în intrigi.

— Îţi lipseşte Londra?

— Enorm, din când în când. Concertele şi muzica de operă. Şi biserica mea, St. Biddulph.

— Eşti credincios? îl întrebă Elfrida sub impulsul momentului, apoi se căi pentru această lipsă de stăpânire. Era prea devreme să-l incomodeze cu întrebări personale.

Dar Oscar rămase netulburat.

— Nu ştiu, însă mi-am petrecut întreaga viaţă pătruns de

muzica sacră, liturghiile şi imnurile închinate fecioarei Maria şi cântate la vecernie în Biserica Anglicană. Şi aş considera incomod şi dezagreabil să trăiesc într-o lume în care n-aş avea cui să-mi exprim recunoştinţa.

— Pentru binefacerile revărsate de divinitate, asta vrei să zici, nu?

— Întocmai!

— Înţeleg, dar chiar şi aşa nu sunt câtuşi de puţin evlavioasă. Am mers la biserică în acea duminică doar pentru că mă simţeam puţin cam izolată şi aveam nevoie de compania altor oameni. Nu mă aşteptam să ascult o muzică atât de minunată. Şi n-am mai auzit niciodată până atunci un asemenea acompaniament muzical scris pentru Te Deum.

— Orga e nouă, plătită din nenumărate vânzări la bazaruri, prin contribuţie benevolă, colecte şi loterii.

Îşi urmară drumul în tăcere pentru câteva clipe.

— Socoţi asta ca o binecuvântare? Mă refer la noua orgă.

Oscar izbucni într-un hohot de râs.

— Asta cam seamănă cu un căţel care-l mârâie pe cel ce-i întinde un os de ros. Bineînţeles că da.

— Şi mai ce altceva?

Nu-i răspunse imediat. Elfrida se gândi la soţia lui, la casa extrem de confortabilă şi de îmbelşugată, la camera de muzică, la prietenii săi, la evidenta siguranţă financiară. Chibzui că ar fi interesant de aflat cum de ajunsese Oscar să se însoare cu Gloria. Întrevăzuse el oare estompat şi ameninţător la orizont, după ani în şir de burlăcie, coruri de băieţi, salarii sărăcăcioase şi săli academice de cursuri pline de praf, deşertăciunile bătrâneţii unui holtei tomnatic şi găsise o cale aparent rapidă şi uşoară pentru a ieşi din impas, recurgând la un paleativ? Văduva bogată, energică, amfitrioană destoinică, mamă pricepută. Sau pesemne că Gloria însăşi vânase stând la pândă pentru a-şi prinde prada şi hotărâse cu de la sine putere. Poate că se îndrăgostiseră pur şi simplu nebuneşte. Oricum ar fi stat lucrurile, se părea că viaţa lor conjugală decurgea bine.

Între Elfrida şi Oscar se aşternuse tăcerea.

— Nu-mi spune, dacă aşa preferi, grăi ea în cele din urmă.

— Mă străduiesc doar să-mi limpezesc gândurile şi să-ţi

explic cât mai clar. M-am căsătorit târziu, iar Gloria avea deja băieți mari din căsnicia anterioară. Dintr-un motiv sau altul, nu mi-a trecut niciodată prin minte că aş mai putea avea un copil al meu. Când s-a născut Francesca, m-a cuprins mirarea, nu numai pentru că ea venise pe lume şi exista, o făptură micuță şi însuflețită, o gâgâlice cu ochi, dar atât de desăvârşită. Şi aşa de apropiată. De parcă aş fi cunoscut-o dintotdeauna. Un adevărat miracol. A împlinit acum unsprezece ani şi încă mă minunez de norocul care a dat peste mine.

— E aici, acasă?

— Nu, ci la o şcoală cu internat. Mâine seară mă duc după ea s-o aduc pentru a-şi petrece cu noi sfârşitul săptămânii.

— Mi-ar plăcea s-o cunosc.

— O s-o cunoşti în mod sigur. Aş vrea să cred că o să te cucerească. Atunci când Gloria a moştenit hărăbaia asta de casă, m-am revoltat împotriva fatalității de a părăsi Londra. Dar din dragoste pentru Francesca, m-am lăsat purtat în voia valurilor vieții şi m-am conformat. Aici, are libertate şi spațiu larg de manifestare. Copaci şi mirosul ierbii. Loc berechet să crească. Loc suficient pentru iepuri de casă, cobai şi ponei.

— În ce mă priveşte, cele mai minunate lucruri sunt cântecul păsărilor în zori şi cerul nesfârşit.

— Şi tu, după cum se vede, ai fugit din Londra şi te-ai ascuns într-un colț de țară?

— Da, era şi timpul.

— Cu strângere de inimă?

— Într-un fel. Am trăit acolo toată viața. Chiar din momentul în care am absolvit şcoala şi am plecat de acasă. M-am înscris la Academia regală de artă dramatică. După ce am terminat cursurile, am jucat pe scenă. Spre marea dezaprobare a părinților mei. Însă nu m-am sinchisit de atitudinea lor reprobatoare. Nu mi-a păsat realmente niciodată.

— Actriță, deci! Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Şi cântăreață. Şi dansatoare. În reviste teatrale şi-n spectacole de estradă, music-hall american şi varieteu. Mă plasau mereu în spatele ansamblului de estradă, fiindcă eram

groaznic de înaltă. Şi apoi ani în şir de repetiţii o dată la două săptămâni şi de texte învăţate pe de rost şi roluri mărunte la televiziune. Nimic prea strălucit.

— Mai profesezi încă?

— Ferească Dumnezeu, nu! Am păsărit scena de multă vreme. M-am măritat cu un actor, ceea ce a fost cea mai teribilă hotărâre din toate punctele de vedere posibile. Şi pe urmă, el a plecat ca din puşcă în America şi nu l-a mai văzut nimeni de atunci, aşa încât m-am întreţinut singură făcând orice soi de muncă ocazională ieşită-n cale şi apoi m-am recăsătorit. Dar nici de data asta n-au mers lucrurile mai bine. Nu cred că am avut vreodată destul fler să-mi aleg bărbatul potrivit.

— Şi cel de-al doilea soţ era tot actor? Glasul îi suna amuzat, întocmai cum nădăjduia Elfrida. Vorbea rareori despre soţii ei şi singurul mod în care putea suporta mai uşor dezastrul era să-i ia în derâdere.

— Oh, nu, se ocupa de afaceri. Vinilin şi linoleum pentru acoperirea pardoselelor, materiale îngrozitor de costisitoare. Oricine şi-ar fi închipuit că aş fi fost nemaipomenit de asigurată şi ferită de grijile vieţii, dar el nutrea acea dezagreabilă convingere victoriană că dacă bărbatul îşi hrăneşte şi-şi adăposteşte nevasta şi-i drămuieşte cu zgârcenie, mai mult ca o pomană, un fel de alocaţie pentru cheltuieli menajere, atunci înseamnă că şi-a respectat cu prisosinţă partea din contractul matrimonial.

— Păi, de ce nu? rosti Oscar. O tradiţie statornicită de demult, datând de secole. Numai că pe atunci se numea sclavie.

— Ce bine că înţelegi! Ziua în care am împlinit şaizeci de ani a fost cea mai fericită din viaţa mea, fiindcă am primit carnetul de pensie şi ştiam că puteam merge până la cel mai apropiat oficiu poştal unde căpătăm pe loc bani peşin fără să trudesc. Niciodată în toată viaţa mea nu mi s-a oferit ceva pe gratis. Mi se părea că m-am trezit într-o lume cu totul nouă.

— Ai copii?

— Nu, niciunul.

— Încă nu mi-ai explicat de ce te-ai mutat în satul ăsta.

— Din nevoia stringentă de a schimba locul.

— Un pas uriaş.

Între timp, se întunecase de-a binelea. Întorcând capul, Elfrida privi îndărăt spre casă şi desluşi, prin dantelăria porţilor de fier forjat, scânteieri de lumină iradiată de ferestrele din salon. Cineva trăsese la o parte draperiile.

— N-am mai vorbit până acum despre toate astea. N-am spus nimănui.

— Nu trebuie să mi te destăinui mie.

— Poate că am îndrugat deja vrute şi nevrute. Pesemne că am băut prea mult vin la cină.

— Nu cred.

— A mai existat în viaţa mea un bărbat. Atât de special, atât de seducător, atât de tandru, hazliu şi fără cusur. Alt actor, dar de data aceasta celebru şi plin de succes, însă nu vreau să-i divulg numele. Strălucit! Am trăit împreună timp de trei ani în căsuţa lui din Barnes, apoi a suferit de boala lui Parkinson şi s-a chinuit doi ani până să moară. Casa îi aparţinea. A trebuit să plec. La o săptămână după înmormântare, am văzut anunţul de vânzare pentru căsuţa ţărănească din Poulton3s Row. În „Sunday Times". Şi am cumpărat-o săptămâna următoare. Nu mă scald deloc în bani, însă n-a costat prea mult. L-am adus cu mine pe scumpul meu câine Horace să-mi ţină de urât, mă bucur de pensie, mai câştig ceva bani brodând perne pentru un decorator de interioare, cam snob, din Londra. Lucrul de mână nu-i foarte trudnic şi îmi ocupă timpul, mă menţine pe linia de plutire şi pe deasupra mă ajută să o scot la capăt fără datorii. Mi-a plăcut totdeauna să cos, să lucrez cu materiale frumoase, scumpe, iar fiecare model în relief să difere de celelalte. Propriile-i vorbe îi răsunau în urechi extrem de banal. Nu ştiu de ce îţi spun toate astea. Nu-i nimic demn de interes.

— Ba dimpotrivă, găsesc că-i fascinant.

— Nu-nţeleg de ce. Dar eşti foarte amabil. De-acum, întunericul se întindea ca un văl de pânză şi nu putea să-i descifreze chipul sau să-i citească expresia în ochii tainici. Cred că e timpul să ne întoarcem la ceilalţi.

— Desigur.

— Îmi place nespus de mult grădina ta. Îţi mulţumesc că

mi-ai arătat-o. Într-una din zile, trebuie s-o văd la lumina soarelui.

Aceste întâmplări mai mult sau mai puțin mărunte se petrecuseră joi. În duminica următoare, începu o ploaie încă de dimineață, nu în torente trecătoare şi vijelioase de primăvară, ci mai degrabă o burniță deasă, cu răpăieli în ferestrele căsuței cumpărate de Elfrida, întunecându-i cămăruțele, astfel încât se văzu nevoită să aprindă toate luminile. După ce-l scoase pe Horace în grădină pentru necesitățile trupeşti, îşi făcu o ceaşcă de ceai şi o luă în dormitor, să-şi petreacă dimineața lenevind la căldură, în tihnă, citind ziarele din ziua precedentă şi dezlegând cuvinte încrucişate.

Dar imediat după ora unsprezece, fu întreruptă de sunetul strident produs de clopoțelul de la uşa din față, un dispozitiv zăngănind discordant şi cacofonic, pus în funcțiune de un şnur care atârna liber în aer. Țiuitul prelung şi metalic se asemăna atât de mult cu semnalul de alarmă în caz de incendiu, că Elfridei îi sări inima din loc. Tolănit la picioarele patului, Horace se ridică pe labele dinapoi şi slobozi câteva lătrături sacadate. Era tot ce simțea să facă pentru cauza protejării stăpânei lui; slab de înger, nu se nărăvise încă să-i mârâie şi să-i muşte pe intruşi. Surprinsă, dar netulburată, Elfrida coborî din pat, îşi trase pe umeri halatul, îşi legă eşarfa largă cu nod bufant şi-şi croi drum pe scara îngustă şi abruptă. Treptele duceau către camera de zi, iar uşa principală dădea direct spre grădina în miniatură de la față. Acolo, Elfrida se pomeni cu o fetişcană îmbrăcată în blugi şi într-un hanorac pe care se prelingea apa în şiroaie şi încălțată cu pantofi de sport cu talpă de cauciuc. Hanoracul nu avea glugă, aşa că părul copilei se udase ciuciulete ca blana unui câine care tocmai se zbenguise înotând în voie. Îşi împletise în cozi pletele de un castaniu deschis şi obrajii pistruiați i se îmbujoraseră de frig şi umezeală.

— Doamna Phipps?

Purta aparat dentar, dezvăluind o gură plină de lucrături fine executate în metal.

— Da.

— Sunt Francesca Blundell. Mama zicea că-i o zi îngrozitor

de urâtă, dar n-aţi vrea să veniţi la prânz? Avem o bucată enormă de friptură de vacă şi o grămadă de...

— Dar de-abia m-au invitat la cină.

— Chiar spunea mama că o să-mi răspundeţi aşa.

— E foarte drăguţ din partea ei. După cum vezi, nu m-am îmbrăcat încă. Nici măcar nu m-am gândit la masa de prânz.

— Era cât pe ce să vă dea un telefon, însă m-am oferit eu să vin fuga cu bicicleta.

— Ai mers cu bicicleta?!

— Am lăsat-o pe trotuar. Totul e în regulă. O vână de apă ţâşnită cu presiune peste marginea unui jgheab de acoperiş se revărsă alături de fetişcană, greşind ţinta cu doar câţiva ţoli.

— Cred că nu ţi-ar strica să intri înainte să te murezi ca un şoarece, spuse Elfrida.

— Oh, mulţumesc. Francesca acceptă invitaţia cu însufleţire şi trecu pragul casei. Auzind glasuri şi dumirindu-se că era cât se poate de sigur să-şi facă apariţia, Horace coborî treptele ţanţoş şi cu un aer de demnitate.

— Iată-l pe câinele meu, Horace.

— E un scump. Pechinezii mamei hămăiesc ore în şir când primim musafiri. Vă supăraţi dacă-mi scot hanoracul?

— Nici gând! Cred că-i o idee grozavă.

Francesca se apucă să-şi lepede haina impermeabilă, deschizând fermoarul şi drapând-o peste pilastrul ce susţinea balustrada scării în spirală la capătul de jos, de unde prinse a picura pe pardoseală.

Francesca privi de jur-împrejur.

— Am socotit mereu că astea sunt cele mai drăguţe căsuţe, dar n-am intrat niciodată întruna, rosti ea. Sub genele dese şi întoarse în sus, ochii mari şi cenuşii îi scăpărau viu. Când mami mi-a zis că locuiţi aici, ardeam de nerăbdare să vin şi să arunc o privire. D-aia am gonit cu bicicleta. Vă deranjează?

— Câtuşi de puţin! Mă tem doar că-i destul de mare înghesuială.

— Cred că e perfect.

Ceea ce, firește, nu corespundea realităţii. Spaţiul era strâmt, cu aspect sărăcăcios, ticsit cu bunuri personale şi

piese de mobilier aduse de Elfrida de la Londra: canapeaua denivelată şi curbată la mijloc, fotoliul în stil victorian, grilajul căminului, fasonat din bare de alamă, biroul de scris uzat şi tocit, tablouri lipsite de valoare şi prea multe cărţi.

— Aveam de gând să aprind focul şi să mă lungesc pe canapea fiindcă e o zi atât de mohorâtă, dar n-am apucat încă. Vrei o ceaşcă de ceai, de cafea sau altceva?

— Nu, mulţumesc. De-abia am băut o Coca-Cola. Unde duce uşa aia?

— În bucătărie. Hai să-ţi arăt!

Elfrida porni în frunte, deschise uşa de lemn prevăzută cu zăvor şi o împinse la perete. Bucătăria nu depăşea ca mărime o cambuză de vas. Aici, o mică sobă, marca Rayburn, susura mocnit, răspândindu-şi căldura în întreaga căsuţă; un bufet de lemn cu policioare era înţesat cu porţelanuri, o chiuvetă din faianţă smălţuită stătea fixată în perete dedesubtul ferestrei, iar o masă din lemn şi două scaune umpleau spaţiul rămas. Alături de fereastră, o uşă solidă dădea în grădina din spatele casei. Jumătatea de sus a tăbliei era acoperită cu geamuri mici, pătrate, prin care se puteau vedea curtea pavată cu dale şi bordura îngustă, ceea ce arăta clar cât de departe ajunsese Elfrida cu aranjarea brazdelor destinate cultivării florilor. Ferigi înalte cu frunze dinţate îşi croiseră drum printre lespezile de piatră, iar un caprifoi se căţărase pe zidul învecinat.

— Grădina nu-i foarte îmbietoare pe o vreme haină ca asta, dar am destul loc să mă întind pe un şezlong într-o seară de vară.

— Oh, îmi place la nebunie. Francesca iscodea de jur-împrejur cu un ochi ager şi format de gospodină.

— N-aveţi frigider. Şi nici maşină de spălat vasele. Şi nici congelator.

— Nu, n-am congelator. Dar am frigider şi maşină de spălat vasele, însă le ţin în magazia din fundul curţii. Şi-mi spăl toate vasele în chiuvetă fiindcă nu-i suficient spaţiu disponibil pentru maşină.

— Cred că mami ar face apoplexie dacă ar trebui să spele toate vasele cu mâna.

— Nu-i prea greu când locuieşti de unul singur.

— Îmi plac nespus de mult porțelanurile dumneavoastră. Albe cu albastru. Sunt preferatele mele.

— Şi mie-mi plac. Sunt desperecheate, nu se asortează bine, dar cumpăr câte un mic obiect de bucătărie ori de câte ori găsesc ceva într-o prăvălie de vechituri. Acum, s-au adunat atâtea încât abia mai pot să le fac loc.

— Ce-i la etaj?

— La fel ca pretutindeni. Două camere şi o baie micuță. Baia e atât de strâmtă încât trebuie să-mi atârn picioarele peste marginea căzii. Deci, se află un dormitor pentru mine şi un mic atelier unde îmi brodez pernele decorative. Dacă invit un musafir, e nevoit să doarmă acolo, laolaltă cu maşina de cusut, resturi de materiale şi registrul de comenzi.

— Tăticu' mi-a spus că lucrați perne. Cred că totu-i perfect pentru o singură persoană. Şi câinele, fireşte. Seamănă cu o căsuță de păpuşi.

— Ai o căsuță de păpuşi?

— Da, însă nu mă mai joc de mult cu ea. Mă îngrijesc de animale. Un cobai pe nume Happy, dar nu se simte prea bine. Cred că trebuie să mergem la veterinar. Îi cade părul şi i-au rămas petice goale care arată oribil. Am iepuri. Şi un ponei. Francesca strâmbă nițel din nas. Îl cheamă Prince, dar câteodată e puțin cam neastâmpărat. Aş face mai bine să plec acum. Mami zice că trebuie să-l plimb de colo până colo înainte de prânz şi asta durează o veşnicie, mai ales pe ploaie. Mulțumesc că mi-ați dat voie să văd casa.

— Cu plăcere. Şi eu îți mulțumesc că mi-ai transmis amabila invitație.

— Veniți, nu-i aşa?

— Bineînțeles.

— O să mergeți pe jos?

— Nu, fiindcă burnițează, prefer să mă deplasez cu maşina. Şi dacă mă întrebi unde o parchez, o să-ți spun. Pe drum.

— E cumva Fordul ăla Fiesta vechi şi albastru?

— Da. Şi vechi e doar un cuvânt uzual şi operativ. Dar nu-mi pasă, cu condiția ca motorul să pornească şi roțile să se învârtească.

Francesca zâmbi la aceste vorbe, etalându-şi cu dezinvoltură dantura brăzdată de o rețea de sârmulițe.

— Atunci, ne vedem mai târziu, rosti ea. Întinse mâna după hanoracul de pe care se scurgea încă apa, îşi trase pe mâneci haina udă şi scutură din cap să-şi îndrepte cosițele pe spate. Elfrida îi deschise uşa.

— Mami a fixat ora mesei la unu fără un sfert.

— O să fiu acolo şi mersi că ai venit.

— O să mai vin şi altă dată, îi promise Francesca, iar Elfrida o petrecu cu privirea cum înainta de-a lungul potecii împroşcând în jur şi lipăind prin apă, până ieşi pe poartă. Câteva clipe mai târziu, încălecă pe bicicletă şi porni fluturând din mână, pedalând într-o goană nebună prin băltoacele adunate în denivelările drumului şi pierind încet-încet în depărtare.

*

Elfrida se împrieteni întâi şi-ntâi cu Oscar, Gloria şi Francesca. Prin mijlocirea lor, îi cunoscu şi pe ceilalți. Nu numai pe soții MℭGearey şi Millse, ci şi pe cei doi Foubister, care erau statorniciți în sat de multă vreme şi organizau sărbătoarea anuală bisericească de vară în parcul conacului lor cu multe ascunzişuri şi coridoare, construit în stil georgian. Făcuse cunoştință şi cu comandorul Burton-Jones, ofițer în retragere, văduv şi extrem de sârguincios, trudind de zor în grădina-i impecabilă, preşedinte al Asociației publice pentru amatorii de drumeții, solist în corul bisericii. Comandorul Burton-Jones (zis şi Bobby, prescurtare familiară şi alintătoare a numelui de botez Robert) organiza mici petreceri savuroase, la care se serveau numai băuturi alcoolice şi îşi denumea dormitorul cabina căpitanului de vas. Urma la rând cuplul Dunn, el fiind un om putred de bogat care cumpărase şi transformase vechiul prezbiteriu într-o minunăție de spațiu dotat cu toate comoditățile moderne şi obiectele de utilitate practică, întregit cu săli pentru jocuri şi cu o piscină acoperită şi încălzită.

Alții, mai modeşti, intraseră în viața Elfridei unul câte unul, pe măsură ce-şi vedea de treburile zilnice: doamna Jennings, care ținea magazinul sătesc şi conducea oficiul poştal; domnul Hodgkins, care îşi făcea rondul o dată pe săptămână cu furgoneta măcelăriei livrând comenzile la domiciliu; era o sursă de ştiri şi zvonuri demnă de încredere

şi îşi susţinea cu fermitate părerile politice; Albert Meddows care răspunsese anunţului ei (de fapt, o carte poştală lipită şi expusă pe vitrina doamnei Jennings prin care cerea o mână de ajutor pentru amenajarea grădinii) şi se apucase cu nădejde de muncă, pornind de unul singur o ofensivă îndârjită împotriva neorânduielii jalnice şi a pavajului deformat din grădina Elfridei dindărătul casei. Vicarul şi soţia lui o invitaseră la o cină uşoară cu preparate reci, în cursul căreia i se propusese încă o dată să se asocieze aşezământului de utilitate publică pentru femei. Refuzând în mod politicos – nu gusta excursiile cu autocarul şi nu făcuse niciodată în viaţa ei un borcan de gem – consimţi în cele din urmă să se implice în activităţile şcolii primare şi sfârşi prin a pune în scenă pantomima reprezentată anual de Crăciun.

Cu toţii erau destul de binevoitori şi o făcuseră să se simtă binevenită, dar Elfrida nu-l considera pe niciunul dintre ei la fel de interesant sau de captivant ca familia Blundell. Ospitalitatea Gloriei nu avea limite şi nu trecea cel puţin o săptămână încheiată fără ca Elfrida să nu primească invitaţia de a-şi petrece timpul la Grange pentru a participa la o masă copioasă sau la vreo distracţie în aer liber cum ar fi de pildă un picnic ori o partidă de tenis (Elfrida nu juca tenis, dar se socotea fericită să privească în tăcere). Se mai iviră şi alte ocazii cu totul deosebite: cursa de cai pe teren accidentat, organizată în fiecare primăvară la ferma învecinată, o vizită la grădina Trustului Naţional, o seară mondenă la teatrul din Chichester. Elfrida sărbătorise Crăciunul şi ajunul Anului Nou cu soţii Blundell şi când dădu prima petrecere pentru prietenii de curând dobândiţi (după ce Albert Meddows îi readuse la viaţă grădina, îi nivelase pietrele de pavaj, îi curăţase caprifoiul de uscături şi-i vopsise magazia), Oscar se oferi în mod voluntar să servească şi să prepare băuturile alcoolice, iar Gloria aduse feluri de mâncare alese şi îmbelşugate, gătite în bucătăria ei spaţioasă.

Cu toate acestea, existau limite şi rezerve. Trebuiau să fie, dacă Elfrida nu dorea să se lase subjugată de cuplul Blundell şi să i se îndatoreze peste măsură. De la bun început, recunoscuse în Gloria o femeie energică şi viguroasă – poate

cu o puternică înclinație către duritate, într-atât de dârză se arăta mereu ca lucrurile să urmeze făgaşul impus de ea însăşi – şi Elfrida îşi dădea pe deplin seama de pericolele la care se expunea într-o atare situație. Părăsise Londra ca să-şi făurească o viață independentă şi ştia că i-ar fi fost prea lesne unei femei singure şi destul de împovărate ca ea să fie târâtă (şi poate chiar înghițită) în torentul spumegând al mondenităților Gloriei.

Aşadar, din când în când, Elfrida se învățase să păstreze distanța, să se țină în umbră, să invoce scuze. Pasămite, o supra-încărcare cu treburile casnice sau un surmenaj ori un angajament anterior care nu putea fi încălcat cu niciun chip, cu vreo persoană inventată, necunoscută Gloriei. Din timp în timp, evada de pe meleagurile Dibton, înghesuindu-l pe Horace în maşină pe locul pasagerului şi pornind la plimbare de-a lungul ținutului până departe în alt comitat unde nu o cunoştea lumea şi ea cu Horace se cățărau pe o coamă de deal cu turme de oi la păscut iarbă verde ca buraticul, ori mergeau pe vreo cărăruie ce şerpuia pe lângă un pârâu văluros şi întunecat şi găseau la capătul ei o cârciumă înțesată de străini în care Elfrida putea să mănânce un sandviş, să bea o ceaşcă de cafea şi în esență să se delecteze în prețioasa-i solitudine.

În astfel de împrejurări, departe de Dibton şi cu percepții ascuțite de simțul perspectivei, devenea un lucru posibil să-şi analizeze gradul de implicare afectivă în relațiile cu soții Blundell şi să-şi catalogheze constatările în mod nepărtinitor şi detaşat, ca într-o listă de cumpărături.

Prima descoperire era că îi plăcea enorm de Oscar; poate că depăşea orice măsură. Trecuse cu mult de vârsta iubirii romantice, dar nevoia de companie reprezenta cu totul altceva. Chiar de la prima lor întâlnire pe pragul bisericii din Dibton, când prinsese numaidecât simpatie pentru Oscar, ajunse să se simtă din ce în ce mai bine în compania lui. Timpul nu dovedise că prima impresie fusese greşită.

Dar se hazarda pe un teren delicat, necunoscut, de parcă s-ar fi încumetat să calce pe ghețuri plutitoare în derivă, gata să se spargă în orice clipă. Elfrida nici nu simula o smerenie şi o nevinovăție ipocrită şi afectată, nici nu se ghida după

principii morale teribil de înalte; într-adevăr, tot timpul cât trăise cu iubitul ei nepreţuit şi tandru, transformat acum în amintire şi nefiinţă, el fusese soţul altei femei. Însă ea nu-i cunoscuse niciodată nevasta, iar căsnicia lor se dusese deja de râpă când ei doi se descoperiră şi din acest motiv nu o încercase nicicând sentimentul culpabilităţii. La urma urmelor, exista şi un alt scenariu, câtuşi de puţin inofensiv, şi-n plus unul la care Elfrida asistase mai mult decât o dată: acela al unei femei singure, văduvă, divorţată său, de-altminteri, abandonată, dezolată şi nemângâiată, luată sub aripa ocrotitoare de către o prietenă devotată şi loială, dar, vai, încurcată într-o escapadă amoroasă cu soţul amicei credincioase! O situaţie reprobabilă, pe care o dezaproba cu fermitate.

Dar în cazul Elfridei, o astfel de faptă condamnabilă nu avea să fie săvârşită. Şi ştia că propria-i capacitate de a înţelege profund primejdia şi bunul simţ reprezentau forţa ei morală.

Cea de-a doua latură serioasă a problemei era că Francesca, la vârsta de unsprezece ani, întrupa în imaginaţia ei fiica, pe care, dacă Elfrida ar fi zămislit vreodată un copil, i-ar fi plăcut să-i semene în toate: plămădită pe acelaşi calapod, independentă, totalmente lipsită de făţărnicie, posedând totuşi un simţ al umorului care-i putea stârni şi Elfridei cascade de râs şi o fantezie fecundă hrănită cu lecturi devorante. Francesca devenise pe atunci atât de absorbită de lecturi încât cineva putea să pătrundă în cameră, să deschidă televizorul, să vorbească tare şi fetişcana nici măcar nu catadicsea să-şi ridice privirea din paginile cărţii. În timpul vacanţelor şcolare, sosea deseori pe neaşteptate la Poulton3s Row ca să se joace zglobie cu Horace sau ca s-o privească pe Elfrida cum brodează flori ori alte ornamente cu maşina de cusut, bombardând-o în acelaşi timp cu întrebări nesfârşite despre trecutul ei actoricesc, care evident o fascina.

Relaţiile Francescăi cu tatăl ei erau neobişnuit de apropiate şi afectuoase. Oscar ajunsese la o vârstă destul de înaintată la care putea să-i fie bunic, dar marea încântare pe care o găseau unul în compania celuilalt depăşea cu mult

legătura normală dintre părinte şi copil. De dincolo de uşa închisă a salonului de muzică, amândoi puteau fi auziţi cântând în duct la pian şi greşelile strângăce nu prilejuiau învinuiri reciproce, ci, dimpotrivă, stârneau explozii de râs prelungit şi sacadat. În serile de iarnă, Oscar îi citea cu voce tare, amândoi stând ghemuiţi pe fotoliul său imens, iar Francesca îşi manifesta afecţiunea pentru el prin dese îmbrăţişări, încolăcindu-şi braţele subţiri mereu mai strâns pe după gâtul lui, şi prin sărutări apăsate pe creştetul încărunţit.

Cât despre Gloria, aceasta îşi manifesta în mod vizibil preferinţa pentru cei doi fii, de-acum adulţi, însuraţi, căpătuiţi, simţindu-se cu mult mai ataşată de ei decât de fiica zămislită şi adusă pe lume mai târziu. Elfrida îi cunoscuse pe aceşti fii, Giles şi Crawford Bellamy, precum şi pe soţiile lor drăguţe, elegant îmbrăcate, când sosiseră pe neaşteptate la Grange să-şi petreacă sfârşitul de săptămână sau când veniseră cu maşina de la Londra pentru prânzul de duminică. Deşi nu se născuseră gemeni, erau ciudat de asemănători, convenţionali şi prezumţioşi. Elfrida avu senzaţia că niciunul dintre fraţi nu o judeca favorabil, dar întrucât nu-l simpatiza pe vreunul din ei, nu-i păsa nici cât negru sub unghie. Gloria îi iubea la nebunie, ceea ce avea o importanţă vitală, şi când sosea timpul să se urnească din loc în maşinile lor luxoase încărcate cu fructe şi legume proaspete, culese din grădina Gloriei, ea rămânea ţintuită locului, fluturând din mână fără încetare ca orice mamă sentimentală. Se vădea că în ochii ei niciunul dintre fii nu putea greşi cu ceva şi Elfrida era tot aşa de sigură pe cât doi şi cu doi fac patru că dacă Gloria nu şi-ar fi dat consimţământul la însurătoarea cu miresele alese de ei, atunci şi Daphne şi Arabella ar fi fost condamnate, acordându-li-se un termen foarte scurt până la executarea sentinţei, chiar fără un răgaz să se spovedească.

Dar în privinţa Francescăi, lucrurile se deosebeau precum cerul de pământ. Profund înrâurită de Oscar, copila îşi urma calea proprie, îşi promova numai propriile interese şi considera lectura şi muzica mult mai ispititoare decât clubul local de echitaţie şi alte sporturi atletice. Chiar şi aşa,

Francesca nu se revolta niciodată, nu se îmbufna şi se îngrijea de poneiul ei ţâfnos şi nărăvaş cu mare bunăvoinţă, exersându-l cu regularitate, călărind în galop de jur-împrejurul padocului amenajat de Gloria pentru echitaţie şi scoţându-l în lungi plimbări la pas de-a lungul potecilor bătute şi retrase de lângă pârâu. Adeseori, Oscar o însoţea în aceste preumblări, cocoţat şi înfipt bine în şaua unei vechi biciclete, relicvă din zilele de profesorat.

Gloria îi lăsa în toanele lor, pesemne, reflectă Elfrida, fiindcă Francesca nu însemna atât de mult pentru ea; nefiind tot aşa de captivantă sau de stimulativă ca propriul ei stil de viaţă febrilă şi tumultuoasă, cu petreceri în lanţ şi cercul de prieteni. De asemenea, ceea ce prezenta o covârşitoare importanţă pentru Gloria era poziţia ei ca mentor social monden şi câteodată îi evoca Elfridei imaginea unui vânător care suflă în corn să atragă atenţia şi îşi adună copoii cu biciul asmuţindu-i pe urmele prăzii.

Numai o singură dată căzuse Elfrida în dizgraţie. I se întâmplase în timpul unei seri festive petrecute la familia Foubister, un banchet cu tot ceremonialul şi mare pompă cu lumânări aprinse, argintărie scânteietoare, cizelată cu artă, şi cu un majordom în vârstă servind mesenii. După dineu, când se retraseră cu toţii în salonul de formă lunguiaţă (destul de friguros pentru că se răcise bine afară), Oscar se îndreptă spre pianul cu coadă să interpreteze o bucată muzicală, şi după ce-şi arătă talentul cu fragmente din Studiile lui Chopin, sugeră că n-ar strica să le cânte ceva şi Elfrida.

Se fâstâcise şi rămase buimacă. Nu cântase nimic de ani încheiaţi, protestă ea, nu prea se simţea în formă, îşi cam pierduse vocea...

Dar bătrânul Sir Edwin Foubister interveni cu putere de convingere. „Te rog, mi-a plăcut totdeauna să ascult o melodie frumoasă”.

Era atât de dezarmant, încât Elfrida se pomeni că şovăie. La urma urmelor, ce mai conta dacă îşi pierduse timbrul glasului tineresc şi cristalin, dacă vocea îi tremura, poticnindu-se la registrul notelor muzicale înalte şi dacă era pe punctul să se acopere de ridicol? Chiar în acel moment, surprinse figura Gloriei, congestionată, încremenită într-o

expresie rigidă ca de buldog, trădând dezaprobare şi consternare. Şi înțelese că Gloria nu dorea ca ea să cânte. Nu voia nici în ruptul capului ca ea să dea o reprezentație acompaniată de Oscar şi să delecteze micul grup. Nu-i surâdea ideea ca alții să o eclipseze, să subjuge atenția celorlalți, să devieze conversația de la temele fixate de ea. Era o percepție de o claritate totală şi oarecum şocantă, de parcă ar fi văzut-o în treacăt pe Gloria despuiată până la piele.

În împrejurări diferite, s-ar fi putut întâmpla ca Elfrida să nu rişte, să refuze cu eleganță, să găsească scuze. Dar se ospătase cum se cuvine, băuse un vin delicios şi, stimulată de mâncărurile şi băutura alese, o scânteie de autoafirmare prinse viață şi se aprinse ca o văpaie. Nu-şi îngăduise niciodată să se lase intimidată sau terorizată şi nu-şi propunea să înceapă acum. Aşa încât primi cu un surâs privirile încruntate, tăioase şi amenințătoare aruncate de Gloria, apoi întoarse capul şi zăbovi cu fața zâmbitoare spre amfitrionul ei. „Dacă doriți, mi-ar face mare plăcere...", spuse Elfrida.

„Minunat!". Sir Edwin se bucură ca un copil, bătând din palme. „Ce prilej de desfătare!"

Elfrida se ridică în picioare şi străbătu cei câțiva metri al salonului până în locul unde aştepta Oscar.

„Ce ai de gând să cânți?"

Elfrida îl înştiință. O veche bucată muzicală dintr-un program de estradă, compusă de Rodgers şi Hart.

„O ştii?"

„Fireşte".

Un acord sau două în introducere. Se scursese multă vreme de când nu mai cântase. Îşi îndreptă umerii, trase adânc aer în plămâni...

„Doar o dată te-am privit
Şi-i tot ce mi-a trebuit".

Vocea îi îmbătrânise căpătând un timbru mai ascuțit, dar putea încă să intoneze sunetele armonios şi să nu le distoneze.

„Inima-n piept mi-a încremenit".

Şi deodată o copleşi o stare de fericire neîntemeiată şi se simți iarăşi plină de tinerețe, stând alături de Oscar şi,

împreună cu el, umplând încăperea cu muzica în vogă pe vremea când fuseseră aşa de tineri.

Gloria nu mai scoase o vorbă tot restul serii, dar nimeni nu se căzni să-i risipească prin măguliri şi laude ipocrite proasta dispoziție. În timp ce toți se minunau şi o felicitau pe Elfrida pentru execuția artistică, Gloria sorbea cu năduf din paharul cu coniac. Când sosi timpul să se retragă, Sir Edwin îi însoți până în locul unde staționa, pe pietrişul greblat şi netezit cu grijă, puternicul automobil al Gloriei pentru regiunile rurale sau excursii de familie. Elfrida îi ură stăpânului casei noapte bună şi se urcă în spatele maşinii, iar Oscar se strecură la volan, silind-o pe Gloria să se aşeze pe locul pasagerului.

„Cum te-ai distrat în seara asta?" îşi întrebă Oscar soția, pornind spre casă.

„Mă doare capul", îi replică tăios Gloria şi tăcu iarăşi mâlc.

Elfrida se gândi că nu era deloc de mirare, dar se abținu din prudență să-şi exteriorizeze gândul. Şi pesemne că acesta reprezenta cel mai trist şi mai tulburător adevăr dintre toate. Gloria Blundell, practică, nesentimentală, încăpățânată şi cu un stomac cât vadra, bea vârtos, nuse-ncurca. Nu se îmbăta niciodată turtă încât să nu se mai poată ține pe picioare, nu era nicicând mahmură. Însă făcea exces de băuturi alcoolice. Şi Oscar îi cunoştea slăbiciunea.

Oscar. Şi acum, iată-l în magazinul doamnei Jennings într-o după-amiază cenuşie de octombrie, cumpărându-şi ziarele şi plătind o pungă cu hrană solidă pentru câini. Purta pantaloni de catifea reiată, un pulover gros de lână englezească, toarsă de mână, şi bocanci de piele rezistentă, cu talpă groasă, ceea ce părea să indice că până atunci se ocupase cu grădinăritul, amintindu-şi deodată de aceste comisioane necesare şi venind în fugă să le îndeplinească.

Doamna Jennings îşi ridică privirea.

— Bună ziua, doamnă Phipps!

Ținând în căuşul mâinii mărunțişul, Oscar se întoarse şi o văzu.

— Elfrida! Bună ziua.

— Probabil că ai mers pe jos. Nu ți-am zărit maşina, spuse ea.

— Am parcat-o după colț. Cred că asta-i tot, doamnă Jennings.

Se retrase puțin deoparte să-i facă loc Elfridei şi rămase neclintit, nefiind în aparență prea grăbit să plece spre casă.

— Nu ne-am văzut de multe zile. Cum o mai duci?

— Oh, supraviețuiesc. Mi s-a cam acrit de vremea asta.

— Îngrozitoare, nu-i aşa? se amestecă în vorbă doamna Jennings. Umedă şi răcoroasă dintr-odată, te face să te simți ca o zdreanță stoarsă, îți piere cheful de orice. Ce aveți acolo, doamnă Phipps?

Elfrida îşi goli de conținut coşul, aşa încât doamna Jennings să poată calcula prețul cumpărăturilor şi le înşiră pe toate pe tejghea. O franzelă, jumătate de duzină de ouă, un pachet de unt, o bucată de şuncă, două conserve cu carne pentru hrana câinilor şi o revistă intitulată „Beautiful Homes".

— Vreți să vi le trec în cont?

— Dacă sunteți amabilă, mi-am lăsat geanta acasă.

Oscar văzu revista.

— Ai de gând să te ocupi cu îmbunătățiri domestice?

— Probabil că nu, dar găsesc un remediu terapeutic în lectura despre căminele altor oameni. Pasămite, fiindcă ştiu că nu-mi permit extravaganțe, adică să trăiesc în mare lux şi-n răsfăț. E ca şi cum aş privi pe altcineva cum îşi tunde iarba.

Doamna Jennings consideră această asociație de idei foarte nostimă.

— Jennings şi-a pus spre bună păstrare în magazie maşina de tuns iarba încă din septembrie. Îl scoate din sărite s-o folosească, zău aşa.

Oscar o urmărea din ochi pe Elfrida în timp ce-şi aşeza tâguielile în coş.

— Te duc cu maşina până acasă, dacă vrei, spuse el.

— Nu mă deranjează să merg pe jos. În plus, l-am adus cu mine pe Horace.

— E binevenit să ni se alăture. Mulțumesc, doamnă Jennings. La revedere!

— S-auzim de bine, domnule Blundell. Calde salutări soției.

Ieşiră împreună din magazin. Afară, tinerii îşi pierdeau încă vremea trândăvind pe trotuar. Se asociase grupului o fată cu înfăţişare dubioasă, cu părul negru ca pana corbului, purtând o fustă de piele care-i acoperea cu greu perineul şi pufăind dintr-o ţigară. Prezenţa ei părea să-i fi electrizat pe tineri, antrenându-i într-o pantomimă de feste, afronturi şi râsete explozive, lipsite de noimă. Prins în cursă în toiul unui astfel de comportament necuviincios, Horace căpătase o mutră jalnică. Elfrida îi dezlegă lesa şi câinele clătină din coadă, simţindu-se uşurat. Toţi trei îşi croiră drum pe după colţ şi de-a lungul străduţei înguste unde Oscar îşi lăsase maşina. Elfrida se aşeză pe locul pasagerului, iar Horace sări năpustindu-se înăuntru şi se întinse pe podea, între picioarele ei, cu capul rezemat în poala stăpânei. Pe când Oscar li se alătură, trântind portiera cu zgomot, răsucind cheia în contact şi apoi ambreind, Elfrida spuse:

— Nu mă aştept niciodată să întâlnesc pe cineva după-amiezile în magazin. Dimineţile sunt de obicei rezervate îndatoririlor sociale. Tocmai răstimpul când stai la taifas pe îndelete.

— Ştiu. Dar Gloria e la Londra şi am uitat să-mi iau ziarele.

Oscar întoarse maşina şi apucă pe strada principală. Ziua de şcoală se încheiase şi trotuarele se aglomeraseră cu o procesiune de copii osteniţi şi neglijenţi, târându-şi ghiozdanele şi croindu-şi drum spre casă. Îngrijitorul din curtea bisericii aprinsese un rug de vreascuri şi gunoaie, iar fumul acru şi cenuşiu se răspândea alene în aerul liniştit şi jilav.

— Când a plecat Gloria?

— Ieri. Pentru vreo întâlnire sau alta. Cu operele ei de binefacere pentru protecţia copilului, aşa presupun. A luat trenul. Trebuie s-o întâmpin la gară la şase şi jumătate.

— Vrei să-mi faci o scurtă vizită şi să bem ceaiul împreună? Sau preferi să te reapuci de grădinărit?

— De unde ştii că am făcut grădinărie?

— Intuiţie feminină. Indicii grăitoare. Noroi pe ghete.

Oscar izbucni în râs.

— Absolut corect, domnule Sherlock Holmes. Dar n-aş

refuza o ceaşcă de ceai pentru nimic în lume. Bacşişul grădinarului.

Trecură pe lângă cârciumă. După câteva clipe, ajunseră pe drumeagul îngust care se deşira la vale spre linia de cale ferată şi spre şirul de căsuțe dispuse în terase, alcătuind Poulton3s Row. Oscar opri în dreptul porții, descinseră cu toții imediat, Horace, eliberat din lesă, o zbughi în fugă în susul potecii, iar Elfrida, trăgând după sine coşul, îl urmă de aproape. Deschise uşa.

— N-o încui niciodată? întrebă Oscar rămas în spate.

— Nu şi pentru o scurtă escapadă după târguieli la magazinul din sat. În orice caz, nu-i nimic de furat aici. Hai, intră şi închide uşa. Elfrida se îndreptă direct spre bucătărie şi trânti coşul pe masă. Dacă ai fi dispus, ai putea aprinde focul cu nişte chibrituri. Într-o zi ca asta, se simte nevoia de puțină căldură şi dezmorțire. Umplu ibricul la robinet şi-l puse pe maşina de gătit. Apoi, îşi scoase jacheta, drapând-o pe speteaza scaunului, şi începu să adune câteva obiecte de porțelan desperecheate.

— Căni sau ceşti de ceai?

— Căni pentru grădinari.

— Bem ceaiul lângă foc sau stăm aici?

— Sunt mereu mai fericit să-mi țin genunchii sub masă.

Fără prea mare speranță, Elfrida deschise cutiile de prăjituri. Două erau goale. Cea de-a treia conținea câteva resturi de turtă dulce. Le aşeză pe masă, cu un cuțit alături. Luă laptele din frigider şi îl deşertă din cutia de carton într-un ulcior cu toartă de ceramică smălțuită în galben. Găsi zahărnița. Din cealaltă cameră, răzbăteau acum pârâituri şi trosnituri de vreascuri puse pe foc. Se îndreptă spre cadrul uşii şi rămase în picioare acolo, rezemată de buiandrug, observându-l cu atenție pe Oscar. Acesta aşeza cu oarecare băgare de seamă câțiva bulgări de cărbune deasupra micului rug funerar, întuind prezența Elfridei, se îndreptă din şale şi întoarse capul surâzându-i.

— Arde focul cu vâlvătăi. L-am pregătit aşa cum se cuvine, cu surcele din belşug. Ai nevoie de buturugi pentru iarnă? Te pot aproviziona cu o încărcătură, dacă vrei.

— Unde să le depozitez?

— Le-am putea stivui în grădina din faţa casei, proptite de zid. I

— Ar fi de-a dreptul minunat, dacă-ţi prisosesc.

— Avem mai multe decât ne trebuie.

Oscar îşi şterse funinginea de pe mâini pe cracul pantalonilor şi îşi plimbă privirea prin odaie.

— Ştii, ai transformat locşorul ăsta într-unul fermecător.

— E o harababură, hai s-o lăsăm baltă! Nu-i destul spaţiu. Bunurile de orice natură adunate în timp te pun în faţa unei dileme, nu-i aşa? Devin parte din tine şi nu te înduri să le azvârli ca nefolositoare. Există crâmpeie sau mărunţişuri pe care le port cu mine dintr-un loc într-altul de ani în şir, datând încă din zilele de succes ameţitor, când jucam pe scenă. Semănăm cu un melc care-şi cară veşnic cochilia în spinare. De pildă, un şal de mătase sau un bibelou ieftin care făceau cabinele de teatru puţin mai suportabile.

— Îmi plac îndeosebi cei doi mici terieri de Staffordshire.

— Au făcut totdeauna parte din bagajul meu, dar nu formează de fapt o pereche.

— Şi ceasornicul de voiaj.

— A călătorit mult la rândul lui.

— Pare să fie destul de uzat.

— Hârbuit şi paradit ar fi cuvintele mai apropiate de adevăr. Îl păstrez de mulţi ani, mi l-a lăsat moştenire venerabilul şi bătrânul meu naş. Mai deţin un lucru despre care cred că s-ar putea să valoreze foarte mult. E vorba de o pictură în ulei de dimensiuni mici.

Tabloul anina pe o latură a şemineului şi Oscar îşi scoase ochelarii, şi-i potrivi pe nas ca să-l examineze mai bine.

— De unde l-ai primit?

— Mi l-a dăruit un actor. Am participat împreună la reînvierea veghii sărbători rustice a strângerii fânului în Chichester şi, la sfârşitul petrecerii câmpeneşti, mi-a zis că doreşte să-l am eu. Un dar de despărţire. Îl cumpărase dintr-o prăvălie de vechituri şi nu cred că plătise un preţ exorbitant, dar se simţea emoţionat fiindcă era convins că fusese pictat de David Wilkie.

— Sir David Wilkie? Oscar încruntă din sprâncene. Un obiect valoros. Şi de ce ţi l-a dat?

Elfrida nu se îndupleca să i se smulgă o mărturisire.

— Pentru a-mi mulțumi că i-am cârpit ciorapii?

Oscar își întoarse privirea spre tablou. Ocupa puțin spațiu, acoperind doar o suprafață de unsprezece pe opt țoli, și înfățișa un cuplu de vârstnici, înveșmântați după moda din secolul al XVIII-lea, stând la o masă pe care trona o Biblie imensă, legată în piele. Fundalul era sumbru, costumul bărbatului închis la culoare. Dar femeia purta un șal galben-deschis și o rochie roșie, iar boneta albă era împodobită cu horbote și panglici.

— Aș spune că bătrânica se gătise în ținută de gală pentru vreo ceremonie specială, nu crezi?

— Fără îndoială. Elfrida, poate că ar trebui să încui ușa din față.

— Probabil că da.

— Ți-ai asigurat casa?

— Ea e asigurarea mea de bătrânețe. Pentru zile negre. Când mă voi trezi calică lipită pământului, rătăcind pe drumuri cu doar câteva pungi de plastic și cu Horace legat de capătul unei sfori, atunci, și numai atunci, mă voi gândi dacă s-o vând sau nu.

— O baricadă de apărare împotriva dezastrului. Oscar zâmbi și-și luă ochelarii de pe nas. Nu, contează! Până la urmă, e vorba de felul în care ți-ai strâns laolaltă toate posesiunile ce se contopesc într-un întreg atât de armonios. Sunt sigur că nu posezi nimic lipsit de frumusețe și de utilitate.

— William Morris, locul esteticului în viața modernă.

— Și, pesemne, măsura bunului gust.

— Oscar, spui lucruri foarte plăcute.

Chiar în acel moment, din bucătărie, ibricul Elfridei slobozi un șuierat prelung și strident, ceea ce însemna că fierbea în clocot Elfrida se ridică să-l ia de pe foc. Oscar o urmă îndată și rămase privind cum prepara infuzia prin opărirea frunzelor uscate într-un ceainic pântecos și maroniu, pus pe masa de lemn.

— Dacă-ți place ceaiul tare, n-ar strica să mai aștepți o clipă sau două. Și, dacă preferi, pot să-ți adaug lămâie în loc de lapte. Iar de servit ca gustare, niște turtă dulce, e

adevărat, mai veche.

— Un ospăț sărbătoresc. Oscar trase un scaun şi se instală comod, vădit uşurat să-şi destindă trupul şi să-şi odihnească picioarele. Se aşează şi Elfrida, cu fața spre el, şi se ocupă cu tăiatul turtei dulci.

— Oscar, am de gând să plec, spuse ea.

Nu-i răspunse imediat şi, privind în sus, Elfrida descifra pe chipul lui o expresie de uimire încremenită.

— Pentru totdeauna? întrebă el cu teamă.

— Bineînțeles că nu.

Despovărarea întipărită pe figura lui era evidentă.

— Slavă Domnului! M-ai băgat în sperieți.

— N-aş părăsi satul ăsta niciodată. Ți-am spus doar. E locul unde o să-mi petrec amurgul zilelor. Dar a sosit timpul să-mi iau o scurtă vacanță.

— Te simți istovită peste măsură?

— Nu, dar toamna mă deprimă totdeauna. E un soi de prag infernal între vară şi Crăciun. Un, timp mort. Şi în curând îmi sărbătoresc ziua de naştere. Împlinesc şaizeci şi doi de ani. Cu atât mai deprimant. Aşadar, a venit vremea unei schimbări.

— E perfect rezonabil. O să-ți prindă bine. Unde pleci?

— Chiar în extremitatea peninsulei Cornwall. Vorbea aceea, dacă strănuți cu putere, eşti în pericol să te prăbuşeşti de pe stânci în Atlantic.

— Cornwall? Acum, Oscar rămase uluit. De ce tocmai în Cornwall?

— Fiindcă am un văr care trăieşte acolo. Se numeşte Jeffrey Sutton şi e exact cu doi ani mai tânăr decât mine. Suntem prieteni de când ne ştim. E unul dintre acei oameni agreabili şi simpatici cărora le poți telefona fără reținere ca să-i întrebi: „Mă primeşti să stau câtva timp la tine?”. Şi ştii dinainte că acceptă bucuros. Pe deasupra, glasul îi sună încântat. Aşa că eu şi cu Horace vom călători cu maşina.

Oscar clătină din cap cu oarecare nedumerire.

— Habar n-aveam de existența unui văr. Sau a oricărui fel de rudă, de altminteri.

— Rodul imaculatei concepții, la asta faci aluzie?

— Nu chiar, dar recunoaşte că e surprinzător.

— Nu cred în ruptul capului! Doar pentru că nu-mi turuie gura ca o moară stricată despre familia mea. Apoi, Elfrida se domoli. Însă nu greşeşti întru totul. Sunt cam retrasă şi singuratică. Dar Jeffrey e o persoană deosebită şi noi am păstrat mereu legătura.

— Are soție?

— De fapt, a avut două. Prima era genul de femeie sâcâitoare care te calcă pe nervi. O chema Dodie. Presupun că l-a cucerit cu înfățișarea ei drăgălaşă şi cu aerul suav de neajutorare, numai că a descoperit mai târziu cu surprindere, bietul om, că îşi legase soarta de o nevastă atât de egocentrică şi preocupată de sine, încât întrece orice descriere. Era de asemenea leneşă şi nu se îngrijea de treburile casnice, iar cea mai mare parte din salariul lui Jeffrey, câştigat cu trudă, se irosea pentru plata lefurilor bucătăreselor, menajerelor şi a altor diverşi angajați interni pe casă şi masă în speranța slabă că ar menține un soi oarecare de cămin în condiții omeneşti de dragul celor două fiice.

— Şi ce s-a întâmplat până la urmă cu căsnicia lor? Oscar se arăta cât se poate de captivat.

— Jeffrey a rămas statornic şi răbdător, însă, în ultimă instanță, când amândouă fetele au. Crescut, şi-au terminat studiile şi câştigă atât cât este necesar pentru a se întreține singure, a părăsit-o. Apăruse în viața lui această fată, pe nume Serena, cu mult mai tânără decât Jeffrey şi absolut încântătoare. Era grădinăreasă şi administra o mică afacere frumuşică aranjând buchete de flori pentru petreceri şi ocupându-se de plantele decorative etalate de alți oameni pe pervazul ferestrelor. Jeffrey o cunoscuse cu mulți ani în urmă. Când s-a despărțit de soție, şi-a abandonat totodată şi slujba, a părăsit Londra fără părere de rău şi jurând că nu se mai întoarce şi s-a mutat împreună cu Serena hăt departe, încotro i-au dus ochii şi să li se piardă urma. Când s-a pronunțat divorțul furtunos, Jeffrey s-a căsătorit cu Serena şi aproape imediat şi-au întemeiat o altă mică familie. Un băiat şi o fată. Trăiesc din roadele pământului, cresc găini şi oferă găzduire şi micul dejun vilegiaturiştilor în timpul [verii.

— Îşi petrec viața fericiți de atunci încoace?

— S-ar putea spune şi aşa.

— Ce mai ştii despre fetele din prima căsnicie? Ce s-a întâmplat cu ele?

— Am cam pierdut legătura. Pe prima născută o cheamă Nicola. S-a măritat cu un om oarecare şi a făcut un copil, cred. Era mereu îngrozitor de antipatică, nemulţumită, plângându-se fără încetare de nedreptatea vieţii. Socot că o rodea dintotdeauna o gelozie cumplită pe Carrie.

— Carrie fiind sora mai mică.

— Întocmai. Şi adorabilă. Înzestrată cu o personalitate fermecătoare, aidoma cu Jeffrey. Cam acum zece ani, când am suferit o operaţie femeia-scă grea – subiect despre care, în această clipă, Oscar, nu vreau să vorbesc mai multe – Carrie a venit să mă îngrijească. A rămas cu mine şase săptămâni. Eram de una singură în acea vreme, locuiam într-un mic apartament ca o hrubă, în Putney, dar Carrie a trecut peste toate obstacolele fără sforţare şi ne-am înţeles de minune. Elfrida îşi încreţi fruntea, luptându-se cu calcule mintale. Trebuie să aibă acum aproape treizeci de ani. A trecut de vârsta tinereţii. Ce repede zboară timpul!

— S-a măritat?

— Nu cred. Cum ţi-am spus, am pierdut contactul. Ultima oară când am primit veşti de la ea, lucra în Austria pentru o mare agenţie de turism. Ştii, instructor de schi şi se asigură că fiecare turist e cazat într-un hotel corespunzător. L-a plăcut totdeauna să schieze mai mult decât orice pe lume. Indiferent cum îi merge, sunt convinsă că-i fericită. Cred că acum ceaiul tău e destul de concentrat. Elfrida i-l turnă în cană – părea să fie satisfăcător de negru – şi-l servi cu o felie de turtă dulce fărâmicioasă. Aşadar, după cum vezi, am o familie, chiar dacă nu mi-s toţi deosebit de apropiaţi. Îi surâse. Cum rămâne cu tine?. E timpul mărturisirilor. Ai şi tu rude presărate ici, colo, cu care te poţi lăuda?

Oscar ridică o mână şi-şi netezi creştetul capului, răsfirându-şi în degete părul cărunt.

— Nu ştiu. Presupun că da. Dar, ca şi tine, nu prea am habar unde sunt sau cum îşi duc viaţa.

— Povesteşte-mi câte ceva.

— Ei, bine! Oscar ronţăia gânditor o bucăţică de turtă

dulce. Una din bunicile mele era de origine scoțiană. Cum ți se pare pentru început?

— Captivant.

— Avea un conac mare în Sutherland, o anumită suprafață de pământ şi o fermă.

— O femeie cu proprietate funciară.

— Obişnuiam să-mi petrec vacanțele cu ea, dar a murit când aveam şaisprezece ani şi apoi nu m-am mai întors acolo niciodată.

— Cum se numea conacul?

— Corrydale.

— Era grozav de impunător?

— Nu, doar extrem de confortabil. Mese îmbelşugate, cizme de cauciuc, vergi de undiță şi fel de fel de unelte pentru pescuit zăceau împrăştiate peste tot. Miresme îmbietoare de flori, de ceară de albine pentru lustruit podelele şi de friptură de potârniche scoțiană.

— Ah, delicios! îți lasă gura apă după aşa mâncare. Sunt sigură că bunica ta era încântătoare.

— Nu ştiu precis. Dar nu avea aere de superioritate şi pretenții exagerate, şi era colosal de talentată.

— În ce sens?

— Presupun că poseda talentul de a trăi din plin. Şi pentru muzică. Ştia să cânte la pian cu o măiestrie nemaiîntâlnită. Vreau să spun că era cu adevărat o pianistă desăvârşită. Cred că de la ea am moştenit micul meu talent şi tot ea mi-a călăuzit paşii spre cariera aleasă. Se cânta totdeauna muzică la Corrydale. Muzica făcea parte din viața mea.

— Ce altceva?

— Poftim?

— Cu ce altceva îți mai umpleai timpul?

— Abia îmi pot aminti. Ieşeam serile şi vânam iepuri. Pescuiam păstrăvi. Jucam golf. Bunica era o pasionată jucătoare de golf şi se străduia să mă scoată cât mai des pe teren, dar n-o egalam niciodată. Apoi, diverşi oameni veneau în vizită şi jucam partide de tenis şi dacă vremea se încălzea destul de bine, ceea ce, fireşte, nu se întâmpla în cea mai mare parte a timpului, mergeam cu bicicleta până pe plajă şi mă avântam în Marea Nordului. La Corrydale, nu conta ce

făceai. Totul era foarte relaxant. Momente de veritabilă deconectare şi distracţie nemaipomenită.

— Aşadar, ce s-a petrecut până la urmă?

— Bunica s-a stins din viaţă ca o candelă aprinsă. Războiul era în plină desfăşurare. Unchiul meu a moştenit conacul şi a plecat să se instaleze acolo.

— Nu te-a invitat în vacanţele de vară?

— Acele zile fericite se sfârşiseră. Aveam şaisprezece ani. Mă pasiona muzica. Dădeam examene. Alte interese, alţi oameni. O viaţă diferită.

— Mai locuieşte încă acolo? Mă refer la unchiul tău.

— Nu, s-a mutat la Londra într-un imobil de raport cu apartamente de închiriat, în apropiere de Albert Hall.

— Cum îl cheamă?

— Hector MℭLellan.

— Oh, minunat! îţi evocă fustanelele muntenilor scoţieni şi bărbi roşii.

— Nu mai e cazul. A îmbătrânit acum.

— Şi Corrydale?

— L-a transferat proprietatea fiului său, Hughie. Vărul meu. Un individ bun de nimic, a cărui marotă este să trăiască pe picior mare, să umble cu nasul pe sus şi să facă totul în stil mare. Îşi umpluse casa cu amici degeneraţi, care dădeau de duşcă stacane de whisky şi se purtau mitocăneşte spre disperarea tuturor vechilor angajaţi respectabili ce trudiseră ani de-a rândul în conac şi pe moşie. Faptele lor reprobabile iscaseră un soi de scandal. Apoi, Hughie s-a decis că viaţa la nord de graniţa dintre Anglia şi Scoţia nu i se potrivea, aşa că a vândut în grabă proprietatea sub preţ şi a fugit din ţară, ascunzându-se în Barbados. După câte ştiu, se află încă acolo, împreună cu cea de-a treia soţie şi ducând o viaţă exuberantă de nabab.

Elfrida era cuprinsă de invidie.

— Oh, pare să fie un tip fascinant.

— Nicidecum. Mai degrabă, plictisitor de previzibil. Obişnuiam să ne suportăm unul pe celălalt, dar n-am fost niciodată prieteni.

— Prin urmare, totu-i lichidat şi nu mai ai unde să te-ntorci.

— Nici pomeneală! Oscar se rezemă de spătarul scaunului şi-şi încrucişă braţele. De fapt, m-aş putea înapoia în locurile copilăriei. Când bunica a murit, Hughie şi cu mine am moştenit în comun o casă. Însă e închiriată de mulţi ani unui cuplu de bătrâni. În fiecare trimestru, primesc o chirie modică, expediată prin mandat poştal de la oficiul local. Presupun că şi Hughie primeşte aceeaşi sumă de bani, deşi cu greu îţi ajunge să plăteşti din ea câteva pahare de punci.

— E mare casa?

— Nici prea-prea, nici foarte-foarte. E situată în mijlocul oraşelului. Pe vremuri, adăpostea între zidurile ei administraţia moşiei, însă apoi a fost transformată în casă de locuit.

— Ce captivant! Mi-aş dori să am o casă în Scoţia.

— Jumătate de casă.

— Chiar şi aşa e mai bine decât nimic. Ai putea s-o iei pe Francesca acolo să-şi petreacă jumătate de vacanţă.

— Sincer să fiu, niciodată nu mi-ar fi trecut prin minte aşa ceva. Nu mă mai gândesc nicicând la locurile acelea. Bănuiesc că într-o bună zi Hughie ori se va oferi să cumpere partea mea de moştenire, ori îmi va propune să cumpăr eu. Dar nu-i o problemă care mă frământă. Şi prefer să nu acţionez în mod pripit. Cu cât am mai puţin de-a face cu Hughie MℭLellan, cu atât mai bine.

— Cred că eşti îngrozitor de slab.

— Stau doar retras în umbră. Când pleci?

— Miercurea viitoare.

— Pentru cât timp?

— O lună.

— O să ne trimiţi o carte poştală?

— Bineînţeles.

— Şi o să ne dai de ştire când te întorci?

— Negreşit.

— Îţi vom simţi lipsa, spuse Oscar şi Elfrida se entuziasmă.

Casa se numea Emblo Cottage. Având faţada de granit orientată către vântul de miazănoapte şi către Oceanul Atlantic, pe această latură, ferestrele erau puţine, mici şi îngropate în zid, cu pervazuri destul de late pentru a

adăposti ghivece cu pelargonii, frânturi de lemn plutit, adus de valuri la țărm, cochilii şi scoici pe care Serenei îi plăcea să le colecționeze. Odinioară, o fermă prosperă pentru creşterea vacilor de lapte şi coliba văcarului făcuseră parte din Emblo Cottage, dar văcarul, obosit de atâta muncă, ceruse ieşirea la pensie şi apoi murise, mecanizarea înlocuise mulsul manual, salariile în agricultură urcaseră la culme, iar fermierul îşi mutase gândul de la pierderile suferite, împăcându-se cu situația de fapt, şi vându-se casa țărănească. De atunci, aceasta încăpuse pe mâinile a trei proprietari diferiți şi fusese scoasă pe piața imobiliară pentru ultima oară tocmai când Jeffrey luase hotărârea irevocabilă să rupă lanțul care-l lega de Londra, Dodie şi slujbă. Văzuse anunțul de vânzare în „The Times", se suise fără şovăire în maşină şi conduse încontinuu toată noaptea pentru a inspecta proprietatea, înainte ca să lase timp oricărei alte persoane să propună un preț de cumpărare. Jeffrey descoperise un mic sălaş igrasios şi rece, jalnic mobilat pentru închirieri de ocazie, ghemuit într-o grădină neîngrijită şi împresurat de sicomori piperniciți, înclinați în unghiuri drepte sub bătaia vântului. Dar se deschidea de acolo o privelişte magnifică spre coasta stâncoasă şi mare, iar pe povârnişul sudic se distingea un petic adăpostit de pajişte unde ciorchini viorii de glicină se cățărau pe un zid de piatră şi o camelie înflorea încă.

Jeffrey îi telefonase directorului de bancă, obținuse un împrumut şi cumpărase proprietatea. Când el şi Serena se mutaseră cu toate calabalâcurile, găsiseră cuiburi de păsări în hornurile şemineurilor, tapetele vechi se coşcoveau de pe pereți şi un iz de igrasie şi de mucegai plutea în fiecare încăpere. Dar pentru ei nu conta prea mult. Destupară o sticlă de şampanie şi se cuibăriră peste noapte în saci de dormit. Erau împreună şi erau acasă.

Toate acestea se întâmplaseră cu zece ani în urmă. Durase doi ani încheiați să-şi pună în bună rânduială căminul, dându-i un aspect plăcut, ceea ce comportase muncă sisifică, murdărie, dărâmături, moloz, inconveniente şi o suită neîntreruptă de instalatori, maiştri zidari, țiglari şi pietrari, care viermuiau prin toate părțile; călcând în bocanci plini de noroi, îşi fierbeau nesfârşite căni de ceai şi se dedau la lungi

conversații despre semnificația vieții.

Din când în când, Jeffrey şi Serena se enervau la culme de tărăgăneala şi de nestatornicia lor, dar le era imposibil să nu se lase amăgiți de aceşti filosofi diletanți, care păreau să nu cunoască simțul datoriei şi adevărata accepțiune a cuvântului râvnă, pe deplin mulțumiți să ştie că zilele se țineau lanț una după alta şi că până mâine se mai schimbă lucrurile.

În ultimă instanță, lucrările se încheiaseră prin mila lui Dumnezeu. Muncitorii plecaseră, lăsând în urma lor o casă mică din piatră, în bună stare, trainică şi cochetă, cu bucătăria şi camera de primire situate la parter şi cu o scară de lemn care scârțâia şi ducea la etajul superior.

În spatele bucătăriei, se profila ceea ce fusese odinioară o spălătorie, aerisită şi pardosită cu plăci de ardezie, unde se depozitau mantale impermeabile şi cizme de cauciuc, iar Serena îşi ținea maşina de spălat rufe şi congelatorul. Se mai găsea de asemenea o covată mare de argilă, pe care Jeffrey o descoperise abandonată într-un şanț. Reparată, era folosită în permanență pentru spălatul ouălor şi al câinilor înnămoliți, ca şi pentru clătirea găleților de flori sălbatice pe care Serena le culegea de pe câmp şi le aranja în oale de lut ars de modă veche. La catul de sus, se aflau trei dormitoare zugrăvite în alb, cu tavane înclinate, şi o baie de dimensiuni mici, care avea una dintre cele mai frumoase privelişti de la fereastră: orientată sudic către câmpurile fermei şi întreaga întindere a coastei de deal până la ținuturile mlăştinoase întinse acoperite cu vegetație măruntă.

Nu trăiau izolați. Casa de la ferma țărănească, laolaltă cu toate acareturile vaste, se situa la doar o sută şi ceva de iarzi față de drum, astfel încât exista un trafic animat, un permanent du-te-vino pe lângă poarta lor: tractoare, cisterne de transportat lapte, camioane, maşini şi copii mici, care, debarcați din autobuzul şcolar la capătul şoselei, mergeau încet acasă, abia târându-şi picioarele. Fermierul avea o familie alcătuită din patru persoane, iar odraslele lui erau prieteni la toartă cu Ben şi Amy. Se plimbau împreună cu bicicletele, mergeau să adune mure, coborau țărmul stâncos cu rucsacurile atârnate pe umerii firavi, ca să înoate şi să

facă un picnic.

Elfrida nu le văzuse niciodată casa, îi vizita abia pentru prima dată. Dar acum venea şi Jeffrey se simţea copleşit de o veche senzaţie, aproape pierită în uitare, însă pe care şi-o recunoscu în sinea sa până la urmă ca fiind emoţie.

Elfrida. Jeffrey avea acum cincizeci şi opt de ani, iar Elfrida...? Şaizeci şi unu, şaizeci şi doi? Nu conta câtuşi de puţin. În copilărie, îşi închipuise mereu că toată lumea gravita în jurul ei fiindcă nu se temea de nimic şi-l făcea pe Jeffrey să se tăvălească de râs. În adolescenţă, prins în capcana disciplinelor studiate la internat şi pătat cu cerneală, Elfrida îi umpluse viaţa de lumină şi de zburdălnicia sănătoasă a tinereţii: teribil de atrăgătoare, admirabil de rebelă, luptând cu înverşunare împotriva rigidităţii părinteşti; şi în cele din urmă apucându-se de teatru şi consacrându-se actoriei. Asemenea hotărâre, bravură şi izbândă deşteptară în Jeffrey un sentiment de admiraţie şi de ataşament înfocat. O dată sau de două ori, Elfrida venise cu adevărat la agasanta lui şcoală cu internat şi-l scosese la plimbare într-o scurtă învoire de sâmbătă ori duminică, iar Jeffrey se fălise puţin cu ea în faţa prietenilor şi o lăsase să-l aştepte un timp la intrarea principală, pseudo-gotică, din cărămidă roşie şi cu aspect sinistru, deoarece dorise ca şi alţii s-o vadă acolo, stând în mica ei maşină sport, de culoare roşie, cu ochelari de soare fumurii şi cu părul în nuanţa ananasului, legat cu o eşarfă de voal.

„Verişoară-mea. Joacă într-un spectacol oarecare. La Londra", obişnuia să spună Oscar cu o uimitoare degajare, ca şi cum acest lucru i s-ar fi întâmplat oricui în fiecare zi. „E o repunere în scenă a unei piese de succes de pe Broadway în New York".

Şi în cele din urmă catadicsea să se arate la locul de întâlnire, cerându-şi scuze pentru întârziere, strecurându-se pe scăunaşul strâmt din faţă, scobit ca o copaie, alături de Elfrida, demarând în trombă cu un impresionant duduit de motor şi cu împroşcături de pietriş. Când se reîntorcea la şcoală, Jeffrey persista în blazare. „Oh, am trecut doar pe la Roadhouse. Am înotat puţin în piscină şi am luat masa".

Se mândrea enorm cu Elfrida şi se îndrăgostise lulea.

Dar timpul se scurgea cu repeziciune, se maturizară şi pierdură legătura, fiecare îşi croi propriul drum în viaţă. Elfrida se căsătorise cu un actoraş oarecare, căsnicia lor suferise un eşec şi se destrămase, apoi se mărită cu un alt personaj obscur şi plictisitor, iar în cele din urmă sfârşi prin a trăi în concubinaj cu iubitul ei celebru şi plin de succes. Totul părea să fie hărăzit unei fericiri care să dureze o viaţă, dar apoi alianţa lor fu lovită fulgerător de tragedie, lupta ibovnicului ei cu maladia lui Parkinson şi inevitabila moarte.

Jeffrey o văzuse ultima oară pe Elfrida la Londra, imediat după ce-l întâlnise pe acest om excepţional, pomenit de ea totdeauna în alint drept Jimbo. „Nu-i numele lui real, dragul meu, ci o poreclă de dezmierdare. Nu mi-aş fi închipuit niciodată că lucrurile ar putea decurge atât de bine între noi. N-aş fi crezut nicicând că cineva ar putea fi atât de apropiat şi totuşi atât de diferit de altă fiinţă umană. El e tot ce n-am fost eu niciodată şi totuşi îl iubesc mai mult decât orice pe lume sau decât orice altă făptură cunoscută vreodată".

„Şi cum rămâne cu cariera ta?", o întrebase Jeffrey.

„Oh, la naiba cu cariera mea, nu face nici cât o ceapă degerată", îi spuse Elfrida şi râse cu mare poftă. Jeffrey nu o mai văzuse niciodată aşa de fericită, aşa de frumoasă, aşa de împlinită.

Propria-i căsătorie nefericită se prefăcea iremediabil în ruină, dar Elfrida se afla mereu acolo, la capătul firului de telefon, sunându-l în permanenţă, gata să-i dea tot soiul de sfaturi, atât bune, cât şi proaste, însă, mai important decât orice, îi arăta nesfârşită înţelegere. Odată, o luase pe Serena să i-o prezinte Elfridei şi varăsa îl chemase la telefon în seara următoare, spunându-i: „Jeffrey, dragule, este aşa de dulce şi încântătoare... Nu te mai gândi la decepţia suferită şi concentrează-te asupra ei.

„Cu fetele mele cum rămâne?"

„Sunt deja adulte şi independente. Trebuie să te gândeşti la tine. Prinde taurul de coarne. Nu ezita. Timpul nu aşteaptă, ne macină implacabil zilele. Viaţa-i trecătoare, deci profită de clipa prezentă cu care nu te mai întâlneşti".

„Şi Dodie?"

„Las-o să se descurce şi singură. O să te exploateze

financiar la sânge. N-o să renunțe la plăcerile lumeşti. Dă-i grosul bunurilor, pleacă şi fii fericit”.

„Pleacă şi fii fericit”. Jeffrey procedase întocmai.

Ora cinci într-o după-amiază mohorâtă de octombrie. Vântul se înteţise. Jeffrey dăduse de mâncare găinilor, strânsese ouăle din cuibare, închisese creaturile cloncănitoare în cotețele domestice de lemn. Se însera. În Emblo Cottage, Serena aprinsese luminile şi ferestrele mici împrăştiau mănunchiuri de raze gălbui în crepusculul muribund. Era joi, zi în care tomberonul montat pe o osie cu două roți trebuia târât de-a lungul potecii pentru a fi golit de dimineață în camionul ce venea săptămânal să ridice gunoiul menajer depozitat în curți şi pe străduțe. Vântoasa se dezlănțuise cu violență, suflând dinspre mare în vârtejuri cu gust şi miros de sare. În bătaia vântului, arbuştii de grozamă dănțuiau săltăreț şi foşneau pe coama gardurilor de piatră. Peste vaietul vijeliei, Jeffrey desluşea şopotul pârâului ce se rostogolea bulbucind de pe deal şi se revărsa înspumat şi aburind spre marginile de ciment ale drumeagului. Cum îl pătrunse frigul până la oase, Jeffrey intră în casă să-şi ia o jachetă groasă. Serena amesteca ceva într-o oală clocotind pe soba de gătit, iar copiii erau ocupați să-şi scrie temele pentru acasă pe masa din bucătărie.

— Tomberonul de gunoi, spuse scurt Jeffrey.

— Ah, grozav de deştept mai eşti că ți-ai adus aminte!

— Mă-ntorc în cinci minute.

— O să pândesc sosirea Elfridei.

Jeffrey târşâi de mâner tomberonul pe poteca brăzdată cu făgaşe, şi-l aşeză la locul obişnuit, pe bordura din pietre de granit. Peste drum, se ridica o poartă de lemn, care ducea spre câmpurile altui fermier, şi Jeffrey trecu pe partea cealaltă să se rezeme de zăbrelele acesteia ca orice țăran vârstnic, dibui în căutarea pachetului de țigări, scoase una şi şi-o aprinse cu vechea brichetă metalică. Ziua murea lent. Urmări cu privirea cum se întunecă văzduhul, împânzit de nori. În zare, întinderea mării căpătase culoarea ardeziei, smălțuită cu creste de spumă. O seară vijelioasă. Brizanții se spărgeau bubuind în ecou repetat la intervale scurte, lovindu-se de poalele stâncilor, şi Jeffrey simțea pe obraji

umezeala burei de stropi.

Îşi aminti de versurile unui poem, citit cândva, uitat demult.

Mi-e odaia o cabină de sticlă scânteietoare, Tot ţinutul Cornwall îmi vuieşte asurzitor la uşă. Şi dalbele corăbii ale iernii dorm Departe de făgaşurile mării

Priponite de ţărm cu odgoane groase".

Rămase pe loc până când îşi termină de fumat ţigara, apoi azvârli cât colo chiştocul şi se întoarse ca pentru a porni spre casă. Dar, în acel moment, văzu farurile maşinii apropiindu-se dinspre răsărit, clipind în depărtare pe drumul şerpuitor. Se sprijini iarăşi de poartă şi aşteptă. După puţină vreme, se ivi un vechi automobil Fiesta de culoare albastră, virând cu prudenţă la ultima curbă îngustă înainte de răspântia de la Emblo Cottage. Ştiu instinctiv că sosise Elfrida. Ieşi în drum fluturând din mâini şi maşina stopă. Deschise portiera şi se urcă pe locul pasagerului, îi simţi mirosul binecunoscut, parfumul pe care ea îl folosea dintotdeauna şi care devenise o notă distinctivă.

— Nu se poate să parchezi aici, spuse Jeffrey. Asta-i drumul principal. O să te izbească vreun tractor sau autocar. Intră pe alee.

Elfrida îi urmă sfatul, apoi opri din nou motorul.

— Bună, îl salută ea.

— Ai reuşit să ajungi teafără şi nevătămată.

— După cinci ore de drum.

— Te-ai descurcat uşor?

— Mi-ai trasat un itinerar precis.

— Cine-i pe bancheta din spate?

— Horace, câinele meu. Doar te-am anunţat că trebuie să-l aduc cu mine.

— Ce minunat că eşti aici! M-a cam încercat teama unui telefon că te-ai fi. Răzgândit.

— N-aş fi făcut niciodată una ca asta, rosti Elfrida. Şi apoi deveni practică: Asta-i calea de acces spre casă?

— Da.

— Îngrozitor de îngustă, dragul meu.

— Suficient de lată.

— Atunci, să mergem înainte.

— Înainte! întări Jeffrey, bufnind în râs.

Elfrida ambreie, cuplă în viteza a doua şi aburcară hurducăind pe sub tunelul boltit, ţesut din ramurile dese ale copacilor care străjuiau aleea de acces.

— Cum ai călătorit? întrebă el.

— În regulă! Am fost puţin neliniştită. Au trecut mulţi ani de când n-am mai condus atâta; mă cam obosesc autostrăzile necunoscute şi puzderia de camioane care trec cu un zgomot infernal. Maşina asta nu-i chiar un Ferrari.

— Mi se pare destul de bună.

Pe când se apropiau de casa ţărănească, se aprinse lampa de afară. Clar că Serena îi auzise urcând cu duruit şi scrâşnet de roţi pe aleea povârnită. Această lampă ilumina un spaţiu deschis, mărginit de un zid înalt din granit. Drumeagul îngust se continua către ferma profilată în depărtare, dar Jeffrey îi spuse: „Parchează aici!", aşa că se conformă. Numaidecât doi câini ciobăneşti să iviră ca prin farmec de undeva, alergând spre ei şi lătrând cât îi ţinea gura.

— Nu-ţi fie frică, o asigură Jeffrey. Sunt dulăii mei, Tarboy şi Findus şi nu muşcă.

— Nici Horace.

— Cu atât mai bine.

Coborâră din maşină şi-i dădură drumul lui Horace. De îndată ce se întâlniră cei trei câini, începu între ei o scurtă hărţuială obişnuită, rotindu-se în cerc şi amuşinându-se, apoi Horace dispăru în desişul unui tufiş apropiat şi ridică piciorul din spate cu recunoştinţă.

— Ce rasă e Horace? Jeffrey se amuzase de hârjoneala lor.

— Necunoscută. E corcitură, dar credincios, ascultător şi curat. Poate să doarmă în cameră cu mine, l-am adus coşul.

Jeffrey deschise portbagajul şi scoase un geamăntan bătucit şi un imens sac de hârtie bombat şi umplut până la refuz.

— Ţi-ai adus şi provizii?

— Hrana pentru Horace, castroanele lui şi alte fleacuri. De pe bancheta din spate, Elfrida smuci coşul de dormit al lui Horace şi apoi se opinti să tragă cu putere un alt sac de hârtie pântecos şi burduşit cu mărunţişuri. Portierele fură

trântite cu zgomot şi Jeffrey porni în frunte, urcând poteca pavată cu plăci de ardezie şi cotind pe după colțul casei. Vântul potrivnic dinspre mare se năpustea asupra lor şi prisme de lumină gălbuie, reflectate de ferestre şi de o uşă acoperită pe jumătate cu geamlâcuri de sticlă, se aşterneau tremurător pe pietrele pavajului. Jeffrey aşează jos geamăntanul Elfridei, deschise uşa şi îi făcu loc să treacă prima în bucătărie. Cei doi copii îşi ridicară privirile din cărți şi caiete, iar Serena îşi întoarse fața de la soba de gătit şi înaintă, cu şorțul prins în jurul mijlocului şi cu brațele întinse, să-i întâmpine cu bucurie.

— Jeffrey, ai găsit-o cu adevărat! E şiret de mama focului, a coborât cu tomberonul şi s-a înapoiat împreună cu tine. Ce sincronizare perfectă! Ai făcut un drum groaznic cu maşina? Vrei o ceaşcă de ceai sau ceva de mâncat? Ah, nu i-ai cunoscut încă pe copii, nu-i aşa? Dă-mi voie să ți-i prezint pe Ben şi pe Amy. Aceasta-i Elfrida, puişorilor.

— Ştim deja, spuse băiatul. Nu vorbiți de o veşnicie decât despre sosirea ei. Era oacheş şi mai mic decât sora lui bălaie. Se ridică în picioare şi veni să-i strângă mâna, ochii săi cercetând cu oarecare curiozitate bagajele Elfridei. Se aştepta să primească un cadou, dar i se atrăsese atenția că nu se cuvenea să pomenească despre acest lucru în cazul când nu i se pregătise niciunul. Moştenise de la tată ochii negri şi pielea măslinie şi avea o claie de păr des şi negru ca pana corbului. Elfrida intui că doar peste câțiva ani se va forma un şir de inimi frânte de fetişcane din megieşie.

Jeffrey trecuse pragul uşii în spatele Elfridei şi lăsase jos geamăntanul cu o bufnitură surdă lângă picioarele scării.

— Bună, tăticule.

— Salutare, Ben. Ți-ai terminat temele?

— Sigur.

— Bravo ție! Şi tu, Amy, ți-ai făcut lecțiile pentru şcoală?

— Le-am isprăvit acum nu ştiu cât timp, îi răspunse fata cu un aer de suficiență. Era sfioasă. Se repezi spre tatăl ei şi-şi îngropă fața în cracul pantalonilor, astfel încât tot ce mai rămăsese vizibil erau pletele de culoarea paiului şi salopeta de doc albastru spălăcit. Elfrida ştiuse mereu din auzite despre Ben şi Amy, dar, văzându-i acum cu proprii ochi, se

minuna că erau realmente copiii lui Jeffrey, măcar că, aşa de nevârstnici, puteau să-i fie nepoți. Hotărî că radiau de frumusețe. Însă, la urma urmelor, şi Serena era frumoasă în felul ei specific. Părul bălai, asemănător cu inul, semăna ca nuanță cu al lui Amy, dar şi-l răsucise la ceafă într-un conci şi şi-l prinsese cu o clamă confecționată din carapace de broască țestoasă. Ochii îi erau albaştri strălucitori ca limpezimile cerului, iar obrajii presărați cu pistrui bruni, de parcă i-ar fi scuturat cineva în față o bidinea de vopsea. Purta o pereche de blugi foarte ajustați, care făceau ca picioarele să-i pară nesfârşit de lungi, şi un pulover albăstrui. Îşi înnodase o eşarfă de mătase în jurul gâtului. Deoarece gătea, îşi încinsese mijlocul cu un şorț dungat şi acum nu se sinchisi să şi-l scoată.

— Care-i planul de bătaie? întrebă Jeffrey.

— O să-i fac Elfridei o ceaşcă de ceai, dacă vrea. Sau preferă poate să se aşeze lângă foc. Sau să urce în camera ei şi să-şi despacheteze bagajele. Ori să se îmbăieze. Cum doreşte.

— Când luăm cina?

— La opt, aşa m-am gândit. O să le dau mai întâi de mâncare lui Ben şi Amy.

Fetița se dezlipi de tatăl ei.

— Cârnați, rosti ea.

— Poftim? Elfrida, nelămurită, încreți din sprâncene.

— Cârnați prăjiți pentru gustarea noastră de seară la care ne bem ceaiul. Cu piure de cartofi şi cu fasole verde fiartă.

— Ce gustos!

— Dar voi aveți altceva la masă. Mami a pregătit ceva special.

— Nu-mi spune şi atunci o să am o surpriză minunată.

— Pui şi ciuperci.

— Amy! De ce nu-ți ții gura? răcni fratele ei.

Elfrida slobozi un hohot de râs.

— Nu contează, sunt sigură că mâncarea va fi delicioasă.

— Ei, dar mai încetați odată, interveni Serena, ridicându-şi uşor glasul pentru a acoperi ciondăneala odraslelor ei. Vrei până la urmă o ceaşcă de ceai?

Însă celelalte tratații pomenite deja erau cu mult mai

tentante.

— Ce mi-aş dori cu adevărat este să merg sus, să-mi despachetez lucrurile din geamăntan şi să mă spăl. Dacă n-am să vă incomodez prea tare?

— Câtuşi de puțin! Numai că avem o singură cameră de baie, dar copiii pot face baie după tine. E apă caldă din belşug.

— Fii binecuvântată! Atunci, aşa am să fac.

— Cum rămâne cu Horace? întrebă Jeffrey. Trebuie să-i dăm de mâncare?

— Bineînțeles că da. Te oferi să-l hrăneşti tu în locul meu? Două căuşe de biscuiți speciali şi jumătate de conservă de carne. Şi apoi puțină apă.

— Horace e câinele tău? se interesă Ben.

— Păi, cu siguranță nu-i bărbatul meu.

— Unde e?

— Afară. Se-mprieteneşte, sper, cu ciobăneştii voştri.

— Vreau să-l văd...

— Şi eu...

— Aşteaptă-mă...

Cei doi copii o zbughiră spre grădina întunecată, fără haine călduroase, cizme de cauciuc sau vreun vaiet de protest din partea mamei. Uşa, lăsată larg deschisă, se bălăbănea în țâțâni, înăuntru țâşnind rafale de aer rece. Jeffrey merse încet s-o închidă, apoi culese de pe jos geamăntanul Elfridei.

— Hai, vino cu mine! spuse el, conducând-o la etaj pe şirul de trepte din lemn care scârțâiau din toate încheieturile.

Îi arătă odaia pentru musafiri şi baia, zicându-i: „Ne vedem cam într-o oră. O să-ți pregătesc ceva de băut", şi se retrase închizând uşa binişor. Aceasta se încuia pe dinăuntru cu un zăvor de lemn. Elfrida se trânti îmbrăcată pe patul dublu, dându-şi seama dintr-odată cât se simțea de istovită. Căscă de-i trosniră fălcile, apoi îşi plimbă privirea de jur-împrejur, prin camera fermecător decorată cu strictul necesar până la limita sobrietății, dar minunat de tihnită. În stilul simplu al Serenei, purtând pecetea individualității ei. Pereți văruiți, perdele albe, rogojini împletite din papură, aşternute pe podea. Un scrin din lemn de pin, drapat în pânză de în

împodobită cu dantelă. Cuiere de lemn fixate în pereți, prevăzute cu polițe și mai multe cârlige de care atârnau mănunchiuri de umeraşe colorate şi ținând loc de şifonier. Cuvertura de diftină era albastră şi cadrilată, cărți şi reviste noi stăteau la îndemână pe noptieră şi dintr-un vas burduhos de lut se ivea înflorescența globuloasă a unei singure hortensii, roz-aprins ca hârtia sugativă.

Căscă iarăşi a somn. Se afla în sfârşit aici. Nu rătăcise drumul, nici nu rămăsese în pană şi nici nu-şi frânsese gâtul într-un accident fatal. Şi Jeffrey îi ieşise în întâmpinare la capătul aleii, sărindu-i brusc înainte ca un hoț de drumul mare şi fluturându-şi mâna ca semn să se oprească. Dacă nu l-ar fi recunoscut de îndată, s-ar fi putut întâmpla să-şi piardă minţile de spaimă, dar i-ar fi fost imposibil să se înşele asupra siluetei înalte şi uscățive, încă agilă şi dinamică în ciuda înaintării în vârstă şi care, după toate probabilitățile, îşi menținuse forma bună şi moralul ridicat numai datorită companiei nevestei tinere şi a copiilor. Mai important decât orice, arăta mulțumit. Făcuse exact ceea ce trebuia. Viața lui părea să se fi limpezit intrând pe făgaşul firesc şi, de altfel, aşa îi şi dorise Elfrida totdeauna.

După un timp, coborî din pat, îşi desfăcu bagajul şi începu să-şi aranjeze cele câteva lucruri personale, transformând camera într-una proprie. Apoi, se dezbrăcă, se înfăşură în vechiul halat şi se îndreptă spre uşă alăturată a băii mici, unde se cufundă în apa aburindă, lâncezind pentru câtăva vreme lungită pe spate şi destinzându-şi trupul. Când ieşi din cadă, contenise din căscat şi nu se mai simțea câtuşi de puțin extenuată, ci activă, voioasă şi gata să se bucure de seara ce i se aşternea înainte. Se îmbrăcă în haine curate, pantaloni de velur şi o bluză cu guler şi manşete din mătase, înşfăcă sacul de voiaj, plin cu cadouri, şi coborî la parter simțindu-se ca un matelot în salt uşor spre puntea inferioară a navei. Intrând în bucătărie, îi găsi pe copii savurându-şi cârnații, în timp ce mama lor bătea cu mixerul albuşuri de ou într-un castron de plastic. Când Elfrida îşi făcu apariția, Serena o primi surâzând şi-i spuse:

— Du-te şi ține-i de urât lui Jeffrey. Te aşteaptă în camera de zi. A aprins focul în cămin.

— Cu ce te pot ajuta? Nu sunt expertă în arta culinară, dar mă pricep să frec cratițele.

— Nu-i nicio cratiță de frecat, râse Serena.

— O să-i revăd pe Ben şi Amy?

— Bineînțeles. Vor veni, după baie, să-ți ureze noapte bună.

— Am făcut o baie formidabilă, reîntineritoare.

— Ce înseamnă reîntineritoare? întrebă Ben.

— Adică devii din nou tânăr, îi explică Serena.

— Păi, arată la fel ca înainte.

— Fiindcă sunt atât de bătrână, îl lămuri Elfrida; Veniți neapărat să-mi spuneți noapte-bună, deoarece am ceva pentru voi... chiar aici, şi Elfrida ridică sacul de voiaj.

— Putem să ne uităm acum?

— Nu, mai târziu, când o să stăm lângă foc. Haideți să ne jucăm puțin, închipuindu-ne că v-ați atârnat de polița căminului ciorapii lungi în care Moş Crăciun lasă darurile.

Elfrida îl găsi pe Jeffrey în salonaş, aciuiat ca orice moşier respectabil şi înaintat în vârstă la gura vetrei şi citind „The Times". Când vara lui se ivi în prag, azvârli ziarul deoparte şi se sculă în picioare cu mare prudență întrucât, în această încăpere, dintr-un motiv obscur sau altul, tavanul era extrem de scund şi Jeffrey ştia bine că se expune pericolului de a se izbi cu capul de una dintre grinzile vopsite în alb. Era cu atât mai vulnerabil cu cât chelise, pielea de pe creştet fiindu-i pârlită de soare, dar părul rămas pe ceafă şi pe lângă urechi, ca o aureolă în jurul grumazului, îşi păstrase încă aceeaşi culoare din tinerețe, neagră ca tăciunele. Avea şi ochii negri; când râdea cu poftă, riduri brăzdate adânc porneau din coada ochilor şi se întindeau în formă de evantai peste obrajii supți. Purta un pulover bleumarin, cu o batistă roşie de bumbac legată cu nod la gât, în loc de cravată. Elfrida recunoscuse totdeauna dintr-o privire fugară un bărbat chipeş şi-i făcea nespusă plăcere să constate că vărul ei Jeffrey arăta la fel de seducător ca în zilele lui de glorie.

— Eşti de o eleganță irezistibilă. Stârneşti senzație, spuse el.

— Curată, în fine! Ce baie dumnezeiască! Trânti grămadă pe podea sâcul de voiaj, se cufundă în celălalt fotoliu şi privi

apreciativ de jur-împrejur, remarcând tablouri familiare şi altele necunoscute. Un foc ce ardea cu vâlvătăi, oale cu imortele, fotografii de familie în rame de argint şi câteva piese de mobilier destul de vechi. De fapt, nici nu mai rămânea loc pentru altceva.

— Ți-ai clădit aici o căsuță încântătoare, rosti Elfrida.

— N-am niciun merit. Toate lucrurile realizate i se cuvin Serenei. Un pahar de vin?

— Splendid, mersi. E ca o altă lume, nu-i aşa, față de cea în care am trăit odinioară? Casa din Camden, zorindu-ne acolo zilnic, parcă mânați cu biciul, să ajungem până în centrul comercial al Londrei, petreceri formale şi cultivarea relațiilor de prietenie cu oamenii potriviți.

Jeffrey se îndreptase spre cealaltă parte a camerei să-i toarne vinul în pahar. Nu replică imediat la observațiile ei, dar părea să le cumpănească în minte. Reîntorcându-se, îi întinse băutura şi se instală iarăşi în jilțul mare şi adânc. Privirile li se încrucişară peste covoraşul din fața căminului.

— Îmi pare rău, se scuză Elfrida.

— De ce?

— Pentru lipsa de tact. Ştii bine că mă ia mereu gura pe dinainte.

— Nu eşti lipsită de tact, ci sinceră. Ai perfectă dreptate. O altă lume dispărută demult, pentru care însă nu merită să jeleşti. O lume convențională, închistată în tipare, dominată de goana după bani şi de obsesia înscrierii copiilor la şcoli îngrozitor de costisitoare. În care, ca să ții pasul cu societatea mondenă, ți se impune să angajezi un majordom de fiecare dată când dai un dineu. Să-ți redecorezi bucătăria fiindcă nu se cade să rămâi mai prejos decât vecinii de cartier în ce priveşte starea materală şi socială. Iar Dodie nu putea suporta să se lase întrecută de alții. Sâcâit şi frământat fără încetare de fluctuația contului în bancă, de speculațiile la bursa de valori, de subscrierea unei polițe de asigurare la Lloyd3s şi de posibilitatea zădărniciei. Uneori, mă zvârcoleam toată noaptea fără să ațipesc. Şi tot zbuciumul, pentru nimic. Dar a trebuit să întorc spatele acestui mod de viață ca să-i descopăr deşertăciunea.

— Îți merge bine acum?

— În ce sens?

— Din punct de vedere financiar, presupun.

— Da, ducem o viață decentă. Chiar stabilă şi echilibrată. Nu dispunem de avuții, dar nici n-avem nevoie.

— Din ce trăiți? Din creşterea găinilor?

— Nici vorbă! Jeffrey izbucni în râs. Asta ne asigură o ocupație şi un venit foarte mic. Ne mai chivernisim în timpul verii, oferind găzduire şi micul dejun, însă nu putem pune la dispoziție decât o singură cameră, cea ocupată de tine acum, şi împărțim baia cu eventualul vilegiaturist, aşa încât deocamdată nu ne permitem să schimbăm ceva. Există o aripă de clădire părăsită şi abandonată între noi şi fermă şi ne gândim din când în când să facem o ofertă de cumpărare şi s-o transformăm într-o anexă pentru vizitatorii de sezon, dar e o întreprindere destul de laborioasă şi tot tergiversăm de pe o zi pe alta. Însă Serena munceşte încă, făcând aranjamente florale pentru nunți, petreceri şi alte evenimente deosebite, iar Ben şi cu Amy au parte de o educație excelentă la şcoala locală. Pentru mine, a fost o revelație cât de simplu se poate trăi.

— Şi în fericire?

— Mult mai fericit decât mi-aş fi închipuit vreodată că ε cu putință!

— Ce se mai aude de Dodie?

— Locuieşte într-un apartament în apropiere de Hurlingham, foarte plăcut şi cochet, cu vedere spre fluviu. Nicola stă împreună cu ea. Mariajul Nicolei s-a destrămat, aşa încât ele două au sfârşit prin a sălăşlui sub acelaşi acoperiş, neîndoielnic călcându-se pe nervi una pe cealaltă.

— Şi copilul Nicolei?

— Lucy, nepoata mea. Are acum paisprezece ani. Biata copilă, locuieşte tot acolo. E o tristă perspectivă pentru ea dar, din păcate, nu pot face nimic. Am încercat s-o invit la noi ca să schimbe ambianța şi să răsufle în voie pentru o vreme, însă Nicola ne-a etichetat pe mine drept nemernic şi pe Serena drept vrăjitoare şi refuză s-o lase într-o scurtă vizită.

Elfrida scoase un oftat. Înțelegea perfect situația încurcată, fără ieşire.

— Ce ştii despre Carrie? întrebă ea.

— Se află încă în Austria sau oriunde ar fi. S-a angajat într-un post bun la o agenție de voiaj, o slujbă de răspundere.

— Vă vedeți mai des?

— Ultima oară când am mers la Londra, am prânzit împreună, dar drumurile noastre se întretaie arareori.

— Tot necăsătorită?

— Da.

— Vine pe-aici?

— Nu, dar din motive întemeiate, cunoscute numai mie. Nu vrea să ne încalce tihna, să-i incomodeze prin prezența ei pe Serena, Ben şi Amy; Oricum, a împlinit treizeci de ani, e în plină maturitate. Îşi dirijează singură viața. Dacă doreşte într-adevăr să vină la Emblo, ştie că n-are decât să pună mâna pe telefon. Jeffrey zăbovi un moment să aşeze jos paharul, pipăi prin buzunar în căutarea unei țigări şi şi-o aprinse.

— Nu te-ai lăsat de fumat, îi reproşă Elfrida.

— Nu, nu m-am dezbărat de năravul ăsta şi nici n-am de gând. Te deranjează?

— Jeffrey, dragule, nimic în toată viața mea nu m-a deranjat vreodată. Ştii foarte bine.

— Arăți minunat. Cum te simți?

— Minunat, să zic la fel.

— Nu trăieşti prea singuratică?

— Situația s-a mai îmbunătățit.

— Ai trecut printr-o încercare cumplită.

— Te referi la Jimbo? Scumpul meu! Soarta l-a lovit mai crunt pe el decât pe mine, a îndurat chinurile iadului. O degenerare lentă a unui bărbat strălucit, admirabil. Dar nu regret nimic, Jeffrey. Ştiu că nu ne era destinat să rămânem împreună la nesfârşit, dar momentele trăite alături de el, realmente speciale, le-am păstrat cu duioşie în suflet. Nu le este hărăzit multor oameni să atingă o asemenea stare de fericire deplină, nici măcar pentru un an sau doi.

— Vorbeşte-mi despre ascunzătoarea ta din Hampshire.

— Dibton. Satul e destul de banal şi anost. Dar, într-un fel sau altul, exact ce mi-am dorit. Stau într-o căsuță dintr-un

şir de locuințe-şablon, în stil uniform, clădite odinioară pentru feroviari. Tot ce am nevoie.

— Oameni simpatici prin partea locului?

— Obişnuiți. Cumsecade şi prietenoşi. S-ar putea spune că m-au făcut să mă simt binevenită. Nu mai suportam să trăiesc în Londra.

— Ai câțiva prieteni mai apropiați?

Elfrida începu să-i povestească despre soții FoubisteG despre Bobby Burton-Jones, despre vicar şi nevasta lui şi despre şcoala duminicală de pantomimă. Îi pomeni mai departe de doamna Jennings, de Albert Meddows şi de domnul Dunn, fabulos de bogat, cu piscina sa acoperită şi imensa seră în care cultiva pelargonii roşii ca focul şi ficuşi exotici. Îi istorişi în cele din urmă despre familia Blundell. Oscar, Gloria şi Francesca.

— Sunt cu adevărat extrem de amabili. M-au luat sub aripa lor protectoare, la drept vorbind. Gloria e putred de bogată şi foarte generoasă. Avuția şi mărinimia nu merg totdeauna împreună, nu-i aşa? Gloria posedă casa în care locuiesc. Se numeşte Grange şi e absolut oribilă, dar grozav de călduroasă şi de confortabilă. Ea a mai fost măritată, aşa că are doi fii, acum adulți şi aşezați la casele lor, însă Francesca, fata din a doua căsătorie, e atât de originală, nostimă şi dulce! Gloriei, amfitrioană împătimită, îi place să țină casă deschisă – cu greu trece vreo zi în care să nu organizeze o petrecere sau un picnic, ori o reuniune sau o adunare de orice fel. Are pasiunea cailor şi a curselor pe traseuri accidentate, dinainte stabilite între borne de hotar, îşi strânge un cârd de prieteni şi porneşte în goană peste câmpuri, cu un mic bar amenajat în buduful maşinii de teren şi cu cei doi pechinezi legați de bara de protecție, de fac spume la gură lătrând cu furie la oricine se nimereşte să le taie calea.

Jeffrey se amuza copios.

— Şi Oscar gustă astfel de escapade?

— Nu ştiu. Dar e un om blând, domol şi binevoitor... Un adevărat cuceritor, un hoț de inimi... Şi el şi Francesca hoinăresc împreună, se distrează pariind pe Cai de curse obscuri, fără şanse, şi îşi cumpără cornete cu înghețată.

— Cu ce se ocupă? Sau s-a pensionat?

— E muzician. Organist. Pianist. Şi profesor de muzică.

— Ce iscusită eşti că ai găsit un cuplu atât de interesant! Te adoră fără îndoială, probabil fiindcă ai produs totdeauna asupra celor din jur efectul unui suflu puternic de aer proaspăt şi tonifiant.

Dar Elfrida dădu glas propriilor reticenţe.

— Trebuie să fiu grijulie şi riguroasă cu mine însămi. Nu am intenţia să mă las prinsă în mreje.

— Cine oare nu şi-ar dori să te prindă în mreje?

— Nu-i nevoie să te porţi părtinitor.

— Eu o să-ţi ţin mereu partea.

În anii ulteriori, privind retrospectiv la acele săptămâni petrecute la Emblo, lucrul de care îşi reamintea Elfrida cu cea mai mare claritate era vuietul vântului. Acesta suflase vijelios şi fără încetare, aci descrescând în intensitate până la o briză însufleţită, aci năpustindu-se cu putere în tumult dinspre mare spre uscat, asupra stâncilor, vuind în ecou prin hornuri şi zăngănind uşile şi geamurile. După scurt timp, Elfrida se acomodase cu prezenţa lui constantă, dar îi fusese cu neputinţă să-l ignore noaptea şi se resemnase să zacă lungită şi nemişcată în întuneric, ascultând cum înainta nestăvilit dinspre Atlantic şi mătura totul în cale, cum potopea ţinuturile mlăştinoase, cum izbea în cadenţă ramurile unui măr bătrân de fereastra ei ca o stafie, bocănind greoi şi înspăimântător.

Vara trecuse demult – şi acel vânt persistent risipea orice îndoială despre o eventuală toamnă târzie, cu timp cald şi prielnic. Octombrie înainta cu repeziciune către noiembrie şi zilele se micşorau înnoptându-se din ce în ce mai devreme. Vacile de lapte din cireada fermierului, de rasă aleasă Guemsey, călcau apăsat scoborându-se spre câmpuri pentru mulsul de dimineaţă şi de seară, şi frământau pământul sub copite înnămolind drumul îngust printre parcele, deşirat între Emblo şi ferma cu acareturi. După ce se isprăvea mulsoarea la ceasul chindiei, vitele mânate din nou la şes, se adăposteau peste noapte pe pajişte, pe lângă îngrăditurile de nuiele sau îndărătul încâlciturilor de mărăcini şi al tufărişurilor de grozamă ori de drobiţă.

„De ce nu sunt ținute la adăpost într-un grajd?” dorise Elfrida să știe.

„Nu se obișnuiește niciodată. Aici, nu există geruri de crapă pietrele și-n plus acolo, pe imaș, pasc iarbă din belșug”.

„Sărmanele creaturi!” Dar trebuia să admită că arătau ca pepenele de grase și cumva fericite.

Rutina zilnică a micii gospodării o absorbi pe Elfrida și se lăsă angrenată în ritmul ei lent și molcomitor. Se găseau mereu rufe de spălat și de agățat afară pe frânghie la zvântat în bătaia vântului, cămăși de călcat cu fierul, cartofi de scos din pământ, găini de hrănit și ouă de adunat din cuibare. După prima săptămână, Elfrida își dădu seama cu oarecare surprindere că, timp de șapte zile încheiate, nici nu citise ziarul, nici nu urmărise programele de televiziune. Tot restul lumii putea să fi sărit în aer prefăcându-se în țăndări, în vreme ce ea nu se alarma decât dacă nu apuca să strângă cearșafurile întinse la uscat pe frânghie înainte de începerea următoarei ploi torențiale.

În unele seri, prelua comanda în bucătărie și se dedica gătitului, preparând cina pentru Ben și Amy, astfel încât Jeffrey și Serena să poată profita de șansa unei mese intime luate la restaurant sau a unui film la cel mai apropiat cinematograf. Îi învăța pe copii să joace rummy și-i fascina cu povești din zilele de odinioară când interpretase roluri în spectacole de teatru.

Într-un sfârșit de săptămână, vremea capricioasă se încălzise ca în toiul primăverii, vântul se domolise și soarele prinse a străluci pe bolta cerului fără nori. Hotărâtă să folosească la maximum ziua binecuvântată, Serena îi adună pe cei patru băiețandri ai fermierului, umplu un coș cu merinde pentru picnic, și porniră cu toții să străbată câmpurile către țărmul stâncos, un grup de hoinari răzleț și rătăcitor, alcătuit din șase copii, trei adulți și trei câini. Amy și cu Elfrida, umăr la umăr, încheiau coloana. Cărarea traversa praguri de piatră și șerpuia pe coastă în jos printre tufișuri de dobrișor și de mur.

Elfrida zări mure printre ramurile tufelor.

— Ar trebui să le culegem, i se adresă ea lui Amy. Am

putea face jeleu.

Dar Amy se dovedi a fi mai firoscoasă.

— Nu, nici vorbă, ferit-a Sfântul! Nu-i voie pentru nimic în lume să culegi mure după începutul lui octombrie fiindcă tocmai acum e timpul când vrăjitoarele din Cornwall fac pipi pe tufe.

— Nemaipomenit! De unde ştii asta?

— Profesoara noastră ne-a spus. Numai că n-a folosit expresia „a face pipi", ci „a urina".

Ajunseră la muchia coastei stâncoase şi abrupte, iar întinderea nemărginită a oceanului li se dezvălui privirilor, cu albăstrimi neînchipuite şi scânteind în lumina solară. Cărarea se deşira mai departe, un coborâş prăpăstios şi ameninţător într-un sân al mării ascuns între stânci. Mareea era joasă, aşa încât se desenau pe ţărm minuscule seceri de nisip şi ochiuri de apă formate printre pietre irizau ca nestematele într-o salbă.

Cu chiu, cu vai, târâş-grăpiş, coborâră cu toţii încet-încet, mai mult de-a buşilea, câinii avântându-se fără frică şi înaintând în salturi. Pe ţărmul stâncos, Amy se despărţi de Elfrida şi plecă să li se alăture celorlalţi pe fâşia de plajă, unde Jeffrey îi îndemnase deja pe toţi să clădească un gigantic castel de nisip, iar Serena începuse să caute scoici şi pietricele pentru împodobirea acestui edificiu impunător.

La amiază, soarele îşi revărsa cu mărinimie căldura, aşa că Elfrida îşi lepădă jacheta şi-şi sumese mânecile puloverului. Pleduri, coşuri şi rucsacuri zăceau trântite grămadă pe netezişul unui stei şi Elfrida se aşează acolo, contemplând priveliştea spectaculoasă a mării agitate, simţindu-se fascinată de imensitatea şi măreţia ei. Luminozitatea şi jocul de culori şi nuanţe variabile ale apei îi tăiau respiraţia: dungi de albastru, verde, turcoaz, purpuriu, toate dantelate şi brăzdate cu brizanţi înspumaţi. O hulă puternică ondula suprafaţa mării şi talazuri se formau departe, în larg, propagându-se cu repeziciune, câştigând în înălţime şi-n forţă înainte de a se sparge cu un bubuit de linia coastei crestate în granit, împroşcând în sus fântâni arteziene într-un halo de apă pulverizată, bolborositoare. Spre cer, pescăruşii se roteau înfoindu-şi aripile şi, departe de ţărm,

către orizont, o mică luntre pescărească spinteca valurile, croindu-şi drum cu greu prin apele învolburate.

Vrăjită, privind țintă spre peisajul marin impresionant, Elfrida pierduse complet noțiunea timpului, dar, în scurt răstimp, i se alătură Serena, venită să despacheteze lucrurile. Pregătite pentru picnic. Din rucsacuri şi coş, scoase la iveală clondire, căni de plastic, şervețele de hârtie, o pungă cu mere; se degajă şi un miros apetisant de plăcinte calde, la care-ți lăsa gura apă.

Elfrida fu cuprinsă de uimire.

— Serena, când ai avut timp să faci plăcinte? Durează o veşnicie să frământi aluatul, să-l laşi până dospeşte, să-l coci în cuptor.

— Țin totdeauna vreo duzină sau mai multe în congelator. Copiilor le plac la nebunie.

— Şi mie.

— Le-am scos la decongelat aseară. Am presimțit că o să fie o zi minunată. Ce-ai zice de un păhărel cu băutură? Te pot servi cu bere blondă slabă sau vin. Sau cu limonadă, dacă te abții de la alcool.

— Un vin ar merge perfect.

Sticla era cufundată într-o baterie cu gheață şi, deşi sorbit dintr-un pahar de plastic, vinul avea o savoare mai fină decât orice alt sort degustat vreodată.

Elfrida se întoarse din nou cu fața spre mare.

— E raiul pe pământ aici, spuse ea.

— În timpul verii, venim de cele mai multe ori să ne petrecem sfârşitul de săptămână. E mai uşor acum când amândoi copiii pot ține pasul cu noi.

— Ce familie fericită sunteți!

— Da, ştiu, încuviință Serena zâmbind. Atât de favorizată de soartă. Îmi dau foarte bine seama de asta, Elfrida. Cu adevărat şi în toată puterea cuvântului. Şi în fiecare zi îi mulțumesc din toată inima providenței.

Din răstimp în răstimp, Elfrida părăsea Emblo Cottage şi pleca de una singură, la volanul micului automobil, lăsându-l pe Horace să zburde în compania câinilor ciobăneşti ai lui Jeffrey. Se pomenea cuprinsă de uluire că un asemenea mic ținut rural putea fi atât de sălbatic, atât de singuratic şi

totuşi atât de pestriţ. Drumurile degajate de traficul turistic estival erau înguste şi sinuoase, dar Elfrida nu se încrucişă decât cu un autobuz ocazional, cu furgoneta măcelăriei sau cu un tractor. Străbătea tărâmul mlăştinos pustiu şi drumeagul cobora lunecând într-o vâlcea înţesată de rododendroni, unde grădini demne de invidiat se aşterneau încă înverzite şi împodobite cu hortensii şi cu fucsii, legănându-şi înflorescenţele de forma jupelor învoite de balerină.

Într-o zi, întreprinse o călătorie până în oraşul învecinat, unde îşi parcă maşina şi merse mai departe pe jos prin labirintul de străduţe şi ulicioare derutante care dădeau spre port. Pe splai, se înşiruiau restaurante, magazine de cadouri şi surveniruri, precum şi numeroase mici galerii, etalând în vitrine orice gen de operă de artă, sculpturi, picturi şi alte lucrări de decoraţiuni interioare. Elfrida găsi o librărie, pătrunse înăuntru şi zăbovi să aleagă două cărţi pentru Ben şi Amy. Se delectă atât de mult cu selecţia făcută, încât scotoci în continuare în rafturile pentru cărţi, răsfoind din când în când filă cu filă; aducându-şi aminte de Francesca, îi cumpără şi ei un roman de aventuri. Îl descoperise în raionul exemplarelor rare de anticariat: „Insula oilor" de John Buchan. Ţinea minte că-l citise în şcoală, captivată de şirul peripeţiilor, şi ştia că era o poveste fermecătoare pe care Oscat şi cu Francesca o puteau parcurge împreună, amândoi înghesuindu-se în fotoliul mare şi adânc, lângă focul de lemne pâlpâitor.

Dădu cărţile la împachetat, le plăti, apoi ieşi în stradă, continuându-şi drumul: într-un magazin de obiecte artizanale, descoperi nişte pulovere tricotate de mână, cu modele splendide şi alese două: unul pentru Jeffrey, celălalt pentru Serena. Cumpără câteva ilustrate şi o sticlă cu vin şi, de-acum împovărată de-a binelea, îşi văzu iarăşi de drum, depărtându-se de port şi afundându-se într-un păienjeniş de ulicioare pavate cu piatră, unde atârnau la vedere rufe întinse la uscat şi unde arhitravele ferestrelor străluceau de ghivece cu conduriidoamnei şi cu petunii cu corole purpurii. O altă galerie cu obiecte de artă. Incapabilă să reziste tentaţiei, se opri un moment să cerceteze vitrina şi observă o

mică pictură abstractă, cu rame înălbite ca lemnul plutit, cu toate culorile peninsulei Cornwall aşternute în forme care reproduceau cu fidelitate propriile-i impresii şi simţăminte legate de acest străvechi tărâm.

Tânjea cu ardoare după micul tablou, nu pentru sine însăşi, ci pentru a-l dărui cuiva. Îi încolţi în minte gândul că l-ar fi putut cumpăra pentru Jimbo, dacă ar mai fi fost în viaţă fiindcă era tocmai genul de imagine artistică pe care ar fi adorat-o mai presus de orice. Îşi închipui cum i l-ar fi dat, aducându-i-l în casa lui situată în Barnes, unde avuseră parte de o fericire inimaginabilă. Privindu-l cum desprinde hârtia de ambalaj, cercetându-i cu atenţie chipul, ştiind că reacţia lui ar fi fost una de încântare şi de nespusă plăcere...

Pictura tremura în unduiri uşoare şi deveni apoasă, îşi dădu seama că ochii i se umpluseră de lacrimi. Nu plânsese niciodată după Jimbo, ci, pur şi simplu, se tânguise tainic în adâncul sufletului şi jelise în sine. Străduindu-se să înveţe a supravieţui într-o rece singurătate, văduvită de prezenţa lui. Îşi imagina că ajunsese la un modus vivendi, dar nu se întâmplase nici pe departe aşa. Se întrebă dacă nu cumva era genul de femeie care nu putea trăi fără un bărbat alături, şi chiar dacă acest lucru se dovedea adevărat şi de netăgăduit, nu-i rămânea oricum nimic de făcut.

Lacrimile îi secară. Se comporta ridicol. Avea şaizeci şi doi de ani şi totuşi se smiorcăia ca o adolescentă care-şi pierduse iubitul. Dar nu se clinti din loc, zgâindu-se la tablou, dorindu-l cu ardoare. Tânjind să-şi trăiască plăcerea. Jinduind să-l dăruiască.

Îi veni în minte ideea că l-ar putea cumpăra pentru Oscar Blundell. Dar Oscar nu era pur şi simplu Oscar. El forma în esenţă un cuplu cu Gloria, iar Gloria ar fi rămas stupefiată de un asemenea cadou. Elfridei parcă îi şi răsuna în minte gladul Gloriei, „Elfrida! E posibil una ca asta? Nu zău, glumeşti! Pictura asta e doar un talmeş-balmeş de pete colorate şi de forme geometrice. Până şi un copil de patru ani ar face o ispravă mai bună. Şi apropo, care-i menită a fi latura superioară sau trebuie întoarsă cu susul în jos? Să mor dacă te mint, Elfrida, eşti o caraghioasă! Ce te-a apucat să arunci banii pe porcăria asta? Ai fost escrocată”.

Nu, categoric! Nu era o idee bună. Cu părere de rău, se dezlipi de vitrina galeriei şi merse mai departe, lăsând în urmă şirul de străduțe şi pornind pe o cărare ce urca în zigzag către culmea promontoriului acoperit cu iarbă şi despărțind cele două țărmuri joase de mare. Pe când suia încet spre vârf, vântul deveni năvalnic şi, când ajunse pe creasta golaşă, se pomeni împresurată de ocean şi cer, încadrată în chenarul orizontului, albastru, arcuit, şerpuitor. Se simțea ca şi cum ar fi plutit în largul mării, tăind valurile. Poposi pe un colnic de pietriş şi se aşează cu picioarele cruciş sub ea, înfofolită în canadiană, cu pachetele împrăştiate în jur, ca oricare pensionară vârstnică, extenuată de mersul prin magazine pentru a vedea mărfurile şi prețurile.

Dar nu era o oarecare pensionară vârstnică. Era Elfrida în carne şi oase. Se afla aici, în lumea aceasta. Supraviețuise vicisitudinilor, îşi continua propriul drum. Dar încotro? Un martir-cerchez, scurmător de gunoaie, pornit în căutarea hranei, scotocind după coji de pâine sau după niscaiva rămăşițe comestibile de la picnicuri, se abătu în picaj din văzduh şi ateriză la picioarele ei. Ochii îi erau glaciali şi hulpavi, iar agresiunea lui îi stârni un zâmbet uşor. Şi se surprinse tânjind după companie, în special după Oscar. Îşi dorea cu pasiune să fie împreună, măcar pentru o singură zi, astfel încât atunci când se va fi reîntors în Dibton, să poată sporovăi mult timp despre vânt, mare şi pescăruşi şi să-şi reamintească şi să se minuneze de vraja unui moment cu totul deosebit.

Pesemne că acesta era cel mai mare rău din câte există pe pământ. Lipsa unei ființe apropiate cu care să începi a depăna firul amintirilor.

Când sosi în fine ziua ca Elfrida să se întoarcă în Dibton, cu greu îi venea a crede că stătuse la Emblo o lună încheiată, atât de repede trecuseră săptămânile. Fireşte, căutaseră cu toții s-o convingă să mai rămână.

„Eşti binevenită atâta timp cât vrei să stai", îi spuse Serena şi Elfrida ştia că îi vorbea cu toată sinceritatea. „Eşti neîntrecută, fără pereche. Un amestec minunat de mamă, soră şi prietenă. O să-ți ducem dorul îngrozitor de mult".

„E foarte drăguț din partea ta. Dar nu, trebuie să mă

înapoiez acasă. Să-mi reiau modul de viață obişnuit după o perioadă de întrerupere”.

„Ai să mai vii?”

„Încearcă, de-ți dă mâna, să vezi dacă poți să mă opreşti”.

Elfrida îşi propusese să purceadă la drum cât mai devreme posibil, astfel încât să ajungă în Dibton înainte de lăsarea serii. La ora opt dimineața, ieşi din casă şi-l găsi pe Jeffrey încărcându-i bagajele în maşină. Mica familie stătea în preajmă, iar Amy plecă ochii în jos şi începu a lăcrima.

— Nu vreau să pleci. Vreau să mai rămâi.

— Amy, scumpa mea, musafirii vin, dar mai şi pleacă, nu zăbovesc la infinit. E timpul să-mi caut de drum şi să-mi iau rămas-bun.

Chiar şi Horace simțea nevoia să se exteriorizeze printr-o îndărătnicie neloială la ideea despărțirii. De fiecare dată când era vârât în maşină, sărea din nou afară şi, în cele din urmă, trebui să fie târât cu forța de zgardă, depus pe bancheta din spate, trântindu-i-se cu putere portiera în nas. Proțăpit pe labele dinapoi, rămase încremenit, cu privirea pironită pe geam, cu figura mițoasă plină de jale şi cu ochii negri agonici.

— Cred că până şi câinele o să verse câteva lacrimi, observă Ben.

Nici Amy şi nici Ben nu se îmbrăcaseră de stradă şi arătau bizar cu jachetele vătuite şi matlasate şi cu cizmele de cauciuc trase la repezeală peste pijamale. Când fratele ei făcu această remarcă, lacrimi izvorâră iarăşi din ochii lui Amy şi i se aninară de gene. Serena se aplecă, o cuprinse în brațe, sprijinind-o pe coapsa ei.

— Fruntea sus, Amy! Horace o să se simtă din nou în elementul lui de îndată ce o să pornească la drum.

— Nu vreau să ne părăsească nimeni.

Despărțirea se prelungise destul de mult. Elfrida se întoarse spre Jeffrey.

— Dragule, îți mulțumesc de mii de ori. Jeffrey nu apucase încă să se bărbierească şi Elfrida îşi hârşâi obrajii de barba lui neagră şi țepoasă, nerasă de câteva zile. Şi ție, Serena... Un sărut dat în grabă, o mână fugară pe creştetul lui Amy, cu păr de culoarea paiului, şi se sui plină de hotărâre la volan, răsuci cheia în contact şi țâşni înainte ca o săgeată în

duduitul sacadat de motor. Cu toţii rămaseră ţintuiţi locului şi îi făceau semn fluturând din mână până când automobilul dispăru din raza lor vizuală, dar Elfridei îi străfulgeră în minte ideea că nu s-au înapoiat în casă până ce maşina Fiesta n-a ieşit în şosea, iar ea împreună cu Horace nu s-au îndreptat cu adevărat către destinaţie.

Nu era timpul potrivit să se simtă singură şi părăsită. Nu-şi luaseră rămas-bun pentru totdeauna; se putea întoarce la Emblo ori de câte ori dorea. Peste un an, sau pesemne, şi mai curând. Jeffrey şi Serena vor sălăşlui mereu acolo, ca şi Ben şi Amy. Acesta era aspectul dureros: Jeffrey şi cu Serena vor rămâne neschimbaţi, dar Ben şi cu Amy se vor înălţa, vor slăbi sau se vor îngrăşa; înţelepţindu-se pe cărarea vieţii şi pierzându-şi dinţii din faţă. Elfrida nu va mai recunoaşte niciodată în Ben şi Amy copilaşii pe care ajunsese să-i îndrăgească nespus de mult la vârsta nevinovată, crudă şi necoaptă îi copilăriei. La fel cu vacanţa care se sfârşise, acei copii plini de candoare vor dispărea pentru totdeauna în hăul vremii.

Pentru a se consola, Elfrida privi înainte în mod pozillv, convingându-se iar şi iar că aceasta era metoda infailibilă pentru a-şi reprima senzaţia de pierdere ireparabilă. Se îndrepta către căminul ei, cuibuşorul retras şi adăpostit, plin de bunurile personale. Micul şi modestul rofugiu pe care-l împărţea cu Horace. Ajunsă acasă, va deschide larg uşile şi ferestrele, îşi va inspecta grădina, va aprinde focul în şemineu.

Mâine, poate, va da un telefon la Grange şi va vorbi cu Gloria. Şi vor urma chicote de încântare că se reîntorsese şi invitaţii grabnice şi stăruitoare să vină şi să-i vadă neîntârziat. Şi când Elfrida va merge în vizită, va lua cu sine şi cartea cumpărată în dar pentru Francesca. „Insula oilor". „Am ales-o special pentru tine, fiindcă mi-a plăcut la nebunie când eram de vârsta ta şi sunt sigură cu o s-o îndrăgeşti la fel".

Dar înainte de toate, fireşte, chiar până să descindă în Poulton3s Row, Elfrida ştia că trebuia să târguiască do-ale gurii. Nu mai rămăseseră neam provizii de alimente în căsuţa ţărănească şi golise frigiderul înainte de plecare. Primul

liman salvator trebuia să fie micul magazin cu autoservire al doamnei Jennings. Începu să-şi întocmească mental o listă de cumpărături. Pâine şi lapte. Cârnaţi, ouă şi unt. Cafea. Biscuiţi şi câteva conserve cu carne pentru hrana lui Horace. Poate nişte supe la plic pentru cină. Ceva sătios şi nutritiv, ca de pildă Cullen Sķink...

Jumătate de oră mai târziu, se angajă pe autostrada care lega ţinuturile cu ieşire la mare de centrul ţării. Deschise aparatul de radio şi îşi mobiliză forţele pentru lungul drum.

Orologiul bisericii din Dibton prinse a bate ora două şi jumătate tocmai pe când pătrundea pe strada principală a satului. Pe caldarâmul din faţa magazinului doamnei Jennings, îşi petrecea veacul în trândăvie gaşca obişnuită de tineri neciopliţi şi, puţin mai departe, Elfrida îl zări pe Bobby Burton-Jones tunzând vârfurile gardului viu, din tufişuri de lemn-câinesc, cu o pereche de foarfece. Nimic esenţial nu părea să se fi schimbat, atât doar că majoritatea copacilor îşi pierduseră frunzele şi că plutea în aer un zvon hibernal, prelung şi desluşit.

Elfrida îşi parcă maşina, îşi căută poşeta şi intră în magazin. I se păru pustiu. Culese dintr-un teanc un coş de sârmă şi colindă prin raioane luându-şi de pe rafturi tot ce avea nevoie. În cele din urmă, se prezentă la casă, unde doamna Jennings se adâncise în calcule mâzgălite pe dosul unui plic şi nu o auzise intrând.

Dar acum privi în sus, dădu cu ochii de Elfrida, puse deoparte creionul şi-şi scoase ochelarii.

— Doamnă Phipps! ia te uită, ce surpriză! Nu v-am mai văzut de câteva săptămâni. Aţi petrecut grozav în vacanţă, nu-i aşa?

— Minunat! Abia m-am întors. N-am apucat încă să ajung acasă pentru că trebuia să cumpăr nişte rezerve de hrană.

Elfrida aşează coşul pe tejghea şi întinse mâna după un exemplar din „Daily Telegraph”. N-o să vă vină a crede, dar n-am citit un ziar de o lună încheiată. Sinceră să fiu nici n-am simţit lipsa.

Doamna Jennings nu făcu niciun comentariu asupra acestui lucru. Elfrida îşi ridică privirea şi văzu că femeia îşi boldea nedumerită ochii, muşcându-şi buza de jos şi

frământându-se din ce în ce mai tare pentru ceva. Elfrida azvârli ziarul în coş. Peste puţin timp, o întrebă:

— Ce se întâmplă, doamnă Jennings?

— Nu ştiţi? rosti în şoaptă negustoreasa.

— Ce anume?

— N-aţi auzit?

— Nu. Pe neaşteptate, Elfridei i se uscă gâtlejul.

— Doamna Blundell.

— Ce-i cu ea?

— E moartă, doamnă Phipps. Un accident grav de circulaţie la intersecţia cu sens giratoriu de la Putistone. Se întorcea acasă împreună cu fetiţa de la o petrecere cu focuri de artificii. S-a întâmplat pe paisprezece noiembrie. S-a ciocnit de un camion mare cu remorcă. Numai Dumnezeu ştie cum a nimerit tocmai în ditamai hărăbaia. Se poate să n-o fi văzut. Era o seară afurisită, înfiorătoare. Ploua cu băşici. Buimăcită de vestea zguduitoare şi şocată, Elfrida nu scoase o vorbă.

— Îmi pare rău, doamnă Phipps. Mă gândeam că trebuie să fi aflat.

— Cum aş fi putut să aflu? N-am citit deloc ziare. Nimeni nu ştia unde eram plecată. Nimeni nu-mi cunoştea adresa.

— O tragedie, doamnă Phipps. Nu ne venea să credem. Nimeni din sat nu putea să creadă.

— Şi Francesca? Elfrida se forţă să pună întrebarea, înspăimântându-se de eventualul răspuns.

— Şi ea a murit, doamnă Phipps. Şi cei doi căţeluşi care stăteau pe bancheta din spate. Aţi fi rămas perplexă dacă aţi fi văzut fotografia în ziar. Maşina aia mare distrusă, sfărâmată în bucăţi şi strivită ca o turtă. N-au avut nici cea mai mică şansă de supravieţuire. Singurul lucru bun a fost când poliţiştii de circulaţie au spus că pasagerele au murit instantaneu, nu s-au zbătut în chinurile agoniei. Niciuna dintre ele nu s-a putut dumiri ce se petrece. Doamnei Jennings îi tremura glasul. Îi venea greu să vorbească despre cele întâmplate. Se aude tot timpul de asemenea catastrofe, dar când nenorocirea îi loveşte fulgerător pe cei cunoscuţi...

— Da, da!

— V-aţi albit la faţă ca varul, doamnă Phipps. Vreţi să vă

fac un ceai? Haideți cu mine în spatele magazinului.

— Nu, mă simt acceptabil acum. Ceea ce corespundea realității, fiindcă trupul, paralizat de groază, îi anihila orice mişcare, rămânând împietrit într-o stare de calm şi de pasivitate. Şi ceremoniile funerare?

— S-au oficiat cu două zile în urmă. Aici în sat. Un cortegiu imens le-a însoțit pe ultimul drum. Un adevărat omagiu.

Aşadar, Elfrida pierduse până şi prilejul să se îmbrace în doliu, să plângă pierderea unor ființe dragi şi să aline durerea celor apropiați.

— Şi Oscar? Domnul Blundell? o asaltă ea fără întrerupere cu întrebări pe doamna Jennings.

— Abia dacă l-am văzut. Fireşte, la înmormântare, dar de atunci, niciun pic. Se fereşte de lume şi trăieşte retras. Sărmanul om! Te doare sufletul când te gândeşti prin ce încercare cumplită a trecut. Şi încă îndură chinurile iadului.

Elfrida şi-o aminti pe Francesca râzând în hohote, şi şicanându-şi tatăl, cântând frumoase ducte la pian, ghemuită în fotoliul adânc şi citind pe rând cu voce tare o carte palpitantă. Şi apoi îşi şterse din minte aceste imagini întrucât aducerile-aminte erau de neîndurat.

— Este la Grange? întrebă Elfrida.

— Da, după câte ştiu. Băiatul de prăvălie îi livrează la domiciliu în fiecare dimineață lapte, alte mărfuri şi ziarele. Bănuiesc că s-a închis în propria-i carapace. După cum e şi firesc, într-adevăr. Vicarul a trecut pe acolo, dar n-a vrut nici măcar să-l primească. Doamna Muswell urcă din sat pe panta pieptişă până la Grange în fiecare zi, la fel ca totdeauna, însă zice că domnul Blundell stă pur şi simplu tot timpul în camera de muzică. Îi lasă o tavă cu mâncare pregătită pentru cină pe masa din bucătărie, dar de cele mai multe ori el nu se atinge de bucate.

— Credeți că ar accepta să mă vadă?

— N-am de unde să ştiu, doamnă Phipps. Atâta doar că dumneavoastră şi cu ei v-ați împrietenit de la bun început.

— N-ar fi trebuit să lipsesc de aici.

— Nu sunteți vinovată de nimic din cele întâmplate, doamnă Phipps. Chiar atunci, altcineva intrase în magazin.

Doamna Jennings îşi potrivi iarăşi pe nas ochelarii, într-o tentativă curajoasă de a afişa o atitudine pragmatică, negustorească.

— Vă trec toate cumpărăturile în cont, nu-i aşa? E cât se poate de bine că v-aţi întors. V-am regretat absenţa. Cred că v-am stricat plăcerea întoarcerii acasă. Îmi pare rău.

— Vă mulţumesc că mi-aţi spus. Mă bucur că m-aţi înştiinţat dumneavoastră şi nu altcineva.

Elfrida părăsi magazinul, se înapoie în locul unde îşi parcase maşina şi stătu ţintuită acolo câteva clipe, simţindu-se ca şi cum timpul, întreaga-i viaţă, s-ar fi frânt în mici bucăţi, risipite în mii de direcţii, fără a mai putea fi vreodată reâmbinate şi recompuse în aceeaşi formă. Se strămutase din ambianţa plină de râsete şi fericire de la Emblo într-un sălaş al durerii inimaginabile şi al prăpăstuirii. Şi ceea ce o întrista cel mai mult era că rămăsese complet străină de această tragedie, nu avusese nici cea mai mică bănuială sau presimţire. Dintr-un motiv sau altul, acest lucru o făcea să se culpabilizeze, de parcă şi-ar fi renegat responsabilităţile, îndârjită să rămână la Emblo, când, de fapt, s-ar fi cuvenit să fie aici. În Dibton. Cu Oscar.

După un timp, cu inima grea, porni motorul şi-şi continuă drumul. Bobby Burton-Jones terminase de tăiat uscăturile din gardul viu şi dispăruse în casă, ceea ce-i aduse o oarecare uşurare sufletească fiindcă nu dorea să se oprească şi să vorbească fleacuri cu nimeni. Rulă de-a lungul străzii principale din sat, trecând de cotitura în care trebuia să schimbe direcţia. Pe măsură ce casele se răreau, ajunse în dreptul porţilor impunătoare de la Grange, conacul care-i aparţinuse Gloriei. Intră, urcă pe drumul de acces şi cârmi cu binişorul pe lângă crângul unde creşteau cedri exotici, veşnic verzi, care ajung la înălţimi gigantice. I se dezvăluiră înaintea ochilor faţada conacului, cu numeroase ornamente lucrate cu migală, şi, la intrarea principală, o limuzină neagră, adevărat monstru de oţel, staţionată pe aleea presărată cu pietriş.

Elfrida îşi parcă maşina puţin mai departe, coborî, merse câţiva paşi, observând abia atunci că la volanul impozantului vehicul de lux stătea un şofer în uniformă şi cu chipiu, citind

un ziar. Auzind zgomot în apropiere, aruncă o privire în jur, îi salută prezența printr-o rece înclinare din cap şi pe urmă se cufundă iarăşi în clasamentele curselor de cai. În mod evident, nu se aştepta să înfiripeze o conversație: Elfrida îl lăsă în toanele lui, urcă treptele şi pătrunse prin portalul încadrat de ornamente în veranda familiară, pardosită cu plăci de ceramică. Uşa acoperită până la jumătate cu ochiuri de geamlâc era închisă, dar fără a apăsa pe sonerie, o deschise şi trecu pragul casei.

Înăuntru, domnea o linişte străpunsă doar de ticăitul vechiului ornic cu carcasă de lemn prețios şi limbă lungă de alamă, marcând cu mişcări oscilatorii domoale trecerea clipelor. Elfrida rămase neclintită pentru câtva timp, ascultând, sperând să desluşească zgomote domestice alinătoare dinspre bucătărie sau un susur de muzică de la etajul superior. Nimic. Liniştea era însă ca o pâclă deasă peste pământul amuțit.

În dreapta, uşa salonului stătea larg deschisă. Elfrida traversă holul, covoarele groase înăbuşindu-i zgomotul paşilor, şi pătrunse înăuntru. La început, crezu că încăperea era pustie şi că se găsea acolo singură. Apoi observă în lumina slabă că un om şedea cufundat într-un fotoliu cu brațe lângă şemineul stins. Pantaloni de tweed, ghete lustruite din piele neargăsită. Nimic altceva nu era vizibil.

— Oscar! şopti Elfrida şi înaintă repede să-l cuprindă cu privirea şi suferi al doilea şoc amețitor din acea zi îngrozitoare: chiar acolo se afla Oscar, neverosimil de îmbătrânit, ajuns deodată moşneag gubav, cu ochelari, zbârcit, gheboşat în fotoliul capitonat, cu o mână noduroasă încleştată pe măciulia de fildeş a bastonului din abanos. Dintr-un reflex instinctiv, Elfrida îşi acoperi gura cu podul palmei ca să-şi reprime un țipăt de groază sau, poate, ca să-şi disimuleze deznădejdea.

Bătrânul privi în sus şi exclamă „ia te uită!" şi, pe neaşteptate, o potopi până în fiecare fibră o senzație de imensă despovărare, încât simți cum i se înmoaie genunchii. Cu repeziciune, înainte să i se taie picioarele şi să se prăbuşească pe podea, Elfrida se prăvăli cu un bufnet între pernele banchetei tapisate în piele, aşezată lângă paravanul

de țaglă de la gura vetrei. Se fixau din priviri.

— N-am auzit deloc când ai intrat, continuă el. Ai sunat la uşă? Am asurzit puțin, dar aş fi auzit soneria. Ți-aş fi ieşit în întâmpinare...

Nu era totuşi Oscar, aşa sleit de puteri şi gârbovit de bătrânețe cum arăta. Parcă se metamorfozase într-o altă persoană, semănând mult cu Oscar, dar nefiind întruchiparea lui în carne şi oase. Poate cu douăzeci şi ceva de ani mai bătrân decât Oscar. Un venerabil gentilom, trecut cu mult de optzeci de ani, şi vorbind afabil şi curtenitor cu un puternic accent scoțian. Glasul său îi amintea Elfridei de un doctor vârstnic, mult iubit, care o îngrijise cu dragă inimă în copilărie. Dintr-un anume motiv, această imagine păstrată în memorie îi înlesnea să înfrunte greul impas.

— Nu, îi spuse ea. N-am sunat la uşă. Am intrat pur şi simplu.

— Iartă-mă că măcar nu m-am ridicat în picioare. Zilele astea, mă simt cam înțepenit şi fără vlagă. Dar se cuvine să facem cunoştință. Mă numesc Hector M℃Lellan. Oscar e nepotul meu.

Hector M℃Lellan va să zică, unchiul care stăpânise odinioară Corrydale, dar locuia acum la Londra, şi al cărui fiu, Hughie, părăsise revoltat şi fără regrete meleagurile britanice, jurându-se că nu se mai întoarce, şi se stabilise în Barbados.

— Oscar mi-a vorbit puțin despre dumneata, spuse Elfrida.

— Şi tu, draga mea?

— Numele meu e Elfrida Phipps. Am o căsuță în sat. Trăiesc de una singură. Gloria şi Oscar s-au arătat nesfârşit de buni cu mine. Îmi pare rău că m-am purtat cu atâta necuviință când am intrat. Mi-am închipuit că sunteți Oscar şi apoi, desigur, mi-am dat seama că vă confundasem.

— Oscar, îmbătrânit de adâncă durere?

— Probabil că da, aşa cred. Vedeți, n-am apucat încă să dau ochii cu Oscar. Am fost plecată o lună întreagă în Cornwall la verii mei. De-abia am aflat vestea cutremurătoare de la doamna Jennings, proprietara magazinului din sat. Am intrat să fac nişte târguieli, pâine şi alte alimente. Ea mi-a

spus.

— Da. Un accident îngrozitor.

— Ce s-a întâmplat?

Bătrânul ridică uşor din umeri.

— Gloria conducea maşina spre casă, intrase în intersecția cu sens giratoriu şi a nimerit drept în roțile dințate ale. Acelui uriaş camion cu remorcă.

— Vreți să spuneți că nu l-a văzut venind?

— Se întunecase de-a binelea. Începuse să plouă.

— Doamna Jennings mi-a zis că Gloria se întorcea împreună cu Francesca de la o petrecere. Cu focuri de artificii şi alte distracții.

— Aşa e.

Elfrida îşi muşcă buzele, lăsându-şi capul în jos. După un timp, se hazardă să remarce:

— Câteodată, la sfârşitul unei petreceri, Gloria nu se putea abține să nu bea ceva tare. Şi imediat îşi dori să-şi fi pus lacăt la gură.

Dar venerabilul domn rămase netulburat.

— Ştiu, draga mea. Ştiarn prea bine cu toții. Uneori, întrecea un piculeț măsura. Îi plăcea să cinstească un păhărel la sfârşitul unui chef. Pesemne, îi venea greu să refuze. Şi apoi se suia la volan să se întoarcă acasă. Oscar cunoştea situația mai bine decât noi toți. Îl roade sentimentul de vinovăție că n-a dus-o el însuşi pe Francesca la petrecerea cu focuri de artificii. Cred că nici măcar nu i-a trecut prin minte să fie acolo mai mult decât o petrecere de copii şi că Gloria n-o s-o aducă pe Francesca direct acasă. Dar presupun că veniseră şi alți părinți şi totuşi s-a încins un chef de pomină. Ploaia s-a pornit chiar înainte să plece ele la drum. Şi apoi, o lipsă momentană de concentrare, o învălmăşeală de lumini, bâjbâială prin întunericim vehicul greu, o turnantă jilavă, fără vizibilitate... întinse mâna într-un gest care exprima tot. S-a terminat cu ele. S-a sfârşit pentru totdeauna. Două vieți şterse de pe fața pământului, nimicite zadarnic într-o clipită.

— N-am apucat măcar să le însoțesc pe ultimul drum, la slujba de înmormântare.

— Nici eu. Am avut un acces de gripă, doctorul meu mi-a

interzis categoric. Aceasta este prima mea vizită, deşi se-nţelege că i-am exprimat condoleanţe pentru pierderea suferită într-o scrisoare şi că am ţinut legătura prin telefon. În timp ce vorbeam cu Oscar, am devenit conştient de situaţia lui. Aşa că, de îndată ce m-am simţit iar în putere, m-am încumetat să întreprindeălătoria de la Londra până aici ca să disecăm lucrurile pe toate feţele. Oi fi eu gârbovit de bătrâneţe, dar rămân încă unchiul lui. Ai observat fără îndoială maşina şi şoferul meu aşteptând la uşa din faţă.

— Desigur. Elfrida încruntă din sprâncene. Aţi pomenit ceva despre situaţia lui. Implică asta ceva anume?

— Fără doar şi poate.

— Îmi e permis să ştiu despre ce-i vorba?

— Nu-i niciun secret, draga mea. Gloria a lăsat totul moştenire, inclusiv această casă, fiilor ei. Chiar a doua zi după funeralii, ei s-au înfăţişat lui Oscar şi i-au spus că nu mai poate locui aici, fiindcă şi-au pus în gând să vândă proprietatea.

— Şi unde îşi închipuie ei că s-ar putea muta Oscar?

— L-au sugerat un cămin de bătrâni. Cred că se numeşte „Priory", l-au adus şi broşuri să le răsfoiască, în mod cât se poate de limpede, n-au stat cu mâinile în sân, ci s-au gândit la toate, adăugă bătrânul cu fină ironie.

— Înseamnă că-l aruncă pe drumuri? îl închid într-un azil de bătrâni? Pe Oscar? Trebuie că şi-au pierdut minţile.

— Nicidecum. Socot că nu sunt realmente nebuni ci doar avari şi lipsiţi de suflet. Şi, pe deasupra, s-au pricopsit cu neveste nemiloase şi pisăloage, care, pesemne, îi împing de la spate să acapareze orice pot înhăţa.

— Prin urmăre, Oscar e nevoit să-şi cumpere altă casă.

Hector MℭLellan îşi plecă fruntea şi o privi cercetător pe Elfrida pe deasupra ochelarilor.

— Oscar nu e un om înstărit.

— Adică, n-are nicio lescaie?

— O pensie, firește, şi ceva bani strânşi deoparte, dar nu destui ca să-şi cumpere un cămin decent, la preţurile umflate din zilele noastre.

— Fiii Gloriei, Giles şi Cawford, cunosc bine datele problemei. Un alt gând îi trecu prin minte. Şi Gloria trebuie

să fi ştiut cum stau lucrurile. Cu siguranţă că i-ar fi putut lăsa ceva moştenire lui Oscar. Era atât de generoasă, aşa de culantă şi de dezinteresată de bunurile pământeşti.

— Poate că intenţionase. Era o femeie relativ tânără. După toate probabilităţile, nu s-a gândit niciodată că aşa îi va fi fost sortit să moară; înaintea lui Oscar. Sau n-a apucat pur şi simplu să-şi facă un nou testament sau barem să adauge un codicil. Nu vom şti niciodată.

— Dar nu-i cu putinţă să fie azvârlit afară şi trimis să-şi îngroape zilele într-un cămin de bătrâni. Simpla idee i se părea o crasă necuviinţă: Oscar, dintre toţi oamenii de pe pământ, expediat şi îngrămădit laolaltă cu o puzderie de decrepiţi suferinzi de incontinenţă, mâncând budinci cu lapte şi învăţaţi să împletească panere şi coşuri din papură. Imaginea Elfridei despre un cămin de bătrâni era confuză, estompată în negură, fiindcă nu intrase niciodată în vreunul. N-o să las lucrurile la voia întâmplării, adăugă ea cu fermitate.

— Şi ce o să faci?

— Oscar poate veni să locuiască împreună cu mine. Dar tocmai când slobozise aceste cuvinte, îşi dădu seama că sugerase ceva irealizabil. Nu exista suficient spaţiu pentru o singură persoană la Poulton3s Row, darămite pentru două. Şi unde urma să-i aşeze pianul cu coadă? Pe acoperiş sau în şopronul din grădină? Ce absurditate! E imposibil.

— Părerea mea ε, că trebuie să plece de aici, spuse bătrânul. Casa asta, satul ăsta sunt impregnate de amintiri dureroase. Cred că se cuvine să rupă lanţurile şi să se descătuşeze. De-aia am bătut tot drumul azi, ca să-l văd. Doamna Muswell ne-a servit prânzul, l-am făcut o propunere. Însă Oscar pare incapabil să ia vreo hotărâre. Lasă impresia că nu-i pasă nici cât negru sub unghie ce se întâmplă.

— Unde-i acum?

— A fost chemat în grădină. S-a ivit o problemă cu instalaţia de încălzire a serei, i-am spus că îl aştept până se întoarce, apoi o să pornesc înapoi spre Londra. Tocmai de-aia m-ai găsit cufundat aici în fotoliul nepotului meu şi arătând fără îndoială ca un strigoi bătrân.

— Nu arătați deloc așa; și ce i-ați propus?

— Să se înapoieze măcar pentru o vreme în Sutherland. La Corrydale și în micul conac de pe moșie. Oricum, jumătate îi aparține, iar Hughie al meu, care-i coproprietar, trăiește în Barbados și e mai mult decât probabil că o să rămână acolo.

— Știam că e închiriată. La casă mă refer. Ocupată.

— Nu. În acest moment, stă goală. Un cuplu de vârstnici a locuit acolo, dar bătrânul a murit și văduva s-a dus să stea cu fiica ei. Am aflat toate astea de la vechilul nostru de odinioară, maiorul Billicliffe. E pensionat acum, dar locuiește încă pe moșia Corrydale. La vremea când Hughie și-a vândut partea de moștenire, maiorul și-a cumpărat casa, l-am dat un telefon și am vorbit pe îndelete. Mi-a zis că sălașul e în bună stare, poate că-i nevoie de o pojghiță subțire de vopsea sau de un pospai de zugrăveală, dar altminteri trainic și neigrasios.

— E mobilată casa?

— A fost închiriată cu mobile necesare. Nu-i împodobită cu dichisuri, zorzoane ori obiecte de lux, dar lucrurile de strictă necesitate trebuie să se găsesc încă acolo.

Elfrida chibzui serios la cele spuse. Comitatul Sutherland din nordul Scoției. Își închipui ținuturile: turbării părăsite sau secătuite și turme de oi. Îndepărtate și solitare ca luna de pe cer.

— Oscar are de străbătut un drum lung de unul singur.

— E cunoscut în Corrydale și Creagan. Face parte din familie, urmașul bunicii lui, nepotul meu. Oamenii de prin partea locului te copleșesc cu bunătatea lor. Or să-și amintească de el, chiar dacă n-a mai călcat pe acolo de cincizeci de ani.

— Dar e în stare de o asemenea dezrădăcinare? Poate face față unei atare strămutări? De ce nu se întoarce la Londra să fie aproape de biserica în care a cântat la orgă? N-ar fi mai rezonabil?

— Un regres. Și, după cum socot, un loc bântuit de amintirea propriului copil.

— Da, aveți dreptate.

— Și, cel mai trist lucru dintre toate, a abonadonat muzica. E ca și cum cea mai bună parte din ființa lui ar fi

murit de-a binelea.

— Cum pot să-l ajut?

— Asta depinde de tine. Puțină putere de convingere cu duhul blândeții, pesemne?

— O să încerc. Dar se întrebă cum avea să-şi adune toată forța morală.

Tăcură, privindu-se țintă unul pe celălalt cu tristețe. Liniştea fu întreruptă de zgomot de paşi târşâiți şi apăsați ai unei persoane care străbătea aleea presărată cu pietriş din fața casei. Elfrida îşi ridică privirea şi-l urmări din ochi pe Oscar cum trece pe lângă ferestrele lungulețe. Pe neaşteptate, o cuprinse o agitație nervoasă. Se sculă în picioare.

— Vine acum, rosti ea.

Uşa principală se deschise şi se închise la loc. Aşteptau. O lungă pauză. Apoi, butonul de clanță fu răsucit, uşa salonului se dădu în lături şi Oscar se ivi în prag, stând acolo, scrutându-i pe cei doi peste covorul țesut din fire groase de lână, întins pe pardoseală. Purta pantaloni de catifea reiată, puțin cam uzați, şi un pulover de lână groasă, tricotat cu ochiuri largi şi împestrițat ca postavul englezesc țesut la război țărănesc. Părul des şi încărunțit îi atârna peste frunte şi ridică mâna să şi-l netezească. Elfrida şi-l închipuise mai împuținat la trup, doborât de tragedie. Dar durerea sfâşietoare se mistuie în taină, iar Oscar îşi ascundea gândurile şi sentimentele, consumându-se în singurătate.

— Elfrida! Ştiam că ai venit pentru că ți-am văzut maşina.

Elfrida înaintă câțiva paşi să-i iasă în întâmpinare, iar Oscar îi cuprinse mâinile într-ale lui şi se înclină să o sărute pe obraz. Îi simți buzele reci ca gheața. Îl privi drept în ochi.

— Dragul meu Oscar. Sunt din nou acasă.

— De cât timp aştepți aici?

— Cam de cincisprezece minute. Am plecat din Cornwall azi dimineață. M-am oprit la magazin şi doamna Jennings mi-a spus. Nu ştiusem nimic. N-am mai citit un ziar de o lună încheiată. Aşa că am venit direct aici şi am nimerit peste unchiul tău.

— Înțeleg. Îi slobozi mâinile şi se întoarse spre Hector care

stătea adâncit între pernele fotoliului şi urmărea regăsirea lor. Îmi pare rău că te-am lăsat să aştepți atât, Hector. Au apărut nişte complicații. Ceva în legătură cu un comutator trifazic. Dar Elfrida ți-a ținut companie.

— Şi încă una nespus de plăcută pentru mine. Acum, trebuie să-mi caut de drum. Ceea ce atrase după sine un soi de sforțare îndârjită, bătrânul rezemându-se în baston şi căznindu-se să se salte din fotoliu. Oscar înaintă să-i dea o mână de ajutor şi, după câteva opinteli de ambele părți, reuşi să-şi proptească unchiul pe picioare, sprijinit în baston şi pregătit de plecare.

Se urniră cu toții din loc, încet ca melcul, la pas cu bătrânul gentilom, străbătând alene încăperea şi apoi vestibulul. Ajunşi aici, Oscar îl ajută să-şi pună paltonul demodat şi-i întinse pălăria moale şi cafenie. Hector şi-o trânti pe-o ureche, cu un aer dezinvolt.

— E foarte amabil din partea ta că ai venit, Hector. Îți apreciez gestul cu adevărat. E de-a dreptul minunat că ne-am văzut.

— Dragă băiete, îți mulțumesc pentru prânz. Şi dacă te abați prin oraş, nu uita să treci pe la mine.

— Bineînțeles.

— Şi reflectează la propunerea mea. S-ar putea să fie o schimbare drastică, dar, cel puțin, ți-ar insufla energii noi. Nu trebuie să rămâi aici. Chiar atunci bătrânul îşi aduse aminte de ceva şi începu să bâjbâie în buzunarul paltonului. Cât pe ce să uit. L-am notat pentru tine. Numărul de telefon al lui Billicliffe. N-ai nimic altceva de făcut decât să-l suni la telefon. Billicliffe are cheia casei. Scoase la iveală din fundul buzunarului o bucată de hârtie împăturită în două şi i-o înmână. Atâta doar că nu-i indicat să întârzii cu apelul telefonic spre seară. Are tendința să-şi înece amarul în sticla de whjsky şi, după ce s-a turmentat, nu mai pricepe o iotă.

Însă Elfrida era preocupată de alte probleme, mai practice.

— De cât timp stă casa nelocuită?

— De câteva luni. Dar există o anume doamnă Snead care face cu regularitate drumul dus şi întors, dereticând şi aerisind camerele. Billicliffe a aranjat astfel, iar eu îi plătesc salariile. Nu face să laşi o proprietate să se prefacă în ruine.

— Se pare că v-aţi gândit la toate, îi spuse Elfrida.

— Nu prea mai am la ce altceva să mă gândesc zi de zi. Destul cu vorba, călătorului îi şade bine cu drumul. La revedere, draga mea. Mă bucur că te-am cunoscut. Sper că într-o bună zi vom putea să reînnoim legătura.

— Şi eu. Vă conducem până la maşină.

Oscar îşi petrecu braţul pe sub cotul lui Hector pentru a-l sprijini şi merseră cu toţii într-o procesiune spre intrarea principală, ieşiră afară, coborâră agale treptele şi poposiră pe aleea aşternută cu pietriş. După-amiaza devenise friguroasă şi umedă, nori posomorâţi ameninţau a burniţă măruntă şi rece. Zărindu-i, şoferul coborî din limuzină, ocoli pe după bord ca să ţină deschisă portiera de lângă locul pasagerului. Cu oarecare efort din partea tuturor, Hector fu îmbarcat şi i se prinse centura de siguranţă.

— La revedere, Oscar, dragul meu băiat. Gândurile mele or să te-nsoţească mereu.

Oscar îl îmbrăţişă pe bătrân.

— Îţi mulţumesc din nou că te-ai ostenit să vii, Hector. — Sper doar că ţi-am adus măcar nimica mângâiere.

— E adevărat. Se trase câţiva paşi îndărăt şi închise portiera cu zgomot. Maşina porni. Hector le făcu semn fluturând din mâna încovrigată şi zbârcită, iar ei rămaseră neclintiţi petrecându-l cu privirea, la plecarea spre Londra, cu o viteză potrivită pentru vârsta lui impunătoare. Stătură ţintuiţi locului până ce limuzina pieri în depărtare şi nu mai auziră huruitul motorului.

Tăcerea aşternută era tulburată de croncănitul posac şi fâlfâitul domol al ciorilor. Aerul rece şi jilav inundase împrejurimile. Elfrida tremura din tot trupul ca varga.

— Hai să mergem în casă! spuse Oscar.

— Eşti sigur că nu vrei să plec şi eu?

— Nu, nu vreau să pleci. Mai stai cu mine.

— Doamna Muswell e încă aici?

— Îşi termină treburile în fiecare zi imediat după prânz.

— Ne-ar prinde bine să bem câte o ceaşcă de ceai, ce zici? îl fac eu.

— Cred că-i o idee excelentă.

— Pot să-l aduc şi pe Horace înăuntru? A stat închis în

maşină toată ziua.

— Fireşte. E în siguranță acum. Nu mai sunt pechinezii să-l atace ori să-l şicaneze.

Elfrida se căină în sine: „Of, Doamne!" Tăie de-a curmezişul aleea presărată cu pietriş până la locul unde îşi parcase micul automobil şi-l eliberă pe Horace. Plin de recunoştință, câinele țâşni afară şi o zbughi în fugă peste pajişte până la o tufă de laur din apropiere, sub care se uşură. Când isprăvi, râcâi țărâna dimprejur cu labele posterioare pentru a acoperi urmele, apoi se întoarse la ei. Oscar se aplecă să-l mângâie pe cap şi abia pe urmă intrară cu toții în casă. Oscar închise uşa şi merse în capul coloanei spre bucătărie, unde domnea o căldură tihnită. Bucătăria Gloriei, spațioasă şi rodnică din care ieşiseră la iveală cantități abundente de delicatese culinare pregătite pentru a potoli apetitul atâtor rude şi prieteni. Acum era pustie, dar foarte ordonată şi curată, iar Elfrida observă că doamna Muswell lăsase pe masă o tavă cu o singură cană, un ulcior cu lapte şi o cutie cu biscuiți. Evident, menajera făcea tot posibilul să-şi hrănească şi să-şi îngrijească stăpânul solitar.

Elfrida găsi ibricul, îl umplu cu apă şi-l puse la fiert pe plită. Se întoarse cu fața spre Oscar, rezemându-se cu spatele de grătarul sobei care revărsa o căldură alinătoare.

— Mi-aş dori să fiu clară şi strălucită în gândire şi în exprimarea sentimentelor, dar, din păcate, nu sunt. Îmi pare rău, Oscar. Măcar de-aş fi ştiut din timp. M-aş fi întors numaidecât din Cornwall. Cel puțin, aş fi venit la funeralii.

Oscar îşi trase un scaun şi se aşeză la masă. Pe când Elfrida vorbea, îşi sprijini coatele de tăblia de lemn şi-şi îngropă fața în mâini. Pentru câteva clipe îngrozitoare, Elfrida îşi închipui că-şi descarcă inima plângând, îşi auzi propriul ei glas, turuind ca o moară stricată: „Dintr-un motiv sau altul, n-am frunzărit nici măcar o dată vreun ziar, n-am citit ziarele o lună bătută pe muchie. N-am avut nici cea mai vagă idee. Până azi...

Oscar îşi coborî încet mâinile dezvăluindu-şi chipul şi Elfrida văzu că nu plângea, însă ochii i se umpluseră de atâta chin sufletesc, mai sfâşietor decât lacrimile.

— Aş fi ținut legătura cu tine, dar habar n-aveam unde te

puteam găsi, rosti Oscar.

— Nu mi-am imaginat că e necesar să te anunț. Elfrida respiră adânc. Oscar, știu din propria-mi experiență ce înseamnă pierderea grea, ireparabilă a unei ființe iubite și suferința sfâșietoare pricinuită de moartea ei. Tot timpul cât Jimbo a zăcut în pat răpus de boală, am simțit că sfârșitul lui era inevitabil și că nu avea să-și recapete sănătatea niciodată. Însă atunci când a murit, m-am pomenit complet nepregătită pentru durerea cumplit de chinuitoare și teribila goliciune. Și știu prea bine că tot chinul îndurat de mine atunci nu reprezintă nicio infimă parte din îngrozitoarea caznă prin care treci tu acum. Și nu pot face nimic să te ajut, să-ți alin durerea.

— Măcar ești aici.

— Dacă vrei să vorbim, stau și-ascult. I

— Nu încă.

— Înțeleg. Prea devreme. Prea curând.

— Vicarul a trecut să mă vadă imediat după accident. Prea curând după ce abia mi se spusese că atât Gloria cât și Francesca muriseră. A încercat să mă consoleze, a pomenit chiar ceva despre Dumnezeu, însă m-am surprins întrebându-mă dacă nu-și pierduse cumva mințile. M-ai chestionat odată dacă sunt credincios și nu cred că am fost în stare să-ți răspund. Știam doar că muzica, munca mea, corurile mele însemnau mai mult pentru mine decât orice dogmă religioasă. Acel „Te Deum”. Îți aduci aminte de prima zi în care ne-am întâlnit în fața bisericii, când mi-ai spus că ți-a plăcut îndeosebi un anumit acompaniament muzical pentru „Te Deum”? Cânturile, muzica îmi umpleau altă dată sufletul de certitudinea pietății și poate chiar a eternității.

„Te preamărim pe Tine, oh Domnul Dumnezeul nostru.

Te recunoaștem pe Tine drept Stăpânul nostru Atotputernic.

Tot pământul se închină în fața Ta.

Părinte Nemuritor”.

Apăsând cu putere pe claviatură și pedalier, tuburile sonore ale orgii cu ecou prelung și jeluitor, folosindu-mi toate resursele pentru a interpreta cu inflexiuni grave și profunde, ascultând glasurile băieților din corul bisericii înălțate spre culmi. Doar atunci am crezut cu adevărat în existența lui

Dumnezeu, atunci am împărtăşit o credinţă pe care socoteam că nimic n-ar putea s-o zdruncine din temelii.

Oscar tăcu. Elfrida aşteptă să continue. După un timp, îl întrebă:

— Şi acum, Oscar?

— Totul e pierdut. Nu mă mai împac cu Dumnezeu. Şi nu cred într-un Dumnezeu care mi-o răpeşte pe Francesca. L-am expediat pe vicar acasă. A plecat simţindu-se oarecum ofensat, aşa cred.

— Bietul om! Elfrida manifesta înţelegere pentru situaţia ingrată în care fusese pus preotul de ţară.

— O să supravieţuiască fără îndoială. Fierbe apa.

Era o întrerupere binevenită. Elfrida se ocupă de găsirea ceainicului, a ceaiului, a linguriţei, turnând apa fierbinte peste frunzele uscate pentru a obţine infuzia. Scoase din dulap o cană şi pentru sine şi aduse totul pe tavă, se aşeză cu faţa spre Oscar, aşa cum stătuseră în acea zi, pierdută în veşnicie, înainte să plece în Cornwall, în căsuţa ei ţărănească din Poulton3s Row, cu Oscar mânjit de noroi pe cizmele de cauciuc după grădinărit.

— Îţi place ceaiul concentrat, nu-i aşa?

— Tare şi negru.

Elfrida îşi umplu cana ei şi lăsă restul licorii în ceainic! să clocotească înăbuşit.

— Hector mi-a povestit câte ceva despre fiii tăi vitregi şi despre casă, spuse ea. Cu alte cuvinte, despre intenţia lor de a vinde conacul.

— Ei cred că ar trebui să mă internez în căminul Priory, o reşedinţă din epoca victoriană transformată în instituţie filantropică pentru îngrijirea bătrânilor de bună condiţie, ajunşi însă închirciţi, atrofiaţi şi veştezi.

— N-o să mergi acolo.

— Recunosc că nu-mi surâde perspectiva.

— Şi ce vrei să faci?

— Mi-ar plăcea să fiu lăsat în pace, să-mi ling rănile, să-mi revin din durerea care-mi sfârtecă sufletul. Dar nu pot să-mi târâi restul zilelor în linişte aici pentru că Giles şi Crawford vor să se descotorosească de mine ca să scoată proprietatea în vânzare cât mai curând posibil.

— Ce brute! Elfrida îi turnă ceaiul, negru sepie, şi împinse uşurel cana în dreptul lui. Oscar întinse mâna, adăugă puțin lapte şi începu să soarbă.

— Hector MℭLellan mi-a pomenit despre propunerea lui, rosti Elfrida.

— Bănuiam eu ceva.

— Ți se pare o idee chiar atât de proastă?

— Elfrida, e o nebunie curată!

— Nu văd de ce.

— Păi, atunci te lămuresc eu. Fiindcă Sutherland e în celălalt capăt al țării şi n-am mai pus piciorul acolo de jumătate de veac. În ciuda optimismului manifestat de Hector, nu mai cunosc un singur suflet de prin partea locului. Iar casa este pustie, rămasă în părăsire de săptămâni în şir. Nu sunt de la natură un animal domestic. N-aş şti cum s-o preschimb într-o locuință plăcută. Şi la cine aş putea apela pentru ajutor?

— Doamna Snead, pesemne?

— Elfrida, hai s-o lăsăm moartă!

Era un reproş, dar Elfrida continuă cu perseverență.

— E foarte izolată? Mă refer la casă.

— Nu, e situată în centrul orăşelului Creagan.

Elfridei îi suna absolut promițător.

— E sumbră? persistă ea cu întrebările.

— Sumbră, repetă Oscar. Ce cuvinte întrebuințezi. Nu, e pur şi simplu o reşedință mare, banală, demodată, din perioada victoriană. Nu-i realmente urâtă, dar nici înzestrată cu detalii ornamentale tămăduitoare. Şi are o grădină, însă asta nu mă bucură prea mult în toiul iernii.

— Lama n-o să dureze la nesfârşit.

— Atâta doar că nu-mi închipui cum naiba m-aş descurca de unul singur.

— Ei bine, un lucru-i tot aşa de sigur pe cât doi şi cu doi fac patru. Nu poți să rămâi aici, Oscar. Şi numai peste cadavrul meu o să te internezi la Priory. Aşa că trebuie să cumpăneşti la alternativa viabilă. Ai putea veni să locuieşti cu mine la Poulton℥s Row, dar, după cum ştii, nici eu cu Horace nu dispunem de suficient spațiu în căsuța aia. Oscar nu comentă această propunere nebunească. M-am gândit că

probabil ți-ar plăcea să te întorci la Londra, însă Hector a infirmat această posibilitate.

— Are dreptate.

— Scoția, cugetă cu glas tare Elfrida. Comitatul Sutherland. Ar însemna cel puțin Un nou început în viață.

— Am şaizeci şi şapte de ani şi, în acest moment, nu mă simt în stare să pornesc nimic de la zero. Totodată, deşi abia dacă suport să vorbesc cu cineva, mă înspăimântă totuşi singurătatea. Sentimentul solitudinii. Nu există situație mai cumplită pe lume decât traiul singuratic, departe de alte ființe, izolarea de lume. Încăperile pustii, apăsătoare. Chiar şi înainte să mă însor cu Gloria, eram mereu înconjurat de colegi, corişti, băieți de şcoală, un întreg cerc de companioni însuflețiți. Trăiam viața din plin.

— Poți atinge din nou aceeaşi plenitudine.

— Niciodată!

— Ba da, Oscar. Ştiu, nu va mai fi unul şi acelaşi lucru. Dar ai atâtea de dăruit oamenilor din jur. O generozitate a spiritului. Nu se cuvine s-o irosim.

— Se subînțelege că „noi", zise Oscar, încruntând din sprâncene.

— O greşeală de exprimare. Mă referam de fapt la tine.

Oscar îşi terminase de băut ceaiul şi cana trona goală pe masă. Întinse mâna după ceainic şi-şi umplu din nou stacana cu licoarea neagră ca smoala şi bizar de neapetisantă.

— Presupunând că mă hotărăsc să plec în Scoția. Cum o să călătoresc atât de departe?

— Ei, lasă-mă, de unde ai picat? Există avioane şi trenuri.

— Mi-aş dori să merg cu maşina.

— Atunci, n-ai decât să te deplasezi cu maşina. Nu te grăbeşti. Poți să străbați drumul în tihnă, fără să dai zor...

Elfrida îşi auzi propriu-i glas pierzându-se treptat în depărtare şi se pomeni incapabilă să-şi întregească propoziția. Întrucât imaginea lui Oscar pornind de unul singur într-o asemenea călătorie în necunoscut îi umplea inima de durere. S-ar fi cuvenit ca Gloria să-i stea alături, să-i împărtăşească impresii despre acest voiaj, iar Francesca instalată pe bancheta din spate, amuzându-se cu jocurile ei

electronice şi sporovăind cu ingenuitate. Iar sub burduful tras al automobilului de teren, cei doi pechinezi hămăitori, luați în vacanță, laolaltă cu crose de golf şi vergi de undiță...

Cu toții pierduți pe veci. Dispăruți pentru totdeauna. Fără putința de a se mai întoarce vreodată, de a fi readuşi la viață.

Oscar îi observă tristețea, întinse mâna şi-o strânse pe a ei.

— Trebuie să fii curajoasă, Elfrida, altminteri n-o să se aleagă nici praful de mine.

— Mă străduiesc. Dar nu pot suporta povara ta.

— Să presupunem... să presupunem că discutăm despre ideea ta. În ipoteza că aş pleca. Să zicem că aş conduce până în Scoția, până în Sutherland. Dacă m-aş încumeta să întreprind călătoria asta, ai veni cu mine?

Elfridei îi pieri glasul; nu-i trecea prin minte ce ar mai putea spune.

Îl privea cu mirare drept în față* întrebându-se dacă auzul nu-i jucase feste; dacă Oscar îi făcuse cu adevărat această propunere extraordinară, sau dacă, tulburată fiind de şoc şi mâhnire, imaginația ei nu o luase razna, plăsmuind aşa de la sine putere.

— Să vin cu tine?!

— De ce nu? E o idee chiar aşa de proastă? Să mergem împreună? într-un fel sau altul o să ajungem cu bine acolo. Recuperăm cheia de la maiorul Billicliffe, găsim casa, intrăm în posesia ei şi ne petrecem iarna acolo.

— Sărbătorile Crăciunului?

— Nu, fără petreceri de Crăciun. Nu anul ăsta. Te deranjează? Locul se întinde către miazănoapte, aşa că zilele sunt scurte, iar nopțile lungi şi cufundate în beznă. Probabil că n-o să fiu un companion foarte amuzant şi plin de viață. Dar, pesemne, până spre primăvară, o să mă simt mai puternic. Timpul trece repede şi le vindecă pe toate. Aici, aşa cum mi-ai spus clar, nu m-aşteaptă niciun viitor. Giles şi Crawford vor casa, aşa încât trebuie s-o evacuez. Cât mai curând posibil.

— Şi căminul meu, Oscar? Ce o să fac cu căsuța mea țărănească?

— O închiriezi. Sau o încui pur şi simplu şi tragi obloanele.

O să stea în siguranță. Vecinii tăi, sunt convins, or s-o supravegheze.

Vorbea serios, își măsurase cuvintele. O invita să plece cu el, dorea să-l însoțească. Avea nevoie de ea. De ea, Elfrida. Excentrică, dezorganizată, trecută cu mult de vârsta frumuseții; chiar puțin debordantă şi nestăpânită. Şi, în plus, de şaizeci şi doi de ani.

— Oscar, sunt sigură că nu fac prea multe parale.

— Te subestimezi. Te rog, vino cu mine, Elfrida. Ajută-mă!

„Cum pot să ajut?" îl întrebase pe Hector, pe când îl aşteptau împreună pe Oscar să se înapoieze de la seră. Şi acum chiar Oscar îi răspunse la întrebare.

Acționase toată viața spontan, dintr-un îmbold irezistibil, luase hotărâri sub impulsul momentului, fără să chibzuiască adânc la viitor şi nu regretase niciuna dintre ele, oricât de pripite sau de nesăbuite ar fi fost. Privind retrospectiv, nu se căia decât de prilejurile ratate, fie că se iviseră într-un moment nepotrivit, fie că fusese prea timidă să nu le lase să-i scape printre degete.

Elfrida răsuflă uşurată până în adâncul plămânilor.

— În ordine! O să vin.

— Scumpă fată!

— Merg cu tine, Oscar, dar îi datorez recunoştință şi Gloriei. Nu voi uita niciodată bunătatea şi generozitatea arătate față de mine, o străină, şi pentru asta îi rămân profund îndatorată pe viață. Tu, Gloria şi Francesca ați devenit primii mei prieteni când m-am stabilit în Dibton...

— Nu te opri, continuă.

— Mi-e ruşine. Vorbim întruna, verzi şi uscate, şi asta-i prima oară când mă încumet să le rostesc numele în fața ta. În Cornwall, v-am pomenit de atâtea ori. L-am povestit lui Jeffrey despre voi, i-am spus cât de frumos vă purtați cu mine. Am pornit într-o zi după târguieli, să casc gura la vitrine, i-am cumpărat Francescăi o carte şi n-a lipsit mult să cumpăr un tablou pentru tine şi Gloria, dar, pe urmă, m-am gândit că Gloriei n-o să-i placă deloc.

— Mie mi-ar fi plăcut?

— Nu ştiu. I se aşează un nod în gât şi, de emoție, glasul îi secă, neputincios să mai articuleze vreun cuvânt, de parcă

vorbele ar fi avut greutăți de plumb, izbucni în plâns şi-şi simțea buzele tremurând, însă lacrimile, oricât ar părea de ciudat, calde şi jilave, prelinse pe obraji, îi aduseră o oarecare despovărare. Bătrânii, îşi i puse în sinea ei, arată ca nişte năluci hidoase, înfiorător de pocite, când se smiorcăie. Încercă să-şi şteargă lacrimile cu degetele. Am... am mers în Scoția doar o singură dată. La Glasgow, acum un car de ani, cu o trupă de teatru în turneu. Am avut parte de un public patetic şi a plouat ca din cofă fără întrerupere... Orbecăind după batista îndesată în mânecă, Elfrida o scoase la iveală şi-şi suflă nasul... şi nu pricepeam nici măcar un cuvânt rostit de cineva.

— Lată aici, special pentru tine, un vorbitor al dialectului scoțian.

— N-am văzut latura comică pe vremea aceea.

— Nu-i nimic caraghios nici acum, dar mă faci mereu să zâmbesc.

— Ca un soi de clovn sau o paiață pestriță manevrată de sfori pe o scenă de lemn?

— Nici pomeneală! Ci întocmai ca o prietenă dragă şi hazlie.

Sam

La ora şapte, într-o dimineață de vineri, în prima zi de decembrie mohorâtă, cu cerul căptuşit de nori, Sam Howard îşi împingea căruciorul cu roțile pentru bagaje de-a lungul pasajului de trecere către sala de sosire din incinta aeroportului Heathrow. Dincolo de barieră, se îmbulzeau în obişnuita zarvă droaie de oameni veniți să-i întâmpine pe pasagerii avionului de linie, aterizat cu puțină vreme în urmă: perechi de vârstnici, tineri spilcuiți, cu părul uns cu pomezi, educați în colegii universitare sau căliți în şcoli speciale militare cu internat, şi mame istovite, aduse de spate, trăgând binişor după ele copii mici care abia încep să umble şontâc-şontâc; de asemenea, şoferi îmbrăcați în uniforme pentru persoane din tagma sus-pusă, puternicii zilei – din rândul cărora însă, Sam nu făcea parte – şi oameni anonimi ridicând la vedere placarde misterioase, însemnate

cu majuscule. „Domnul Wilson” cum stătea scris pe una, iar pe alta „Abdul Aziz, trust de comerț angro”.

Nu venise nimeni în întâmpinarea lui Sam. Nici soție, nici șofer. Nicio urare de bun venit, oricât de rezervată și protocolară. Știa că în afara clădirilor aerogării terminus, bine încălzite, se lăsase un ger de crăpau pietrele: stewardesa își avertizase pasagerii în legătură cu temperaturile foarte scăzute din Londra chiar înainte de aterizarea avionului, dovadă că toți localnicii erau înfofoliți în haine vătuite, canadiene matlasate, fulare, șaluri și căciuli de lână. Se răcorise simțitor vremea și în New York, dar, când decolase aeronava lui Sam, domnea un aer rece, proaspăt, lipsit de umezeală, care reconfortează și stimulează energiile, cu un vânt înțepător care sufla în vârtejuri peste East River despărțind Insula Manhattan de Long Island, cu toate steagurile înălțate în vârfurile catargelor, fluturând în falduri largi și grele sub bătaia rafalelor.

Căruciorul pe rotile pentru bagaje devenise incomod, încărcat cu două geamăntane, un imens sac de golf confecționat în America și o servietă-diplomat. Sam îl manevră către ușile de ieșire automate și se strecură afară pe pavaj, învăluit în frigul dimineții de iarnă, întunecate, jilave și cu cer opac, tipic englezească. Li se alătură celor care stăteau la coadă pentru un taxi. Trebui să aștepte doar vreo cinci minute, dar îndeajuns ca să-i înghețe sângele în vine și măduva în oase. Taxiul era acoperit cu o capotă pliabilă de piele care, dintr-un motiv sau altul, imita hârtia de ziar, iar șoferul lăsa Impresia unui om ursuz, cu o mustață stufoasă, cu vârfurile sure, încârligate, atârnându-i în jurul gurii. Sam nădăjduia că nu nimerise peste vreun flecar, fiindcă nu-i ardea de conversație.

— Încotro, șefule?

— În cartierul Wandsworth, vă rog. SW17. Pe Beauty Road, numărul 14.

— Urcă.

Șoferul de taxi nu se urni să-l ajute la încărcarea bagajelor, socotind, după cât se părea, că Sam era tânăr și destul de viguros să se descurce singur. Așa că procedă în consecință, le săltă cu oarecare efort așezându-le în

portbagaj, stivui crosele de golf pe planşeu, împinse cu un brânci căruciorul gol dincolo de bordură şi se sui în vehicul, trântind cu putere portiera. Taximetrul demară în trombă, cu ştergătoarele de parbriz pendulând dintr-o parte în alta cu toată forța.

Aşteptarea, deşi scurtă, îl amorțise de frig. Sam îşi răsfrânse peste țeasta capului gulerul hainei bleumarin şi se rezemă cu spatele de bancheta capitonată cu un material plastic mucezit şi demodat. Căscă de somn. Se simțea obosit şi soios. Călătorise la clasa întâi cu un număr de oameni de afaceri, dar, înainte de aterizare, ceilalți pasageri străbătuseră cu paşi mărunți şi cu discreție culoarul spre toaletă să se spele, să se bărbierească, să-şi lege nod la cravată şi, în general vorbind, să se învioreze. Probabil, sărmanii indivizi, îşi fixaseră întâlniri matinale. În schimb, Sam nu avea nicio întrevedere stabilită în acea dimineață şi se simțea recunoscător pentru acest simț de prevedere. Îşi aranjase prima întâlnire pentru luni la ora douăsprezece şi jumătate, când trebuia să se înfățişeze la White3s ca să ia masa de prânz cu Sir David. Swinfield, preşedintele companiei Sturrock & Swinfield şi ultimul patron al lui Sam. Până atunci, dispunea de timp după bunul său plac.

Căscă din nou şi-şi trecu mâna peste bărbia acoperită de țepi aspri ca raşpelul. Desigur, s-ar fi cuvenit să se radă. Atunci, nu s-ar mai fi simțit că un vagabond. Îi trecu prin minte că, aşa şi arăta, ca un hoinar sau derbedeu, îmbrăcat în haine sport, cam lăbărțate şi ponosite: un tricou gros de flanelă, o pereche de blugi roşi şi pantofi trotteuri. Ochii îi erau secați, nisipoşi, congestionați de nesomn şi epuizare fizică, pricinuite de faptul că-şi petrecuse noaptea scurtă citind o carte. Şi stomacul îi bolborosea uşor, îl încerca o senzație de greață, fără îndoială drept consecință a ingurgitării unei mese copioase la ora două dimineața, după fusul orar din Marea Britanie.

Taxiul se opri cu scrâşnet de frâne la lumina roşie a semaforului electric pentru dirijarea circulației aflat la întretăierea unor străzi. Pe neaşteptate, şoferul prinse grai, o întrebare peste umăr.

— Vii din vacanță?

— Nu, îi răspunse Sam.

— De fapt... ştii ce vreau să spun... crosele de golf.

— Nu, n-am fost în vacanță.

— Cu afaceri, atunci, plecat cu treburi?

— Se poate spune şi aşa. Lucrez în New York de şase ani.

— Ei drăcie! Şi cum rezişti departe de casă?

— E-n regulă! Foarte bine. Te obişnuieşti cu timpul. Ploaia curgea în şiroaie, perdeluind, când mai gros, când mai subțire, lumina ostenită a zilei.

— O dimineață cam câinoasă pentru o întoarcere acasă.

Semnalul verde tăie şuvoaiele de ploaie. Îşi continuare drumul.

— Adevărat, încuviință Sam. Dar se abținu să adauge: „Nu mă-ntorc acasă".

În acel moment nu avea un cămin, ceea ce părea să-i întregească imaginea de vagabond. Pentru prima dată în viața lui, şi împlinise deja treizeci şi opt de ani, se trezise lipsit de o zidire din cărămizi şi mortar, stil de construcție păstrat prin tradiție în arhitectonica engleză, care să-i aparțină în întregime.

Cu un aer melancolic, înfăşurat în haină, închis şi protejat ca într-un cocon în spatele maşinii, Sam se gândi la vatra părintească, amintindu-şi de la bun început de Yorkshire şi Radley Hill unde, ca singur şi unic copil, se născuse şi crescuse înconjurat de dragoste şi grijă. O casă părintească mare, trainică, bine construită, tihnită, exalând mirosuri de lemne arse înăbuşit în vatră, de flori de primăvară, de prăjituri proaspăt coapte. Conacul era împrejmuit de patru acri de pământ, pe care se aflau un teren de tenis şi o pădurice, unde, în serile de toamnă, obişnuia să stea la pândă cu puşca de vânătoare țintind după porumbeii care îşi luau zborul în toate direcțiile bătând iute din aripi şi înălțându-se dintre tulpinile țepoase rămase pe mirişti după seceriş. Acasă, la Radley Hill, se întorsese după fiecare zi de şcoală şi apoi, după internat, de obicei însoțit de un prieten, să-şi petreacă vacanțele. Era un sălaş plăcut şi confortabil, ca o veche jachetă din tweed pe care nu te înduri s-o arunci, despre care îşi închipuise că nu se vaschimba niciodată, dar, fireşte, nu se întâmplase aşa. În timpul ultimului an de

studiu la Universitatea Newcastle, mama lui se stinse din viață şi, după moartea ei, nimic nu mai rămase la fel.

Afacerea familiei începuse într-o mică filatură de lână, situată într-un orăşel din comitatul Yorkshire. După ce absolvise facultatea, Sam intenționase să-şi întindă aripile şi să țâşnească în sus, pesemne să-şi găsească o slujbă undeva în străinătate, însă, odată cu pierderea mamei, nu-l lăsase inima să-şi abandoneze tatăl şi, pricopsit cu o diplomă în inginerie, se întoarse acasă în Yorkshire, la Radley Hill şi la filatura de lână. Timp de câțiva ani, tatăl şi fiul trudiseră fericiți împreună şi afacerile prosperau. Însă, pe urmă, i-a lovit în plin recesiunea, Iar mica torcătorie, specializată în fire fine de lână pieptănată şi în postavuri uşoare, se confruntă cu o concurență sofisticată din partea firmelor rivale europene, sufocată de afluxul de importuri şi de problema lipsei de bani peşin. În ultimă instanță, Sturrock & Swinfield, un Imens concern în industria textilă, înghiți mica filatură, salvând-o de la faliment şi preluându-i datoriile. Lui Sam i se oferi o slujbă sub noua umbrelă, dar tatăl lui, învins şi prea înaintat în vârstă ca să mai învețe la bătrânețe ce nu învățase în tinerețe, se retrăsese din afaceri. Grădinăritul şi partidele ocazionale de golf nu fuseseră de ajuns să-l apere de stresul singurătății, de plictiseală şi inactivitate silită, şi murise un an mai târziu din pricina unui atac de cord.

Radley Hill îi rămase moştenire lui Sam. După remuşcări sufleteşti, scoase în vânzare conacul şi moşia. I se păruse a fi singurul lucru rezonabil de făcut, întrucât, pe atunci, locuia la Londra, lucrând încă pentru Sturrock & Swinfield şi cunoştea ca pe propriul buzunar toate sporirile şi coborârile de prețuri pe piețele fluctuante şi toate detaliile despre samsarlâcul între producătorii de lână şi marii comercianți. Cu banii primiți pentru Radley Hill, îşi cumpără prima proprietate, un apartament cu terasă în Eel Park Common, atât de aproape de stația de metrou încât, în tot cursul nopții, auzea huruitul trenurilor care goneau trepidant. Dar dispunea de un crâmpei de grădină, un surogat în care putea contempla apusul soarelui şi, de îndată ce-şi mobilă camerele cu câteva piese mai mici aduse din vechiul cămin situat în Yorkshire, se simți în elementul său, ca acasă. Fusese fericit

acolo, ducând o viață de burlac lipsit de griji, gustând din plin toate plăcerile, şi, în memoria lui, apartamentul în care holteise i se întipări luminat permanent de soare şi înțesat de prieteni. Acolo, se desfăşuraseră nenumărate petreceri improvizate, când încăperile se umpleau până la refuz, iar invitații sfârşeau prin a sta pe mica terasă, şi se aglomerau la sfârşitul săptămânii în timpul iernii, când se abăteau în sud să asiste la meciurile de rugbi de pe Twickenham. Şi, bineînțeles, avusese un număr de aventuri sentimentale picante.

Tocmai se implicase într-o astfel de escapadă amoroasă când, din senin, primi o convocare urgentă la Sir David Swinfield. Acolo, în prestigiosul birou cocoțat la mare înălțime, cu mult deasupra nivelului pământului, peste labirintul din centrul comercial şi financiar al Londrei, lui Sam i se comunică fără ocolişuri că era transferat în Statele Unite, la New York.

Directorul filialei din New York, Mike Passano, îl ceruse pe el în mod special pentru a fi numit în acel post vacant. Erau o promovare, un post de răspundere şi, desigur, o creştere a salariului.

— Nu există niciun motiv să nu pleci, nu-i aşa, Sam? Tocmai la New York!

— Nu, domnule, îi răspunse el, ceea ce era adevărat. Nici legături de familie, nici soție, nici copii. Nimic din ce n-ar fi putut abandona.

— Absolut niciun motiv! I se oferea pe tavă prilejul după care tânjise în subconştient atât amar de vreme chiar din perioada studenției. O nouă slujbă, un nou oraş, o nouă țară. O nouă viață.

Îşi invită iubita de atunci să dejuneze la restaurant şi încercă să-i explice, însă ea plânse puțin şi-i spuse că, dacă dorea, îl însoțea în călătoria la New York. Dar Sam ştia prea bine că nu primea cu plăcere propunerea ei. Simțindu-se cam ticălos, îi vorbi deschis şi fără artificii de gândire, ea bufni iarăşi în plâns şi când sosi timpul să plece, îi chemă un taxi, o îmbarcă şi, țintuit locului, urmări din priviri până ce maşina se pierdu în coloana de vehicule în marş. Nu o mai revăzu niciodată.

Era tot atât de neîndurător cu bunurile materiale. O otapă de viaţă se isprăvise şi nu avea nici cea mai vagă Idee când, şi dacă se va mai înapoia la Londra. În consecinţă, îşi vându maşina şi apartamentul, punând spre păstrare într-un depozit doar câteva piese de mobilier preferate, niscai tablouri şi cărţi. La birou, îşi strânse toate catrafusele. Cineva organiză o petrecere de rămas-bun şi se despărţi de toţi prietenii cu urări şi cuvinte de afecţiune.

— Nu sta prea mult, îi spuseră ei. Întoarce-te cât mai curând posibil.

Dar New York-ul îl aştepta şi, odată sosit în Lumea Nouă, îl seduse tot ce descoperi acolo. Se acomodă perfect cu mediul ca peştele în apă, savurând fiecare aspect al melanjului de oameni, de rase şi culturi diferite, stimulator şi cosmopolit, care populau metropola americană. Acolo, acasă însemna o plimbare pe jos în Greenwich Village, cartier pitoresc din Manhattan frecventat de artişti, scriitori şi studenţi, dar după ce se însură cu Deborah, ea îl convinse să se mute şi sfârşiră prin a se instala într-un apartament duplex de lux pe East 70th Street. Îl stimulaseră dintotdeauna provocările suscitate de un nou cămin, de împrejurimi necunoscute, când te ocupi cu lucrări de zugrăveală şi vopsitorie, cu aranjarea mobilelor şi cu aninatul tablourilor pe pereţi, însă Deborah nu dorea câtuşi de puţin să-şi pavoazeze noua locuinţă luxoasă cu vechiturile din Greenwich Village şi, oricum, angajase un decorator de interioare care ar fi murit subit dacă ponosita canapea de piele, curbată la mijloc, ar fi fost integrată în ambianţa creată prin îmbinarea artistică a culorilor. Avuseseră câteva altercaţii, dar nu prea multe, fiindcă Sam renunţa de obicei în favoarea ei şi se arătă destul de fericit să-şi mute vechea canapea de piele în bârlogul lui, micul cabinet de lucru izolat, unde-şi ţinea computerul şi faxul. Îşi încropise un cadru intim, familial acolo şi, câteodată, la sfârşitul săptămânii, când Deborah credea că el lucra peste orele obişnuite de muncă, se tupila în cuibul lui, se întindea pe canapeaua de piele şi urmărea la televizor meciuri de fotbal.

După casa părintească şi căminele prin care se perindase, apartamentul din East 70th Street fusese ultimul şi îl

pierduse şi pe acesta. Laolaltă cu Deborah.

Deborah nu săvârşise niciodată laşităţi morale. Îi spuse verde în faţă că-l părăsea. Se săturase să fie manta de vreme rea, să joace un rol secundar în viaţa lui în comparaţie cu Sturrock & Swinfield, ostenise să fie măritată cu un împătimit de muncă în detrimentul legăturilor personale. Exista, desigur, un alt bărbat şi când îi pomeni numele, Sam se îngrozi şi se umplu de nelinişte pentru viitorul ei. Îi explică motivele îngrijorării lui, însă Deborah nu se lăsă înduplecată. Era prea târziu. Se hotărâse. Sam nu putea s-o convingă nici în ruptul capului.

Se înfurie, dar se simţea şi jignit, nedumerit şi umilit, îşi aminti de acel cuvânt demodat, ieşit din uz, „încornorat". „Sunt un bărbat încornorat. Mi s-au pus coarne".

Şi totuşi, într-un fel sau altul, o înţelegea.

În dimineaţa plecării ei, păşi în birou şi se trezi întâmpinat cu priviri furişe şi manifestări pline de compasiune. Unii colegi se arătară extrem de amicali, bătându-l prieteneşte pe umăr, dându-i de înţeles că-i împărtăşeau necazul, că-i stăteau alături dacă avea nevoie de ei.

Alţii, care-nu-l agreaseră niciodată pe Sam, poreclindu-l „corsarul englez", schiţară semne de fals amuzament, hlizindu-se parşiv şi semănând cu pisicile care-şi bagă botul în oala cu smântână. Îşi dădu seama atunci că, probabil, cu toţii ştiuseră dinainte ce se petrecea, iar el, Sam, soţul înşelat, actorul principal în această dramă aflase ultimul ca întotdeauna.

În cursul acelei zile, îşi făcu apariţia şi şeful său, Mike Passano, năvălind pe uşa deschisă şi cocoţându-se pe marginea biroului lui Sam. Preţ de câteva minute discutară despre chestiunile la ordinea zilei, apoi Mike îi spuse:

— Îmi pare rău. Mă refer la despărţirea de Debbie. Am vrut doar să te asigur de înţelegerea mea pentru acest moment de cumpănă.

— Mulţumesc.

— Slabă mângâiere, dar cel puţin nu aveţi copii să vă complice situaţia.

— Aşa-i.

— Dacă vrei să vii la cină într-o seară...

— Sunt O.K., Mike.

— Foarte bine! în regulă! Invitația rămâne valabilă oricând îți convine.

Trase chiulul de la serviciu şase săptămâni. Când se apucă de muncă, găsea scuze să stea neclintit la biroul său mult timp după plecarea celorlalți, reîntorcându-se târziu într-un apartament pustiu în care n-avea nici ce mânca. Uneori, se oprea în drum la un bar şi comanda un sandviş şi un whisky scoțian. Sau două. Pentru prima dată în viața lui, suferea de insomnie, iar în timpul zilei se pomeni cuprins de o nervozitate nemaiîncercată, ca şi cum nu numai căsnicia lui, ci şi totul în jur s-ar fi dus de râpă.

Mike Passano îl sfătuise: „ia-ți o scurtă vacanță", dar acesta era ultimul lucru de pe lume pe care şi-l dorea Sam. În schimb, pe nesimțite, i se strecură în minte ideea că se săturase de New York. Tânjea după Anglia, îşi dorea să se întoarcă acasă. Jinduia după cerul învăluit în ceață şi câmpurile verzi din regiunile temperate, după berea neagră şi tare englezească şi după autobuzele roşii cu imperială.

Şi mai apoi, într-o seară, la apogeul disperării sale; telefonul prinse a zbârnâi lung în apartamentul său şi se dovedi a fi nimeni altul decât Sir David Swinfield care-l suna din Londra.

— E momentul potrivit să stăm de vorbă, Sam?

— Mai potrivit nici că se poate.

— Aud că lucrurile nu-ți merg prea bine.

— Veştile proaste circulă cu iuțeala fulgerului.

— Mike Passano m-a informat. Am discutat azi dimineață. Îmi pare rău.

— Mulțumesc.

— Simți nevoia unei schimbări?

Sam se arătă prudent.

— La ce vă gândiți?

— La o nouă idee. Un nou proiect. Pe gustul tău şi pe măsura preocupărilor tale. S-ar putea să te intereseze.

— Unde?

— În U.K.

— Asta înseamnă să plec din New York?

— Ai stat şase ani. O să rezolv chestiunea cu Mike.

— Cine o să preia postul?

— Lowell Oldberg.

— E lipsit de experiență.

— La fel erai şi tu.

Trebuia să limpezească situația.

— E o retrogradare?

— Nu, doar o manevră. În sus şi mai departe. Zăbovi câteva clipe. Vreau să te-ntorci, Sam. Am nevoie de tine nici. Cred că e timpul.

Casa de pe Beauty Road era o vilă cu trei etaje, conlălruită în stilul caracteristic perioadei victoriene, lipită de o alta printr-unul din ziduri şi cu care forma o clădire cu aspect unitar, depărtată de trotuar, împrejmuită la fațadă de un loc pentru grădinărit, transformat acum în garaj improvizat, pavat cu granit. De-a lungul drumului din cartierul rezidențial liniştit, se înşiruiau pe ambele margini maşini cu droaia, semn al traiului îmbelşugat. Trotuarele erau mărginite de arbori, golaşi şi sterpi în plină iarnă, dar care înfrunziți în toiul verii dădeau iluzia plaiurilor şi vieții câmpeneşti, sugerând o suburbie plăcută, departe de agitația din centrul bursei şi al marilor bănci londoneze.

În acea dimineață mohorâtă, domnea încă întunericul. Pe când Sam, împresurat de bagaje, plătea taxiul, uşa din față a vilei se deschise larg, lăsând să treacă valuri de lumină şi o formă corporală masculină, voluminoasă şi zdravănă ca o matahală, se profilă în prag. „Sam! iată-te în sfârşit!" Aproape pregătit pentru începerea unei zile de muncă în centrul comercial londonez, Neil Philip purta pantalonii de la costumul de croială clasică, sobră, şi un pulover larg, cu guler răsfrânt, de culoare bleumarin. Coborî repede pe alee şi ieşi pe poartă.

— Bine că a dat Dumnezeu, mă bucur că te văd!

Şi Sam se simți săltat în sus într-o îmbrățişare, întrucât Neil nu fusese niciodată genul de om care se sfia să-şi exteriorizeze sentimentele. Era ca şi când l-ar fi înşfăcat şi strâns în brațe un urs masiv. Zdrobindu-i corpul. Şoferul de taxi, cu aceeaşi figură lipsită de expresivitate, porni în viteză, iar Neil se aplecă să culeagă de pe jos cele două valize îngrozitor de grele; apoi se îndreptă spre uşa deschisă,

lăsându-l pe Sam să-şi salte în spinare crosele de golf şi să-şi care servieta-diplomat.

— Janey tocmai îi pregăteşte de plecare pe copii. O i; fi apară într-o clipă. Ai călătorit bine? Probabil că eşti ill naibii de obosit... Trânti cu un bufnet surd valizele la picioarele scării. Ibricul e pe foc, vrei să bei o cafea?

— Mai e vorbă!

— Atunci, hai cu mine.

Sam îşi lepădă haina şi o drapă peste baluştrii scării, lasonați în formă de popic. De la etajul superior, auzi un țilas de copil plângăreț, vărsându-şi nemulțumirea. O pereche de cizme mici de cauciuc şi un camion de jucărie erau aruncate pe una dintre trepte. Îl urmă îndeaproape pe Neil de-a lungul coridorului până în bucătăria spațioasă cu luminator şi ferestre deasupra chiuvetei. Perdelele acopereau încă geamurile, dar, pe deasupra marginilor, văzu norii întunecați, spicați cu raze de lumină. Se găseau acolo dulapuri din lemn de pin cu etajere şi un frigider zumzăitor, iar masa era aranjată pentru micul dejun: acoperită cu o față din pânză cadrilată, cutii de cereale, o cană cu lapte şi păhărute cu picior pentru ouă fierte.

Neil puse cu lingurița cafea solubilă într-o cană cu toartă şi turnă apă fierbinte.

Aroma proaspătă, îmbietoare, umplu încăperea.

— Vrei să mănânci ceva?

— Nu, mersi, doar cafea.

Sam îşi trase un scaun şi se aşează, atenuându-şi senzația de greutate în picioare. Nu-şi putea imagina de ce se simțea frânt de oboseală, ținând seama că stătuse cufundat în fotoliu cel puțin şapte ore în timpul zborului.

— Arăți grozav, Neil.

— Ah, binişor! Supraviețuiesc grijilor de familie. Scoase pâinea din coş şi băgă două felii în prăjitorul electric.

— N-ai văzut niciodată casa, nu-i aşa? Am cumpărat-o la vreo doi ani după ce-ai plecat la New York. Urcând tot mai sus pe treptele ierarhiei sociale, aşa spune Janey. Şi aveam nevoie de o grădină pentru copii.

— Apropo!

— Poftim?

— Fiindcă veni vorba de Daisy şi Leo. A trecut o veşnicie. Pierzi uşor noţiunea timpului.

— Daisy are zece ani şi Leo şase. Sunt emoţionaţi la culme de venirea ta. Vorbesc întruna despre asta, de când ai dat telefon. Cât o să rămâi în Londra?

— Nu-i o vacanţă, Neil. Interese de afaceri. M-a chemat de urgenţă preşedintele companiei. În legătură cu un nou proiect.

— Atunci, adio New York?

— Deocamdată.

— Sam, îmi pare foarte rău că te-ai despărţit de Deborah.

— O să discutăm pe îndelete despre asta, dar nu acum. Sunt prea multe de spus.

— Hai să ne croim drum încet astă-seară către crâşmă şi acolo poţi să-ţi verşi tot amarul la o pintă de bere. Dar ţine minte, eşti binevenit aici atât cât vrei să stai.

— Eşti mai mult decât amabil.

— Aşa-mi stă în fire, bătrâne, ăsta mi-e felul.

Feliile de pâine săriră cu un pocnet surd şi sec din aparatul electric, Neil le scoase, apoi puse alte două la prăjit. Sam îl urmărea minunându-se de mişcările precise şi îndemânatice făcute de acest om robust, în aparenţă greoi şi stângaci. Neil avea încă o claie de păr negru şi des, însă îi apăruseră câteva fire cărunte. Începuse să se îngraşe, aşa cum au tendinţa bărbaţii cu o constituţie atletică, dar altminteri nimic esenţial nu părea să se fi schimbat în înfăţişarea lui.

Neil Philip făcea parte din viaţa lui Sam. Rămăseseră prieteni buni chiar de când se întâlniseră în prima zi la şcoala cu internat, doi băieţandri nou-sosiţi, boboci, oarecum temători, tatonând terenul şi dibuindu-şi drumul în sistem. Neil fusese invitat cu regularitate să-şi petreacă vacanţele la Radley Hill, iar mama lui Sam sfârşise prin a-l considera al doilea fiu. Când Sam se înscrise la Universitatea Newcastle, Neil deveni student la Universitatea Edinburgh, unde jucase rugbi cu fanatism şi se remarcase într-un sezon sportiv strălucit ca mijlocaş la deschidere în echipa Scoţiei. După universitate, reîntâlnindu-se la Londra în zilele fericite din Eel Park Common, se regăsiră ca şi cum ar II făcut pur şi

simplu o pauză în conversație. Când Neil se cununase cu Janey, la Catedrala Sfântul Paul, Knightsbridge, Sam fusese cavaler de onoare. Şi când Sam se căsători cu Deborah, ceremonialul şi petrecerea fiind organizate în grădina din fața casei bunicilor ei în East Hampton, Neil şi Janey traversară oceanul în zbor cu avionul pentru ca Neil să-l însoțească pe mire la cununie. Sam îi rămăsese profund recunoscător, întrucât, altminteri, el, proaspătul însurățel, ar fi fost văduvit de familie, prieteni sau rude.

Neil umplu ceştile cu cafea şi puse câteva ouă la fiert. De la catul de sus, vocile răsunau mai puternic, apoi răzbătu tropot de paşi mărunți şi repezi alergând pe trepte şi cei doi copii țâşniră în bucătărie, Daisy îmbrăcată în uniforma de şcoală, iar Leo purtând blugi şi un pulover. Rămaseră țintuiți locului în uşă, zgâindu-se la necunoscut.

— Bună! îi salută Sam.

Amuțiseră amândoi, dintr-odată copleşiți de emoție.

— Spuneți şi voi bună ziua, le sări în ajutor Neil.

— Credeam că porți o pălărie de cowboy, prinse glas Leo.

— Nu se poartă pălării de cowboy la New York, prostule, îl zdrobi cu răspunsul sora lui.

— Păi, atunci ce se poartă?

— Probabil că nimic.

— Cine nu poartă nimic? Janey pătrunse înăuntru, înveşmântată în haine sport, lejere, la fel ca fiul ei, şi întinzându-şi larg brațele, gata să-l întâmpine cu bucurie. Oh, Sam, a trecut prea mult timp. Ce încântare că te văd! Sam se ridică în picioare, ea îl îmbrățişă, sărutându-l pe obraz. Dumnezeule, nu te-ai bărbierit, brută ce eşti!

— Mi-a fost lene.

— S-a scurs o veşnicie de când nu ne-am văzut. Sper că poți să rămâi aici pentru totdeauna. Daisy, doar n-ai de gând să mănânci toți fulgii de porumb din cutie, pune câțiva şi-n castronul lui Leo.

Casa se cufundase în linişte, proprietarii plecaseră: Neil la hamalâcul său zilnic, monoton şi obositor, Janey cu copiii la şcoală. Sam fusese condus în dormitorul de oaspeți. Făcu o baie reconfortantă, îşi rase barba, apoi, înfăşurat într-un halat de bumbac găsit în cuierul fixat pe uşa băii, se prăvăli

în pat. Afară se luminase. Privi pe fereastră spre crengile dantelate ale platanului. Maşinile treceau de-a lungul drumului, spintecând aerul şuierător. În înaltul cerului, un avion turboreactor vâjâia înăbuşit printre norii groşi. Adormi.

O ploaie măruntă şi rece țârâise aproape fără contenire în acel sfârşit de săptămână, dar luni dimineața încetă şi chiar câteva crâmpeie de cer senin începură a clipi molatic din când în când dincolo de pânzele de nori lunecând încet spre miazănoapte. După ce urmărise sâmbătă la televizor un meci de fotbal jucat pe o vreme saturată de umiditate, după ce organizase duminică o lungă plimbare sub bătaia ploii prin Parcul Richmond şi-i antrenase pe ceilalți într-o partidă-maraton de Monopoly după ora ceaiului, Neil scrută cu privirea în zarea seninei dimineți, comentând cu uşoară amărăciune: „Ei, fir-ar să fie, legea naturii!” şi porni spre serviciu.

Veni rândul copiilor să plece, luați cu maşina de un vecin şi duşi la şcoală. O menajeră jamaicană se ivi să şteargă praful şi să curețe cu aspiratorul prin casă, iar Janey se pregăti să colinde prin magazine după cumpărături.

— Vrei o cheie? îl întrebă pe Sam. O să ajung acasă după ora patru.

— În cazul ăsta, n-am nevoie.

— Când te întorci?

— Habar n-am.

— Ei bine, mult noroc! îi ură surâzându-i şi dându-i un sărut în grabă.

Sam nu întârzie prea mult după plecarea ei, îmbrăcat cu îngrijire pentru ocazia importantă, încheiat cu nasturii la haină până-n gât şi înarmat cu umbrela lui Neil în eventualitatea unei ploi torențiale neaşteptate. Închise uşa din față pe strunele unui imn religios cântat de menajera jamaicană în timp ce freca prin baie cu soluție de curățat petele. La ora douăsprezece şi douăzeci şi cinci de minute, urcă pe St. James's Street şi se prezentă în fața portarului de la White's, întrebându-l de Sir David Swinfield. Sir David se găsea la bar, i se spuse, aşteptând un invitat.

Se făcuse trei şi jumătate până ce părăsiră clubul cu acces limitat, coborând treptele până la marginea trotuarului unde

staționa automobilul de lux al lui Sir David, cu şoferul pregătit de plecare. Sir David se oferi să-l ia în maşină, dar Sam îl refuză politicos. Se despărțiră cu o curtoazie larg gesticulată şi Sam rămase pe loc, urmărind cum limuzina neagră se strecoară în şuvoiul circulației intense şi dispare în direcția Piccadilly Circus.

Se întoarse şi porni pe jos, cel puțin o parte din drum, înapoi spre cartierul rezidențial Wandsworth. Se îndreptă spre Green Park, ocoli pe lângă Belgrave Square, străbătu Sloane Street şi merse în lungul King3s Road. Ziua murise şi felinarele de stradă se aprinseră, iar vitrinele magazinelor scânteiau şi luceau cu toate zorzoanele, podoabele şi mărunțişurile pavoazării festive de Crăciun şi consum seducător. Se trezi uimit de această irezistibilă avalanşă de mărfuri de sezon: absorbit numai de propriile-i necazuri, se închisese atât de mult în sine, căutând cu tristețe o oarecare consolare, încât uitase cu desăvârşire de sărbătorile Crăciunului. Lunile, târându-se agale în anumite privințe, se perindară una după alta. Sărbătoarea creştină a Crăciunului! Nu avusese nici cea mai mică idee unde urma să-şi petreacă sărbătorile de Crăciun şi nu-şi putea imagina cine ar aştepta vreun cadou din partea lui, ceea ce era adevărul gol-goluț, dar care nu-i servea spre laudă. Totuşi, gândul la daruri îl îmboldi la acțiune, aşa că intră într-o florărie şi cumpără un buchet enorm de crini albi pentru Janey; puțin mai departe, zăbovi câteva clipe într-un magazin de băuturi, alegând un coniac şi o sticlă de şampanie pentru Neil. Deja împovărat cu pungi de hârtie pentru târguieli, se gândi la copii, la Daisy şi Leo. Şi ei trebuiau să primească daruri, dar nu-şi închipuia ce anume le-ar plăcea. I se părea mai nimerit să-i întrebe. Petrecându-şi deja două zile în compania lor, era aproape sigur că ştiau cu precizie ce vor. Străbătând câteva mile, îşi cheltuise toată onergia. Şi începuse să plouă din nou. Ceasul arăta aproape ora cinci şi circulația se animase pe arterele principale, coloanele de maşini devenind o masă compactă, târându-se înainte cu viteza melcului, dar după vreo cinci minute, Sam opri un taxi şi-i dădu şoferului adresa. Dură incredibil de mult să traverseze podul Wandsworth şi când rulau în lungul Beauty Road, Sam zări lumini scânteind pe

după draperiile trase la ferestrele casei cu numărul paisprezece şi se simți binevenit, de parcă s-ar fi întors acasă.

Când apăsă pe butonul soneriei, Janey se grăbi să-i deschidă uşa.

— Iată-te în sfârşit! Credeam că te-ai rătăcit.

Purta aceeaşi pereche de blugi şi un pulover roşu, îşi strânsese părul lung şi negru, răsucindu-l la ceafă şi prinzându-şi-l cu o clamă din carapace de broască țestoasă.

— Am făcut puțină mişcare în aer liber.

Janey închise uşa.

— Oricine s-ar fi gândit că plimbarea lungă de duminică, pe timp ploios, prin Parcul Richmond ar fi trebuit să-ți ajungă pentru o săptămână încheiată. Cum ți-au mers treburile? Mă refer la prânzul cu preşedintele companiei.

— Cum nu se poate mai bine. O să-ți povestesc pe îndelete, dar nu chiar în clipa asta. Astea-s pentru tine. Un cadou pentru o gazdă amabilă.

— Mersi. Nu trebuia să-mi aduci flori, dar mă bucur nespus. Şi, pe deasupra, crini. Or să răspândească în toată casa un parfum divin. Vino în bucătărie, îți fac o ceaşcă de ceai.

Zăbovind un moment să-şi scoată haina şi s-o atârne într-un cuier cu picior şi cu mai multe brațe, laolaltă cu o puzderie de mantale impermeabile şi hanorace, Sam o urmă îndată, ridicând de jos punga de hârtie cu sticle. Puse coniacul în dulapul de sufragerie cu geamuri în care Neil îşi păstra băuturile, iar sticla de şampanie în frigider.

— Şampanie! Janey umplu cu apă ceainicul electric, băgându-l în priză. Asta înseamnă că sărbătorim ceva?

— Poate. Sam îşi trase un scaun şi se aşeză cu coatele rezemate pe masă. Unde sunt Daisy şi Leo?

— Sus, se uită la televizor sau se joacă pe calculator. Le dau voie de îndată ce-şi termină temele pentru şcoală.

— Miroase apetisant în bucătărie.

— E cina. Însă îți împărtăşesc o veste deprimantă. Avem un alt musafir.

— Ce-i aşa de deprimant în legătură cu sosirea unui alt oaspete?

— Ăsta-i un om care te calcă pe nervi.

— Atunci, de ce l-ai invitat?

— Nu eu. S-a autoinvitat. E o veche cunoştinţă a părinţilor mei, a venit la Londra de capul lui şi nu are nimic de lucru pentru moment, taie frunză la câini. Mi-a dat lolefon şi glasul îi suna patetic, aşa că m-am simţit obligată să-l chem în vizită. Îmi pare foarte rău pentru că voiam să cinăm în linişte, doar noi trei, l-am spus deja lui Neil, i-am telefonat la birou, e livid de furie, dar 6 Bă-ncerce să ajungă acasă puţin mai devreme ca să prepare băuturile, să aşeze masa şi să aprindă focul în şemineu.

— Te ajut eu la treburile casnice.

— Tu eşti musafir. N-ai altceva de făcut decât să mergi sus, să te-nviorezi cu un duş, să te odihneşti şi să le ferchezuieşti.

— Să-l impresionez pe prietenul tău nedorit, presupun. Janey se schimonosi într-un rânjet silit. Ei hai, zi-mi deschis, de ce te îngrozeşte prezenţa lui?

Janey scoase dintr-un dulap un ulcior mare, smălţuit şi ornamentat cu motive florale, îl umpluse cu apă şi se ocupa acum cu aranjarea crinilor.

— Nu-ţi inspiră chiar groază. E doar plicticos şi agasant. Îi place să treacă drept un şmecher bătrân, uns cu toate alifiile. Când se află prin preajmă, te îndepărtezi repede din instinct şi te fereşti din calea lui, scuturându-te ca de o atingere murdară.

— Un gen de libidinos, grăi Sam râzând.

— Se poate spune şi aşa. A fost căsătorit de trei ori, dar acum trăieşte singur.

— De unde a picat?

— Cred că a fost coleg de şcoală cu tata; îşi duce viaţa însă acum în Bahamas sau în Barbados sau undeva aiurea prin lumea largă. S-a stabilit acolo de un car de ani.

— Şi ce caută la Londra?

— Nu sunt sigură. În drum spre Franţa, bănuiesc. Intenţionează să-şi petreacă sărbătorile Crăciunului la Nisa.

— Pare să fie un tip interesant.

— Nici vorbă! Gata, ia te uită! Crinii arată minunat. Îţi mulţumesc din nou. O să-i aşez la loc de onoare în salon.

Apa începuse să bolborosească în vasul de inox, aburi fierbinți ieşeau şuierând prin valva cu supapă, şi Janey întinse mâna după ceainic.

— Ard de nerăbdare să-mi povesteşti despre ziua de azi, dar nu mă pot concentra când gătesc şi mai am încă de pregătit o budincă.

— Nu-i nicio grabă.

— Totul a decurs bine*, nu, Sam? Cum trebuie?

— Da, aşa cred.

— Captivant! Sunt bucuroasă să aflu această veste.

Sam îşi sorbi ceaiul şi apoi, gonit din bucătărie de Janey, urcă pe scară la etajul superior. Îi găsi pe Daisy şi pe Leo în camera copiilor. Închiseseră televizorul şi stăteau la o măsuță şubredă, uzată, împânzită cu coli de hârtie, pe care tocmai se apucaseră să le decupeze după conturul unui model. Pe lângă foarfece, îşi îngrămădiseră alături tuburi de lipici, truse de creioane pentru desen, un ghem de sfoară, un şir de mărgele colorate şi câteva fâşii de panglică subțire, transparentă. În inod limpede, erau pe punctul să meşteşugească nişte obiecte în miniatură, demonstrându-şi îndemânarea artistică.

— Bună, Sam! îl salutară copiii, privind în sus.

— Bună! Ce puneți la cale?

— Facem felicitări de Crăciun, îi răspunse Daisy pe un ton plin de importanță. Profesoara mea de desen ne-a arătat azi la şcoală şi eu îl învăț pe Leo. Acoperi cu un strat subțire de clei, apoi împrăştii puțin sclipici care se lipeşte. Dar trebuie să desenăm ceva mai întâi.

— Ca de pildă, ce?

— Păi, un pom de Crăciun. Sau un ciorap pentru daruri. Sau o casă cu ferestre luminate. Singurul lucru este că o să ne mânjim din cap până-n picioare. Sclipiciul se împrăştie peste tot. Leo îi spune praf de argint. Acum, Leo, îndoi hârtia aşa ca mine, cu mare grijă... Nu trebuie să fie strâmbă sau mototolită...

Se dovedea că nu aveau nevoie de ajutorul lui. Aşadar, Sam îi lăsă să se descurce cum îi tăia capul, se îndreptă spre camera sa, se dezbrăcă până la piele şi-şi făcu un duş.

„Înviorează-te cu un duş, odihneşte-te şi ferchezuleşte-te”.

Îşi adusese de jos cu sine ziarul „The Times", şi după ce se spălă, îşi puse halatul de baie şi se trânti în pat, intenționând să-l răsfoiască. Dar puterea de concentrare i se risipi în moliciune, lăsă ziarul să-i alunece pe podea şi zăcu pur şi simplu nemişcat ca un butuc, tolănit cu fața în sus, holbându-se în tavan. Zgomote de tot felul răzbăteau dincolo de uşa închisă. Glasuri de copii; zbârnâit strident de telefon, paşii lui Janey repezindu-se să răspundă. „Alo!" o auzi. Se strecurau până la el miresmele bucatelor alese pregătite pentru cină care făceau să-i lase gura apă şi, mai târziu, desluşi şiroiul robinetelor curgând din plin pentru baia de seară a copiilor.

Se scursese mult timp de când nu mai fusese primit cu bucurie în sânul unei familii adevărate, de când nu se mai simțise atât de îndrăgit, răsfățat şi îmbrățişat cu afecțiune. Sondând în această înlănțuire năvalnică de gânduri, îşi dădu limpede seama că înstrăinarea lui Deborah începuse cu multe luni înainte să-l anunțe că-l părăsea pentru totdeauna, dar Sam fusese prea absorbit ca să observe erodarea treptată a relațiilor dintre ei. Distrugerea şi eşecul unei căsnicii, ştia prea bine acum, nu cădeau niciodată numai în vina unuia dintre parteneri. Cealaltă jumătate, într-un fel sau altul, trebuia să poarte măcar o parte din culpă.

Se pomeni amintindu-şi de Radley Hill, întrucât atmosfera din această casă londoneză obişnuită, unde Neil şi Janey îşi creşteau copiii, îi readucea în minte reminiscențe liniştitoare, consolante, ale locului în care-şi petrecuse copilăria. Un cămin părintesc unde fusese totdeauna întâmpinat cu nesfârşită bucurie, cu focul arzând vesel în şemineu, învăluit în arome îmbietoare de mâncăruri delicioase, consistente, gătite în bucătărie. (Jlzme de cauciuc înşiruite pe verandă, rachete de tenis împrăştiate ici-colo în vestibul, murmurul glasurilor de blileţandri care-i erau prieteni; tropot de paşi răsunând po trepte. Se întrebă dacă îi va fi hărăzit vreodată să nllngă limanul unei vieți de familie fericite şi tihnite. Până în acel moment, din acest punct de vedere, toate efortuillo lui se soldaseră cu un eşec lamentabil. El şi Deboinh ar fi putut să aibă copii, dar ei nu-i surâse ideea, iar lui Sam îi repugna să exercite presiuni sau să-şi impună voința. Ceea ce, după

cum evoluară lucrurile şi se încucară ițele, se dovedi a fi cea mai bună alegere. Dar apartamentul din East 70th Street, cu doar doi locatari, nu fusese niciodată nimic altceva decât un simplu adăpost pentru noapte, un domiciliu inert, searbăd, lipsit de însufleţire. Adevărat, salonul lor stârnise invidia tuturor prietenilor, ireproşabil decorat în tonuri de crem şi bej, împodobit cu sculpturi moderne şi cu picturi abstracte aninate pe pereți, luminate încântător de mici proiectoare orientabile. Şi bucătăria putea fi etichetată drept o minunăție a confortului modern, dotată cu toate obiectele de utilitate practică, dar nimic realimente apetisant nu ieşise vreodată de acolo, decât o felie de pepene galben sau o pizza cumpărată de gata şi încălzită în cuptorul cu microunde. Când organiza petreceri, Deborah prefera să-şi invite oaspeții la restaurant.

Radley Hill. Privind retrospectiv la anii frenetici, presurizați, trăiți în mediul citadin – un spațiu trepidant şi neobosit al unui uriaş furnicar pestriț cu oameni care cred că pot înfrânge timpul, nu-şi cruță eforturile şi încearcă orice mijloace să-şi atingă scopurile – i se contură în fața ochilor ca un reflex venit din altă viață comitatul Yorkshire, văzu aievea conacul din piatră, trainic şi modest, terasele, pajiştile şi tufele de trandafir plantate de mama lui. Îşi aduse aminte de micul oraş în care se găsea filatura de lână a tatălui său, unde vântul spulbera pieziş fumul ce ieşea alene pe hornuri, iar râul, curgând lin la vale dinspre coamele deluroase, se unduia într-o revărsare uşoară de-a lungul străduțelor umbrite de pomi şi pe sub podurile arcuite. Clipocitul apei, prelinsă peste colțurile de stânci, îi era atât de familiar, parte integrantă din viața lui, încât încetase pur şi simplu să-l mai perceapă cu simțul auzului. Se gândi la ținuturile împrejmuitoare şi la lungile excursii pe jos de duminică făcute împreună cu tatăl său; îşi reaminti de partidele de pescuit în iezerele îndepărtate, străpunse de umbre fugare, care se încuibau luând forma unor potire în tărâmurile mlăştinoase, unde aerul era rece, străveziu şi curat, iar întinderile pustii tresăreau sfredelite de țipetele lungi ale ploierilor mari...

Afară pe stradă, o maşină se opri chiar sub fereastra

camerei lui. Uşa din faţă se deschise şi apoi se închise cu zgomot. Desluşi glasul lui Janey. „Neil? Bună, iubitule!” Şi ştiu că prietenul său cel mai bun sosise acasă.

*

Se ridică anevoie din pat, îşi lepădă halatul de bumbac şi se apucă să se îmbrace în ţinută de gală potrivită pentru seara mondenă care-l aştepta: o pereche de pantaloni din stofă de bumbac cu ţesătură în diagonală şi cu urzeală în patru ițe, bine călcați la dungă, o cămaşă curată, un pulover bleumarin de caşmir, fără cravată, pantofi mocasin, lustruiți. Îşi perie părul, îşi umezi fata cu câțiva stropi de apă de colonie, fricționându-se să se impregneze în piele, şi coborî la parter. Uşa salonului stătea larg deschisă, intră şi dădu peste Neil, în cămaşă şi vestă, fără haină, ocupat să lustruiască nişte pahare pe care le aşeză apoi pe servanta cu rotile pentru băuturi. Încăperea căpătase un aer sărbătoresc, pregătită pentru primirea oaspeților: revistele şi cărțile strânse în teancuri, pernele decorative de canapea înfoiate şi rezemate de spetează, focul aprins în cămin. Crinii pe care Sam îi dăruise lui Janey se răsfirau în ulcior pe o măsuță rotundă, lucioasă, înconjurați de mici casete, cumpărate din cartierul londonez Battersea, renumit pentru tehnica picturii pe email. Parfumul lor, revărsat în ambianța însuflețită de căldură, plutea deja în încăpere. Ceasornicul aşezat la mijlocul poliței de deasupra şemineului arăta ora şapte fără un sfert.

— Salut! spuse Sam.

Neil se abătu de la preocupările domestice, îndreptându; şi privirea către el.

— În fine, bine c-ai apărut! Ai tras un pui de somn?

— Ar fi trebuit să ies din bârlog mai devreme ca să-ți dau o mână de ajutor.

— Nici pomeneală! M-am fofilat de la serviciu spre casă special ca să-mi îndeplinesc datoria de amfitrion.

— Da, am înțeles că avem companie la cină.

Neil strâmbă din nas cu dispreț.

— Depravat bătrân şi prost! S-ar fi cuvenit ca Janey să-i taie pofta de vizită, dar e prea bună la suflet. Dădu lustru şi ultimului pahar, îl alinie cu grijă alături de celelalte şi azvârli

cât colo şervetul de olandă. Ei bine, asta-i tot. Toate sunt pregătite şi şterse lună. Hai să ne punem ceva de băut şi să ne odihnim oasele pentru câteva clipe de linişte. Vreau să-mi povesteşti totul de-a fir a păr înainte ca musafirul nostru să sosească pentru că, după aia, o să-l ascultăm numai pe el cum îi turuie gura verzi şi uscate. Whisky scoţian? Cu sifon sau apă minerală? Sau cu cuburi de gheaţă? Vezi, stăpânesc toată frazeologia meşteşugită, în caz că ai uitat să vorbeşti aceeaşi limbă.

— Prefer cu sifon. Unde-i Janey?

— Bate frişca la mixer.

— Şi copiii?

— În pat, sper. Citindu-şi cărţile. Dacă nu, o să iasă bucluc. Neil turnă băutura, adăugă gheaţă şi-i aduse un pahar lui Sam. Apoi, cu un oftat de uşurare, se prăbuşi într-unul dintre cele două fotolii confortabile, dispuse de-o parte şi de alta a şemineului. Aşadar, spune-mi, cum ţi-a mers la dejun?

Sam se instalase deja în fotoliul de vizavi.

— În toată regula, presupun.

— Nimic groaznic? Nicio propunere binevoitoare de căpătuire?

Sam izbucni în hohote de râs. Încerca un sentiment plăcut de siguranţă să aibă în preajmă pe cineva care ataca direct fondul problemei, să fie cu un om pe care-l cunoştea de o viaţă şi faţă de care nu păstrase niciodată nici măcar cel mai mic secret.

— Dimpotrivă, exact pe dos.

— Zău? Un nou post, atunci?

— Da.

— În America?

— Nu. Aici, în Anglia.

— Prin ce parte?

Sam nu-i răspunse numaidecât. Luă o înghiţitură de whisky, simţindu-l rece, aspru şi înţepător pe limbă, apoi puse la loc paharul pe măsuţa scundă aşezată alături. Ai auzit vreodată de fabrica de postavuri MℭTaggart din Buckly?

— Ce, producătorii de tweed în comitatul Sutherland din nordul Scoţiei?

— Exact!

— Răi, bineînțeles. Orice nobil de țară care se respectă, care-şi merită pâinea şi banii câştigați, poartă un costum de vânătoare confecționat din tweed Buckly. Şi lata avea unul sau ar trebui să spun mai degrabă, are încă. Stofele astea de lână sunt țesute ca o armură de zale al naibii de rezistentă. Chicoti cu gândul la această comparație inspirată. Să nu-mi zici că se află la anaghie.

— Cât pe ce să ajungă în stare de faliment. Dar Sturrock & Swinfield a cumpărat fabrica la licitație cu câteva luni în urmă, oferind un preț mai mare decât concurenții. Sunt surprins că n-ai aflat vestea, dar probabil că nu citeşti „Financial Times".

— Ba cum să nu, în fiecare zi, însă bag seamă că am sărit peste articolul cu pricina. Industria textilă nu prea se încadrează în interesele mele de afaceri. Extraordinar, fabrica MℭTaggart s-a dus pe apa sâmbetei. Îşi strâmbă gura într-un rânjet sarcastic. Ascultă-mă pe mine, probabil eternul scenariu de pe vremea lui tata Noe. Nu te poți aştepta să câştigi bani cu stofe de lână care rezistă o veşnicie.

— Asta, firește, era una dintre probleme. Şi, în plus, nu-şi diversificase niciodată producția. Bănuiesc că era o fabrică demodată, iar proprietarul nu considerase că-i necesar. Dar chiar şi în cazul postavurilor englezeşti clasice, piața de desfacere s-a îngustat simțitor. Odată cu scoaterea la licitație a marilor moşii şi cu abandonarea cabanelor de vânătoare, nu mai au căutare stofele de lână pentru paznicii terenurilor de vânătoare împotriva braconierilor şi pentru pădurari. Însă familia MℭTaggart s-a confruntat şi cu alte eşecuri. Bătrânul MℭTaggart a murit cu vreo doi ani în urmă, iar cei doi fii nu s-au arătat deloc interesați să continue afacerea. Unul dintre ei se apucase deja de comerțul cu computere, iar celălalt administrează un imens atelier de întreținere şi reparații auto în suburbia oraşului Glasgow. Nu vor câtuşi de puțin să se-ntoarcă în locurile natale. Bănuiesc că viața în extremitatea nordică a țării şi-a pierdut farmecul de odinioară.

— Nemaipomenit! Neil slobozi un oftat. Oh, ca să vezi! Presupun că toată lumea are aspirații diferite. Şi ce s-a mai întâmplat apoi?

— Ei bine, mai întâi, fiii au lichidat o parte din bunurile patrimoniale, vânzând sub preț toate clădirile țesătoriei, corpul de casă, apoi au scos pe piață întreaga proprietate. Când aceasta nu mai trezi prea mare interes, muncitorii apelară la Agenția locală pentru întreprinderile industriale şi, împreună, şi-au asumat preluarea conducerii afacerilor răscumpărând toate bunurile înstrăinate. Problema ε, că nu există în zonă o sursă inepuizabilă de plasare a forței de muncă, după cum îți poți Imagina cu uşurință. Oricum, muncitorii angajați acolo sunt cu toții calificați, fac aceeaşi meserie din tată în fiu, țesători, filatori, vopsitori, ca să-ți numesc doar câteva. Sam bău paharul de whisky până la ultimul strop. Aşa că, se descurcau destul de bine, deschiseră credite, primiră câteva comenzi noi, exportau în Statele Unite, ceva în genul ăsta, când, bang „dezastrul s-a abătut pe capul lor! A plouat fără încetare două luni bătute pe muchie, râul s-a umflat, s-a revărsat din matcă şi a inundat fabrica până la înălțimea unui om. Au pierdut absolut lotul – materie primă, computere, unelte, majoritatea utilajelor. Şi nenorocirea, când vine pe capul omului, nu vine singură. Băncile le-au anulat dreptul de răscumpărare a ipotecii, Agenția pentru întreprinderile industriale s-a fript şi s-a ales cu paguba, iar muncitorii înfruntă un viitor sumbru, fără pâinea cea de toate zilele.

Neil se ridică în picioare, înaintă spre Sam şi-i luă paharul.

— Dumnezeule, ce ghinion afurisit!

— Ştiu. Astfel că, ajunşi în culmea disperării, muncitorii s-au adresat consorțiului Sturrock & Swinfield. Sir David Swinfield a hotărât să se efectueze un studiu de fezabilitate la fața locului şi fabrica a fost salvată la timp de la faliment. Totuşi, filatura n-a scăpat încă din încurcătură. Nu funcționează de la inundații şi toți muncitorii, în afară de trei, sunt concediați.

Neil îi întinse paharul umplut din nou cu whisky.

— Aşadar, care-i rolul tău?

— Să repun fabrica pe picioare. Să organizez şi să conduc afacerile.

— Chiar aşa? Pe moment?

— Nu tocmai. Şi înainte de inundații, filatura era într-o

stare jalnică. Majoritatea utilajelor datau probabil din vremea când era bunica fată. O să treacă un an până când o să reintre în funcțiune, gata înzestrată cu toate utilajele necesare.

— Sunt surprins că studiul de fezabilitate comandat de Sir David Swinfield a arătat că există o cât de mică viabilitate financiară într-o astfel de regiune. Cu alte cuvinte, crezi că-i totuşi posibil să rentabilizezi o industrie într-un loc atât de retras şi îndepărtat? Sincer vorbind, mă întreb dacă merită într-adevăr atâta osteneală.

— Ah, socot că da. Fireşte, trebuie să lărgim gama de produse, dar marca de fabrică MℭTaggart are încă vad bun în toată lumea. Valorează al naibii de mult dacă este să ţintim spre piaţa articolelor de lux.

— Ce? Doar nu le-a sunat ceasul vechilor şi durabilelor postavuri, groase şi grele, rezistente până şi la mărăcini, pentru confecţionarea „straielor ţărăneşti”? Asta ar fi tragic. Trebuie să continui cu meşteşugul ţesutului stofelor de lână.

— Bineînţeles că da, şi cu ţesăturile ecosez. Stofele de lână în carouri sunt un capital de bază pentru mărfurile MℭTaggart. O tradiţie scoţiană. Dar acest sortiment o să reprezinte doar o parte din producţia noastră. O să ne concentrăm mai mult asupra textilelor mai subţiri, elegante şi viu colorate. Materiale şi ţesături pentru confecţii destinate pieţei italieneşti, de exemplu. Şaluri, eşarfe, flanele de lână, pleduri şi altele. Mă-nţelegi, tot ce ţine de industria modei. Produse de bun gust, luxoase dar şi utile.

— Şi caşmir?

— Bineînţeles.

— Aşadar, incursiunile în îndepărtata Chină sunt im duse pe agenda de lucru?

— Sir David Swinfield şi-a trimis deja comisionarii în Manciuria, în vederea încheierii unor contracte.

— Şi cum rămâne cu utilajele?

— Probabil că o să le importăm din Elveţia.

— Ceea ce înseamnă un program de perfecţionare pentru muncitori?

— Da, însă această recalificare se va desfăşura la locul de muncă, fiind asigurată de o echipă de delegaţi speciali ai

furnizorului. Din nefericire, modernizarea o să atragă după sine o reducere a forței de muncă.

Neil păstră tăcerea pentru câteva clipe, cântărind în minte toate câte se spuseseră. Apoi, oftă, dădu din cap în semn de aprobare, arătând puțin buimăcit.

— Sună captivant, dar îmi vine realmente greu să te văd încropindu-ți o viață nouă într-o turbărie, după ce-ai trăit la Londra şi apoi la New York. Se poate compara cu numirea în funcția de vice-consul britanic în insulele Andaman. Seamănă foarte bine cu trasul pe sfoară sau cu praful în ochi, dându-ți iluzia că lucrurile sunt altfel decât în realitate.

— E vorba de ce ştiu şi ce mă pricep să fac.

— Şi salariul?

— Mi s-a mărit.

— Asta-i mituire.

Sam surâse uşor.

— Da de unde! Pur şi simplu, o primă.

— Şi cum o să-ți umpli timpul? în orele libere, când nu munceşti sârguincios şi pe brânci în fabrică sau când nu te străduiești să verifici registrele de conturi. Nu-mi vine a crede că Buckly e un centru de viață activă şi de distracții. S-ar putea să fii forțat să joci bingo.

— O să prind peşte. Îți aduci aminte când mergeam la pescuit cu tatăl meu? Şi o să joc golf. Există cel puțin cinci terenuri de golf în împrejurimi. Mă voi înscrie în cluburi şi mă voi împrieteni cu gentilomi vârstnici îmbrăcați în pulovere pătate de supă.

— Mai degrabă i-a furat pe toți Aghiuță.

— Orice e posibil.

— Prin urmare, nu consideri că-i un soi de regres?

— Mă întorc la rădăcinile mele, dacă asta înseamnă să regresezi. Şi, în mod ciudat, îmi surâde perspectivă de a fi un depanator, angajat să descopere şi să înlăture defecțiunile tehnice. Ştiu ca pe apă cum se conduce o mică filatură. Am învățat chițibuşurile de la tatăl meu: îi plăcea cu adevărat această ocupație. Îşi iubea utilajele aşa cum alți oameni îşi iubesc automobilele. Şi obişnuia să atingă baloturile mari de tweed de parcă le-ar fi dezi mierdat, pentru plăcerea de a simți cu vârful degetelor lâna țesută. Pesemne că-i calc pe

urme. Ştiu doar că m-am săturat de marketing. De-abia aştept să mă-ntorc într-o fabrică, să revin la starea de început. Chiar acum, simt că tocmai de asta am nevoie.

Neil îl cercetă în fugă cu privirea peste grilajul căminului.

— Să nu te simți ofensat, dar nu sunt sigur că preşedintele companiei tale nu dă dovadă de paternalism.

— Te referi la faptul că viața mea personală a eşuat în mod lamentabil?

— Sincer, da.

— Nu te frământa, l-am pus aceeaşi întrebare când ne savuram brânza de Stilton. Dar fusesem desemnat pentru postul de la fabrica din Buckly înainte să afle despre despărțirea mea de Deborah.

— Fireşte. Realmente, o întrebare stupidă. Sir David Swinfield n-ar fi urcat treptele ierarhiei sociale dacă ar fi fost blândețea întruchipată. Când trebuie să pleci?

— Cât mai curând posibil. Dar mai am de făcut o groază de pregătiri şi de clarificat nişte probleme înainte să pornesc la drum. S-a convocat o şedință pentru mâine dimineață cu tipii de la serviciul financiar. O să se discute despre planul eşalonat de reinvestiții. Ceva în genul ăsta.

— Şi unde ai de gând să locuieşti o dată ce soseşti acolo? Parcă ai pomenit că cei doi fii MℭTaggart au vândut corpul de case.

— Da, ai dreptate. Dar asta-i o chestiune lipsită de importanță. Probabil să o să stau într-o pensiune sau o să închiriez un apartament. Nu se ştie niciodată, s-ar putea chiar să hălăduiesc cu vreo fetişcană cu părul negru ca pana corbului într-o căsuță țărănească, fără etaj, cu acoperiş de olane.

Neil râse cu poftă.

— Şi ce mai comedie! aruncă o privire spre ceasornic, se răsuci în fotoliu, schimbându-şi poziția şi trecându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt; căscă de-i trosniră fălcile, şi-şi trecu degetele prin păr.

— Ei bine, nu pot decât să-ți urez noroc orb cât roata carului, bătrâne.

— E nevoie să marchezi din prima lovitură ca să-ți asiguri victoria.

Nei – J rânji cu gura până la urechi.

— În cazul ăsta, n-ar strica să-ți cumperi o pereche bună de ghete de fotbal, fiindcă or să-ți folosească...

Nu apucă să-şi isprăvească vorba deoarece, în acel moment, soneria de la intrare începu să zbârnâie lung.

— Oh, la naiba! exclamă. Neil, punând deoparte paharul şi ridicându-se în picioare. A venit pisălogul ăla bătrân. Dar înainte să înainteze măcar câțiva paşi, auziră uşa bucătăriei deschizându-se şi pe Janey străbătând vestibulul cu mersul ei uşor şi iute. Apoi, glasul ei: „Bună seara. Ce mai faci? Mă bucur că te văd" şi nu sugera nimic altceva decât pură încântare, iar Sam se gândi, nu pentru prima oară de altfel, ce femeie minunat de amabilă şi cumsecade era. „Hai, vino cu mine". Murmurul unei voci de bărbat. „Ah, bomboane de ciocolată. Ce drăguț din partea ta. Trebuie să le ascund din calea copiilor. Ai mers pe jos de la stația de metrou sau ai reuşit să găseşti un taxi? Dă-mi haina, o agăț eu în cuier. Neil e aici..."

Uşa salonului se deschise larg. Amândoi ocupanții încăperii deja stăteau în picioare; Neil ieşi înainte să-şi întâmpine musafirul, însoțit şi introdus în camera de zi de către amfitrioană.

— Salut!

— Neil, ia te uită! Ce bine-mi pare că ne vedem. Cât timp a trecut! E foarte amabil din partea ta că m-ai invitat. Îți mulțumesc pentru bunăvoință.

— Pentru puțin!

— Şi priveşte ce mi-a adus în dar, spuse Janey. Se schimbase pentru seara festivă în pantaloni din catifea neagră şi-ntr-o bluză de satin alb, dar, pe deasupra, purta încă şorțul de bucătărie dintr-o pânză roşie cu dungi albe. Ținea în mână o modestă cutie cu bomboane de ciocolată cu mentă „After Eight". Sunt divine!

— Un simplu cadou simbolic în semn de respect. Tocmai încerc să-mi amintesc câți ani s-au scurs de când nu v-am mai văzut. Când ne-am întâlnit ultima oară? La prânzul luat cu părinții tăi, Janey. În urmă cu mult timp.

Rezemat cu spatele de polița de deasupra căminului, Sam îl măsura cu privirea pe noul-venit. Era un bărbat trecut de

şaizeci de ani, dar cu ţinuta şi manierismul unui filfizon de acum jumătate de secol. Atrăsese, probabil, cândva, prin aspectul exterior plăcut, semănând într-o oarecare privinţă cu celebrul actor David Niven, dar, între timp, trăsăturile i se estompaseră, obrajii, buhăiţi, cu pungi sub pleoape, i se împânziseră de vinişoare vineţii şi mustaţă îngrijită, potrivită din foarfeci, îi era îngălbenită de tutunul fumat o viaţă întreagă, ca şi vârfurile degetelor. Părul îi era cărunt, rărit, însă atârnându-i în laţe până la guler, ochii albaştri-deschis îi sticleau şiret, faţa şi mâinile pârlite de soare şi punctate cu pete cafenii de bătrâneţe. Purta pantaloni de flanelă gri, pantofi maro din piele de căprioară, o jachetă sport cu nasturi de alamă şi o cămaşă împestriţată cu dungi albe şi albastre. De la gulerul înalt şi tare, se revărsa o lavalieră de mătase, flamboaiantă, învrâstată cu nuanţe stridente de roşu, galben şi verde, răsfirată în evantai ca o coadă de păun. Avea la încheietura mâinii un ceas de aur şi manşetele lungi ale cămăşii erau prinse cu butoni filigranaţi în aur. În mod limpede, nu-şi cruţase niciun efort să-şi poleiască înfăţişarea şi mirosea puternic a Eau Sauvage.

— Da, aşa e, a trecut o veşnicie de atunci. Trebuie să fie şapte ani. Când părinţii mei locuiau încă în Wiltshire. Acum, daţi-mi voie să fac cunoştinţă. Acesta e Sam Howard, care stă la noi pentru câteva zile. Şi, Sam, ţi-l prezint pe Hughie MℭLellan.

— Am onoarea!

— Încântat de cunoştinţă! îşi strânseră mâinile.

— Sam şi Neil sunt prieteni de totdeauna, chiar de când au urmat aceeaşi şcoală cu internat.

— Prietenii vechi nu se uită niciodată. Dumnezeule, circulaţia în Londra este de-a dreptul groaznică! N-am văzut în viaţa mea ceva atât de „choc-ă-bloc”.1 Mi-a luat un sfert de oră să găsesc un taxi liber.

— Unde stai? îl întrebă Neil.

— Oh, la clubul meu, fireşte, dar nu mai e ce-a fost odată. L-am îmbuibat pe portar, însă aş fi putut la fel de bine să economisesc o monedă de aur de o liră. Nu merită osteneala.

---

1 choc-â-bloc (Ib. fr.) - plin până la refuz, ticsit, înţesat.

— Dă-mi voie să-ți aduc ceva de băut, Hughie. Hughie se învioră în mod vizibil.

— Bună sugestie! aruncă o privire spre servanta pe rotile pe care erau înşiruite sticlele şi paharele. Gin cu apă tonică, dacă se poate. Bătu uşor cu palma peste buzunar. Nu te superi dacă fumez, nu-i aşa, Janey?

— Nu, bineînțeles că nu. E o scrumieră pe aici pe undeva. Porni în căutarea ei, găsi una pe biroul de scris, o goli de agrafele pentru prins hârtii şi o aşează pe măsuța de lângă canapea.

— E iadul pe pământ în zilele noastre, toată lumea s-a lăsat de fumat. În New York, domneşte un coşmar, îndrăzneşte doar să-ți aprinzi o țigară şi un tip îmbrăcat grotesc apare din senin şi-ți zboară creierii cu câteva focuri de armă. Hughie dibui în buzunarul jachetei după tabachera de argint, scoase o țigară şi şi-o aprinse cu bricheta de aur. Începu să pufăie suflând pe gură rotocoale de fum, cu vădite semne de satisfacție, arătând deja cu mult mai relaxat, şi întinse mâna să ia paharul adus de Neil.

— Fii binecuvântat, dragă băiete. Noroc şi zile fericite!

— Vrei să bei ceva, Janey?

— Nu, mersi. Mi-am sorbit băutura pe când pregăteam cina. Un pahar de vin alb. Fiindcă veni vorba, Neil, al putea să mă-nsoțeşti în bucătărie să destupi o sticlă pentru masa de seară?

— Fireşte. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să mă ocup de asta mai devreme. Scuză-mă, Hughie, pentru câteva clipe. Stai liniştit, simte-te ca acasă. Sam o să-ți țină companie...

Când părăsiră salonul, închizând uşa în urma lor, Hughie se conformă invitației. Cu paharul şi scrumiera la îndemână, se instală comod într-un colț al canapelei, întinzându-şi brusc un braț şi rezemându-şi-l pe pernele decorative.

— Încântătoare casă. N-am mai fost aici niciodată. Ultima oară când i-am vizitat, locuiau încă în Fulham. O cunosc pe Janey de când era doar o copilă. Părinții ei sunt vechi prieteni de-ai mei.

— Mi-a spus. Ați sosit recent din Barbados, parcă aşa am înțeles.

— Da, am o casă în Speightstown. Mă întorc din când în

când la Londra şi apoi, doar ca să simt în oasele-mi bătrâne pulsul vieții, îmi aranjez frizura la salonul de coafură, merg la croitor şi-mi verific agentul de bursă. Lucrul care mă umple de tristețe este că prietenii mi se răresc din ce în ce mai mult; de fiecare dată când revin aici, aflu că un alt fârtat bătrân a dat ortul popii. E într-adevăr foarte trist. Totuşi, adevărul ε că nimeni în lumea asta largă nu întinereşte şi cu toții o părăsim, mai devreme sau mai târziu, cu ochii peste cap şi cu picioarele înainte. Îşi stinse țigara, turtindu-i vârful aprins în scrumieră, trase o duşcă din ginul cu apă tonică şi-l fixă pe Sam cu o căutătură pătrunzătoare.

— Eşti în vacanță?

— Ca să zicem aşa. Numai pentru câteva zile.

— Cu ce afaceri te ocupi?

— Cu comerț cu lână. Şi apoi, fiindcă nu dorea să vorbească despre sine însuşi, Sam continuă: De cât timp trăiți în Barbados?

— De aproape treizeci de ani. Am administrat acolo The Beach Club cincisprezece ani, dar m-am retras înainte să devin un alcoolic înrăit. Mai demult, am avut o proprietate în Scoția. Mi-a fost transferată cu acte-n regulă de tatăl meu parcimonios care nu intenționa să plătească taxa de moştenire.

Aceste cuvinte îi stârniră lui Sam un interes temperat.

— Ce fel de proprietate? îl întrebă el.

— Oh, o moşie de mărime considerabilă. Cu ferme, pământ, acareturi şi tot felul de lucruri în genul ăsta. Şi cu un corp de case în stil victorian. Un loc potrivit pentru partide de vânătoare şi de pescuit.

— Ați locuit acolo toată tinerețea?

— Am încercat, dragă băiete, însă cu iernile la latitudinea aia nu-i de glumit. Şi ca să guşti viața din plin la capătul lumii, unde şi-a dus surdul roata şi mutul iapa, e necesar să ai resurse nelimitate spre a-ți întări moralul. Toate mergeau strună pe vremea bunicilor noştri, cu servitori şi personal, bucătărese şi îngrijitori şi paznici, spetindu-se ca robii pentru salarii incredibil de modeste. Când am ajuns acolo, mă costa o groază de bani doar să încălzesc conacul ăla afurisit. Ca să nu mai spun... ridică din sprânceană şi-i aruncă un zâmbet

şiret... ca să nu mai spun că nu ne distram nemaipomenit. Prima mea soție era o amfitrioană înveterată şi se asigura maniacal ca sălaşul nostru Corrydale să fie ticsit de musafiri. Obişnuiam să-i zic că-n casa noastră mişună oaspeții la fel cum la alții mişună şoarecii prin toate cotloanele. Mâncare să îndestulezi o armată întreagă şi băutură gârlă pentru un detaşament de soldați suge-bute. Ce zile memorabile! Pe măsură ce vorbea, amintindu-şi de trecutul aparent luminos, îşi mângâia lavaliera de mătase, netezindu-şi-o şi lăsând-o să-i alunece printre degete. Bineînțeles că nu puteau să dureze la nesfârşit. Apoi, Elaine a fugit cu un negustor de mărfuri şi, după aceea, nu mi s-a părut că mai avea sens să rămân cu încăpățânare în locul ăla. De asemenea, jumătate din personalul de serviciu plecase, iar directorul de bancă devenise pisălog, făcându-mi mare tărăboi...

Sam îi asculta cuvintele cu un bizar amestec de iritare şi compasiune, iată un om căruia i se înmânase o comoară pe tavă de argint şi o risipise fără chibzuială în întregime, dar bravada lui Hughie îl transforma într-un personaj tragic.

...aşa că am vândut la licitație şi cu asta am încheiat socotelile. M-am mutat în Barbados. Cel mai bun lucru pe care l-am făcut în viața mea.

— Ați lichidat totul? Chiar aşa? Cu toptanul, până-ntr-un capăt de ață?

— Ei bine, nu tocmai. Proprietatea a fost fracționată în loturi. Arendaşul de atunci a cumpărat ferma, una sau două căsuțe țărăneşti au intrat în posesia vechilor servitori credincioşi care locuiau acolo. Ceea ce a rămas – conacul, grajdurile, pământul – s-a vândut la licitație unei rețele de firme care conduce hoteluri de provincie şi pensiuni rustice, înțelegi la ce mă refer. Distrându-şi turiştii cu pescuitul şi cu mese vânătoreşti cu fazani sau potârnichi scoțiene.

Hughie gâlgâi din pahar până la fund, apoi stătu nemişcat, privind lung şi contemplativ spre micul recipient de sticlă cu marginile rotunjite.

— Îmi permiteți să vă mai prepar un gin?

Hughie se luminã.

— Ce idee grozavă! Nu-mi pune prea multă apă tonică. Sam îi luă paharul din mână, iar Hughie întinse mâna după

tabacheră.

— Cât timp staţi în Londra? îl întrebă Sam în timp ce-i pregătea băutura.

— Cât mai puţin cu putinţă. Am sosit în aeroport cu patru zile în urmă. Plec miercuri. Merg spre Nisa. Am o veche prietenă acolo, Maudie Peabody, poate o cunoşti? Nu? Oh, mersi, dragă băiete. Ce amabil eşti. Mandie e o cunoştinţă de demult, chiar de la începutul şederii mele în Barbados. Americancă de origine. Şi bogată ca Cresus. Are o vilă superbă cocoţată pe dealurile care împrejmuiesc oraşul Cannes. Îmi petrec Crăciunul cu ea şi Anul Nou. Apoi, mă-ntorc în Barbados.

Sam reveni la fotoliul său de lângă şemineu.

— Păreţi a fi foarte organizat.

— Ah, e loc şi de mai bine. Mă străduiesc. Mă simt oarecum trist şi părăsit acum, trăiesc de unul singur. Am eşuat în toate căsniciile mele, la fel ca jucătorii care-şi mizează tot avutul pe un cal sau pe o carte. Şi divorţurile m-au costat al naibii de scump. Toate fostele mele soţii vor cota lor parte din parale. Sau, mă rog, din ce mi-a mai rămas.

— Aveţi copii?

— Nu, niciunul. M-am îmbolnăvit de oreion când învăţam la colegiul Eton şi asta a pus punct funcţiei de procreare. Un păcat şi o pată ruşinoasă, într-adevăr. Mi-ar fi plăcut să am copii şi să mă îngrijească la bătrâneţe. Drept să-ţi spun, nu prea mai am multe rude. Tatăl meu trăieşte încă, dar nu ne înţelegem deloc, păstrăm doar relaţii de bună-ziua. S-a dezlănţuit ca artileria cerească atunci când am vândut proprietatea, dar nu-i mai stătea în putinţă să facă nimic oricât s-ar fi străduit. Mai am un văr, un tip plicticos. Trăieşte în Hampshire. Am încercat să vorbesc cu el la telefon, dar nu mi-a răspuns nimeni.

— Unde locuieşte tatăl dumneavoastră?

— Într-un apartament dintr-o vilă în apropiere de Albert Hall, într-o stare de solitudine şi confort. N-am luat încă legătura cu el. Tot amân de pe o zi pe alta. Probabil că o să-i fac o scurtă vizită după ce mă-ntorc din Franţa. O simplă vizită de curtoazie. Nu prea găsim subiecte de conversaţie.

Sam răsuflă uşurat când li se alăturară din nou Janey şi

Neil. Isprăvind cu pregătitul bucatelor, Janey îşi scosese şorţul de bucătărie. Arăta minunat, cu faţa îmbujorată de plăcere, şi parcurse în grabă cei câţiva metri ai salonului ca să-l înlănţuie pe Sam cu braţele pe după gât, sărutându-l cu zgomot pe obraz.

— Neil mi-a povestit. Despre noua slujbă. Sunt emoţionată. Nu te superi că mi-a spus, nu-i aşa? Atât de palpitant, o adevărată provocare. Sunt realmente fericită să aflu această veste. Nu pot să-mi imaginez că există vreun alt post mai incitant.

Pe deasupra creştetului ei, Sam îl ţintui cu privirea pe Neil. Neil se simţea puţin stânjenit.

— Nu te deranjează că te-am deconspirat?

— Sigur că nu. Sam o îmbrăţişă cu afecţiune pe Janey. M-ai scutit de osteneala unor explicaţii.

— Ce se-ntâmplă? Hughie îşi ciulise urechile. Mi-e permis să aflu despre ce-i vorba?

Janey se întoarse spre el.

— Despre noua slujbă a lui Sam. I s-a adus la cunoştinţă chiar azi. Pleacă în extremitatea nordică a Scoţiei ca să repună în funcţiune o veche filatură de lână.

— Serios? Pentru prima oară, atenţia şi curiozitatea lui Hughie erau stârnite de lucruri care nu se raportau exclusiv la propria-i persoană. Scoţia, zici? Şi pe unde anume?

— În Buckly, Comitatul Sutherland, îi răspunse Sam. Hughie îi privea cu gura căscată.

— Pentru, numele lui Dumnezeu! Chiar în Buckly. Doar nu-i vorba de fabrica familiei MℭTaggart?

— Îi cunoaşteţi?

— Dragă băiete, îi cunosc cum mă cunosc pe mine însumi. Buckly e doar la câteva mile distanţă de Corrydale. Pe vremuri, croitorul îmi confecţiona toate costumele de vânătoare din tweed ţesut în Buckly. Iar dădaca mea obişnuia să-mi tricoteze ciorapi din fire de lână răsucite produse de fabrica MℭTaggart. O veche afacere de familie. Dăinuie de cel puţin o sută şi cincizeci de ani. Ce naiba s-a întâmplat?

— Bătrânul MℭTaggart a murit. Fiii nu s-au arătat Interesaţi că continue tradiţia familiei. Şi-au risipit banii şi

fabrica a fost distrusă în cele din urmă de inundații.

— Ce poveste tragică! De parcă aş fi auzit că un vechi prieten s-a stins din viață. Şi ce responsabilitate imensă îți asumi! Când pleci spre nord?

— În curând.

— Ai unde să stai?

— Nu. Toate proprietățile domestice au fost vândute. O să mă încartiruiesc temporar într-o pensiune şi apoi o să caut prin împrejurimi o căsuță de vânzare.

— Interesant! exclamă Hughie. Cu toții îl cercetară cu privirea, însă el nu dezvoltă acest subiect, ci îşi concentra pur şi simplu atenția asupra mucului de țigară pe care-l strivea cu grijă de buza scrumierei.

— De ce-i interesant? întrebă Janey într-un târziu.

— Fiindcă eu am o casă.

— Unde?

— Nu în Corrydale, ci în Creagan. Chiar mai aproape de Buckly.

— Cum de se-ntâmplă că ai o casă în Creagan?

— Erau acolo birourile administrației de moşie şi un apartament spațios pentru familia vechilului. O clădire mare, solidă, construită în stilul epocii victoriene. Cu o grădină în spate. Dar bunica mea a hotărât că era prea departe de Corrydale pentru deplasările ei zilnice, aşa că i-a instalat pe administratorul moşiei şi pe membrii familiei lui într-o locuință confortabilă, aflată chiar între zidurile care împrejmuiau parcul. Vechea clădire a administrației mi-a rămas moştenire mie. Şi vărului meu. Suntem coproprietari, avem un bun imobil în indiviziune.

Neil încruntă din sprâncene.

— Şi cine locuieşte acolo acum?

— Stă goală şi părăsită. Un cuplu de bătrâni, pe nume Cochrane, au închiriat-o în ultimii douăzeci de ani, dar soțul a murit şi soția s-a mutat la o rudă. La drept vorbind, unul dintre motivele pentru care mă găsesc în Londra este să scot casa în vânzare. Mi-ar prinde bine nişte bani peşin. Am încercat să-l sun pe Oscarel e celălalt proprietar – ca să discutăm pe îndelete, dar n-am reuşit să-l găsesc. Probabil că a murit. De plictiseală şi melancolie, neîndoielnic.

Janey ignoră această scurtă izbucnire de malițiozitate.

— Crezi c-ar fi dispus să vândă cota-parte care-i aparține?

— Nu-mi închipui de ce nu. Nu-i foloseşte la nimic pe lumea asta. Mi-am fixat de fapt o întâlnire mâine dimineață la agenția imobiliară Hurst & Fieldmore, deşi i-am descusut cu prudență mai înainte să le aflu părerile, ca să văd dacă vor să se ocupe de vânzarea proprietății.

— Dar vărul tău...

— Oh, o să lămuresc lucrurile cu el când mă-ntorc din Franța.

— Ce vrei să spui de fapt, Hughie?

— Că prietenul vostru Sam are nevoie de o casă, iar eu am una de vânzare. Aranjamentul ăsta i-ar conveni perfect, aşa socot. Face o scurtă navetă la serviciu, e aproape de magazine şi de terenurile de golf. Nimeni n-ar putea pretinde mai mult. Îşi întoarse privirea spre Neil. Nu plăteşti nimic dacă te duci să arunci o privire rapidă prin casă. Poate ajungem la o înțelegere şi batem palma. O. tranzacție discretă s-ar potrivi de minune.

— Cât cereți? îl întrebă Sam cu prudență.

— Ei bine, nu s-a făcut nicio evaluare din motive evidente. Dar... Hughie plecă privirea, înlăturând cu vârful degetelor puțin scrum de țigară căzut pe pantaloni... o sută şi cincizeci de mii de lire, ți se pare mult?

— Împărțiți între dumneavoastră şi vărul dumneavoastră?

— Exact, şaptezeci şi cinci de mii fiecare.

— Cât de repede puteți lua legătura cu el?

— Habar n-am, dragă băiete. E un om pe care nu te poți bizui. Poate fi plecat oriunde. Dar nu există niciun motiv să nu treci pe acolo şi să inspectezi locul.

— E vreun agent sau vreo persoană cu care trebuie să intru în contact?

— Nu-i nevoie. Hughie se înclină într-o parte şi căută pe dibuite în buzunarul pantalonilor. De acolo, scoase la iveală o cheie mare, demodată, cu o etichetă roşie legată pe care stătea scris cu majuscule „CLĂDIREA ADMINISTRAȚIEI". O etală ostentativ ca pe un trofeu care merita cu prisosință să fie admirat.

— O porți cu tine tot timpul? Janey era copleşită de

uimire.

— Fetiță prostuță, sigur că nu. Ți-am spus doar, mi-am aranjat o întâlnire mâine dimineață la Hurst & Fieldmore şi aveam de gând să le-o predau lor.

Sam luă cheia.

— Şi cum țin legătura cu dumneavoastră?

— Îți dau o carte de vizită, dragă băiete. Poți să trimiți un fax în Barbados. Şi iată şi numărul de telefon al lui Maudie în sudul Franței, în caz că te hotărăşti repede.

— O să cercetez casa cu siguranță şi vă mulțumesc. Dar, firește, nu se poate oficializa nimic fără asentimentul vărului dumneavoastră.

— Bineînțeles că nu. Nicio escrocherie pe sub mână. Totul cu cărțile pe față, deschis şi aranjat cinstit. Dar rămâne o propunere viabilă.

Se lăsară câteva clipe de linişte. Apoi Janey rosti:

— Ce coincidență extraordinară! Sunt convinsă că-i de bun augur. Un semn minunat. Ceea ce înseamnă că toate lucrurile vor merge strună şi se vor sfârşi cu bine.

N-ar trebui să sărbătorim? Sam ne-a dăruit o sticlă de şampanie. Ce-ar fi s-o destupăm şi să toastăm pentru Sam, fabricaM℃ Taggart şi zile pline de fericire în noua casă?

— O idee splendidă! spuse Hughie. Dar dacă nu te superi, eu aş prefera încă un gin cu apă tonică.

Carrie

În acea noapte, Carrie visă despre Austria şi Oberbeuren. În înlănțuirea de imagini din timpul somnului, cerul era albastru profund, iar zăpada orbitor de strălucitoare, astfel încât fiecare fulg de nea, înghețat şi sticlos, scânteia ca un mic giuvaier, împrăştiind irizări de culorile curcubeului. Schia. Pe o pârtie pustie. Plutea la vale printre câmpuri albe care se întindeau spre infinit. Zări în coborâşul ei planat pini înalți şi negri, pârtia unduind printre aceşti arbori, şi era singură. Şi apoi, ieşind din umbra pinilor la lumină, îşi dădu seama că nu mai era singură, fiindcă, drept înainte, în depărtare, desluşi un alt schior solitar, o siluetă neagră profilată pe fondul alb, zburând lin de-a lungul pantei,

dănțuind pe zăpadă, făcând fel de fel de figuri şi piruete în aer. Ştia că schiorul era Andreas şi îşi dorea să-l înştiințeze de prezența ei acolo, ca el s-o aştepte până-l ajungea din urmă. Îl strigă pe nume. „Andreas! Opreşte-te şi lasă-mă să te însoțesc. Hai să schiem împreună". Îşi auzea glasul, purtat de adierea vântului, şi scârțâitul schiurilor pe suprafața bătucită a pârtiei. „Andreas!" Dar el dispăruse. Trecu peste un povârniş de nămeți şi observă că o auzise şi adăsta, sprijinit în bețele de aluminiu, pândind să apară, cu fruntea ridicată, cu ochelarii de protecție fumurii împinşi pe creştetul capului.

Îi surâdea. Arătându-şi dinții albi care contrastau puternic cu fața bronzată de soare şi pârlită de vânt. Poate că goana lui pe zăpadă nu fusese decât o şicană. Ajunse alături şi se opri în loc, însă abia atunci descoperi că nu era Andreas, ci un alt bărbat, cu un rânjet crunt de lup şi cu ochi necruțători ca de piatră. Şi cerul se învolburase, întunecat de nori prevestitori de furtună şi începu să tremure înspăimântată...

Senzația de groază paralizantă o deşteptă brusc din somn, căscând ochii în întuneric. Îşi auzea limpede bătăile sacadate ale inimii, zvâcnindu-i repede în piept din pricina emoției. Buimăcită, desluşi o fâşie de fereastră neacoperită de draperie, şi, prin crâmpeiul de geam, lumina felinarelor de stradă pâlpâind în depărtare. Nu se găsea în Austria, nici în Oberbeuren, ci la Londra. Nici în apartamentul ei parfumat cu arome de pin, cu balcon dincolo de ferestre, ci în Putney, în dormitorul pentru oaspeți din locuința prietenilor ei, Sara şi Davis Lumley.

Văzduhul nu era înghețat, presărat de stele, ci pâclişit, cernând din înalturi o ploaie deasă şi cenuşie. Visul se spulberase. Andreas, care nu-i aparținuse niciodată cu adevărat, pierise fără urmă. Totul se sfârşise.

Întinse mâna şi dibui ceasul aşezat pe noptieră. Ora şase în zorii unei zile posomorâte de decembrie.

Patul gol îi insufla un sentiment de dezolare. Se pomeni copleşită de o dorință fizică, de dorul disperat şi mistuitor după Andreas, tânjind să fie acolo, cu trupu-i neted şi musculos lipit de-al ei. Să se reîntoarcă în trecutul care le

unise destinele, în baldachinul imens sculptat în lemn, aşezat sub grinzile tavanului înclinat; o pereche de îndrăgostiți, învăluiți în beatitudine. Se întoarse pe-o parte, ghemuindu-se la căldură sub plapuma de puf. Totul va merge bine, timpul face minuni. Zăcea atinsă parcă de o boală; dar se va vindeca! închise ochii, răsucind capul pe pernă, şi ațipi din nou.

La ora nouă, se trezi iarăşi din somn şi văzu că dimineața mohorâtă de iarnă prinsese a se lumina. David şi Sara trebuie să fi plecat deja la serviciu şi ştia că rămăsese singură în casa lor. Stătea acolo de o săptămână şi, în tot acest interval de timp, nu realizase nimic; nu se întâlnise cu nimeni, nu se urnise din loc ca să-şi găsească o nouă slujbă. Nesfârşit de înțelegători, David şi Sara o lăsaseră să-şi mistuie durerea în singurătate şi Carrie stabili un singur contact cu familia ei, telefonându-i tatălui în Cornwall şi purtând împreună o conversație lungă şi alinătoare, care durase aproape o oră. „O să iei legătura cu mama ta, nu-i aşa?” o întrebase el îngrijorat, iar Carrie îi promisese, dar nu contenise să caute tot felul de pretexte spre a amâna la maximum apelul telefonic. Dar o săptămână reprezenta un răgaz destul de lung şi-şi dădea seama că nu mai putea tergiversa. Astăzi, chiar în această dimineață, urma să-i dea telefon lui Dodie. „Ți-am făcut o surpriză!” avea să-i spună, străduindu-se să-i sune glasul a veselie. „M-am întors. Aici, în Londra”.

Şi se vor înlănțui momente de uimire, explicații şi scuze, iar apoi vor ajunge la o. Înțelegere pentru reuniunea familială. Nu privea cu groază apropiata întâlnire, dar nici nu se bucura la gândul că se va revedea cu mama sau cu sora ei, Nicola. Ştia că amândouă aveau să-i depene o droaie de lucruri, însă niciunul ca veşti bune, ci mai degrabă neplăcute. Totuşi, sângele apă nu se face şi cu cât isprăvea şi se achita de obligație mai curând, cu atât mai bine.

Coborî din pat, îşi trase pe umeri halatul de casă şi porni în jos pe trepte spre parter. Bucătăria era ordonată şi îngrijită, strălucind de curățenie. Sara se dovedea a fi o gospodină exemplară, în pofida faptului că lucra din greu toată ziua. Îşi găsise timp să-i lase un bilețel lui Carrie,

proptit de un ghiveci cu o plantă ornamentală care trona în mijlocul mesei.

„Îți doresc o zi cât se poate de bună. Găseşti în frigider şuncă şi suc de portocale. David e convocat la o şedinţă şi o să întârzie, însă eu voi ajunge acasă la ora obişnuită. Dacă mergi la supermarket, poţi, te rog, să cumperi ceva trufandale pentru cină? O conopidă mare e de ajuns. Şi nişte pliculeţe de ceai «Lapsang Souchong». Te sărut cu drag, Sara".

Carrie puse apă la fiert într-un ibric, îşi prepară o cafea, bagă două felii de pâine în prăjitorul electric. Îşi sorbi cafeaua dar nu mâncă pâinea prăjită. Până când bău pe îndelete trei ceşti de cafea se făcu ora zece fără un sfert. Aparatul de telefon, aşezat pe o servantă cu policioare pentru veselă, parcă o scruta a dojană ca o conştiinţă încărcată. Cu siguranţă, Dodie Sutton, căreia nu-i dăduse niciun semn de viaţă, se va fi sculat din pat şi-şi va fi schiţat un plan de acţiune. Întinse mâna după receptor, îl ridică şi formă numărul apăsând cu putere pe taste. Auzi semnalul de apel la celălalt capăt al firului. Aşteptă.

— Alo!

— Mamă!

— Cine e?

— Carrie.

— Carrie? Suni din Austria?

— Nu, din Londra. Sunt aici. M-am întors acasă.

— Pe Ranfurly Road?

— Nu, apartamentul de pe Ranfurly Roade închiriat de trei luni. Cu un preaviz de trei luni pentru ambele părţi. Am rămas fără adăpost.

— Şi atunci, unde eşti?

— În Putney. În locuinţa unor prieteni. Chiar pe malul celălalt al Tamisei, vizavi de tine.

— De cât timp ai venit?

— Cam de o săptămână. Dar am avut de făcut o grămadă de lucruri, altminteri te-aş fi sunat mai curând.

— O săptămână? Eşti în vacanţă? Glasul lui Dodie era plângăreţ, de parcă, într-un fel sau altul, fiica ei ar fi păcălit-o, îndrugându-i bazaconii.

— Nu, nu-i o vacanță. Mi-am lăsat baltă slujba. Am decis că am lucrat acolo destul timp.

— Mi-am închipuit totdeauna că o să rămâi acolo pentru toată viața. Nu te-am văzut de un car de ani. Ce s-a întâmplat?

— Nimic. E doar un capriciu.

— O să-ți cauți altă slujbă?

— Trebuie. Ascultă mamă, mă gândeam să trec pe la tine, să ne vedem. Stai acasă azi?

— Numai dimineața. După-amiază, trebuie să plec. Joc bridge cu bătrâna Leila Maxwell. Are cataractă, sărmana de ea, şi de-abia mai poate să distingă cărțile, dar cu măcar atâta lucru o ajut, îi țin de urât.

— Atunci, ce-ai zice să luăm prânzul împreună? insistă Carrie.

— Aici, vrei să spui?

— Te invit în oraş, dacă preferi aşa?

— Nu, mă descurc. Supă, plăcintă umplută cu carne şi ceva la desert. Îți convine?

— Perfect! Ce mai face Nicola?

— Oh, draga mea copilă, se petrec drame adevărate.

— Drame? Lui Carrie i se strânse inima în piept.

— Cred că şi-a pierdut mințile. O să-ți povestesc totul pe îndelete când soseşti aici. Făcu o pauză, apoi Dodie îşi continuă vorba, trecându-i fără îndoială prin minte vreo idee strălucită. De fapt, întâmplarea asta neprevăzută ar putea să fie favorizată de soartă. Mă refer la întoarcerea ta acasă. Nicola se înapoiază pe la prânz, dar pesemne că o să te străduieşti să ajungi aici puțin mai devreme şi atunci o să stăm la taifas între patru ochi.

Carrie se căi deodată că-i telefonase.

— Şi cum o mai duce Lucy? întrebă ea.

— Lucy e aici. Li s-a permis să lipsească de la şcoală azi dimineață, pe motiv să se înlocuiește boilerul. Acum, s-a retras în camera ei, buchiseşte mereu ceva pentru examenul de sfârşit de an. Îşi petrece cea mai mare parte a timpului închisă acolo, aşa că n-o să ne deranjeze.

— Mi-ar plăcea s-o văd.

— Oh, fii fără grijă, n-o să ratezi ocazia. La ce oră ajungi

aici?

— Pe la unsprezece şi jumătate, e bine? Probabil că o să vin pe jos.

— Nu mai ai maşină?

— Ba da, însă nu-mi strică puţină mişcare în aer liber.

— E o vreme respingătoare.

— O să supravieţuiesc. Atunci, pe curând, mamă.

— Te aştept. Şi Dodie încheie convorbirea telefonică. După scurt timp, Carrie lăsă receptorul în furcă, rămase nemişcată, cu privirea pironită asupra aparatului, apoi se pomeni că râde în hohote. Nu de bucurie, ci de dezamăgire, cu o ironică grimasă de durere, fiindcă urarea de bun venit a mamei, glacială şi ambiguă, se dovedi exact ceea ce anticipase şi presimţise cu groază.

Astfel, decurseră dintotdeauna relaţiile lor. Caracterizate printr-o lipsă de comunicare, printr-o antipatie pesemne, aşa încât Carrie ajunsese la un modus vivendi şi învăţase să accepte situaţia de voie, de nevoie, chiar înainte să intre în perioada adolescenţei. Fiind împreună cu alte familii, văzând cum se comportau unii cu ceilalţi, îşi nuanţase percepţia şi, dacă n-ar fi beneficiat de prezenţa tatălui, s-ar fi putut să crească şi să se maturizeze fără cunoaşterea emotivităţii, a inimii, fără să ştie ce înseamnă să iubeşti şi să fii iubită.

În primul rând, nu elucidase niciodată destul de bine motivul enigmatic pentru care Jeffrey Sutton se căsătorise cu Dodie. Era frumuşică, atrăgătoare, cochetă, îi plăcea să flirteze, dar ca tânără femeie avea abilitatea să se metamorfozeze în exact genul de companioană cu care orice potenţial soţ şi-ar fi dorit să-şi petreacă toată viaţa. Şi descoperea, prea târziu, că totul nu fusese decât un act calculat, o stratagemă ingenioasă, un videşug menit să-l prindă în mreje. Căci Dodie văzuse în Jeffrey nu numai un bărbat atrăgător şi viril, dar şi siguranţă, întrucât slujba lui de agent de bursă în centrul financiar al Londrei era bănoasă, cariera îi sălta neîntrerupt pe drumul măririlor, iar colegii săi erau blagosloviţi cu rangul social după care ea tânjise mereu.

Nicola se născuse prima şi apoi, după cinci ani, apăruse pe lume şi Carrie. Cele două surori se deosebeau ca cerul de

pământ, având în comun atât de puține lucruri, încât se părea că fiecare aparținea exclusiv unui singur părinte. De parcă Dodie ar fi zămislit-o pe Nicola fără aportul lui Jeffrey, iar Jeffrey ar fi conceput-o miraculos pe Carrie, prin propriile-i forțe.

Jeffrey era tatăl, prietenul şi aliatul ei... partenerul puternic într-o căsnicie care nu putea fi etichetată decât drept o mezalianță. Jeffrey le ducea pe fete cu maşina la şcoală, în timp ce mama lor zăcea lungită în pat, savurându-şi ceaiul chinezesc şi citind romane. Carrie şi-l reamintea reîntorcându-se acasă de la serviciu, răsunându-i parcă şi acum în urechi declicul cheii răsucite în yala uşii şi alerga într-un suflet pe scări până la parter să-l întâmpine fiindcă Dodie nu se înapoiase de la partida de bridge şi doar menajera zăngănea vasele în bucătărie. Răvăşit şi extenuat după o zi de muncă solicitantă, îşi trântea pe podea servieta-diplomat, îşi lepăda haina şi urcau împreună la etajul superior s-o ajute pe Carrie la temele pentru şcoală sau s-o asculte când exersa la pian. Jeffrey era cel care înveselea viața de familie, pregătit mereu cu o idee spontană pentru un picnic, o excursie, o vacanță. El o luase pe Carrie pentru prima oară să practice schiul la Val d Isere când de abia împlinise zece ani, când stătură într-o vilă închiriată şi făcură parte dintr-un grup vesel alcătuit din membrii altor două familii. Fusese cea mai fericită vacanță din viața lui Carrie şi marcase începutul unei pasiuni care nu se stinsese niciodată. Nicola îi refuzase invitația, în parte pentru că nu avea o constituție atletică, în parte pentru că îşi dorea să rămână singură cu Dodie, astfel încât mama şi fiica preferată să poată colinda împreună prin magazine, cumpărând rochii noi pentru Nicola pe care să le etaleze la toate petrecerile de Crăciun unde fusese invitată şi fără a intenționa să le rateze.

Hainele elegante după ultima modă, băieții şi seratele mondene erau pasiunile Nicolei şi absolut nimeni nu se mirase când se logodise, măritându-se după scurtă vreme, abia la douăzeci şi unu de ani. Tânărul în cauză se numea Miles Wesley şi era întruchiparea vie a tot ceea ce visase vreodată Dodie pentru fiica ei mai mare. Proaspătul însurățel avea o bunică posesoare a titlului de noblețe de „Lady"

Burfield cu toate privilegiile şi avantajele cuvenite acestui rang aristocratic, părinţi cu o proprietate demnă de invidiat în Hampshire; primise cea mai aleasă educaţie la colegiul cu internat pentru băieţi Harrow şi deţinea o slujbă respectabilă la Hurst & Fieldmore, o agenţie privată pentru proprietăţi imobiliare cu sucursale pe tot cuprinsul ţării. Miles lucra în sediul central al societăţii, situat pe Davies Street, însuşindu-şi cu perseverenţă rosturile şi dedesubturile meseriei de a vinde cu profit maxim imense terenuri de vânătoare, moşii, domenii şi întinderi de pământ de-a lungul eleşteelor rezervate pentru sezonul de pescuit, unde dreptul de a prinde peşte se plătea cu bani grei. Nici o altă mamă n-ar fi putut să-şi dorească mai mult pentru odrasla ei şi Dodie se delectă cu pregătirile pentru nunta care trebuia să orbească prin splendoare, stârnind invidia tuturor prietenelor ei, şi să devină subiect de conversaţie în societatea mondenă, avidă de senzaţii, măcar în anii imediat următori.

Carrie nu o însoţi pe mireasă la cununie ca domnişoară de onoare deoarece refuză oferta. La cincisprezece ani, era înaltă, deşirată şi slabă, preocupându-se cu pasiune numai de învăţătură, întrucât râvnea, mai presus de orice, să urmeze cursurile unei universităţi. Aspectul ei exterior general o aducea la disperare pe Dodie, care-i detesta blugii roşi, bocancii butucănoşi, tricourile sport lăbărţate şi aproape leşină de oripilare când fiica ei mai mică îşi aduse cu sine dintr-un magazin Oxfam o geacă de piele care arăta şi mirosea, nici mai mult nici mai puţin, a oaie moartă.

Când i se pomeni despre rolul de domnişoară de onoare, Carrie îşi preciză poziţia cu claritate numaidecât.

„Nu!”, refuză ea categoric.

Se iscară certuri aprinse.

— Cum poţi fi atât de egoistă? îi impută Dodie.

— Cu uşurinţă.

— N-ai decât. O singură soră, s-ar cuveni să te gândeşti la ea.

— Notează bine ce-ţi spun, mamă, n-aş. Face asta nici măcar pentru Maiestatea Sa, Regina. Am înălţimea de cinci picioare şi nouă ţoli şi nu sunt deloc potrivită în postura de domnişoară de onoare. Nu-s dispusă să defilez de-a lungul

naosului, printre strane, arătând ca o uriaşă prăjitură merengue în tafta roz-bombon. Aş părea complet idioată.

— Ştii perfect de bine că rochia nu-i din tafta roz. Nicola şi cu mine am ales un şifon trandafiriu-închis.

— Şi mai rău.

— Nu-ți pasă de nimeni altcineva decât de propria-ți persoană.

— De data asta, mi-am pus în gând să nu mă sinchisesc de alții. Nicola n-o să se supere. Are o grămadă de prietene drăguțe care mor de nerăbdare să-i fie domnişoare de onoare. Oricum, Carrie căscă, nu mă-nnebunesc după cununiile religioase. Găsea amuzant, uneori, să-şi întărâte mama până o scotea din sărite. De ce nu pot să se repeadă după colț la oficiul de stare civilă? Gândeşte-te numai la banii economisiți. Pe de altă parte, toți invitații îşi vor cruța punga, scutiți de daruri de nuntă şi de cecuri grase.

— Ți-a ieşit din gură cea mai mare răutate posibilă.

— Pur şi simplu, n-ai idee de partea practică a vieții.

Dodie respiră adânc şi-şi puse frâu limbii, păstrându-şi stăpânirea de sine şi tonul cumpănit.

— Dacă oamenii vor să-i dea Nicolei un cec în loc de dar de nuntă, atunci ştiu că va fi primit cu recunoştință. La urma urmei, trebuie să-şi mobileze noul apartament. Să-şi cumpere frigider, covoare, lămpi. Nimic nu-i ieftin pe lume, vezi doar.

— Sau vor putea să-şi deschidă cu toți bişatarii un cont special şi să-l folosească mai târziu ca să-şi achite taxele pentru procesul de divorț.

Dodie se năpusti afară din încăpere, trântind uşa cu violență în urma ei. Subiectul referitor la atribuția de domnişoară de onoare fu abandonat pentru totdeauna.

Carrie deveni cu timpul singura persoană căreia i se confesa Jeffrey. Împlinise nouăsprezece ani, intrase la Universitatea Oxford, studiind pentru a-şi obține licența în limba engleză şi filosofie, şi savurând fiecare clipă a noii vieți. Într-o dimineață de duminică, Jeffrey îi telefonă din Londra.

— Ți-ai fixat vreun program pentru azi?

— Nimic special.

— Mă gândeam să luăm prânzul împreună.

— Ce tratație împărătească!

— Mama ε, cu Nicola. Lucy a făcut febră şi sora ta a chemat-o repede în ajutor. O să ajung acolo pe la ora douăsprezece.

— Te aştept gata-pregătită. Carrie trepida de bucurie.

Era o zi minunată de octombrie şi, după ce o luă cu maşina din faţa căminului studenţesc, se deplasară spre zona rurală din apropiere şi-i oferi un ospăţ bogat la „La Manoir aux Quat Saisons". Un adevărat regal, un festin pantagruelic şi exorbitant în acelaşi timp. După prânz, cutreierară prin grădina hanului rustic şi se prigoriră în razele blândei toamne văratice; păsările ciripeau vesel şi frunzele argintii, tremurătoare în lumină, se risipeau pe iarbă ca monedele de un penny.

Atunci îi mărturisi Jeffrey despre Serena, despre momentul când o întâlnise pentru prima oară, când îi apăruse în faţa ochilor, îndrăgostindu-se de ea la prima vedere.

— Se împlinesc acum cinci ani de când o cunosc. E destul de tânără ca să-mi fie fiică, dar înseamnă totul pentru mine şi nu cred că pot să mai trăiesc fără ea.

Tatăl ei avea o iubită! O altă femeie. Şi Carrie nu bănuise absolut nimic. Nu-i venea în minte ce ar fi putut să spună.

— Eşti şocată, Carrie?

— Bineînţeles că nu. Atâta doar că m-ai luat prin surprindere.

— Am de gând să vă părăsesc şi să-mi încropesc viaţa alături de ea. Carrie îl cercetă cu privirea şi-i citi tristeţea în ochii negri. Îmi dau foarte bine seama ce faptă cumplită săvârşesc.

— Nu. Spune-mi fără teamă tot adevărul.

— Aş fi plecat cu mult înainte, luând-o pe Serena cu mine. Dar nu m-am simţit în stare să fac acest pas decisiv până ce nu m-am încredinţat că tu şi Nicola sunteţi... rostuite, aşa presupun. Ajunse la vârsta maturităţii. Trebuia să vă stau alături cât timp aveaţi nevoie de mine, atât cât vă puteam fi de folos cu ceva. Acum, lucrurile s-au schimbat. Tu, sunt aproape convins, stai pe propriile-ţi picioare, îţi menţii independenţa. Iar Nicola e femeie măritată, are deja la rândul ei o fetiţă. Nu pot decât să sper că-i fericită. Miles mi s-a

părut dintotdeauna un tip cumsecade, chiar dacă-i puțin cam nătâng. Socot că Nicola îl învârte pe degete, dar asta nu mă privește la urma-urmei.

— Sărmanul de el! Carrie se gândi la propria lui căsnicie cu Dodie. Toți anii ăștia ai fost foarte nefericit? îl întrebă ea.

— Nu, îi răspunse Jeffrey, dând din cap. Au existat și momente de mare bucurie, în special când ne-am petrecut timpul împreună. Însă am ostenit să salvez aparențele și să mă resemnez într-o situație nedorită, suportând bărbățește tot răul. M-am extenuat trudind fără întrerupere ca să câștig destui bani, necruțându-mi niciun ofort, spetindu-mă până la vlăguire. Simt nevoia unei alte vieți. Am nevoie de dragoste împărtășită și de comuniune sufletească și de râsete, iar Dodie nu-i capabilă să împartă cu mine astfel de trăiri. Așa cum probabil ți-ai dat seama deja, nu mai dormim în același pat de ani de zile. Și-mi doresc un cămin în care prietenii apropiați să treacă în vizită, să stăm împreună la masa din bucătărie și să ne ospătăm cu spaghete și cu o sticlă de vin. Vreau să deschid larg ușa casei la sfârșitul unei zile de muncă și să aud pe cineva strigându-mă pe nume. În zorii zilei, jinduiesc să mă bărbieresc în aroma îmbietoare a unei cafele proaspăt preparate și să miroasă a ochiuri cu slănină. Și nu-i vorba doar de andropauză, ci, mai presus de toate, de o nevoie profundă care mocnește în mine de mulți ani.

— Nici nu intenționam să spun că ai intrat în andropauză.

— Știu.

O alta familie ieșise din han, hoinărind fără țintă în după-amiaza caldă, scăldată în razele soarelui. O mamă tânără, un tată și un băiețel. Băiețașul găsise o crosă de lemn cu coadă lungă și o bilă de plastic, opintindu-se să joace crochet pe pajiște și să lovească bila strecurând-o printr-o serie de mici arcade înfipte în pământ. După trei lovituri ratate, tatăl îi sări în ajutor, înlănțuindu-l cu brațele și arătându-i cum să țintească.

— Ai făcut tot ce se poate pentru noi, îi spuse Carrie. Nici un alt tată nu ne-ar fi purtat mai mult de grijă. Dacă așa simți, trebuie să pleci.

— Și cum rămâne cu mama ta?

— O să fie distrusă, firește, va fi rănită în mândria ei. Dar

ştiu că n-a pus prea mult suflet în această căsnicie şi, pesemne, în ceasul al doisprezecelea, o să devină mai bună de una singură. Carrie oftă cu mâhnire. Trebuie să fii realist, tată. O să-şi angajeze un avocat specializat în divorţuri şi probabil că o să te curețe de bani.

— Ştiu. E un preț pe care sunt obligat să-l plătesc.

— Şi ce faci cu serviciul?

— Îmi voi da demisia.

— N-or să-ți lipsească agitația şi competiția de fiecare zi?

— Nici pomeneală!

— M-am ridicat foarte sus pe scara ierarhiei sociale, am ajuns departe în profesie. Şi m-am săturat de cursa pentru supremație şi de rutină, de anxietate şi de goana perpetuă să mă mențin în frunte şi să nu rămân mai prejos în ce priveşte starea materială şi socială. Pasămite, n-am fost niciodată o creatură mânată de ambiție. Şi acum, am devenit egoist. Crezi că greşesc, la vârsta mea destul de înaintată, dacă râvnesc după fericire?

— Ştii prea bine ce cred eu.

Pentru un timp, nu scoaseră o vorbă, stătură pur şi simplu într-o armonie deplină, în care cuvintele prisosesc, iar tăcerea aşternută e încărcată de sensuri. Apoi, Jeffrey prinse iar a grăi:

— Acum, hai să discutăm despre tine. Există un fond depus în bancă pe numele tău, administrat prin procură de mine în calitate de tutore. Ți l-am deschis când te-ai născut. La fel am procedat şi cu Nicola, dar banii ei s-au risipit aproape în întregime cu nunta aia ridicolă. Esențialul ε, că, păstrați în bancă, banii produc dobândă şi socot că ar fi cel mai rațional lucru să încasezi dobânzile şi să profiți de pe urma lor cumpărându-ți o casă. În Londra sau oriunde în altă parte. Proprietățile sunt totdeauna cele mai bune investiții. Mi-ar plăcea să te ştiu independentă din punct de vedere material, cu rostul tău... Nu-i o sumă de bani foarte mare, dar de-ajuns să-ți cumperi o casă mai modestă. Ce părere ai?

— Îmi surâde ideea. Carrie se aplecă într-o parte şi-l sărută pe obraz. Eşti un scump. Îți mulțumesc. N-o să ne îndepărtăm sufleteşte unul de celălalt, nu-i aşa? Ne vom

trimite scrisori, mesaje, ne vom telefona oriunde vei ajunge să te stabileşti. O să păstrăm legătura.

Jeffrey îi zâmbi, arătând cu mult mai destins decât îl văzuse ea în ultimul timp. În mod cât se poate de limpede, îşi frământase mintea cu tot felul de gânduri neliniştitoare şi acum îşi mai descărcase oarecum cugetul. Duminica viitoare, dacă vin iarăşi la Oxford, aducând-o şi pe Serena cu mine, ai avea ceva împotrivă s-o cunoşti?

— Sigur că nu. Dar nu trebuie să creadă că prezint atâta importanţă sau că o să mă amestec în problemele voastre personale. Nu vreau câtuşi de puţin să fiu motivul pentru care Serena s-ar simţi vinovată şi plină de remuşcări. Asta trebuie să fie un moment de cotitură, în care vechile responsabilităţi se sfârşesc şi noua ta viaţă începe. Asigură-te de astă dată că ţi se împlineşte fericirea mult visată.

— Şi tu, draga mea? Cum o mai duci cu viaţa? Ai vreo poveste de dragoste?

— Cu droaia, îl tachină Carrie. Le-am pierdut numărul.

— Niciun fel de perspectivă pentru o nuntă somptuoasă?

— Fii pe pace, niciun pericol! Pentru mulţi ani de-acum încolo. Am prea multe scopuri de atins în viaţă. Şi unde mai pui că trebuie să-mi cumpăr o casă. Ce de planuri ne-am făcut şi ce de lucruri am discutat!

— Nu fi aşa de bine displisă. Ne putem aştepta la o perioadă de timp traumatizantă.

Carrie îl prinse de mână.

— Suntem prieteni la toartă, tată. Umăr la umăr.

Jeffrey avusese dreptate. Trecură printr-o experienţă dureroasă, aproape cutremurătoare, iar ecourile resentimentelor şi recriminărilor nu se stinseră vreme îndelungată. Totuşi, în ultimă instanţă, majoritatea oamenilor căzură de acord că Dodie îşi aranjase viaţa foarte bine şi nu-şi pierduse cumpătul la ananghie. Aşa cum prevăzuse Carrie, îl lăsase pe Jeffrey să plece cu mâinile goale şi se alesese cu căminul conjugal din Campden Hill, cu maşina şi cu cea mai mare parte din banii şi bunurile pământeşti ale lui Jeffrey. Acesta nu se cramponă nici de-un capăt de aţă şi se învoi omeneşte cu tot ce i se ceru ca să repare nedreptatea şi s-o compenseze.

De îndată ce auzi că mezina, Carrie, îşi cumpărase o casă cu o mică terasă pe Ranfurly Road, Dodie scoase în vânzare proprietatea din Campden Hill, jurându-se în mod dramatic că era prea impregnată de amintiri nefericite ca să mai poată sălăşlui acolo, o vându cu un profit uriaş şi se mută într-un apartament încântător, de modă veche, situat în Fulham, orientat spre sud, cu vedere spre întreaga panoramă a fluviului Tamisa până în Putney, cu grădină particulară, retrasă, care se mărginea cu Hurlingham.

„Cuibuşorul meu însingurat" obişnuia Dodie să le spună prietenelor, mlădiindu-şi glasul melancolic şi curajos, şi toată lumea susținea la unison că era o femeie minunată, care suportase cu stoicism toate greutățile. În realitate, Dodie nu-şi mai încăpea în piele de mulțumire, cu partidele de bridge, cu micile petreceri la un pahar de băutură şi cu panaceul nedezmințit şi infailibil al târguielilor, întorcându-se acasă cu pungi de hârtie lucioasă, cu ornamente viu colorate, pline cu delicatese şi cofeturi, şi cutii de carton cu bomboane acoperite cu foiță. Împreună cu prietenele, începu să-şi petreacă vacanțele în străinătate, zburând cu avionul spre Paris, cuibărită în fotoliul comod şi capitonat de la clasa întâi, sau făcând croaziere pe Mediterana pe pacheboturi de lux care navigau lin şi la bordul cărora profita de prilej să orbească prin eleganța garderobei de curând achiziționată. Într-una dintre aceste călătorii de plăcere pe mare, îl cunoscu pe

Johnnie Struțhers, un ofițer de aviație în retragere, rămas văduv. Colonelul se simțea astras de Dodie şi „din răstimp şi răstimp, când poposea în Londra, îi dădea telefon şi o invita să cineze împreună la restaurant.

Dodie era în culmea fericirii. Şi apoi la şapte ani după propriu-i divorț, Nicola Wesley descoperi că blajinul şi manieratul Miles avea o aventură amoroasă cu altă femeie şi nu rată ocazia să se descătuşeze dintr-o căsnicie care devenise agasantă şi previzibilă. Fireşte că o zbughi în fugă spre mama ei, aciuindu-se în apartamentul spațios şi cochet. Toate acestea ar fi însemnat o oarecare destindere a atmosferei într-o companie agreabilă, dacă Nicola n-ar fi adus-o cu sine pe fiica în vârstă de nouă ani, Lucy, iar Dodie

îşi dădu seama că zilele ei fericite, liniştite, apuseră pentru totdeauna.

*

Cafetiera era goală, ceea ce mai rămăsese în ceaşcă se răcise demult. Carrie se ridică în picioare, aruncă feliile de pâine prăjită, nemâncate, în coşul de gunoi, dăți cafetiera şi puse ceaşca şi farfurioara în maşina de spălat vase. Urcă la etaj, îşi făcu un duş, spălându-şi cu şampon părul tuns scurt şi începu să se îmbrace. În ultima vreme, nu se sinchisise prea mult de aspectul exterior, umbla pur şi simplu neschimbată, într-o pereche de blugi ponosiți, fără să se fardeze, dar, în această dimineață, ştia că sosise timpul să-şi dea puțin silința măcar pentru curajul nebunului.

Astfel încât, se înveşmântă cu pantaloni strâmți, mulați pe trup, de culoare cafenie, cu un pulover de caşmir, cu guler răsfrânt, îşi puse o pereche de botine lus

Iruite, cerceii de aur, rotunzi ca nişte bănuți şi lănțişoarole de aur în jurul gâtului. Îşi pulverizâ o ploaie măruntă de parfum, îşi orându-i mărunțişurile în sacul din piele, de purtat pe umăr, îşi scoase haina din şifonier şi coborî la parter.

Cheile de la uşa din față zăceau într-un pocal de bronz aşezat pe scrinul din vestibul, laolaltă cu o vază de porțelan înaltă, cu motive decorative albastre pe fond alb, plină de zambile aranjate în ciorchine. Deasupra scrinului, se găsea fixată în perete o oglindă de formă alungită, şi, în vreme ce Carrie îşi trăgea haina pe umeri şi-şi încheia nasturii, propria-i imagine reflectată pe suprafața lucie o iscodea sfredelitor. Văzu o tânără înaltă, zveltă, cu părul negru... sau mai aproape de adevăr, o femeie deşirată şi subțire, oacheşă. La urma urmelor, împlinea în curând treizeci de ani. Părul ca pana corbului, tuns băiețeşte, îi strălucea de curățenie, o şuviță ca aripa unei păsări îi cădea totdeauna rebel peste frunte, nesupusă de pieptene. Ochii, reliefați prin fard şi rimei, umbriți de gene lungi, erau căprui-închis, iar fața mai păstra încă stratul de bronz căpătat în lumina solară reflectată de pantele muntoase acoperite cu zăpadă sclipitoare. Arăta bine. Încrezătoare în propriile-i puteri. Nu asemeni unei persoane căreia trebuia să-i plângi de milă.

Îşi perie haina, un loden din postav pufos de culoare verde-oliv, tivit cu un chenar verde ca iarba, pe care-l cumpărase cu un an în urmă la Viena. Andreas o însoţise la târguieli prin magazine, o ajutase să-şi aleagă haina, apoi insistase să i-o dăruiască. „O vei purta pentru totdeauna şi vei arăta mereu de milioane", îi spusese el.

Fusese o zi cu un frig aspru şi cu ninsoare deasă, şi, după ce cumpărară haina, hoinăriră pe străzi, ţinându-se de mână, până la Sacher3s şi acolo se regalară în stil mare cu un dejun copios...

„Nu te mai gândi acum".

Luă cheile, puse în funcţiune sistemul de alarmă şi ieşi din casă; coborî pe alee, apoi coti spre Putney High Street şi înaintă cu paşi mari pe trotuarul destul de aglomerat, îndreptându-se către malul fluviului. Traversând podul, simţi o pală rece de vânt suflând dinspre răsărit, furişată în susul apei din direcţia mării. Ajunsă în celălalt capăt al podului, nu-i mai rămânea de străbătut decât o porţiune scurtă de drum până la Famham Court, corpul de case construite în stilul epocii edwardiene, unde, la etajul al patrulea, se situa apartamentul lui Dodie. Carrie urcă în fugă treptele, pătrunse prin uşile masive, batante, intră în lift şi apăsă pe buton. Ascensorul porni în sus clătinându-se puţin într-o parte şi-n alta, apoi se opri în cele din urmă într-un tremur sacadat, nervos. Carrie deschise uşile liftului cu un răsunet puternic şi persistent, străbătu holul şi apăsă pe sonerie.

Dodie o aştepta. Ajunse aproape imediat la uşă, întorcând de două ori cheia în yală şi apărând brusc în prag.

— Carrie!

Arăta la fel ca întotdeauna, nici mai bătrână, nici mai slabă, nici mai grasă, ca şi cum n-ar fi fost însemnată cu pecetea timpului. Măruntă şi subţire, cu înfăţişare foarte îngrijită, cu părul negru, coafat impecabil, înspicat cu că

Iova fire albe care-i confereau o naturaleţe, demnă de Invidiat. Purta o jachetă tricotată de lână, deschisă în faţă, cu o fustă scurtă, croită după ultima modă, şi pantofi escarpen, foarte decupaţi, ornaţi cu mici catarame nurii. O femeie încă atrăgătoare şi cochetă, scoasă ca din cutie, căreia, în aparenţă, toate îi mergeau strună. Numai colţurile

gurii îi trădau vârsta, arcuite în jos, strâmbate de trecerea anilor într-o expresie de veşnică nemulţumire. Lui Carrie i se citase totdeauna că ochii sunt oglinda sufletului, dar hotărâse cu multă vreme în urmă că gura unei persoane reprezintă adevărata Irăsătură care-i dezvăluie caracterul.

Trecu pragul casei şi Dodie încuie cu grijă uşa.

Nu se scoaseră din panoplie armele obişnuite, nu urmară avalanşe de cuvinte, nici îmbrăţişări afectuoase, nici exclamaţii de încântare şi înduioşare maternă.

— Bună, mamă. Cum te simţi? o întrebă Carrie, lepădându-şi lodenul. Arăţi minunat.

— Mersi, draga mea. Şi tu arăţi bine. Eşti atât de bronzată. De parcă abia te-ai fi întors dintr-o vacanţă petrecută pe plajă, sub bătaia razelor de soare. Pune-ţi haina pe scaun. Vrei o cafea?

— Nu, tocmai am luat micul dejun. Acum, se sărutară din fugă, formal, atingându-şi obrajii şi schiţând din vârful buzelor pupături în aer. Pielea lui Dodie era moale şi plăcut mirositoare. M-am trezit din somn târziu, pe la ora nouă.

— E grozav să leneveşti în pat, fără nicio treabă. Hai, vino cu mine...

Dodie se întoarse şi merse în frunte spre salon. Norii care învăluiau cerul în acea zi îngheţată dejarnă se destrămară ca prin farmec şi, pentru câteva clipite, lumina orbitoare a soarelui hibernal inundă încăperea. Era o cameră de şedere cu aspect plăcut, cu ferestre-uşi mari, cu canaturi de sticlă, orientate către sud şi dând într-un balcon, dincolo de care se desfăşura panorama fluviului. Alături, despărţită printr-o uşă dublă pliantă, cu glasvanduri, care stătea totdeauna larg deschisă, se găsea sufrageria lui Dodie. Carrie văzu masa de mahon, bufetul cu vitrină, părţi integrante din copilăria ei, strămutate din căminul familial situat odinioară în Campden Hill. Vaze cu flori pavoazau toată încăperea şi-n aer plutea un parfum ameţitor de crini albi.

— Unde-i toată lumea? întrebă Carrie.

— Ţi-am spus doar la telefon, Lucy s-a închis în camera ei şi...

— Nu-i prea sociabilă?

— Nu se observă. Se simte destul de fericită aici. Are biroul

ei de scris, computerul şi un mic televizor portabil.

În şemineul de marmură albă, pâlpâia un simulacru de foc mocnit pe jar de cărbune, întreţinut altmineri printr-o instalaţie electrică. Dodie se instală comod în fotoliul ei obişnuit, aşezat lângă vatra larg deschisă, joasă. Citise ziarul până când sunase Carrie şi acum întinse mâna delicată, cu degete fin manichiurate, cu unghii lăcuite cu sidef roz, după jurnal, îl împături şi-l puse pe măsuţa scundă pentru cafea.

O pânză de nori se rostogoli în văzduh, înnegurând razele de soare.

— Drăguţ din partea ta că ai venit fără întârziere. Vreau să-ţi povestesc totul de-a fir a păr despre drama asta ridicolă dezlănţuită pe neaşteptate.

— Şi Nicola?

— Trebuie să se-ntoarcă în curând.

Carrie se cufundă într-un jilţ-tras lângă carpeta de lână aşternută în faţa căminului.

— Unde a plecat?

— La o agenţie de voiaj.

— Intenţionează să facă o călătorie?

— Cred că a înnebunit de-a binelea. Ţi-am mai spus asta la telefon, nu-i aşa? A cunoscut un bărbat, american de origine. L-a întâlnit la o petrecere acum câteva săptămâni şi de-atunci se văd în fiecare zi.

Carrie se gândi că toată povestea suna destul de îmbucurător şi deloc ca şi cum sora ei mai mare şi-ar fi pierdut minţile.

— Ce fel de om e americanul ăsta? întrebă ea cu prudenţă.

— Ah, foarte prezentabil. Om de afaceri. Se ocupă de comunicaţiile feroviare sau de construcţii de oţel, ceva de genul ăsta. Locuieşte în Cleveland, Ohio, oriunde s-ar II găsind. Îl cheamă Randall Fischer. Şi, acum, s-a întors în America şi a invitat-o pe Nicola să meargă acolo şi să petreacă împreună Crăciunul.

— În Cleveland, Ohio?

— Nu, are o vilă în Florida, unde* după cât se pare, îşi sărbătoreşte totdeauna zilele de Crăcium

Toate acestea îi sugerau o stare de lucruri atât de rezonabile, încât Carrie nu-şi putea închipui în ce anume

constă drama.

— E însurat?

— Spune că-i divorţat.

— În cazul ăsta, e foarte plauzibil. L-ai cunoscut?

— Bineînţeles. Nicola l-a adus aici o dată sau de două ori să-i ofere ceva de băut şi, într-o seară, el ne-n invitat pe amândouă să cinăm în oraş. La Claridges. Stătea acolo.

— În cazul ăsta, înseamnă că are punga doldora de gologani. Carrie îşi încruntă fruntea. Nu-l agreezi, mamă?

— Oh, e un bărbat cumsecade, aşa presupun. Puţin cam tomnatic, în jur de cincizeci de ani. Şi nu foarte atrăgător.

— Nicola îl găseşte pe gustul ei?

— Cred că da.

— Atunci, ce-i cu presimţirile astea funeste?

— Consider că-i imprudentă şi nesăbuită. Nu ştie realmente nimic despre individul ăsta.

— Mamă, fii serioasă, are deja treizeci şi cinci de ani. Cu siguranţă că până acum a învăţat cum să-şi poarte singură de grijă. N-o mai dădăci, las-o să greşească dacă aşa vrea.

— Nu-i asta problema esenţială.

— Atunci, care e problema? Deschide-mi ochii, luminează-mă!

— Nu înţelegi, Carrie? E vorba de Lucy.

— Vrei să spui că Lucy nu e invitată?

— Ba da, cum să nu, dar refuză cu încăpăţânare să plece. Susţine că n-are chef să meargă în Florida, că nu cunoaşte pe nimeni acolo, că o să se plictisească de moarte şi că Randall nu ţine neapărat să vină ea. A chemat-o doar din obligaţie.

Carrie îi împărtăşea sentimentele.

— O înţeleg, sunt de acord cu punctul ei de vedere. Câţi ani are? Paisprezece. Probabil că se simte ca peşlole pe uscat şi, recunoaşte, e oarecum jenant s-o priveşti pe propria-ţi mamă absorbită în vâltoarea unei nvonturi sentimentale.

O roşeaţă uşoară se ridica târându-se şi lăţindu-se lent pe gâtul lui Dodie, semn evident că se enervase... îi displăcea profund orice formă de disensiune şi nu putea e. Suferi să se situeze pe o poziţie opusă în care trebuia să combată pe cineva cu argumente.

— Dar gândeşte-te puţin, Lucy ar profita de o ocazie extraordinară. Ar avea prilejul să călătorească. Să vadă un alt colţ de lume.

— Nu şi dacă nu-şi doreşte asta.

— Dar ce va face altminteri?

„Acum, reflectă Carrie, am ajuns în sfârşit la miezul chestiunii".

— Te referi la Crăciun? Rămâne cu tine, bănuiesc. La urma urmelor, aici pare să fie căminul ei de o bună bucată de vreme. Locuieşte cu ţine de când au divorţat părinţii ei. Unde altundeva s-ar putea duce?

Dodie nu-i răspunse numaidecât. În schimb, cuprinsă de agitaţie, se ridică în picioare, depărtându-se de Carrie spre uşile-ferestre, pironindu-şi privirea în jos, către brâul lat al fluviului. Carrie aştepta în tăcere. Apoi, mama ei se întoarse.

— Nu pot să mă ocup de ea de una singură. Trebuie să-mi trăiesc şi eu viaţa. Mi-am făcut planuri... am primit multe invitaţii... S-ar putea să plec tocmai în Bournemouth şi să stau acolo cu soţii Freeman. Ei merg în fiecare an la Hotelul Palace. M-au invitat să-i însoţesc. Inflexiunile vocii ei arătau cât se poate de clar că Lucy nu era inclusă în acest proiect năucitor. Nu mai sunt la fel de tânără ca odinioară, Carrie. Zilele dedicate în întregime îngrijirii copiilor s-au încheiat o dată pentru totdeauna. Şi n-am de gând să-mi schimb programul pentru o fetiţă încăpăţânată.

„Cu niciun preţ şi pentru nimic în lume, gândi în sinea ei Carrie, şi presupun că n-ai cugetat nici măcar o clipă la un asemenea lucru". Într-un târziu, prinse a grăi:

— Cum rămâne cu tatăl ei, Miles? Nu-i cu putinţă să-şi petreacă sărbătorile Crăciunului împreună cu el şi cu noua soţie? Sau acum nici nu se mai văd?

— Oh, ba da, mai încape vorbă! Dodie reveni la locul ei, şi încordată, se cocoţă ţeapănă în toate încheieturile pe marginea fotoliului. Din când în când îşi petrece sfârşitul de săptămână în casa lor, dar fără un entuziasm perceptibil.

— Nu au copii, nu-i aşa?

— Nu şi mă îndoiesc că vor avea vreodată. Ea e o femeie cu carieră. Dodie rosti cuvintele strâmbând din gură cu dispreţ. Ţâncii sunt excluşi cu desăvârşire din viaţa ei.

— Prin urmare, nu intenționează s-o primească pe Lucy de Crăciun?

— De fapt, în disperare de cauză, i-am telefonat lui Miles şi i-am formulat această pretenție îndreptățită. Trebuia să procedez aşa fiindcă Nicole refuză să-i vorbească şi cu atât mai mult să-i pomenească măcar numele. Dar Miles şi soția lui pleacă să schieze la St. Moritz în vacanța de Crăciun, împreună cu un grup de adulți. Lucy n-a schiat niciodată şi-i inspiră groază să aibă de-a face cu oameni necunoscuți. Mâl'es mi-a spus că nici vorbă nu poate fi despre una ca asta, pentru că Lucy o să le strice cheful tuturor.

Carrie începu să simtă regrete amare pentru soarta bietei copile, lăsată uitării şi abandonată de doi părinți indiferenți şi învrăjbiți de moarte.

— În cazul ăsta, se pare că ai ajuns într-un impas, spuse, străduindu-se să nu-i sune glasul prea rece şi nepăsător.

— Nicola e ferm hotărâtă să plece în Florida. Ştii foarte bine, cât de egoistă e uneori. Şi după tot ce am făcut pentru ea...

— Pesemne că nu vrea să scape printre degete o ocazie favorabilă pentru puțină distracție.

— Puțină distracție! Dodie repetă cuvintele cu amărăciune, pronunțându-le aproape de parcă ar fi sugerat un atentat la bunele moravuri. Carrie o urmărea din ochi. Dintr-odată, Dodie evită să-i întâlnească privirea. Îşi plecă fruntea, frământând în mână manşeta jachetei, potrivindu-şi nasturii aurii.

— Chiar la asta am făcut aluzie când am vorbit cu tine la telefon. Dacă-ți amintești, atunci când ți-am spus că întoarcerea ta neprevăzută din Austria e de bun augur.

— La mine te referi?! Să te scap de prezența lui Lucy, s-o iau de pe capul tău?

Dodie se încumetă să ridice privirea.

— Ce planuri ai?

— Mamă, de-abia m-am înapoiat din Austria. N-am avut timp să-mi stabilesc niciun plan. Nu dispun nici măcar de o casă şi nu pot să mă reinstalez în apartamentul de pe Ranfurly Road până la sfârşitul lui februarie; umblu cu traista-n băț şi-mi port toată averea într-un geamăntan. Nu

sunt realmente în situația să găzduiesc pe cineva.

— N-am vrut să spun asta... Mă gândeam că poate... tatăl tău... Dodie se exprimă cu şovăire.

— Jeffrey?

— Acum, îi zici pe numele de botez, Jeffrey?

— Îl numesc aşa chiar de când ați divorțat. E tatăl meu, ştiu prea bine, dar şi soțul Serenei şi prietenul meu.

Pe când rostea aceste cuvinte, Dodie tresări uşor, aproape involuntar, dar Carrie îi ignoră reacția de neplăcere, cunoscând pe propria-i piele cu câtă cruzime se comporta uneori.

— Şi nu cred că-i o idee viabilă.

— Dar e şi bunicul lui Lucy. Cu siguranță că...

— Ascultă, mamă! Am vorbit deja cu Jeffrey. L-am sunat la telefon a doua zi după ce m-am întors. Am avut o conversație lungă. Am discutat atunci despre Crăciun şi mi-a spus că fratele Serenei, cu soția şi copilul vin în vizită să-şi petreacă sărbătorile cu ei. Emblo o să se umple până la refuz, nemairămânând loc pentru încă alte două persoane.

— L-ai putea sugera...

— Nu. Şi nu-i cinstit față de Serena. Nu poate să ne primească şi o va chinui sentimentul de vinovăție din cauza asta. N-am de gând să-l rog.

— Of! Dodie slobozi un oftat lung şi se prăbuşi pe țipeteaza fotoliului, de parcă ar fi ajuns la capătul puterilor. Arăta ca un balon dezumflat brusc cu o înțepătură de ac, dintr-odată împuținată la trup, zbârcită şi îmbătrânită. Realmente nu mai suport situația asta. E prea mare zbuciumul. Şi n-am niciun ajutor, cu atât mai puțin de la propria-mi familie.

— Dar, mamă...

Carrie nu apucă să încheie vorba. Se auzi declicul cheii răsucite în yală, apoi uşa deschizându-se şi închizându-se cu zgomot.

— S-a întors Nicola, spuse Dodie inutil şi se săltă cu avânt pe picioare, îşi netezi părul şi rămase neclintită, aşteptând cu încordare nervoasă până când Nicola pătrunse în salon. Carrie se sculă din jilț şi se-ntoarse cu fața spre sora ei.

— Bună, o salută ea.

— Carrie! I se lungi obrazul de uimire. Ce naiba cauți aici?

Credeam că eşti în Austria.

— Acolo am fost, dar acum am revenit acasă, îi răspunse Carrie.

Surorile se măsurau cu privirea. Nu fuseseră niciodată în relaţii foarte apropiate, prietene intime, nu-şi împărtăşii seră nicicând secrete. Şi lui Carrie îi fulgeră prin minte Ideea că Nicola, pe măsură ce se maturiza, începea să semene din ce în ce mai mult cu mama lor: aceeaşi statură, aceeaşi înfăţişare extrem de dichisită, cu părul negru şi coafat fără cusur. Aceeaşi gură mică, trădând un temperament meschin. Aşezate una lângă cealaltă, ar fi putut fi lesne luate drept gemene univiteline.

Ori de câte ori se gândea la Nicola, Carrie îşi proiecta totdeauna în minte imaginea ei tipică în ţinută de maro gală. Fuste şi bluze armonizate de minune şi cu rafinament. Pantofi asortaţi la culoare cu genţile, o eşarfă de mătase, potrivită perfect în nuanţa rujului de buze. Aducând puţin cu profilurile de păpuşi decupate din mucava pe care obişnuiau în copilărie să le îmbrace în diverse toalete confecţionate din hârtie, pliate pe margini şi fixate pe conturul de carton; o rochie decoltată cu bretele, pentru plajă, un palton cu guler îmblănit pentru o plimbare pe timp iarnă, o crinolină şi o bonetă cu bor pentru balurile mascate şi costumate. Acum, Nicola nu dezminţea aşteptările, întrucât era înveşmântată într-un costum de damă, compus din pantaloni şi jachetă, croit impecabil, mulat pe corp, purtat pe sub o scurtă călduroasă pentru plimbări cu automobilul, imitând blana de leopard. Poşeta ei din piele de căprioară era ciocolatie şi se asorta perfect ca nuanţă cu cizmele cu tocuri înalte.

Nicola îşi lăsă poşeta pe un scaun rezemat de perete, începu să-şi descheie nasturii jachetei de blană artificială.

— Te-ai întors pentru totdeauna? întrebă ea.

— Nu ştiu. Rămâne de văzut. Carrie înaintă câţiva paşi şi-şi sărută sora pe obraz, Nicola catadicsind să-i răspundă de formă.

— Dar când ai sosit acasă? îşi scoase haina, azvârlind-o cu neglijenţă deasupra poşetei.

— Acum o săptămână. Dar am fost foarte ocupată, aşa că i-am telefonat mamei abia azi dimineaţă.

— Ei bine, atâta pagubă! îi aruncă lui Dodie o privire glacială. Bănuiesc că mama ți-a înşirat totul despre situația dramatică. Te-a atras de partea ei. În mod limpede, Dodie şi Nicola ajunseseră în relații încordate. Carrie îşi dădea seama că Lucy, prinsă la strâmtoare între cele două, trebuie să fi nimerit într-un adevărat Infern.

Dodie arăta îndurerată şi jignită.

— Nicola, nu procedezi corect, protestă ea.

— Nu, dar pun pariu pe ce vrei că am dreptate. Nicola se prăbuşi cu un bufnet surd în mijlocul canapelei. Oricum, e prea târziu. Mi-am rezervat biletul de avion. Plec pe optsprezece decembrie. Pentru două săptămâni.

O tăcere sugestivă se aşternu după acest anunț sfidător. Dodie întoarse capul într-o parte, privind încremenită spre pâlpâirea flăcărilor electrice în şemineu. Sentimentul de profundă reprobare îi emana prin toți porii trupului. Nicola îşi încrucişă privirea cu Carrie şi făcu o grimasă de dispreț, ca şi când ele două, surorile, s-ar fi coalizat împotriva mamei. Carrie nu-i răspunse cu niciun gest deoarece, în acel moment, le detesta pe amândouă în egală măsură.

Dar n-avea niciun sens să se lase antrenată în gâlceava iscată.

— Se pare că e o problemă cu Lucy, spuse ea pe un ton cât mai cumpătat cu putință.

— A fost invitată în Florida, dar refuză cu obstinație să meargă cu mine.

— Îi înțeleg punctul de vedere.

— Ah, nici nu se putea altfel, ăsta-i genul tău!

— Mama mi-a sugerat să am grijă de ea în vacanța de Crăciun.

— Tu? Nicola afişă o atitudine insultătoare. Şi apoi, cumpăni în minte câteva clipe şi repetă cuvântul, dar de data aceasta nu mai sună a ofensă, ci cu totul diferit. O idee strălucită care nu i-ar fi străfulgerat niciodată prin gând. Tu!

— Însă nu pot.

— De ce?

— N-am unde s-o găzduiesc. Niciun cămin.

— Şi apartamentul tău de pe Ranfurly Road?

— E închiriat încă.

Dodie îşi alese exact acel moment să se amestece în conversaţie.

— Mă gândeam că Carrie ar putea s-o ducă pe Lucy cu maşina în Cornwall ca să stea cu tatăl vostru. Dar, după câte s-ar părea, varianta asta iese din discuţie.

— De ce? întrebă Nicola.

— Din lipsă de spaţiu, îi răspunse Dodie.

— Şi blestematul de Miles cu afurisita de nevastă-sa nu vor s-o ia cu ei în Elveţia, egoiştii dracului. Pardon, scuzaţi-mă amândouă de vorba ruşinoasă. Nicola îşi rodea nervos unghia degetului mare. Oricum, eu plec. Voi călători cu avionul spre Florida, să fiu împreună cu Randall şi nimeni nu mă poate opri. N-am mai avut vacanţă de o veşnicie şi m-am hotărât să plec cu orice preţ.

Împărtăşindu-i necazul într-un fel, dar gândindu-se la Lucy, Carrie încercă s-o convingă pe cale raţională.

— Totuşi, Nicola.

Nu reuşi să-şi continue vorba. Sora ei se repezi ca vulturul pe pradă.

— Ţie-ţi convine de minune! Carrie se întrebă de câte mii de ori în viaţă auzise această văicăreală familială. „Ţie îţi convine". N-ai avut niciodată o familie, nu ştii ce-nseamnă să fii legată de un copil zile în şir. În perioada anului şcolar şi în vacanţe. Constrânsă să-mi consacru tot timpul lui Lucy, s-o amuz, să mă ocup cu problemele ei de şcoală. Şi toate de una singură, fără niciun ajutor. După câte observ, viaţa ta reprezintă o lungă vacanţă, nimic altceva decât schiat şi distracţii pe cinste. Munţi şi oameni tineri şi petreceri cu vin fiert. Şi te-a uitat Dumnezeu în Austria. Au trecut ani de când nu te-am văzut la faţă. Nu-ţi pasă nici cât negru sub unghie, îţi trăieşti viaţa din plin, fără nicio grijă pe lume, ca-n sânul lui Avram.

— Cu oarecare greutate, Carrie se forţă să-şi stăpânească tonul vocii.

— Nicola, se vede clar că n-ai nici cea mai vagă idee cu ce m-am ocupat eu acolo. Slujba mea era de funcţionar superior în departamentul de relaţii cu publicul pentru o prestigioasă agenţie de turism şi, în fiecare dimineaţă, nouă subordonaţi trebuiau să se prezinte la raport în biroul meu. Aveam o

secretară personală şi un apartament propriu, iar, în sezonul turistic de vârf, lucram adeseori fără întrerupere şapte zile pe săptămână. Aşa că hai să lăsăm baltă subiectul iresponsabilității.

— Nu-i acelaşi lucru. Cu îndărătnicie de catâr, Nicola persevera cu ranchiună pe aceeaşi poziție. Nici nu se compară măcar cu creşterea unui copil.

Carrie se dădu bătută.

— Uite ce e, în felul ăsta nu ajungem nicăieri.

Nicola o ignoră.

— Totul depinde de tine, mamă. Trebuie să-ți iasă din minte plecarea la Bournemouth.

Contrar naturii, Dodie explodă cu o irascibilitate împinsă până la ultima limită.

— Scuteşte-mă de prostiile tale, cum îndrăzneşti să-mi ceri mie una ca asta!

— Nu poți s-o laşi pe Lucy să se descurce singură aici, cum o taie capul.

— Şi de ce îmi impui să mă sacrific eu?

Subit, Carrie înțelese că nu mai suporta să asculte aluziile înțepătoare „lipsite de noimă. Cele două, Dodie şi Nicola, dezlănțuiseră atacul, plasate pe poziții de forță, adăpostite în tranşee, şi toate argumentele pro şi contra din lume nu puteau să ducă la o rezolvare rațională a conflictului.

— Încetați odată, pentru numele lui Dumnezeu! le spuse ea cu glas tăios.

În mod destul de surprinzător, amândouă conteniră cu ciondăneala. După scurt timp, Nicola întrebă:

— Aşadar, ai vreo propunere strălucită, Carrie?

— Nu ştiu. Atâta pricep că vorbim despre fiica ta, şi nu despre un câine de pripas care trebuie să fie adăpostit într-o cuşcă. Dacă nu te deranjează, aş vrea să discut puțin cu Lucy. Probabil că dă dovadă de mai multă judecată decât mama şi bunica ei laolaltă.

— Îți mulțumesc foarte mult.

— Unde-i camera ei?

— Lângă bucătărie. Nicola îi semnală direcția printr-o înclinare din cap. Prin spatele casei.

Carrie se îndreptă spre uşă. Pe când o deschidea, Dodie

prinse glas:

— Vezi dacă poți s-o convingi să fie fată ascultătoare şi să plece, pur şi simplu, cu Nicola...

Carrie nu-i răspunse. Ieşi din salon, închizând uşa încetişor în urma ei.

Lucy

Clădirea impunătoare Famham Court fusese construită în vremea când regulile etichetei impuneau categoric ca familiile din clasa de mijloc să angajeze servitori interni. Prin urmare, fiecare apartament fusese dotat cu o cameră mică modestă pentru găzduirea menajerei sau a fetei în casă, pricepută la toate, care ştia să şi gătească. Când venise să locuiască împreună cu bunica ei, după divorțul părinților, lui Lucy Wesley i se repartizase această odaie de serviciu şi nu se sinchisea câtuşi de puțin că dispunea de un spațiu restrâns, neluminat de soare, întrucât îi aparținea în întregime.

Fereastra dădea spre fântâna arteziană din mijlocul curții interioare, la baza căreia se întindeau pavele cu câteva ciubere conținând arbuşti şi bulbi pe care portarul trebuia să-i ude şi să-i curețe de crengile uscate cu un foarfece de grădină; de fapt, nu se înfățişa nicio privelişte deosebită, iar fereastra stătea învăluită în faldurile voalului alb. Dar pereții erau zugrăviți în galbenpai, ceea ce conferea iluzia luminii solare, draperiile învrâstate cu gălbui şi alb, şi Lucy îşi avea patul ei, încărcat cu ursuleți din pluş, şi un birou de lucru cu sertare pentru temele de şcoală şi o grămadă de rafturi şi polițe pentru colecția impresionantă de cărți. Computerul era neezat pe masa de scris, decorul întregit de veioze şi Imnpi, cu un mic televizor, iar o blană de oaie se aşteruoa peste covorul albastru-deschis. Când prietenele de şcoală veniră în vizită, perorară gălăgioase cu invidie şi admirație, în special pentru că modestul spațiu îi aparținea numai lui Lucy; nu trebuia să-l împartă cu vreo noră mai mică agasantă sau să trăiască într-o învălmăşeală de bunuri personale aruncate claie peste grămadă de frați sau surori având un singur părinte comun.

Era o odaie foarte ordonată şi îngrijită, lui Lucy plăcându-i

să deretice şi să aranjeze toate lucrurile la locul lor. Pe rafturi, cărțile se înşiruiau în linie dreaptă, rânduite cu meticulozitate, hainele împăturite cu grijă, patul netezit impecabil. La şcoală, pupitrul ei arăta la fel de rânduit, cu creioanele bine ascuțite şi caietele de exerciții aliniate în unghi drept şi stivuite ireproşabil. O dată pe săptămână, doamna Burgess care curăța prin casă, scuturând aşternutul, ştergând praful şi dând cu aspiratorul, pentru bunica ei, trecea şi prin camera lui Lucy cu ustensilele de curățenie, lăsând în urmă un miros puternic de ceară de lustruit cu aromă de lavandă; dar, din când în când, mânată de un impuls gospodăresc de nestăpânit, Lucy deretica şi ea din nou prin toate cotloanele, lustruind oglinda mesei de toaletă şi rama de argint care încadra fotografia tatălui ei.

Îi simțea lipsa îngrozitor de tare, nu pur şi simplu ca persoană în carne şi oase, ci mai ales fiindcă, asemeni unei piese de mobilier stil care-şi pierduse un picior, odată cu separarea de el, spiritul de familie închegată se năruise pieziş, strâmb, încovoiat şi inutil, iar Lucy ştia că era o pierdere ireparabilă şi că orice strădanie de restaurare nu-l mai putea readuce la forma inițială. Avusese nouă ani când părinții ei divorțaseră. O vârstă dezagreabilă, ingrată (deşi ar putea să existe oare şi vârste plăcute, prielnice?). Fiind copilă, însă destul de mare că să perceapă cu exactitate ce se întâmpla. Ceea ce însemna că întregul eşafodaj al existenței pocnise pe la încheieturi, dezmembrându-se în bucăți într-un târziu, şi că ea şi mama ei rămaseră să culeagă de pe jos şi să reînsufleţească resturile provenite din fărâmarea ansamblului. Se mutaseră în casa bunicii şi Lucy îşi închipuise la început că era vorba doar de un aranjament temporar, însă se resemnă încetul cu încetul că avea să dăinuie pentru totdeauna. Dintr-un motiv sau altul, în ciuda disensiunilor şi a certurilor ocazionale, se părea că acea stare de lucruri le convine ambelor femei şi cum niciuna dintre ele nu se ostenea măcar să-i ceară părerea, Lucy păstra tăcere, evitându-le şi trăind retrasă.

Din timp în timp, îşi vedea tatăl, dar noua lui soție, pe nume Marilyn, se ferea să se implice emoțional, circumspectă din fire, şi, de bună seamă, nu manifesta niciun interes

pentru copii sau fiice vitrege, sau pentru orice altceva, cu excepția carierei captivante, fiindcă altminteri, cu siguranță că ar fi dat naştere până acum unui prunc. Marilyn şi Miles nici măcar nu locuiau într-o casă decentă, cu grădină, ci într-un apartament cu locațiune de servicii, exact genul de cămin în care dacă nu catadicseşti să pregăteşti mâncarea pentru prânz sau cină, dai un telefon scurt şi, după câteva minute, gustări, mizilicuri şi apetitive ți se livrează la uşă aduse pe o măsuță cu rotile.

Marilyn nu era cu certitudine genul de persoană căreia cineva îi putea destăinui gândurile intime, ascunse în ungherele minții, şi Lucy nu-i mai încredința tainele nici tatălui ei din pricina sentimentului de loialitate scindată între cei doi părinți despărțiți. Uneori, simțea că explodează datorită presiunii interioare dacă nu se confesează unui adult. Directoarea şcolii ei, domnişoara Maxwell – Brown întruchipa exact acest fel de persoană şi, din când în când, în cursul unui interviu particular, lăsase să se înțeleagă clar că era mai mult decât fericită s-o asculte, dacă Lucy voia să-şi deschidă sufletul. Dar reticența lui Lucy şi acea exasperantă lealitate îi înfrânau impulsul de moment. Se îngrozea la gândul că cineva ar putea s-o compătimească, de parcă ar fi rămas orfană, lipsită de sfaturile şi mângâierile părinteşti. Aşa că îi spuse: „Nu, totul îmi merge bine”, iar domnişoara Maxwell – Brown insistă. „Realmente, e-n ordine”. Şi împotriva propriei voințe, fără tragere de inimă, domnişoara Maxwell – Brown îi îngădui să se retragă.

Acum, la ora douăsprezece fără un sfert, într-o dimineață de vineri, îşi terminase temele pentru acasă (chiar după micul dejun, îşi consacrase timpul pregătirii lecțiilor pentru şcoală) şi se apucase să noteze cu pixul câteva gânduri în jurnalul ei de însemnări, gros cât Biblia, legat în piele şi prevăzut cu un mic lacăt cu cheiță. Avea foi de hârtie velină, netedă şi lucioasă, de culoare crem, pe care scrisul devenea o adevărată plăcere şi-l primise în dar din Cornwall. „Crăciun fericit, Lucy, îți urează bunicul, Serena, Amy şi Ben” stătea scris în semn de afecțiune pe fila liberă, albă, de la începutul jurnalului.

Ei nu uitau niciodată sărbătorile Crăciunului şi zilele de

naştere, ceea ce demonstra o mare generozitate a sufletului, întrucât Lucy fusese doar un ţânc de-o şchioapă când acel mariaj se destrămase, aşa că nu-şi aducea aminte de Jeffrey Sutton şi bineînţeles că nu-l cunoştea pe Serena, pe Amy sau pe Ben. Câteodată, când viaţa îi producea cu adevărat o stare de deprimare, se lungea în pat şi broda fantezii despre cei din Cornwall, despre cum o invitau să meargă şi să stea un timp acolo şi – chiar puţin probabil – despre cum mama şi bunica îi îngăduiau să întreprindă această călătorie, îşi întocmea cu minuţiozitate planuri mental. Un taxi până în Paddington, apoi îmbarcarea în tren, întâmpinarea într-un loc oarecare cu palmieri înalţi şi mare limpede şi albastră, găzduirea într-o casă primitoare cu o grădină minunată, situată eventual aproape de plajă şi unde briza adia lin cu miros dulceag de alge, pătrunzând pe fereastra deschisă a dormitorului ei. Şi alături de Ben şi de Amy s-ar fi simţit că şi cum ar fi avut fraţi şi surori de sânge.

Lucy îşi ţinuse jurnalul în care-şi consemna cu sfinţenie întâmplările cotidiene începând chiar din ziua când îl primise. Nu semăna prea mult cu o agendă, prevăzută cu foi ca de calendar, ci mai degrabă cu un carnet de notiţe cu frumoase pagini curate, nedatate, ceea ce însemna că posesorul trebuia să scrie cu mâna lui datele calendaristice şi, dedesubt, notele zilnice despre fapte sau evenimente trăite. Uneori, se petreceau prea puţine lucruri demne de înregistrat, dar în alte zile, dacă mergea la cinema sau la un concert cu restul clasei, îi răsăreau în memorie o groază de întâmplări şi putea să aştearnă două sau trei pagini. Găsea un motiv de Imensă satisfacţie să scrie într-o formă îngrijită cu cel mai bun pix pe hârtia lucioasă, de culoare crem. O panlonau carnetele de notiţe, colile de hârtie, rechizitele pentru scris, trusele de creioane şi pixuri, mirosul de cerneală. Papetăriile erau magazinele ei preferate şi rareori părăsea vreuna fără o cutiuţă cu agrafe de birou viu colorate, fără un pachetel de cărţi poştale sau fără o sticluţă cu cerneală roşie.

Lucy începu să aştearnă pe pagina jurnalului câteva gânduri:

„Mama a plecat azi dimineaţă să se intereseze la o agenţie

de turism. A ieşit din casă imediat după micul dejun. Ea şi bunica aproape nu mai vorbesc deloc una cu cealaltă din cauza certurilor iscate în legătură cu Crăciunul, Bournemouth şi Florida. Mi-aş dori să înţeleagă cât de tare urăsc Florida. Nu poţi înota toată ziua în piscină şi apoi nu-l agreez deloc pe Randall, nu-mi place îngheţata şi nu mă atrage deloc să urmăresc casete video".

Jurnalul îi suplinea nevoia de confesiune, dar ar fi preferat să aibă alături o persoană de încredere, în carne şi oase, căreia să-i destăinuie simţămintele intime. Lăsă deoparte pixul şi contemplă dimineaţa cenuşie, dincolo de perdelele din voal alb, transparent şi plutitor. Se gândi la Carrie, soră mai mică a mamei şi mătuşă superbă. Carrie ar fi îndeplinit la perfecţie rolul de confidentă pentru că o trata ca pe un adult şi totuşi era mereu dispusă să se angreneze în lucruri captivante, inovatoare. Înainte să dispară în Austria spre a nu se mai întoarce niciodată acasă, Carrie fusese salvatoarea lui Lucy, persoana care o regala cu momente de desfătare, ca de pildă spectacole de operă cu „La Fille Mal Gardee" şi alte reprezentaţii memorabile sau faimoasa grădină botanică Kew Gardens în primele zile însorite de primăvară. Carrie se străduise ca şi Muzeul de Istorie Naturală să-i devină amuzant şi interesant şi, odată, se plimbaseră împreună cu un vaporaş de agrement, plutind de-a lungul Tamisei până la Tower Bridge, şi prânziseră la bordul navei pentru excursii turistice; astfel, întreaga Londră, văzută din largul apei, se metamorfozase ca prin farmec într-un oraş străin, necunoscut, împodobit cu turnuri monumentale, fleşe şi vârfuri de clopotniţă, înalte şi ascuţite, în formă de săgeată, scăldate în lumina solară.

Lucy ridică pixul de pe birou şi continuă să scrie.

„Nu mi-ar fi displăcut să-mi petrec Crăciunul cu tata şi cu Marilyn, dar ei pleacă în străinătate la schi. Marilyn spune că-i un aranjament vechi, de lungă durată. Sunt sigură că tata şi-ar fi contramandat planul, dar fireşte că Marilyn n-ar fi fost de acord. Nu pricep cu niciun chip de ce sărbătorile de iarnă sunt considerate atât de speciale şi de ce toată lumea se agită fără rost, făcând mare tapaj din cauza petrecerii Crăciunului. Oricum, în această după-amiază, merg la film cu Emma şi apoi

mă întorc acasă să beau ceaiul împreună cu ea".

Pe când Lucy stătuse închisă în dormitorul ei, pregătindu-şi lecţiile pentru şcoală şi acum scriind în jurnal, dincolo de uşă, bunica îşi rostuia propria-i viaţă. În tot cursul dimineţii, Lucy auzise în răstimpuri telefonul sunând, apoi vocea slabă a bunicii, sporovăind de una şi de alta, punând ţara la cale. Cam cu o oră în urmă, cineva, venit de bună seamă în vizită, apăsase pe sonerie şi, în timp ce Lucy îşi termina. Temele la franceză, prinse cu urechea un murmur nedesluşit de glasuri, absorbite în conversaţie, răzbătând din salonul situat la capătul culoarului. Nu avea nici cea mai mică idee cine putea fi şi, de fapt, nu-i păsa câtuşi de puţin. Probabil vreo prietenă plicticoasă de-a bunicii. Dar, pe urmă, auzi liftul scârţâind în urcare, zornăit de cheie răsucită în yala uşii din faţă şi ştiu că mama ei se înapoiase de la agenţia de voiaj.

În pofida stăruinţelor de a nu merge în Florida, lui Lucy îi stârnea totuşi spaimă gândul că; în disperare de cauză, mama ei rezervase două bilete de călătorie cu avionul, aşa că, vrând-nevrând, urma să fie târâtă, remorcată de mânecă, tot drumul până în America. În definitiv, la paisprezece ani, nu-i rămâneau prea multe de făcut, decât să stea îmbufnată două săptămâni şi să deteste fiecare clipă a şederii în Lumea Nouă, stricându-le eventual tuturor buna dispoziţie.

Se simţea în stare să le dejoace planurile, iar mama ei ştia perfect de bine acest lucru, şi totuşi, descurajanta posibilitate persista. Pândi cu urechile ciulite ca un câine în alertă, încordat, să prindă zvonuri uşoare, confuze, din depărtare. Dar cadenţa slabă a paşilor trecu pe lângă camera ei, de-a lungul culoarului către salon. Susur de şoapte tainice. Lucy închise ochii, dorindu-şi să-şi poată astupa cumva şi urechile.

Tristă consolare, dar cel puţin prezenţa celei de-a treia persoane, oricine ar fi fost vizitatorul inopinat, va preîntâmpina în orice caz o altă gâlceavă pentru moment. Lucy aştepta să vadă ce-o să se întâmple, încă nu se petrecu nimic preţ de aproape cinci minute. Şi, apoi, încă o dată, uşa salonului se deschise şi se închise la loc şi cineva se apropia cu paşi repezi. Lucy îşi strânse binişor jurnalul, se sprijini cu coatele pe el, întorcând capul să pândească temătoare spre

clanța uşii. Mama ei, venită să-i împărtăşească ultimele noutăți despre planul de călătorie în Florida? Dintr-odată, frica instinctivă inspirată de presentimentul unei primejdii ascunse îi provocă o senzație de greață. Dar, aproape imediat, se auziră bătăi uşoare în uşă, şi-şi dădu seama că nu era mama, fiindcă ea nu se sinchisea să ciocăne, ci pur şi simplu dădea buzna înăuntru, tulburându-i intimitatea şi tihna, deranjând-o de la îndeletnicirile plăcute în orele de răgaz.

La un ciocănit uşor în uşă, domnişoara Maxwell – Brown obişnuia să strige cu glas puternic: „Intră, te rog!", însă, înainte de a se decide să rostească aceste cuvinte, uşa se întredeschise încetişor şi un cap se îți între canaturi.

— Te deranjez? Şi-i zâmbea larg. Nu mama. Nici bunica. Nici vreo cunoştință agasantă a bunicii. Ci...

Carrie. Carrie?! Tocmai se gândise la Carrie şi acum ea se găsea acolo, în pragul uşii, şi nu în Austria, aşa cum îşi imaginase Lucy, ducând o viață mondenă, gustând din plin toate plăcerile vacanțelor petrecute la schiat şi cazată în hoteluri de lux. Carrie. Şi, pe timpuri, avusese părul lung, dar şi-l tunsese scurt şi era foarte subțire şi foarte bronzată şi la fel de înaltă cum şi-o amintea Lucy.

Carrie. Lucy se pomeni amuțită, încremenită de uimire, cu gura căscată. Într-o stare de confuzie, provocată de emoții învălmăşite. Uluire şi incredibilă încântare că o astfel de întâmplare minunată şi neaşteptată devenise aievea. Carrie. Simțea cum un val cald de îmbujorare i se ridica în obraji, stârnit de pura plăcere. Asemenea lucruri nu se întâmplau prea des şi nu-i trecea prin minte niciun cuvânt să-şi exprime imensa bucurie. Instinctul îi dicta să sară în picioare şi să se arunce în brațele lui Carrie, dar pesemne că mătuşa ei ar fi considerat un atare comportament îngrozitor de copilăresc. Poate...

— Nu mai căsca ochii. Sunt cu adevărat eu, spuse Carrie.

Lucy se ridică încet în picioare.

— Sfinte Sisoie! exclamă ea.

Carrie intră în cameră şi închise uşa.

— Eşti surprinsă?

— Da. Habar n-am avut. Ai sosit aici de mult timp?

— Cam de o oră. Am stat la taclale cu mama.

— Nu, mă refer la întoarcerea în Londra.

— Am venit de o săptămână.

— N-am ştiut.

— Nimeni n-a ştiut. Nu contează, ai aflat acum. Se aplecă şi-i dădu un sărut pe obraz. Mirosea superb. Ai crescut. Ce tâmpenie am spus! înainte vreme, mă încovoiam din genunchi să te sărut. Privi de jur-împrejur. Ce cameră drăguță! Altă dată, era foarte întunecoasă. Şi cât de ordonată! Ai făcut deja curățenia de primăvară?

— În dimineața asta, nu. Şi bunica m-a ajutat s-o renovez. M-a lăsat să-mi aleg culorile.

— E perfectă! Luminoasă şi însorită. Lângă pat, se găsea un mic fotoliu capitonat în creton albastru şi Carrie se lăsă pe acesta, întinzându-şi picioarele, cu gleznele cruciş, afundate în botinele de piele fină. Te apucaseşi de lucru?

— Da, îmi făceam lecțiile pentru şcoală. Lucy îşi culese jurnalul de pe birou, îl vârî la loc sigur într-un sertar şi apoi se aşeză din nou, răsucindu-se cu scaunul rotativ spre mătuşa ei. Când te-ai întors?

— Ți-am spus deja. Acum o săptămână. V-aş fi dat de ştire că vin, dar lucrurile s-au precipitat oarecum.

— Cât timp o să rămâi acasă?

— Nelimitat. Mi-am lăsat baltă serviciul. În prezent, sunt lipsită de adăpost şi de un loc de muncă, însă nu contează prea mult. Ție cum îți mai merg treburile?

— În regulă! îi răspunse Lucy, ridicând din umeri.

— S-ar zice că se profilează o anume criză. Sau, pesemne, s-a şi conturat amenințător. Biată copilă, trebuie că te-ntrebi ce naiba s-ar mai putea întâmpla de-acum încolo?

Carrie se comporta conform aşteptărilor şi Lucy se simțea recunoscătoare; fusese dintotdeauna extrem de directă, neevitând niciodată subiectele incomode şi atacând fără ocolişuri fondul dilemei. Deodată, Lucy răsuflă uşurată şi găsi puterea să întrebe:

— Mama n-a cumpărat două bilete de avion pentru Florida, nu-i aşa?

— Ți-ar fi displăcut?

— Îngrozitor de mult.

Carrie bufni în râs.

— Nu te alarma, o să plece de una singură. Aşa că ai câştigat de fapt această mică bătălie. Probabil că ai susținut o luptă destul de grea până la victoria finală.

— Crezi că fac într-adevăr o prostie fiindcă nu vreau să merg cu ea?

— Nu, consider că ai perfectă dreptate, l-ai sta ca un ghimpe în coastă, ai fi a treia persoană nedorită în grup, băgându-te în sufletul unei perechi de îndrăgostiți. Nici că se poate mai bine pentru Nicola. Dar se ridică o problemă.

— Te referi la Crăciun?

— Nu, chiar la tine mă refer. Ce ai de gând să faci? Pun capul jos că nimeni nu s-a ostenit măcar să te întrebe.

— Adevărat!

— Ți-aş fi propus să stai cu tatăl tău, însă, chipurile, el şi cu Marilyn pleacă să schieze cu o grămadă de prieteni.

— Nu-mi surâde să merg nici cu ei. Marilyn nu mă place deloc şi n-am pus niciodată schiurile în picioare, aşa că nu m-aş distra nemaipomenit.

— N-ai prietene de şcoală drăguțe cu mame agreabile împreună cu care să-ți petreci vacanța de Crăciun?

Lucy se simți puțin stânjenită deoarece nu legase prietenii strânse cu camaradele ei. Fireşte, avea colege de şcoală, o droaie, dar nu se ataşase de nimeni special, de nimeni cu o mamă cu suflet duios. Emma Forbes îi era cea mai apropiată prietenă, iar mama ei lucra ca redactor-şef de revistă şi se năpustea val-vârtej la diverse întâlniri. Lucy n-o cunoştea aproape deloc, iar Emma trebuia să fie extraordinar de independentă şi-şi organiza viața socială cu ajutorul unei chei de yală şi al unei tinere de origine suedeză, angajată în familie pentru a avea grijă de gospodărie. Până acum, în pofida conversațiilor amicale, a chicotelilor şi a timpului petrecut împreună, Emma nu pomenise nici măcar un cuvânt despre sărbătorile Crăciunului.

Carrie aştepta. Ochii ei negri, plini de bunătate, o urmăreau cu atenție.

— Mă gândeam că aş putea merge în Cornwall. La bunicu'ż. Singura problemă ę că habar n-am cum să ajung acolo, nici nu-mi prea amintesc de el, iar pe Serena, pe Ben

sau pe Amy nu i-am cunoscut niciodată. Şi bunica se scandalizează mereu când aude de el şi refuză să le rostească numele, dar mi-am zis că, neexistând altă soluție, m-ar lăsa să plec acolo.

— Ți-ar plăcea asta?

— Da, aşa cred. Singurul lucru ε, că n-am fost niciodată... Glasul îi scăzu în intensitate. Şi, oricum nu şi-ar dori să vin acolo.

— Socot că-i o idee grozavă şi, într-o bună zi, s-ar cuveni să-i vizităm împreună. Dar nu în vacanța asta de Crăciun, fiindcă am vorbit la telefon cu Jeffrey imediat după ce m-am întors din Austria şi m-a încunoştințat că o să li se umple casa de musafiri. În orice caz, căminul lor nu-i prea mare, de fapt chiar neîncăpător, şi o să se ticsească de vizitatori.

Speranța se spulberase.

— Oh, zău că nu contează...

— Dar o să ajungi cu siguranță acolo într-o zi. La primăvară, poate. Lor le-ar face nespusă plăcere şi tu îi voi îndrăgi pe toți. Acum, noi trebuie să luăm în considerare altă soluție.

— Noi? Folosirea pronumelui de persoana întâi plural ora încărcată de semnificație.

— Da, tu şi cu mine. Devenite parcă orfeline, aruncate de colo până colo în furtuna vieții. Prin urmare, cum e>-o scoatem la capăt?

— La sărbătoarea Crăciunului te referi?

— Bineînțeles că da.

— Să rămânem în Londra?

— Cred că Londra ar fi un loc cam anost, nu eşti de aceeaşi părere? Pesemne că nu ne-ar strica să ne luăm tălpăşița la spinare.

— Dar unde?

Se părea că nu găseau cu uşurință răspunsul cuvenit la această întrebare. Se priviră lung una pe cealaltă, apoi Carrie se sculă în picioare, se îndreptă spre fereastră, ridicând puțin perdeaua de voal şi zgâindu-se trei caturi mai jos, în curtea interioară posomorâtă.

— Am o idee! exclamă ea. Mi-a fulgerat prin minte chiar în clipa asta. Lăsă perdeaua să cadă, se întoarse şi se cocoță pe

marginea biroului de scris.

— Ai auzit vreodată de Elfrida Phipps? o întrebă ea.

Lucy dădu din cap în semn de negație, mirându-se ce avea să urmeze.

— E absolut fermecătoare. Verişoara lui Jeffrey. Bunica ta n-a suportat-o niciodată fiindcă era actriță, destul de extravagantă şi dezlănțuită, dându-şi frâu liber pornirilor şi curtată mereu de o droaie de prieteni şi bărbați. Dodie şi Elfrida n-au avut niciodată nimic comun, nici în clin, nici în mânecă, şi bunica ta o dezaproba cu oarecare prudență. Dar eu o ador dintotdeauna şi, când eram studentă la Oxford, am început să ne revedem şi ne-am împrietenit la cataramă.

— Câți ani are?

— Oh, e destul de în vârstă. Peste şaizeci de ani. Însă te amuzi cu ea copios, mai bine decât cu toate persoanele pe care le cunoşti.

— Unde locuieşte?

— A stat cândva în Londra, apoi soțul ei... ei bine, nu erau căsătoriți cu acte, conviețuiau nelegitim, însă Elfrida îl iubea până la adorație... a murit, şi ea s-a mutat în provincie. Odată, cu mulți ani în urmă, s-a îmbolnăvit grav după o operație şi eu am îngrijit-o până ce s-a însănătoşit. Am păstrat mereu legătura. Acum, trăieşte într-un mic sat din Hampshire. Îmi spune că noul ei cămin e micuț, dar cred că rămâne oarece spațiu disponibil pentru noi două. Şi chiar dacă nu dispune de suficient loc, Elfrida nu va refuza să ne găzduiască la o adică. Ei, nu ți se pare o idee bună, ia s-auzim? Merită să-ncercăm totuşi?

— Tu şi cu mine?

— Şi Elfrida.

— Pentru două săptămâni?

— Se-nțelege.

— N-o s-o incomodăm?

— Pun rămăşag pe ce vrei că o să sară în sus de bucurie.

— Cum o întrebăm?

— O sun. Am numărul ei de telefon.

— Chiar acum?

— Nu acum. Când mă înapoiez în Putney. Doar nu vrei să divulgăm planurile până când nu sunt fixate, clar e n lumina

zilei. Abia atunci o să ni le dezvăluim ca pe un Impt împlinit.

— Şi dacă nu ne primeşte de Crăciun...?

— Nu trebuie să gândim negativ. Hai să ne păstrăm optimismul. Şi, pentru moment, nu sufla nimănui nicio vorbă. O să fie micul nostru secret. Carrie îşi sumese puțin mâneca puloverului de caşmir şi se uită la ceas. Dumnezeule, s-a făcut aproape ora unu! Mor de foame, Iu nu? Bunica ta spunea că ne ospătează cu supă şi plăcintă cu carne, dar nu sunt sigură să o să mă satur cu atât. Ce-ar fi să vă invit pe toate patru să mâncăm în oraş, la restaurant? Cunoşti vreun local ieftin şi primitor nu prea departe de casă?

— Există unul în apropiere, se numeşte RosettiȜs. La cinci minute distanță de mers pe jos.

— Italian?

— Da, cu spaghete şi alte preparate de felul ăsta.

— Mâncarea mea preferară! Ce părere ai? Mergem să le înştiințăm pe mamele noastre că le facem cinste cu un prânz?

Lucy îşi aminti de Emma.

— Mi-am programat să mă duc la cinema după amiază cu o prietenă. Trebuie să ne întâlnim la ora două şi jumătate.

— Cum ajungi la locul de întâlnire?

— Cu metroul.

— Nicio problemă. Luăm toate patru masa de prânz şi apoi îți plătesc eu taxiul până acolo. N-o să întârzii.

Toate sunau din ce în ce mai promițător. Dejun la restaurant şi deplasare cu taximetrul. Lucy se întrebă dacă nu cumva Carrie, reîntoarsă din Austria, se îmbogățise peste noapte. Arăta cu siguranță înstărită, îmbrăcată elegant, cu părul zuluf strălucitor şi cu machiajul discret şi de efect... întocmai ca manechinele alungite şi subțiate care pozau în veşminte din piele şi în blănuri scumpe pentru paginile lucioase ale revistei de modă preferate de bunica, „Vogue”. Pe neaşteptate, se simți ca şi cum ar fi scăpat, după mari cazne, dintr-un ungher rece şi întunecos, ajungând la liman, sub vâlvătaia razelor de soare. Descătuşată cu uşurare în suflet, eliberată de nelinişti, regăsind-o pe Carrie, prezență binefăcătoare care schimba ca prin farmec răul în bine,

revărsând asupra-i mulțumire şi linişte senină. Spre oroarea lui Lucy, emoția o copleşi, împăienjenindu-i ochii în lacrimi ridicole şi boțindu-i fața ca unui copilaş smiorcăit.

— Oh, Carrie...

— Ei, nu plânge! Nu te-ajută în niciun fel dacă dai apă la şoareci. Ai să vezi că o să ne distrăm de minune. Şi-şi întinse larg brațele, Lucy găsindu-şi refugiu şi alinare în îmbrățişarea ei, cu obrazul lipit de puloverul moale şi pufos de caşmir, mirosind a parfum. Carrie se afla cu adevărat acolo. Din fericire, înainte să i se prelingă şiroaie, lacrimile prosteşti îi pieriră şi, într-o clipă, îşi scoase batista şi-şi suflă nasul, smârcâind de câteva ori cu zgomot.

— Îmi pare rău.

— N-ai pentru ce. O nimica toată. Acum, spală-te pe față şi caută-ți o jachetă sau o haină. Eu mă duc să le împărtăşesc vestea fericită mamei şi bunicii tale.

— Numai despre prânz?

— De bună seamă. N-o să suflăm un cuvânt despre planurile noastre până nu stabilim cele mai mici detalii. Păstrăm totul în secret, între mine şi tine.

Carrie o găsi pe Dodie în mica bucătărie, căznindu-se fără tragere de inimă să improvizeze gustarea promisă, începuse deja să aranjeze masa şi se pregătea să desfacă o cutie metalică cu supă.

— N-o deschide, îi spuse Carrie.

Surprinsă, Dodie se întoarse cu fața spre fiica mai mică.

— De ce nu?

Arăta nelalocul ei în bucătărie, îmbrăcată cu pedanterie în haine de mare ținută, cu eleganță impecabilă, fără un fir de păr ciufulit sau ridicat vâlvoi. Nu se ostenise să-şi prindă un şorț la brâu şi ținea cutia cu supă la distanță de-un braț, de parcă deschizătorul de conserve ar fi pândit s-o sfâşie cu dinții.

— Fiindcă ieşim cu toate în oraş să luăm prânzul. Fac ou cinste. Lucy şi cu mine ne-am decis că puțină îngăduință în fața plăcerilor lumeşti nu strică. Mi-a sugorat un restaurant numit Rosettiȝs. Ai ceva împotrivă?

— Păi, nu. Dar glasul lui Dodie suna a şovăială. Credeam că am căzut de acord să mâncăm un prânz frugal, compus

din supă şi plăcintă cu carne, iată-le aici.

— Ai dreptate. Aşa ne-am înțeles. Însă părerile se mai şi schimbă.

— E aproape ora unu. Ce facem, rezervăm o masă?

— De ce nu? Vrei să suni tu? Ştii numărul de telefon? — Cred că da.

— Atunci, dă telefon şi reține o masă pentru patru persoane. Unde-i Nicola?

— În salon.

— Stă bosumflată?

— Nu, e încântată la culme de sine însăşi.

— Hai să încheiem un pact. În timpul prânzului, să nu scoatem o vorbă despre Florida. Lucy s-a săturat până peste cap de atâta ceartă.

— Ei bine, mie mi s-a acrit cu siguranță, îndeajuns scandal ca să-mi iau câmpii.

Carrie o găsi pe Nicola cufundată în fotoliu, răsfoind paginile ultimului exemplar al revistei „Harpens & Queen", cumpărat în drum spre casă de la agenția de voiaj.

— Intenționezi să-ți înnoieşti garderoba pentru Florida?

Nicola închise în grabă revista; lăsând-o să alunece pe podea.

— Ştiu ce gândeşti, Carrie, şi nu-mi pasă nici cât negru sub unghie.

— De ce ți-ar păsa? Şi de ce n-ai pleca, dacă ți-o doreşti cu tot dinadinsul?

— Vorbeşti serios?

— Crede-mă pe cuvânt, ți-ar fi mai bine decât să umbli fără rost pe aici, creând dezordine şi purtând ranchiună.

— Mersi frumos.

— Oh, Nicola... Carrie se aşează pe brațul canapelei. Hai să facem pace, pentru azi e de ajuns. Mergem să mâncăm în oraş. Asta o să ne descrețească frunțile. Şi hai să abandonăm discuția despre Florida, Bournemouth sau despre Crăciun.

— E ideea lui Lucy?

— Nu, a mea. Şi trebuie să te felicit. Fiica ta arată încântător, e blândă din fire şi cu caracter bun, echilibrat, ceea ce nu se poate spune despre majoritatea fetelor de paisprezece ani. Te-ai descurcat bine cu ea şi ai educat-o

cum se cuvine.

— Nu zău, îți mulțumesc. Gâdilată în amorul propriu de aceste cuvinte de laudă, Nicola îşi îngădui să surâdă Ironic. Şi apoi adăugă în grabă: însă nu mi-a fost deloc uşor.

— Presupun că un copil se creşte cu multă greutate. De fapt, eu n-am cum să ştiu din proprie experiență. Dar hai să mergem, dă-i zor! Mama sună la restaurant să rețină o masă. Iar Lucy şi cu mine de-abia aşteptăm să ne înfruptăm dintr-un morman de „carbonara".

Deasupra şemineului, stătea aninată o oglindă venețlană, cu rame poleite în aur, în luciul căreia se răsfrângea tremurător întreaga încăpere dublă, cu farmecul ei tihnit. Nicola se sculă în picioare şi se duse să se cerceteze îndeaproape în oglindă, netezindu-şi părul şi retuşându-şi cu degetul mic rujul de pe buze. Apoi, pe suprafața lucie, privirile li se încrucişară.

— Rămâne totuşi o problemă de rezolvat, nu-i aşa?

— O să încerc să găsesc o soluție.

— Carrie, de ce te-ai întors din Austria?

— Oh, o decizie pripită, îi răspunse ea ridicând din umeri.

— Ei bine, oricare-ar fi motivul, îți sunt recunoscătoare. Nicola întinse mâna după jacheta de blană artificială, apoi strică totul cu următoarele vorbe nesocotite: Cel puțin, sosirea ta neprevăzută mă scapă de o povară.

*

Prânzul luat în oraş se dovedi o idee excelentă. Atât Dodie, cât şi Nicola se desfătau la gândul unui ospăț la restaurant şi moralul li se ridică în mod vizibil chiar pe când micul grup feminin parcurgea pe jos drumul scurt dintre Famham Court şi Rosettiȝs. Ziua friguroasă şi cenuşie de decembrie îi servise drept scuză lui Dodie pentru a se înfofoli în noul palton negru împodobit cu blană naturală şi păşea țanțoş în fruntea coloanei, pătrunzând pe uşile batante cu canaturi de sticlă ale restaurantului călduros şi impregnat de mirosuri ademenitoare, în timp ce câțiva chelneri italieni, încântători şi cu surâsul pe buze îi ieşiră înainte s-o întâmpine, ş-o despovăreze de haină, s-o facă să se simtă importantă, atrăgătoare şi în centrul atenției. Localul nu era prea mare şi un număr de persoane, venite să se regaleze cu o mâncare

aleasă, se instalaseră deja comod în separeuri, ferite de priviri indiscrete, dar lor li se rezervase o masă dosită într-o firidă. De îndată ce se aşezară, Carrie nu-şi irosi timpul şi comandă un rând de băuturi: gin cu apă tonică pentru Dodie şi Nicola, Coca-Cola pentru Lucy şi un Tio Pepe pentru sine. Apoi, alese o sticlă de vin de sorbit în timpul mesei ca să alunece mâncarea mai uşor pe gâtlej. Relaxate de efectul alcoolului şi destinse în atmosfera plăcută din micul restaurant, tensiunile dintre ele se domoliră treptat-treptat şi conversaţia deveni, dacă nu spumoasă şi strălucită, atunci rezonabil de lesnicioasă.

Nu mai fuseseră împreună de câţiva ani buni şi, la urma urmelor, aveau de recuperat o droaie de şuete şi clevetiri pentru a ajunge cu subiectele la zi. Despre vechi prieteni, cunoştinţe de demult şi rude îndepărtate. Lui Carrie i se povesti despre croazierele făcute de Dodie în Marea Mediterană şi, în special, despre o anumită insulă grecească de care se îndrăgostise mama ei. „Visul meu ar fi să-mi construiesc o căsuţă acolo”. Şi Iscodită cu întrebări insistente, Carrie le relată puţin despre Oberbeuren şi despre vraja munţilor în toiul verii, când excursionişţii poposeau peste noapte la un hotel şi unde pârtiile de schi, acoperite iarna cu zăpadă, se transformau în păşuni verzi pe care păşteau turme de vile, bălăngănind din tălăngi reverberate ca un ecou în aerul limpede şi sonor ca cristalul.

Dodie şi Nicola îşi ţinură promisiunea şi nu pomeniră niciun cuvânt despre Crăciun, Florida şi Bournemouth. Până când terminară de sorbit cafeaua, Carrie achită nota de plată, iar Lucy se pregăti de plecare. Unul dintre ospătarii îndatoritori şi amabili ieşi în stradă şi stătu pe pavajul rece, cu şorţul lung şi alb fâlfâind în bătaia vântului, până ce zări un taximetru trecând cu viteză moderată şi-i făcu semn să oprească. Carrie îi dădu lui Lucy câteva bancnote să-şi achite costul călătoriei şi o conduseră toate la plecare îmbarcând-o în siguranţă. Cocoţată pe scaunul pasagerului, Lucy coborî geamul portierei.

— Carrie, am uitat să-ţi mulţumesc. A fost o trataţie nemaipomenită.

— Plăcerea e de partea mea. Bucură-te de film. Şi o să te

sun la telefon.

— Nu lăsa să treacă prea mult timp.

— Cât mai curând posibil. N-o să pierd nicio clipă.

Nicola se dovedi a fi un spirit practic.

— Lucy, când ajungi acasă?

— Cam pe la ora şapte.

— Fii cu băgare de seamă.

— Stai liniştită.

Taxiul demară cu zgomot mare de roți şi toate trei rămaseră nemişcate pe trotuar, urmărind cum rulează de-a lungul drumului pierzându-se în depărtare, apoi se întoarseră şi începură să meargă agale în direcția fluviului. La colțul cu Famham Road, zăboviră câteva minute să-şi spună la revedere.

— Ne-am bine dispus grozav. Încălzită de masa îmbelşugată, stropită cu băutură, Dodie se simțea în stare să fie generoasă. E minunat că te-ai întors acasă. Acum, o să păstrăm legătura. Dă-ne de ştire ce plănuieşti să faci.

— 7 Ah, bineînțeles. La revedere, mamă. Carrie o sărută în grabă pe obraz. La revedere, Nicola. Ne mai vedem înainte să pleci cu avionul?

— Oh, probabil că da. O să fiu prin preajmă. Îți mulțumesc pentru prânz.

— Dacă nu ne mai întâlnim, îți urez de pe acum distracție plăcută.

— De fapt, chiar mi-am pus în gând să petrec de minune.

Se despărțiră. Carrie le privi cum se îndepărtează, două femei ridicol de identice, fiecare absorbită de propriile-i interese şi probleme. Nu se schimbaseră câtuşi de puțin. Dădu colțul, îşi continuă drumul pe jos şi cle-abia când traversă pe jumătate Podul Putney, simțind în obraji vântul pişcător, rece şi umed în rafale dinspre răsărit, îşi aminti de biletul lăsat de Sara pe masa din bucătărie, prin care o înştiințase că-i revenea sarcina să cumpere nişte legume pentru cină şi un pachet cu pliculețe de ceai Lapsang Souchong. Astfel încât, ajunsă pe Putney High Street, intră într-o băcănie ținută de un pakistanez şi se împovără cu, o conopidă mare, un mănunchi de praz şi cu o pungă de cartofi noi, mici cât nucile. Târgui de asemenea cutia cu

pliculețe de ceai, o pâine neagră cu cereale şi două sticle de vin Jacobs Creek. Tânărul chipeş din spatele tejghelei îi ambală toate cumpărăturile într-o pungă de hârtie şi-i încasă banii. „Mi-e martor Cel-de-Sus că-i o zi friguroasă în toată legea.", remarcă el. „Îi veți mulțumi lui Dumnezeu când veți sosi acasă".

Carrie încuviință, îi exprimă mulțumiri pentru amabilitatea lui şi ieşi. După-amiaza de miez de iarnă mohorâtă, cu cerul acoperit de nori, se cufunda încet-încet în amurg; maşinile goneau cu farurile aprinse şi vitrinele magazinelor revărsau prisme de lumină strălucitoare pe trotuarele jilave şi reci. Până când ajunse la casa cu terasă a prietenilor ei, familia Lumley, mâinile îi înghețaseră bocnă şi, în momentul când îşi scoase mănuşile să se opintească cu cheia în yală, încercă o senzație de durere chinuitoare. Înăuntru, aprinse luminile din vestibul, decuplă sistemul de alarmă şi se simți recunoscătoare pentru căldura din interior. Merse în bucătărie, puse punga cu cumpărături pe masă şi, îmbrăcată încă în haină, umplu cu apă ceainicul electric şi-l băgă în priză. Trase perdelele cu dungi albe şi albastre, despachetă colonialele şi, între timp, aşteptând să fiarbă apa, îşi puse un pliculeț de ceai în cană. În cele din urmă, îşi scoase haina, drapând-o pe speteaza scaunului, scotoci în geantă după agendă şi se aşează lângă telefon.

Elfrida Phipps, Poulton3s Row, Dibton. Carrie ridică receptorul şi tastă numărul de telefon. Auzi semnalul de apel la celălalt capăt al firului şi adăstă. Aşteptă mult timp, dar nu-i răspunse nimeni şi, de bună seamă, Elfrida nu se înduplecase să-şi investească banii într-un robot telefonic. Pesemne că plecase de acasă. Carrie se dădu bătută, îşi sorbi ceaiul, apoi urcă la etajul superior să-şi atârne haina în cuier şi să-şi schimbe pantofii. Coborând la parter, trase draperiile în salon şi aprinse focul în şemineu. Apoi, se întoarse în bucătărie şi încercă iarăşi s-o găsească pe Elfrida. Încă o dată şi tot fără rezultat. După a treia tentativă, răstimp în care curățase de coajă cartofii, spălase şi tăiase bucăți conopida şi preparase un sos marinat din untdelemn, bulion; puțin oțet şi diverse mirodenii pentru pieptul de pui, începu să se neliniştească. În definitiv, trecuse destulă vreme de

când nu mai ţinuseră legătura. Elfrida nu comunicase niciodată prin scrisori cu prietenele sau rudele mai apropiate, preferând să telefoneze, dar, ori de câte ori o căutase, o găsise mereu acolo. Pasămite, un gând îngrozitor i se năzări: murise. Această posibilitate îi trăsni din senin în cap, însă, apoi biruiră bunul simţ şi judecata sănătoasă, ştiind că dacă i s-ar fi întâmplat ceva Elfridei, Jeffrey ar fi încunoştinţat-o până acum.

Jeffrey! Se repezi să-i dea telefon tatălui. Cu siguranţă că Jeffrey cunoştea locul în care se afla verişoara lui. Carrie învăţase pe de rost numărul de telefon de la Emblo Cottage, aşa că ridică din nou receptorul şi apăsă pe taste să obţină legătura. De data aceasta, încercarea îi fu încununată de succes şi Jeffrey îi răspunde aproape imediat.

— Jeffrey Sutton, la telefon!

— Jeffrey, sunt Carrie".

— Scumpa mea, ce faci?

— Bine, doar că tremur de frig.

— Nu-i aşa că e o vreme infernală? Pe ţărmul ăsta stâncos, aproape ne mătură vântul cu tot cu casă.

— Cum. O mai duc Serena, Ben şi Amy?

— Mersi de întrebare, sunt cu toţii sănătoşi. Serena a plecat cu maşina să-i aducă înapoi de la şcoală, aşa că stau singur, completez file de cec pentru notele de plată. Cu ce pot să te-ajut?

— Te întrerupi pentru câteva momente să vorbeşti cu mine?

— Cât o să dureze discuţia asta?

— Cam o oră.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce se-ntâmplă?

— O caut pe Elfrida... Am tot sunat la numărul ei din Dibton, dar nu răspunde.

— Nu-i acolo.

— Nu-i acasă?!

— E în Scoţia.

— Ce face în Scoţia?

— A plecat luna trecută. Stă acolo de atunci.

— De ce nu mi-ai spus când ţi-am dat telefon acum o săptămână?

— Păreau să fie alte lucruri de discutat, cu mult mai importante. Ca de pildă, despre tine.

— Da. Carrie se simți oarecum stânjenită. Ei bine, îmi cer scuze.

— Nu mi-am dat seama că locul în care se află Elfrida are însemnătate pentru tine.

— Păi, mă interesează acum. De ce a plecat în Scoția?

— E o poveste lungă, spuse Jeffrey şi începu să-i istorisească cu de-amănuntul.

Ascultând cu oarecare groază întâmplarea tristă, Carrie se pomeni că devine din ce în ce mai dezorientată. O cunoştea pe Elfrida foarte bine. Ştia că era o femeie bună la suflet, impulsivă şi înflăcărată, care nu se frământase niciodată prea mult cu gândul la ziua de mâine. Dar, chiar şi aşa, tot şirul de întâmplări îi suna a precipitare.

Dând glas primei idei care-i trecu prin minte, Carrie întrebă:

— S-a îndrăgostit de acest bărbat?

— Habar n-am, Carrie. Zău că nu pricep nici în ruptul capului ce se petrece. Mi-a înşirat toată tărăşenia la telefon şi părea să fie mai degrabă îndurerată decât euforică.

— În cazul ăsta, înseamnă cu nu-i amorezată de el. Îi poartă de grijă cu afecțiune şi nimic mai mult.

— Mi-a spus că el a rugat-o să meargă împreună pentru ca să-i țină companie şi să-şi găsească mângâierea, iar Elfrida a acceptat.

— Ce fel de mângâiere, dacă-mi ceri părerea?

— Plănuiau să pornească la drum cu maşina în ziua următoare şi să întreprindă lunga călătorie în tihnă, fără că se omoare cu graba.

— Şi prin ce parte a Scoției hălăduiesc?

— În comitatul Sutherland. În extremitatea nordică. Am adresa şi numărul de telefon pe aici, pe undeva. Nu voiam ca Elfrida să dispară în toiul iernii fără ca nimeni să ştie unde se află.

— Ați păstrat legătura de când a ajuns acolo?

— Nu, îmi imaginez că are alte treburi care-i absorb timpul şi atenția.

Lui Carrie i se zădărniciseră speranțele şi i se încurcaseră

socotelile.

— Of, la naiba! exclamă ea cu ciudă.

— Ce te frământă?

— Aveam cu adevărat nevoier de Elfrida. Trebuia neapărat să dau de ea. Să vorbesc cu ea.

— S-a ivit vreo problemă?

— Chiar aşa.

— Cu tine?

— Nu, cu nepoata ta, Lucy Wesley.

— Explică-mi, te rog.

Astfel că veni rândul lui Carrie să-i povestească, să-l lămurească pe tatăl ei, în cât mai puțin cuvinte cu putință, asupra situației disperate care domnea la Famham Court; Nicola pe punctul să urce la bordul avionului ca să-şi petreacă sărbătorile Crăciunului în Florida alături de noul ei iubit american; Lucy refuzând s-o însoțească, Dodie opunându-se să rămână acasă cu Lucy şi plănuind în schimb un sezon monden şi festiv la Hotel Palace în eleganta stațiune maritimă Bournemouth. Şi atât Nicola, cât şi Dodie împotrivindu-se să ajungă la un compromis sau să renunțe la capricii.

— Iată-mă deci în impas, conchise Carrie.

— Ce ştii despre tatăl lui Lucy?

— Pleacă la schi. Nu vrea s-o ia cu el. Totu-i îngrozitor de nedrept, Lucy e o copilă atât de drăguță, merită mai mult cu prisosință. Nu mă incomodează să ne petrecem Crăciunul împreună, dar n-am nici cămin, nici slujbă sau altceva, aşa că, în ultimă instanță, m-am gândit la Elfrida.

— Ar trebui să veniți la noi. Jeffrey părea chinuit de culpabilitate şi Carrie se grăbi să-l liniştească.

— Jeffrey, nu putem cu niciun chip să apărem şi noi la Emblo. Nu-i suficient spațiu şi n-am proceda cinstit față de Serena.

— Atunci, de ce nu-i dai telefon Elfridei în Scoția? în cel mai rău caz, te refuză, dar, în plus, i-ar plăcea să stea la taifas cu tine. În felul ăsta, ai putea să auzi chiar din gura ei întreaga istorie cu domnul Blundell şi astfel ți-ai forma o imagine mai clară a situației.

Carrie şovăia.

— N-aş comite o indiscreţie, deranjând-o în intimitatea ei?

— Nu cred.

— N-am văzut-o şi n-am mai vorbit cu Elfrida de mult timp.

— Un motiv cu atât mai întemeiat să-i telefonezi. Ascultă, nu închide, mă duc să caut numărul şi adresa ei. Le-am pus spre păstrare undeva...

Carrie aşteptă cu receptorul la ureche. Răzbăteau zgomote uşoare, scârţâiturile sertarelor deschise şi închise cu putere, foşnet de hârtii. E o idee stupidă, îşi spuse în sinea ei. Nu ne stă în putinţă să străbatem atâta drum doar ca să ne petrecem Crăciunul acolo. Şi apoi, o altă voce, lăuntrică, îi replică: „La urma urmelor, de ce nu?"

— Carrie? Jeffrey se întoarse. Ai la îndemână un pix şi o bucăţică de hârtie? în grabă, Carrie scotoci în jur, găsi lista de cumpărături lăsată de Sara şi un stilou cu pastă vârât într-o ulcică vărgată cu dungi dalbe şi albastre. Iată numărul de telefon. Carrie îl notă. Şi asta-i adresa, Estate House, Creagan, Sutherland.

— Sună teribil de grandios.

— Mă îndoiesc că-i aşa.

— Cum se scrie corect Creagan?

Jeffrey îi dictă literă cu literă.

— Poate că n-ar strica să-i trimit o scrisoare. Carrie începea să-şi piardă cumpătul.

— E neconvingător şi neavenit. Şi, pe deasupra, durează prea mult, foloseşte timpul cât îl ai. Dă-i telefon. Chiar acum. Vorbeşte cu Elfrida. Şi, Carrie...

— Da.

— Transmite-i salutările mele afectuoase.

Oscar

În miezul iernii, ţinuturile scoţiene căpătaseră un aspect straniu şi ostil, deşirându-se monoton pe sub văzduhul înălbit şi măturat de vânt. Dealurile, descriind o curbă până înspre coasta stâncoasă, erau deja încununate cu sloiuri de gheaţă, iar zăpada se contopea cu tălăzuiri de nouri, astfel încât crestele colinelor se pierdeau în depărtare, voalate şi

înceţoşate, parcă absorbite deja de tăriile cereşti tânguioase.

Oscar se trezise într-un tărâm străin, fiindcă nu-şi amintea ca peisajul să fi arătat astfel. Întotdeauna, copil fiind, venise în timpul verii să-şi viziteze bunica la Corrydale şi, în plină vară, în această regiune de miazănoapte atât de îndepărtată, după-amiezile se lungiseră din ce în ce mai mult până la ora zece sau unsprezece seara; când venea timpul de culcare, umbrele copacilor se aşterneau alungite şi tremurătoare peste pajiştile aurite, scăldate de apusul soarelui.

Oscar se plimba cu Horace. Părăsise casa imediat după prânz, pornind la drum înarmat cu un baston solid care să-i servească de reazem şi protejat împotriva frigului de o pufoaică matlasată cu lână tunsă şi cu o veche căciulă de tweed îndesată peste urechi şi frunte.

Purta ghete butucănoase şi solide, anume confecţionalo pentru excursii pe jos la ţară sau în provincie, şi de îndată ce traversă străduţele micului oraş şi urcă pe povârnişul dealului până la stâlpii de poartă ce străjuiau lorenul de golf, se simţi în stare să-şi iuţească paşii. După un timp, uită de senzaţia de rece şi deveni conştient de propriu-i trup, încălzit de efort pe sub straturile de lână, şi de ritmul accelerat al bătăilor de inimă.

Horace zburda vesel înainte şi apucară de-a lungul unei cărări, pe o colină înaltă, mai sus de terenurile de golf, şerpuind printre tufişuri de grozamă. După o milă şi ceva, această potecă ducea la o barieră şi se unduia mai departe pe lângă şinele unei căi ferate scoase din uz, acolo unde odinioară, venind din Londra, Oscar îşi croise drum spre Creagan, hurducat în vagonul de tren, pe o mică linie derivată, cu multe halte la pasajele de nivel şi bariere la întretăierea şoselei cu calea ferată.

Marea se întindea nesfârşită în partea dreaptă, dincolo de coasta nisipoasă, ondulată de dune, de culoarea oţelului sub cerul hibernal, mohorâtă, cu apele retrase în reflux. Se opri să asculte zvonurile din depărtare şi auzi talazurile spărgându-se de ţărm, mânate din larg de vânturi, şi ţipetele stridente scoase de pescăruşi. Contemplând martinii-cherchezi în zbor cu fâlfâiri uşoare, observă cu surprindere că pe terenul din vecinătate se găseau câţiva jucători de golf

temerari, siluete înveşmântate în culori vii, cărându-şi crosele în cărucioare cu rotile şi mergând cu paşi mari pe porţiunile de parcurs cu iarbă întreţinute cu grijă unde urmează să cadă mingile bine ţintite. Îşi aducea aminte că, pe vremea când bunica lui jucase golf, îşi angajase totdeauna un om de mingi care o însoţea trăgând după sine echipamentul cu bastoane, de fiecare dată aceeaşi persoană, un bătrân netrebnic pe nume Sandy, care cunoştea ca-n palmă toate curburile şi obstacolele de pe porţiunea. De pajişte şi de pe fâşia de verdeaţă din jurul unei găuri şi o sfătuia în consecinţă. Pentru o bună bucată de timp, Sandy se aflase în pragul alcoolismului, dar, atunci când aducea şi strângea mingile pentru doamna MCLellan, afişa o mină de judecător sobru şi se comporta cum se cuvine.

Vechiul terasament de cale ferată se pierdea într-un desiş de genistră, şi ocolind această porţiune de teren, Oscar se văzu ajuns la capătul traseului plan, în punctul de cotitură, la cel de-al nouălea reper pentru minge la jocul de golf. Acum, i se dezvălui următoarea porţiune a liniei de coastă, un alt sân de mare, larg şi puţin adânc, un dig vechi şi un mănunchi de colibe pescăreşti, înghesuite una într-alta, cu un singur cât, chircite la pământ sub bătaia vântului.

Abia atunci, desluşi murmur de glasuri: un bărbat strigând, zvon de conversaţie. Întoarse capul în direcţia aceea şi zări, cu mult mai jos, un grup de patru bărbaţi îndreptându-se către ţinta pentru mingea de golf. Oscar deveni imediat prevăzător, temându-se că unul dintre bărbaţi ar putea fi maiorul Billicliffe, că s-ar putea întâmpla să fie depistat şi silit la schimburi de amabilităţi, prezentări protocolare şi discuţii joviale. Rămase neclintit, ţintuit locului, sperând să devină invizibil, dar temerile lui, din fericire, se dovediră a fi nefondate. Maiorul Billicliffe, înalt ca o prăjină, cu picioarele ciolănoase drapate în pantaloni de golf bufanţi din tweed, nu făcea parte din grup. În schimb, Oscar văzu patru forme corporale robuste, încotoşmănate în canadiene viu colorate şi în pantaloni impermeabili, purtând pantofi sport albi şi şepci americane cu cozoroc lung, tras peste frunte. Maiorul Billicliffe n-ar fi fost niciodată atât de modern.

*

Maiorul Billicliffe reprezenta principalul motiv pentru care Oscar stătuse retras şi nu scosese capul la lumină chiar de la sosirea în Creagan. Din răstimp în răstimp, îmboldit de Elfrida, trecuse în fugă peste drum la supermarket să se aprovizioneze cu bere, să ia o franzelă, plimbările lui zilnice reducându-se la o scurtă incursiune până la chioşcul de ziare cu „The Times" şi „Telegraph". În aceste împrejurări, căsca bine ochii cu vigilenţă, în eventualitatea că Billicliffe l-ar fi zărit din întâmplare şi s-ar fi năpustit spre el cu un aer afabil, salutându-l gălăgios şi invitându-l în casa-i îngrozitoare.

Elfrida considera că Oscar dădea dovadă de nevolnicie.

— E inofensiv, Oscar, doar un bătrân neghiob. Trebuie să fii ferm dacă-l întâlneşti. Politicos, dar ferm.

— Un om îngrozitor de plicticos.

— Nu poţi să te tupilezi în casă, chircit de frică, pentru tot restul vieţii. E ridicol.

— Mă tupilez înăuntru fiindcă vremea-i urâtă, pentru a nu spune decât atât.

— Mofturi! Ţi-ai petrecut toată ziua de sâmbătă adunând cu grebla frunzele căzute în grădină, pe o ploaie cu băşici.

— Billicliffe nu poate intra în grădina mea.

— În schimb, nu-i exclus să te vadă întâmplător peste zid. E gogeamite găliganul.

— Puşchea-ţi pe limbă!

Această plimbare cu Horace era prima incursiune adevărată în împrejurimile rurale, departe de orăşel, şi se aventurase la drum deoarece, dintr-odată, se simţise neliniştit, copleşit de nervozitate, şi conştient de nevoia fizică să-şi dezmorţească picioarele. Până şi perspectiva întâlnirii întâmplătoare cu maiorul Billicliffe nu-l descurajă şi, aşa cum subliniase Elfrida deseori, nu putea să-şi petreacă restul zilelor pitulat în casă şi ghemuit în dosul canapelei de fiecare dată când apăsa cineva pe soneria uşii principale.

Totul i se părea nefast: Billicliffe, administratorul pensionat al moşiei Corrydale, era chiar omul care luase în păstrare cheia de la Estate House şi, scurta vizită făcută acestuia pentru a intra în posesia cheii cu pricina, fusese

prioritatea lor.

Ocazia nu era prielnică. La capătul unei lungi călătorii care durase două zile încheiate, cu maşina din Hampshire în vreme de iarnă, atât Oscar, cât şi Elfrida erau extenuaţi. Circulaseră pe autostrada A1, înfruntând ploaia neîntreruptă, camioanele de cursă lungă şi şoferii maniaci care goneau nebuneşte, depăşind limita de viteză, spre rutele îndepărtate. Trecând hotarul dintre Anglia şi Scoţia, aburcînd pe Soutra, burniţa se transformase în lapoviţă, apoi în ninsoare, iar condiţiile deveniseră şi mai riscante.

Elfrida îi propusese să se oprească încă o dată pentru o noapte odihnitoare, dar Oscar îşi dorise pur şi simplu să ajungă cât mai repede acolo, aşa că zoriră mai departe, afundându-se tot mai mult în direcţia nordului. Pe piscul muntelui Drumochter, zăpada se aşternuse adânc, în straturi înalte de şase toţi şi se târâră anevoie, în spatele peretelui protector rabatabil al unui autocamion articulat, nădăjduind că dacă s-ar fi abătut vreo nenorocire, atunci camionul ar fi fost lovit primul.

Întunericul cobora devreme şi străbătură ultimele mile în condiţii nocturne. Totodată, Oscar se pomeni că memoria îi slăbise şi îl derută noul sistem de şosele şi drumuri de centură construite de când îşi întreprinsese ol vizitele prelungite, cu atâta vreme în urmă, în perioada copilăriei şi adolescenţei.

— De ce trebuie să se schimbe totul? se căina el arţăgos, sforţându-se să descifreze harta la lumina lanternei.

— Pentru binele tuturor, îi răspunse Elfrida cu fermitate. Cel puţin, nu ne înghesuim pe o şosea cu o singură bandă de circulaţie.

În cele din urmă, traversară noul pod care se arcuia peste estuarul îngust.

— Odinioară, îşi aminti Oscar, trebuia să trecem cu maşina peste dealuri pe o distanţă de cinci mile până ajungeam în interiorul ţării, departe de mare.

— Vezi? Lucrurile s-au îmbunătăţit. Încotro ne îndreptăm acum?

— Virăm la stânga, ne întoarcem pe vechiul drum care merge spre vest.

— Mai există încă vechiul drum?

— Dacă nu, planurile noastre sunt zădărnicite.

Dar drumul dăinuia acolo şi, în întuneric, părăsiră şoseaua cu sensuri de circulație separate prin benzi de beton şi pătrunseră în ținuturile rurale. De-acum, Elfrida se simțea istovită. Descoperirea casei lui Billicliffe reprezenta ultima picătură care varsă paharul. „Locuieşte în căsuța de țară ocupată altă dată de bătrânul Ferguson", îi spusese Hector lui Oscar, când îi ceruse lămuriri şi îndrumări. „Îți aminteşti de el, a fost pe timpuri inspectorul-şef silvic. Cârmeşte spre intrarea principală şi lasă-te condus de instinct. O să-i dau telefon şi o să-l anunț că vii".

Dar, într-un fel sau altul, pe beznă, îşi pierduseră simțul de orientare şi nu nimeriseră porțile. Prea târziu, Oscar văzu reclama luminoasă licărind cu sclipiri uşoare şi intermitente pe când treceau:

CORRYDALE COUNTRY HOUSE HOTEL A.A. R.A.C.

* ***

Trebuia să găsească un loc permis virajelor şi de-acolo să se înapoieze pe acelaşi drum. Această manevră ceru mult timp şi efort, iar punctul de cotitură se dovedi a fi curtea unei ferme, înglodată în noroi, cu un dulău care lătra feroce. Făcură cale întoarsă cu viteza melcului, dar de această dată cu un părelnic succes; odată pătrunsă maşina pe poartă, Oscar privi cercetător de jur-împrejur, străduindu-se să descopere vreun reper. Sfârşi însă prin a se zăpăci şi mai tare.

— Nu-mi amintesc absolut nimic, se lamentă el pe un ton jalnic, de parcă propria-i amnezie i s-ar fi datorat numai Elfridei.

— Lucrurile se schimbă, Oscar. Timpurile se schimbă.

— Nu văd o singură casă afurisită nicăieri.

— Ei bine, nu putem decât să ne rotim cu maşina în cerc pentru tot restul nopții. Elfrida părea să fi ajuns la disperare. Oscar speră că ea nu-şi pierduse cumpătul: se comportase cu un calm imperturbabil timp de două zile şi nu credea că ar putea să suporte dacă ea s-ar fi enervat peste măsură.

— Eşti sigur că suntem pe drumul cel bun?

Dar de-acum, Oscar se îndoia în sinea lui de toate. Nu mai

era convins de nimic.

— Poate că suntem prea bătrâni pentru goana asta după himere, spuse el cu tristețe.

— Oh, nu fi ridicol, bineînțeles că nu. Şi nu umblăm după ceva inaccesibil, ci după o simplă cheie. Tot ce-avem de făcut e să găsim căsuța aia stupidă.

Ceea ce reuşiră într-un târziu, fireşte, printr-o pură întâmplare. Apucară la stânga pe drumul, brăzdat de făgaşe, care părea să nu ducă nicăieri, dar, dintr-odată, o luminiță prinse a pâlpâi printre arborii golaşi, ivindu-li-se înainte o poartă larg deschisă şi o cale scurtă de acces la o casă mică şi izolată din piatră, cu o singură fereastră acoperită cu o perdea prin care licărea dinăuntru o lumină slabă.

— Asta o fi? întrebă Elfrida pe un ton plin de îndoială. Oscar o recunoscu uşor. Şi-o reaminti. Răsuflă uşurat. — Asta e, îi răspunse.

— Slavă Ție, Doamne!

Maşina cârmi spre poartă şi opri în fața căsuței, în scrâşnet de roți pe aleea prunduită. Farurile automobilului iluminau o verandă rustică de lemn şi o uşă închisă. Pe neaşteptate, aproape speriindu-i de moarte, o cacofonie de lătrături răguşite şi furioase, urlete lugubre, sfâşie liniştea.

— Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Elfrida.

— Un câine, observă Oscar.

— Un boxer. Un Rottweiler. Un cerber. Câinele din Baskerville. Nu cobor din maşină. Prefer să-mi păstrez – nevătămate toate mădularele.

Şi apoi se auziră un glas arțăgos, ştrigând cu mânie, şi zgomot de uşă trântită. Lătratul înfricoşător conteni. Pe bancheta din spate, bietul şi răbdătorul Horace stătea pe labe şi iscodea sfios cu ochi somnoroşi pe geamul portierei. Era cât se poate de clar că nici el nu dorea să-şi pună pielea la vătămat. Aşteptară.

— Luăm doar cheia şi ne vedem de drum. Fără plezanterii, spuse Oscar.

— Cum vrei.

Uşa căsuței se deschise. Înăuntru, într-un vestibul, tremura o lumină difuză. O siluetă înaltă şi costelivă se profilă stângace în prag, îndoind din genunchi să străpungă

cu privirea pe sub buiandrugul scund şi cu o mână pusă streaşină la och [pentru a se feri de strălucirea orbitoare a farurilor. Îndatoritori, le stinseră.

— Tu eşti? Blundell? Stăteam în aşteptare...

Nu-şi încheie propoziția, lăsând-o pur şi simplu să plutească în aer.

Oscar şi Elfrida coborâră din maşină, amândoi anchilozați şi frânți de oboseală. Oscar îşi simțea încheieturile pârâind, gata să-i plesnească. Afară, era un ger aspru.

— Îmi pare rău, se scuză el, deşi n-am fi putut cu niciun chip să ajungem mai devreme. E greu să conduci maşina prin beznă. Toate împrejurimile mi-au devenit necunoscute. Am venit după cheie şi apoi...

Intenționase să spună: „o să ne urmăm calea", dar maiorul Billicliffe îi reteză vorba.

— Desigur. Am pus cheia la îndemână. Haideți cu mine înăuntru. Tocmai mă pregăteam să beau un lichior. Vă invit la un pahar.

— Păi...

— Mă bucur că te văd. Aşteptam cu nerăbdare. Intrați, nu mai stați în frig.

Se dădu la o parte, făcându-le loc să treacă, ținând uşa deschisă în mod ospitalier şi, după o clipă de ezitare, Oscar capitulă, deşi tot ce-şi dorea era să nu mai întârzie niciun moment, să încheie această călătorie hidoasă, să ajungă în Creagan şi să-şi ia casa în stăpânire. Dar se părea că se pricopsiseră, dragă Doamne, cu o ocazie mondenă, cu băuturi şi conversație intimă.

— Îți mulțumesc, spuse el, şi întinse mâna s-o îndrume pe Elfrida în față. Ți-o prezint pe prietena mea, Elfrida Phipps. Am condus maşina pe rând.

— Splendid! Splendid! Ați făcut un drum al naibii de lung. Încântat să vă cunosc, doamnă. Îi luă mâna şi, preț de câteva minute exasperante, Oscar crezu că intenționa să i-o sărute, atât de galante şi desuete erau manierele maiorului.

— Bună seara, spuse Elfrida.

— Acum, haideți să închidem uşa şi să împiedicăm pătrunderea frigului ăstuia blestemat. Veniți cu mine.

Îl urmară într-un salon mic, cu tavan scund, unde un foc

minuscul pâlpâind în vatra căminului acoperit cu plăci de ceramică nu prididea să încălzească atmosfera. Totul în jur părea să fie într-o stare jalnică de dezordine. Un talmeş-balmeş, un haos de nedescris: fotolii de piele curbate la mijloc şi lăsate într-o parte, un covor uzat şi boţit, o carpetă plină de păr de câine, scrumiere umplute până sus cu scrum de pipă.

În spatele camerei se găsea o altă uşă, dincolo de care fusese mazilit câinele furios. Scâncete şi răsuflări greoaie răzbăteau de acolo şi, din când în când, se auzeau zgomotul unei lovituri puternice şi zornăit de zgardă metalică, în timp ce frustrată peste măsură, bruta întemniţată se năpustea cu toată greutatea în tăblia uşii.

În mod destul de natural, Elfrida începu să dea semne de nervozitate.

— Ce rasă e? întrebă ea.

— Labrador, îi răspunse maiorul Billicliffe. O căţea scumpă şi bătrână. N-ar face rău nici măcar unei muşte.

Deasupra căminului, se găsea o poliţă, înţesată cu un sortiment impresionant de obiecte: halbe patinate de vreme, o minge de golf, un ceasornic încremenit la ora douăsprezece fără un sfert, câteva ilustrate şi invitaţii cu colţurile îndoite şi o cutie de piele în care maiorul Billicliffe îşi ţinea aparatul auditiv. Înainte de orice altceva, maiorul îşi recuperă acest aparat acustic pentru cori

Jarea surzenie! şi se apucă să-l potrivească pe urechea clăpăugă şi roşcată. Oscar şi Elfrida urmăreau cu fascinaţie cum şi-l regla producând unele scârţâituri cu vârful arătătorului. Reveni apoi lângă ei, afişând o expresie de deplină satisfacţie ca şi cum o misiune dificilă ar fi fost îndeplinită cu mare succes.

— Aşa-i cu mult mai bine. Îl scot deseori. Câteodată, uit unde l-am spus. Acum, cu ce pot să vă servesc?

Îşi croi drum cu greu spre o măsuţă pe rotile şubredă, încărcată cu sticle şi cu două sau trei pahare pătate aşezate pe etajera de jos.

— Barul e deschis.

Oscar tânjea după o ceaşcă de ceai fierbinte, dar ştia că i-ar fi luat prea mult timp să-l prepare.

— Un whisky scoțian ar merge de minune. Foarte mic. Cu mult sifon.

— Şi doamna?

Elfrida arăta puțin derutată. Şi ea râvnea la o ceaşcă de ceai. Dar spuse cu curaj:

— Un pahar cu vin de Xeres?

— Am pe undeva, pe aici. Unde-i sticla? Maiorul o scoase la iveală, săltând-o în sus ca pe un trofeu. Nu mai conținea decât o mică parte de lichid. De-ajuns pentru o porție.

Billicliffe sporovăia întruna în timp ce turna băuturile. Oscar şi Elfrida stăteau lângă focul jalnic, neîncumetându-se să-l «întrerupă.

— Mă tem că gospodăria a căzut în paragină în zilele bătrâneții mele. Nevasta mi-a murit, ştiți, cu câțiva ani în urmă. Îi simt lipsa al naibii de tare, dar ce pot să fac? Am o muiere care vine să deretice. Oscar observa cum mânuia neîndemânatic sticlele şi cana cu toartă, murdărind de jur-împrejur, împroşcând sifon pe covor, ridicând un pahar cu mâna tremurândă. Privit cu atenție, maiorul Billicliffe aducea oarecum cu o epavă hodorogită, bicisnic şi jigărit, cu genunchii întorşi înăuntru, cu picioare strâmbe în formă de x ca o mârțoagă de cal târâtă pe ultimul drum la abator, cu țurloaiele în ciorapi subțiri care sfârşeau într-o pereche de bocanci grosolani, enormi, negri şi nelustruiți. Țeasta îi era pleşuvă, acoperită pe alocuri cu câteva şuvițe de păr încărunțit, iar ochii apătoşi, acoperiți cu urdori pe marginea pleoapelor. Mustața i se pătase de tutun şi dinții gălbejiți şi inegali i se strâmbaseră. Îi venea oricui greu să şi-l închipuie ca pe un ofițer spilcuit şi țanțoş într-un regiment al armatei britanice.

— Hector m-a sunat la telefon să-mi spună că vii. Sunt încântat. Era şi timpul să împrospătăm locurile cu sânge nou. Cum o mai duce bătrânul? Ciudat că nu ne-am întâlnit până acum, tu şi cu mine, deşi de atunci, au trecut ani... M-am stabilit aici chiar prin anii şaizeci, reformat din serviciul armatei. Ei bine, nu chiar. Am urmat mai întâi un curs de pregătire în Cirencester, trebuia să mă recalific. Pentru administrator de moşie. Nu-i o slujbă care poate fi îndeplinită de orice nătărău. Cu destule foloase şi bănoasă. Nevastă-

mea, sărăcuța, se simțea cam însingurată. Plimba câinii. Şi bătrânul televizor a salvat-o de plictiseală.

Reuşise într-un târziu să le prepare băuturjje şi acum, ținând câte un pahar în fiecare mână, venea țârşâind picioarele să le distribuie oaspeților.

— Whisky-ul arată cam diluat. Eşti sigur că-i în ordine?

— Perfect! minți Oscar.

Maiorul Billicliffe se întoarse la măsuța cu rotile să-şi astâmpere propria-i sete, care părea să se ostoiască doar cu o mare cantitate de whisky turnat într-un pahar fără picior, cu marginile drepte.

— S-ar cuveni să fie pe-aici nişte gustări. Biscuiți crocanți sau o pungă cu cartofi pai bine prăjiți. Luați loc, laceți-vă, comozi.

— Nu putem să stăm prea mult.

— Nu durează decât cinci minute să ajungeți în Creagan. Fără alternativă, Oscar şi Elfrida se aşezară unul lângă celălalt pe marginea canapelei, Duhnea a câine. Dincolo de covoraşul pus în fața căminului, maiorul Billicliffe se prăvăli de la colosala-i înălțime în singurul fotoliu, cu genunchii noduroşi, plini de umflături, îndoiți sub pantalonii bufanți, roşi, din tweed.

— Am ieşit la pensie acum, se-nțelege. Amabil din parloa lui Hector că mi-a îngăduit să cumpăr căsuța asta, dar stătea părăsită oricum. Iar lui Hughie nu i-a păsat de proprietate nici cât o ceapă degerată. Zilele cultivării pământului şi ale gospodăriilor țărăneşti îngrijite au apus pentru totdeauna. Nu mai există decât antreprenori acum. Maşinării gigantice, afurisite. Mi-a plăcut să lucrez pentru Hector, dar n-a durat prea mult timp. Hector a plecat, a venit Hughie şi, la drept vorbind, a stârnit cu apucăturile lui emoții puternice. Orgii, obişnuia să dea petreceri desfrânate în casa mare. Blestemate dezmățuri în toată regula. Dezonorant pentru ol. A servit drept exemplu de depravare. E bună băutura? Nu mă-nțelegeam deloc cu individul. Otreapă, cum se spune în Marina Regală, dar pe atunci mă săturasem până peste cap şi eram gata să mă retrag. Acum, lucrurile stau cu totul altfel. Hughie a şters-o în Barbados, după ce a vândut la licitație proprietatea. E hotel acum. Probabil că ați văzut

firma. Numai geamuri turnate, sticlă de oglinzi şi săli de baie. Şi preţurile de la bar sunt jaf la drumul mare. Nu trec niciodată pe-acolo. Şi tot ce-a mai rămas din moşie e casa arendaşului, iar tânărul Thompson – taică-su a fost fermier cu locuinţă de serviciu – a cumpărat-o când s-a lichidat proprietatea funciară. Se pare că se descurcă bine. Dar eu nu mă apropii niciodată de hotel. V-am spus. Mă delectez la clubul de golf. Jucaţi golf? Ne-am strânge într-un mic grup straşnic şi am petrece minunat acolo. Ar trebui să vă înscrieţi. V-aş înregistra eu numele dacă vreţi. E la o aruncătură de băţ de Estate House. A locuit acolo mulţi ani un cuplu de bătrâni cumsecade. Se numeau Cochrane. Apoi, el a căzut bolnav la pat şi a dat ortul popii, iar ea s-a mutat în sud la fiică-sa. Pasămite, aţi avut noroc. Apoi, e doamna Snead... supraveghează şi îngrijeşte de casă. Vine şi pleacă. Socot că Hector îi plăteşte în avans pentru servicii. Nu v-a spus de ea?

Oscar încuviinţă din cap.

— O femeie de treabă. O femeie cumsecade. Ne-am întâlnit în măcelărie. Mi-a zis că a pus boilerul în funcţiune. Nu mai e responsabilitatea mea, altminteri m-aş fi strecurat înăuntru pentru o inspecţie riguroasă.

Adus în culmea disperării, Oscar îl chestionă: – Cheia?

Dezorientat, maiorul Billicliffe încruntă din sprâncene. — Poftim?

— Cheia de la Estate House. Dacă ne-o daţi, nu vă mai reţinem.

— Ah, da. Am pus-o în bună păstrare pe undeva. Dădu de duşcă tăria dintr-o singură răsuflare, ca un băutor de forţă, lăsă jos paharul gol şi se săltă în picioare. Străbătu camera îndreptându-se către o veche masă de scris cu capac-rulou, larg deschis şi în care domnea o harababură haotică. Îndoit de şale, cotrobăi cu disperare pentru câteva minute, dibuind prin compartimente şi colţişoare retrase, deschizând şi trântind sertare. Într-un sfârşit, exclamă: „Evrika!” şi ridică ţinând strâns o cheie demodată, legată cu o etichetă mototolită.

— Ştiam c-am pus-o undeva. Cam uit în ultima vreme, mi-a slăbit memoria.

Oscar şi Elfrida îşi terminară băuturile sărăcăcioase şi se sculară cu hotărâre în picioare. Oscar luă cheia din mâna maiorului Billicliffe.

— Îți mulțumesc. Îmi pare rău că v-am deranjat.

— Niciun deranj. E excelent să am puțină companie. Şi țineți minte, mă găsiți aproape zilnic la club. Nu mai joc aşa de mult cum obişnuiam altă dată. Dar e bine să-ți încerci din când în când puterile cu câțiva fârtați şi să mănânci un sandviş gustos la bar. Oscar şi Elfrida porniră spre uşă. Trebuie să repetați vizita. Şi poate că o să trec şi eu pe la Estate House. Să văd cum v-ați Instalat. Elfrida surâse cu un colț al gurii.

— Bineînțeles, spuse ea. Însă nu ne vizitați numaidecât. Oscar nu s-a simțit prea bine şi avem nevoie de timp să ne acomodăm.

— Fireşte, fireşte. Dar cu siguranță că o să ne vedem prin preajmă.

Acum, la mijlocul lungii plimbări, Oscar zăbovi în loc să-i privească pe jucătorii de golf, încredințat şi liniştit totodată că temutul maior Billicliffe nu făcea parte din grupul celor patru. Oamenii se plasaseră deja pe poziții, îşi aleseră crosele şi, nevrând să-i inoportuneze sau să le distragă atenția, Oscar rămase nemişcat până când ultimul jucător lovi mingea în ceea ce părea să fie orbita. Lumina murea încet în înaltul văzduhului şi lui Oscar îi trecu prin minte că amatorii de golf trebuiau să mărească compasul dacă intenționau să se întoarcă în club înainte de lăsarea întunericului. Unul dintre jucători se aplecă să-şi recupereze suportul pentru minge şi, pe când stătea încovoiat, îl zări pe Oscar.

Peste porțiunea deluroasă de parcurs cu iarbă, privirile li se încrucişară preț de o secundă. Celălalt bărbat ridică mâna să-l salute sau poate, pur şi simplu, ca semn de recunoştință pentru considerația lui Oscar. Oscar îi răspunse la salut. Apoi, jucătorul de golf îşi vârî crosa în sac, apucă de mâner căruciorul pe rotile şi porni după prietenii săi. Oscar îl urmări din ochi cum se îndepărtează, o matahală de om, înalt şi zdravăn, îmbrăcat într-o jachetă roşie-intens şi pantalon impermeabil, de un albastru strălucitor. Se întrebă dacă era un vizitator în Creagan – venit pesemne din Statele

Unite – sau vreun rezident local. După câteva momente, străinul dispăru îndărătul unui obstacol de teren, anume amenajat în formă de moviliță de nisip pentru golf, împânzită de grqzamă, iar Oscar şi cu Horace îşi continuară drumul.

Începea să obosească. Mai jos, între terenul de golf şi duneț văzu făgaşul pietros bătut de tractoarele angajaților însărcinați cu întreținerea parcursului de iarbă, care ducea înapoi spre oraş. De partea cealaltă, şerpuia țărmul de mare descriind o buclă lungă şi înainte, în depărtare, putea desluşi, proiectate în chip de siluete pe fondul norilor cenuşii, acoperişurile răzlețe, cu terase, şi vârful de clopotniță al bisericii, în formă de săgeată. Efectul era sumbru ca într-o gravură veche. I se părea că i se aşternea în față cale lungă şi se întrebă dacă nu cumva se înhămase la o treabă mult prea grea. Dar, apoi, observă micul adăpost clădit din bârne de lemn, ridicat pentru refugiul jucătorilor de golf prinşi de o ploaie torențială sau simțind nevoia să-şi odihnească picioarele pentru câteva clipe. Pe când se apropia, Oscar văzu că era despărțit în patru compartimente, oferind ocrotire în fața oricărei vântoase neîndurătoare şi fiece separeu fusese dotat cu o mică bancă de lemn. Hotărât să poposească pe moment acolo, să-şi tragă răsuflarea, îşi alese cel mai potrivit compartiment şi se instală cât mai comod posibil.

Se gândi la jucătorii de golf, petrecându-şi timpul cu un joc sportiv într-o companie plăcută, târziu în amurg, în lumina crepusculară a unei după-amiezi muribunde şi încercă o invidie care se întoarse împotriva lor ca un resentiment. Erau împreună. Prieteni. Vorbind, glumind, luându-se la întrecere. Dispuşi să se cinstească cu câte o băutură la club, despărțindu-se apoi spre a se reîntoarce la familiile lor. Oameni obişnuiți.

Se întrebă dacă avea să mai fie vreodată un om obişnuit.

Odinioară, cu mult timp în urmă, în copilărie şi adolescență, Oscar jucase golf, dar niciodată cu mare dibăcie. Pesemne că i-ar prinde bine să se apuce din nou, să-şi cumpere un set de crose scumpe, să-şi angajeze un antrenor corpolent şi să-i uimească pe toți, inclusiv pe sine însuşi, cu iscusința surprinzătoare a loviturilor care trimit

mingea în gaură. Perspectiva, deşi amuzantă, nu-i stârni niciun zâmbet. Acum, mai nimic nu reuşea să-i smulgă un surâs.

Era adânc întristat, copleşit de durere. Mâhnit încă până în adâncul sufletului. Întrebuinţase el însuşi adeseori aceste cuvinte banale, scriindu-le unor prieteni îndoliaţi de pierderea soţiei sau chiar a unui copil. Erau cuvinte care acopereau o multitudine de emoţii netrăite. Compasiunea se îngloba în aceeaşi categorie. „Primeşte condoleanţele mele cele mai sincere pentru pierderea suferită, îţi împărtăşesc durerea şi gândurile mele te însoţesc", obişnuia să aştearnă pe hârtie, semnând scrisoarea şi expediind-o prin poştă în timp util, cu convingerea unei îndatoriri îndeplinite după puterile lui.

Pricepea acum limpede că nu întrevăzuse nici pe departe adevărata semnificaţie a acestor vorbe. Mâhnirea adâncă nu era o stare de spirit, ci una fizică, un gol chinuitor, un abis înăbuşitor, de durere insuportabilă excluzând orice consolare. Unica lui protecţie, clădită pentru sine, era o palisadă de necomunicare. Aici, în Creagan, se simţea cruţat de contacte neprevăzute şi întâlniri incidentale cu cunoştinţe întâmplătoare. Menajat de ofensa la adresa mângâierii bisericeşti oferite de vicar, de suferinţa altor impedimente stânjenitoare. Scutit de condoleanţele stângace, dar bine intenţionate, de priviri ferite care-l ocoleau cu jenă.

În timpul plimbării, aşa după cum îi intrase în obişnuinţă, contemplase cerul, norii, dealurile şi păsările. Simţise vântul suflându-i în obraji şi ascultase vuietul brizanţilor rostogoliţi pe ţărm. Sorbise aerul în plămâni, adulmecând mirosul dulceag şi puternic de muşchi şi buruieni... observând totul fără nicio reacţie, fără nicio înălţare a spiritului, fără nicio mirare. Văduvit de inspiraţie, lipsit de bucurie. Ca şi cum ar fi privit cu indiferenţă un tablou, un peisaj gigantic pictat cu minuţiozitate, dar neînsufleţit de trăire artistică.

Disprețuise totdeauna autocompătimirea şi acum, stând ghemuit în micul adăpost de lemn, se lupta cu îndârjire să-şi înăbuşe mila de sine, străduindu-se să rămână optimist şi să pună temei pe atuurile de care dispunea în acel moment. Primul era Estate House. Faptul că stăpânea o parte din casa

pustie, un sanctuar oportun în care se refugiase. Cel de-al doilea era Elfrida. Reapariția ei după vacanța petrecută în Cornwall constituise suprema uşurare pentru Oscar. Compania ei îl salvase de la pierderea simțului realității şi, cu firea-i lipsită de complicații, îl ajutase să treacă prin cele mai deznădăjduite momente, aducându-i alinare pur şi simplu prin acceptarea propriilor sale limite. Când se cufunda în tăcere, Elfrida îl lăsa în pace. Când se simțea îmboldit să vorbească, Elfrida îl asculta.

Cea de-a treia binecuvântare era conştientizarea clară a faptului că, deşi nu ar fi să rămână pentru totdeauna în această comunitate nordică îndepărtată, tinde, odinioară, copilărise fericit, nu ar exista posibilitatea reîntoarcerii în casa care-i aparținuse Gloriei. Cei doi fii ai ei intraseră deja în posesia conacului Grange şi-l scoaseră în vânzare. Într-un fel, Oscar le rămânea recunoscător pentru că fapta lor pripită, deşi nu întru totul meritorie, îl cruțase de calvarul existenței într-un spațiu bântuit de amintirea Francescăi şi impreganat numai de tăcere rece, paralizantă.

„Trebuie să merg mai departe", îşi spuse în sinea lui. „Să înaintez pas cu pas". Dar ajuns la vârsta de şaizeci şi şapte de ani, cu cea mai mare parte a vieții lăsată în urmă, i se părea câteodată imposibil să-şi încordeze puterile. Acea povară descurajantă, apăsătoare, un amestec de şoc zguduitor şi percepția pierderii teribile, nu numai că-i amorțise simțurile, dar îi şi impregnase fiecare fibră a trupului cu o sfârşeală îngrozitor de pătrunzătoare.

— Trebuie să mă urnesc din loc. De această dată, rostise cuvintele cu voce tare, iar Horace, care se tolănise alături într-o poziție comodă, se săltă pe labe, privindu-l încrezător şi chiar cu un rânjet larg. Era un câine foarte surâzător, cu un aer de blândețe. Oscar se simțea recunoscător că-l însoțise la drum. Se sculă în picioare.

— Ei hai să mergem, băiete. E timpul să purcedem spre casă.

Până când ajunse în cele din urmă la club, se întunecase de-a binelea şi Oscar ostenise peste măsură de atâta umblat. Îşi târşâia cu greu picioarele pe aleea publică străbătând o proprietate particulară, aşternută între porțiunile de parcurs

cu iarbă, bine întreţinută şi fără accidente, şi văzu sclipiri de lumină vie reflectată prin ferestrele mari şi late, dincolo de care se profilau siluete destinse, desfătându-se parcă în ambianţa unei cârciumi plăcute, la mese, cu sandvişuri şi sporovăind fără îndoială despre jocul de golf. Între club şi reperul unde se aşază mingea pentru prima lovitură, se întindea o curte exterioară pavată, cu răzoare înălţate, rânduite pe trepte, care, în toiul verii, pesemne că debordau de begonii şi geranium în nuanţe vesele de culori. Pe o latură a clădirii clubului, se găsea parcarea, luminată acum cu proiectoare. Un număr de maşini staţionau încă acolo şi, pe când Oscar se apropia încet, frânt de oboseală, zări un automobil break destul de hârbuit, cu uşa de la portbagaj deschisă. Deasupra acesteia se apleca un bărbat, sprijinindu-se uşor pe când îşi schimba, cu o pereche de bocanci solizi, pantofii sport de golf, prevăzuţi cu tălpi cu crampoane. Oscar recunoscu canadiana roşu-intens şi pantalonii impermeabili de un albastru electric, deşi şapca americană cu cozoroc lung fusese lepădată şi lumina rece se răsfrângea pe un creştet acoperit cu păr des şi încărunţit.

Bărbatul îşi legase şireturile şi se ridică în capul oaselor. Oscar ajunse alături. Preţ de câteva clipe, ezită, chibzuind dacă să se oprească şi să schimbe câteva vorbe prietenoase. Să-l întrebe, pasămite, cum decursese partida de golf. Dar chiar pe când stătea în cumpănă, celălalt trecu la acţiune din proprie iniţiativă, luându-l prin surprindere.

— Salut! Ai făcut o plimbare plăcută?

Oscar zăbovi un moment, apoi se întoarse cu faţa spre bărbatul necunoscut.

— Prea lungă, pesemne. Mi-am pierdut antrenamentul. Cum s-a terminat partida de golf?

— Ne-am dat bătuţi la cea de-a cincisprezecea ţintă. Ne-a pierit elanul. Se lăsase frig şi întuneric. Se îndoi din şale să-şi culeagă de pe jos pantofii de sport, îi azvârli în protbagaj şi trânti portiera rabatabilă. Nu-i vremea potrivită pentru un joc agreabil. Necunoscutul înaintă câţiva paşi. Oscar văzu un chip rumen de provincial şi o pereche de ochi albaştri, pătrunzători, iartă-mă, dar nu eşti Oscar Blundell?

Oscar păru deconcertat şi nu numai pentru că fusese

recunoscut, ci şi pentru că străinul îl identificase.

— Ba da, murmură el şi glasul îi sună a mărturisire.

— Ştiam că te-ai întors în Creagan. (Ce altceva mai aflase oare?) M-am stabilit aici doar de douăzeci de ani, aşa că n-am cunoscut-o niciodată pe bunica ta, doamna MℭLellan, dar am avut deosebita plăcere să leg o strânsă prietenie cu Hector. Doar pentru o scurtă perioadă de timp, înainte să transfere moşia Corrydale în mâinile lui Hughie şi să se mute cu locuinţa în sud. Apropo, mă numesc Peter Kennedy. Îi întinse mâna şi Oscar i-o strânse în semn de salut. Bine ai venit în Creagan.

— Mulţumesc.

— Trebuie să fii extenuat. Ai făcut o lungă excursie pe jos în contra vântului. Intru în club să beau o ceaşcă de ceai. Vrei să mergi cu mine?

Oscar se trezi redus la tăcere, şovăind, două sentimente potrivnice luptându-se în sufletul lui. Era adevărat. Extenuarea îl pătrunsese până-n măduva oaselor şi-l lonta gândul să stea puţin pe un scaun la căldură, îngăduindu-şi plăcerea unei ceşti de ceai fierbinte şi reconfortant. Pe de altă parte, se îndoia că e destul de curajos să intre în clubul jucătorilor de golf, strălucitor luminat şi unde domnea o ambianţă de bună dispoziţie şi jovialitate. Urma pesemne să fie prezentat, trebuia să discute cu străinii şi să le răspundă la întrebări indiscrete.

Dar noul său prieten răspândea atâta cordialitate şi sinceritate, dezarmante şi neafectate, încât nu se putu hotărî să-i refuze invitaţia. În schimb, căută să invoce un pretext.

— Sunt cu câinele.

— O să-l băgăm în maşina mea. N-o să păţească nimic pentru un scurt răstimp.

— Aş... Trebuia să spună deschis ce gândea. Aş prefera să nu mă întâlnesc întâmplător cu maiorul Billicliffe.

Figura veselă a lui Peter Kennedy se încreţi într-un surâs înţelegător.

— Nu te nelinişti. Îşi puse mâna pe braţul lui Oscar. A plecat acasă acum cinci minute. L-am văzut depărtându-se cu maşina.

— O să crezi despre mine că sunt lipsit de caritate, rău sau

nedrept.

— Nu, nici pomeneală. Aşadar, mă însoţeşti?

— Da. Da, mi-ar face plăcere. Îţi mulţumesc foarte mult. — Sunt încântat.

Se ocupară întâi de Horace, încarcerându-l în partea din spate a maşinii break, laolaltă cu pantofii şi sacul de golf. Bietul animal îi privea lung şi dojenitor pe geamul uşii de la portbagaj, însă Oscar îşi oţeli inima.

— N-o să dureze mult, îi spuse lui Horace. Fii cuminte!

Porniră umăr la umăr, ocoliră colţul clădirii şi urcară şirul de trepte late care duceau către intrarea principală. Peter Kennedy deschise larg uşa, lăsându-l pe Oscar să pătrundă în foaierul aşternut în întregime cu covoare şi mărginit de dulapuri cu rafturi şi vitrină etalând trofee de argint, cupe şi medalii. Portretele foştilor căpitani de echipă aruncau priviri ameninţătoare şi încruntate. În partea dreaptă, uşi duble cu canaturi de sticlă dădeau spre salonul principal, mobilat „cu măsuţe scunde şi fotolii confortabile şi decorat într-un colţ cu un mic bar. Pe când intrau, unul sau doi oameni îşi ridicară privirea, dar, în general, nimeni nu le acordă prea mare atenţie.

— Să mergem să ne aşezăm acolo. E o masă liberă şi o să stăm liniştiţi.

Dar înainte să parcurgă scurta distanţă, uşa batantă de pe latura tejghelei înalte sări în ţâţâni şi o chelneriţă în vârstă îşi făcu apariţia. Purta fustă neagră şi bluză albă, iar părul cărunt, ondulat, îi era frumos coafat. Observându-i, femeia afişă la comandă un zâmbet larg.

— Ia te uită ce surpriză, domnule Kennedy, nu credeam că o să vă mai văd în seara asta.

— Bună, Jessie. Am sosit prea târziu pentru o ceaşcă de ceai?

— Nicicând nud prea târziu. Trebuie că aţi îngheţat bocnă, străbătând în lung şi-n lat terenul de golf într-o zi geroasă ca asta. Îşi îndreptă privirea spre Oscar care-şi scosese pălăria de tweed şi rămase ţintuit locului, încotoşmănat în haina matlasată cu straturi de lână. Aţi jucat şi dumneavoastră?

— Nu, eu doar m-am plimbat.

— Jessie, ţi-l prezint pe domnul Oscar Blundell. A venit să

stea la Estate House.

— Oh, nu mai spune, dumneata eşti care va să zică. Am auzit că v-aţi mutat în vechea casă, însă nu v-am întâlnit prin preajmă. Sunteţi jucător de golf?

— Îmi pare rău, nu.

— E musai să îndreptăm situaţia. Acum, domnule Kennedy, unde doriţi să luaţi loc?

Însă, până să-i răspundă, o intervenţie gălăgioasă îl împiedică să-şi urmeze cursul vorbirii. Din partea cealaltă a salonului lung, răbufni un strigăt, un glas gros răsunând tare şi pătrunzător ca o goarnă, speriind pe toată lumea şi provocând tresăriri şi expresii contrariate din partea unui grup ghemuit în jurul televizorului.

— Peter! Hai dă-i zor până aici să schimbăm o vorbă. Nu te-am văzut de o săptămână şi ceva.

Peter Kennedy se răsuci brusc, iar Oscar, petrecându-l cu privirea, zări în ungherul îndepărtat un om bătrân, cu o constituţie vânjoasă, ţintuit într-un scaun cu rotile, ţinând în mână un pahar cu whisky golit, gata să-l pună pe măsuţa din faţă.

— Peter! Flutura prin aer un baston noduros, ca şi cum s-ar fi putut întâmpla să nu fie nici auzit, nici văzut. Vino şi spune-mi ultimele ştiri.

— Te superi, Oscar, dacă te părăsesc pentru un moment? E bătrânul Charlie Beith şi trebuie să-l salut cu tot respectul cuvenit.

— Sigur că nu.

— Zăbovesc doar câteva clipe. Jessie o să aibă grijă de tine. Se depărtă, croindu-şi drum de-a lungul încăperii.

— Ce surpriză plăcută! spuse Peter. Te-ai încumetat să-ţi întrebuinţezi bine ziua ieşind din casă, Charlie? Şi bătrânul pironit în scaunul cu rotile îl întâmpină cu atâta încântare şi afecţiune, încât Oscar socoti că într-un fel sau altul le stingherea intimitatea şi se întoarse.

Jessie preluă iniţiativa.

— Haideţi, aşezaţi-vă aici şi faceţi-vă comod. Scoateţi-vă haina, altminteri n-o să vă priască atunci când o să ieşiţi iarăşi în frig. Vreţi o plăcintă de ovăz cu lapte? Şi preferaţi ceai indian sau chinezesc?

— Îmi pare rău, dar cine e? se interesă Oscar.

— Charlie Beith? E o figură straşnică, vestită pe-aici, are peste nouăzeci de ani, deşi nu-şi arată vârsta. Pe vremuri, cu mulți ani în urmă, arendaşe moşia de la Toshlands şi administra gospodăria, lucra pământul, creştea animale. Acum, nepotul lui conduce ferma. S-a simțit sănătos tun până când a suferit un atac de apoplexie. E internat în căminul de bătrâni şi domnul Kennedy îl vizitează cu regularitate. Una dintre fetele lui l-a adus aici astă-seară, pentru puțină variație şi companie veselă. S-a înviorat cu un păhărel şi a prins chef de viață.

— De fapt, ezită Oscar, nu mă refeream la bătrân. Vorbesc despre Peter Kennedy. De-abia l-am întâlnit în parcare. Îl cunoaşte pe unchiul meu. Dar nu țin minte...

— Vreți să spuneți că nu ştiți cine e sau cu ce se ocupă? Trebuie că ați rămas singurul suflet din Creagan care n-a auzit de domnul Kennedy. E pastorul nostru. Preotul paroh al bisericii.

Pastor. Vicar. Paroh. Oricum s-ar chema. Ceva de genul acesta. Omul a cărui menire, era să le aducă alinare nu numai celor schilodiți trupeşte şi ei celor mutilați sufleteşte. Bunăvoința spontană manifestată de Peter Kennedy i se păruse a fi sinceră, dar această nouă Informație îl determină s-o considere deprimant de suspectă. Oare parohul ştia deja de ce se întorsese Oscar în Creagan? I se povestise despre îngrozitorul accident în care-şi găsiseră moartea soția şi fata lui Oscar? Şi dacă da, atunci cine...?

„Dar am avut deosebita plăcere să leg o prietenie strânsă cu Hector".

Pasămite, Hector luase legătura cu Peter Kennedy, animat fiind totuşi de cele mai bune intenții. Îi explicase situația. Îi sugerase, probabil, să întreprindă o vizită pastorală. Discuții de consolare; poveți şi sprijin, îndemn blând către o biserică în care Oscar nu mai credea.

— Vă simțiți bine? îl întrebă Jessie.

Îşi îndreptă privirea spre chipul pe care se aşternuse o îngrijorare maternă. Îşi dădu seama că propria-i figură i se aprinsese de căldură, fruntea i se îmbrobodise de sudoare. Un val de fierbințeală stârnit nu de atmosfera încăperii, nici

de hainele groase, vătuite, de stradă, ci de un clocot lăuntric, înspăimântător de înrudit cu panica. Pricepu că nu mai putea rămâne acolo, altminteri, s-ar fi sufocat. Cu un efort uriaş, se căzni să-şi descleşteze gura. A

— Îmi pare rău. S-a făcut înăbuşitor de cald. Şi tocmai mi-am amintit. Glasul îi suna ireal, nefiresc, de parcă ar fi răzbit cu greu dintr-un loc imaginar. Am promis. Trebuie să ajung acasă. Aştept un telefon...

— Păi, cum rămâne cu ceaiul?

— Mă tem că nu pot... Retrăgându-se, încercă să se scuze. Îmi cer iertare. Vă rog să-i explicaţi domnului Kennedy. Poate, altă dată...

Îi întoarse spatele şi se îndreptă cu paşi înceţi, prudenţi, spre ieşire. Se opinti anevoie să deschidă uşa dublă, grea, cu sticlă turnată în plăci şi o lăsă pivotând în ţâţâni până ce se închise din nou. Străbătu foaierul, împinse în lături cel de-al doilea set de uşi şi păşi afară, în aerul geros. Vântul tăios se năpusti în el cu violenţă şi se opri să se proptească pentru a nu cădea, trăgând adânc în piept aerul glacial. Simţea cum îi îngheaţă broboanele de sudoare pe frunte şi-şi îndesă vechea pălărie de tweed peste urechi. Se reîntremase. Supravieţuise. Tot ce avea de făcut era să pornească spre casă. În siguranţă. La adăpost. Singur cu Elfrida. Coborî şirul de trepte, traversă curtea până în parcare, îl eliberă pe Horace din maşina lui Peter Kennedy. Apoi, purcese la drum, întreţindu-şi paşii pentru a ajunge cât mai repede, târând câinele după sine. Evadând. Scăpat ca prin urechile acului prin fugă.

Elfrida

În Dibton, Asociaţia femeilor din comunitate căpătase experienţă în organizarea excursiilor şi a circuitelor turistice învăluite în mister. Acestea se desfăşurau de obicei sâmbăta după-amiaza şi impuneau ca doamnele amatoare de drumeţii scurte să se strângă grămadă în autocar, umplându-l până la refuz, şi să fie transportate val-vârtej către o destinaţie necunoscută. Destul de des, punctul terminus al călătoriei era un castel impunător care aparţinuse unei familii aristocratice, deschis acum publicului larg în zile de vizită,

cu parcuri peisagere, pajişti întinse şi cărări şerpuitoare, create parcă pentru plimbările unor visători solitari, şi cu mici chioşcuri de surveniruri de unde se puteau cumpăra şervete brodate cu flori pentru ştersul vaselor, semne de carte ornate cu desene viu colorate şi cutii cu caramele şi fondante de ciocolată făcute în casă. După târguieli, doamnele îşi beau ceaiul la vreun hotel local; un ceai adevărat, servit cu tot dichisul, constând de obicei din gustări ca peşte şi cartofi pai prăjiți, salate, fructe şi brioşe plate care se consumă prăjite puțin şi unse cu unt. Apoi, se îngrămădeau din nou în autocar şi se întorceau acasă.

Aceste ieşiri la iarbă verde se bucurau de mare popularitate în Dibton.

Plecarea temerară şi intempestivă din micul sat, silit A fiind de circumstanțe necontrolabile să dispară pe furi!) străbătând drum lung până în extremitatea nordică n Scoției, până în Creagan şi până la Estate House, ro> prezenta, decise Elfrida în sinea ei, cea mai misterioasă aventură din toate timpurile. Chiar din momentul în care ea şi cu Oscar părăsiră satul Dibton, nu-şi imaginase câtuşi de puțin ce surprize îi rezervase soarta şi nu se ivi niciun prilej să se pună în gardă. Atât de rapid se succedaseră lucrurile, atât de repede îşi împachetaseră bagajele, atât de scurt răgazul pentru a-şi lua rămas* bun, încât amănuntele sâcâitoare legate de toate fleacurile destinației lor îşi pierduseră importanța. Trebuiau pur şi simplu să lase totul în plata Domnului şi să plece.

Fireşte, făcuseră pregătirile esențiale. Maşina lui Oscar fusese verificată, reglată, reparată şi alimentată cu combustibil la benzinăria cu service auto. Oscar se ocupase de toate. Fiilor lui vitregi, Giles şi Crawford, li se adusese la cunoştință iminenta plecare, iar directorului de bancă i se dădură informații despre schimbarea adresei. Cât despre Elfrida, ea îi înmână vecinei cheia căsuței, de la Poulton3s Row, cu cât mai puține explicații, rugând-o să-i supravegheze bietul Ford Fiesta, abandonat pe caldarâm, chiar în fața intrării principale.

— Când o să vă-ntoarceți, doamnă Phipps?

— Sincer vorbind, habar n-am. Dar o să ținem legătura.

Iată şi cheile maşinii. Ţi le las în păstrare. Foloseşte-te de ea dacă ai nevoie, să se mai dezmorţească din când în când. Parcă i-ar fi vorbit despre un câine bătrân căruia îi prindeau bine exerciţiile zilnice în aer liber.

Am închis apa la conductele principale de alimentare şi hui zăvorât toate ferestrele.

— Dar unde plecaţi?

— Cred că în Scoţia.

Apoi, Oscar trebui să obţină legătura cu Hector MCLellan şi să-l pună la curent, în timp ce Elfrida îi telelonă vărului ei Jeffrey în Cornwall, străduindu-se să-l lămurească asupra situaţiei în care se găsea. Nu reuşi să descâlcească prea bine încurcătura şi dură ceva timp până îi dădu de capăt. Când Jeffrey se dumiri în cele din urmă, îi ură pur şi simplu: „Noroc şi cale bătută!", şi de îndată ce-i dictă adresa şi numărul de telefon, o lăsă în Iroaba ei şi întrerupse convorbirea.

Fără o idee clară despre genul de haine necesare acolo, Elfridă îşi împachetă într-un geamăntan diverse nortimente de veşminte groase şi pantofi solizi. Pe urmă, îşi pregăti o sacoşă veche, moale, care se pliază uşor, prevăzută cu fermoar, pentru cele mai preţioase lucruri, bunurile personale care o însoţiseră totdeauna în orice călătorie şi de care nu se despărţea pentru nimic în lume. Şalul de mătase, împăturit lângă mica pânză pictată de Sir David Wilkie, cele două bibelouri în formă de terieri de Staffordshire, ceasul şi goblenul la care lucra. Aşează deasupra câteva fotografii în rame de argint, o jumătate de duzină de cărţi. Terminase cu bagajele. Nici calabalâcurile lui Oscar nu arătau cu mult mai voluminoase: un sac de voiaj din piele, împachetat de doamna Muswell, o servietă burduşită cu mărunţişuri şi unelte de pescuit.

— Ţi-ai pus în gând să mergi la pescuit, Oscar?

— N-am idee. Dar nu pot să călătoresc spre Scoţia fără varga de undiţă. Ar echivala aproape cu un sacrilegiu.

Încărcară toate catrafusele în portbagajul maşinii break, marca Volvo, a lui Oscar, după care mai rămase loc suficient pentru Horace, pledul lui, biscuiţi şi castronul de apă. Horace, la fel ca şi Elfrida, nu-şi închipuia ce îi va hărăzi

întâmplarea, dar sări bucuros în automobil şi se tolăni în largul său, vădit uşurat că nu va fi lăsat acasă. Totuşi, către valizele aşezate alături, căta prudent, chiar temător.

— Nu călătorim încărcaţi cine ştie ce cu bagaje, observă Elfrida, însă Oscar părea prea încordat şi absent ca să comenteze ceva asupra remarcii sale.

În schimb, făcu cale întoarsă să-i dea indicaţii de ultim moment credincioasei doamne Muswell, care îl susţinuse de-a lungul zilelor sumbre şi stătea acum în pragul uşii exterioare, vizibil îndureratã, gata parcă să izbucnească în lacrimi în orice clipă.

— Doamnă Muswell!

— Trimiteţi-mi o vedere, îi spuse ea cu bravură, dar glasul i se înecase de emoţie.

— Bineînţeles. Rămâneţi cu bine şi la revedere. Vă mulţumesc pentru tot. Şi Oscar o sărută în fugă pe obraz, ceea ce o făcu pe doamna Muswell să se piardă cu firea. Pe când se depărtau de Grange cu viteză moderată, după cum observă Elfrida în oglinda retrovizoare, silueta încinsă cu un şorţ în jurul mijlocului, îşi ştergea ochii şi-şi smiorcăia nasul într-o batistă.

— Ce o să se-ntâmple cu ea? întrebă Elfrida, simţindu-se cumva ca o trădătoare.

— Giles mi-a promis că o va ajuta el cum se cuvine. N-ar trebui să întâmpine greutăţi în găsirea altei slujbe. E o femeie cu adevărat minunată.

După ce conteniră cu vorba, Elfrida şofă cea mai mare parte a drumului, îngăduindu-i lui Oscar să conducă doar atunci când ajungea să fie periculos de extenuată. „Extenuarea la volan poate ucide". „Întrerupeţi-vă puţin călătoria", „Luaţi o scurtă pauză", îi atenţionau ca un strigăt mut plancardele rutiere pe şoferii maşinilor şi camioanelor care rulau în şuvoi spre nord pe autostrada A1. Şi Elfrida trăgea pe marginea şoselei la următorul pasaj de parcare sau de popas şi schimba locul cu Oscar.

În timpul primei zile, Oscar vorbea arareori, iar Elfrida îl lăsa cufundat în tăcere; nu-i sugera nici măcar să asculte postul Classic FM la aparatul de radio de bord. Din când în când, se opreau să-l sloboadă pe Horace, să-şi dezmorţească

şi ei picioarele, să ia câte o gustare, să bea o ceaşcă de ceai. Vremea se înăsprise, sufla un vânt tăios şi întunericul se lăsa mai devreme, iar şofatul devenise din ce în ce mai stresant. Din pricina acestei tensiuni nervoase, părăsiră autostrada şi se îndreptară la o răscruce către un mic orăşel din vechiul ţinut Northumberland, de care-şi amintea Oscar. Acolo, în piaţa principală, găsiră un străvechi han unde se adăposteau odinioară peste noapte surugiii poştalioanelor de care tot Oscar îşi adusese aminte şi care nu prea părea modernizat sau schimbat. În plus, administratorul se dovedi a fi binevoitor cu Horace, îngăduindu-i să se culcuşească înăuntru, cu condiţia ca patrupedul şi pledul lui să se aştearnă la catul superior.

În cea de-a doua dimineaţă, de îndată ce se deschiseră prăvăliile, Elfrida porni să colinde prin orăşel, descoperi un mic centru comercial şi cumpără câteva provizii pentru eventuala sosire: o conservă de supă, pâine, un pachet de unt, slănină afumată şi ouă; un plic de cafea, o cutie de carton cu lapte. Vânzătorul îi ambală toate produsele într-o lădiţă de băcănie. Apoi, Elfrida observă o sticlă de whisky şi achită şi preţul acesteia.

În cea de-a doua zi a călătoriei, lucrurile decurseră mal bine. Vremea se menţinu la fel de oribilă, dar, cel puţin, Oscar deveni mai comunicativ. Scruta câmpurile şi fermele pe lângă care treceau, îi semnala cu degetul bornele de hotar, se uita cu prudenţă spre văzduh şi se aventura în previziuni meteorologice sumbre. Şi totuşi, nu sosise timpul pentru conversaţii prieteneşti, pentru şuvoiul de întrebări după ale căror răspunsuri tânjea cu nerăbdare Elfrida. Cum ne vom descurca, Oscar? Cât de mare e Estate House, a pus oare cineva în funcţiune instalaţia de încălzire şi vom avea apă caldă? S-a dereticat prin casă, vom găsi aşternuturi curate pe pat? Ne vor primi oamenii cu amabilitate şi te vor recunoaşte? Sau ne vor evita cu ostilitate?

Totul întrecea orice putere de premoniţie. Însă aceasta este curat aventură, îşi spuse în sinea ei Elfrida, apăsând cu greutate pe maneta schimbătorului şi trecând în viteza a doua pe povârnişul alunecos al dealului Soutra, cu ştergătoarele de parbriz basculând încoace şi încolo cu toată

forța, prin albeața unui nor de furtună cu lapoviță.

În tinerețe, ca actriță, călătorise cu trupa de teatru în lung şi-n latul meleagurilor britanice, fără să fi ştiut vreodată ce o aştepta la capătul turneului. Amintirile acelor zile i se conturau difuz în estompări de oraşe provinciale, teatre prăfuite şi demodate, loje mucezite care duhneau a varză fiartă. Dar fusese tânără şi plină de elan, îmbrățişând o profesiune pe care o iubea nespus de mult, şi se simțea fericită. Fiecare călătorie cu trenul care gonea zdrăngănind şi huruind constituise o provocare, fiece teatru murdar şi stătut o nouă descoperire. O fărâmă din vechile emoții şi impresii o însufleți acum, reamintindu-şi faptul că nu mai era femeia tânără şi înflăcărată de odinioară, ci o doamnă în vârstă, ajunsă la şaizeci şi doi de ani. „Măcar nu sunt singură. Nici plictisită la culme. Sau moartă".

Întâlnirea cu maiorul Billicliffe reprezentase ultimul obstacol. Odată faptul împlinit şi cheia pusă în siguranță în buzunarul lui Oscar, corvoada celor două zile de drum greu şi lung rămase în urma lor şi parcurseră cu uşurință, aproape nepăsători, cele câteva mile. Oscar conduse maşina. Se lăsase ger, dar ninsoarea încetase şi drumul întunecat şerpuia pe panta dealului, către țărmul mării, printre crânguri dese de conifere. Elfrida coborî geamul portierei şi auzi foşnetul ascuțit al vântului printre ramuri, simți mirosul de pin şi un iz puternic de aer marin, sărat. Apoi, copacii se rărire văzând cu ochii, de jur-împrejur, erau dune, grădişti, colnice de nisip şi pini piperniciți, opriți din creştere, iar în față se putea zări linia argintie şi învolburată a mării. În depărtare, dincolo de întinderea apei, clipea înfiorată, des şi repede, lumina unui far, un punct luminos cât vârful unui ac în întuneric. Pe urmă, tot înainte, scăpărau felinarele de stradă şi se înşiruiau case cu ferestre licărind slab în dosul draperiilor trase. O stradă cu clădiri masive din piatră, alipite, dispuse în terasă, fiecare construcție deosebită însă de cea învecinată prin formă şi înălțime. Elfrida observă biserica profilată vag la orizont şi ornicul iluminat, conturat ca o lanternă rotundă în turnul ei înalt. Limbile ceasornicului arătau ora şapte. Acum, se înşirau case mai mari, mai frumoase, împrejmuite de ziduri înalte de piatră. Creagan.

Părea pustiu şi abandonat. Nici ţipenie de om pe stradă; nu trecea nicio maşină. Nu răzbătea niciun zgomot, nici măcar ţipetele depărtate ale pescăruşilor. O altă cotitură, o altă stradă. Oscar trase maşina lângă marginea trotuarului. Opri motorul. Preţ de câteva clipe, rămase nemişcat. Elfrida aştepta. Apoi, îşi lăsă binişor braţul peste al ei.

— Dragă fată, am ajuns în sfârşit, spuse el.

Estate House. Elfrida văzu casa pentru prima dată la lumina felinarelor de stradă, solidă, de formă pătrată, îngrădită de un grilaj din fier forjat şi cu o curte exterioară prunduită. Faţada casei arăta ca desenată cu creionul de mâna unui copil, în câteva linii repezi şi superficiale, fără o vedere de ansamblu, cu o uşă şi cinci ferestre. Deasupra acestora, ieşeau în afară două lucarne încastrate în acoperişul înclinat, învelit cu plăci de ardezie. Coborâră din maşină şi Elfrida îl puse în libertate pe Horace. Câinele nu uitase mârâiturile şi urletele scoase de dulăul maiorului Billicliffe şi înainta cu precauţie. Dar, asigurându-se după ce sondă terenul, ţâşni înainte de-a lungul drumului şi începu să adulmece mirosurile necunoscute.

Oscar deszăvorî poarta şi urcă pe potecă. Elfrida şi cu Horace îl urmară. Descuie uşa. Aceasta se deschise către interior, Oscar căută bâjbâind comutatorul, îl dibui şi aprinse lumina.

Intrară şi Elfrida simţi numaidecât căldura dinăuntru şi mireasma de curăţenie proaspătă, de interior recent dereticat, de podele frecate şi lustruite cu ceară. În faţa lor, o scară se înălţa în spirală către un semipalier şi către o nişă de fereastră descoperită. Pe ambele laturi, canaturile uşilor stăteau închise, dar, la capătul unui coridor, cea de-a treia uşă era întredeschisă şi Oscar pătrunse înăuntru şi apăsă pe alt comutator.

Elfrida închise uşa principală, stăvilind suflul îngheţat al serii de iarnă.

Păşi pe urmele lui Oscar şi-l găsi în bucătărie, unde se aflau un bufet vopsit, de modă veche, cu policioare pentru veselă şi o masă de lemn. Dedesubtul ferestrei, o chiuvetă de argilă smălţuită, cu două cuve, era montată în perete şi, într-o parte, trona o sobă de gătit cu gaz, încăpătoare, cu patru

plite, datând, probabil, de aproape jumătate de veac.

— Tot ce-ți pofteşte inima, vorbă să fie! spuse Oscar. Glasul îi suna împăciuitor.

— E-n ordine, îl asigură Elfrida şi nu glumea câtuşi de puțin. Cineva, iată, ne-a lăsat o-scrisoare. Răvaşul zăcea în mijlocul mesei, o coală de hârtie liniată, sub un borcan de gem. Oscar îl dădu deoparte şi-i întinse scrisoarea Elfridei. Citi cu voce tare.

„Am aprins cazanul cu aburi (e alimentat cu petrol). Trebuie să mai comandați o cisternă cu petrol. Am pregătit paturile în două camere. Apa la baie e fierbinte. Găsiți cărbuni şi lemne în magazie. Lapte în frigider (oficiul de lângă bucătărie pentru spălatul vaselor). O să trec mâine pe aici să văd cum vă simțiți. A dumneavoastră, doamna J. Snead".

— Doamna Snead! rosti Oscar.

— Da.

— Elfrida, eşti cât pe ce să plângi?

— S-ar putea.

— De ce?

— De uşurare.

*

Toate acestea se întâmplaseră cu trei săptămâni în urmă. Acum, era decembrie, într-o zi de vineri, ora cinci într-o după-amiază întunecată din miezul iernii. Oscar, care pornise la plimbare imediat după prânz, cu Horace umblând coadă după el, nu se întorsese încă. Elfrida se sforța să-şi şteargă din minte imagini terifiante cu Oscar răpus de o criză cardiacă şi cu trupul lui neînsuflețit căzut cu fața la pământ lângă o dună de nisip. Se încuraja că Oscar pur şi simplu nu se grăbea, bucurându-se de prima expediție adevărată în regiunea rurală, întremat de mişcarea în aer liber şi cu plămânii reînviorați de aer proaspăt. Hotărârea de a ieşi la plimbare ca să-şi limpezească creierul îi aparținuse în întregime şi Elfrida se străduise să-şi înfrâneze entuziasmul de teamă să nu-i lase impresia că ardea de nerăbdare să se descotorosească de el.

Stătea în bucătărie lângă soba de gătit în timp ce aştepta să fiarbă apa în ibric. Îşi prepară o ceaşcă de ceai, cu un pliculeț şi două lingurițe de zahăr, adăugă puțin lapte şi o

luă cu sine în salonaşul situat la etajul superior. Conveniră să-l numească salonaş, deşi era mai degrabă un salon, protocolar şi spaţios, cu un imens bovindou orientat către stradă şi biserică. Orele de răgaz le putea pur şi simplu irosi stând pe bancheta fixată în perete lângă fereastră şi privind lumea cuprinsă de o agitaţie frenetică: maşini într-un neîntrerupt du-te-vino, îmbulzeală de camionete, furgonete şi camioane cu pietriş; cumpărători opriţi pe trotuar să pălăvrăgească, şiruri de copii limbuţi şi gălăgioşi, mergând spre şcoală sau întorcându-se acasă.

Încăperea era mobilată, ca şi restul casei, cu minimum minimorum de obiecte şi accesorii. Un covor gros turcesc. O canapea şi două fotolii. O măsuţă scundă proptită de perete, o bibliotecă acoperită cu panouri de sticlă în care câteva cărţi vechi se sprijineau într-un echilibru precar una de cealaltă. Fără tablouri, fără ornamente. Niciun indiciu despre pasiunile şi stilurile de viaţă ale locatarilor precedenţi. Într-un fel, Elfrida considera această sărăcie de finisare şi decorare interioară destul de terapeutică. Fără picturi, bibelouri, mici piese de argint, seturi de porţelanuri ornamentale care distrăgeau atenţia, era posibil să preţuiască proporţiile desăvârşite ale camerei, cornişa bogat împodobită şi trandafirul sculptat în ghips din mijlocul tavanului, de unde atârna un încântător candelabru în stil victorian.

După sosire, în timp ce-şi despacheta bagajele, îşi lăsă modesta amprentă asupra locului. Acum, pictura de Sir David Wilkie anina vizavi de şemineu, deasupra mesei grele de stejar, folosită de Oscar drept birou de scris. Cele două bibelouri în formă de terieri de Staffordshire şi ceasornicul umpleau spaţiul până atunci gol pe poliţa de marmură deasupra căminului. De la magazinul de fructe şi legume ţinut de Arthur Snead, cumpărase un buchet de crizanteme, găsise prin casă un ulcior galben şi crea un aranjament floral nu foarte ambiţios. Goblenul pe jumătate lucrat zăcea întins pe perna fotoliului. Puţin mai devreme, aprinsese focul. Îl înteţi cu cărbuni şi lemne, apoi se îndreptă spre bovindou să se aşeze pe bancheta fixată în perete şi să pândească apariţia lui Oscar. Dar de-abia se instalase comod, cu cana de ceai în

căuşul palmelor, că telefonul prinse a zbârnâi prelung. Acest lucru o surprinse pentru că aparatul nu sunase niciodată de când îşi stabiliseră reşedinţa acolo. Elfrida nădăjduia că nu era maiorul Billicliffe. Puse ceaşca pe podea şi se grăbi să răspundă. Telefonul să găsea la palierul primului cât, postat pe un mic scrin lângă uşa salonului. Ridică receptorul.

— Alo!

— Elfrida?

— Da.

— Sunt eu, Carrie, Carrie Sutton.

— Carrie, draga mea! Unde eşti?

— În Londra. Ce mai faci?

— În general, bine, sănătoasă.

— Jeffrey mi-a spus că ai plecat în Scoţia. Mi-a dat numărul de telefon. Elfrida, trebuie să te rog ceva. Să-ţi cer o favoare. E o favoare imensă.

— Spune-mi direct.

— E vorba de Crăciun.

În mod inevitabil, convorbirea telefonică se prelungi destul de mult. Într-un târziu, isprăviră de vorbit. Elfrida aşează receptorul pe aparat; în acelaşi moment, auzi uşa din faţă deschizându-se şi închizându-se la loc şi ştiu că Oscar şi cu Horace se înapoiaseră acasă. Se aplecă peste balustradă şi îi strigă:

— Aţi ajuns teferi şi nevătămaţi?

— Da. Suntem aici.

Coborî la parter. În vestibul, Oscar îşi lepăda haina vătuită şi pălăria, atârnându-le în cuierul curbat din lemn. Horace o zbughise deja spre bucătărie, unde-l aşteptau castronul cu apă şi coşul aşternut cu pled.

— Aţi lipsit o veşnicie.

— Am mers mile întregi. Până la celălalt căpătai terenurilor de golf şi înapoi. Uitasem că-i atât de departe; Oscar ridică mâna şi-şi trecu degetele răsfirate prin păr. Arăta istovit, se gândi Elfrida.

— Vrei o ceaşcă de ceai? îl întrebă.

— Cred că mi-ar prinde bine ceva mai tare.

— Un whisky scoţian. Du-te sus pe scări. Arde focul în cămin. Îţi aduc eu paharul imediat.

În bucătărie, turnă băutura, apoi puse iarăşi ibricul pe sobă să-şi facă alt ceai, fiindcă primul se răcise. Horace aţipise deja, toropit de căldură. Îl lăsă singur şi urcă la etaj cu cana într-o mână şi cu paharul în cealaltă. Îl găsi pe Oscar proptit cu braţele de poliţa de deasupra căminului, cu privirile pironite în vâlvoarea focului. Întoarse capul când Elfrida intră, surâzându-i cu recunoştinţă.

— Cât de bună eşti!

Luă paharul cu whisky şi se afundă cu grijă într-unul dintre fotolii, întinzându-şi picioarele. Elfrida porni în grabă să tragă draperiile, împiedicând pătrunderea nopţii.

— Nu le-am tras mai devreme pentru că stăteam la fereastră să observ când vii. Făceam pe sora de caritate.

— Credeai că am murit?

— Imaginaţia îţi joacă uneori feste.

— Am fost reţinut. M-am întâlnit cu un om chiar lângă clubul de golf. Am stat de vorbă. M-a invitat înăuntru la o ceaşcă de ceai, am acceptat, apoi l-a strigat un bătrân infirm, într-un scaun cu rotile, să tăifăsuiască pentru câteva clipe. Şi am întrebat-o pe chelneriţă cine e, se numeşte Peter Kennedy şi s-a dovedit a fi nimeni altul decât pastorul bisericii.

Elfrida aştepta.

— Ei, şi ce-i cu asta? îl chestionă ea în cele din urmă.

— M-am gândit că aflase cu siguranţă despre cele întâmplate. Despre accidentul de maşină. În care au murit Gloria şi Francesca. Mi-a trecut prin minte că, pasămite, îl prevenise Hector. Şi îl crezusem la început un tip de-a dreptul prietenos şi amabil, dar mă tem că se arăta doar milostiv. Mă compătimea. Nu doresc să fiu căinat. Nu vreau să rostesc sau să ascult cuvinte de compătimire. Nu râvnesc decât să fiu lăsat în pace. Aşa că n-am rămas. Am dat bir cu fugiţii. M-am întors în grabă acasă.

— Of, Oscar.

— Ştiu. O purtare cam grosolană şi lipsită de bunăcuviinţă.

— Sunt sigură că o să-nţeleagă.

— Sper. Mi-a plăcut înfăţişarea lui.

— Nu te pripi, ai răbdare, timpul le rezolvă pe toate.

Răsuflă adânc şi greu cu un fel de oftat groaznic.

— Mă detest!

— Oh, dragul meu, nu spune cu uşurinţă una ca asta. — îmi reproşezi?

— Nu, te-nţeleg. Elfrida sorbi ceaiul aromat, cald şi alinător. Stătea cu faţa spre Oscar, pe micul jilţ cu braţe late, tapisat cu stofă ecosez de lână şi sculptat cu ornamente minuţioase în stil victorian. Dogoarea focului din cămin îi prigorea gambele şi fluierele picioarelor.

— Pesemne că nu-i momentul potrivit, dar trebuie să te-ntreb ceva. E neapărat necesar să-ţi spun ceva, grăi Elfrida.

— În niciun caz, sper, că eşti pe punctul să mă părăseşti.

— Nu, nici pe departe. Cât ai lipsit, am primit un telefon. De la fiica lui Jeffrey, Carrie Sutton. S-a întors din Austria. Vrea să vină să-şi petreacă sărbătorile Crăciunului împreună cu noi.

— Dar noi n-o să sărbătorim Crăciunul.

— Oscar, i-am explicat cât se poate de clar, să se aştepte la o masă simplă cu cotlete de miel, fără dichisuri şi farafastâcuri, i-am spus că aşa am convenit. A priceput cum stau lucrurile. Nici pentru Carrie nu contează. Zice că n-o interesează să intre în atmosfera tradiţională de Crăciun.

— Atunci, las-o să vină.

— Există o complicaţie. Elfrida şovăia.

— Un bărbat?

— Nu. Nepoata lui Jeffrey. Fata surorii lui Carrie. O cheamă Lucy. Dacă vine Carrie, atunci Lucy trebuie s-o însoţească.

Se aşternu o tăcere lungă. Oscar îşi abătu privirea de la chipul Elfrideh aţintindu-şi-o spre focul arzând cu văpăi. Pentru un moment, arătă la fel de bătrân ca unchiul lui, în acea zi îngrozitoare când Elfrida dăduse pe neaşteptate peste venerabilul gentleman şi-l confundase o clipă înspăimântătoare cu Oscar.

— L-am amintit lui Carrie că trebuie să te întreb. Şi să-ţi pomenesc despre copilă.

— Câţi ani are?

— Paisprezece.

— De ce vine şi ea?

— Oh, nu ştiu precis. Elfrida ridică din umeri. E o poveste încurcată. Mama ei pleacă de Crăciun în Florida să stea cu un prieten, iar Lucy refuză s-o însoţească în călătorie. Şi Dodie, bunica, nu vrea să aibă grijă de nepoată. Un soi de zăpăceală, provocată de interese egoiste, care au predominat mereu în familia aceea.

Oscar nu făcu niciun comentariu. Elfrida îşi muşcă buzele.

— Pot să-i telefonez lui Carrie şi s-o refuz, continuă ea. O să-i motivez că-i prea curând. O fetişcană umblând de colo-colo prin casă ţi-ar pricinui prea multă durere. S-ar putea ca suferinţa să fie de nesuportat, înţeleg şi n-o s-o iau în nume de rău, dacă spui nu.

Oscar o privi drept în ochi, cu trăsăturile feţei înseninate de afecţiune.

— Îmi place la nebunie naturaleţea ta, Elfrida.

— Mă comport aşa cum îmi e firea.

— Dacă vin...

— Le atrag atenţia, fără Crăciun.

— Dar copila?

— O să-şi petreacă timpul cu Carrie. Pot să facă tot ce doresc. Să meargă la biserică în seara mare de Ajun, să cânte colinde, să-şi dăruiască mici cadouri.

— Sună cam dezolant pentru o adolescenţă;

— Şi pentru tine, Oscar?

— N-are importanţă. Toate astea nu schimbă cu nimic lucrurile. Bag seama că îţi doreşti să vină. Atunci, dă-le de ştire că le primim cum se cuvine.

— Eşti sigur? Eşti convins? Oscar încuviinţă din cap. Eşti într-adevăr un om scump, bun şi brav.

— Avem loc unde să le găzduim?

— Mansarda e goală. Pesemne că n-ar strica să cumpărăm un pat şi Lucy o să doarmă atunci acolo.

— Trebuie să cumpărăm mai multe.

— Nu-i mare scofală.

— Asta-ţi doreşti. E tot ce contează. Spune-le că sunt binevenite. Să vină oricând vor. Or să-ţi ţină de urât. Mă tem că nu sunt o companie prea plăcută.

— Oscar, nu-i ăsta motivul esenţial pentru care ne-am stabilit aici.

Luă o înghiţitură din paharul de whisky, părând adâncit în gânduri. Apoi, rosti:

— Dă-i telefon lui Carrie acum. Dacă se hotărăsc să călătorească cu trenul sau cu avionul, putem să trimitem un taxi să le aştepte la Inverness. Dacă merg cu maşina, avertizeaz-o pe Carrie că drumurile sunt înzăpezite.

Pentru generozitatea spiritului său, Elfridei i se umplu inima de recunoştinţă. Simplul fapt de a-l avea alături, stând acolo în apropiere, cugetând pe îndelete la amănunte şi detalii banale o făcea să se simtă în largul ei. Se comporta ca un bun amfitrion, de parcă el însuşi ar fi lansat invitaţia şi nu ar fi fost obligat să accepte o situaţie dată. Elfrida îşi termină de băut ceaiul şi se scula în picioare.

— O să-i telefonez chiar acum. Porni spre uşă, apoi întoarse capul.

— Îţi mulţumesc, Oscar.

Lucy

„Tot vineri, 8 decembrie

Am arătat deja în scris toate întâmplările minunate petrecute azi, despre întoarcerea lui Carrie, despre ieşirea în oraş la prânz şi despre sugestia ei să plecăm împreună undeva de Crăciun. Filmul de la cinematograf mi-a plăcut foarte mult, mi-a readus buna dispoziţie. Acum, e ora 10,30 seara şi mă pregătesc de culcare, nu înainte să scriu aceste ultime rânduri în jurnal. Întâmplările grozave de azi s-au ţinut lanţ. Mi-am făcut baie după cină, m-am spălat pe cap şi, în timp ce mi se zvânta părul, am intrat în bucătărie să-mi pregătesc o ciocolată fierbinte. Apoi, a sunat telefonul şi mama a venit să mă caute şi să mă anunţe că mătuşa mea, Carrie, voia să-mi vorbească. Cred că ele două, mama şi Carrie, discutaseră deja. Am ridicat receptorul aparatului din bucătărie şi am aşteptat puţin până am auzit un scurt ţăcănit, semn că mama închisese celălalt telefon, astfel că n-avea de gând să asculte pe furiş. Mai trage cu urechea uneori.

Şi atunci, Carrie mi-a spus. Plecăm împreună în Scoţia să ne petrecem Crăciunul acolo. Elfrida, vara bunicii, stă cu un prieten şi amândoi doresc să venim. E o localitate numită

Creagan şi ei, Elfrida şi prietenul, zic că dispun de o casă destul de încăpătoare. E atât de palpitant încât aproape ce) *plesnesc de bucurie. Carrie spune că-i prea departe să mergem cu maşina în toiul iernii, aşa că o să zburăm cu avionul până la Inverness, unde un taxi o să ne aştepte la aeroport şi o să ne deplasăm astfel restul drumului. Plecăm pe 14 decembrie şi Carrie a rezervat deja biletele de avion.*

Prietenul Elfridei se numeşte Oscar, dar Carrie nu ştie ce fel de om e pentru că nu l-a întâlnit niciodată.

Am întrebat-o pe Carrie dacă le-a înştiinţat pe mama şi pe bunica şi mi-a răspuns negativ. Şi atunci m-am interesat dacă n-ar trebui să le dau eu vestea, dar Carrie mi-a răspuns din nou negativ, fiindcă bunica n-a privit-o niciodată cu ochi buni pe Elfrida şi ar fi mai bine să-i spună chiar Carrie, aşa că ea o să treacă mâine pe aici să-i împărtăşească vestea cu tot tactul posibil şi s-o calmeze dacă bunica îşi iese din fire. Mama n-o să sufle o vorbă pentru că nu se gândeşte decât la Randall şi la plecarea în Florida.

Am întrebat-o pe Carrie ce haine să-mi împachetez şi mi-a spus că am nevoie de cojoace, şoşoni şi schiuri, dar fireşte că vorbea doar în glumă.

Nu-mi vine să cred că voi pleca în Scoţia. Deja am început să număr zilele.

Carrie zice că nu va fi o atmosferă sărbătorească de Crăciun din pricină că Elfrida şi Oscar sunt destul de în vârstă. Dar în comparaţie cu şansa extraordinară de a pleca împreună cu Carrie, Crăciunul nu contează câtuşi de puţin şi, oricum, nu mi-a plăcut niciodată tradiţionala budincă preparată special pentru această sărbătoare. Carrie mi-a mai spus că o să stăm aproape de ţărmul Mării Nordului.

Pur şi simplu, ard de nerăbdare".

Elfrida

Acum, sâmbătă dimineaţă, Elfrida se trezi din somn prima şi coborî la parter. Se îmbrăcase cu pantaloni groşi din catifea reiată şi cu două pulovere, şi se simţi mulţumită de veşmintele ei călduroase de cum deschise pentru Horace uşa din spate care dădea în grădină. În timpul nopţii se lăsase un

ger aspru, tot pământul se acoperise de brumă şi cristale de gheaţă sclipitoare, iar urmele paşilor ei se întipăreau pe mica pajişte cu iarbă măruntă şi sticloasă care-i trosnea sub picioare. Nu se luminase încă de-a binelea, iar ea şi cu Horace se îndreptară către fasciculul de raze strălucitoare împrăştiate de felinarul de stradă care ilumina drumul îngust spre versantul. De deal cu terase.

Horace detesta frigul, aşa că ea îl aşteptă în timp ce mişuna încoace şi încolo prin toate ungherele, până când câinele ţâşni ca săgeata spre capătul grădinii unde adulmecase, pasămite, miros de iepure, şi unde zăbovi să-şi găsească exact locul potrivit pentru satisfacerea necesităţilor fizice. Stând neclintită în picioare, îngheţând şi străduindu-se să-şi păstreze răbdarea, Elfrida privi în sus spre cer şi văzu un început de înseninare, cu reflexe de safir. Înspre răsărit, deasupra mării, zorii mijeau tremurător, cu o lumină portocalie-roşiatică, sfioasă, întârziată de câţiva norişori, deşi soarele nu se strecurase încă în înaltul bolţii colorând orizontul. Avea să fie o zi frumoasă, decise Elfrida, şi se simţi cuprinsă de gratitudine pentru mărinimia naturii. Se săturase de văzduhuri cenuşii, de vânturi vijelioase şi lugubre, de lapoviţă şi ploaie.

Horace se uşură în sfârşit şi o zbughi înăuntru la căldură, iar Elfrida închise uşa. Apoi, puse ibricul pe foc, scoase din dulap tigaia şi slănina din frigider. Aşternu masa cu o faţă în carouri, aşeză ceştile şi farfuriile. Luă ouăle. Lui Oscar îl plăcea un mic dejun gătit şi, deşi Elfrida nu mânca împreună cu el, savura mirosul de slănină rumenită.

Cu prudenţă, se apucă să prăjească niscaiva felii de pâine. În bucătăria de modă veche de aici, această îndeletnicire constituia un soi de hazard, întrucât prăjitorul electric era învechit, depăşit, terminat, şi se comporta în consecinţă. Câteodată, azvârlea în sus pe neaşteptate cu un pocnet înfundat două felii rezonabil de rumenii. Alteori, slobozea pâine crudă, insuficient de bine coaptă. Dar dacă, dintr-o pornire nărăvaşă, nu catadicsea să se oprească automat, bucătăria se umplea cu fum înecăcios şi cojile cu crustă înnegrită ivite în ultimă instanţă erau atât de dezgustătoare, încât nici măcar pescăruşii de mare nu se îndemnau să le

ciugulească.

Din când în când, Elfrida îşi spunea în gând că n-ar strica să cumpere un nou prăjitor de pâine. Se găsea o mică prăvălie pe strada principală, cu firma „William G. Croft, Aparate electrocasnice". Vitrina acestui mic magazin gemea de cuptoare cu microunde, uscătoare de păr, fiare de călcat cu aburii super-grill pentru gaufre de Liege, laolaltă cu un număr de alte dispozitive şi accesorii domestice de care Elfrida se putea lipsi cu uşurinţă. Dar un prăjitor electric de pâine devenise lucru vital „într-o zi, intrase în prăvălia lui Croft, dar dăduse înapoi în faţa preţurilor piperate şi plecase în grabă fără să târguiască nimic.

Situaţia se complicase puţin, întrucât, lipsită fiind de micul venit suplimentar obţinut din meşteşugul de a broda perne decorative, ajunsese în mod cronic cam strâmtorată cu banii: zilele de luni nu se succedau cu destulă repeziciune, când trebuia să meargă la oficiul poştal şi să-şi încaseze pensia. Se gândea că lucrul cel mai rezonabil care-i rămânea de făcut ar fi să găsească un chiriaş, pentru Poulton3s Row, pe bază trimestrială, asigurându-şi astfel un minimum de bani peşin. Totuşi, logistica organizării acestei acţiuni dificile din Sutherland depăşea puterile Elfridei, aşa încât abandonă ideea în stadiu experimental. Cât despre Oscar, nu ştia dacă se confrunta cu aceeaşi dilemă şi nu intenţiona să-l descoasă. Probabil că strânsese deoparte ceva bani albi pentru zile negre, în hârtii de valoare sau în acţiuni, dar cunoştea faptul că Gloria îi achitase notele de plată pentru cheltuielile cotidiene impuse de stilul de viaţă luxos şi opulent de la Grange.

Prin urmare, luptă mai departe cu prăjitorul moştenit, hotărându-se că, dacă se trezea cu o rezervă de bani gheaţă disponibili, va prefera să-i cheltuiască pe cărţi şi flori.

Astăzi, se afla într-un moment de bună dispoziţie, delectându-se cu mirosul de slănină perpelită, contopit cu aroma de cafea fierbinte şi de pâine proaspăt prăjită, Cafeaua de dimineaţă reprezenta un tabiet important. Stătea la masă sorbindu-şi prima ceaşcă atunci când Oscar i se alătură coborând la parter şi Elfrida observă dintr-odată aspectul lui exterior. În mod obişnuit purta o cămaşă groasă, cadrilată,

peste care îşi trăgea un pulover călduros. Foarte degajat şi neprotocolar. Fără cravată. Dar, în această dimineaţă, nu numai că se îmbrăcase cu cea mai bună cămaşă, dar îşi pusese şi cravată, vestă şi sacoul de tweed.

Elfrida îl măsură din cap până-n picioare cu oarecare uimire.

— Arăţi foarte şic.

— Mersi. Sunt încântat că ai remarcat.

— De ce te-ai îmbrăcat aşa elegant?

Oscar îşi luă farfuria cu ochiuri şi slănină de pe terina pentru ţinut mâncarea fierbinte.

— Fiindcă-i sâmbătă?

— Ba deloc, nu-i tocmai motivul exact.

— Pentru că nu se cade să devin o epavă ramolită, ponositâ, care-şi târşâie anevoios picioarele, şi-mi dai o lecţie moralizatoare?

— O simplă cravată nu modifică atât de mult situaţia. Se aşează pe un scaun şi Elfrida îi turnă cafea.

— Îţi mulţumesc. Nu, ai dreptate într-o oarecare măsură. M-am ostenit întrucâtva să mă ferchezuiesc pentru că am de gând să fac o vizită.

Elfrida rămase surprinsă, dar se căzni să nu se exteriorizeze. I se aţâţase de asemenea curiozitatea.

— Cui?

— Lui Rose Miller.

— Cine e Rose Miller?

— O foarte veche prietenă.

— N-ai pomenit niciodată de ea. Ar trebui cumva să fiu înnebunită de gelozie?

— Nu cred. E: trecută de optzeci şi cinci de ani, dacă mai supravieţuieşte. A fost pe vremuri jupâneasă în casa bunicii mele. Locuieşte într-o colibă cu acoperiş de stuf pe moşia Corrydale. Intenţionez să-i prezint omagiile mele.

— Cum de te-ai hotărât pe neaşteptate să pleci şi s-o vezi pe jupâneasa bunicii tale? Până acum, ai stat atât de retras, fără să scoţi capul la lumină, încât oricine ar putea crede că eşti un fugar evadat.

— Te deranjează?

— Oh, dragă Oscar, sunt absolut încântată. Doar că nu

pricep prea bine această schimbare de atitudine.

Oscar puse deoparte ceaşca de cafea. Când grăi din noi tonul vocii îi sună diferit, grav şi nezeflemitor.

— Evenimentele petrecute ieri. Întâlnirea întâmplătoare cu omul acela Peter Kennedy. Pastorul. Când m-am comportat atât de prosteşte şi de brutal. Şi s-a mai întâmplat un lucru. În ultimele câteva săptămâni, m-am socotit un anonim, dar fireşte că nu sunt. Dacă Peter Kennedy mă cunoaşte din auzite, atunci cu siguranţă că şi mulţi alţi oameni ştiu câte ceva despre mine. Sunt pur şi simplu prea politicoşi, atenţi şi modeşti ca să vină şi să ne ciocăne la uşă. Ăsta e un oraş mic şi veştile se răspândesc cu iuţeala fulgerului. Până acum, Rose Miller trebuie să fi prins de veste că m-am întors aici. Şi s-ar simţi profund jignită dacă n-aş lua legătura cu ea. Aşa că m-am decis s-o vizitez. Şi o să-i cumpăr un buchet de flori de la Arthur Snead, apoi o să facem împreună o scurtă călătorie la Memory Lane. N-ai nevoie de maşinăr nu-i aşa?

— Nu. Ăsta-i avantajul şederii aici. Pot să traversez mica piaţetă până la centrul comercial sau să merg de-a lungul străzii până la măcelărie şi, în drum spre casă, să intru în librărie şi să răsfoiesc cărţile. Dacă m-aş simţi tentată, m-aş aventura într-o scurtă incursiune prin magazinele de antichităţi şi m-aş cadorisi cu un ceainic din perioada victoriană. Sau chiar mi-aş vopsi părul.

— Vrei să spui că există într-adevăr un coafor în Creagan?

— Bineînţeles. Chiar peste drum de frizerie. Unde altundeva?

Elfrida se aplecă uşor peste masă să strângă vasele şi să-şi umple cea de-a doua ceaşcă de cafea. Draperiile de bumbac cadrilate erau încă trase, aşa că le dădu într-o parte şi-n alta şi văzu cerul înseninat.

Pe neaşteptate, se înveseli, cuprinsă de o stare de entuziasm, aşa cum nu i se mai întâmplase de mult timp. Încet-încet, lucrurile se îmbunătăţeau. Ziua avea să fie minunată. Friguroasă, dar însorită. Oscar pleca în vizită, iar Carrie şi cu Lucy trebuiau să sosească săptămâna următoare. Gândindu-se la toate acestea, decise în sinea ei că ziua de ieri marcase momentul de cotitură, deşi nu-l

percepuse ca atare.

— Ies să mă plimb puțin, o anunță Oscar. Să-mi dezmorțesc picioarele. Să respir aer proaspăt. Îl iau pe Horacp cu mine. De bună seamă, Elfrida nu se vedea nici îmbiată, nici invitată să li se alăture. Ceea ce nu constituia nicio nenorocire, pentru că nu dorea câtuşi de puțin să hoinărească anevoie pe vânt şi zloată. Şi din nou, izbuti să-şi disimuleze surprinderea, sfătuindu-l pur şi simplu să se încotoşmăneze bine pentru a se apăra de frigul aspru.

S-ar putea ca în mod norocos Oscar să-l fi întâlnit pe acest Peter Kennedy. Pastorul. Şi, dintr-un motiv sau altul, fusese antrenat în conversație şi tratat cu bunăvoință şi cordialitate. Iar faptul că, precum un câine care muşcă mâna stăpânului ce-l hrăneşte, Oscar intrase în panică şi-l părăsise ostentativ era probabil mai puțin semnificativ pentru Peter Kennedy decât pentru Oscar, care se jena în mod vădit de comportamentul lui. În timpul nopții, stătuse treaz, chinuit de remuşcări. Poate că decizia de a-i face o vizită bătrânei jupânese Rose Miller reprezenta un soi de reparație morală, primul pas voluntar din izolarea autoimpusă în compania oamenilor.

— La ce oră pleci, Oscar? Elfrida îşi aduse ceaşca la masă. Ca să te prezinți la întâlnirea de taină cu Rose?

— Nu-i vorba de o întâlnire de taină, fiindcă habar n-are că vin.

— Da, însă expresia asta sună cu mult mai pasionant.

— Mă gândeam să pornesc pe la zece şi jumătate. Crezi că-i o oră potrivită?

— Absolut perfectă! O s-o găseşti sculată din pat, forfotind încoace şi încolo, în plină activitate şi o să te servească cu o ceaşcă de ceai şi biscuiți. Elfrida luă o înghițitură de cafea. Poate, dacă tot eşti la Corrydale, n-ar strica să te abați un moment pe la maiorul Billicliffe.

— Speram să nu-mi sugerezi una ca asta.

— Oh, Oscar, te arăți iar slab de înger. E doar un bătrân inofensiv şi probabil că se simte îngrozitor de însingurat. E un act de necuviință să trăieşti aici prefăcându-te că nu există. La urma urmelor, ne-a aşteptat cu cheia şi ne-a tratat cu o băutură destul de spălăcită. Oscar, amuțit, nu părea

deloc entuziasmat. Ai putea să treci pe la el cu dezinvoltură ca să schimbați câteva cuvinte. Invită-l aici la un pahar şi o gustare săptămâna cealaltă, când or să sosească Lucy şi Carrie. Spune-i că dăm o mică petrecere.

Cu viclenie, Oscar devie brusc de la subiect, scăpând tangențial cu o digresiune.

— Ele când urmează să sosească?

— Vineri. Te-am anunțat deja. Călătoresc cu avionul până la Inverness şi l-am rugat pe taximetrist să meargă la aeroport şi să le ia.

— Nu ştiam că dispunem de un şofer de taxi.

— Alec Dobbs.

— Credeam că e antreprenor de pompe funebre.

— Aşa-i, dar se ocupă şi cu taximetria.

— Un om cu multe talente.

Elfrida îşi sorbea cafeaua. Uitase acum de maiorul Billicliffe şi se gândea în schimb la venirea lui Carrie şi a lui Lucy.

— N-a mai rămas mult timp, nu-i aşa? Trebuie să umblu prin magazine după nişte piese de mobilier pentru mansardă. Nu se poate să nu găsesc pe undeva prin preajmă vreo prăvălie de vechituri sau care vinde bunuri de mâna a doua. O să mă interesez.

— La cine?

— La măcelar?

— Sau la vânzătorul de ziare?

— Ori, pesemne, la antreprenorul de pompe funebre?

— Ah, fireşte, doamna Snead. E imposibil să nu ştie.

Această discuție fascinantă ar fi putut continua la nesfârşit dacă n-ar fi fost întrerupți de țârâitul strident şi pătrunzător al soneriei de la uşa principală, ceea ce-l provocă pe Horace, băgat în sperieți, să sară din coş şi să latre cu nervozitate.

Elfrida îl şâşâi să tacă, ieşi din bucătărie şi străbătu vestibulul. Poştaşul sunase la uşă şi le lăsase două scrisori pe preşul de şters picioarele. Elfrida se încovoie din şale, le culese de pe jos şi i le aduse lui Oscar.

— Una e pentru tine, dactilografiată şi expediată, probabil de la directorul băncii tale. Şi cealaltă-i pentru mine.

— Acum, e rândul meu să fiu gelos.

— Socot că n-ai de ce. Căută dibuind cu mâinile după ochelari în buzunarul puloverului şi şi-i potrivi pe nas. Un scris destul de îngrijit, cu caligrafie măruntă şi ascuţită, înşfăcă un cuţit de pe masă, tăie marginea plicului şi scoase colile de hârtie. Întoarse paginile să gândească semnătura şi zâmbi.

— Oscar, e de la Hector. Scumpul bătrânel ne-a scris. Se aşează pe scaun şi despături colile de culoare azurie. Şi un cec. Un cec de cinci sute de lire!

Lui Oscar i se lungi obrazul.

— Cinci sute de lire? Eşti sigură?

— Uită-te cu ochii proprii. Completat pe numele tău. L-l întinse. Oscar se zgâi cu oarecare nedumerire, apoi spuse:

— Mai bine să aflăm despre ce-i vorba.

Astfel că Elfrida începu să citească cu glas tare:

„Dragii mei Oscar şi Elfrida.

Nu m-am apucat să vă scriu mai înainte pentru că am vrut să vă las suficient timp de acomodare. Nădăjduiesc că aţi călătorit în siguranţă, fără probleme, aţi ajuns teferi şi nevătămaţi şi aţi găsit Estate House într-o stare bună. Trebuie să vă mărturisesc că, după plecarea voastră, m-am simţit îndemnat să-i trimit o scrisoare lui Peter Kennedy, parohul din Creagan. Vă cunosc dorinţa de intimitate şi anonimat, îmi dau bine seama că trebuie să profitaţi de prilej pentru a vă împăca pe îndelete cu tragedia pe care aţi suferit-o. Dar n-am putut să mă stăpânesc, să nu mă frământ cu gânduri de tot felul, iar Peter este un om de ispravă, un prieten statornic şi ştiam că pot să mă bizui pe el că va păstra tăcere asupra tristelor împrejurări. Pe vremuri, obişnuia să mă viziteze cu regularitate la Corrydale, înainte să-i transfer proprietatea lui Hughie, şi mă delectau compania sa şi mintea-i ascuţită şi pătrunzătoare. Mă aştept că va intra în legătură cu voi şi mi-ar plăcea să-i accepţi preocuparea şi posibila tentativă de consolare.

Sper că nu v-am ofensat cu acţiunea mea.

Mă neliniştesc de asemenea şi nu-mi găsesc astâmpăr din cauză că Estate House este insuficient mobilată şi nu dispune de toate înlesnirile moderne. După cum ştiţi, n-am mai stat

acolo de foarte mulți ani, deşi, de când au dispărut foştii chiriaşi, soții Cochrane, am aranjat să fie întreținută curat zi de zi. Cum mă consider răspunzător pentru că v-am convins să părăsiți

Hampshire şi să vă stabiliți în Creagan, mă simt fericit: a completez lipsa eventualelor accesorii şi obiecte de utilitate practică şi care v-ar putea face viața mai comodă. Astfel că vă trimit alăturat un cec de cinci sute de lire care nădăjduiesc că va fi suficient pentru obiectele de primă necesitate.

Vremea în Londra e încă rece şi cenuşie. Nu prea ies în oraş, dar contemplu lumea de la fereastră.

Sper că sunteți sănătoşi. Aş aprecia dacă mi-ați trimite o scrisoare sau dacă mi-ați da un telefon ca să-mi risipesc grijile. Am citit în „The Times" că Grange e scoasă pe piață la vânzare. Băieții nu şi-au irosit timpul.

Cu urări de bine pentru amândoi.

Al vostru devotat.

Hector"

În tăcere, Elfrida împături scrisoarea şi o puse înapoi în plic.

— O să-i răspund chiar în dimineața asta, spuse ea.

— E colosal de generos. Dar, de fapt, n-avem nevoie de nimic.

— Oh, ba da, cum să nu, grăi Elfrida cu fermitate.

— Ca de pildă?

— Ca de pildă un nou prăjitor electric care nu arde pâine, nu sare în aer ori mă electrocutează. Asta pe care-l folosim e arhaic. Şi trebuie să cumpăr un pat pentru Lucy, ca să nu mai zic că n-ar strica să acoperim cu o perdea nişa de la fereastră de pe casa scării.

— Mi-au scăpat din vedere până acum astfel de lucruri, rosti Oscar oarecum jenat.

— Bărbații nu remarcă niciodată atare amănunte.

— Pesemne că am putea cumpăra o maşină de spălat vase?

— Nu ne e necesară.

— Sau un cuptor cu microunde?

— Nu ne trebuie nici ăsta.

— Ori un televizor?

— N-am urmărit niciodată emisiunile televizate. Dar tu?

— Doar buletinele de ştiri. Şi concertele de muzică de promenadă transmise de la Royal Albert Hall. Şi „cântările de slavă".

— Păi, nu-i aşa că suntem cu adevărat norocoşi că ne mulţumim numai cu cele strict trebuincioase traiului?

— Cu siguranţă favorizaţi de soartă. Ridică mandatul de plată şi-l măsură cu privirea. Din mai multe puncte de vedere. Înainte s-o vizitez pe Rose, o să trec pe la Banca Scoţiei şi o să deschid un cont comun pe numele amândurora. Şi, atunci, o să poţi umbla nebuneşte după mobilă.

— Dar banii nu-s pentru mine.

— Sunt pentru amândoi.

— Şi se va arăta Banca Scoţiei atât de serviabilă?

— Am depus bani acolo de când eram copil. Nu întrevăd nicio dificultate.

— Eşti atât de dinamic, Oscar. Şi n-o să uiţi de buchetul de flori pentru Rose?

— În niciun caz.

*

Ziua căpătă o strălucire orbitoare. Soarele roşu se înălţase încet pe un cer limpede şi străveziu de albastru ca un porţelan subţire chinezesc, şi nu mai adia nicio boare de vânt. Doamnele, pornite după târguieli, păleau pe trotuar cu băgare de seamă, îngrijorate să nu alunece pe polei, să nu se prăbuşească la pământ, Irângându-şi picioarele ori gâtul; purtau cizme groase, îmblănite, şi se înfofoliseră cu căciuli şi mănuşi de lână. Dar frigul muşcător nu le împiedica să zăbovească în drum pentru obişnuite clevetiri, răsuflarea lor scoţând norişori de aburi pe când sporovăiau fără întrerupere.

Biserica, profilată pe fundalul unei dantelării împletite de crengile arborilor pleşuvi, radia cu o puzderie de reflexe aurii în lumina solară. Sus, pe deasupra turnului înalt şi ascuţit, pescăruşii de mare, cu pene strălucitoare de diferite culori, se roteau fâlfâind alene din aripi şi câteva stăncuţe se cocoţaseră pe girueta din vârful de clopotniţă. Gerul pudrase

cu chiciură brazdele de iarbă din vechiul ţintirim, iar maşinile, cârmite la vale dinspre fermele îndepărtate, presărate pe coama dealului, purtau cuşme de zăpadă. Un automobil break căra un pom de Crăciun scos în afara uşii deschise a portbagajului.

Isprăvind cu treburile casnice, aranjatul paturilor, pregătitul focului şi umplutul coşului cu lemne şi cărbuni din magazine, Elfrida se aşează pe bancheta fixată în perete lângă bovindou şi urmări cu atenţie toată această forfotă neîntreruptă de sezon. Oscar plecase deja, după ce se căznise să cureţe de gheaţă parbrizul şi să pună în funcţiune ştergătoarele. Elfrida spera că Rose Miller se va arăta încântată de revederea cu Oscar şi că amândoi vor petrece momente plăcute de aduceri-aminte.

Se îndreptă către masă, strălucirea soarelui cu dinţi scăldând încăperea, şi-şi începu scrisoarea către Hector.

„Estate House
9 decembrie
Dragă Hector.

Ce gest frumos să ne scrii şi îţi mulţumesc, atât din partea lui Oscar, cât şi a mea pentru cecul foarte generos. Este mai mult decât binevenit dintr-o serie de motive. Ne lipsesc într-o oarecare măsură unele lucruri esenţiale, dar ne-am descurcat destul de bine şi fără acestea. Însă acum, urmează să vină aici de Crăciun verişoara mea mai tânără, pe nume Carrie Sutton, însoţită de nepoata ei, Lucy, care are paisprezece ani, aşa încât darul tău ne ajută să înseninăm puţin acest cămin şi să-l facem mai primitor. Avem nevoie de un nou prăjitor de pâine, alte ustensile de bucătărie nu ne trebuie, dar intenţionez să cumpăr câteva piese de mobilier pentru odaia lui Lucy (m-am gândit să-i amenajez dormitorul în mansardă!) şi cecul tău se dovedeşte folositor din acest motiv. Mă voi interesa să găsesc un magazin care vinde bunuri la mâna a doua.

Oscar se simte binişor de-acum. S-a retras tot mai mult în găoacea lui chiar din clipa când am ajuns aici şi, din răstimp în răstimp, izolarea sa m-a deprimat puţin, necontenind să mă întreb dacă se va mai descătuşa vreodată din norul de

mâhnire şi va începe să privească iarăşi înainte. Nu dorea să vadă pe nimeni, nici măcar să schimbe o vorbă cu vreo persoană. Ieri, totuşi, l-a scos pe Horace, câinele meu, la o lungă plimbare şi, lângă clubul de golf, s-a pomenit abordat de Peter Kennedy. L-a plăcut foarte mult şi mi-a împărtăşit că are o înfăţişare simpatică. Peter Kennedy l-a invitat înăuntru la o ceaşcă de ceai şi Oscar a consimţit să meargă, dar a aflat mai târziu că Peter este pastorul bisericii, s-a speriat şi a şters-o englezeşte.

S-a supărat îngrozitor de tare din pricină că s-a lăsat cuprins de panică, dar socot că incidentul l-a readus la realitate şi şi-a dat seama că nu se mai poate ascunde la Infinit. Aşa că, în dimineaţa aceasta, s-a urcat în maşină să-i facă o vizită lui Rose Miller la Corrydale. Acesta este primul său pas făcut de bunăvoie, din proprie iniţiativă, în lumea oamenilor şi sufletul mi se umple de recunoştinţă şi speranţă că Peter Kennedy nu va întârzia să reapară. Orice s-ar întâmpla, Oscar nu trebuie să fie împoldit de la spate, ci, dimpotrivă, e necesar să i se îngăduie să accepte lucrurile pe îndelete şi cu împăcare.

Ne simţim cu adevărat bine şi zilele se scurg în tihnă. Aici, e un capăt de lume foarte liniştit şi îmi scot câinele, pe Horace, la lungi plimbări pe plajă, reîntorcându-ne câteodată după apusul soarelui. Nu avem televizor, dar nici nu-i simţim lipsa. Oscar şi-a adus cu sine micul radio portabil şi ne petrecem serile jucând canastă şi ascultând postul «Classic FM».

Am parcurs cu maşina un drum obositor din Hampshire şi...”

Era atât de concentrată asupra scrisorii, aşa de nepăsătoare la murmurul de glasuri de pe stradă, încât nu auzi poarta de fier forjat deschizându-se şi închizându-se la loc sau zgomotul de paşi înaintând spre intrarea principală. Când soneria începu să târâie, tresări atât de tare, încât scăpă, pixul din mână. De la parter, Horace, ca de obicei, umplu casa cu lătrături chelălăite de panică. Se ridică în picioare, părăsi salonul şi coborî în grabă la etajul de jos.

— Of, Horace, încetează odată, taci din gură!

Străbătu vestibulul să deschidă uşa grea, împingând-o în

lături, lăsând să pătrundă lumina solară, frigul aspru, şi pomenindu-se faţă în faţă cu o necunoscută.

— Îmi pare rău c-am alertat câinele.

— Nu contează.

Oaspetele ei inopinat era o femeie, trecută pesemne de treizeci de ani, înaltă şi zveltă, fantastic de nonconformistă în înfăţişare. Avea părul negru ca pana corbului, tuns cu breton până aproape de sprâncene, iar pletele îi atârnau liber până la umeri, încadrându-i figura ovală cu trăsături blajine. Purta un cojoc vechi, cu pielea uşor bătucită şi roasă, peste o fustă lungă din lână roşie şi se încălţase cu cizme Doc Marten. Îşi înfăşurase în jurul gâtului un fular ecosez de lână, încercuindu-i faţa frumoasă, cu osatură fină, şi nefardată. Obrajii îi erau pârliţi de soare, îmbujoraţi de frig în această dimineaţă, iar ochii, adânciţi în orbite, negri ca boabele de cafea. Căra într-o mână o sacoşă de cumpărături din plastic, iar în cealaltă o coşarcă de nuiele împletite cu ouă.

— Bună ziua, îi zâmbi necunoscuta. Eşti Elfrida Phipps, nu-i aşa? Sper că nu te-am deranjat, mă numesc Tabitha. Elfrida nu se dumiri cu cine avea de-a face şi perplexitatea i se citea în priviri. Sunt Tabitha Kennedy, nevasta lui Peter Kennedy.

— Oh! Elfrida se strădui să nu se arate uluită peste măsură. Nu mai văzuse niciodată în viaţa ei o fiinţă de sex feminin care să nu semene deloc a soţie de pastor.

— Mă bucur cu adevărat să te cunosc. Elfrida se dădu la o parte, ţinând uşa deschisă. Intră, te rog.

Dar Tabitha Kennedy şovăia.

— Numai dacă nu eşti prea ocupată. Ţi-am adus doar nişte ouă proaspete. De la găinile mele.

— Nu-s deloc ocupată şi ouăle proaspete prind bine oricând. Pofteşte înăuntru, îţi fac o ceaşcă de cafea.

Tabitha trecu pragul casei şi Elfrida închise uşa.

— Te incomodează dacă mergem în bucătărie? Elfrida porni în frunte, arătându-i drumul. Pun ibricul pe foc şi apoi ne bem cafeaua la etaj, în salon. Sau preferi cumva ceai?

— Mor după o ceaşcă de cafea fierbinte. Am îngheţat ca piatra. Peter a luat maşina, aşa că a trebuit să cobor pe jos creasta dealului. Credeam că o să mă lungesc la pământ cu

faţa-n jos, e un gheţuş grozav. O urmă pe Elfrida în bucătărie, aşează coşul cu ouă pe masă şi-şi atârnă sacoşa de plastic de speteaza scaunului.

— Şi Oscar a plecat cu maşina. A pornit spre Corrydale să-i facă o scurtă vizită unei bătrâne pe nume Rose Miller.

— Doamne Sfinte, ce revedere o să fie! Rose l-a adorat dintotdeauna pe Oscar. Nu conteneşte să vorbească despre el. Ştii că n-am mai intrat niciodată aici? Dacă veneam la Estate House, era o vizită formală, urcam şirul de trepte de la intrare şi pătrundeam în vestibul. Soţii Cochrane erau un cuplu ciudat, foarte rezervaţi. S-ar putea spune că nu le plăcea să-şi primească oaspeţii cu ospitalitate. O dată pe an, eu şi cu Peter eram invitaţi la ceai şi la o conversaţie politicoasă. Pentru noi, ocazia constituia un soi de calvar. Cum v-aţi acomodat?

După ce umpluse ibricul cu apă, punându-l să fiarbă pe plita deja încinsă, Elfrida se apucase să aranjeze pe tavă ceştile cu farfurioare.

— Destul de bine.

Tabitha îşi plimbă privirea de jur-împrejur.

— Bucătăria asta îmi aminteşte de o expoziţie de la Muzeul Patrimoniului Naţional. Şi bunica mea avea o cuhnie identică, de modă veche, aşa cum existau odinioară în marile conace. Presupun că soţii Cochrane nu se omorau după aparatele casnice şi, chiar dacă se mai găseau câteva pe aici, doamna Cochrane s-a descotorosit cu siguranţă de toate. Aveţi maşină de spălat vase?

— Nu, dar nici n-am avut vreodată, aşa că nu contează.

— Şi maşină de spălat rufe?

— Există una arhaică în oficiul de lângă bucătărie, dar durează ore întregi să speli cu ea, deşi funcţionează. Iar uscătoria mea este frânghia de întins rufe din capătul grădinii.

— Un oficiu! Pot să arunc o privire?

— Fireşte.

— Pe uşa asta? E din ce în ce mai bine. Podele pardosite cu plăci de ceramică, chiuvete de argilă smălţuită, suporturi din lemn în care se pun vasele la scurs. Dar bag seamă că aveţi frigider.

— Aproape că ne prisoseşte pe gerul ăsta.

Tabitha închise binişor uşa oficiului şi se întoarse în bucătărie, trăgându-şi un scaun să se aşeze la masă.

— Folosiți salonul mare de la etaj?

— Tot timpul. Defilăm toată ziua în sus şi-n jos pe scări.

— Şi încăperile de la parter?

— E o sufragerie foarte mohorâtă, mobilată în stil victorian. Cu o puzderie de piese grele, întunecoase, din mahon, cu draperii de catifea şi cu o pianină veche, împodobită cu sfeşnice. Cealaltă încăpere, bănuiesc, era biroul originar al administrației moşiei. Nu cred că soții Cochrane l-au întrebuințat vreodată. Există încă acolo o masă demodată de scris cu capac-rulou şi un scrin cu sertare speciale pentru depozitarea chiriilor. Mă tem că n-o să intrăm în niciuna dintre încăperi. Mâncăm fie aici, lie sus în salon, lângă focul care arde în şemineu.

— Mult mai simplu.

— Şi pe Oscar nu pare să-l deranjeze.

— Mă bucur că Oscar nu-i aici, spuse Tabitha. Unul dintre motivele pentru care am venit este să-mi cer scuze şi acum nu mai trebuie s-o fac.

— Să-ți ceri scuze? Pentru ce?

— Peter m-a trimis. E îngrijorat că s-a purtat cam grosolan şi cu tupeu ieri după-amiază. Speră atât de mult să nu-l fi supărat pe Oscar.

— Eu ştiu că Oscar consideră că trebuie să se scuze față de Peter. Comportamentul lui a fost grosolan, pur şi simplu, a fugit de-acolo mâncând pământul, dar a intrat în panică. Acum, e plin de remuşcări. Îşi dă seama că s-a comportat nepoliticos.

— Hector ne-a scris şi ne-a înştiințat că soția şi fata lui au murit în acel groaznic accident de maşină. E nevoie de timp să uiți o asemenea tragedie şi să-ți reiei modul de viață obişnuit.

— Se numeşte suferință adâncă, de neconsolat.

— Ştiu. Nici pentru tine nu se poate să fi fost tocmai uşor de suportat.

— În fapt, am trecut prin toate chinurile iadului.

Elfrida se auzi destăinuindu-i-se astfel şi rămase uimită că

rostise aceste cuvinte în mod impulsiv, întrucât nu recunoscuse sau nu admisese nici măcar în sinea ei, în ungherele tainice ale minții, că îndurase momente de infern.

— Socot că sentimentul de frustrare e cel mai chinuitor fiindcă, fatalmente, nu-l poți ajuta cu absolut nimic pe cel în suferință. Şi apoi, neastâmpărul, starea de continuă agitație. Urmată de simțământul de culpabilitate pentru că te simți copleşit de nerăbdare. De nenumărate ori, a trebuit să-mi muşc limba. Şi alt lucru important, sunt o persoană sociabilă. Nu mă refer la petreceri nesfârşite, dar îmi place să-mi fac prieteni noi şi să cunosc oameni. Din pricina lui Oscar, m-am văzut nevoită să stau retrasă. Şi, probabil, am lăsat impresia că-s o individă gomoasă şi cu ifose.

— Mă îndoiesc.

— Doamna Snead a devenit colacul meu de salvare. Am purtat lungi conversații la o ceaşcă de ceai.

— Îmi pare bine că lucrează pentru voi.

— Astăzi... Azi am încercat senzația că toate momentele de chin infernal au rămas în urma noastră. De dragul lui Oscar, sper să fie adevărat. E un om atât de cumsecade, nu merită o soartă atât de neîndurătoare. Poate că vizita făcută lui Rose Miller e un pas înainte.

— Noi vă stăm mereu alături, Peter şi cu mine, dar ne-am gândit că amândoi aveți nevoie de un răgaz. E dificil uneori să apreciezi cu precizie momentul potrivit.

— Nu-ți mai frământa mintea cu asta. Te rog.

— Dacă Peter ar veni să-l vadă pe Oscar, crezi c-ar fi o Idee bună? Ar putea să lămurească lucrurile împreună.

— Cred că-i o idee minunată, dar spune-i să dea un telefon în prealabil.

— Aşa am să fac.

Cafeaua fusese pregătită, tava aranjată cu toate cele necesare. Elfrida o ridică de toarte.

— Hai să mergem sus. E mai confortabil.

Porni în frunte, iar Tabitha o urmă îndeaproape.

— Sunt mereu impresionată de scara asta frumoasă. Conferă un aspect atât de impozant, o notă de distincție. Peter zice că baluştrii sunt ciopliți din pini baltici, aduşi ca lost pe bărcile de pescuit heringi. Zăbovi câteva clipe pe r.

Emipalier să privească pe fereastră spre grădină. Învăluită încă în promoroacă şi posomorâtă, expusă gerului aspru din miez de iarnă, se povârnea pe coasta dealului într-o succesiune de pajişti amenajate în terase, străbătute în mijloc de o potecă şi un şir de trepte. În capătul îndepărtat, se zărea un pâlc de pini şi în crengile noduroase şi desfrunzite se cuibăriseră câteva stăncuţe.

— Am uitat ce întindere mare de pământ e aici. Nu se poate vedea din drum fiindcă zidu-i prea înalt. Iubesc la nebunie grădinile în terasă şi înconjurate de ziduri. Bătrânul Cochrane se pricepea la grădinărit. Aproviziona cu lăptuci casele parohiale şi prezbiteriile din comitat.

— Şi Oscar grădinăreşte, dar, până acum, a strâns doar câteva frunze căzute.

— Primăvara, răsar narcise galbene şi terasele se împurpurează de călini. Şi pe undeva, pe-acolo, se găseşte şi un liliac.

Împovărată cu tava, Elfrida continuă să urce treptele. În spatele ei, Tabitha nu contenea cu comentariile detaliate.

— E o scară impunătoare şi dă o senzaţie de grandoare. Dimensiunile sunt neaşteptate, ca-ntr-un castel aristocratic... Razele soarelui pătrund prin uşa deschisă a salonului... Ţi se pare că se măreşte din ce în ce mal mult... şi am socotit dintotdeauna că salonul ăsta e cea mai încântătoare cameră. Oh, ia te uită, vi s-a îngăduit să păstraţi candelabrul. Trebuie să fi fost adus de la moşia Corrydale. Tabitha îşi roti un moment privirea prin încăpere şi descoperi micul tablou pe care Elfrida îl purtase cu sine de la Dibton.

— Dumnezeule mare, ce splendoare! înaintă câţiva paşi să-l cerceteze îndeaproape. Nu era aici, nu-i aşa?

— Nu, îmi aparţine. Elfridă aşează tava pe măsuţa scundă de lângă bovindou.

— E pictat de David Wilkie. Aşa trebuie să fie, ochii nu mă-nşală.

Elfrida rămase impresionată.

— Da, ai dreptate. L-am primit cu mulţi ani în urmă. Îl iau cu mine în fiecare casă în care mă instalez.

— Cum de-ai intrat în posesia unui obiect atât de preţios?

— Ți-am spus, mi-a fost dăruit.

Tabitha chicoti.

— Cineva trebuie să te fi iubit foarte mult.

— Aduce oarecum cu o ştampilă imprimată pe o mapă de birou cu sugativă. E prea mic pentru un perete atât de întins.

— Dar de-a dreptul fermecător.

Elfrida se îndreptă spre şemineu să aprindă focul, pregătit deja cu lemne şi cărbuni.

— Chiar avem nevoie de foc? întrebă Tabitha. Pare să fie aşa de cald.

— Astea-s cele mai minunate lucruri pe lume, un foc ce arde cu vâlvătăi în şemineu, un boiler alimentat cu petrol şi încălzirea centrală. Când am sosit aici, mă temeam că o să deger de frig până-n măduva oaselor, dar stăm confortabil şi liniştiți ca puii de găină în cuibar. Boilerul încălzeşte apa şi ne răsfățăm în căldură şi cu băi cât suportăm de fierbinți.

— Şi, bineînțeles, casele astea vechi, din epoca victoriană, sunt atât de solide şi bine clădite. Nu se simte nici pic de curent.

Flăcările se întețiră, în cămin lemnele pârâiau şi trosneau pridídite de para lacomă. Scăpărară câteva mici scântei. Elfrida mai puse un vătrai cu cărbuni şi un butuc.

— Vrei să ne aşezăm lângă fereastră?

— Sigur că da. Soarele străluceşte minunat azi. Tabitha îşi desfăşură fularul, îşi descheie cojocul, şi-l scoase, aruncându-l pe un scaun, apoi se instală comod pe bancheta capitonată, fixată în perete, lângă bovindou.

— Stai aici de obicei şi urmăreşti toate întâmplările ciudate ori amuzante? Probabil că ai aflat suficient de multe despre noi, localnicii, ca să scrii o carte.

— E destul de fascinant. Elfrida împinse la o parte scrisoarea pe care o compunea pentru Hector. Trăieşti aici de mult timp?

— Cam de douăzeci de ani. Ne-am căsătorit cu puțin înainte ca Peter să fie numit paroh în Creagan.

— Câți ani aveai atunci?

— Douăzeci. Tabitha strâmbă din nas. Unii dintre enoriaşi nu ne-au privit cu ochi buni, dar, până la urmă, neînțelegerile s-au aplanat. Amândoi copiii noştri s-au

născut în casa parohială.

— Ce vârste au?

— Rory a împlinit optsprezece. A terminat de curând şcoala. Ne-am trimis ambele odrasle la liceul din localitate. Rory a trecut cu bine examenul susținut în ultimul an de liceu şi a obținut un loc de înscriere la Universitatea Durham, dar nu-l va ocupa până la anuz. Are o perioadă de întrerupere şi numai Dumnezeu ştie cum o să-şi umple timpul. Peter zice că nu-i pasă câtuşi de puțin cu condiția ca băiatul să câştige atât cât e necesar pentru a se întreține singur sau să studieze mai departe. Clodagh are doisprezece ani şi, dintr-un motiv necunoscut nouă, e înnebunită după cai. Nu ne-am dumirit încă de ce a trebuit să-şi aleagă o pasiune atât de costisitoare.

Mai bine s-ar fi dat în vânt după deltaplanorism.

Pe neaşteptate, amândouă bufniră în râs şi Elfrida se simțea grozav să flecărească la o ceaşcă de cafea cu o prietenă, trăncănind vrute şi nevrute despre bărbați şi copii, de parcă s-ar fi cunoscut de când lumea.

O privi drept în față pe Tabitha, stând acolo alături, îmbrăcată într-un pulover negru pe gât, cu părul lăsat lung până la umeri ca o fetişcană, şi i se stârni curiozitatea.

— Îți place să fii nevastă de pastor?

— Ador să fiu măritată cu Peter. Şi nu-s numai soție de preot paroh, fiindcă predau artele frumoase la şcoala secundară. Sunt profesoară calificată, cu diplomă universitară şi toate gradele profesionale. Cinci dimineți pe săptămână.

— Ai şi preocupări artistice?

— Da, pictez, desenez şi țin de asemenea cursuri practice de meşteşuguri – ca de pildă olărit şi brodat. Elevele din ultimul an lucrează cu acul toate pernele de îngenuncheat din biserică. Am inițiat un proiect uriaş. Şi fiecare mamă din Creagan are un ghiveci de lut pentru begonii.

— Eu am fost actriță, spuse Elfrida, apoi se fâstâci oarecum şi-şi dori să nu fi rostit aceste cuvinte întrucât îi răsunară găunos în urechi, ca şi cum s-ar fi luat la întrecere cu talentele Tabithei.

În mod agreabil, Tabitha rămase uimită.

— Serios? De fapt, nu sunt câtuşi de puţin surprinsă. Mi te pot imagina jucând pe scenă. Te-ai bucurat de celebritate?

— Nu, nici pe departe. Dar am trudit mereu, cu smerenie şi devotament, oricât ar fi fost de modest rolul.

— Asta contează, nu-i aşa? Să practici profesiunea care-ţi place şi să-ţi câştigi existenţa. Asta-i şi părerea mea. Şi te-ajută să capeţi simţul propriei demnităţi şi conştiinţa meritelor personale. Peter mă-nţelege. Ăsta-i unul dintre motivele pentru care-l iubesc aşa de mult. De-abia aştept să-l cunoşti. Te-aş pofti la casa parohială, dar mai bine amânăm până când Peter şi cu Oscar lămuresc problemele. O dată ce lucrurile-s clarificate, o să vă lansez invitaţiile. Ceea ce înseamnă, de fapt, un apel telefonic.

— Mă bucur de pe acum la gândul ăsta.

— Cum vă petreceţi Crăciunul?

— Nu cred că o să sărbătorim în niciun fel. Oscar nu vrea să organizăm nimic festiv. Şi-l înţeleg, pentru că perioada asta a sărbătorilor de iarnă poate deveni îngrozitor de emoţionantă, îi redeşteaptă în minte trecutul. Dar e complicat fiindcă sâmbăta viitoare urmează să sosească aici verişoara mea împreună cu nepoata el. Le-am înştiinţat deja că n-or să aibă parte de o atmosferă sărbătorească, dar s-au hotărât să vină oricum.

— Câţi ani au?

— Carrie treizeci, iar nepoata a împlinit paisprezece. O cheamă Lucy. N-am cunoscut-o niciodată. Sper doar că nu-i prea timidă. Sau prea îndrăzneaţă, de altfel. Şi trag nădejde că n-o să se plictisească la culme.

— De Crăciun, se desfăşoară atâtea evenimente deosebite în Creagan, încât o să se distreze nemaipomenit. Toţi copiii de prin partea locului se strâng laolaltă...

— Nu-i ştie pe copiii de aici...

— O să-i facem cunoştinţă cu Rory şi cu Clodagh şi apoi îi va cunoaşte pe toţi ceilalţi.

Elfrida se îndoia în sinea ei.

— N-or să se supere?

— Să se supere? De ce?

— Păi... o fată necunoscută, străină de grup. Venită din Londra. $

— Iată un motiv cu atât mai întemeiat să aibă grijă de ea, spuse Tabitha. Deodată, Elfrida întrezări hotărârea de neclintit a profesoarei, menținând buna rânduială în toate, şi totodată a soției de pastor, crescându-şi şi educându-şi copiii după adevăratele precepte creştineşti. Şi îşi dădu seama că Tabitha Kennedy, în pofida firii boe me şi a atitudinilor tinereşti, era o persoană pe care te puteai bizui. Respectul sporit o determină pe Elfrida s-o agreeze şi mai mult.

Un gând îi fulgeră în minte.

— Apropo, mi-am amintit că trebuie să cumpăr nişte mobilă. Ne lipsesc mai multe aici deoarece casa a fost închiriată ani de-a rândul cu accesoriile şi obiectele strict necesare. Dormitorul pentru Carrie e-n regulă, dar m-am gândit să-i aranjez o cameră lui Lucy la mansardă. E plăcută şi plină de lumină, însă... Vocea i se stinse treptat. Vrei să urcăm împreună şi să te uiți puțin? Să mă sfătuieşti ce-ar trebui să-mi procur?

— Bineînțeles. Îmi face plăcere. Tabitha îşi terminase de băut cafeaua şi-şi sumese mâneca puloverului să vadă cât era ceasul. Apoi, o întind repede, Peter are programată o întâlnire după-amiază la Buckly şi trebuie t a-i pun masa înainte de plecare.

— Dacă n-ai timp...

— Fireşte că am. Haide, vino să-mi arăți. Sunt foarte pricepută la decorațiuni interioare.

— Cu bani puțini.

— Mai încape vorbă? Doar sunt nevasta pastorului. Ce altceva?

Urcară treptele până la ultimul cât mansardat şi pătrunnoră în podul casei, cu tavan înclinat, cu pereți oblici, în cele două încăperi de sub acoperiş. Prima, fără ferestre, adăpostea trei cufere vechi, un manechin de croitorie şi, prin unghere, păianjenii îşi țesuseră pânzele străvezii. Cea de-a doua, cu o enormă lucarnă şi cu tavanul în creastă, era inundată de lumina soarelui de iarnă.

Tabitha rămase încântată.

— Ce cameră minunată! Orice fată şi-ar dori să se instaleze aici. Ai de gând să pui un covor? Scândurile de duşumea se mențin în starte excelentă. Şi există un radiator,

absolut indispensabil. O să ai nevoie de un pat, desigur, şi poate de o comodă cu sertare. Sau de o măsuţă de toaletă. Ce-ai zice de un televizor?

— N-avem niciunul.

— Da, însă toţi adolescenţii capătă apucături ciudate dacă nu se zgâiesc la micul ecran! Rory are unul vechi pe care nu-l mai foloseşte. O să discut cu el. Şi n-ar strica să pui câteva veioze. Şi un stor la lucarnă. Altminteri, s-ar putea ca ambianţa să devină oarecum stranie.

— Dispun de puţini bani, spuse Elfrida. Hector ne-a trimis un cec, dar nu ştiu dacă o să acopere toate cheltuielile. Mă gândeam la un magazin care vinde bunuri de mâna a doua...

— Există un bazar plin de mărfuri minunate în Buckly.

— N-am fost niciodată acolo.

— Te duc eu cu maşina. Poţi achiziţiona la preţuri convenabile tot ce-ţi trebuie.

— Şi paturi?

— Oh, paturi confortabile. Şi aşternuturi, tablouri, alte obiecte de artă, haine, dulapuri, covoare, tot ce-ţi pofteşte inima. O să mergem la începutul săptămânii viitoare. Într-o după-amiază. Îţi convine marţi?

Elfrida, a cărei agendă mondenă conţinuse numai spaţii goale timp de aproape o lună, încuviinţă.

— N-am putea să ne deplasăm cu maşina voastră? Peter o să aibă nevoie cu siguranţă de-a lui.

Elfrida răspunse din nou afirmativ dând din cap.

— O să ne distrăm grozav. Mor de nerăbdare. Se uită la ceas. Atunci, totu-i aranjat. Trebuie acum să-mi iau tălpăşiţa, altminteri Peter o să clocotească de mânie.

După ce plecă Tabitha, Elfrida se înapoie la masa de scris să termine misiva către Hector.

„... am ajuns aici pe la ora şapte seara după două zile de drum. A durat destul de mult să-ţi aştern pe hârtie aceste rânduri pentru că m-am întrerupt din scris la sosirea Tabithei Kennedy, venită în vizită. Sunt sigură că, foarte curând, Peter şi cu Oscar îşi vor limpezi neînţelegerile. Tabitha este o femeie fermecătoare şi am convenit să mă ducă la un târg din Buckly ca să-mi procur unele lucruri pentru casă.

Îți mulțumesc încă o dată pentru bunăvoință şi generozitate. Sper să-ți păstrezi starea bună de sănătate şi să ieşi la câte o scurtă plimbare, dacă se va îmbunătăți vremea.

Cu multă dragoste din partea amândurora.

Elfrida"

Reciti scrisoarea, o băgă într-un plic, scrise adresa şi lipi un timbru. Apoi, coborî la parter, merse în bucătărie să examineze în fugă proviziile rămase în frigider. Decise că nu trebuia să cumpere decât nişte legume şi, eventual, ceva fructe. Horace dormita cuibărit în coşul lui şi nu se clinti, semn clar că nu dorea să fie deranjat, aşa că-l lăsă să picotească la căldură, se înfofoli în haina călduroasă şi ieşi pe uşă. Nu o încuie pentru că învățase că nimeni din Creagan nu-şi zăvora casa.

Frigul rămăsese la fel de pătrunzător, dar soarele cu dinți topise în bună parte gheața şi bruma, iar trotuarele erau negre şi jilave. Chiar aşa fiind, Elfrida păşea cu băgare de seamă, asemeni tuturor celorlalte doamno pornite după târguieli, fiindcă, în acel moment, nu avea nevoie de complicații şi nu-i lipsea decât să-şi fractureze un picior, sau mai rău, să-şi frângă gâtul.

Puse scrisoarea în cutia poştală, apoi traversă strada către prăvălia de fructe şi legume ținută de Arthur Snead. De această dată, micul magazin era pustiu, iar Arthur Snead se rezema cu coatele pe tejghea, cercetând cu atenție rezultatele curselor de cai. Văzând-o pe Elfrida, se îndreptă din şale şi împături ziarul.

— Ziua bună, doamnă Phipps. Cum vă simțiți în această dimineață frumoasă?

Arthur Snead era cealaltă jumătate a doamnei Snead, care-l alinta mereu cu diminutivul „Arfur". Soții Snead se dovediseră a fi o adevărată mană cerească, un balsam, de când Elfrida se statornicise în Creagan, nu numai pentru că doamna Snead întreținea curățenia la Estate House şi era o sursă de informații utile, ci şi pentru că erau londonezi de baştină, iar Elfrida, după ce-şi trăise aproape întreaga viață în Londra, se delecta cu mlădierile specifice ale glasurilor acestea familiale, ceea ce o ajutase întrucâtva să se simtă

mai puțin izolată. Cuplul Snead se strămutase din Hackney în Creagan în urmă cu cinci ani. Întreaga poveste despre această mutare de domiciliu neașteptată Elfrida o ascultase cu prilejul câtorva cești de ceai băute împreună cu doamna Snead. Despre modul în care Arfur își încropise viața cu o tărăboanță încărcată cu mărfuri vândute pe North End Road și reușise în cele din urmă să agonisească destui bani ca să-și cumpere o prăvălie proprie. Apoi, despre cum veniseră reprezentanții antreprizei de construcții a consiliului orășenesc și le trântiră în față un contract de cumpărare obligatoriu, iar ei se lăturaseră până-n gât de aceste constrângeri și descoperiră un anunț publicitar într-o revistă de grădinărie – de altfel, cumpărau totdeauna acea revistă pentru micul lot de pământ arendat pe care cultivau o minune de dovlecei – și Arthur Snead o întrebase pe doamna Snead: „Ce părere ai, nevastă?", iar doamna Snead îi răspunsese: „Prea bine, Arfur" și se statorniciră în Creagan, cumpărând altă prăvălie și un mic apartament situat la etaj, fără a mai privi niciodată îndărăt, la faptele trecute. Clienții care lo călcau pragul micului magazin erau oameni cumsecade, iar Arthur Snead se înscrisese în clubul de bowling și începuse a-și dărui timpul liber pasiunii pentru pescuit. Cât despre doamnea Snead, devenise membră de nădejde a cinului Bisericii Anglicane, participa la acțiuni de binefacere și cânta din când în când în cor.

Respectați și acceptați de comunitatea locală, erau cunoscuți încă sub porecla, pusă fără malițiozitate, de „imigranții albi".

— E musai să veghezi cu ochii-n patru, draga mea, ca să n-o pățești. A trecut pe-aici omul tău azi-dimineață și a cumpărat un buchet de crizanteme pentru altă doamnă. Fii atentă!

— Știu. Se numește Rose Miller și mă străduiesc să nu fiu geloasă. Ai primit ceva legume proaspete, varză de Bruxelles, de exemplu?

— Am câteva mănunchiuri de conopidă italienească, aduse de dimineață. Camionul cu marfă a urcat cu greu pe panta dealului. Șoferul zice că zăpada s-a așternut în straturi groase de șase țoli. Și-au mai rămas niște cartoll veniți din

Cipru.

Elfrida târgui broccoli şi cartofi, câteva mandarine, într-o pungă, şi două grepfrut, destul de veştede, pe care Arthur i le vându la jumătate de preţ.

— Te duci direct acasă, nu-i aşa?

— Nu. Elfrida se hotărâse. Mi-am pus în gând să cumpăr un nou prăjitor de pâine. Cel pe care-l avem e terminat.

— Păi, lasă-ţi plasele aici şi ţi le car eu peste drum. Pune-le lângă uşa din faţă.

— Eşti amabil. De ce atârnă cartofii atât de greu? Mulţumesc, Arthur.

Şi astfel, despovărată de sarsanale, Elfrida păşi de-a lungul străzii către magazinul cu firma „William G. Croft, Articole electrocasnice". Când pătrunse înăuntru, clopoţelul de deasupra uşii scoase un clinchet subţire, iar domnul Croft, îmbrăcat în salopetă kaki, ieşi la iveală de după tejgheaua unde îşi petrecea cea mai mare parte a timpului, reparând aspiratoare sau televizoare. O recunoscu numaidecât din vizita anterioară.

— Bună ziua, doamnă Phipps, aşadar v-aţi întors.

— Da. Pentru un prăjitor. Dar, de data asta, am de gând să nu plec cu mâna goală.

— Şi celălalt a explodat?

— Nu încă, dar s-ar putea în orice clipă.

— Care era modelul care v-a plăcut?

— Cel mai ieftin. Dar cred că mi-aş dori ceva mai... modern.

— Am exact ce căutaţi.

Îi aduse aparatul ambalat într-o cutie de carton şi-l dospachetă pe tejghea. Era extrem de dichisit, cu o formă aerodinamică, de culoare albastru strălucitor. Îi demonstra cum funcţionează, ceea ce nu i se păru deloc greu şi cum, dacă reglai un buton, puteai să prăjeşti feliile de pâine până se rumeneau mai mult sau mai puţin.

— Şi are certificat de garanţie pentru un an întreg, sublinie domnul Croft, de parcă i-ar fi făcut o ofertă Irezistibilă, pe care clienta nu putea s-o refuze în niciun chip. Ceea ce, firește, nu era departe de adevăr.

Elfrida îi spuse că îl cumpără.

— Singurul impediment este că n-am destui bani la mine să vi-l plătesc pe loc. Vreți să fiți așa amabil să mi-l păstrați, o să revin negreșit mâine sau poimâine.

— Nu-i nevoie, doamnă Phipps. Luați-l cu dumneavoastră chiar acum și mi-l achitați data viitoare când mai treceți pe-aici.

— Sunteți sigur?

— Nu mă tem că o să fugiți mâncând pământul.

Elfrida își cără târguielile și prăjitorul electric acasă, îl scoase din ambalaj, îl puse în priză, își prăji două felii de pâine, pe care le unse cu margarină și începu să mănânce. Aruncă vechiul aparat în coșul de gunoi și, tocmai atunci, auzi ușa din față scârțâind și știu că Oscar se întorsese. Ronțăind din pâinea prăjită, ieși în vestibul să-l întâmpine.

— Te-ai înapoiat. Cum îi merge lui Rose Miller?

— E-n formă. Își scoase pălăria și o atârnă pe unul dintre pilaștrii scării în spirală care susțineau balustrada. Ne-am încercat puterile cu câte un pahar de vin din soc.

— S-a terminat cu ceștile de ceai?

— De ce mănânci pâine prăjită?

— M-am dotat cu un nou prăjitor electric și l-am testat. Vino să vezi. Îl conduse în bucătărie. Nu-i șic? Doar tu mi-ai spus să umblu nebunește prin magazine după târguieli, așa că am procedat în consecință. Singurul lucru ε, că nu l-am plătit încă. M-am înțeles cu domnul Croft să revin mâine.

— O să te-nsoțesc. Își lepădă jacheta groasă, își trase un scaun și se așeză. Elfrida îl scrută cu privirea. Pentru un bărbat care tocmai se înapoiase acasă de la o tratație cu vin de soc cu o veche admiratoare, arăta istovit și preocupat. Pesemne că băutura fusese prea tare pentru ora unsprezece dimineața.

— Te simți bine, Oscar?

— Da, mulțumitor. Am făcut ce m-ai sfătuit, Elfrida. Am trecut să-l văd pe maiorul Billicliffe.

— Oh, bravo ție, ești un om bun!

— Ba nu, nici pomeneală, nu mă simt deloc bine.

— De ce nu? Ce s-a întâmplat?

Și Oscar începu să-i povestească de-a fir a păr.

Bojdeuca bătrânei Rose Miller de la Corrydale era situată

pe micul drum, dincolo de căsuța fostului administrator de moşie, pe lângă care trecuse cu maşina, fără să oprească, direct spre vizita plănuită. „În altă zi", îşi spusese în gând. „Billicliffe poate să mai aştepte". Dar mai târziu, omenit cu vin de soc şi în drum spre casă, auzise cățeaua maiorului urlând. Vaietele prelungi erau la fel de impresionante ca un strigăt disperat de ajutor şi Oscar se alertase numaidecât. Nici nu-şi mai puse problema dacă să ruleze mai departe sau nu. Întoarse pur şi simplu maşina şi viră Imediat spre aleea care ducea către micuța casă de piatră cu verandă rustică. Atunci când oprise motorul, îi răsunară în urechi urletele deznădăjduite scoase de câine.

Elfrida rămase cu gura căscată, copleşită de groază, lomându-se deja de deznodământul acestei poveşti.

— Ce-ai făcut?

— Am coborât din maşină şi m-am dus să sun la uşă. Nu se-ntâmplă nimic, cu singura deosebire că dihania îşi curmă răcnetele şi începu să latre. Atunci, am apăsat pe clanță şi m-am pomenit că uşa era descuiată. M-am strecurat înăuntru şi l-am strigat pe maiorul Billicliffe. Dar n-am primit niciun răspuns.

— Poate că uitase să-şi pună aparatul acustic.

— Nu era nimeni acolo. Şi cățeaua fusese închisă în neeeaşi odaie dosnică, năpustindu-se cu furie în uşă, întocmai ca la prima noastră vizită.

— N-ai eliberat-o?

— Nu imediat. Am încercat în cealaltă încăpere de la parter. Domnea un haos îngrozitor, mai abitir decât în salon. Cămăşi, care nu trebuie călcate cu fierul şi se usucă pe speteaza scaunelor, ziare vechi în teancuri, cutii de carton strânse grămadă pe o masă, crose de golf împrăştiate pe pardoseală. Însă am zărit o scară, aşa că am urcat treptele de lemn, am deschis uşa de la capătul palierului şi am privit cercetător înăuntru. Şi l-am descoperit pe bătrân zăcând în pat.

— Nu murise?

— Pentru un moment, am crezut că da. Apoi, i? ani rostit numele şi a tresărit.

— Slavă Domnului!

Maiorul Billicliffe nu se stinsese din viață, dar arăta cadaveric, suferea în mod limpede de vreo boală. Totuşi, dându-şi seama că avea un vizitator, se sforța să-şi revină, se ridică în capul oaselor proptindu-se de perne şi chiar afişă un aer de bravadă. Se simțise îngrozitor de slăbit în ultimele două luni, chinuit de crampe înfiorătoare la stomac şi de repulsie față de mâncare. Ieri dimineață, menajera lui şi-a făcut apariția ca de obicei să deretice prin casă şi s-a neliniştit atât de tare din pricina înfățişării lui, încât i-a telefonat medicului generalist din Creagan, doctorul Sinclair. În rezumat, ca să nu mai lungim vorba, doctorul Sinclair şi-a abandonat orele de consultații şi s-a deplasat imediat cu maşina la Corrydale, unde, după un examen medical minuțios, i-a recomandat maiorului Billicliffe să se interneze câteva zile în spitalul din Inverness pentru analize şi tratament sub supraveghere, dacă doreşte să se depisteze cauza stării proaste de sănătate, l-a prescris nişte sedative şi un calmant şi i-a spus că sora medicală va veni la domiciliul său în fiecare zi.

— Când trebuie să meargă la Inverness?

— Luni. Doctorul Sinclair l-a înscris deja în registrul de internări.

— Şi cum o să ajungă acolo?

Lată într-adevăr o mare problemă. Probabil că o ambulanță va parcurge lungul drum de la Inverness şi-l va transporta pe bătrânul bolnav la spital, dar dacă şoselolo deveneau impracticabile din pricina troienelor de zăpadă, atunci pesemne. Că se va apela în ultimă instanță la un elicopter trimis de serviciul de asistentă medicală. Aici, vocea slabă a maiorului Billicliffe tremură şi Oscar inelese că venerabilul soldat se înfiora de spaimă atât la gândul zborului cu elicopterul, cât şi al spitalizării, analizelor medicale, bolii, durerii, al unei eventuale opeiații şi al cohortei de doctori.

În acest moment de răscruce, începuse Oscar să-şi asume răspunderea în fapt, nu se mai găsea nimeni prin preajmă – şi-i sugerase maiorului Billicliffe că el, Oscar, îl va însoți la spital şi va veghea să fie instalat în siguranță.

La această propunere neaşteptată, maiorul Billicliffe ce

frământase emoționat de-a dreptul.

— Dar de ce? întrebase el, bâjbâind după batista soioasă şi boțită să-şi şteargă lacrimile firave de invalid. De ce-ți bați capul cu un bătrân nătărău ca mine?

— Fiindcă aşa cred de cuviință, îi spusese Oscar. Pentru că reprezinți o parte din Corrydale. Din recunoştință pentru bunica mea şi Hector. Maiorul Billicliffe părea neîncrezător. Pentru că-mi eşti prieten, conchise Oscar.

Elfrida se înduioşă.

— Eşti drăguț. Şi ai procedat exact cum trebuie. N-o să se mai îngrozească atât dacă o să-i fii în preajmă.

— Sper. Din tot sufletul să nu rămânem blocați în viscol.

— Oh, Oscar, despicăm firul în patru, ne avântăm să trecem punți la care nici n-am ajuns încă. Şi ce s-a întâmplat cu cățeaua?

— Am coborât la parter şi am lăsat-o liberă în grădină. A țâşnit ca din puşcă. Aproape să-i plesnească băşica udului, sărăcuța, presată să-şi facă nevoile. Şi nu se arătă agresivă, nu reacționă cu furie, ci se dovedi a fi o cățeluşă labrador drăguță, având nevoie de puțind afecțiune, întocmai cum ne spusese şi maiorul Billicliffo. În paranteză fie zis, se numeşte Brandy.

— Interesantă alegere de nume.

— După ce-şi rezolvă micile probleme presante, am băgat-o în maşină şi-am dus-o la Rose Miller, am pus-o pe Rose la curent cu tot ce se petrecuse. Bătrânica inimoasă se mâhni că nu ştia ce se întâmplase, că, uşor picnită de boleşniță, nu se abătuse pe la casa maiorului să vadă dacă-l putea ajuta cu ceva. Până când am plecat eu, Rose se pregătise deja să purceadă până acolo, să-i deretice puțin prin odaie şi să-i gătească o mâncare hrănitoare. La vârsta de optzeci şi cinci de ani, nimic n-o incită mai mult pe lume decât provocările. În mod destul de bizar, pare să-l îndrăgească pe venerabilul Billicliffe. Nu contenea să repete: „Trage vârtos la măsea, se prăpădeşte după whisky, dar e un om de treabă, bun ca pâinea caldă, prea mândru să ceară ajutor cuiva".

— Şi cum a rămas cu sărmana Brandy?

— Rose o să aranjeze cu nepotul ei, Charlie, să aibă grijă de sufletelul ei până ce se întoarce Billicliffe de la spital.

Charlie lucrează pe fosta moşie, pentru proprietarul hotelului, şi există acolo o magazie în care o poate adăposti pe Brandy. Charlie o s-o hrănească şi o s-o ia peste tot cu el.

— S-ar zice c-ai rânduit toate lucrurile.

— Cred că maiorului o să-i meargă bine. Mai sunt doar două zile până când se internează în spital.

— Of, Oscar, ce mai dimineaţă agitată am avut!

— Însă mă bucur nespus de mult c-am trecut pe-acolo. Îl surâse. Deci, asta-i tot. Tu cum te mai lauzi? în afară de prăjitor, ce altceva ai mai urzit?

— Am petrecut o dimineaţă încântătoare, l-am scris lui Hector, iar Tabitha Kennedy a venit să mă vadă. Am atâtea să-ţi povestesc.

— Atunci, istoriseşte-mi pe îndelete la masa de prânz. Hai să ne regalăm, simt nevoia să mă bine dispun. Să mergem la bar şi să ne ospătăm cu o plăcintă sau poate cu un sandviş enorm, să-ţi ofer un gin cu apă tonică şi să închinăm... în cinstea noastră?

— Vorbeşti serios?

— Bineînţeles.

— Oh, Oscar! Pentru o clipă ridicol de lungă, Elfrida simţi că o îneacă lacrimile, dar ocoli masa şi-l îmbrăţişă.

Ziua se vădea a fi într-adevăr bună.

Oscar

După un mic dejun luat destul de târziu, Oscar, înfofolit ca de obicei pentru a se feri de ger, pornise duminică per pedes apostolorum de-a lungul străduţei către chioşcul de ziare să se doteze cu teancul săptămânal de cotidiane. Orăşelul era pustiu şi cufundat în linişte: nicio maşină nu rula pe drum la această oră a dimineţii şi doar ţipetele pescăruşilor şi stăncuţelor sfâşiau tăcerea ca nişte chiote răsunătoare, veşnic planând în văzduh, fie în cercuri, fie lansate în picaj pe turla bisericii. Era o altă zi scânteietoare, fără nori şi nu fremăta nicio boare de vânt. Gerul de peste noapte împietrise totul în jur şi zgomotul paşilor lui Oscar răsuna cadenţat pe caldarâmul pustiu.

Reîntors acasă, îi întâlni pe Elfrida şi Horace care se

pregăteau să plece într-o lungă plimbare pe țărmul mării. Elfrida purta o căciulă groasă de lână, ca o învelitoare vătuită folosită pentru păstratul ceaiului fierbinte în ceainic, trasă bine peste urechi, şi haina din stofă aspră, tivită cu franjuri.

— Vino cu noi, îi spuse ea, dar Oscar îi refuză invitația: dorea să se instaleze confortabil în fotoliu şi să frunzărească paginile culturale ale ziarelor cu cronici despre evenimentele artistice, ca să fie la zi cu ultimele noutăți londoneze. Galerii de artă, spectacole de operă, concerte. Îl delecta de asemenea să citească articolele despre grădinărit, Pentru moment, ştirile din lumea întreagă se duseseră pe apa sâmbetei.

— Cât timp lipseşti? o întrebă Oscar.

— Habar n-am, dar mă întorc acasă la timp să-ți frig fopede la grătar cotletul de miel. Şi am pus deja la cuptor budinca de orez.

Lui Oscar îi plăcea mult budinca de orez. Elfrida îi mai pregătise o dată acest fel de mâncare şi ieşise delicioasă, cremoasă şi gustoasă, uşor aromată cu coajă rasă de lămâie.

— Încotro mergi? se: interesă el.

— De-a lungul dunelor. De ce?

— Dacă nu te-napoiezi până se-ntunecă, o să chem garda civilă şi o să pornim cu toții în căutarea ta.

— Ți-am promis, n-o să mă aventurez pe un teren înşelător şi necunoscut.

— Aşa să faci.

Se despărțiră. Oscar intră în casă, urcă treptele spre salonul impunător. Elfrida stivuise deja lemnele în vatra şemineului, aşa că aprinse focul, apoi coborî la parter, îndreptându-se către magazie să umple un al doilea coş cu buturugi. Dacă focul ardea toată ziua în cămin, o singură coşarniță nu ajungea până la ora culcării. O dată ce, flăcările se întețiră binişor, îşi alese paginile de ziar cu cronici culturale şi se adânci comod într-un fotoliu, să citească.

Dăngănițul clopotelor bisericii ca un ecou prelung îi tulbură liniştea. Orologiul din turnul înalt arăta ora zece şi jumătate. Lăsă ziarul să-i alunece pe podea, se ridică în picioare, păşi către bancheta de lângă bovindou şi s-o aşeză acolo, într-o rână, ca să privească în jos spre stradă. Găsea fascinant, într-o dimineață de duminică, să contemple

priveliştea spectaculoasă a orăşelului pustiu, care, încet dar constant, începea să se anime.

Biserica prindea viaţă, pregătindu-se pentru afluxul săptămânal. Uşile principale stăteau larg deschise şi slujitori bisericeşti, purtători ai cârjei, membri influenţi, starosti, sindici sau cum s-or mai fi numind, în costume negre sau cu fustanele scoţiene din stofă ecosez de lână, înaintau cu paşi mari în susul drumului, trecând de porţi şi dispărând înăuntru. Oscar îl recunoscu pe domnul W.G. Croft care-i vându-se Elfridei noul prăjitor de pâine. Curând desluşi, ca un zvon destrămat în depărtare, tonurile grave ale orgii. „Fie ca oile Domnului să pască în tihnă". Sunetele erau înăbuşite de zidurile groase de piatră, dar uşor de perceput pentru auzul ascuţit de instrumentist de profesie al lui Oscar, care distingea acordurile armonioase şi interpretarea cu măiestrie artistică. Adeseori, în bisericile de ţară, un organist trebuia să se descurce, gâfâind obosit şi discordant, cum îl tăia capul, cu un instrument învechit şi cu un cor scârţâitor, simţindu-se obligat, în timp ce apăsa cu piciorul pe manetele de registru „să cânte tare pentru a da congregaţiei măcar o idee vagă despre melodicitate.

La început, Oscar considerase oarecum deconcertant să sălăşluiască în imediata apropiere a bisericii, un memento statornic a tot ceea ce pierduse înghiontindu-l în umăr. Cum urmărea cu privirea maşinile care veneau lângă bordura trotuarului şi grupurile de oameni coborând încet coama dealului către colţul străzii, realiză că n-avea decât să traverseze drumul şi va fi înghiţit în şuvoi şi, ca un înotător prins şi purtat în voia curentului marin, absorbit spre uşile impunătoare şi împins în naor. Ul înalt.

Ferestrele bisericii erau şi ele avântate în sus, boltite în stil gotic. Dinafară, culorile şi desenele vitraliilor rămâneau estompate, nedesluşite, şi ştia că trebuia să le privească dinăuntru ca să le aprecieze frumuseţea de giuvaere lucrate în sticlă, cu lumina zilei prelinsă prin geamurile colorate şi pictate, împrăştiind romburi de rubin, safir şi smarald pe lespezile de piatră tocite.

Pesemne că acesta reprezenta un simbol. Şi, izolat de biserică, ar putea descoperi şi alte bucurii, plăceri şi

mângâieri, pe care, din pricina prezentei stări de spirit, şi le tăgăduia în mod deliberat.

Era o supoziție interesantă, dar şi tulburătoare, asupra căreia însă nu dorea câtuşi de puțin să stăruie. Se depărtă de bovindou, se înapoie lângă foc să-şi lectureze ziarele. Dar când enoriaşii din biserica de peste drum se ridicară în picioare să cânte primul imn religios, lăsă jos ziarul şi ascultă, pironindu-şi privirea în vâlvoarea flăcărilor.

„Ascultați! Un glas mişcător răsună.

Hristos e aproape, pare să spună, Lepădați himerele întunericului O, voi, copii ai zilei".

Un vechi şi clasic imn pentru naşterea lui Hristos, cântat în duminicile din postul Crăciunului. Îşi aducea aminte de repetițiile cu corul şcolii, când exersase cu băieții implorându-i să intoneze ca şi cum ar fi crezut cu adevărat în mesajul de speranță.

Îi trecu prin minte ca un fulger că trebuia neapărat să ia legătura cu Peter Kennedy. Dar duminica era de bună seamă cea mai aglomerată zi din săptămână pentru pastor. Poate mâine. Sau poimâine.

Între timp... îşi potrivi ochelarii pe nas şi se străduí să se concentreze asupra ziarului „Sunday Times" şi a unei cronici erudite despre reprezentația cu opera „Fidelio" de Ludwig van Beethoven, pusă în scenă de regizorul Jonathan Miller la Convent Garden.

*

Luni, 11 decembrie

Lunea era una din zilele când venea să deretice prin casă doamna Snead. Cealaltă era joia. Sosi exact la ora nouă, pe când Elfrida şi cu Oscar îşi sorbeau ultimele picături de cafea, vestindu-şi apariția cu zgomot de uşă trântită. Se lăsau apoi câteva momente de linişte, în timp ce, în oficiul de lângă bucătărie pentru spălatul vaselor, se dezbrăca de hanorac, îşi scotea baticul şi cizmele, agățându-şi veşmintele în cuier. Căra totdeauna cu sine o sacoşă de plastic înfloratăîn care-şi împăturise cu grijă hainele de lucru, un şorț şi o pereche de adidaşi ultramoderni. Oscar şi Elfrida aşteptau: uşa se izbi de perete şi bang! doamna Snead se ivi acolo.

— ℤNeața la toată lumea.

O intrare răsunătoare pe scenă, se gândi Oscar, cu care s-ar fi mândrit orice actriță.

— Bună dimineața, doamnă Snead.

— Fir-ar să fie, e un frig de-ți îngheață sângele-n vine. Frecându-şi mâinile pentru a se dezmorți, doamna Snead împinse uşa cu piciorul, buşind-o din nou. Bate un vânt năprasnic, parcă te-mpunge cu cuțituz.

Elfrida îşi aşează pe masă ceaşca goală.

— Încălziți-vă cu un ceai fierbinte.

— Da, îmi prinde bine înainte să m-apuc de treabă. Fierbe ibricul, nu-i aşa? observă noul prăjitor de pâine, ia te uită ce avem aici! Mă prăpădesc după culoarea asta. Ați colindat prin magazine, nu? Era şi timpul, hârbul ăla, purtător de moarte, făcea prăpăd. Ce s-a ales de el? L-ați azvârlit direct în lada de gunoi, trag nădejde. Zdrăngănea prin bucătărie, scoțând o cană, un pliculeț de ceai şi cutia de carton cu lapte. Îşi pregăti infuzia copăcelului de China, îşi trase un scaun aflat la îndemână şi se aşeză alăturându-li-se.

— Ce se aude cu maiorul Billicliffe?

Amândoi o priviră țintă.

— Ştirile proaste circulă repede, rosti apoi Oscar.

— Charlie Miller a trecut pe la prăvălia lui Arfur ieri seară să-şi cumpere o varză. El i-a spus. Zice că-i poartă de grijă bietei cățeluşe. Ne-a înştiințat că maiorul se internează în spitalul de Inverness. Nădăjduiesc că nu suferă de vreo boală gravă.

— Şi noi sperăm acelaşi lucru, doamnă Snead. Iar Oscar s-a hotărât să-l transporte cu maşina până acolo.

— Parcă a pomenit şi Charlie de asta. Doamna Snead îl cercetă cu privirea pe Oscar. Vă înhămați la greu lucru, domnule Blundell. Sunteți în stare? E drum lung.

— Cred că o să mă descurc, doamnă Snead.

— Barem nu ninge. La ce oră trebuie să purcedeți?

— De îndată ce-mi termin micul dejun.

— Aveți telefon mobil, nu-i aşa? S-ar cuveni.

— Nu, dar totul o să meargă bine.

— Păi, să ne punem totuşi nădejdea că aşa o să fie. N-are niciun rost să vedem lucrurile în negru. Acum, doamnă Phipps, înainte să uit, Arfur mi-a zis să vă-ntreb dacă vreți

un pom de Crăciun şi dacă da, o să vă păstreze unul.

— Un pom de Crăciun? Elfrida părea nehotărâtă. Păi... nu ştiu.

— Trebuie să împodobiţi un brad. Altminteri, nu se simte că-s sărbătorile Crăciunului.

— Da. Probabil. Dar ne-am gândit să nu ne batem capul cu asta.

— Un brad nu-i o bătaie de cap. E o plăcere. Decorativ, însufleţeşte casa şi-ţi inspiră o atmosferă sărbătorească.

Elfrida apelă la Oscar.

— Ce părere ai?

Atunci, Oscar se decise că sosise timpul să pună capăt suferinţelor ei.

— Câtă amabilitate din partea dumneavoastră, doamnă Snead, dar o să ne procurăm bradul de Crăciun de la Corrydale.

Elfridei i se lungi obrazul a stupoare. Şi pentru prima oară în viaţă, îşi ieşi din sărite.

— O să facem rost; de unul de la Corrydale? De ce nu mi-ai spus? Mă perpelesc aici ca pe jăratic zicându-i doamnei Snead că nu vrem pom şi apoi îmi trânteşti în faţă, aşa din senin, vorba că ai reţinut unul. Eşti imposibil!

— Îmi pare rău.

— Când ai aranjat totul?

— Sâmbătă, când am vizitat-o pe Rose. Ţi-am spus, Charlie întreţine grădinile de pomi de-acolo. Au o întreagă pădure de brazi stufoşi şi Rose s-a oferit să vorbească cu Charlie ca să ne taie unul frumos.

— Ar fi trebuit să-mi spui.

— Am uitat complet de asta, şi-apoi aveam atâtea altele de povestit. Mă gândeam că le-aş face o bucurie lui Carrie şi lui Lucy.

Supărarea Elfridei dispăru ca prin farmec.

— Ce idee minunată! Când b să primim pomul?

— Trebuie mai întâi să-i dăm telefon lui Charlie, pe urmă mergem să-l aducem cu maşina.

De-acum, doamna Snead. Pândea cu urechile ciulite.

Era o femeie măruntă, uscăţivă, cu părul cărunt făcut permanent şi purta mereu cercei lungi, strălucitori,

spânzurați de lobul urechii. Stând acolo, cu capul ridicat, moțat cu zulufi, şi ochii scânteietori cărora nu le scăpa nici cel mai neînsemnat amănunt, îi amintea lui Oscar de o vrăbiuță îndrăzneață şi impertinentă.

— Primiți musafiri, bag seamă?

— N-am avut timp să vă anunț încă, doamnă Snead, dar vara mea şi nepoata ei vin aici de Crăciun. Lucy e nepoata. Are paisprezece ani.

Doamna Snead se entuziasmă peste măsură.

— Asta-i cu adevărat nemaipomenit. O să vă veseliți, având în preajmă persoane tinere. Când sosesc? Şi unde or să doarmă? E musai să curățăm lună odăile şi să frecăm duşumelele.

— Mă gândeam să-i pregătesc lui Lucy dormitorul în mansardă.

— Dar nu-i nici fărâmă de mobilă acolo.

— O să fie mâine. Tabitha Kennedy o să mă ia cu maşina la bazarul din Buckly. Zice că putem să cumpărăm orice de acolo.

Doamna Snead pufni pe nas, arătându-şi disprețul.

— Nu-s lucruri noi, o preveni ea. Târg de vechituri. — îndeajuns de bune, sunt sigură.

— Şi eu credeam că vă plac garniturile de mobilă frumoase. O decepționase în mod limpede prostul gust al Elfridei. Am văzut una la Inverness, ultima oară când am fost acolo. Straşnică. Furniruită cu lemn de nuc şi lucrată cu ornamente filigranate în alamă. Şi patul avea tăblie capitonată cu satin piersiciu şi era împodobit cu lambrechine şi volănaşe.

— Sună foarte drăguț, doamnă Snead, dar mă tem că-i prea somptuos. Şi nu vreau să străbat tot drumul până la Inverness.

Cugetând la noua situație domestică, doamna Snead îşi sorbea ceaiul.

— Cam ducem lipsă de aşternuturi şi de alte mărunțişuri pentru casă, remarcă ea. Doar nu vreți să le cumpărați şi pe astea la mâna a doua. Mi-a repugnat totdeauna o pătură folosită deja. Există un magazin de postavuri şi textile în Buckly, n-are îmbrăcăminte de calitate, dar ține un raion de

materiale de tapiserie, draperii şi cearşafuri. Sfătuiți-vă cu doamna Kennedy şi poate treceți pe-acolo.

— Aşa o să fac.

— Ei, bine! Doamna Snead îşi isprăvise de băut ceaiul şi se săltă în picioare să azvârle drojdiile negre depuse pe fundul ceştii în chiuvetă. Sporovăind aici întruna ne pierdem timpul şi nu ne-alegem cu nimic. Vorba ceea, copilul cu mai multe moaşe moare cu buricul netăiat. De unde vreți să încep curățenia, doamnă Phipps?

— Întâi de toate, să-i dăm zor cu mansarda. Să terminăm cu măturatul, lustruitul podelelor, spălatul lucarnei şi, atunci când soseşte mobila, putem s-o cărăm direct la etaj şi să aranjăm odaia cum se cuvine.

— Şi cine o să se opintească în sus pe scări cu aşa povară în spinare, aş vrea să ştiu? Uneori, doamna Snead se arăta destul de vehementă şi proteguitoare. Doar nu dumneata şi domnul Blundell, sper. Să nu vă apuce surpătura.

— O să comand o furgonetă cu doi, trei cărători pentru transportarea mobilei.

— Vi-l împrumut şi pe Arfur, dacă aveți nevoie.

— E foarte drăguț din partea dumitale.

— Se pricepe de minune să mânuiască şurubelnița, e meşter de mama-focului. N-am încotro, trebuie să recunosc. Cu această remarcă oarecum incisivă făcută la plecare, doamna Snead îşi strânse măturile, cârpele de praf şi cutia de ceară şi porni să urce scările. Câteva clipe mai târziu, su auzi vâjâitul vechiului aspirator, însoțit de vocea doamnei Snead care fredona: „Cât mi-aş dori să fiu a ta iubită, iar tu, iubitul meu”.

Elfrida îşi înăbuşi chicotele.

— Nu numai că doamna Snead ne şterge praful, dar ne şi răsfață cu melodii care ne-ntorc în trecut. E într-adevăr o femeie remarcabilă, spuse Oscar.

— Ce amintiri îți evocă melodia ei?

— Anii de şcoală, sala de gimnastică înăbuşitoare şi vuietul de muzică pop.

— Nu-i prea romantic.

— Eram pe atunci un biet profesor burlac. Idilele romantice nu mă atrăgeau. Se uită la ceas. Elfrida, trebuie să

plec.

— Să conduci cu grijă, da?

— O să-mi dau silința.

— N-are nicio legătură, dar cred că eşti un sfânt.

— O s-o rog pe doamna Snead să-mi lustruiască aureola.

— Oscar...

— Ce-i?

— Mult noroc!

În acea noapte, vântul îşi schimbase direcția spre răsărit şi, în primele ore ale dimineții, Oscar se deşteptase din somn în gemetele şi tânguirile stridente ale iminentei vijelii şi în răpăitul de darabane al ploii căzând ca un plesnet pe geamurile ferestrelor. Stătuse treaz câtva timp, destul de îndelungat, purtat cu gândul la Godfrey Billicliffe. În sfârşit, îi ştia numele de botez, întrucât îl aflase în timp ce o ajutase pe sora-şefă de salon să completeze nenumărate formulare de internare înainte să-l lase pe bătrânul bolnav la cheremul şi pe mâna unor infirmiere care probabil îl vor trata cu atenție şi îngăduință.

Inițiativa lui nu fusese atât de solicitantă cum se temuse.

Drumul cu maşina către Inverness decursese lin şi fără hopuri, iar bătrânul Billicliffe, încurajat de bunăvoință grijulie, sporovăise fără încetare până la sosire. Oscar descoperise astfel multe despre viața lui: despre cariera militară, perioada scurtă de timp petrecută în Germania cu Armata britanică, în regiunea Rinului, cum îşi cunoscuse soția în Osnabrück, cum se căsătoriseră în Colchester şi cât regreta că nu fusese binecuvântat cu copii. Din fericire, lui Oscar, aflat la volanul automobilului, nu i se putuse pretinde să reacționeze la acest şuvoi de reminiscențe. Tot ce se aşteptase de la el, din când în când, erau doar încuviințări ocazionale şi semne aprobatoare din cap, după care Godfrey Billicliffe vorbea fără şir mai departe. De-abia când se deplasau cu viteză pe autostradă, de cealaltă parte a peninsulei Black, şi oraşul Inverness se întrezărea dincolo de întinderea apei, maiorul Billicliffe amuți brusc. Pentru un moment, Oscar se întrebă cu uimire dacă nu cumva ațipise, dar aruncând o privire într-o parte, observă cu surprindere că maiorul nu picotea neam. Pesemne că pur şi simplu

medita melancolic. După un scurt răgaz, reîncepu să flecărească, deşi de data aceasta nu despre trecut, ci despre prezent şi viitorul apropiat.

— Mă gândeam, Oscar...

— La ce?

— Ce o să se-ntâmple cu mine... Poate c-o să-mi cânte popa aghiosul.

— N-o să te duci pe cale neîntoarsă, îl asigură Oscar, sperând că glasul îi sună convingător.

— Nu se ştie niciodată... Am îmbătrânit... Trebuie să fiu pregătit. Gata şi pregătit pentru toate eventualităţile. Am învăţat asta în armată. Pregăteşte-te pentru tot ce-i mai rău posibil şi nu-ţi pierde speranţa. Se aşternură alte momente de tăcere. Mă întrebam... fireşte... dac-al accepta să fii executorul meu testamentar. Mi-ar prinde bine să ştiu dinainte... Aş începea pe mâini destoinice...

— Nu sunt atât de sigur de destoinicia mea.

— Fleacuri! Doar eşti nepotul lui Hector MℭLellan. Nu înseamnă că era cine ştie ce mare scofală de fiul... Un pârlit, un om fără caracter... Tu, în schimb... Eşti un om dintr-o bucată... Alt soi... Prietenii mi-au murit... Mă gândeam c-ai putea... Aş preţui gestul...

Oscar găsi această propoziţie lăsată în suspensie înnebunitoare.

— Dacă aşa vrei, rosti el cât de calm posibil. Dacă asta ţi-ar linişti cugetul, aş fi fericit să-ţi fiu executor testamentar. Dar...

— Perfect, s-a făcut! Batem palma. O să-i dau de ştire avocatului meu. Grozav individ. S-a ocupat de întocmirea actelor de cesiune când mi-am cumpărat căsuţa de pe moşia Corrydale. Pescar pasionat. Îmi place nemaipomenit expresia feţei lui.

— Are un nume?

Maiorul Billicliffe fornăi zgomotos pe nări, ceea ce pesemne echivala cu un hohot de râs stârnit de întrebarea superfluă pusă de Oscar.

— Bineînţeles că da. Îl cheamă Murdo MℭKenzie. Firma de avocatură MℭKenzie & Strout. South Street, Inverness.

— Deci, Murdo MℭKenzie.

— Trebuie să-l anunț că eşti executorul meu testamentar. S-a aranjat... îi dau un telefon. Cumpăni pentru câte va clipe. Crezi că pot să-i telefonez din spital? Doar au cabine telefonice... nu-i aşa? isprăvi el cu nesiguranță.

— Desigur, asistenta medicală o să fii aducă un aparat la marginea patului.

— Dar acu-i cu totul diferit de zilele de odinioară, spuse maiorul Billicliffe, ca şi cum s-ar fi topit de dorul spitalului militar din Scutari. Examene şi vizite medicale făcute de doctori în uniformă şi ploşti pentru cei grav bolnavi. Şi o soră-şefă care arăta ca un sergent major. Pe atunci, nu erau telefoane la tot pasul. Răscolit de aduceri-aminte, tăcu din nou şi nu mai scoase o vorbă până ce nu ajunseră la destinație.

Spitalul se numea Royal Western. Oscar îl găsi fără prea mare dificultate şi, de îndată ce sosiră acolo, nu se mai preocupă personal de rezolvarea lucrurilor. Tot ce-i rămăsese de făcut era să-l însoțească pe maiorul Billicliffe. Un infirmier îşi făcu numaidecât apariția împingând un scaun cu rotile şi-l preluă pe noul venit, în timp ce Oscar mergea alături, cărând valiza indispensabilă; o piesă de echipament uzată, atârnând îngrozitor de greu şi confecționată din ceea ce părea a fi piele de elefant. Urcară la etajul superior cu un lift imens, apoi parcurseră lungul coridor aşternut cu linoleum lucios şi pătrunseră în cele din urmă în secția de spital numărul paisprezece. Sora-şefă era gata, aşteptând să-şi interneze pacientul, cu planşeta cu clamă pentru formularele necesare. Toate formalitățile de rigoare decurseseră bine până ce asistenta medicală ajunse la rubrica rudele cele mai apropiate.

— Rudele cele mai apropiate, maior Billicliffe?

Dintr-odată, bătrânul arătă dezorientat.

— Poftim?

— Rudele cele mai apropiate. Mă-nțelegeți, soție, copii, frați sau surori.

Maiorul înclină din cap.

— Nu am pe nimeni. Nicio rudă de sânge.

— Ei, haideți, trebuie să mai fie cineva.

Oscar nu se simți în stare să suporte în linişte o atare

situație jenantă.

— Eu, interveni el cu hotărâre. Eu sunt singura rudă rămasă în viață a maiorul Billicliffe. Mă numesc Oscar Blundell. Puteți să notați. Locuiesc la Estate House în Creagan.

Infirmiera-şefă completă datele în formular.

— Aveți un număr de telefon?

Oscar i-l dictă.

În ultimă instanță, toate detaliile fură consemnate în scris, înregistrate şi parafate. Sosise timpul ca Oscar să plece. Îşi luară rămas-bun.

— O să mai treci pe-aici?

— Fireşte. Cu condiția să nu ne-nzăpezim.

— Îți mulțumesc că m-ai adus. Îți sunt foarte îndatorat pentru asta.

— N-ai pentru ce.

Şi îl părăsi brusc pe bătrân, spunându-şi în gând că nu purta vina pentru toate câte se întâmplau. Nu exista absolut niciun motiv să se simtă ca un trădător infam.

*

Nu i-ar fi stat în putință să facă mai mult. Mai târziu, când aveau să primească veşti despre bolnav, el şi cu Elfrida se vor încumeta să străbată cu maşina lungul drum şi să-l viziteze în spital pe Godfrey Billicliffe. Elfrida II va ridica moralul ca nimeni altcineva. Probabil că îi vânduce câțiva ciorchini de struguri.

Vântul vâjâia mânios, gata-gata să smulgă acoperişul de pe casă, rafalele zguduiau cercevelele ferestrelor. Oscar se răsuci în aşternut, închise ochii şi se pomeni deodată alunecând cu gândul la Francesca. I se întâmpla adeseori în orele întunecate de restrişte din nopțile de veghe agitate şi se înfiora de consecințele inevitabile, o agonie cumplită redeşteptată de suferința pierderii. Francesca. Pe muteşte, buzele îi pronunțară numele, îşi strecură mâna sub pernă bâjbâind după batistă, ştiind că îl vor podidi probabil lacrimile. Dar în loc de plânset înăbuşit, deveni conştient de un soi de serenitate, de parcă s-ar fi împăcat cu sine însuşi, simțindu-se mai uşurat după tortura care durase săptămâni de-a rândul. Francesca. O văzu aievea, alergând să-i iasă

întru întâmpinare pe pajiştea însorită de la Grange. Şi imaginea ei persistă sfâşietor, dar totodată duios.

Agățându-se cu disperare de această reprezentare mentală, căzu în aţipeala care se succeda totdeauna istovirii sufleteşti.

Zorii zilei următoare mijiră a vreme mohorâtă. Scăpărarea de ger aspru se înecă în răpăieli de lapoviță, mânate în voia vântului dinspre mare către uscat, iar strada se umplu de umbrele săltărețe, şiroind de apă. La amiază, camionul imens cu nisip de împrăştiat pe drumuri se ivi, târându-se către depozit cu apărătoarele de roți şi aripile acoperite cu o crustă de zăpadă şi cu ştergătoarele de parbriz pendulând nebuneşte.

Elfrida îşi adusese un blocnotes şi, în timpul mesei de prânz, destul de frugale, alcătuită din supă şi puțină brânză de Stilton cumpărată de la supermarket, se apucă să întocmească liste.

— Trebuie să mă gândesc la toate şi să nu uit nimic, îi spuse lui Oscar cu un aer de importanță. Nu-i timp de şovăială. Fetele or să sosească aici vineri. Crezi că lui Lucy i-ar plăcea o măsuță de toaletă?

Oscar, care se străduia să dezlege un joc de cuvinte încrucişate în „The Times”, lăsă ziarul deoparte cu un gest de noblețe şi-şi scoase ochelarii, ca şi cum ar. Fi cumpănit mai bine fără ei.

Dar nu-i trecu prin minte decât un simplu: „Habar n-am”.

— Şi un pat, fireşte.

Cu oarecare efort, se sili să se concentreze asupra problemei.

— Poate un şifonier?

— N-am reuşi niciodată să băgăm un şifonier sub tavanele alea în creastă. Nişte cuiere montate în perete sunt de-ajuns. Şi câteva umeraşe. Elfrida întocmea o listă pe carnetul de notițe.

Oscar se rezemă de speteaza scaunului şi o privi cu amuzament. Nu o văzuse niciodată până atunci pe Elfrida atât de concentrată şi de organizată. Preț de câteva clipe, îi aminti de Gloria în cel mai agreabil mod cu putință: urzind planuri, punând țara la cale şi acționând energic ca treaba să zbârnâie şi lucrurile să prindă viață.

— Când vine doamna Kennedy?

— La două şi jumătate, mi-a promis că nu-ntârzie. I-am spus că mergem cu maşina ta. Nu-ți trebuie, nu-i aşa?

— Nu.

— Dacă te simți în puteri şi plin de vigoare, îl poți Beoate pe Horace la plimbare.

— O să văd, se eschivă Oscar şi se reapucă de dezlegarea rebusului.

Când Tabitha Kennedy îşi făcu apariția, Elfrida se găsea la capătul grădinii, desprinzând din cârlige rufele mustind de apă care n-ar fi trebuit întinse pe frânghie sub bătaia lapoviței. Aşa că, atunci când zbârnâi soneria, Oscar coborî la parter să-i deschidă uşa.

Purta cizme de cauciuc şi un impermeabil, dar capul îi era descoperit şi părul negru îi flutura în vânt. Ridică o mână să-şi dezvelească obrajii acoperiți de şuvițele rebele.

— Bună ziua. Sunt Tabitha.

— Desigur. Intră, nu mai sta în ploaie. Elfrida vine Imediat, strânge nişte rufe de pe frânghie. Eu sunt Oscar Blundell.

— Ştiu. Fața i se lumină într-un zâmbet fermecător, încântată de cunoştință. Îşi strânseră mâna. Sper că n-am ajuns prea devreme.

— Nici pomeneală! Hai să urcăm la etaj, e mai confortabil decât aici în vestibul.

Oscar merse în frunte, şi Tabitha îl urmă, pornind îndată să turuie, de parcă l-ar fi cunoscut de când lumea.

— Nu-i decepționantă zloata asta păcătoasă, după vremea geroasă, dar însorită? S-au spart conducte şi țevi peste tot prin oraş şi instalatorii fug zăpăciți de colo-colo şi nu mai prididesc cu atâtea treburi deodată. În salon, focul ardea cu flăcări strălucitoare şi un ulcior cu zambile, cumpărate vrând-nevrând de la prăvălia lui Arthur Snead, umpleau aerul cu mireasma lor. Oh, nu-i aşa că-s minunate! Miros cu adevărat a primăvată, nu? I-am zis Elfridei că ne deplasăm cu maşina voastră, dar Peter a rămas azi acasă, aşa că m-a lăsat s-o iau pe-a noastră; Preferă orice altceva, decât să mă însoțească la cumpărături.

— Îi împărtăşesc punctul de vedere. Ce drăguț din partea

ta că te-ai oferit s-o scoți pe Elfrida din încurcătură.

— Îmi face plăcere. Ador pur şi simplu să asist cum îşi cheltuiesc alți oameni banii. Probabil că o să întârziem până spre seară. Bazarul se închide abia la cinci şi, după atâta umblat, o să ne prindă bine o ceaşcă de ceai reconfortant.

La parter se trânti o uşă şi zgomotul paşilor Elfridei răsună pe scări. Apăru în prag, înfofolită în haina de postav şi cu căciula de lână învoaltă ca o învelitoare vătuită pentru ceainic.

— Tabitha, draga mea, îmi pare rău, mă aştepți de mult? În zile ca astea, tânjesc după un uscător de rufe electric. Dar numai pe vreme urâtă, cu ploaie şi vânt. Acum, trebuie doar să-mi iau poşeta, lista de cumpărături şi cheile maşinii.

— N-ai nevoie de chei, îi spuse Tabitha. Te conduc eu cu maşina.

Plecară în cele din urmă stârnind oarecare freamăt şi agitație, amintindu-i lui Oscar de o pereche de fetişcane gureşe pornite la drum să se distreze de pomină. Stătu

În fereastra din nişa ieşită în afara zidului de fațadă, privind cum se suie amândouă în maşina break, destul de uzată, îşi prind centurile de siguranță, traversează piațeta şi pier încet-încet în depărtare.

Rămase singur. Horace picotea lângă foc. Conştient de propria-i lâncezeală, se sforță încă o dată să-şi termine jocul de cuvinte încrucişate, dar se simți biruit şi azvârli ziarul în lături. Existau alte lucruri mai importante, ştia prea bine, pe care trebuia cu orice preț să le Facă. Se urni din fotoliu şi se îndreptă spre masa de stelar masiv, sprijinită de peretele din fața şemineului şi care-i servea drept birou de scris. Îşi rândul în pripă lucrurile, împingând deoparte două-trei dosare şi servieta diplomat, apoi se instală comod să aştearnă pe hârtie două misive de mult restante. Una către Hector MℭLellan; mulțumindu-i pentru generozitate şi străduindu-se să găsească tonul optimist şi încurajator. Cealaltă, către doamna Maswell, pe care o abandonase atât de brusc. Amintirea ei, stând nemişcată în pragul uşii de la Grange, cu ochii înecați în lacrimi, pe când el şi cu Elfrida se depărtau cu maşina, îi apăsase greu pe conştiință încă de atunci. Acum, o asigură că se simțea bine, pierzându-se în

expresii de recunoştinţă pentru loialitatea ei şi spunându-i că spera să-şi fi găsit un stăpân agreabil. Încheie cu urări de bine şi se semnă.

Împături colile de hârtie, scrise adresele pe plicuri şi lipi timbrele. Cele două misive erau gata de expediat prin poştă.

„Peter a rămas acasă azi".

Acum!

Ieşi din salon, porni spre vechea comodă de pe pallor pe care trona aparatul de telefon. Găsi cartea cu lista abonaţilor din Creagan, căută numărul, îl memoră şi apăsă cu putere pe tastele cu cifre de la zero la nouă. Auzi semnalul de apel sunând foarte scurt, doar de două sau trei ori, de parcă aparatul cu pricina ar fi stal pe biroul de lucru, la îndemâna omului, pregătit să răspundă imediat.

— Casa parohială din Creagan. Vocea caldă şi famh liară. Aici Peter Kennedy.

La ora cinci şi jumătate după-amiaza, Oscar, încotoşmănat şi cu pălăria pusă pe cap, părăsi Estate House şi porni de-a lungul potecii în trepte care aburca pe coama dealului. Elfrida şi Tabitha nu se întorseseră încă, aşa că lăsase lumina aprinsă în vestibul, ca semn de bun venit pentru momentul când soseau în cele din urmă acasă, şi un bilet adresat Elfridei pe masa din bucătărie. „Am ieşit la plimbare pentru câtva timp. N-o să întârzii prea mult". Îl lăsase şi pe Horace de capul lui, după ce-şi făcuse datoria şi-l scosese la plimbare, apoi îl ospătase cu biscuiţi speciali pentru hrana canină şi cu o conservă din inimi de miel. Pentru Horace, inimile de miel erau o trataţie cu adevărat de soi; hăpăise pe dată, lingând până la ultima fărâmiţură, pe urmă se retrase în coşul său să moţăie.

Oscar mărşăluia printre zidurile înalte şi pometuri. Se întunecase, cerul se acoperise cu nori, dar vântul se domolise şi cernea de sus o bură măruntă. La capătul potecii, după un urcuş greu şi cam râpos, se opri puţin să-şi recapete suflul, apoi îşi continuă drumul pegira rea care şerpuia pe panta deluroasă. Orăşelul se ulungea la picioarele lui. Privi în jos spre alte grădini, lorase pe acoperişuri şi şiruri de străduţe marcate de lolinare. În turnul bisericii, cadranul orologiului strălucea ca o lună plină.

Mergând mai departe – acum ochii i se acomodaseră cu întunericul, putu să distingă linia lungă a coastei îndepărtate, întinsă către mare ca un braț ținând în vârful degetelor semnalul luminos al farului, cât gămălia de bold, cu scânteieri intermitente. Nicio stea nu clipea în depărtările înalte.

O portiță cu zăbrele dădea spre un drum lat, mărginit pe partea dreaptă de clădiri arătoase şi înzorzonate, zidite în piatră în stil victorian, amplasate în grădini întinse. Prima era prezbiteriul. Oscar îşi amintea poziția casei parohiale din urmă cu aproape şaizeci de ani, când fusese uneori invitat împreună cu bunica lui să bea ceaiul acolo şi să se joace de-a v-ați ascunselea cu copiii parohului de atunci. Îşi reamintea de casa şi de membrii familiei care sălăşluise acolo, dar le uitase numele.

Un felinar aninat deasupra uşii împrăştia fascicule lungi de raze. Deschise poarta, o închise încetişor şi urcă pe aleea presărată cu pietriş care-i trosnea sub picioare. Intrarea principală fusese vopsită în albastru strălucitor. Apăsă pe butonul soneriei.

Începu pe neaşteptate să dârdâie. Îşi spuse în sinea lui că tremura din cauza frigului şi a umezelii.

Auzi scârțâitul uşii deschise în interior, apoi portalul albastru se dădu brusc în lături şi se pomeni orbit de o lumină puternică. Peter Kennedy stătea în prag, întânv pinându-l cu căldură. Purta un pulover gros pe gât, o pereche de pantaloni de catifea reiată, destul de tociti, şi arăta încurajator de nebisericesc.

— Oscar! Hai, intră, te rog. Aruncă o privire pesto umărul lui. N-ai venit cu maşina?

— Nu. Am preferat să merg pe jos.

— Bravo ție!

Păşi în antreu. Văzu covorul turcesc, cuierul din lemn de stejar, sipetul vechi pentru unelte sacre pe care erau strânse cu grijă în stog câteva registre parohiale; apoi, agățată de pilastrul de la capătul scării în spirală, o capelă de călărie; pe treapta de jos stăteau o pereche de ghete de fotbal şi un morman de rufe curate, împăturite în patru, lăsate acolo, probabil până când o persoană săritoare avea să le culeagă

de pe jos şi să le care la etajul superior.

— Scoate-ți haina. Copiii sunt plecați, aşa că n-o să ne deranjeze nimeni. Am aprins focul în căminul din biroul meu. Mi-am consacrat toată după-amiaza studiului, recuperând unele restanțe cu nasuz băgat în hârțogării şi scriind un articol scadent pentru „Sutherland Times". Oscar îşi lepădă scurta vătuită, mănuşile şi pălăria, iar Peter Kennedy îl despovără de toate acestea şi le depuse pe un impresionant jilț din stejar care arăta să fi fost ocupat odinioară de un episcop. Acum, vino cu mine.

Peter îl conduse în biroul său de lucru, o încăpere din față cu bovindou, destinată poate în planul inițial al casei să servească drept sufragerie. Fereastra boltită era acoperită cu draperii căzând în cute bogate şi nelăsând să se strecoare înăuntru umbrele amurgului; trei lămpi cu abajur luminau molcom, una aşezată pe imensul secreter stil, împânzit de hârtii, şi celelalte de o parte şi de alta a şemineului, unde tronau două fotolii masive, capitonate cu piele. Pereții erau îmbrăcați cu rafturi pentru cărți şi, în comparație cu aerul de goliciune de la Estate House, ambianța de aici dădea senzația de siguranță, de clarobscur şi căldură proteguitoare. Ca şi cum te-ai fi cuibărit din nou în pântecele mamei.

Şi plutea de asemenea în atmosferă un miros minunat, pe care Oscar îl desluşi în cele din urmă în bucățile de turbă stivuite cu grijă şi mocnind sub cenuşă în vatră.

— Un foc de turbă, spuse el. Am uitat cu desăvârşire. Câteodată, când scot câinele afară seara târziu, simt mirosul de fum ieşit pe hornuri. Trebuie neapărat să fac rost de nişte turbă pentru mireasma ei deosebită.

— Sunt foarte norocos. Unul dintre enoriaşii mei are o mică turbărie şi mă aprovizionează cu regularitate. Acum, ia loc te rog şi consideră-te ca la tine acasă. Vrei să bei o ceaşcă de cafea? Oscar nu-i răspunse numaidecât şi Peter se uită la ceasul de mână. E şase fără un sfert. Am putea începe savurând un pahar de Laphroaig. Îl păstrez doar pentru ocazii speciale.

Whisky din malț, Laphroaig. Irezistibil.

— Cred că mi-ar plăcea mai mult decât orice altceva. — M-am gândit eu, aşa că sunt pregătit.

Şi Oscar observă pe secreter – laolaltă cu un procesor de text, un vraf de cărți, hârțoage în dezordine şi aparatul de telefon – o mică tavă aşezată la înde mânA cu o sticlă de Laphroaig, două pahare fără picior, cu margini drepte, şi o carafă de apă. Pe lângă toate acestea, cafeaua părea searbădă. Oscar se simțea impresionat. Fetele nu s-au întors încă?

— Nu. Oscar se cufundă într-un fotoliu, surprinzător de moale şi confortabil. Deasupra creştetului său, în mijlocul poliței de deasupra căminului, trona un ceasornic de genul celor înmânate în dar, cu toată pompa cuvenită, pastorilor sau dascălilor ieşiți la pensie după patruzeci de ani de slujbă îndeplinită cu devotament dus până la sacrificiu. Vechiul ornic ticăia domol, uniform şi cu bătăi la intervale egale, marcând clipele ca un metronom fixat cu grijă.

— Presupun că şi-au propus să se trateze împărtăşeşte cu ceai şi prăjituri, de îndată ce-au isprăvit târguielile.

— Sunt sigur. Sper că incursiunea lor a fost încununată de succes. Ținând în mână cele două pahare, Peter îi întinse lui Oscar băutura, apoi se instală în celălalt fotoliu, cu fața către oaspete. Închină, făcând o scurtă urare: „Noroci”.

— Multă sănătate.

Rachiul din malț semăna cu nectarul zeilor, delicios, curat, perfect rafinat, alunecând uşor pe gâtlej, dogoritor.

— Buckly e un orăşel destul de deprimant în momentul de față, interveni Peter. Majoritatea oamenilor au rămas şomeri. Filatura de lână a trecut pe linie moartă şi țesătorii şi torcătorii calificați nu-şi mai găsesc locuri de muncă.

Oscar încruntă din sprâncene.

— Filatura de lână? Doar nu-i vorba de fabrica MℭTaggart?

— Ba da, chiar aşa.

— S-a dus de râpă? Habar n-am avut. Uluitor! Ca şi cum mi-ai fi zis că stânca Gibraltar s-a năruit. Ce s-a întâmplat?

Peter se apucă să-i istorisească.

— Bătrânul MℭTaggart a murit, iar fiii s-au dezinteresat complet de bunul mers al fabricii. Angajații au obținut cu chiu cu vai un ajutor financiar, un soi de subvenție, şi nu preluat asupra lor conducerea afacerilor. La început, G-au descurcat destul de bine, dar apoi s-au confruntat cu o

perioadă îndelungă de vreme îngrozitoare. Râul umflat de ape şi-a dărâmat malurile şi a inundat secțiile lilaturii. Totul s-a pierdut, distrus de puhoaie.

Oscar era cuprins de groază.

— Şi ăsta-i sfârşitul, atunci?

— Circulă zvonuri despre o eventuală preluare de către un mare concern din industria textilă, Sturrock & Swinfield din Londra, dar până acum nu s-a întâmplat nimic şi oamenii din Buckly se tem de tot ce poate fi mai rău cu putință. Cu alte cuvinte, că situația nu se va schimba vreodată în bine.

— Ce tragedie! Oscar îşi încreți fruntea. Nu-mi imaginez cum de n-am auzit până acum de toate astea. Bănuiesc... în acest moment... că nu citesc temeinic ziarele şi cu siguranță nu şi paginile cu rubrici financiare. Şi aici, cumpăr doar „The Times" şi „Telegraph", aşa că nu-s la curent cu ştirile locale. Şi n-am discutat cu prea mulți oameni, cu excepția doamnei Snead. Ăsta-i motivul, fireşte, pentru care mă găsesc aici. Să-mi cer scuze. S-al fi cuvenit să vin mai degrabă, dar nu m-am încumetat.

— Te rog să nu te simți stingherit. Mi-am dat seama că te-am luat prin surprindere, că ar fi trebuit să aştept un prilej mai nimerit ca să mă prezint... Sper că nu te-am supărat prea rău.

— Nu pricep ce m-a apucat atunci. M-am comportat ridicol.

— Te rog, nu te mai gândi. Totul s-a terminat fără consecințe negative şi nimeni n-a pățit nimic. Cu altă ocazie, trebuie să mă însoțeşti la club, la un ceai sau un pahar de băutură sau orice preferi. Ai face bine să te înscrii ca membru şi atunci, când vremea o să se încălzească, am putea să ne întrecem într-o partidă de golf. Joci golf, nu-i aşa?

— Obişnuiam în copilărie când o întovărăşeam pe bunica mea, însă nici chiar pe atunci nu dovedeam destulă iscusință.

— Aş fi încântat să-ți dau posibilitatea să arăți ce poți.

— N-am crose.

— O să împrumutăm de la club. E un teren splendid şi ar fi păcat să locuieşti aici şi să nu încerci măcar o rundă.

Bunica ta a fost o jucătoare de golf experimentată. Când m-am stabilit în Creagan, am auzit o sumedenie de laude despre dibăcia ei. A câştigat titlul de campioană doi ani la rând. Mă-ntristează că n-am cunoscut-o niciodată. A murit înainte să sosim noi aici. După toate câte mi s-au povestit, trebuie să firost o femeie excepțională.

— Da, absolut adevărat.

— Şi cu ureche muzicală.

— Întocmai. Şi o grădinăreasă inspirată. Era desăvârşită în toate. Oscar sorbi o gură de whisky, apoi aşează paharul pe măsuța de alături, unde licoarea împrăştia irizări de giuvaer în lumina molatică a lămpii. Şi Godfrey Billicliffe m-a invitat să devin membru al clubului de golf, dar mă tem că, în acel moment, şi eu şi Elfrida ne treziserăm în toiul unei întâlniri destul de traumatizante. Amândoi eram istoviți după o lungă călătorie. Nu ne doream decât să intrăm în posesia cheii şi să scăpăm mai repede. Regret că ne-am purtat foarte rece şi indiferent.

— Maiorul Billicliffe poate fi uneori extrem de descurajant. Te-nțeleg. Şi mai înțeleg că l-ai condus ieri dimineață cu maşina la spital.

— Cum de-ai aflat?

Peter Kennedy surâse.

— Există puține secrete în această comunitate mică. Nu, nu-i cazul să-ți faci griji, nu umblăm cu bârfe răuvoitoare. Doctorul Sinclair mi-a dat telefon să mă informeze. Un gest plin de omenie din partea ta.

— Ştiai că-i bolnav?

— Nu. Şi nu cred că ştia cineva. Maiorul Billicliffe reprezintă oarecum o problemă chiar de la moartea soției, starea sănătății lui şubrezindu-se într-un ritm galopant. E însingurat, dar socot prea orgolios să recunoască asta chiar şi față de sine însuşi, deşi unul dintre membrii comunității a cutezat a-i sugera să-şi vândă casa şi să se interneze într-un cămin de bătrâni.

— Fiii mei vitregi m-au îndemnat să mă retrag într-un azil particular din Hampshire, însă numai fiindcă moştoniseră conacul mamei lor şi nu-şi doreau decât să se descotorosească de mine, ca să-l poată scoate în vânzare. Am

considerat ideea de-a dreptul cumplită. Ca şi cum ar fi fost începutul sfârşitului.

— Cum de-ai intuit că maiorul păţise ceva?

— M-am dus s-o văd pe Rose Miller. În drum spre casă, am auzit urletele disperate scoase de căţeaua lui Billicliffe. Aşa că m-am abătut pe-acolo. Ca să-mi poto* lese mustrările de cuget. Atât eu, cât şi Elfrida, încercam un sentiment de vinovăţie pentru felul în care-l trataserăm pe bătrân. Şi l-am găsit la catul superior, zăcând în pat şi evident bolind de vreo două zile. Bietul de el se înfricoşa de perspectiva ambulanţelor şi elicopterelor sanitare. Părea teribil de părăsit, lăsat în plata Domnului. Mai mult decât să-l duc cu maşina la Inverness nu puteam să fac.

— Trebuie să mă deplasez vineri la Inverness pentru o întrevedere cu pastorul care prezidează întrunirile clerului. O să trec pe la spital să-i fac o vizită. Să văd cum îi merge.

— M-am oferit să-i servesc drept cea mai apropiată rudă, aşa că numele şi numărul meu de telefon sunt consemnate în puzderia de formulare pe care a trebuit să le completăm. Îmi închipui că dacă s-ar fi ivit vreo noutate aş fi fost informat. Lipsa de veşti e semn bun.

— Fie cum spui, dar, te rog, ţine-mă la curent.1

— Bineînţeles.

— Acum, vorbeşte-mi puţin despre unchiul tău. Cum o mai duce cu viaţa Hector?

— Îmbătrâneşte tot mai mult. Locuieşte în Londra. A venit să mă vadă după... după funeralii. N-a participat la înmormântare fiindcă zăcea bolnav de gripă şi doctorul l-a interzis pe bună dreptate. Hector mi-a sugerat să părăsesc Hampshire şi să mă-ntorc aici.

— Ştiu, Oscar. Mi-a trimis o lungă scrisoare. M-au mâhnit enorm cele întâmplate. Am vrut să dau fuga imediat; să discutăm, să te ajut cu ceva, să ieşi din nenorocire... măcar cu o vorbă de mângâiere... dar instinctul mi-a dictat să te las pentru moment de unul singur. Sper că nu ţi-am dat impresia de om nepăsător sau indiferent.

— Nu, n-am crezut asta nicio clipă.

— Uneori... o simplă conversaţie cu un străin sau cu o persoană necunoscută se-nfiripă mai uşor şi ajută mult.

— Ca şi cum te-ai confesa unui călător întâlnit în tren, pe care ştii că n-o să-l mai revezi niciodată.

— Nu chiar, spuse Peter zâmbind. Pentru că nădăjduiesc că noi o să ne revedem.

— Îmi vine greu să mă dumiresc de unde să-ncep. Toate mi se par petrecute acum o veşnicie.

— Şirul evenimentelor-reper din viaţă tind să cadă-n uitare.

— N-am crezut niciodată că aveam să mă căsătoresc. Mă gândeam mereu că o să rămân burlac toată viaţa mea. Îmi alesesem cariera de profesor, predam lecţii de pian şi pregăteam corul şcolii. Îmi ţineau companie ceilalţi dascăli şi soţiile lor. Pasiunea mea era muzica. Lucram la şcoala particulară gimnazială din Glastenbury, mai puţin cunoscută, dar excelentă. Mă simţeam fericit acolo. Şi apoi am început să îmbătrânesc, directorul de şcoală s-a pensionat şi un om mai tânăr a venit să ocupa postul vacant. Directorul îmi fusese dintotdeauna un prieten apropiat şi, deşi înlocuirea lui s-a făcut cu competenţă, în mod agreabil şi tradiţional, m-am hotărât după un an că sosise timpul pentru o schimbare. Mi se oferise postul de organist şi dirijor de cor la St. Biddulph în Londra. Am chibzuit puţin, dar nu prea mult. Muzica la Sfântul Biddulph fusese totdeauna renumită pentru virtuozitate, iar corul avea un viitor asigurat, fiind finanţat dintr-o donaţie extrem de generoasă făcută cu câţiva ani mai înainte de un enoriaş recunoscător. Astfel că mi-am schimbat direcţia şi m-am mutat în Londra. M-am instalat într-un apartament spaţios, confortabil, situat la etajul al doilea, într-o veche casă cu terasă, doar la cinci minute şi ceva distanţă de biserică, iar doamnele din parohie se asigurară de îndată că dispuneam de o menajeră pricepută şi că eram bine îngrijit.

— Erau zile senine, presupun, ajunsesem la apogeul carierei mele, destul de modeste, între noi fie vorba. Două dintre coriste, înzestrate cu voci extraordinare, erau cântăreţe profesioniste în concerte şi executau solo, credincioşii veniţi să asiste la slujbă se entuziasmau şi ne-am simţit în stare să lărgim repertoriul şi să interpretăm în ocazii speciale anumite corale mai ambiţioase. „Salvete Flores

Martyrum" de Haydn, acompaniamentul muzical compus de Schubert pentru Psalmul 23 şi „Requiem" de Gabriel Faure. Cântece religioase cu adevărat magnifice.

— L-am întâlnit pe soții Bellamy curând după sosirea mea la St. Biddulph. Locuiau într-o casă elegantă în Elm

Park Gardens, ducând o viață mondenă şi trăind în lux, 1) 1 de la bun început s-au arătat extrem de ospitalieri şi de amabili. Când George Bellamy s-a îmbolnăvit, obişnuiam să merg în casa lor să-i țin de urât, jucând împreună câte o partidă de table. Când a murit, am pregătit imnurile funebre pentru ceremonia înmormântării destul de fastuoasă.

— După funeralii, am crezut că Gloria n-o să mai dorească să trec pe-acolo, că motivul pentru vizitele mele dispăruse odată cu George. Dar a continuat să mă invite la diverse reuniuni mondene, petreceri fără ore fixe şi nesimandicoase, dineuri sau mese de prânz duminicale. Câteodată, mergeam împreună la cinematograf sau ne petreceam ziua la grădina botanică Kew. Nu dădeam prea mare importanță relației, dar mă simțeam nespus de bine în compania ei. Şi apoi, într-o bună zi, într-un mod destul de prozaic, mi-a spus că n-ar strica să ne căsătorim. Mi-a motivat că nu-i plăcea să trăiască fără un bărbat alături şi socotea că mie, holtei tomnatic, mi-ar prii o soție care să mă îngrijească. Îmi dau seama, totul sună cam placid, dar adevărul ε că o îndrăgeam nespus de mult şi ea, aşa cred, prinsese drag de mine. Niciunul dintre noi nu mai era în prima strălucire a tinereții, amândoi ajunsesem în plină maturitate şi am reuşit să încununăm cu succes ceea ce unii socoteau a fi pur şi simplu o căsătorie de conveniență.

— Gloria era o soție minunată, generoasă, plină de căldură şi bună la suflet. Tocmai din copilărie, când veneam la Corrydale, n-am mai cunoscut astfel de comodități materiale, un trai atât de tihnit şi îndestulat.

Gloria şi George aveau doi fii, Giles şi Crawford, înii A erau deja adulți, îşi luaseră zborul din căminul părintor. E şi-şi întemeiaseră propriile familii. Iar Gloria se menținon încă tânără, debordând de vitalitate fizică. Când mi-n dat de veste că rămăsese însărcinată, am încremenit de uimire în mod ridicol. Nu mi-am închipuit niciodată în viața mea că-mi era

hărăzit să devin tată. Şi când n apărut pe lume Francesca, o gâgâlice scumpă cât pumnul, sufletul mi s-a umplut de un simțământ de uluire pe care nu cred că-l voi mai încerca vreodată. Era parcă un miracol. Şi n-a încetat niciodată să fie minunea minunilor pentru mine.

— Câteodată, pe măsură ce creştea şi alerga zbenguindu-se de colo-colo, turuindu-i gura ca o moară neferecată şi stârnind zarvă ca toți copiii, o urmăream cu privirea şi totuşi, nu-mi venea a crede că se întrupase cu adevărat din mine şi că eu însumi înlesnisem zămislirea acestei făpturi omeneşti miniaturale, frumoase şi fermecătoare.

— Apoi, Gloria a moştenit acest conac de țară, în Hampshire, ne-am mutat din Londra şi ne-am început noua viață în Dibton. Trebuie să recunosc că regretam despărțirea de St. Biddulph, dar muzica făcea încă parte din existența mea. Predam uneori lecții de pian şi, din când în când, cântam la orgă la slujba de dimineață de la biserica din sat.

Aici, Oscar zăbovi un moment, întinzând mâna după paharul cu whisky Laphroaig şi luă o sorbitură. Un bulgăre de turbă incandescent se prăbuşi cu un bufnet surd în flăcările ce ardeau în vatră cu un duduit leneş. Ceasornicul ticăia spornic.

— Pe prietena ta, Elfrida, o cunoşti de mult? interveni Ivoter.

— Nu, ne-am întâlnit de-abia când s-a stabilit în satul nostru. Era cam singuratică şi Gloria s-a împrietenit de îndată cu ea, în general vorbind, luând-o pe Elfrida sub mipa-i protectoare. E amuzantă, plină de viață şi noi toți ne înveseleam în compania ei. O făcea pe Francesca să râdă în hohote. Fetița mea mergea adesea cu bicicleta s-o viziteze în căsuța ei de țară. Plecase în Cornwall să stea la un văr, când s-a petrecut accidentul. S-a reîntors după funeralii fără să fi avut habar de cele întâmplate. Atunci când Hector m-a sfătuit să părăsesc Hampshire şi să mă înapoiez în Creagan, mi-am dat seama că nu ma puteam descurca de unul singur. Călătoria mi se părea prea anevoioasă şi solitudinea mă îngrozea. Aşa că am rugat-o pe Elfrida să mă-nsoțească. E dovada sufletului ei generos că a consimțit fără zăbavă. Îmi ține companie şi, în cele mai sumbre clipe, s-a străduit

mereu să-mi înseninеze gândurile. Când am întâlnit-o pe Elfrida pentru prima oară, m-a întrebat dacă sunt religios. L-am răspuns atunci că-mi venea greu să nu cred în Dumnezeu, după ce aproape toată viața mă cufundasem în liturghii şi mă conformasem tradițiilor Bisericii Anglicane. Şi că simțeam nevoia unei divinități căreia să-i mulțumesc cu smerenie.

— Fiindcă eram norocos. Mă simțeam fericit. Căsătoria de conveniență mergea foarte bine şi, datorită Francescai, nu nutream nicio urmă de regret. Dar Gloria era o fire foarte puternică, plină de vigoare. Uneori, trebuia să te porți cu ea cu mănuşi, s-o abordezi cu mult tact. Îi plăceau la nebunie petrecerile, mondenitățile şi compir mă oamenilor, iar uneori se întrecea cu băutura. Nu vreau să spun că devenise alcoolică „departe de asta, d pur şi simplu că era o băutoare de forță în societatu, Deseori, după o seară petrecută în cercul de prieteni, a conduceam eu însumi acasă cu propria-i maşină luxoasă şi se înfuria din cauza asta, iar în dimineața următoare stătea ursuză şi posomorâtă. Dar îi cunoşteam slăbiciunile, tot la fel de bine cum îi cunoşteam şi tăria de caracter.

— În acea zi fatală, când se sărbătoreşte capturarea militantului catolic Guy Fawkes2 şi momâia care-l întruchipează e purtată pe străzi şi arsă pe rug, Gloria mi-a spus că o ducea cu maşina pe Francesca la o petrecere. Atunci, mi-a trecut prin minte că ar trebui să le însoțesc. Dar aşteptam un om care îmi construia un gard din scânduri pentru padoc. Era o treabă pe care voiam s-o văd isprăvită şi încheiată cât mai repede şi nu eram dispus s-o amân. În plus, era vorba doar de o simplă petrecere pentru copii. Cu gustări, ceai, focuri aprinse în aer liber şi artificii. Urmau să se-ntoarcă acasă cel târziu la şapte seara.

— Şi, bineînțeles că distracția în aer liber a degenerat.

---

2 Referire la celebrul „complot al prafului de pușcă", Guy Fawkes fiind unul dintre conjurații care plănuiseră să arunce în aer Parlamentul englez, în timp ce regele Jacob I și membrii Camerei Comunelor și ai Camerei Lorzilor s-ar fi adunat acolo. Complotul a eșuat, iar Guy Fawkes a fost arestat la 5 noiembrie 1605 și executat. Această zi, marcând eșuarea complotului, se sărbătorește în Anglia.

Adulții se strânseseră acolo, majoritatea fiind prietenii Gloriei. Şi după ce s-au terminat focurile de artificii şi în timp ce copiii alergau încă prin grădină, strecurându-se printre pocnitori şi scânteile artificiilor şi consumându-şi onergia prin mişcare, maturii au intrat în casă pentru un pahar de băutură.

— Nu ştiu cât de mult a băut Gloria. Nu s-a făcut, r. Lavă Domnului, nicio autopsie. Condițiile de drum erau îngrozitoare, ploua cu găleata şi şoselele musteau de apă. Începuseră nişte reparații la intersecția cu sens giratoriu şi luminile de avertizare scăpărau cu intermitențe. Probabil că acestea au derutat-o. Nu vom şti niciodată. Şoferul camionului a declarat că maşina Gloriei i-a ieşit cu oarecare viteză direct în cale şi el a smucit iute de volan, virând spre dreapta. Camionagiul avusese, fireşte, prioritate. S-a străduit să evite impactul dar n-a mai putut face mare lucru. O fracțiune de secundă şi automobilul Gloriei s-a sfărâmat în bucăți pe loc, iar Francesca şi Gloria au murit subit.

— Un ofițer de poliție mi-a adus la cunoştință vestea cu tot menajamentul posibil. Un sergent tânăr şi cumsecade. Sărmanul băiat! Nu pot să-ți descriu reacția mea de atunci fiindcă îmi amorțiseră simțurile. Eram ca paralizat. Pustiit. Lipsit de viață. Devastat. Şi apoi, încet-încet, golul imens lăsat de moartea lor se umplu cu o furie înverşunată şi resentimente împotriva oricui îngăduise să mi se întâmple o asemenea nenorocire. Lumea, ştiu prea bine, geme de orori şi, uneori, ți se înăspreşte inima. Rămâi îngrozit, dar cu simțirea împietrită, să urmăreşti la televizor imagini cu sate distruse, copii înfometați, dezastre naturale de proporții uriaşe. Dar de data asta se nimerise să cadă năpasta pe capul meu. Era vorba de viața mea, fusesem lovit în adâncul ființei. Moartea îmi răpise copilul. Şi soția. Dacă Dumnezeu există cu add vărat şi împărăteşte peste lume din ceruri – şi, în fapt, nu m-am încredințat niciodată pe deplin de asta – nu mai voiam să mă împărtăşesc de aşa dumnezeire.

— Clericul nostru din Dibton m-a vizitat să mă consoleze. Mă încuraja spunându-mi că Dumnezeu le hărăzeşte oamenilor numai ceea ce sunt în stare să îndure cu tărie morală. Şi l-am repezit spunându-i că mi-aş fi dorit să fiu

slab de înger numai să-mi fi supraviețuit copilul. Şi apoi l-am trimis să-şi caute de treabă. Am ocolit subiectul vinovățiilor. Ştiam slăbiciunea Gloriei. S-ar fi impus să merg cu ele. A fi trebuit să mă sui eu la volan. Numai dacă... Măcar dacă aş fi putut spulbera acest coşmar.

— Dacă şi dacă... Sună a înțelepciune venită prea târziu, grăi Peter. Prea multe necunoscute şi presupuneri. Mi se pare că accidentul s-a datorat mai multor împrejurări nefericite. Cine ştie? Poate că ți-ai fi pierdut şi tu viața, Oscar, şi atunci s-ar fi căscat un hău şi mal mare în viețile tuturor celor care v-au cunoscut şi v-au iubit... Cât despre Dumnezeu, recunosc cu sinceritate, socot cu mult mai uşor să trăieşti cu străvechile îndoieli despre suferință decât cu nenumăratele explicații facile şi pioase oferite din când în când, unele dintre ele frizând blasfemia. Sper din tot sufletul că nimeni n-a încercat să-ți aline durerea spunându-ți că Dumnezeu trebuie să fi avut nevoie de Francesca mai mult decât tine. Aş considera imposibil să venerez şi să mă-nchin divinității care mi-a răpit copilul dinadins. Un astfel de Dumnezeu s-ar transforma într-un monstru moral.

Oscar rămase stupefiat.

— Asta-i ceea ce crezi cu adevărat? întrebă el într-un larziu.

— Da, e credința mea sinceră, încuviință Peter. Cei treizeci de ani de sacerdoțiu m-au învățat că singurul lucru pe care nu se cuvine să-l rosteşti când se stinge din viață un tânăr este: «Asta-i voința lui Dumnezeu.». Pur şi simplu, mintea omenească nu poate pătrunde vrerea Domnului ca să-i atribuim o astfel de lucrare. Sunt convins, de fapt, că atunci când Francesca a pierit în acel accident groaznic, lui Dumnezeu i-a sângerat Inima.

— Vreau să merg mai departe, să-mi continuu viața, să mă simt în stare să accept – să pot dărui măcar puțin celor din jur. Nu-mi place să mă disec la nesfârşit. N-am fost niciodată genul ăsta de persoană.

— Oh, Oscar, toate se vor îndrepta încet-încet pe făgaşul firesc. Mulțumită profesiei tale, Biserica a jucat un rol atât de însemnat în viața ta ani de-a rândul, încât te vei deprinde la fel ca mine cu marile făgăduințe biblice legate de viață şi de

moarte. Problema ε, că durerea traumatizantă le poate face să devină adesea ireale. Pentru un timp, probabil că n-o să ai nevoie de fețe bisericeşti care să-ți îngâne citate din Biblie, ci de prieteni apropiați care să te susțină moraliceşte şi să-şi aplece cu înțelegere urechea când vrei să vorbeşti despre Francesca.

Oscar se gândi la Elfrida, iar Peter se opri un moment, ca şi cum i-ar fi dat răgaz să tăgăduiască prin argumente această nouă idee. Dar Oscar nu suflă o vorbă.

— Viața e dulce, continuă Peter. Dincolo de durorl i) l suferințe, viața rămâne totuşi încântătoare. Aspectolu esențiale sunt acolo, sub ochii noştri, dar le pierdem dih vedere. Frumusețea, hrana şi prietenia, rezervoare du dragoste, armonie şi înțelegere. Mai târziu, poate nu acum încă, vei avea nevoie de alții care să te-ncurajozn să porneşti pe o cale nouă. Te vor primi cu brațoln deschise. Te vor ajuta să-ți urmezi drumul, să păstro/l cu duioşie în suflet amintirile plăcute şi să le înfrunți po cele dureroase, nu doar cu amărăciune şi furie.

Oscar îşi aminti de noaptea agitată când i se conții rase aievea imaginea Francescăi, şi cum, pentru prima dată, această întruchipare nu-l înlăcrimase de mâhnim şi disperare, ci îi insuflase o linişte mângâietoare. Peşemne că acea viziune îi marcase începutul vindecării. Poate că această conversație, convorbire, spovo danie, confesiune sau oricum s-o fi numind, era continuarea. Nu ştia. Îşi dădea seama doar că se simțea mal împăcat, mai puternic şi nu atât de-inutil.

Probabil că, la urma urmelor, îşi revenea în fire treptat-treptat.

— Îți mulțumesc, spuse Oscar.

— O, prietene, mi-aş dori să-ți pot dărui mai mult.

— Nu, n-ai de ce, mi-ai dăruit destul.

Lucy

Lucy călătorise cu avionul doar de două ori în viața ei: prima dată spre Franța, unde fusese invitată să-şi petreacă vacanța de vară împreună cu familia unei prietene de şcoală, iar a doua oară către Insulele Channel, împreună cu mama şi

bunica ei. Acest ultim zbor la bordul avionului către acele insule din Canalul Mânecii avusese loc cu ocazia sărbătorilor de Paşti şi stătuseră într-un hotel simandicos, unde se impunea să-şi schimbe ţinuta pentru masa de prânz sau cină. În ambele împrejurări, considerase voiajele extrem de palpitante, dar, astăzi, se străduia să pară dezinvoltă, astfel încât orice persoană care se nimerea s-o măsoare cu privirea din creştet până-n tălpi să capete senzaţia că era o călătoare versată, cu o vastă experienţă.

Hainele o ajutau: mama ei, probabil ca să-şi atenueze tulburările sufleteşti nemărturisite de culpabilitate, colindase cu ea prin marile magazine şi-şi înzestrase fata cu un număr de veşminte agreabile. Acum, purta blugii noi, groşi, dublaţi cu bumbac roşu flauşat. Ghetele le avea din antilopă, cu tălpi de cauciuc, jacheta de culoare roşu-aprins, matlasată şi vătuită, ca şi cum ar fi fost învelită într-o plapumă cu puf. Cumpăraseră de asemenea două pulovere călduroase cu guler răsfrânt, unul bleumarin, iar celălalt alb, o fustă mini neagră 1) 1 două perechi de colanţi groşi negri. Ultimul articol achiziţionat era rucsacul din canafas albastru-închki, garnisit cu paspoal roşu, în care Lucy îşi împachetaso jurnalul, portmoneul, peria de păr, pieptenele şi un baton de ciocolată. Cu o seară în urmă, se spălase pe cap şi dimineaţa îşi periase părul îndelung, prinzându-şi-l lo ceafă într-o coadă de cal cu un elastic circular, răsucii de două ori. Se simţea cochetă şi graţioasă. Carrie merita laude pentru aceasta.

Ca de obicei, Carrie arăta irezistibil de elegantă, în cizme lungi, înveşmântată în loden şi cu o. Căciulă din blană de vulpe polară. Lucy remarcă privirile întoarso pentru a o urmări pe Carrie cu căruciorul pe rotilo încărcat cu bagaje. Singurul inconvenient era că biata Carrie se molipsise de guturai. Nu suferea, din fericire, de genul de gripă subversivă care sluţeşte trăsăturile, el căpătase pur şi simplu o înfăţişare plăpândă şi fragilă. Carrie spunea că începuse să se simtă rău cu vreo două zile în urmă – de fapt, bântuia prin oraş o epidemie de gripă, dar susţinea cu tărie că prinsese doar o răceală, tratabilă cu hapuri amare şi că se va întrema de îndată ce va respira aerul curat şi rece din Scoţia.

Îşi prezentară biletele de avion la ghişeul de verificare de pe aeroport, trecură prin punctul de control al pasagerilor şi, aşteptând să li se anunțe cursa, Lucy începu să se simtă în siguranță. Chiar din clipa când îşi făuriseră planuri de Crăciun, nu numai că numărase zilele cu nerăbdare, dar îi şi stăruiseră obsedant în minte o (iramadă de temeri. Ceva, era sigură, urma să zădărnicească plecarea cu Carrie. Cineva avea să se îmbolnăvească pe neaşteptate sau bunica se hotăra din senin că nu se cuvenea ca Lucy să stea sub acelaşi acoperiş cu Elfrida, cea privită cu ochi răi şi pe care Lucy ardea de nerăbdare s-o cunoască. Sau poate, în America, Randall Fischer suferise un atac de cord ori decedase, Iar telefonul avea să zbârnâie în Londra din clipă în clipă, înştiințând-o pe Lucy că planul făcut se contramanda.

Dar dezastrul nu căzuse ca trăsnetul şi se îmbarcară într-un târziu la joordul avionului, înălțându-se în aer şi croindu-şi drum spre nord, iar Lucy ştia că niciun obstacol nu le-ar mai fi putut opri acum, numai dacă aparatul de zbor s-ar fi prăbuşit din înaltul cerului. Stătea cu fruntea lipită de hublou, privind țintă în jos spre ținuturile engleze răsfirate ca o cuvertură vătuită, de culoare verzui-cenuşie, şi adumbrite de norii rostogoliți în văzduhul împânzit de o uşoară pâclă alburie.

În mod extraordinar, era o dimineață fermecătoare şi liniştită, rece dar nu ploioasă, fără vântoase biciuitoare care te pătrund până la oase, înghețându-ți şi sângele în vine. Hăt sus, dincolo de pânzele de nori, cerul scăpăm albastru-deschis, orizontul se contura cețos. Lucy se gândi la oamenii de pe pământ, ițindu-se în sus la dâra lungă lăsată de avionul cu reacție şi întrebându-se poate încotro se îndrepta. Tocmai pe când căta cu ochii ațintiți în jos spre ceea ce părea a fi o întindere de teren deschis, nelocuit, fără clădiri şi păduri, se ivi singurul indiciu al unui gen de industrie, sub forma unor rotocoale minuscule de fum scoase de câteva turnuri de răcire. Se întrebă care era viața reală, cine erau oamenll adevărați.

Stewardesa apăru pe culoar cu tăvițe cu gustări: chl fie şi pachețele de unt, o aşchie de şuncă, un mic niA nunchi de

struguri verzi. Li se oferi cafea sau ceai, dai atât Carrie, cât şi Lucy optară pentru un păhărel de plantic cu cafea. Toate mizilicurile erau infime, porţionalo mărunt de tot ca pentru păpuşi şi rânduite cu grijă în despărţiturile tăviţelor din material plastic. Lucy avea o foame de lup şi devoră totul imediat, iar când Carrie nu-şi mâncă chifla, Lucy o înghiţi pe nerăsuflate. După co stewardesa strânse tăvile, Carrie se apucă să răsfoiască ziarul, iar Lucy îşi întoarse iarăşi privirea spre hublou fiindcă nu voia să piardă niciun crâmpei din ţinuturile muntoase scoţiene.

Chibzui că o dată ajunse acolo vor înfrunta probabil o ploaie potopitoare sau chiar o ninsoare deasă şi învârtejită, dar bolta cerească rămase, nemaipomenit de senină. Când avionul începu să coboare, regiunea de dedesubt căpătă formă încet-încet şi Lucy observă cuşmele de zăpadă pe piscurile munţilor şi o puzderie de hlamide întunecate care se dovediră a fi păduri de conifere, apoi licărirea sinilie a mării, bărcile de pescuit ieşite în larg şi podul arcuit peste estuarul lat. Avionul se înclină uşor şi vină înainte de executarea manevrelor pentru aterizare; către vest, se înălţau spre văzduhuri bastioanele vârfurilor stâncoase acoperite de omăt, sclipind în lumina difuză a soarelui. Lucy rămase vrăjită de peisajul magnific, cu brâul muntos răsfirat până la mari depărtări, şi-şi spuse în gând că toate acestea trebuiau nA fie de bun augur.

Carrie îşi împături ziarul şi-l îndesă în geantă. Îşi zâmbiră.

— În regulă? o întrebă Carrie. Lucy încuviinţă din cap.

Avionul aterizâ, pneurile enorme bufnind înăbuşit pe pistă, rostogolindu-se încet spre, zona de staţionare de pe aeroport. Văzu clădirea aerogării care aducea oarecum cu un mare club de golf, cu fanioane fluturând în adierea răcoroasă.

— O să ne-ntâmpine cineva, îi spuse Carrie.

— Cine?

— Un taxi din Creagan. Şoferul de numeşte Afec Dobbs.

— Şi cum o să ne recunoaştem?

— O să ţină în mâini o plancardă scrisă cu numele Sutton.

Şi, de îndată ce-şi recuperară valizele de pe banda rulantă pentru bagaje, îl zăriră acolo, aşteptându-le în sala de sosire: un bărbat masiv şi viguros, îmbrăcat într-o jachetă căptuşită,

cu o şapcă de tweed decolorată, trasă peste frunte. O grămadă de alte personaje fascinante se găseau în apropiere: un-bătrân deşirat cu o pălărie de pâslă, o matroană în pantaloni, cu părul cărunt şi răvăşit, cu obrajii pârliți de soare şi bătuți de vânt şi, cel mai fermecător dintre toți, un om într-o fustanelă scoțiană din tartan, mototolită şi uşor zdrențuită. Lucy nu se putu stăpâni să nu se holbeze fiindcă rotulele genunchilor i se învinețiseră de frig.

— Ei bine, mă bucur să vă văd, li se adresă Alee Dobbs. Aţi avut parte de o călătorie plăcută, sper? Nu le vorbea în jargonul obişnuit al taximetriştilor, ci, mal degrabă, ca un vechi prieten. Îşi strânseră mâinile, apoi Alee le culese de pe jos valizele, de parcă ar fi cântării uşor ca fulgul, şi merse în frunte spre ieşire. Soarelo (coborât pe cer, lucea palid şi vremea se răcorise mal mult decât în Londra, iar bordurile parcării erau încĂ mărginite de mormane de zăpadă murdară. Aerul mirosea a pin şi, când Lucy respiră adânc, îl simți pătrunzându-i atât de rece în nări, încât strănută. Nu fusese niciodată în Elveția, dar hotărî în sinea ei că aidoma trebuie să fie şi atmosfera în stațiunile montano elvețice, cu raze de soare, zăpadă şi pini, sub bolta cerului imaculat şi fără nori.

Maşina lui Afec Dobbs era marca Subaru, cu tracțiune integrală. Încărcând valizele în portbagaj, Alee începu să le explice:

— Am şi un Land-Rover mare, care ar fi fost mai confortabil, dar trebuie să străbatem ținutul muntos înspre peninsula Black şi acolo zăpada încă se aşterne în straturi groase.

Carrie se sui în spate, iar Lucy se aşează lângă Alee.

— Mai e zăpadă în Creagan? îl întrebă fiindcă, în Londra, nu se bucurase niciodată de un Crăciun cu troiene şi tânjea după omăturile adevăratelor sărbători de iarnă. Un Crăciun învăluit în mantie albă ar fi reprezentat pe deplin glazura de pe tort.

— S-a mai topit, au mai rămas pâlcuri pe ici-colo, dar asta nu înseamnă că n-o să mai ningă. Glăsuia domol şi blând. Era pentru prima dată când Lucy auzea mlădierile vocii specifice locuitorilor din comitatul Sutherland.

— Cât durează drumul până acolo?

— Cam o oră şi un sfert. Nu mai mult. Lucy se uită la ceas. Era unsprezece şi cincisprezece minute. Probabil că vor ajunge pe la douăsprezece şi jumătate. La ţanc pentru masa de prânz. Spera să se înfrupte cu bucate calde şi sățioase. În pofida celor două chifle, flămânzise iarăşi.

— E pentru prima dată când veniți în Creagan?

— Eu n-am mai fost niciodată în Scoția.

— Ei poftim, te-aşteaptă surprize cu duiumul. O să staţi într-o casă frumoasă. A fost părăsită pentru multă vreme. E bine că locuiesc iarăşi oameni acolo.

Carrie se aplecă în față.

— Cum se simte Elfrida? Doamna Phipps? întrebă ea.

— Bine. O văd mai mereu prin orăşel, umblând după cumpărături şi plimbându-şi câinele. Doamna Phipps mi-a încredințat comanda pentru maşină. Mi-a dat telefon azi dimineață să se asigure că n-am uitat.

— Locuiți în Creagan? se interesă Lucy.

— De când mă ştiu. Aici ne-am născut şi eu şi tatăl meu. După ce-a ieşit la pensie, am preluat afacerea familiei.

— Conducerea taxiului adică?

— Nu numai asta.

Lucy încreți din sprâncene.

— Ce altceva?

— Furgonul mortuar şi linţoliul pentru coşciug, îi răspunse el cu glasul uşor înecat într-un hohot de râs. Sunt antreprenor de pompe funebre.

Lucy se văzu pe moment redusă la tăcere.

Priveliştea se desfăşura spectaculos înaintea ochilor.

Drumul şerpuia printre terenuri arate, se arcuia pesto podețe, şi, urcând pe creasta dealului, pneurile cu larv ţuri antiderapante scrâşniră pe pojghița de gheață. Apoi, şoseaua se deşira de-a lungul ţărmurilor unui braț de mare îngust, cu valuri în flux, aproape în întregime în conjurat de uscat, şi străbătea sate mici cu căsuțe de piatră cenuşie, cuibărite pe caldarâmuri, şi cu cârciU mioare şi prăvălii, cu biserici solide, semețe, încercuite de vechi ţintirimuri, înțesate de lespezi de mormânt, uşor înclinate şi năpădite de licheni. Apoi, traversară ultimul pod, boltit peste un alt golf de mare

îngust, întins ca un braț lung de ape albăstrii până spre cutele crestelor vestice.

Mai avem de mers doar zece minute, spuse Alee. Şi ajungem acolo.

W Dintr-odată, entuziasmul lui Lucy se stinse şi începu să o frământe neliniştea. Freamătul interior nu era stârnit numai de apropiata sosire într-un loc necunoscut şi-ntr-o casă străină, ci şi de perspectiva întâlnirii cu gazdele, Elfrida şi Oscar. Nu se îngrijora prea tare din pricina Elfridei, deoarece Carrie îi vorbise îndelung despre mătuşa ei şi şi-o închipuia ca pe o persoană fără vârstă, fantastic de amuzantă şi de sociabilă. Dar altfel stăteau lucrurile cu Oscar, prietenul Elfridei. În primul rând, era bărbat şi Lucy nu se deprinsese cu companii masculine.

Însă nu acesta constituia motivul principal. Întrucât Carrie îi povestise totul despre Oscar şi îi explicase de ce Firida A însoțise în acest orăşel nordic, învoindu-se să-i țină tovărăşie. Soția şi fiica lui, în vârstă de doisprezece ani, pe nume Francesca, îşi pierduseră viața într-un cumplit accident de circulație. Carrie nu-i dăduse detalii despre catastrofă şi evitase să răspundă la întrebările ei înfiorate. Îi relatase pur şi simplu că fusese o coliziune, că nimeni nu purta vreo vină, dar Oscar încă suferea crunt şi se străduia să ajungă la un modus vivendi după cele întâmplate.

Francesca avusese doisprezece ani. Lucy împlinise paisprezece. „Oare o să agreeze prezența mea?" o întrebase pe Carrie. „Nu-i va stârni emoții neplăcute să aibă în preajmă o fată de vârsta mea? Crezi că mă va urî?"

Carrie surâse şi o îmbrățişă.

— Am discutat cu Elfrida despre toate astea la telefon. Şi ea a vorbit cu Oscar şi el s-a arătat ferm hotărât să mergem de Crăciun acolo. Şi-i casa lui unde ne găzduieşte şi ne-a invitat. Iar nimeni niciodată nu te-ar putea antipatiza.

Şi totuşi, situația părea încâlcită şi descurajantă. În acel moment, Lucy se putea lipsi bucuroasă de complicații. Avusese parte de destule încurcături în Londra.

Acum, pe neaşteptate, se răspândi lin în aer mireasma fină a mării şi-i stăruia în auz foşnetul talazurilor rostogolite: mici coline de nisip se înşirau pe fiecare parte a drumului, unde

creşteau pini piperniciți şi pâlcuri de iarbă-neagră, şi lumina se răsfrângea tremurător în luciul apelor. Coborî geamul portierei şi aspiră o dată scurt pe nas, pe urmă încă o dată lung, pătrunzându-se de mirosul de sare marină. Drumul se rostogolea la vale şi orăşelul, întins la poalele dealului, li se înfățişă vederii. Apucară pe strada principală aproape înainte să se dumirească Lucy. Mica aşezare nu era cenuşie şi mohorâtă asemeni celorlalte sate pe lângă care trecuseră, ci clădită din gresie aurie ce reflecta lumina discretă a soarelui slab de iarnă. Casele înşiruite pe fiecare latură a drumului stăteau retrase în grădini înconjurate de ziduri şi Lucy remarcă unele edificii impunătoare, împrejmuite de arbori înalți, şi încercă o senzație neaşteptată de prosperitate şi spațiu liber.

Carrie nu vorbise aproape deloc în cursul scurtei călătorii, dar acum exclamă:

— Extraordinar! Seamănă cu Cotswolds. Aduce cu un orăşel din Cotswolds.

Alec Dobbs surâse.

— Mulți vizitatori au băgat de seamă, dar eu n-am fost niciodată în Cotswolds.

— Ziduri de gresie, străzi largi. Şi grădinile...

— Ceea ce nu realizează prea mulți ę că avem o climă asemănătoare cu cea din Eastbourne, datorită Golistromului. Pe crestele dealurilor se pot dezlănțui ploi torențiale însoțite de vijelii, iar noi jucăm golf şi ne plimbăm pe plajă sub bătaia soarelui.

— Un soi de micro-climat, remarcă Lucy.

— Exact.

Strada se lăți dând într-o piață, în mijlocul căreia se înălța o biserică mare, frumoasă, cu un cimitir, înconjurată de un zid de piatră. Sălaşul de cult avea o turlă încununată cu o sfârlează de vânt aurie, iar pescăruşii şi stăncuțele se roteau pe deasupra, fâlfâind repede din aripi. Martinii scoteau țipete ascuțite, jucându-se voioşi în văzduh. Ceasornicul din turnul bisericii arăta ora douăsprezece fără douăzeci şi cinci de minute.

— Am scos un timp bun, observă Alee. Conducea cu viteză moderată, ocolind zidul ce împrejmuia curtea bir. Oricii şi

trase maşina lângă marginea trotuarului.

— Aici e? întrebă Lucy.

Alec opri motorul.

— Chiar aici.

Coborâră din Subaru şi, înainte ca Alee să apuce a deszăvorî poarta, răzbătu larmă de lătrături frenetice şi, în următoarea clipă, uşa din faţă se deschise brusc. Elfrida Phipps se ivi gonind de-a lungul aleii, însoţită de câinele chelălăitor.

— Carrie! Oh, scumpa mea! sări de gâtul lui Carrie şi se strânseră în braţe cu o afecţiune debordantă. Eşti aici, eşti aici! Aşteptam cu bucurie să te revăd – cu atâta emoţie – ardeam de nerăbdare!

Retrasă deoparte, Lucy nu le pierdea din ochi. Elfrida era foarte înaltă şi foarte subţire, cu o claie de păr rebel de culoarea marmeladei. Purta o pereche de pantaloni din stofă ecosez de lână în nuanţe ţipătoare şi un pulover gros, lălâu, gri. Îşi fardase pleoapele cu albastru sclipitor şi se rujase din abundenţă. Lucy înţelese imediat de ce bunica o privea cu ochi dezaprobatori. Sărutându-se cu Carrie, o mânji cu ruj pe obraji.

— Elfrida, arăţi grozav! îi spuse Carrie. Îţi prieşte aerul din Scoţia.

— Iubito, e raiul pe pământ. Ger aspru de crapă pietrele, dar un soi de cerească beatitudine.

— Trebuie să-ţi fac cunoştinţă cu Lucy.

— Păi, bineînţeles. Elfrida chicoti în râs. Nu-i ridicol, dragă Lucy? Suntem rude şi n-am dat ochii una cu cealaltă niciodată până acum. Dar bunicul tău e vărul meu preferat şi obişnuiam să ne distrăm de pomină împreună. O cuprinse pe Lucy cu braţul de după umeri, Lasă-mă să te privesc. Da, întocmai cum mi te-am închipuit. Frumoasă ca o cadră. Ăsta-i câinele meu, Horace, care, am plăcerea să constat, a contenit cu chelălăiala, Şi el aştepta cu bucurie să te cunoască fiindcă speră să-l scoţi în lungi plimbări pe plajă. Oh, Alee, ai adus valizele. Asta-i tot? Vrei să fii aşa amabil să le cari la etaj? Haideţi cu mine, să mergem în casă, să nu mai zăbovim în frig şi o să vi-l prezint pe Oscar.

Porniră cu toţii în susul cărării, pătrunseră înăuntru în Şir

indian, cu Elfrida în fruntea micului pluton încolonat, apoi Horace, pe urmă Carrie şi Lucy şi în ultimă instanță Alee împovărat de valize. Acesta trânti uşa îndărăt cu piciorul şi merseră de-a lungul holului lung şi urcară scara lată, răsucită în spirală. Lui Lucy îi plăcea ambianța casei: trainică şi tihnită, cu pilaştri solizi susținând balustrada scării şi cu covor gros, aşternut pe trepte. Şi mirosul de podele vechi de lemn, lustruite cu ceară şi piesele de mobilier demodate şi mireasma vagă de mâncăruri delicioase gătite în bucătărie.

Elfrida perora întruna pe un ton însufleţit.

— Cum ați călătorit? Nu cu hopuri şi hurducături, sper? N-a fost un zbor cu goluri de aer şi cu peripeții, nu? Slavă Domnului că nu s-a stârnit o vijelie năprasnică.

Ajunseră pe palierul de la primul etaj. Scara încântătoare suia către catul superior. În capătul îndepărtat al palierului, o rază de lumină solară se strecura prin crăpătura uşii întredeschise.

Elfrida îşi ridică glasul să strige.

— Oscar! iată-le sosite aici! Şi apoi vorbi pe tonul obişnuit. E în salon. Voi două intrați, dați-i binețe, iar eu o să-i arăt lui Alee unde să pună valizele. Carrie o să doarmă aici, Alee, iar Lucy sus la mansardă. Mai rezişti nA urci şi restul treptelor?

Carrie o privi pe Lucy drept în ochi şi-i surâse liniştitor. O prinse de mână, gest menit s-o încurajeze, i, îl pătrunseră păşind pe pragul însorit în salonul frumos, ou pereți zugrăviți în alb, neînțesat de mobile „dar nealdat de lumină. Focul ardea cu flacără mică în vatra şemineului, iar un bovindou înalt, orientat spre fațadă, oferea priveliştea străzii: biserica părea să fie atât de aproape încât îți lăsa impresia că puteai întinde brațul s-o atingi.

Oscar le aştepta, sprijinit cu spatele de polița de deasupra căminului. Era tot atât de înalt ca Elfrida, dar nu la fel de slab, şi avea părul des şi argintiu, chipul liniştit şi binevoitor, cu trăsături blânde şi, în mod surprinzător, cu pielea obrajilor fără zbârcituri. Ochii întredeschişi şi lăsați la colțuri. Purta o cămaşă în carouri, o cravată confecționată din lână şi, deasupra, un pulover albastru de Shetland.

— Oscar, încântată de cunoştiță. Sunt Carrie Sutton.

— Draga mea... înaintă câțiva paşi să le întâmpine şi Lucy se gândi că trebuie să fi rămas oarecum uimit primind cu brațele deschise un oaspete formidabil de seducător precum Carrie. Dar şi încântat în egală măsură. Cât de bine-mi pare că te văd. Ai avut o călătorie liniştită? îşi strânseră mâinile.

— Perfectă! îi spuse Carrie. Nicio problemă.

— Şi Alee v-a găsit repede? Elfrida a fost completa* mente înnebunită de emoție toată dimineața, repezindu-se întruna la fereastră să vă zărească venind.

— E amabil din partea ta că ne-ai primit.

Carrie îşi plimbă un moment privirea de jur-împrejur, Şi ce casă minunată ai.

— Posed numai jumătate din ea.

— Asta nu înseamnă că-i mai puțin deosebită.

Slobozi din strânsoare mâna lui Lucy şi o înlănțui po după umeri. Aceasta e nepoata mea, Lucy Wesley.

Lucy îşi stăpâni nervozitatea.

— Bună ziua. Îmi pare bine.

Oscar îşi plecă ochii spre ea şi Lucy se sili să-i întâlnească privirea. Preț de câteva clipe care i se părură nesfârşite, Oscar nu scoase o vorbă. Lucy intuia că trebuie să fi alunecat cu gândul la propria-i fiică, moartă la vârsta de doar doisprezece ani. Ştia că o compara cu Francesca şi se simțea probabil copleşit de simțăminte confuze, învălmăşite, inclusiv dureroase. Spera că eventuala asemuire se soldase cu rezultate favorabile. Altminteri, nu-i stătea în putință să schimbe cu nimic situația. Oscar îi zâmbi cu căldură, îi cuprinse mâna în căuşul palmelor şi strânsoarea îi era prietenoasă şi afectuoasă, iar agitația lui Lucy se risipi pe dată ca puful de păpădie în adierea vântului.

— Deci, tu eşti Lucy.

— Da.

— Şi trebuie prin urmare să dormi la mansardă.

Carrie izbucni în râs.

— Oscar, vorbele tale nu sună prea tentant.

— Mansardele nu sunt niciodată atrăgătoare. Ticsite cu cufere vechi şi capete împăiate de elani. Nu te alarma, Lucy, Elfrida s-a străduit să-ți aranjeze o cameră încântătoare. Acum, eliberând din strânsoare mâna lui I. Ucy, privi pe

fereastră spre orologiul din turnul bisericii: douăsprezece şi jumătate. Ce-aţi zice să mergeţi să vă vodeţi odăile şi să vă instalaţi confortabil? Apoi, o să bom ceva şi o să luăm masa de prânz. Elfrida şi-a petrecut aproape toată dimineaţa în bucătărie, pregătind cu multă migăleală o budincă de cartofi cu carne. S-a gândit că v-ar prinde bine o mâncare consistentă, după lunga călătorie.

Lucy se înflăcără. Răul cel mai mare – întâlnirea Iniţială şi greutăţile începutului – trecuse. Elfrida era hazlie, iar Oscar se arăta binevoitor. Iar Elfrida o complimentase spunându-i că era frumoasă ca o cadră. Şi urmau să se înfrupte la prânz cu budincă de cartofi cu carne. Ce şi-ar mai fi putut dori?

Mâncară în bucătărie.

— Avem şi o sufragerie, le explică Elfrida, dar e atât de întunecată şi sumbră, încât nu luăm niciodată masa acolo. Şi nu există nici ferestruică în peretele dintre sufragerie şi bucătărie, aşa că mi-aş omorî timpul fugind de colo-colo cu farfuriile şi tacâmurile.

— E mult mai plăcut aici, spuse Carrie şi Lucy consimţi.

O masă lungă, aşternută cu o faţă din pânză de bumbac cadrilată, cu scaune de lemn desperecheate, toate confortabil de intime şi neprotocolare. Dodie, ştia prea bine Lucy, ar fi sucombat pe loc dacă s-ar fi pomenii poftită să dejuneze în condiţii atât de demodate: în pil mul rând, cuhnia era destul de întunecoasă, cu vedem spre zidul de piatră ce împrejmuia grădina învecinată. Şi ferestrele erau acoperite cu gratii pentru a împiedici! pătrunderea eventualilor intruşi sau, pesemne, pentru n zădărnici evadarea bucătăreselor şi spălătoreselor de vase, extenuate de muncă. Şi totuşi, ca şi în restul casei, se degaja aceeaşi senzaţie plăcută, tihnită, aici în odaia pavoazată cu un bufet mare, vopsit în verde în* chis, cu policioare care etalau diverse sortimente de porţelanuri, şi cu cârlige pentru agăţat ulcioare, căni, ceşti şi ibrice.

Se înfruptară din musacaua de cartofi cu carne, delicioasă, apoi din budinca de-mere fierte înăbuşit, garnisită cu bezea şi frişcă, după care Carrie şi Elfrida îşi băură cafeaua. Oscar refuză însă tratăţia cu o cafeluţă. În schimb, se uită la ceas şi spuse:

— Dacă eu şi Horace nu ieşim la plimbare acum, n-o să ne-ntoarcem acasă înainte de lăsarea serii. Îşi aruncă privirea peste masă spre Lucy. Vrei să vii cu noi?

— La plimbare?

— Am putea colinda pe plajă. Şi aşa ai învăța drumul spre casă.

Se simți mulțumită să fie invitată.

— Da, mi-ar plăcea nespus.

— Oscar, poate că n-ar strica să dați mai întâi o raită prin oraş şi să-i arăți unde sunt magazinele, n-o să dureze mai mult de cinci minute, şi apoi vă puteți îndrepta către dune, rosti Elfrida.

— Bineînțeles, dacă vrea. Ai o haină groasă, Lucy?

— Da, jacheta nouă.

— Şi o căciulă de lână. Pe țărmul mării, vântul suflă ture şi or să-ți înghețe urechile.

— Să v-ajut să strângeți masa? întrebă Lucy.

Elfrida râse.

— Cât de bine crescută eşti! Sigur că nu, draga mea. Carrie şi cu mine o să rostuim totul când o să ne terminăm cafeaua. Hai, dă-i zor, pleacă mai repede cu Oscar înainte să se lase ger.

Cinci minute mai târziu, porniră la drum împreună, vârstnicul, fata şi câinele. Horace purta zgarda prinsă în jurul gâtului, iar Lucy ținea de capătul lesei cu mâna înmănuşată. Îşi îndesase peste urechi o pălărioară de lână şi-şi încheiase fermoarul jachetei cochete. Oscar se îmbrăcase cu o canadiană groasă împotriva vântului, cu căptuşeală ecosez, îşi trăsese adânc pe cap o pălărioară de tweed, care, chibzui Lucy, îi venea bine, conferindu-i un aer de distincție şi noblețe.

Pe când ieşeau pe poartă, Oscar îi spuse:

— Mai întâi de toate, ne abatem puțin prin oraş.

Aşa şi făcură, apucând de-a lungul străzii, ocolind pe lângă zidul bisericii, reperând magazinul de suveniruri, farmacia, librăria, măcelăria şi chioşcul de ziare.

— Aici vin să-mi iau cotidianele de dimineață. Dacă o să lenevesc până mai târziu în pat, o să-mi faci tu serviciul ăsta. Trecură apoi pe lângă benzinărie, o prăvălie plină de pulovere

tricotate de mână, un mic hotel, o vitrină înțesată de mingi şi jucării pentru plajă, centrul comercial. Ajunsă sub corola unui arbore desfrunzit, Lucy zăbovi o clipă să se iţească printre barele porţii de fier forjat în susul aleii pavate cu dale şi observă uşa laterală întredeschisă a bisericii.

Dintr-un motiv oarecare, îşi dorea arzător să intre. Putea desluşi porticul cu preş pentru şters picioarele şi intrarea monumentală închisă.

— E deschisă biserica? întrebă Lucy.

— Întotdeauna. Doar uşiţa laterală. Pentru vizitatori, presupun.

— Cum arată înăuntru?

— Nu ştiu, Lucy. N-am văzut niciodată.

— Putem să mergem acum? Măcar pentru o clipă.

Oscar şovăia.

— Eu...

— Oh, haideţi, vă rog. Bisericile pot fi admirate în voie când sunt goale. Ca şi străzile pustii. Prind formă. Numai pentru câteva momente!

Oscar răsuflă adânc şi Lucy îşi închipui că avea s-o refuze, motivându-i: „Nu-i timp acum" sau „în altă zi". Dar lăsă să-i scape din piept un oftat lung, spunându-i: „Bine".

Lucy deschise poarta care scârţâi din ţâţâni şi aburcară pe alee. Înăuntrul porticului, găsiră, o înştiinţare: „Vizitatorii sunt bineveniţi, dar vă rugăm, fără câini".

Legară lesa lui Horace de mânerul uşii, exterioare, lăsându-l să se tolănească pe preş... Nu arăta deloc mulţumit

Pătrunseră în interior, biserica era pustie. Paşii le răsunau pe lespezile de piatră şi cadenţa lor se repeta în ecou sub înalta boltă a tavanului. Lumina soarelui năvălea prin vitralii; şi trei dintre braţele configuraţiei cruciforme erau mărginite de strane, toate orientate r.pre naosul central, astfel încât spaţiul părea să se fi ramificat în trei bisericuţe. Zidurile erau din piatră şi lavanul în formă de cupolă se avânta vertiginos, hăt deasupra creştetelor, tencuiala dintre grinzile arcuite lllnd pictată în azuriu ca seninul cerului de vară.

Lucy cutreierase încoace şi încolo să cerceteze cu privirea. Descifră inscripţiile dăltuite pe lespezile de piatră

comemorative, dedicate amintirii unor oameni din vremuri demult apuse, care fuseseră slujitori loiali ai lui Dumnezeu şi drept-credincioşi statornici. Erau scobite în piatră o puzderie de nume aristocratice, cu titluri de noblețe, precum şi comune în ierarhia socială. Biserica ora cu mult mai spațioasă decât îşi imaginase Lucy şi până când exploră totul, de la cristelnița bogat ornamentată până la pernuțele de îngenuncheat, fiecare tapisată frumos şi brodată mărunt de mână cu cusături în relief, Oscar osteni de atât stat în picioare şi se instală comod în strana din față, aşteptând-o.

Lucy se simți oarecum vinovată şi se grăbi să se aşeze alături.

— Îmi pare rău.

— De ce?

— Pentru că am zăbovit prea mult.

— Sunt plăcut impresionat că te interesează astfel de lucruri.

— Carrie mi-a spus că eşti organist. Că ai predat lecții de muzică.

— Adevărat. Am fost şi dirijor de cor. Îşi plecă ochii spre ea. Ştii să cânți la pian?

— Nu, nu m-am învrednicit să învăț până acum, Mama zice că mi-ar răpi prea mult din timpul pentru studiu, teme de şcoală, distracții şi altele. Oricum, nu există niciun pian în apartamentul bunicii mele.

— Ți-ar plăcea să-nveți?

— Da, aşa cred.

— Nu-i niciodată prea târziu să începi. Asculți muzică?

Lucy ridică uşor din umeri.

— Doar pop, rock şi genuri de-astea. Cumpăni în minte câteva clipe. Cu singura deosebire să uneori, mergem cu şcoala la concerte. Am ascultat astă-vară un concert în aer liber în Regentzs Park. Erau o scenă imensă şi o orchestră adevărată.

Oscar surâse.

— N-a plouat?

— Nu, era o seară minunată. Şi, la sfârşitul concertului, s-a cântat imnul regal ca la marile ceremonii şi țâşneau în acelaşi timp în sus focuri de artificii cu buchete de scântei

colorate. Mi-a plăcut la nebunie. Muzica şi pocnetele, lumini şi rachete, toate se potriveau de minune şi te emoționau de două ori mal mult. Acum, dacă ascult din nou acele melodii, văd în închipuire artificiile multicolore şi cerul de înserat, plin de stele şi scântei.

— O experiență.

— Da, a fost extraordinar. Îşi cufundă bărbia în moliciunea noii jachete şi-şi aținti privirea în sus spre vitraliu! înalt din fața lor. Fecioara Maria cu pruncul Iisus în brațe, pictați pe bucățele de sticlă, montate într-o rețea de baghete metalice.

— Nu mi-aş dori să-mi serbez ziua de naştere în mijlocul iernii. Nu mi-ar fi plăcut să mă nasc de Crăciun.

— De ce nu?

— Păi, în primul rând, pentru că probabil n-aş primi clocit un singur cadou. Şi, în al doilea rând, n-ai parte de obicei decât de vreme întunecată şi mohorâtă.

— Când e ziua ta de naştere?

— În iulie. Cu mult mai bine. Singurul inconvenient ε, că nu termin anul şcolar.

— Totuşi, e vară.

— Da.

Oscar reflectă pentru un moment la spusele ei, apoi rosti:

— De fapt, nu cred că Iisus Hristos s-a născut în toiul lornii, ci, mai degrabă, primăvara.

— Chiar aşa? De ce zici asta?

— Păi, păstorii îşi păzeau turmele la păscut, ceea ce înseamnă probabil că era perioada de fătare la oi, şi ciobanii pândeau lupii flămânzi veniți după pradă la (arcul cu miei. Şi alt lucru important; dovezile ştiințifice ne arată să s-a ivit pe cer o stea uimitor de strălucitoare exact în acel moment şi-n acel loc, cu două mii de ani în urmă, vestind lumii naşterea lui Mesia.

— Atunci, de ce nu sărbătorim Crăciunul în timpul primăverii?

— Socot că primii creştini erau un soi de oameni destul de şireți. Au adaptat pur şi simplu ceea ce le-a rămas moştenire de la păgânii din vechile ținuturi pe care i-au convertit. S-a celebrat dintotdeauna solstițiul de iarna care marchează ziua, şi respectiv noaptea, cea mai lungă din an. Presupun că

acei precreştini organt zău sărbători şi petreceri să se veselească, aprindeau focuri, chefuiau, ardeau lumânări, rupeau crenguţe de vâsc, coceau turte. Oscar zâmbi. Se îmbătau, se dedau la practici lascive.

— Aşa că primii creştini au împrumutat aceleaşi ritualuri?

— Cam aşa ceva.

— Dar au adăugat şi alte lucruri.

— Credinţa în Fiul lui Dumnezeu.

— Înţeleg. Cântărind în minte, lui Lucy i se păru a II un aranjament foarte practic. Cum rămâne însă cu brazii de Crăciun?

— Obiceiul împodobirii pomului de Crăciun provino din Germania. L-a adus în Anglia Albert, prinţul consort al reginei Victoria.

— Şi curcanii?

— Reprezintă o tradiţie americană. Înainte vreme, sg servea la masa festivă de Crăciun friptura de gâscă.

— Şi colindele?

— Unele sunt vechi, iar altele noi.

— Şi wassailing3? Ce înseamnă? N-am ştiut niciodată.

— O băutură alcoolică. Bere sau vin cu condimente.

— Şi ciorapii?

— Nu cred că am idee de unde provine tradiţia ciorapilor pentru cadouri aninaţi de poliţa şemineului.

Lucy tăcu câteva clipe. Apoi, îl întrebă:

— Îţi place Crăciunul?

— În parte, răspunse Oscar cu prudenţă.

— Mie nu-mi place prea mult. E o perioadă de pregătiri intense, urmată de un soi... de decepţii.

— Ceea ce dovedeşte că nu trebuie niciodată să ne lupteptăm la prea mult.

Deasupra lor, ornicul bisericii bătu ora două şi Jumătate. Dangătele erau îndepărtate, melodioase, înăbuşite.

— Poate că am zăbovit destul.

Lucy păstră tăcere. Biserica se cufundă în linişte. Din

---

3 Wassailing - (lb. engl.) - la origine, o străveche.formulă de urare, intraductibilă, când se închina[1] un pahar în sănătatea unei persoane, în ocazii festive, cum ar fi de pildă Ajunul Crăciunului sau .în seara de Bobotează.

dopărtări, răzbăteau alte zgomote: o maşină trecând, un glas de om strigând în gura mare, ţipătul prelung scos de un pescăruş-de-mare zburând grăbit pe deasupra turlei. Privi în sus şi observă pentru prima oară lămpile discrete, încastrate în buza cornişelor sculptate în piatră. Nu erau aprinse acum, de aceea nici nu le remarcase mai înainte...

— Trebuie să fie minunat aici când se aprind toate luminile, spuse Lucy. Ca nişte proiectoare, ca razele de soare strălucind pe tavanul albastru.

— Presupun că le aprind numai duminica la slujba de dimineaţă.

— Mi-ar plăcea să văd.

— Dacă vrei, poţi de bună seamă, rosti Oscar calm. Şi apoi se ridică în picioare. Hai să mergem. Doar am plănuit să ne plimbăm şi trebuie să ajungem până la ţărmul mării. Şi în curând o să se întunece.

Carrie

Oscar, Lucy şi Horace plecară în preumblare; uşa grea de la Estate House se trânti cu un bufnet răsunător şi Elfrida şi cu Carrie rămaseră singure, aşezate încă la masa din bucătărie, cu rămăşiţele prânzului şi cu restul de cafea, îşi zâmbiră. Două femei din generaţii diferite, dar prietene apropiate, care, nu mai stătuseră împreună de mult timp şi acum se delectau cu perspectiva intimităţii tihnite.

— Ce om nemaipomenit de drăguţ, spuse Carrie.

Elfrida, gândi ea, în pofida vârstei de şaizeci şi doi de ani, arăta la fel de activă, energică şi plină de viaţă ca o tânără. Zvelteţea o avantaja; vâlvătaia ostentativă a părului de culoare îndoielnică, veşmintele excentrice, urmele de ruj, toate exprimau declamator şi sănătos o negare a înaintării în vârstă. Însăşi prezenţa ei reprezenta un reazem mângâietor, un balsam liniştitor.

— Nu-i aşa? rosti Elfrida cu satisfacţie.)

— Sunt atât de mulţumită că Oscar şi cu LIJcy s-au împrietenit. Lucy era neliniştită, l-am povestit, firește, despre soţia şi fiica lui şi se temea că s-ar putea ca lui Oscar să-i displacă venirea ei aici, amintindu-şi de Francesca. Se

gândea că o va respinge ca pe o prezență supărătoare, că n-ar fi exclus s-o şi urască.

Elfrida se arătă plină de înțelegere.

— Biata copilă, mititică, dar perspicace. Şi nu cred că Oscar poate detesta vreo făptură omenească. Şi chiar dacă i s-ar întâmpla prin absurd, n-ar recunoaşte nici în ruptul capului şi nici nu s-ar exterioriza vreodată cu duşmănie. Când am sosit aici, ne-am confruntat cu o pacoslo de bătrân plicticos şi nefericit de la care trebuia să luăm cheia casei. Nu se poate să nu. Admit, era-destul de agasant, nu contenea să-i spună lui Oscar că o să-l înscrie la clubul de golf şi acolo or să se întâlnească la un pahar de băutură. Oscar era îngrozit. Şi-a petrecut primele două săptămâni tupilat în casă sau gonind peste drum până la centrul comercial cu pălăria lăsată pe ochi, ca un criminal, de frica paralizantă să nu dea din întâmplare peste maiorul Billicliffe şi să se simtă obligat să-l invite la un gin. Dar apoi a descoperit că sărmanul bătrân ora de fapt foarte bolnav. Oscar l-a găsit lâncezind în pat, sub supraveghere medicală, cum se spune. Şi, impresionat la culme, s-a oferit imediat să-l ducă cu maşina la spitalul din Inverness, fiindcă-i părea rău pentru bietul bătrân. Maiorul Billicliffe a rămas văduv şi trăieşte de unul singur. Prin urmare, după cum vezi, Oscar nu-i în stare să urască pe nimeni. Nu l-ai putea eticheta niciodată drept pizmaş înveterat, înrăit, de profesie.

— Cred că-i adorabil. Sper doar să nu vă incomodăm prea mult cu prezența noastră.

— Draga mea, e formidabil c-ați venit, tocmai de asta aveam nevoie.

— Se-nțelege că nu ne-aşteptăm să-ncîngem joc, voie bună şi chef de Crăciun. Lucy şi cu mine nu ne facem prea mari speranțe în legătură cu ceea ce se numeşte perioada sărbătorilor de iarnă.

— Nici noi. Deşi, de îndată ce-a aflat că veniți, Oscai a comandat în ascuns un brad de Crăciun.

— Lucy b să se bucure nespus. Poate să-l împodobească; Sărmana de ea, mama nu s-a priceput nicicând să creeze o atmosferă magică, iar Nicola-i prea leneşă, Dar socot cu adevărat că mama îți rămâne recunoscătoare fiindcă acum

poate să-şi petreacă vacanța zvăpăiată în Bournemouth, cu conştiința curată.

— Ce mai face?

— La fel cum o ştii dintotdeauna. E de prisos să mai spun ceva.

— Şi Nicola?

— Idem. Spre deosebire de vin, care învechindu-se se face mai bun, ele nu se desăvârşesc cu vârsta.

— Iar tatăl tău?

— Nu ne-am văzut, dar am vorbit la telefon.

— Am. Petrecut de minune o lună cu ei la Emblo în octombrie. Şi apoi, când m-am înapoiat acasă, am aflat vestea nenorocirii întâmplate lui Oscar. A fost ca şi cum mi-aş fi schimbat locul dintr-o lume într-alta. Viața se transformă cu o bruschețe şocantă.

— Da, ştiu. Lui Carrie îi zboară gândul la Andreas, apoi se sforță să şi-l alunge din minte. Ştiu, repetă ea.

Se aşternu un moment de tăcere. Carrie îşi termină de sorbit cafeaua, aşezând ceaşca pe masă. Presirpțea ce avea să urmeze, ceea ce se şi adeveri numaidecât.

— Dar tu, Carrie, cum o mai duci?

— Eu? Bine.

— Nu prea cred. În primul rând, arăți obosită şi pali (IA. Şi îngrozitor de slabă.

— Auzi cine vorbeşte! Recunoaşte, Elfrida, că niciuna dintre noi n-ar putea câştiga vreodată un premiu pentru voluptate sau senzualitate.

— De ce te-ai întors pe neaşteptate din Austria?

Carrie ridică din umeri.

— Oh, varii motive. Mofturi.

— Mă-ndoiesc.

— O să-ți povestesc cândva. Dar nu chiar acum.

— Nu eşti bolnavă?

— Nu, mă lupt cu o răceală şi mă simt puțin istovită, dar nimic grav.

— Ai renunțat la serviciu?

— Da.

— O să-ți cauți altă slujbă?

— Aşa cred. De fapt, cineva de la agenția de turism pentru

care am lucrat în străinătate mi-a telefonat alaltăseară şi a doua zi m-am prezentat acolo pentru o discuție. Mi s-a oferit un post – foarte bun – la filiala agenției din Londra. N-am acceptat încă, dar probabil că o să-mi iau postul în primire după ce o să mă întorc din vacanța de Crăciun.

— Şi casa ta?

— E închiriată până-n februarie. Până atunci, pot să locuiesc temporar pe la prieteni sau să găsesc un apartament de închiriat.

— Simt că eşti nefericită. Mi-aş dori să te ajut cumva.

— Dar m-ajuți. Prin faptul că ne găzduieşti pe mine şi pe Lucy aici.

— Nu-i foarte pasionant.

— Nici n-am nevoie de pasiuni puternice.

Elfrida tăcu îngândurată. Îşi isprăvi de băut cafeaun, apoi oftă, trecându-şi degetele răsfirate prin părul rebol, roşu-aprins.

— În cazul ăsta, nu mai spun nimic. Acum – Îi, i schimbă dispoziția, devenind din nou veselă şi îndatoritoare – ce ți-ar plăcea să faci după-amiaza asta? Poalo să tragi un pui de somn. O să-ți pregătesc o buiotă.

Aşternutul cald şi un termofor la picioare. Carrie nici nu-şi mai aducea aminte de când n-o mai răsfățaao cineva, purtându-i de grijă. Spunându-i: „Arăți ostenită" şi „Ce-ai zice să te odihneşti puțin?". Îşi petrecuse proa mulți ani, străduindu-se să fie puternică, îngrijindu-se de alții şi de problemele lor: rezervări anulate, teleferico defecte, camere de hotel necorespunzătoare, trenuri şi autocare sosite cu întârziere, deşi fără vină; lipsa de zăpadă sau, dimpotrivă, o cumplită ninsoare căzută în troiene; o formație de jazz sau pop cântând asurzitor până în primele ore ale dimineții; paşapoarte pierdute, bani dispăruți, uscătoare de păr furate... Şi apoi, revenită în Londra să se confrunte cu un alt set de complicații, familiale, care trebuiau surmontate.

Îşi dădu seama că se săturase până peste cap să tot fie puternică. Se lehămetise să fie stâlpul solid de care se sprijinea toată lumea. Sus la etaj, se găseau dormitorul ei şi valiza cu lucruri personale. Urcase până aicolo să-şi lase haina şi să-şi netezească părul înainte de prânz, şi observase

cu oarecare satisfacție patul dublu enorm, pufos şi moale, acoperit cu o cuvertură albă, şi

Ifiblia şi scheletul acestuia din alamă, semănând cu balustradele orizontale, bine lustruite, de pe puntea unei nave de croazieră, întreținută cu grijă. Tânjise chiar atunci şi acolo să se cuibărească sub plapumă şi să se prăbuşească într-un somn adânc.

„Poate să tragi un pui de somn". I se umplea inima de dragoste şi recunoştință pentru Elfrida.

— Nu cred că mi-ar strica să mă odihnesc puțin. Dar, mai întâi, îmi arăți casa, spre a mă orienta prin spațiu? Mi se pare enormă, n-ar fi exclus să mă rătăcesc. Mi-am Imaginat că locuiți într-o căsuță de țară şi iată-vă, în schimb, într-un veritabil conac.

— Sigur că da. Elfrida se sculă în picioare.

— Şi cum rămâne cu spălatul vaselor?

— O să mă ocup eu de asta mai târziu. N-avem maşină de spălat vase, dar, la urma urmelor, nici n-am avut vreodată, aşa că nu contează. Şi de fapt prefer să lipăi prin apa cu mult clăbuc după obiceiul secular, consfințit de vreme. Hai, vino cu mine...

Elfrida mergea în frunte, Carrie urmând-o de-a lungul coridorului până la cele două încăperi situate la parter.

— Odinioară, casa asta aparținea de moşia Corrydale, îi explică Elfrida, de parcă ar fi fost ghid într-o vizită turistică. Fostul vechil şi familia lui au locuit aici, aşa că de aceea e atât de mare. Noi n-am moştenit decât mobilele şi accesoriile strict necesare, şi n-are niciun sens să ne ticsim de bunuri personale. Deschise o uşă; Aici era biroul administrației moşiei şi, aşa cum vezi, stă complet nelocuit. Ca o debara cu troace şi vechituri. Şi asta-i sufrageria noastră. Cumplit de sumbră.

Arăta într-adevăr descurajant de mohorâtă, sugerând dineuri lungi, monotone, anoste.

— Dar îmi place masa, spuse Carrie. Şi bufetul parcă anume făcut pentru tranşarea ciozvârtelor de cerb sau căprioară, lată şi un pian! O să avem parte de concerto?

— N-aş crede. Numai Dumnezeu ştie când a fost acordat ultima oară.

— Dar Oscar cântă la pian.

— Nu şi acum. E adevărat, ascultă muzică, dar se abține să interpreteze vreo melodie.

Urcară la etaj.

— Lucy o să doarmă la mansardă, l-am amenajat camera destul de frumos, însă sunt sigură că vrea să ți-o arate chiar ea. Şi, deci, ai văzut până acum sufrageria, sălile de baie, iar ăsta-i, deschise altă uşă, cel de-al doilea dormitor pentru oaspeți. Aş fi putut s-o culc pe Lucy aici, dar e foarte mic şi puțin cam deprimant. Mansarda mi se pare un spațiu cu mult mai atrăgător pentru ea şi-n plus, m-am distrat grozav cu aranjarea ei.

Carrie privi atent în odaia mică, mediocră, deloc remarcabilă, ocupată aproape în întregime de un pat enorm. Se vedea clar că rămăsese liberă şi, pentru prima dată, Carrie începu să se simtă oarecum stânjenită, neştiind, dar intuind ce urma să se întâmple. Interesul ei de a i se arăta casa se rezumase doar la atât. Interes. Nu curiozitate. Dar solicitarea ei nevinovată aducea acum într-un fel sau altul cu deschiderea cufiei Pandorei, din care se revarsă daruri ce ascund altceva sub o înfățişare ademenitoare.

— Elfrida...

Elfrida fie nu auzi, fie nu băgă de seamă. În schimb, <la du în lături ultima uşă cu un gest larg, ostentativ, care-i Angaja un soi de sfidare.

— Şi ăsta e dormitorul nostru, spuse Elfrida.

Era o încăpere spațioasă şi importantă, dormitorul principal în structura originară a casei, cu ferestre înalte orien-Inte spre stradă şi biserică, prin care se strecura lumina diluză a după-amiezii ce murea. Înăuntru, se găseau un dulap estompat, în stil victorian, o frumoasă măsuță de toaletă, executată după moda aceleiaşi epoci victoriene, şi o comodă. Şi un pat lat şi foarte înalt. Deasupra acestuia, era aşternut şalul de mătase roşu-aprins al Elfridei, cu broderiile uşor decolorate, cu franjurile începând să se destrame, dar încă minunat de somptuos şi lesne de recunoscut din zilele de odinioară petrecute în casa Elfridei din Putney.

Şi alte lucruri personale. Un set de perii bărbăteşti, cu mâner de fildeş, aşezate pe scrin, o pereche de pantofi solizi

rânduiți cu grijă sub un scaun, o pijama albastruânchis, împăturită pe pernă. Şi un miros plăcut, masculin, un amestec de piele lustruită şi esență de laur.

Se lăsară câteva clipe de tăcere. Carrie îşi întoarse privirea spre Elfrida şi-i surprinse pe chip o vagă expresie de jenă. Se amuză pentru că Elfrida nu trădase niciodată nici urmă de ruşine în legătură cu multele şi diversele aventuri sentimentale.

— Nu eşti şocată? o întrebă acum.

— Elfrida, doar ai de-a face cu mine, nu cu Dodie.

— Ştiu ei i asta prea bine.

— Dormiți împreună?

Elfrida dădu din cap în semn de aprobare.

— Sunteți iubiți?

— Da.

Carrie se gândi la bărbatul fermecător şi distins, cu părul des şi cărunt, cu trăsături pline de blândețe.

— Mă bucur, rosti ea.

— Bucuria ta mă bucură şi pe mine. Dar trebuie să-ți povestesc. Să-ți explic.

— Nu-i nevoie să-mi dai mie: explicații.

— Nu, dar aşa vreau. Am călătorit împreună din Dibton până-n Scoția. Eu am condus maşina cea mul mare, parte a drumului, condițiile; erau oribile şi şoseauu A1 extrem de aglomerată. Înainte de plecare, am avut parte de câteva zile traumatizante, luându-ne rămas-bun şi făcând pregătiri, şi socot că amândoi eram isto viți. Oscar nu scotea aproape nicio vorbă în timpul drumului. Până când să se întunece, ne cam săturasem de mers pe autostradă, aşa că am virat la o răspântie şi am intrat în comitatul Northumberland. Oscar îşi amintea de un orăşel cu un han vechi situat pe strada principală şi, printr-un miracol, am găsit oraşul, iar hanul dăinuia încă acolo. Eu am rămas în maşină cu Horace, iar Oscar a coborât să vadă dacă mai existau camere libere.

— După un timp, s-a întors şi mi-a spus că nu-i deranja câinele, dar nu aveau decât o singură cameră cu un pat dublu. Însă, de-acum mă simțeam atât de obosită, încât aş fi dormit ghemuită într-un dulap, aşa că l-am trimis înapoi pe Oscar să rețină camera şi ne-am înregistrat ca domnul şi

doamna Oscar Blundell. Fvlă simțeam precum o fetişcană vânturatică, dispărută pe furiş la sfârşit de săptămână cu prietenul ei.

— Ne-am îmbăiat, am băut ceva şi am luat cina. Apoi, fiindcă trebuia să pornim la drum dis-de-diminea-A, ne-am retras în odaia de la etaj. Acolo, am purtat o conversație ridicolă, Oscar oferindu-se să se chircească pe canapea, iar eu spunând că o să dorm pe podea laolaltă cu Horace. Şi, dintr-odată, răpuşi de oboseală, ne-am curmat discuția în contradictoriu şi pur şi simplu ne-am suit în pat, adormind ca duşi.

— Dar ceea ce nu ştiam era că Oscar avea nişte coşmaruri îngrozitoare. De-abia mai târziu mi-a spus că îl tulburau somnul chiar de când se întâmplase accideniul şi că tot tărăgăna seara să meargă la culcare pentru că era copleşit de groaza şi panică. În noaptea aia, m-a trezit din somn cu țipetele lui şi, pentru un moment, am rămas înfricoşată. Apoi, am realizat că trebuia să-l deştept din visele urâte. Aşa că l-am zgâlțâit uşor de braț şi plângea – era înfiorător pentru el – şi i-am dat un pahar cu apă, l-am liniştit într-o oarecare măsură. L-am cuprins în brațe, l-am strâns la piept şi, după puțin timp, a adormit din nou. După aceea, nu l-am mai lăsat niciodată singur în timpul nopții. Când am ajuns aici, Oscar s-a frământat cu gânduri de tot felul despre ce o să creadă lumea şi ce o să flecărească. Avem o menajeră cumsecade care vine să ne facă curățenie, se numeşte doamna Snead. Oscar se temea că ea ar putea să ne bârfească, ducându-ni-se buhul prin tot oraşul, şi oamenii or să ne privească dezaprobator şi or să scornească verzi şi uscate. Iar eu i-am spus clar şi răspicat că nu-mi păsa nici cât negru sub unghie şi că n-aveam de gând să-l părăsesc.

— Cred, scumpă Carrie, că toate astea s-ar putea să-ți sune în urechi cam suspect. A intrigi de oportunistă. De parcă din clipa morții Gloriei, m-aş fi insinuat în viața lui Oscar şi m-aş fi vârât în patul său. Dar, în realitate, lucrurllo nu s-au petrecut deloc aşa. Fireşte, l-am plăcut dintob deauna enorm, dar era bărbatul Gloriei. Am ținut mult şi în Gloria, deşi afecțiunea mea față de ea nu se compară nici pe departe cu cea nutrită pentru Oscar. Nu ştiu dacă mA fac

înțeleasă. Mi-e greu să-ți tălmăcesc ceva inexplicabil, Oscar m-a atras de la bun început. Dar toate câte-am săvârşit, alegerea făcută, s-au întemeiat pe cele mai buno intenții. Oscar m-a rugat să merg cu el în Scoția şi, pentru că era un om în pragul disperării, am acceptat fără rețineri.

— S-ar fi putut întâmpla să fie un dezastru, dar, în loc de asta, avem o relație care, socot, ne aduce alinaro amândurora. Am făcut dragoste prima dată cam la o săptămână după ce ne-am instalat aici. Era inevitabil, desigur. E un bărbat atrăgător şi, dintr-un motiv necunoscut mie, pare să mă considere fermecătoare, aşa băbătie şi scorojită cum sunt. De atunci, coşmarurile înfricoşătoare au început să dispară treptat-treptat şi câteodată doarme neîntors până dimineața. Mai tresare uneori în somn, străbătut de vise urâte, dar nu aşa de des ca înainte. Şi dacă vei auzi țipete în toiul nopții, nu te alarma fiindcă eu sunt alături de Oscar.

— N-am ținut nimic secret, n-am mințit, l-am mărturisit şi doamnei Snead în taină, cu primul prilej, explicându-i de ce dormim în aceeaşi cameră. Doamna Snead e londoneză get-beget, nu se scandalizează cu una cu două. Mi-a devenit o bună prietenă şi e o mină de informații utile. După ce-am isprăvit cu explicațiile, tot ce mi-a zis a fost ceva de genul ăsta: «Cred, doamnă Phipps, că ar fi o adevărată cruzime să lăsați un om în suferință, dacă puteți să-i aduceți o picătură de mângâiere în clipele de restrişte.» Aşa că asta a fost tot. Acum, ştii şi tu.

Preț de câteva momente, niciuna nu scoase o vorbă. Apoi, Carrie oftă.

— Sărmanul Oscar! Ce sărac ar fi fără tine.

— Şi Lucy? Cum o să procedăm cu Lucy? Nu pare deloc să fie o copilă prostuță. N-ar trebui să-i spunem?

— Hai să nu facem mare caz de asta. Dacă o să pună întrebări, o să-i dezvăluim adevărul.

— Suntem aşa bătrâni, o să rămână încremenită de uimire.

— Nu prea cred. Propriul ei bunic are o soție tânără şi doi copii destul de mici. Nu-i nimic nou pentru Lucy. Îl simpatizează în mod limpede pe Oscar şi o să se emoționeze

la fel de mult ca mine. Carrie îşi petrecu braţul pe după umerii slăbănogi ai Elfridei şi o strânse la piept cu afecţiune.

— Totu-i atât de frumos, aţi avut nevoie unul de celălalt şi v-aţi găsit.

— Oscar n-a ieşit câtuşi de puţin din impas. Mai are cale lungă de străbătut până să ajungă la limanul mântuielnic. În unele zile, e atât de deprimat, încât nu suflă o vorbă. Dar m-am învăţat să-l las în pace. Trebuie să-şi mistuie durerea de unul singur, în felul său.

— Nu se poate să-i fie uşor.

— Oh, dragă Carrie, nimic nu-i uşor pe lume. Şi acum, haide să nu ne mai irosim timpul, altminteri ne pierdem toată ziua. Îţi caut o buiotă şi te duci la culcare.

Lucy

„Vineri, 15 decembrie

Suntem aici şi acum s-a făcut deja zece seara şi aproape se sfârşeşte o zi lungă.

Carrie a ajuns la apartamentul bunicii cam pe la ora opt şi jumătate dimineaţa, taxiul ne aştepta în stradă şi apoi ne-am deplasat la aeroportul Heathrow. Mama şi bunica erau încă în apartament. Mama o să plece cu avionul spre Florida abia marţi. Amândouă erau îmbrăcate în halatele de casă şi se arătau binevoitoare. Cred că se simţeau vinovate de toate discuţiile şi ciorovâielile iscate. Mi-au dăruit cadouri de Crăciun, împachetate în hârtii lucioase, şi le-am pus în valiză. Şi mami mi-a dat o sută cincizeci de lire, iar buni cincizeci de lire ca să am bani de buzunar. Nu m-am simţit niciodată atât de bogată şi mă tem să nu-mi pierd portmoneul, dar totul e în regulă, l-am vârât la loc sigur în noul rucsac.

Călătoria cu avionul a decurs bine, n-a fost un zbor cu turbulenţe şi pierderi de altitudine. Am luat un mic dejun cam sărăcăcios la bordul avionului. La Inverness, ne-a întâmpinat un om drăguţ, pe nume Alee şi ne-a condus cu maşina aici. Zăpada se aşezase în troiene pe crestele dealurilor şi drumul a durat o oră şi un sfert.

Creagan este un orăşel vechi şi plăcut, plin de case mari şi cu biserică impunătoare. Noi stăm într-un soi de vilă uimitoare,

cu mult mai spațioasă decât pare la prima vedere, şi compusă din trei etaje. Mai demult, a fost închiriată şi o mulțime de mobile, mi-a spus Oscar, provin de la Corrydale, conacul în care obişnuia să-şi petreacă vacanțele în copilărie când îşi vizita bunica. Am pomenit de o mulțime de mobile, dar, în realitate, sunt destul de puține şi nu există tablouri sau alte obiecte decorative. Salonul şi dormitoarele sunt situate la primul etaj, însă eu stau sus, într-o mansardă pe care Elfrida a aranjat-o special pentru mine. N-a trebuit s-o zugrăvească pentru că pereții sunt văruiți proaspăt, dar a fost nevoită să cumpere câteva piese de mobilier, ceea ce-i foarte drăguț din partea ei.

Aşadar, am odaia mea. Cu tavan înclinat, lucarnă (fără ferestre) şi un stor dungat, dar nu cred că o să-l las vreodată în jos pentru că pot să mă întind în pat şi să privesc în sus spre cer. Ca şi cum aş dormi în aer liber, sub o boltă de nori cenuşii.

Patul e din lemn închis la culoare, cu o pilotă vărgată în alb şi albastru şi cu o pătură ecosez de lână în caz că mi se face frig. Odaia e aranjată cu. O măsuță de toaletă albă, cu oglindă rotundă, batantă şi sertăraşe, şi cu o comodă. Apoi, o noptieră şi o veioză, o masă extrem de utilă rezemată de pereții drepți. Presupun că trebuie să fi fost folosită cândva drept masă de bucătărie, fiindcă-i puțin uzată şi bătătorită, dar tocmai potrivită pentru mine ca să-i notez în jurnal sau să compun scrisori etc. Mai există două scaune şi nişte cuiere fixate în perete ca să-mi atârn hainele. De fapt, nu mi-am adus prea multe țoala, Scândurile de duşumea sunt frecate cu peria şi lustruită cu ceară, iar în mijloc e aşternut un covor gros minunai, cu culori strălucitoare. Lângă marginea patului se află o piele de oaie, cu lână cu tot, întinsă special spre a călca pe ea cu picioarele goale în diminețile reci. Găsesc totul atât de deosebit şi de romantic.

Elfrida şi Oscar sunt realmente cumsecade şi binevoitori. Mi-i imaginasem îngrozitor de bătrâni şi demodați. Sunt în vârstă, dar nu-şi trădează anii şi nici nu se poartă ca nişte oameni ajunşi la bătrânețe. Elfrida o foarte înaltă şi slabă, cu părul de culoare oranj, iar Oscar o egalează în înălțime, dar e destul de solid. Şi are o chică deasă şi căruntă, glasul foarte domol şi

ochi blajini. Înainte să părăsim Londra, Carrie mi-a povestit cum au murit soția şi fiica lui, Francesca, într-un cumplit accident de maşină. Şi cei doi câini ai lor. Mă temeam să-l întâlnesc pentru că uneori e foarte greu să găseşti cuvintele potrivite când vorbeşti cu o persoană care a trecut printr-o experiență atât de groaznică. Dar Oscar s-a dovedit a fi cu adevărat agreabil şi n-a părut câtuşi de puțin supărat când ne-a văzut pe mine şi pe Carrie. După ce-am sosit, am mâncat de prânz, apoi Oscar m-a invitat să mergem la plimbare cu Horace. Horace e câinele Elfridei. Aşa că am pornit în peregrinare, nu era prea frig, ne-am uitat la vitrinele magazinelor şi am poposit pentru scurt timp în biserică, apoi ne-am continuat drumul, am străbătut terenurile de golf şi ne-am îndreptat către țărmul mării. Plaja e minunată, lungă şi curată, fără sticle de plastic sau gunoaie aruncate pe nisip. Plină de scoici. Am cules două cochilii de melci, crestate pe margini. O să mă întorc acolo şi o să-l iau şi pe Horace cu mine.

Mă simt cu adevărat fericită. N-am locuit niciodată într-o casă atât de mare, dar îți lasă o senzație plăcută, ca şi cum oameni înstăriți şi veseli ar fi trăit totdeauna aici. Există şi o grădină mare, în spatele casei, dar nu creşte mai nimic acolo în anotimpul ăsta geros. Mâine, voi explora prin împrejurimi".

Oscar

Spre marea-i surprindere, Oscar aprinse un foc în aer liber, mormanul de vreascuri şi frunze veştejite arzând ca nişte ruguri pentru jertfă. În Dibton, la Grange, devenise un grădinar entuziast mai ales pentru că se pensionase, iar puținele lecții de pian predate din când în când şi îndatoririle ocazionale de organist la slujbele duminicale în biserica satului îi lăsau destul timp liber la dispoziție. La început, fusese complet lipsit de experiență, nu udase niciodată măcar o jardinieră cu ghivece de flori aşezată pe prichiciul ferestrei. Dar, apucându-se de treabă, crâmpeie de înțelepciune demult uitate îi răsăriră în minte lunecând din subconştient, învățături dobândite din vacanțele petrecute la Corrydale cu bunica lui, o grădinăreasă înnăscută, atât de

experimentată şi de desăvârşită încât unii veneau special să-i admire splendorile de la Corrydale şi să-i ceară sfaturi.

Aspectele practice şi le însuşise de unul singur, prin tatonări, procedând pe calea eliminărilor succesive şi studiind cărți groase de grădinărit. Îl ajutaseră de asemenea doi oameni de prin partea locului care tundeau iarba, tăiau crengile uscate şi săpau gropile pentru plantatul puieților. În scurt timp, noua pasiune îl absorbi pe

(le-a-ntregul şi savura mişcarea în aer liber, plăcerile cultivării şi întreținerii grădinii şi simpla satisfacție de a-şi petrece timpul afară din casă.

Odată cu venirea în Creagan în mijlocul iernii, nu-i rămase din păcate mare lucru de făcut în grădina din spatele Estate House, dispusă în terase ce se povârneau lin pe coama dealului. Strânsese cu mătura frunzele căzute, curățase canalele de scurgere înfundate, dar se limitase la atât. Totuşi, în această dimineață; la micul dejun, Elfrida i se plânse de o tufă de liliac lăsată în paragină, netăiată, năpădită de buruieni care se revărsau peste potecă şi o împiedicau să treacă atunci când căra coşul cu rufe spălate de întins pe frânghie.

Oscar îi spuse că se va ocupa imediat de această problemă.

După gustarea de dimineață, luă cheia magaziei cu unelte de grădinărit din cârligul prins de polița bufetului de bucătărie şi porni să cerceteze. Era o zi destul de ciudată, cu cer înnorat şi cu o slabă adiere de vânt rece. Din când în când, norii se destrămau dând la iveală frânturi de cer albastru, iar zăpada spulberată potopise crestele dealurilor şi pâcla uşoară împânzită deasupra lor prevestea alte ninsori.

Oscar izbuti să răsucească în broască cheia ruginită şi smuci din țâțâni uşa de lemn scorojită şi strâmbă, dezvăluind interiorul întunecos, mucegăit, slab luminat de o ferestruică, acoperită de păienjeniş. Se găsea înăuntru o masă înțesată cu pungi de pământ, câteva ghivece ciobite, un vraf de ziare îngălbenite şi niscaiva unelte arhaice, precum cosoare şi cotonoage. Nu se zărea nicio maşină de tuns iarba ori de cosit, sau vreun alt utilaj modern, dar de jur-împrejurul pereților, pe culo lungi de zidărie, atârnau furci şi

cazmale vechi şi grelo, Existau de asemenea o greblă, o săpăligă, un ferăstrău cu lama ruginită şi o coasă formidabilă. Toate erau într-o stare dezastruoasă de paraginǎ şi abandon, iar Oscar se gândi că trebuia să le curețe şi să le ungă cu ulei, dar nu găsi nicio canistră în acel haos, aşa că hotărî să amâne această îndeletnicire migăloasă.

Într-o cutie de lemn plină cu piulițe, bolțuri şi chel franceze, descoperi un senator vechi, deşi încă mai mult sau mai puțin utilizabil. Folosind foarfecele de grădinărit, tăie crengile tufei de liliac, crescute prea mult şi, după ce termină, se alese cu un morman de ramuri de care trebuia să se descotorosească. Nu se afla încă în magazie nicio roabă şi, într-adevăr, o atare tărăboanță nici nu i-ar fi fost prea folositoare pe petecul de pământ râpos, aşa că găsi un sac zdrențăros pentru cartofi, îndesă vreascurile în el şi-l târî după sine până-n capătul grădinii, unde, în spatele unui prun bătrân, mai zăcea cenuşa înnegrită, rămasă de la focul precedent, aprins în aer liber.

Apoi, se decise să curețe puțin prin magazia cu unelte de grădinărit şi, fiindcă tot era o zi liniştită, fără căderi de ploaie sau ninsoare, şi să ardă toate gunoaiele, atâta timp cât se simțea îndemnat la lucru.

Resturile netrebuincioase le adună grămadă şi trebui să facă mai multe drumuri în susul şi-n josul potecii pentru a le căra strângându-le în stog. Îşi răsuci câteva hârtii de ziar, frânse câteva stinghii dintr-o cutie de lemn pentru semințe, aproape putrezită, şi aprinse focul. În (jurând, prinse a arde cu flăcări vii şi Oscar strânse cu grebla frunzele moarte şi se încălzi de efort. Îşi scoase haina, agățând-o de crengile prunului şi munci mai departe doar în pulover. Fumul gros se înălța drept în t us, plutind încet şi răspândind de jur-împrejur un iz autumnal. Apoi, se apucă să taie iedera; – care sufocase vechiul zid de piatră, smulgându-i crengile lăsate ca o cortină grea. Lucra cu atâta concentrare încât nu auzi poarta din dos deschizându-se şi închizându-se la loc şi nu-l observă pe omul care urca pe potecă:

— Oscar!

Tresărind, Oscar se întoarse şi se pomeni față-n față cu Peter Kennedy, care era îmbrăcat pentru golf cu canadiana

lui roşie şi cu şapca de baseball, cu cozoroc lung, trasă bine pe frunte.

— Dumnezeule mare, m-ai luat prin surprindere!

— N-am avut de gând să mă apropii pe furiş. Mă îndrept către clubul de golf, mi-am programat o partidă la zece şi jumătate. Am văzut fumăraia ieşind din grădină şi am bănuit că te găsesc aici.

— Cu ce te pot ajuta?

— Cu nimic, realmente. Voiam să-ți spun doar că am fost ieri la Inverness şi am trecut pe la spital să-l vizitez pe Godfrey Billicliffe.

— Amabil din partea ta. Cum îi merge?

Peter clătină din cap.

— Mă tem că veştile-s cât se poate de proaste, din păcate. Maiorul e grav bolnav. Are cancer.

Bolnav de cancer.

— Of, Doamne! suspină Oscar.

— Cred că presimțise deja, îl copleşiseră temerile, dar n-a scos un cuvânt. Mi-a spus că se simțea rău de mult timp, dar n-a mers la doctor, preferând să-şi administreze singur câte o doză de calmante şi să bea o duşcă de whisky. Nu voia să afle diagnosticul, îl înspăimânta adevărul.

— Era îngrozit şi-n ziua când l-am găsit zăcând în pal

— Ştiu.

Oscar se gândi la bătrânul bolnav, amintindu-şi de lacrimile firave care-i umpluseră ochii, urduroşi.

— I s-a spus? întrebă el.

— Da. L-a convins pe tânărul medic consultant să-l divulge diagnosticul.

— Cât timp mai are de trăit?

— Foarte puțin. E pe moarte, dar se simte destul de împăcat şi liniştit, aşa socot, bucurându-se de atenție şi bună îngrijire din partea tuturor infirmierelor. Va fi o uşurare când se va sfârşi.

— Trebuie să merg până acolo să-l văd.

— Nu. M-a rugat să-ți transmit că nu doreşte asta. E dopat cu sedative şi foarte şubred, a căpătat deja înfățişarea unui muribund care se zvârcoleşte să părăsească această lume. Dar mi-a cerut să-ți trimit din partea lui calde salutări şi să-

ți spun cât de recunoscător îți este pentru fapta bună.

— N-am făcut nimic.

— Ba da, ai fost acolo când a avut nevoie de un prieten.

Oscar izbi cu piciorul într-o smicea mocnită zvârlind-o în vâlvătaia focului. Pentru câteva momente, se detestă cu tărie pe sine însuşi, aducându-şi aminte de propria-i repulsie instinctivă de a schimba măcar o vorbă cu bătrânul Billicliffe, fofilat la colţ de stradă, înspăimântat de moarte să nu-l întâlnească din întâmplare pe maior.

— Ai discutat cu doctorul la spital? se interesă Oscar.

— Da. Când mi-am luat rămas-bun de la Billicliffe, am dat de urma medicului specialist care mi-a confirmat ce ştiam deja. K

— Ce pot să fac?

— Prea puţin, din nefericire. Poate să-i scrii un bilețel. Sau să-i trimiți o carte de vizită cu câteva rânduri, l-ar plăcea.

— Mi se pare cam insipid.

— E realmente destul de calm. Nu se zbate în chinuri, nu-i abătut şi îndurerat. Doarme aproape tot timpul ameţit de tranchilizante, dar când a deschis ochii, m-a recunoscut şi era perfect lucid cât am stat de vorbă. Cred că-şi acceptă soarta.

Oscar oftă din greu.

— Păi, presupun că asta e, atunci. Zbură cu gândul la aspectele practice. Sunt înregistrat în formular ca ruda lui cea mai apropiată.

— Or să te anunțe pe tine sau eventual pe mine. Şi noi o să ținem legătura.

— Îți mulțumesc că mi-ai spus.

— Ştiam că ai vrea să ți se dea de ştire. Acum, trebuie să plec şi să te las să-ți vezi de foc.

Oscar lăsă jos grebla.

— Te-nsoțesc până la poartă.

Coborâră pe potecă în şir indian. Ajunşi la poartă, Peter zăbovi un moment.

— Mai e ceva. Mi-a trecut prin minte că s-ar putea să duci dorul muzicii. Căută pipăind în buzunarul canadienol roşii şi scoase la iveală o cheiță de alamă. Biserica era tot* deauna deschisă, dar orga-i încuiată. Am discutat cu Alistair Heggie,

organistul nostru, şi-i fericit dacă ai cânta când te lasă inima, Iat-o... înainte ca Oscar să protesteze, Peter îl apucă de încheietura mâinii şi-i vârî cheița în palma întinsă, împreunându-i degetele ca-ntr-un cleşte.

— Oh, nu... exclamă Oscar.

— Nu eşti obligat. Şi poate nici nu vrei. Dar mi-ar plăcea să ştiu că poți cânta dacă te îmboldeşte sufletul şi dacă te simți împins.

— Eşti prea bun.

— Pune-o undeva la loc sigur. Peter rânji cu gura până la urechi. E singura cheie de rezervă. Dădu să plece, apoi se-ntoarse. Cred că mă lasă memoria. Cât pe ce să uit cu desăvârşire. Un alt motiv pentru care te-am căutat. Tabitha mi-a spus să vă întreb dacă puteți să veniți cu toții marți seara la casa parohială pentru o simplă tratație cu plăcintă cu carne şi un pahar de băutură? De-abia aşteaptă să te întâlnească pe tine, pe Elfrida şi, fireşte, pe musafirele voastre. Nu vă-mbrăcați la patru ace. Copiii noştri vor sta probabil acasă.

— Marți. Ținând încă strâns în căuşul palmei cheița, Oscar se străduia să-şi fixeze în minte ziua invitației. Deci, marți seara. Ne face o deosebită plăcere.

— Splendid! Peter ieşi pe poartă şi trase zăvorul. Ne vedem atunci.

— Îți urez o partidă de golf cât se poate de bună. Şi mulțumesc c-ai venit.

Lucy

Luni dimineață, când Lucy coborî din cuibul ei de la mansardă, observă, la palierul primului etaj, că uşa dormitorului lui Carrie era închisă. Se gândi că probabil Carrie lenevea încă toropită în pat şi se întrebă dacă nu s-ar cuveni s-o trezească din somn. Apoi, în mod întâmplător, se răzgândi.

Jos la parter, îi găsi pe Oscar şi pe Elfrida în toiul micului dejun. În această dimineață, Oscar se înfrupta cu cârnați şi Lucy nădăjdui că îi rămăseseră şi ei câțiva. Cârnații la micul dejun, fripți la grătar şi cu muştar, reprezentau una dintre

ideile ei despre raiul pe pământ.

— Lucy! Pe când se strecura pe uşă, Oscar lăsă jos cuţitul şi furculiţa, întinse braţul s-o întâmpine, strângând-o aproape de el într-o îmbrăţişare prietenească. Cum te lauzi în dimineaţa asta?

— Toate bune şi frumoase, dar unde-i Carrie?

— Carrie se simte destul de rău. Elfrida se ridică de la masă să ia porţia lui Lucy de pe terina pentru ţinut mâncarea fierbinte. Nu cred că are gripă, dar cu siguranţă că nu i-a trecut răceala asta păcătoasă. Doi cârnaţi sau trei?

— Trei, te rog, dacă sunt suficienţi. E încă în pat?

— Da, am intrat pentru câteva clipe să văd ce-i cu ea, mi-a spus că a tuşit toată noaptea, n-a putut să doarmă deloc şi i s-a acrit complet de sine însăşi, l-am dus o ceaşcă de ceai, dar n-are poftă de mâncare. Când se deschide dispensarul la ora nouă, îi telefonez imediat doctorului Sinclair şi-l rog să treacă pe aici ca s-o consulte.

— Face şi vizite la domiciliu?

— Dispensarul e chiar peste drum.

Lucy se aşează la masă.

— În Londra, medicii nu-şi vizitează niciodată paciem ţii la domiciliu. Trebuie să mergi la cabinet şi să stai în sala de aşteptare, laolaltă cu alţi oameni bolnavi. Bunica zice mereu că ieşi de-acolo mai bolnav decât atunci când ai intrat. Crezi că o să se însănătoşească? Vorbesc despre Carrie. Trebuie să se vindece de răceală până la Crăciun.

— O să vedem ce spune doctorul Sinclair.

— Pot să urc repede s-o văd?

— Nu te-aş sfătui până nu ştim precis ce-i în neregulă cu Carrie. S-ar putea să fie vorba de o boală contagioasă şi atunci o să te molipseşti şi tu. Sau o să suferi neîntrerupt cu resemnare. Ca bietul Iov din Biblie.

Lucy se apucă să mănânce din cârnaţi, care erau delicioşi, iar Elfrida îi turnă cafea în ceaşcă.

— E realmente decepţionant, pentru că plănuisem să facem o lungă plimbare pe plajă cu Horace în dimineaţa asta, spuse ea.

— N-ai motiv să nu mergi.

— Vii şi tu, Oscar?

— Nu pot de dimineață. Am de scris o grămadă de misive, pe urmă mă duc la frizerie să mă tund. Apoi o să iroc pe la librărie să comand două cărți. Şi, în sfârşit, trebuie să iau în drum spre casă pachetul cu carne de la măcelărie.

— Da, înțeleg. Elfridei îi venea greu să nu se întrisloze.

Oscar zâmbi.

— Poți foarte bine să mergi de una singură. De fapt, Io însoțeşte Horace. O să te păzească. Îți închipui că oşti un explorator solitar.

La auzul acestor vorbe, Lucy se lumină la față.

— Îl scot eu pe Horace la plimbare, dacă se poate?

— Fireşte.

Lucy medita la această nouă perspectivă de libertate în timp ce dumica mărunțel cârnații şi se pomeni destul de atrasă de ideea unei peregrinări cu câinele, singurică-singurea. Din motive lesne de înțeles, nu i se îngăduia să hoinărească prin Londra de capul ei şi dacă se înțelegea cu Emma să cutreiere împreună pe străzi, mama ei trebuia întotdeauna să ştie încotro mergea şi când se întorcea. Dar aici, în Creagan, era limpede că astfel de precauțiuni deveneau inutile. Elfrida şi Oscar nu încuiau niciodată uşa din față.

În orăşel, maşinile şi camioanele se deplasau cu viteză mică, iar cumpărătorii apucau adesea pe mijlocul drumului, oprindu-se din când în când să stea la taifas, iar străduțele şi trotuarele păreau să fie aproape mereu înțesate de copii neînsoțiți, plimbându-se cu skateboard-ul ori, dacă nu, îngrămădindu-se în găşti. În ziua în care

Oscar colindase cu ea până la țărmul mării, văzuso băiețandri cățărându-se pe stânci, pedalând în goană po biciclete şi nu zărise nici urmă de adult prin preajmă. CAI despre personaje sinistre, dubioase şi ticăloase în impermeabile, bețivi, huligani, capeterase sau dependenți de droguri, acestea lipseau cu desăvârşire în acest climat moral şi sănătos. Probabil, asemeni microbilor, bacteriilor şi mucegaiului, nu puteau să se dezvolte în geruială.

Uşa din dos se deschise brusc şi se trânti cu un bubuit – Doamnă Snead, spuse Oscar şi menajera se ivi într-o clipită, năvălind în bucătărie, îmbrăcată într-un trening de culoare

roz şi încălțată cu o pereche de adidaşi şic.

— Oh, ce vreme oribilă, zise ea. Cu nori negri. Vestesc ninsoare. Dădu cu ochii de Lucy. Bună, ce faci aici? Ai Venit în vizită? Unde-i mătuşa ta?

Avea părul sur strâns numai cârlionți în jurul capului şi purta cercei cu strasuri roz, asortați de bună seamA cu treningul.

— E în pat. Nu se simte bine.

— Oh, asta-i rău, a examinat-o doctorul?

— Elfrida o să-i dea telefon şi o să-l roage să vină.

— Ei, bine! Doamna Snead o privi țintă pe Elfrida. Co pocinog îngrozitor! Vreau să spun, a dat pe neaşteptate în boleşniță de-abia sosită aici. Ce ghinion afurisit! Numele tău e Lucy, nu-i aşa? Doamna Phipps mi-a vorbit de tine. Ce zici de camera ta? Ne-am distrat pe cinsto cu amenajarea ei. Înainte, era doar o mansardă vecho şi goală.

— Te rog, doamnă Snead, bea o ceaşcă de ceai, spuse Elfrida, iar doamna Snead nu se lăsă îmbiată de două ori şi se apucă să-şi prepare infuzia din copăcel de China, aşezându-se apoi să soarbă în tihnă.

Lucy ştia că bunica ei ar fi dezaprobat cu vehementă astfel de familiarități şi, din îndărătnicie, o îndrăgi pe doamna Snead cu atât mai mult.

Dimineața se scurse repede. Doamna Snead şterse praful şi dădu cu aspiratorul, Lucy şi cu Oscar spălară vasele rămase de la micul dejun, iar Elfrida plecă în Irombă să-i telefoneze doctorului. La ora zece, țârâi coneria la uşa de la intrare şi Lucy coborî în goană Geările să deschidă, dar doctorul intrase deja şi-l găsi ştergându-şi picioarele pe preş.

— Bună, o salută el când se pomeniră față-n față. Avea un puternic accent de muntean scoțian, dar era destul de tânăr, cu chipul pârlit de vânt şi cu sprâncene stufoase şi roşcate ca nişte omizi. Tu cine eşti?

— Lucy Wesley. Stau aici.

— Aşa da! Acum haide, unde-i bolnava?

— Sus la etaj.

Elfrida scoase capul afară peste balustrada scării.

— Doctore Sinclair, eşti un sfânt c-ai venit Medicul urcă treptele, însă Lucy nu-l urmă. În schimb, intră în bucătărie,

unde doamna Snead sorta rufele pentru maşina de spălat.

— Doctorul a sunat la uşă? Sper că nu-i nimic grav.

— Credeam că-i doar răcită. S-a simțit prost şi-n timpul călătoriei cu avionul. Ce groaznic pentru Carrie.

— Oh, fruntea sus, o să-i treacă. Ai vrea să-mi faci un uorviciu? Du-te fuga sus şi adu-mi prosoapele din dormitorul doamnei Phipps. Îți dau altele curate să le pui în loc.

Vizita doctorului Sinclair nu dură prea mult. El şi cu Elfrida intraseră în camera lui Carrie, iar Lucy, pe când strângea prosoapele, le auzi murmurul glasurilor în dosul uşii închise. Era liniştitor să-l ştie aici, dar spera că nu-i va diagnostica vreo maladie sinistră, care să necesite antibiotice şi două săptămâni de repaus la pat. Când termină cu examinarea lui Carrie, nu coborî imediat la parter, ci intră în salon să discute cu Oscar.

Isprăvindu-şi îndatorirea de primenire a lenjeriei, Lucy se foi fără rost prin vestibul, apoi nu mai suportă să aştepte şi se grăbi să li se alăture celorlalți. Elfrida, doctorul şi Oscar şedeau pe bancheta fixată în perete lângrt bovindou, vorbind despre un om pe nume maiorul Billiclif (o. Maiorul Billicliffe, grav bolnav, după câte s-ar părea, era internat în spitalul din Inverness. Cu toții aveau expresii posomorâte. Pe urmă, Elfrida se întoarse, o văzu şovăind în pragul uşii şi-i surâse.

— Nu-ți face griji, Lucy.

Doctorul se ridică în picioare.

— Cum îi merge lui Carrie? îl întrebă Lucy.

— Bine, se va însănătoşi repede. N-are nevoie decât de odihnă şi de multe lichide. Şi i-am prescris un medicament contra tusei. Las-o să stea liniştită şi o să se pună pe picioare în vreo două zile.

Lucy se simți uşurată.

— Pot să mă duc s-o văd?

— Las-o să se odihnească deocamdată.

— De ce nu-l scoți pe Horace la plimbarea de explorare? interveni Elfrida.

— Unde mergi, Lucy? se interesă doctorul.

— Mă gândeam să colind pe plajă.

— Te interesează păsările?

— Nu le cunosc denumirile.

— Sunt păsări foarte frumoase pe țărmul mării. Trec f, îl mâine s-o văd pe mătuşa ta şi îți aduc atlasul meu ornitologic, aşa că o să le poți găsi numele acolo.

— Vă mulțumesc.

— Pentru nimic! N-ai pentru ce! Ei, trebuie să plec. Inem legătura, domnule Blundell. La revedere, doamna Phipps.

Şi dispăru imediat, alergând pe scări, ieşind în goană din casă şi buşind uşa în urmă. Uitându-se pe fereastră, Lucy îl văzu suindu-se în maşină şi demarând în trombă către următorul pacient. Observă şi un câine pe locul pasagerului ițindu-se pe geamul portierei, un prepelicar mare cu urechi blegi, moi, atârnând pe lângă cap. Hotărî în sinea ei că trebuie să fie plăcut să exerciți profe. Siunea de medic generalist de provincie, însoțit peste tot de animalul iubit.

Doamna Snead avea dreptate. Mijea a zi descurajantă, deşi nu ploua de fapt, ceea ce era ciudat pentru că vremea se domolise la sfârşit de săptămână şi Oscar fusese în stare să-şi aprindă focul în aer liber. Cu Horace ținut din scurt în lesă, Lucy părăsi Estate House, leşi pe poartă, traversă piața, apoi începu a aburca pe drumul care ducea, spre clubul de golf. Nu se zăreau prea mulți jucători prin preajmă şi doar câteva maşini staționau în parcare. Aleea publică străbătea de la un capăt la celălalt porțiunea de parcurs cu iarbă bine întreținută, şerpuind peste ondulațiile naturale ale terenului şi, când ajunse pe creasta de deal nu prea înaltă, i se profilă înaintea ochilor întregul orizont, mat, oțeliu, încremenit, ca un imens arc ceresc, întunecat de nori joşi. Apele mării erau la limita fluxului şi valurile mici spălau nisipul sclipitor şi jilăvit. În depărtare, putea zări farul şi, când sosi în mica parcare, stoluri de pescăruşi coborâseră să ciugulească pe lângă tomberoane, sperând să se înfrupte din firimituri de pâine sau de sandvişuri râncede. Când Horace îi văzu adunați ciopor, începu să latre şi pescarii fluturară din aripi, zburând agitați în zigzag, apoi planară iarăşi în jos să scormonească prin gunoaie.

Lucy desprinse lesa lui Horace de zgradă şi câinele țâşni înainte, gonind de-a lungul povârnişului înspre plajă. În vecinătatea dunelor, înaintă cu greu printre movilitele nisipoase, modelate de bătaia vântului, aşa că Lucy ocoli pe

plaja umedă, bătucită şi, privind îndărăt, observă urmele paşilor ei şi ale labelor lui Horace imprimate de jur-împrejur, ca nişte tigheliuri de broderie.

Litoralul, presărat cu stânci, între care se adunaseră mici bălţoace, se arcuia către nord. În faţa ei, la mare depărtare, crestele dealurilor se înlănţuiau cenuşii şi ameninţătoare, pulverizate cu zăpadă. Dincolo de coamele deluroase, văzduhul se căptuşea cu umbre vineţii, iar Lucy simţea pe obraji şfichiuirea vântului rece.

Era singură. Nu se zăreau prin preajmă nici ţipenie de om, nici un alt câine. Doar păsările treceau în zbor razant peste talazurile înspumate.

În acest univers imens, pustiu şi eteric, Lucy se văzu pe sine minusculă ca o furnică, redusă la totală neînnomnătate de imensitatea solemnă a naturii. O non (existenţă. Gusta într-o oarecare măsură senzaţia de noicientitate, bine încredinţată că absolut nimeni n-ar fi putut s-o recunoască şi că, dacă s-ar întâmpla să se întâlnească în cale cu cineva, n-ar fi ştiut cine era. Astfel încât, nu-şi aparţinea decât sieşi. Mergea cu pas întins, încălzită de efort, poposind doar din când în când să culoagă o scoică sau o pietricică deosebită care-i atrăgea privirile sau un ciob de sticlă şlefuit cu fineţe de valurile mării. Îşi vâra aceste comori în buzunar. Horace găsi o rugă marină lungă, şerpuitoare, şi o târî cu botul ca pe un trofeu. Lucy încercă să i-o desprindă din gură şi tentativa ei se transformă într-un joc, Horace alergând de-i sfârâiau picioarele, să scape, iar Lucy pe urmele lui, să-l prindă. Descoperi un băţ şi-l azvârli în valuri, iar Horace uită de algă, o lăsă să cadă şi porni în salturi prin apă, doar ca să constate că era ca gheaţa, înainte să bată speriat în retragere.

Plaja se sfârşea la un alt afloriment de steiuri de piatră seacă, presărate cu mici bălţi adunate în adâncituri şi cu prundiş în crăpături; alături, se ridica o claie de alge care exalau un miros urât. Lucy se opri în loc un moment să se orienteze. Şirul de dune despărţea plaja de terenul de golf şi, pe când şovăia încercând să se hotărască în ce direcţie să apuce, auzi huruitul unui motor şi zări deasupra colţurilor de stâncă un tractor târându-se cu greu peste un povârniş.

Trăgea după sine o remorcă şi înainta de bună seamă cu viteza melcului, în mod limpede, trebuia să fie acolo un soi de drumeag. Lucy se decise să meargă acasă pe acea cale şi, cu oarecare greutate, se căţără pe coasta stâncoasă până la spinările uşoare de colnice nisipoase. Horace ţopăm înainte şi se făcu nevăzut. Dunele conturau o coamă deluroasă, împânzită de păpurişuri şi ierburi şi, odată ajunsă pe culme, Lucy observă poteca.

Horace poposea deja acolo, aşteptând-o dar neabfrtându-şi privirea în direcţia ei: adulmecase miros de străini. Stătea ţintuit, cu urechile ciulite şi flutura din coada stufoasă, de parcă semnaliza cu un fanion. Lucy cât A în zare şi văzu coborând pe coastă din direcţia oraşului o necunoscută; îşi plimba câinele, mergând cu paşi mari. Încălţată cu cizme şi îmbrăcată cu pantaloni groşi şi cu o jachetă din piele de oaie, purta o beretă scoţiană cu ciucure, pusă pieziş peste părul cenuşiu, tuns scurt. Patrupedul ei, alergând slobod, îl observă imediat pe Horace şi se opri brusc. Cele două animale se sfredeliră din priviri timp destul de îndelungat. Lucy împietri de groază: celălalt câine era un Rottweiler.

„Horace!”. Intenţionase să-l strige, dar glasul îi secaso în gâtlej şi scoase doar un murmur chinuit, agonizant. Horace fie că n-o auzi, fie că rămase surd. Şi apoi, potaie stupidă cum era, se porni pe chelălăit. Rottweilerul înaintă încet, cu trupul lucitor arcuit, cu muşchii încordaţi, jucându-i sub pielea întinsă. Mârâia întărâtat şi dogit mai-mai să-şi rupă beregata, arătându-şi ameninţător colţii. Rezistând ferm pe poziţie, Horace scoase alte lătrături timide şi, zădărât la culme de aceste schelălăituri jalnice, Rottweilerul se năpusti deodată în atac.

Lucy ţipă de spaimă. Şi Horace scoase câteva urlete ascuţite, prelungi, deznădăjduite, chemând-o parcă în ajutor.

Go pomeni doborât la pământ, stâlcit în bătaie şi învineţit. Oricât de tare s-ar fi zbătut, nu putea scăpa din încăierare.

Stăpâna Rottweilerului nu catadicsi să intervină şi să-i despartă pe câini din încleştare. Ţinea în mână o lesă din verigi de lanţ, dar se vădea că se codea să-şi brutalizeze unimalul iubit în această stare agresivă. În schimb, scoase un fluierat ascuţit printre buze şi se apucă să strige cu glas

răspicat comenzi ca un sergent-major.

— Brutus! Brutus! Vino aici, băiete! Imediat! La picior! Rottweilerul nu se supuse ordinelor.

— Brutus!

— Prindeți-l! se văită Lucy înnebunită de groază. Horace, câinele mult iubit al Elfridei, era cât pe ce să fie ucis. Faceți ceva! Opriți-l!

Uitase complet de tractorul care se apropia, precum cavaleria într-un film western, scrâşnind exact la momentul potrivit; portiera se deschise brusc, şoferul sări din cabină, sprintă pe distanța de câțiva iarzi şi, fără să arate nici urmă de teamă sau de ezitare, trecu la acțiune, înfigându-şi bocancul greu în spinarea vânjoasă a Rottweilerului.

— Încetează! Dă-i drumul, bestie sângeroasă! Luat prin surprindere, Rottweilerul îl abandonă pe Horace şi se întoarse să-l atace pe noul duşman, însă tânărul îl înşfăcă de zgarda bătută cu ținte şi-l târî cu putere departe de prada lui.

Nici într-o mie de ani, Lucy nu şi-ar fi putut imagina pe cineva atât de cumpătat, de puternic şi de curajos.

— Ce mama dracului crezi că faci? se răsti el la stăpâna câinelui, înhățându-i lesa din mână şi prinzând-o strâns de zgarda lată, țintuită, de la gâtul bestiei mărabtoare care se smucea să scape din strânsoare.

Târî animalul către stăpână, iar aceasta apucă buchi de piele de la capătul lesei cu ambele mâini.

Se declanşă un scandal formidabil.

— Cum îndrăzneşti să înjuri ca un birjar?

— De ce nu-ți ții câinele în lesă?

— A fost atacat. Acum că pericolul trecuse, femohi deveni bătăioasă. Nu vorbea cu accentul caracteristic celor de prin partea locului, din comitatul Sutherland! după intonațiile glasului, părea să fie originară din Liverpool sau Manchester.

— Nici pomeneală! Am văzut totul.

— Brutus nu face niciun rău nimănui decât dacă-l provocat. Se chinuia îngrozitor să-şi stăpânească dulăul şi se aprinsese la față de efort.

— E un monstru!

— Ce absurditate!

— Unde locuieşti?

— Şi care-i treaba ta, tinere?

— Dacă ai locui aici, ai avea destul bun-simţ ca să nu te plimbi cu câinele ăsta sălbatic pe aleea publică.

— Nu locuiesc aici, spuse femeia ca şi cum s-ar fi împăunat cu acest lucru. Sunt venită în vizită, stau cu sora mea într-o rulotă.

— Păi, atunci, întoarce-te în rulotă, ia-ţi fiara cu tino şi închide-o în carceră.

— Să nu-mi vorbeşti mie pe tonul ăsta impertinent.

— Vorbesc cum îmi place. Lucrez pentru clubul de golf, sunt unul dintre angajaţi.

— Ah, iaca na, înfumuratule, nu mai spune!

— Ia-ţi câinele şi pleacă. Daţi-i bice. Şi dacă-l mai văd nlorgând liber pe aici, anunţ poliţia.

— Şi eu o să reclam purtarea ta neruşinată.

Dar în acest moment, Brutus preluă controlul. Observase doi jucători de golf nevinovaţi păşind de-a lungul porţiunii de parcurs cu iarbă unde trebuie să cadă mingile; cu sângele înfierbântat în vine, plesnind de furie 1.1l mânat de nevoia disperată să-şi înfigă colţii în alte gâtlejuri, porni glonţ să-şi hăituiască următoarea victimă. Stăpâna goni în urma lui vrând-nevrând, târâtă cu putere de lesă, pe picioarele-i scurte în mişcare zvâcnită ca două pistoane.

— N-am fost aşa de insultată în viaţa mea, le aruncă ca peste umăr. Era clar o femeie căreia îi plăcea să aibă ultimul cuvânt. N-o să uit una ca asta...

Nu mai auziră nimic. Ajunsese la o distanţă de la care nu-i mai puteau desluşi vorbele şi glasul pieri purtat de vânt. Dispăruse.

Lucy se aşezase pe ierburile umede şi spinoase cu Horace înlănţuit cu braţele, cu capul lipit de noua ei jachetă roşie. Tânărul veni să îngenuncheze alături. Lucy observă atunci că era adolescentin, cu chipul ars de soare şi pârlit de vânt, cu ochi albaştri ca floarea de cicoare. Avea părul tuns scurt, foarte bălai, aproape albicios ca nordicii, care arată de parcă şi l-ar fi decolorat şi purta un cercel rotund de aur în urechea stângă.

— Te simţi bine? o întrebă el.

Spre eterna-i ruşine, Lucy izbucni în lacrimi.

— Da, dar Horace...

— Ia să vedem. Îl desprinse cu blândeţe din strânsoarea ei, îl examină pipăindu-l cu atenţie, îi mângâie laţele care aproape îi acopereau faţa, murmurându-i în urechi câteva vorbe de alinare.

— Cred că n-a păţit nimic grav. Are răni şi vânătăi superficiale.

— A lătrat doar, suspină Lucy. Aşa latră mereu; E atât de prost. Îmi închipuiam că o să moară.

— Norocul lui că nu s-a întâmplat aşa.

Lucy smiorcăia întruna a plâns. Nu-şi găsea batista, îşi şterse nasul cu dosul mâinii. Nu-i nici măcar câinelo meu. E al Elfridei. L-am scos doar la o plimbare.

— De unde vii?

— Din Creagan.

— Te duc înapoi cu tractorul. Pot să te conduc până la clubul de golf. Eşti în stare să mergi de acolo pe jos?

— Da, aşa cred.

— Bravo! Hai cu mine.

O ajută să se ridice în picioare, apoi se aplecă să-l culeagă de pe jos pe Horace şi-l purtă pe braţe până la tractor. Lăsase vehiculul cu portiera deschisă, cu motorul zumzăind. Lucy se căţără în cabină. Nu exista decât un loc, dar se cocoţă pe marginea banchetei. Horace fu aşezat la picioarele ei, unde se întinse rezemat cu greutate de genunchii ei. Apoi, tânărul sări alături şi cuplă viteza a doua. Hurducându-se peste denivelările de teren şi cu remorca zdrăngănind în spate, vehiculul se puse în mişcare.

Lucy contenise cu plânsul.

— Crezi că Horace o. Să se facă bine? îl întrebă ea şovăitoare.

— Când ajungi acasă, spală-l cu dezinfectant. Aşa o că poţi să-i cercetezi. Rănile. Dacă-i descoperi muşcături adânci, s-ar putea să fie nevoie să mergi cu el la veterinar ca să-i coasă rănile. O să fie plin de vânătăi, asta-i sigur, şi o să se simtă amorţit şi ţeapăn câteva zile.

— Sunt atât de vinovată. Ar fi trebuit să-i port mai bine de grijă.

— Nu puteai face nimic. Cred că femeia aia e sonată. Dacă-l mai văd pe animalul ăla înfiorător, o să-l împuşc.

— Îl cheamă Brutus.

— Da, bruta Brutus.

În ciuda celor întâmplate, Lucy se pomeni zâmbind.

— Mulţumesc că m-ai ajutat, spuse ea.

— Stai la Estate House, nu-i aşa, cu Oscar Blundell?

— Îl cunoşti?

— Nu, dar tatăl meu îl cunoaşte. Pe tata îl cheamă Peter Kennedy, e preotul paroh. Eu sunt Rory Kennedy.

— Îmi pare bine, eu mă numesc Lucy Wesley.

— Ce nume drăguţ.

— Consider că-i oribil. Sună a misionar. Încerca o senzaţie plăcută, cuibărită în cabina tractorului, împărţind acelaşi loc cu acest tânăr binevoitor şi brav. Îi plăcea atingerea de trupul lui robust, strâns lipit de-al ei, mirosul de petrol răspândit de jacheta sa groasă, căldura contactului fizic cu care nu era deprinsă.

— Păi, se putea şi mai rău. Am o soră mai mică, se numeşte Clodagh. Nici ei nu-i place numele de botez. Şi-ar fi dorit s-o cheme Tracey Charlene.

De data aceasta, Lucy bufni în râs.

— Nu te-am văzut ieri la biserică? o întrebă Rory.

— Probabil că da, însă eu nu te-am zărit, poate pentru că erau atâţia oameni. Voiam să admir reflectoarei aprinse strălucind pe tavanul boltit. E aşa de frumos. Elfrida m-a însoţit. Ar fi venit şi Carrie – e mătuşa mea – dar s-a îmbolnăvit şi a rămas acasă. Azi de dimineaţă a trecut doctorul pe la noi şi i-a recomandat să stea în pal. Nu-i grav bolnavă, trebuie doar să se odihnească. Altminteri, am fi ieşit împreună la plimbare şi probabil că lupta între câini nu s-ar mai fi întâmplat niciodată.

— Nimic nu-i mai rău decât o încăierare între câini. Dar n-aveai cum s-o împiedici.

Vorbele lui îi aduceau alinare.

— Lucrezi pe terenul de golf?

— Da, deocamdată, ăsta-i începutul anului de întrerupere a studiilor. Am absolvit liceul în iulie şi la anul o să merg la Universitatea din Durham. Toată vara trecută, am muncit ca

băiat de mingi pentru turiştii americani. A fost cu adevărat profitabil, însă toţi au plecat, aşa că acum îi dau o mână de ajutor omului însărcinat cu întreţinerea terenului de golf.

— Ce ai de gând să faci după aceea?

— Vreau să plec în Nepal. O să-mi găsesc o slujbă acolo, probabil că o s-o predau într-o şcoală.

Lucy rămase impresionată.

— Ce să predai?

— Citirea şi scrierea, presupun. Şi aritmetica. La copiii din clasele elementare. Şi o să-i învăţ să joace fotbal.

Lucy chibzui la cele spuse.

— Eu mă îngrozesc cu gândul la anul de întrerupere, rosti ea.

— Ce vârstă ai?

— Paisprezece ani.

— Ai timp destul să-ţi faci planuri.

— Singurul lucru ę că nu-mi surâde să merg într-un loc ciudat şi înspăimântător. De una singură.

— Înspăimântător?

— Mă-nţelegi. Cu crocodili şi revoluţii.

Rory rânji cu gura până a urechi.

— Te uiţi prea mult la televizor, comentă el.

— Poate că o să rămân pur şi simplu acasă.

— Unde locuieşti?

— În Londra.

— Urmezi şcoala tot acolo?

— Da, o şcoală cu cursuri de zi.

— Îţi petreci aici vacanţa de Crăciun?

— Am venit cu Carrie. Eu stau cu mama şi cu bunica mea. Dar mama pleacă de Crăciun în America. De fapt, o să se îmbarce în avion chiar azi. Şi bunica şi-a aranjat un sejur în Bournemouth. Aşa că ęu şi cu Carrie am sosit aici.

— Şi cu tatăl tău cum rămâne?

— Părinţii mei sunt divorţaţi. Nu-l văd prea des.

— Asta-i rău.

Lucy ridică din umeri.

— M-am obişnuit.

— Mama mi-a spus să-ţi împrumut vechiul meu televizor. Îl mai vrei?

— Ai unul disponibil?

— Sigur.

— Păi, ar fi drăguț din partea ta, dar până acum m-am descurcat foarte bine şi fără niciunul.

— O să-l caut. Pentru un timp, hurducară în tăcoro, zdruncinați pe poteca plină de hârtoape.

— Am înțeles că sunteți invitați cu toții mâine seară în casa parohială, la o modestă tratație. Tot mâine seară, la ora şapte, o să se dea un zaiafet în sala de festivitciți a şcolii. Eu şi cu Clodagh ne-am pus în gând să morgem. Vrei să vii cu noi?

— Ce-i aia zaiafet?

— Un fel de serată dansantă.

Dintr-odată, Lucy se nelinişti. Detesta să dansezo (nu-şi putea aminti niciodată care era dreapta şi care stânga, se fâstâcea când se vedea înconjurată de multă lume. Participase la petreceri, dar nu fusese. Nicicând invitată la dans. Şi, la petreceri, îşi pierdea de obicei timpul, chinuită de ruşine şi redusă la tăcere de timiditate.

— Nu ştiu, spuse ea.

— Ce nu ştii?

— Dacă o să vin la dans.

— De ce nu? E doar o distracție de elevi care exersează învârtitele scoțiene pentru sărbătorirea ultimei zile a anului. O să petrecem pe cinste.

Dansuri populare scoțiene cu mişcări vioaie şi multe învârtituri.

— Habar n-am să dansez învârtite. Nu cunosc paşii.

— Aşa că-i timpul să-nveți.

Lucy ezita încă, dar apoi Rory întoarse capul şi-i zâmbi încurajator şi prietenos, iar, spre marea-i surprindere, Lucy se trezi spunând:

— E-n regulă. Da. Mulțumesc de invitație. Trebuie să mă-mbrac elegant?

— Ferit-a sfântul! în blugi şi-n adidaşi.

Între timp, pe când discutau, înserarea coborâse ca un văl de pânză amenințător. Din văzduhul neguros, prinseră să cadă primii fulgi. Se cerneau mărunți şi înstelați din trâmba norilor împovărați, se aşterneau pe capota şi aripile

tractorului, se adunau în grămezi pe parbriz. Rory puse în funcțiune ştergătoarele.

— Chiar mă întrebam când o să-nccapă ninsoarea, spuse el. Se vedeau nori grei de zăpadă, purtați în voia vântului dinspre nord. Am ascultat azi dimineață prognoza meteo şi s-a anunțat că ne putem aştepta de-acum încolo la căderi serioase de zăpadă.

— O să avem parte de un Crăciun cu zăpadă multă, nu-i aşa?

— Ți-ar plăcea.

— N-am petrecut niciodată un Crăciun alb.

— E minunat pentru săniuş. Dar înseamnă trudă pentru lucrătorii care întrețin drumurile şi le curăță cu plugurile de zăpadă.

Se apropiau de capătul călătoriei, urcând cu scrâşnete de roți pe panta care ducea spre clubul de golf. Rory viră spre parcare, opri motorul, deschise portiera şi coborî.

— Crezi că o să te descurci?

Fulgii de nea i se aşternuseră pe păr şi pe pufoaică. Lucy sări din cabină, apoi se întinse să-l ia pe Horace în brațe şi-l propti pe picioare. Câinele se scutură şi chiar clătină din coada stufoasă ca un panaj. Ninsoarea deasă aluneca dusă de vânt, învârtejită pe deasupra lor, şi pământul se acoperise deja cu o glazură de fulgi sticloşi.

Lucy simți cum o fulguia încet omătul pe nas şi se şteran numaidecât. Scoase lesa din buzunar şi Rory o prinse de zgarda lui Horace.

— Asta-i tot, atunci. Îi zâmbea cu gura până la urechi, Du-te repede acasă.

— Îți mulțumesc foarte mult.

— Ne vedem mâine seară.

— Da.

Se depărtă în grabă, apucă pe coasta dealului, înaintând prin zăpada căzută. Horace şontâcăia vitejeşto alături. O spălătură cu dezinfectant, îi sugerase Rory, şi apoi, probabil, o consultație la medicul veterinar. Spern ca Elfrida să nu se supere prea tare, deşi era aproape convinsă că nu o va mustra pentru neghiobia ei. Se va arăta simțitoare şi va înțelege de bună seamă că ea, Lucy, nu purta nicio vină. În

spate, auzi duduitul tractorului pus în mişcare şi se întoarse să-i facă semn cu mâna lui Rory, însă probabil că acesta nu observă din cauza ninsorii.

Mergea cu greu, târşâindu-şi picioarele, destul de zdrobită de emoţie şi tulburare. Se dovedise a fi până la urmă o excursie memorabilă. O plimbare lungă plină de peripeţii, o luptă de câini, o scurtă călătorie cu tractorul, o furtună cu vârtejuri de zăpadă spulberată şi o invitaţie la dans. De-abia aştepta să ajungă acasă şi să le povestească lui Oscar şi Elfridei totul de-a fir a păr.

Elfrida

Elfrida simţi o imensă uşurare când auzi uşa din faţă deschizându-se şi glasul lui Lucy strigând cât o ţineau puterile. Amiaza se apropiase de-acum, dar se întunecase afară ca-n toiul nopţii şi lumea înconjurătoare, de dincolo de fereastra bucătăriei, se învăluise cu o pătură de nea. Chiar de când începuse ninsoarea, presărată din ce în ce mai des din văzduhul de granit, Elfrida se frământase necontenit cu gândul la Lucy, învinuindu-se pe sine însăşi pentru iresponsabilitatea de a fi lăsat-o pe copilă să plece singură, imaginându-şi tot soiul de orori. Oscar, oploşit sus la etaj, lângă foc, nu se arăta la fel de îngrijorat. Îşi citea ziarul şi o liniştea pe Elfrida, de fiecare dată când se năpustea pe scări să-şi ţintuişscă privirea pe fereastră, că fata avea o judecată sănătoasă şi simţ practic, că Horace o însoţea, că nu putea fi cocoloşită pentru tot restul vieţii. Toate aceste lucruri erau prea bine ştiute de Elfrida.

Se întoarse în bucătărie să-şi ocupe timpul cu pregătirile pentru masa de prânz, curăţând de coajă cartofii, dar pândind cu urechile ciulite. Când o auzi în fine pe Lucy intrând în vestibul, îşi abandonă toate treburile şi se repezi să-i iasă în întâmpinare, ştergându-şi mâinile pe şorţ. Lucy şi cu Horace stăteau pe preşul de şters pl cioarele, amândoi acoperiţi cu o crustă de zăpadă r.» l având de istorisit o poveste teribilă.

Firul poveştii se depănă în bucătăria caldă, în timp co Lucyâşi lepădă jacheta, îşi scoase căciula şi-şi trar. O

ghetele.

— Câinele ăla înspăimântător, era un Rottweilor, mergea fără lesă şi a tăbărât cu furie pe Horace şi l-n muşcat. Apoi, a apărut un tractor, condus de Rory Kennedy, care s-a dovedit nemaipomenit de curajos, s-a certat la cuțite cu stăpâna câinelui Rottweiler, zbierând unul la celălalt. Pe urmă, femeia aia a luat-o la sănătoasa şi Rory ne-a adus cu tractorul până la clubul de golf, când s-a pornit ninsoarea. Şi, oh, Elfrida, îmi pare aşa de rău, dar n-am putut opri lupta câinilor. Şi sărmanul Horace s-a ales cu muşcături şi vânătăi. Rory spunea că trebuie să-l spăl cu dezinfectant şi poate să-l duc la veterinar. Avem vreo soluție dezinfectantă? Dacă nu, dau o fugă la farmacie să cumpăr... A fost aşa de înfricoşător. Mă temeam să nu-l omoare pe Horace.

Întregul incident o tulburase în mod limpede pe Lucy, dar, în egală măsură, o îmbărbătase, trecând cu bine de fantastica aventură şi aducându-l pe Horace acasă în viață. Obrajii i se împurpuraseră, ochii îi străluceau şi arăta mai vioaie şi mai plină de energie decât o văzuse Elfrida până atunci. Era o copilă drăgălaşă, fireşte, dar prea sobră, şi docilitatea nu i se potriveşte unei adolescente de paisprezece ani. Această metamorfoză era dătătoare de speranțe şi Elfrida uită ca prin farmec de toate neliniştile anterioare şi se încredință că procedase exact cum trebuia trimițând-o pe Lucy la plimbare de una singură.

Horace se lungise pe podea şi-şi lingea rănile.

— Ce ți s-a întâmplat, Horace? îl întrebă Elfrida. Te-antacat un dulău sălbatic?

— A lătrat, dar nu foarte mult, trebui să recunoască Lucy.

— Numai câinii proşti latră la un Rottweiler.

Elfrida urcă la etaj după sticla cu Dettol, iar Lucy umplu cuva mare din oficiu cu apă caldă. Îl ridicară pe Horace în brațe, îl cufundară în cadă şi toată zăpada lipită de labe şi pe pieptul lățos se topi de îndată. Nu exista duş, dar Elfrida găsi un vechi ulcior şi-l folosi ca să-i toarne apa amestecată cu soluție, mirosind a spital, peste greabăn, peste picioare şi peste grumaz. Horace, ud leoarcă, îndura chinul într-o tăcere resemnată, iar la sfârşitul îmbăierii, Elfrida nu descoperi nicio rană serioasă, ci doar o serie de muşcături, ciupituri şi

înțepături care urmau să se vindece cu timpul de la sine. Burta îi era rău învinețită, iar una dintre urechi puțin sfâşiată pe margine, dar, în linii generale, se părea că scăpase din bătaie fără vătămări prea grave.

Lucy scoase un oftat de uşurare.

— Aşadar, nu trebuie să mergem cu el la veterinar?

— Nu cred. Ceea ce-i cât se poate de bine pentru că nu ştiu unde-i cel mai apropiat cabinet veterinar şi, cu zăpada asta, nu ne putem deplasa cu maşina nicăieri.

Lăsă apa să se scurgă, îl scoase pe Horace din cadă, îl cără pe braţe până-n bucătărie, îl înfăşură ca pe un beduin într-un prosop de baie gros şi curat. Apoi îl şterse cu grijă.

— Acum avem doi bolnavi. Poate n-ar strica să agăţăm la uşă un anunţ: „Estate House, sanatoriu particular".

Lucy rămase înmărmurită de vinovăție.

— Ce îngrozitor! Am uitat complet de Carrie! Doarmo încă?

— Aşa bănuiesc. N-am auzit niciun zgomot.

— Unde-i Oscar?

— În salon.

— Fug să-i povestesc tot ce s-a întâmplat.

— O să te asculte captivat, dar, draga mea, blugii tăi mustesc de apă. Mai întâi cred că s-ar cuveni să urci la mansardă şi să te schimbi în haine uscate. Adu-ți lucrurile ude jos şi le întindem pe frânghie să se zvânte.

— E-n ordine. Lucy dădu să plece, însă se întoarse în pragul uşii. Elfrida!

— Ce-i, scumpo?

— Rory Kennedy e grozav de drăguț. Şi are părul vopsit.

— Vopsit? Elfrida îşi compuse o expresie de oripilare. Ce-ar zice de una ca asta bunica ta?

Lucy imită glasul lui Dodie.

— Dezgustător! rânji cu gura până la urechi, apoi se evaporă, iar Elfrida o auzi alergând pe scări, sărind câte două trepte deodată, până în dormitorul ei din mansardă.

În acea după-amiază, ceasul bătu ora trei până ce apucă Elfrida să verifice cum se mai simțea Carrie. Ninoarea contenise, dar ziua se stingea în amurg, grăbind căderea în negurile serii. Elfrida trebui să aprindă luminile şi trase draperiile.

Ciocăni uşurel cu degetul în uşa camerei lui Carrie şi o crăpă puțin.

— Carrie?

— Sunt trează.

În lumina difuză, Elfrida desluşi cum îşi răsuceşte capul pe perna albă. Înaintă câțiva paşi să aprindă veioza de pe noptieră. Carrie se întinse, căscă, apoi îi surâse.

— Cât e ceasul?

— Trei după-amiaza.

— Parcă-i noapte.

— Ştiu. A nins, zăpada s-a depus într-un strat gros de aproape patru țoli, dar fulguiala s-a oprit pentru moment. Elfrida merse să închidă fereastra şi să lase draperiile de catifea şi, dintr-odată, micul dormitor deveni tihnit şi izolat, luminat discret de o singură lampă şi cu ungherele cufundate în penumbră. Elfrida se cocoță pe marginea patului imens.

— Cum te simți?

— Buimăcită. Cum de am putut oare să dorm aşa de mult?

— Erai epuizată. Vrei să mănânci ceva? Sau să bei o ceaşcă de ceai?

Carrie se gândi câteva clipe.

— Aş savura un ceai. Şi trebuie să merg la toaletă.

Coborî încetişor din pat; picioare lungi şi subțiri şi o cămaşă de noapte din batist. Întinse mâna după halatul de casă şi se înfăşură legându-şi strâns cordonul în jurul taliei înguste. Elfrida o părăsi şi se înapoie în bucătărie să pună apa la fiert. Aşează pe tavă două ceşti, câțiva biscuiți delicioşi şi scumpi pe o farfurioară, pe care Oscar, într-una dintre incursiunile lui prin centrul comercial după târguieli, nu rezistase tentației de a-i cumpăra. Cân-l tava încărcată sus pe scări şi o găsi pe Carrie vârâtă în pat, după ce se spălase pe față, pe dinți şi-şi pieptănann părul negru. Îşi pulverizase câțiva stropi de parfum, parfumul ei special şi caracteristic, şi se simțea de bună seamă cu mult mai atrăgătoare.

— Elfrida, eşti un înger. Îmi pare rău. Îmi cer scuzi» pentru deranjul pe care ți-l fac.

— Nu-i niciun deranj. Sunt fericită că te-ai odihnit.

— E atâta linişte. Unde-i toată lumea?

— De îndată ce a încetat ninsoarea, Oscăr şi cu Lucy s-au hotărât să umble prin târg după cumpărături. Au plecat să caute ornamente şi globuri pentru bradul de Crăciun.

— Şi unde or să le găsească?

— Habar n-am. Probabil la negustorul de fierărie. Lucy l-a scos de dimineaţă pe Horace la plimbare şi a trecut printr-o aventură nemaipomenită... Elfrida îl istorişi lui Carrie saga încăierării dintre Horace şi Rottweiler, iar aceasta se îngrozi pe măsura păţaniei, dar rămase şi impresionată de stăpânirea de sine a lui Lucy şi de felul în care se comportase.

— Ce aventură! Destul de înspăimântătoare, însă, după toate probabilităţile, exact ce avea nevoie ca să iasă din starea de amorţeală. Duce o viaţă atât de anostă în Londra, cu Dodie şi Nicola. Amândouă sunt aşa de egoiste şi lipsite de imaginaţie. Nu-mi pot închipui cum ar fi arătat viaţa mea la vârsta lui Lucy, dacă n-ar fi existat Jeffrey. Şi, fireşte, ea n-are alături un Jeffrey şi niciun tată în adevăratul sens al cuvântului. Dodie şi Nicola mi un orizont intelectual extrem de limitat, nu-i oferă absolut nicio stimulare. Ambele nu discută decât despre alte persoane, în special scorpii şi femei de moravuri uşoare, său. Despre hainele la modă.

— Cu ce se ocupă biata copilă toată ziua?

— În cea mai mare parte a timpului este la şcoală. Şi-a aranjat o cameră drăguţă în apartamentul ăla şi mai iese prin oraş cu prietena ei, Emma...

— Bănuiesc că nu vede niciodată un bărbat. Sau un băiat.

— Şcoala e numai de fete şi dacă-şi vizitează tatăl, îngrozitoarea de Marilyn trebuie să fie mereu prezentă. Din gelozie, probabil, cap de gâscă.

— Cred că se simte atrasă de Rory Kennedy. Lăsând la o parte că a înfruntat situaţia cu curaj şi l-a salvat pe Horace, are părul vopsit. Şi un cercel în ureche.

— Extrem de palpitant.

— Am fost invitaţi cu toţii la casa parohială mâine seară, la un pahar de băutură cu soţii Kennedy. Mi-ar plăcea să poţi veni cu noi fiindcă vreau s-o cunoşti pe Tabitha, însă pesemne că nu te simţi în formă pentru o astfel de îndatorire mondenă.

— O să vedem.

— Şi apoi, după câte s-ar părea, se dă o chermeză în sala de festivități a şcolii, toți tinerii se adună acolo să danseze învârtite scoțiene. Rory a întrebat-o pe Lucy dacă vrea să meargă cu el şi cu sora lui, iar copilei noastre îi sticlesc ochii în cap de bucurie, tremură de emoție şi stă ca pe ghimpi. Mi-a spus că o să se spele pe cap astă-seară.

Carrie sorbi din ceai, care era fierbinte şi cu gust (h* fum pentru că Elfrida preparase infuzia din plicului*» Lapsang Souchong.

— Am sentimentul groaznic că atunci când o să vlun timpul să ne întoarcem la Londra, Lucy o să-şi ia o niliii mâhnită şi înlăcrimată, spuse ea cu tristețe.

— Nu-mi mai zice. Nici nu pot suporta să mă gândono la asta.

— Am tot reflectat la slujba de la agenția de turhuii din Londra. M-am hotărât s-o accept. Poate doar pentru un an. Apoi, am de gând să stau mai mult în preajma lui Lucy, încercând să-i mai înviorez puțin situația. O n-o silesc pe Dodie la supunere, forțând-o să mă lase s-o iau cu mine pe Lucy în Cornwall şi să stăm un timp cu Jeffrey şi Serena. Ştii, Lucy nu l-a cunoscut încă pu Jeffrey. Era doar un prunc când ei au divorțat, iar Docilo nu dă niciun semn că şi-ar fi atenuat resentimentele şi ranchiuna.

— Sărmana femeie!

— De ce spui asta?

— Fiindcă n-are cu ce să-şi frământe creierii. Mai vrei ceai?

Carrie îi întinse ceaşca goală şi Elfrida i-o reumplu.

— A sunat Nicola azi?

— Nicola? Aşteptai telefon de la ea?

— Nu. Dar chiar azi pleacă în Florida. Mă gândeam că s-ar putea să telefoneze ca să-şi ia rămas-bun de la Lucy. Însă, evident, nu s-a sinchisit.

— Lucy nici n-a adus vorba de asta. Sinceră să fiu, socot că-i prea absorbită de aventurile canine, de Rory

Kennedy şi de cumpărarea podoabelor pentru bradul de Crăciun, împreună cu Oscar.

— Cu atât mai bine pentru Lucy.

Tăcură, sorbindu-şi ceaiul într-o companie deosebit du

plăcută. În casă domnea liniştea. Elfrida prinse a grăi io un ton cât mai degajat cu putință, spulberând incerea.

— E momentul potrivit să discutăm?

Carrie îşi înalță capul şi-şi aținti ochii negri spre chipul Elfridei.

— Să discutăm?

— Mi-ai spus că o să-mi povesteşti. Mai târziu. Într-o bună zi. De ce ai părăsit Austria. De ce te-ai întors ucasă pe neaşteptate. De ce o să te angajezi în postul din Londra. Poate că acum, când nu ne stinghereşte nimeni, e tocmai momentul nimerit. Nu-mi vâr nasul în treburile tale. Vreau doar să ştiu. Nu atât despre Austria, cât mai degrabă de ce eşti aşa de doborâtă, sleită de puteri şi nefericită.

— Aşa arăt?

— Dar nu mai puțin frumoasă.

— Oh, Elfrida, ce bine joci teatru. Nu mă simt deloc frumoasă, ci sfârşită şi hârşâită de viață. Am aproape treizeci de ani. E ca un soi de cumpăna apelor, o cotitură crucială. Şi nu ştiu ce mă aşteaptă dincolo de răscruce. De când ne-am văzut ultima oară, anii s-au scurs cu iuțeală. Odinioară, vârsta de treizeci de ani mi se părea atât de îndepărtată. Şi acum, până să mă dumiresc ce se întâmplă cu mine, voi împlini patruzeci de ani, apoi cincizeci şi trebuie să-mi rostuiesc într-un fel viața. Dar simpla perspectivă de a lua decizii importante, de a cunoaşte oameni noi şi de a mă regăsi cu vechii prieteni mă secătuieşte de puteri.

— Iată de ce te-ai îmbolnăvit şi de ce te-a dorborât la pământ răceala asta.

— O tulburare psihosomatică, asta vrei să spui?

— Nu, mă refer la vulnerabilitatea ta din punct de vedere fizic.

— Vulnerabilitate fizică! Nu mi-aş fi închipuit niciodată că cineva m-ar putea caracteriza astfel.

— Toată lumea e vulnerabilă.

— Eu îmi imaginam că sunt puternică. De îndată ce Carrie îşi isprăvi de băut ceaiul, Elfrida o descotorosi de ceaşca goală, o aşeză pe tavă, coborî din pat şi depuse tava pe podea. Apoi se cocoță iarăşi în pat, instalându-se confortabil cu spatele rezemat de tăblia din bare de alamă.

— Ce s-a întâmplat, Carrie?

— Stăteam deja în Oberbeuren de aproape un an, lucrasem în sezonul de iarnă şi de vară. Salariul era substanțial, îmi găsisem un apartament şi mă ocupam de ceea ce-mi plăcea cel mai mult pe lume. Îmi petreceam timpul cât se poate de bine. Şi atunci l-am cunoscut pe Andreas. A sosit în stațiune odată cu prima ninsoare, însoțit de un grup de prieteni. Îşi sărbătoreau anual reîntâlnirea, era un soi de petrecere la care participă numai bărbații, intrată în tradiție încă de pe vremea când erau cu toții la universitate. Se cazaseră în cel mai mare hotel şi aşa ne-am cunoscut. Andreas lucra ca bancher în Frankfurt, provenea dintr-o familie prestigioasă, cu numeroase afaceri concluse de tatăl lui. Era căsătorit şi avea doi copii. Am ştiut de la bun început de căsnicia lui, dar nu mai eram o tânără naivă şi mi-am spus în sinea mea că mă puteam descurca. N-am vrut să mă îndrăgostesc de el şi cred că nici Andreas n-a prevăzut că o să se nască iubirea noastră, dar s-a întâmplat. Pur şi simplu, aşa s-au brodit lucrurile.

— Era cel mai atrăgător bărbat din câți am întâlnit vreodată, un companion generos şi amuzant, un schior strălucit, un amant plin de tandrețe, aprins de dragoste şi senzual. Nu avea o înfățişare tipic germanică, păr blond şi ochi albaştri. De fapt, era foarte brunet, înalt şi slab, cu un aspect de intelectual. La prima vedere, l-ai fi putut lua drept scriitor sau drept profesor. Dar, aşa cum ți-am spus, era bancher.

— A venit destul de des la Oberbeuren în acea primă iarnă. Călătorea cu avionul companiei până la Munchen şi de acolo străbătea cu maşina regiunea muntoasă. Apoi, n-a mai stat la hotel, ci s-a mutat cu mine. Şi trăiam parcă într-o lume tainică şi izolată în care nu mai putea pătrunde nimeni altcineva. Când s-a topit zăpada, credeam că o să plece, dar iubea munții în plină vară la fel de mult ca şi în timpul iernii şi colindam pe coclauri zile la rând, înotam în lacuri reci ca gheața şi poposeam peste noapte în cabane retrase. Şi ne trezeam din somn într-un pat cu pilotă de puf, ascultând tălăngile turmelor pe când coborau la mulsul de dimineață.

— Andreas călătorea cu afaceri prin toată Europa şi

câteodată îl însoțeam la Viena, Luxemburg sau Munchen. Am mers împreună o dată la Viena când era iarnă şi am umblat prin bazarul amenajat special pentru Crăciun, am cumpărat turtă dulce, steluțe sclipitoare şi mici ornamente pentru brad, cioplite în lemn şi pictate în culori vii. Şi, în acea seară, ne-am delectat cu un spectacol de operă, „Der Rosenkavalier", şi după aceea am cinat la un restaurant numit „Cei trei husari".

— Pe urmă, cam acum şase luni, Andreas a venit din nou în Oberbeuren. Arăta obosit şi oarecum preocupai. Când l-am întrebat ce era în neregulă cu el, mi-a povestit că-i ceruse soției lui divorțul. Pentru că voia să ne căsătorim. M-am simțit copleşită de sentimente potrivnice. Mi-am amintit de Jeffrey şi Serena; mi-am spus în gând cât de fericiți erau împreună. Dar mi-am adus aminte şi amărăciunea şi duşmănia provocate de divorțul părinților mei. N-o cunoşteam pe nevasta lui, ştiam doar atât că o cheamă Inga. Nu-mi puteam închipui ca vreo femeie să nu iubească din tot sufletul, până la adorație, un bărbat ca Andreas. Aşa că în inima mea se luptau simțământul de vinovăție şi cel de iubire extatică. Însă nu cutezam să privesc în viitor fiindcă n-avea niciun sens. Conviețuiam cu Andreas de atâta vreme, de pe o zi pe alta. Abia dacă-mi mai reaminteam de timpurile când nu-mi fusese alături, cea mai importantă ființă din viața mea.

— N-a mai pomenit niciodată de divorț. Ajungea în munți, eram împreună şi, uneori, obişnuia să spună astfel de lucruri, ca de pildă: «Când o să ne căsătorim, o să ne construim o căsuță aici, o să venim în fiecare sfârşit de săptămână şi o să-mi aduc şi copiii. Îi vei cunoaşte pe copiii mai».

— Dar nu-i dădeam niciodată niciun fel de răspuns pentru că mă temeam: mi se părea ca şi cum aş fi sfidat providența divină.

— Apoi, mi-a spus că s-a consultat cu un avocat. Mai larziu, că-şi anunțase părinții de hotărârea lui de a divorța, fiindcă mariajul era compromis.

— Cred că trebuie să se fi iscat un scandal monumental. Familia lui Andreas deținea o poziție socială înaltă în Frankfurt, bogată, influentă şi cu relații sus-puse. Erau

catolici. Îmi imaginez cum se va fi simțit. Şi totuşi nu pot să-l înțeleg. Realizam doar că nu aveam puterea să fiu eu cea care-şi ia adio. Astfel încât tot ce mi s-a întâmplat n-a depins decât de el. De Andreas. A fost decizia lui.

— A mai rezistat ferm pe poziție cam trei luni, îngăduindu-mi să sper, se arăta atât de puternic „de sigur şi de liniştitor, încât credeam cu adevărat că avea să dovedească tărie de caracter, să nu se dea bătut şi să se descătuşeze dintr-o căsnicie ratată. Însă, infinal, presiunea morală l-a copleşit. În mod limpede, ținea foarte mult la soția lui şi-şi adora copiii. Îşi respecta părinții şi-i plăcea stilul lui de viață. Cred că probabil familia îl avertizase că terminau cu el dacă-şi destrăma căsnicia. Şi că-l azvârleau pe scări afară sau îl renegau.

— Totul sună atât de banal, nu-i aşa? Ca o placă tocită, ascultată de prea multe ori. Pare să fie o scenă siropoasă desprinsă dintr-o veche melodramă sau dintr-o operă din epoca victoriană. Până când Andreas mi-a spus că trebuia să punem capăt legăturii noastre de dragoste şi că se întorcea în Frankfurt, la Inga şi la copii, mă oțelisem să-i accept hotărârea. Dar când a sosit timpul să ne luăm adio, ştiind că nu-l voi mai vedea niciodată, m-am simțit de parcă mi s-ar fi scurs toată viața din trup, sângerând până la moarte sau fiind stoarsă de vlagă.

— Credeam că mai pot rămâne în Oberbeuren, încercând să-mi continuu munca, dar n-am rezistat. Nu-mi țineam atenția concentrată, gândurile îmi fugeau la el şi era o slujbă prea importantă şi solicitantă ca să se termine cu un eşec ruşinos. Aşa că m-am prezentat în şeful meu, i-am zis că renunț la serviciu şi că mă-ntorc la Londra. Am mai rămas suficient timp ca să găsească un înlocuitor – o fată competentă care lucrase în subordinea mea – şi apoi am plecat cu avionul spre casă.

— Încă îl visez noaptea pe Andreas. Uneori, visele sunt îngrozitoare, alteori îmi apare în somn să-mi spună că totul n-a fost decât o greşeală şi că Inga nu-l mai doreşte şi deci putem fi iarăşi împreună. În acele clipe, mă trezesc atât de fericită...

Se aşternu o tăcere destul de lungă şi apoi Carrie se foi în

aşternut şi surâse.

— Aşa că asta-i tot, conchise ea.

— Scumpa mea, îți mulțumesc că mi-ai spus.

— Cât se poate de plicticos, realmente. Curb ți-am pomenit deja, o poveste banală, răsuflată.

— Câtuşi de puțin.

— Îmi voi redobândi cumpătul. O să mă eliberez de obsesia cu Andreas şi o să-mi recapăt judecata limpede. Viața merge înainte. Sunt aici, cu tine. Îmi voi redobândi vigoarea şi stăpânirea de sine, voi face tot posibilul să fiu agreabilă.

— Nu trebuie să simulezi nimic.

— O să-i povesteşti lui Oscar?

— Dacă n-ai ceva împotrivă.

— Doar un scurt rezumat. Aş vrea să afle. Asta ar uşura relația dintre noi.

— E-n ordine. Elfrida oftă din adânc. Carrie, draga mea, nu se cuvine să crezi că s-a sfârşit cu dragostea şi buna dispoziție. Viața e atât de extraordinară. Surprize minunate te pândesc în cele mai neprevăzute cotloane. De pe poziția ta, s-ar putea ca lucrurile să ți se înfățişeze într-o lumină sumbră, dezolantă, prevestind un dezastru, dar uită-te la mine. Credeam că o să rămân singură pentru tot restul zilelor, în micuța mea văgăună geriatrică din Hampshire şi, în clipa următoare, m-am pomenit aici în nordul Scoției, trăind alături de Oscar.

— Oscar nu-i căsătorit.

— Nu. Elfrida îşi aminti de Jimbo şi suspină din nou, tulburată de meandrele destinului. Aşa e, lumea e plină de bărbați însurați, încuviință ea.

— Nu şi pentru mine, Elfrida. Cât e hăul!

De la parter răzbătură zgomot de uşă trântită şi murmur de glasuri vesele, semn că Oscar şi cu Lucy se înapoiaseră de la cumpărături.

Elfrida se ridică în capul oaselor şi coborî din patul înalt.

— Trebuie să plec ca să-i pregătesc ceaiul lui Oscar. Să-i zic lui Lucy să vină să te vadă?

— Da, te rog. Vreau să ascult aventura cu lupta de câini direct din gura ei şi să-mi povestească despre noul ei prieten.

— N-o s-o şicanezi?

— Oh, Elfrida. De parcă aş putea vreodată. Îmi amintesc încă foarte bine ce înseamnă să ai paisprezece ani.

Sam

Stăteau pe scaunele înalte, în faţa tejghelei, în barul „Duke's Arms" din Buckly, asemănător mai degrabă cu o mică tavernă austeră care nu făcea concesii nici sezonului turistic, nici artei decorative ultramoderne. Pereţii orau îmbrăcaţi în lambriuri din lemn de pin răşinos, îmbinate cu lambă şi uluc, luminile deprimante, iar podeaua acoperită cu linoleum uzat, de culoare maro-închis. Proprietarul se postase în spatele tejghelei şi nu dădea Impresia că i-ar plăcea propria-i îndeletnicire. În încăpere, se înşiruiau câteva măsuţe rotunde cu scaune noastrăgătoare, iar în grătarul de cămin mocnea un foc de turbă.

Deasupra vetrei, anina un enorm peşte împăiat, cu ochi reci şi bleojdiţi, expus într-o cutie de sticlă şi, de jur-Împrejur, duhnea a bere stătută şi a whisky.

— Ce vrei să bei? întrebă Fergus Skinner.

— O jumătate de pintă de bere blondă, te rog.

— Nu iei o duşcă de rachiu?

— Conduc maşina.

Fergus îl adusese pe Sam aici, după ce traversaseră drumul acoperit cu zăpadă din faţa bisericii unde se întâlniseră. Era cârciuma lui obişnuită, îi explicase lui

Sam, nefrecventată de femei care vagabondează fără căpătâi, un loc retras unde un bărbat putea să stea în linişte şi să-şi savureze tihnit cinzeaca de rachiu, fără cu vreo persoană să-l acosteze sau să-l antreneze în conversaţie.

— Da, da, rosti Fergus acum apăsat, admiţând situaţia lui Sam. Ei bine, mare păcat, dar nu-i nimic de făcui, şi-şi comandă un whisky mare. Cu ăsta, merg mai de parte. Dar dacă intenţionase să facă o glumă bună, gândurile nu i se trădară în priviri, nici 6 licărire de amuzament nu-i învioră ochii.

Era un bărbat înalt, trecut cu puţin peste patruzeci de ani, însă arăta mai vârstnic, cu părul negru ca tăciunelo şi cu obrajii rumeni ca un adevărat muntean scoţian, Trăsăturile îi

erau puternic conturate – ochi adânciți în orbite, nas coroiat, pomeții scofâlciți şi supți, cu o expresie posomorâtă.

Dar înfățişarea lăsa o impresie falsă, ascunzându-l adevăratul caracter tenace. Fergus Sķinner fusese în zilele de odinioară şef de echipă la filatura de lână şi, când familia MℭTaggart se destrămase, el îi raliase po muncitori, adresându-se Agenției locale pentru întreprinderi şi organizase cumpărarea acțiunilor fabricii de către salariați. Aproape în unanimitate, fusese votat în funcția de director general al noii societăți pe acțiuni şi resimțise mai greu decât tot restul angajaților urmările cesiunii şi dispariției afacerii. Însă rămase de neînfrânt fiindcă, probabil, alternativa era falimentul definitiv, iar Fergus Sķinner avea prea multă forță morală ca să accepte un eşec total. Când Săm îi telefonase din Londra, de la sediul companiei Sturrock & Swinfield rugându-l să aranjeze şi să pregătească o întrunire cu toți lucrătorii, Fergus Sķinner se achitase cu conştiinciozitate de misiunea primită: afişase înştiințări prevenindu-i pe toți muncitorii şi înserase diverse anunțuri în ziarele locale. Datorită străduaniei luh se prezentaseră la întâlnire o droaie de oameni, astfel încât persoanele sosite cu întârziere nu mai găsiră decât locuri de stat în picioare.

Acum, cei doi îşi cărară paharele cu băuturi până la o măsuță şubredă şi instabilă de lângă cămin. Singurul alt client era un bătrân, aşezat într-un colț, meditând melancolic în fața unui rachiu şi pufăind dintr-o țigară. Nu părea să le acorde atenție nici unuia dintre ei. Pe perete, un ceasornic rotund, arătând ora cinci şi jumătate, ticăia în ritm uniform. Barmanul, lustruind paharele, se uita țintă la un mic televizor alb-negru, cu sonorul dat atât de încet, încât nu auzeai aproape nimic.

O bucată de turbă incandescentă alunecă în cenuşa fierbinte. Fergus ridică paharul:

— În sănătatea ta!

— Şi pentru viitor!

Berea era caldă.

— Da, pentru viitor!

Întâlnirea, decursese în condiții bune, în incinta bisericii din Buckly, întrucât filatura se găsea încă într-o stare de

dezolare, avariată, umedă şi friguroasă. Sam şi cu Fergus se urcaseră pe platforma ridicată, iar Sam văzuse în masa de oameni nu. Numai bărbaţi, ci şi femei, şi chiar, pe alocuri, câte un copil răzleţ, prea mic să fie lăsat singur acasă:

La început, atmosfera fusese circumspectă şi nu toc mai prietenoasă. Aceşti oameni, rămaşi fără slujbe de prea mult timp, nu aveau de gând să ia drept sigure lo miri ce promisiuni în roz. Sam începuse cu propriul prezentare ca nou director general al fabriciiMℭ Taggart, numit să-şi asume răspunderea pentru reconstrucţii» filaturii ajunse în ruină şi pentru relansarea afacerii. Co răspuns la aceste cuvinte introductive, se lăsă o tăcoro împietrită şi Sam intui că asistenţa îl considera probabil drept un simplu capitalist avid de câştig, trimis din Londra de Sturrock & Swinfield, aşa că le vorbi puţin despre originea lui socială: copil născut şi crescut în Yorkshire, iniţiat de timpuriu în secretele industriei confecţiilor din lână, graţie filaturii familiei foarte asemănătoare cu MℭTaggart din Buckly. Le relată cum şi afacerea tatălui său se confruntase cu dificultăţi financiare, salvată de la faliment tot de concernul Sturrock & Swinfield, motiv pentru care el, Sam, se şi afla astăzi aici.

Atmosfera se mai destinse într-o oarecare măsură. Oamenii se foiau în scaune, îngrămădiţi unii în alţii.

Sam îşi continuă discursul. Explicaţiile durară destul de mult timp. Le expuse amănunţit întregul proces. Se referi pe rând la studiul de fezabilitate şi la măsurile de restructurare. Un plan de afacere construit pe tradiţie, clientelă şi vad comercial, dar ţinând pas cu progresul. Aşadar, noi produse, noi pieţe de desfacere şi noi, utilaje.

La începutul întâlnirii, rugase să i se pună întrebări. Acum mâinile erau ridicate.

— Asta o să însemne şi recalificare?

Le răspunse afirmativ. Alte întrebări se succedară cu mpeziciune.

— Or să aibă loc reduceri de personal?

Încuviinţă că se vor face concedieri, pentru început, dar, de îndată ce filatura se reclădea şi intra în funcţiulio, aveau să urmeze extinderi treptate, precum şi crearoa unor noi locuri de muncă.

O femeie se ridică în picioare şi se interesă dacă i se va asigura şi ei o slujbă, ca finisor, sau toate operaţiile de finisare şi ajustare în filatură vor fi executate de maşinării sofisticate? Sam îi spuse că totdeauna, cu gama de produse de lux pe care intenţionau să le manufactureze, se va găsi de lucru pentru finisori.

Întrebarea vitală era când? Cât de curând se vor întoarce la lucru?

Cel mai curând posibil, în nouă luni. Cel mai târziu, într-un an.

De ce atât de mult?

Erau o grămadă de lucruri de făcut. Dacă vreo persoană voia să se convingă, planurile fuseseră deja întocmite, iar schiţele afişate pe panouri de expunere aşezate în capătul sălii. 1

Aspectul exterior al vechii filaturi va rămâne neschimbat. În interiorul devastat de inundaţii, se vor face lucrări de reconstrucţie şi reamenajare. Se va înfiinţa un magazin pentru atragerea turiştilor, iar arhitectul prevăzuse în proiect o ceainărie şi un bar cu apetitive şi băuturi, ambele localuri oferind posibilităţile de folosire a mâinii de lucru.

Şi cine va obţine contractele de construcţie?

Sam îi lămuri că Sir David Swinfield îşi exprimase dorinţa ca toţi meseriaşii necesari să provină din împrejurimi şi ca toţi constructorii, instalatorii, electricienii şi tâmplarii de prin partea locului să fie angrenaţi în munca de refacere. După Anul Nou, se vor lansa oferte de servicii şi se vor evalua devizele ulterioare pentru compararea costurilor.

În cele din urmă, discuţia căpătă un caracter general, întocmai cum plănuise şi Sam. Înainte ca întrunirea să se încheie, Sam coborâse de pe platformă în preajma oamenilor; să clarifice unele aspecte legate de proiect, să le asculte problemele şi să încerce să-i liniştească, într-un târziu, simţi că, deşi nu-şi câştigase o grămadă de prieteni, reuşise măcar să le inspire un oarecare grad de încredere şi, în mod promiţător, să le atragă colaborarea.

Fusese un început mai bun decât se aşteptase şi nu atât de rău pe cât se temuse.

Fergus se aplecă să vâre o altă bucată de turbă în focul

care abia mai pâlpâia sub jăratic, gata-gata să se stingă.

— Şi când o să te instalezi în Buckly? îl întrebă el.

— Sunt aici acum, Fergus.

— Dar o să te-ntorci la Londra?

— Bineînțeles că da. Probabil că o să mă învârt încoace şi încolo ca un titirez, dar deocamdată m-am stabilit aici.

— Şi unde stai?

— Pentru moment, în Inverness, la hotel.

— Însă o să te duci acasă de Crăciun?

Sam şovăi. Urma să lucreze îndeaproape cu Fergus, aşa că hotărî că ar face mai bine să fie brutal de sincer şi să joace cu toate cărțile pe față. În felul acesta, nimic nu va rămâne confuz sau nu va fi interpretat greşit.

— Ştii, în prezent, n-am un cămin. Locuiam în New York. N-am nici măcar familie. Eu şi soția mea suntem despărțiți. Ea stă încă în Statele Unite.

— Ăsta-i cumplit lucru. Să fii lipsit de adăpost, spuse Fergus.

Sam rânji.

— Nu-i atât de rău. Oricum, cu reconstrucția filaturii, am cu ce să-mi umplu timpul şi mintea, aşa că n-am apucat să mă gândesc la Crăciun. M-aş putea întoarce la Londra să-mi petrec sărbătorile cu prietenii, dar, deocamdată, prefer să mă concentrez asupra slujbei mele.

— Nu poți să te deplasezi cu maşina de la Inverness până aici în fiecare zi. Chiar şi cu noile poduri, drumul e foarte lung.

— O să-mi găsesc ceva pe-aici. Închiriez o cameră sau mă cazez într-o pensiune. O să mă descurc.

— Ai fi binevenit în casa mea. Nevastă-mea te-ar primi cu brațele deschise şi avem destul spațiu.

— Eşti foarte amabil, dar mă simt mai bine de unul singur. Sam îşi terminase de sorbit modesta băutură. Se uită la ceas. Cred că trebuie să plec. Aşa cum ai zis, am de străbătut drum lung.

— Păi, eşti dotat cu o maşină grozavă. Un Land Rover Discovery. Şi încă ultimul tip, aşa mi se pare.

— Da, e nouă. Mi-am cumpărat-o la Londra când am aflat că o să mă mut. Am circulat până aici, în nordul țării, în

condiții excelente. Am ajuns acum trei zile. E un autovehicul de teren excepțional.

— Da, da, într-adevăr. Şi fiu-meu are un Land Rover.

— Cu ce se ocupă?

— E pădurar. Nu l-a interesat industria confecțiilor din lână, a preferat să stea în aer liber. S-a pasionat dintol deauna de natură. În copilărie, obişnuia să aducă acasă păsări rănite sau veverițe bolnave, le ținea în cuşti şi lo îngrijea până se vindecau. Se găsea mereu câte un biol animal sălbatic într-un colț al bucătăriei noastre. Nevastă-mea chiar a afirmat odată că avem mare noroc că nu trăim în Kenya.

Pe când Fergus grăia cu atâta seriozitate, Sam se dumiri abia după câteva clipe că glumea.

Ieşiră în stradă şi văzură că începuse iar să ningă. Peste drum, în fața bisericii, Land Roverul lui Sam, de culoare verde-închis, era acoperit cu un strat de zăpadă.

— Înainte să porneşti spre Inverness, n-ar strica să dai un telefon la Asociația Automobiliştilor. Să verifici condițiile de drum. Peninsula Black îți poate, pune viața în pericol într-o seară ca asta.

— Poate. O să conduc cu grijă.

— O să ne mai vedem înainte de Anul Nou?

— Obligat. Te sun. Ținem legătura.

— Mi-a făcut o adevărată plăcere să te cunosc.

— Plăcerea e de partea mea, Fergus.

Îşi luară rămas-bun, strângându-şi mâinile. Fergus se depărtă grăbit de-a lungul străduței înguste, aşternută cu o pătură de fulgi mari: şi deşi, lăsând în urmă un zigzag de paşi proaspăt întipăriți. Sam îl urmări cu privirea până pieri în depărtare, apoi se sui în automobilul de teren, căută bâjbâind în buzunarul jachetei şi scoase la iveală două chei: pe cea a autovehiculului, şi cealaltă, o cheie de modă veche, cu o etichetă legată de sfoara înnodată, 1 de la proprietatea lui Hughie MℭLellan, Estate House.

Preț de câteva clipe, Sam cumpăni lucrurile în minte, întâlnirea se asemuise întrucâtva cu un calvar, secătuindu-l de energie, dar se sfârşise cu bine şi se simțea mai degrabă entuziasmat şi bucuros decât epuizat, l-ar prii să se întoarcă

la hotel, să facă un duş, să bea ceva la bar şi să cineze. Dar, pe de altă parte, aflându-se atât de aproape de Creagan, ar merita cu siguranţă să facă un scurt ocol până în orăşelul învecinat şi să-şi arunce rapid privirea asupra proprietăţii lui Hughie; să se orienteze şi să repereze casa. Nu era nevoie să o cerceteze pe dinăuntru; ci doar să descopere cum arăta, să evalueze posibilităţile, să decidă dacă se impunea să o examineze cu un ochi atent, la o ulterioară înapoiere, în vederea unei eventuale cumpărări.

Stătu în cumpănă, oscilând între cele două posibilităţi, apoi se hotărî să tragă la sorţi prin aruncarea cu banul. Dacă se întâmpla să pice cu efigia în sus, însemna să pornească direct spre Inverness. Iar cu pajura, să se abată prin Creagan. Găsi o monedă de zece penny, o azvârli şi-şi retrase repede mâna. Pajură! Vârî moneda în buzunar şi cheia de la Estate House în torpedoul de la bord, porni motorul şi aprinse farurile.

Fasciculele de raze lungi şi scânteietoare dănţuiau cu fulgii mari de zăpadă ce zburau lin în aer, duşi de-o pală de vânt.

Se simţea aţâţat de aventură.

„Creagan, iată-mă că sosesc”.

În mod ciudat, şoseaua era deosebit de animată, coloane de vehicule circulând în marş. Mijloace de trano* port se târau către nord prin zăpadă, cu ştergătoarele de parbriz balansate încoace şi încolo în forţă. Camioano imense, stivuite cu cherestea, cisterne cu petrol, auto» camioane încărcate cu vite. Maşini îndreptându-se spre casă la sfârşitul unei zile de muncă; un tractor, cu lumr na de semnalizare clipind ca o steluţă. Sam se pomeni blocat în spatele acestuia pe distanţa de o jumătate de milă sau mai mult, până ce autovehiculul cu remorcă vră spre curtea unei ferme şi putu să prindă viteză.

Ninsoarea conteni brusc, rafala de fulgi fiind spulbera* tă şi purtată în derivă de vânt. Un crâmpei de cer limpe* de dezvălui o semilună scânteietoare. Traversă un pod lung arcuit peste un golf de mare îngust şi, după vreo câteva mile, farurile îşi reflectară lumina pe un indicator rutier fosforescent: „Rută turistică. Creagan. 2 mile”.

Schimbă direcţia şi drumul cu o singură bandă de

circulație ce şerpuia de-a lungul unui braț de mare. Fluxul creştea şi Sam văzu pâlpâirea tremurată a apelor întunecate. Porțiunile de plajă erau acoperite cu zăpadă şi peisajul marin îți pricinuia impresia de feeric şi de ireal, La mare depărtare, un vârf de lumină, de la o căsuță aşezată pe malulcelălalt, străpungea întunericul cu unghiul ei ascuțit. În scurt timp, drumul coti spre dreapta şi Sam urcă un deal împădurit cu conifere, apoi câmpul deschis se deşiră fără sfârşit şi de la mare distanță luminile orăşelului licăreau între cer şi pământ.

Cerul se învolburase şi ninsoarea se porni iarăşi. Intră în oraş pe drumul brăzdat de plugurile de zăpadă în trei linii frânte şi, în razele felinarelor de stradă, observă biserica, piațeta şi cimitirul înconjurat de un zid de piatră. Gândul îi zbură la imaginile imprimate pe felicitările de Crăciun. Tot ce lipsea era o tânără doamnă în crinolină, purtând în brațe pachete ambalate festiv şi legate cu fundă. Mergea foarte încet, ocoli pe lângă biserică, încercând să se uite împrejur, întrebându-se care era casa pustie, nelocuită, care-i aparținea lui Hughie M℃Lellan. După ce dădu roată fără niciun rezultat mulțumitor, se hotărî să ceară îndrumări şi trase maşina lângă marginea trotuarului. Un cuplu, braț la braț, se îndrepta către el, ținând strâns în mâinile libere un număr de pungi şi sacoşe. Coborî geamul portierei.

— Scuzați-mă.

Cei doi se opriră.

— Da, vă rog? întrebă bărbatul îndatoritor.

— Caut Estate House.

— Pe acolo. Amuzat, necunoscutul rânji cu gura până la urechi. Eşti chiar aici. Clătină din cap indicându-i casa din spate.

— Ah, înțeleg. Mulțumesc.

— Cu plăcere. Perechea îşi continuă drumul.

— Noapte bună, le strigă Sam.

— Saluți

Dispărură şi Sam rămase nemişcat în maşină şi se zgâia la clădirea pe care o remarcase, dar trecuse mai departe pentru că ştia prea bine că nu putea în niciun chip să-i fi aparținut lui Hughie. Casa lui Hughie era goală, fără locatari sau

chiriaşi. Cel puţin, aşa îi spusono Hughie. Iar din lăuntrul acestui edificiu, prin draperlllu trase cu grijă, străbătea o lumină slabă.

Casa era ocupată, locuită, Sam îşi spuse în sinea lui că ar trebui pur şi simplu să conducă mai departe. 5Ă lase totul baltă. Întâmplă-se ce s-o întâmpla. Dar nu l plăceau misterele şi ştia că asta avea să-l sâcâie necontenit dacă nu descoperea ce se petrecea. Întinse mânu după cheia pusă în torpedou, stinse farurile şi coborî din Land-Rover în bătaia ninsorii. Traversă strada, deschisa poarta grea din fier forjat şi o închise la loc. Urcă pe alou până la uşa din faţă. Bâjbâi cu mâna după sonerlo, Apăsă pe buton şi, undeva în interiorul casei, răspunso apăsării un ţârâit lung şi metalic.

Aşteptă un timp, fulgii de zăpadă i se prelingeau po ceafă, pe lângă gulerul hainei, apoi sună din nou. Dintr-odată, felinarul de afară se aprinse, şi se pomeni stând acolo, pe prag, ca şi cum ar fi fost prins în flagrant delict în conul de raze împrăştiate de un reflector. Apoi, răzbătu zgomot de paşi şi uşa se deschise.

Nu era foarte sigur ce sau pe cine aştepta. Poate pe vreo doamnă vârstnică, încinsă la brâu cu un şorţ. Sau pe un bărbat cu un pulover anchior şi în papuci, indignat că un musafir nedorit îi tulburase vizionarea programului de televiziune preferat. Dar nu-şi închipuise nici în ruptul capului că o să dea ochi cu o tânără înaltă şi brunetă, în blugi şi cu un pulover gros. O fată formidabil de atrăgătoare după care mulţi şi-ar fi întors privirile pe Fifth Avenue".

Se holbau de mirare unul la celălalt. Apoi ea rosti fără prea mare entuziasm:

— Da, vă rog?

— Îmi pare rău de deranj, dar aici e Estate House?

— Da.

— Reşedinţa lui Hughie M℄Lellan?

— Nu. Reşedinţa lui Oscar Blundell.

În bătaia razelor de lumină, înecat de ninsoare, ud şi îngheţat, Sam îndreptă în sus cheia cu etichetă.

— Poate că am făcut o greşeală, spuse el.

Fata îşi zgâi ochii la cheie. Pe urmă, se dădu la o parte, deschizând larg uşa.

— Cred că e mai bine să intraţi.

Carrie

În acea dimineaţă, doctorul trecu pe la Estate House, aşa cum promisese, sosind cu obrajii înroşiţi de frig şi cu paltonul gros din tweed jilăvit de căderea zăpezii şi mirosind a turbă. Îi aduse lui Lucy atlasul cu păsări, i-l înmână, apoi urcă în grabă la etaj, câte două trepte deodată – fiind un om presat de timp – ca să verifice starea bolnavei. Proptită în perne, Carrie îi spuse că se mai întremase, dormise zdravăn în acea noapte şi se simţea deja altă persoană. Însă, cu prudenţa-i nativă, doctorul o sfătui să mai stea în pat încă o zi, iar Carrie ştiu că dacă ar fi refuzat, ar fi declanşat o discuţie în contradictoriu cu Elfrida, aşa că se conformă cu graţie.

După ce doctorul plecă, iute ca glonţul, la fel cum venise, Elfrida poposi la etaj, vârându-şi capul pe crăpătura uşii.

— Ce ţi-a zis?

— Totul merge bine, dar trebuie să mai zac aici încă o zi. Îmi pare rău.

— De ce?

— Sunt o pacoste.

— Nu fi prostuţă. Nici vorbă! Vrei să-ţi aduc buiota?

— Nu, mersi. M-am încălzit prea tare.

— Ce păcat că o să ratezi mica noastră petrecere de seară cu familia Kennedy, dar o să-i cunoşti altă dată. Mă simt destul de exaltată. Gestupiditate din partea mea, însă e prima dată când Oscar şi cu mine suntem Invitaţi Undeva. Am mai ieşit într-o zi să luăm prânzul la birt, dar la atât s-a redus viaţa noastră mondenă.

— Nu-i nimic, o să rămân aici ca să supraveghez pregătirea cinei.

— Nu e necesar. Am făcut un fel de mâncare din orez, peşte, ouă şi ceapă, pe care o s-o rumenesc mai târziu în cuptor, şi dacă nu ne înfruptăm din ea diseară, o păstrăm pentru prânzul de mâine. E un soi de budincă gustoasă.

— Elfrida, observcă răsfoieşti prea multe, cărţi de bucate.

— Doamne fereşte!

Ziua înainta lent şi Carrie urmărea cu privirea aţintită spre fereastră mersul vremii, bucuroasă că nu trebuia să iasă din casă. Ninsoarea se dezlănţuia în rafale, apoi contenea brusc; văzduhul era cenuşiu. Din când în când, auzea cum se tânguie vântul afară, învârtejit pe deasupra vechii case. Culcuşită la-căldură, se simţea cufundată într-o binecuvântată tihnă. Îşi amintea din copilărie că, ori de câte ori cădea bolnavă la pat, ceilalţi din jur îşi urmau rosturile vieţii de zi cu zi fără ca ea să fie nevoită să se implice în vreun fel. Telefonul sună şi altcineva se zori să răspundă. Zgomote de paşi grăbiţi răzbăteau din răstimp în răstimp; murmur de glasuri, scârţâit de vei deschise şi închise. Îl auzi pe Oscar umblând apăsat, şontâc-şontâc, pe scări în sus şi apoi în jos şi îşi dădu seama că se opintea să care coşurile umplute cu lemne de foc. Mai târziu, către miezul zilei, simţi miroii de mâncare gătită – ceapă prăjită sau poate o oală du supă clocotind pe plita încinsă. Deliciile, voluptatea şi savoarea autoindulgenţei, trândăviei şi totalei iresponstabilităţi erau lucruri pe care Carrie le uitase de multă vreme.

Lucy venea adesea să o vadă.

— Carrie, uite! Nu-i aşa că doctorul Sinclair e cumsecade? Mi-a împrumutat atlasul lui cu păsări ca să le învăţ denumirile până când o să mă plimb iarăşi pe plajă.

— Ce drăguţ din partea lui.

— Nu mi-ar displăcea să am un asemenea doctor în Londra. Al nostru-i atât de neprietenos, ne lasă să aşteptăm la nesfârşit. Lucy puse cartea deoparte. Carrlo, nu ştiu cum să mă-mbrac diseară pentru petrecerea aia cu dans. Pe moment, se vădea că se preocupa mai mult de ceea ce urma să se întâmple seara decât de numele păsărilor de mare.

— Care sunt opţiunile tale?

— Păi, am blugii cei noi, dar s-ar putea să fie cam fistichii pentru dans. Îi am pe cei vechi, sunt curaţi şi Elfrida mi i-a călcat cu fierul. Sau crezi c-ar trebui să-mi pun fusta mini şi colanţii negri?

— Ţi-a zis cumva Rory ce să porţi?

— Blugi şi adidaşi.

— Atunci, aşa rămâne. Blugii vechi şi tricoul de bumbac

cu dungi roşii şi albe. Îmi place la nebunie cum îți stă aşa. Arăți a franțuzoaică, plină de şic. Şi e totdeauna mai bine să fii îmbrăcat mai simplu, decât să epatezi cu o ținută extravagantă. În locul tău, mi-aş păstra fusta mini pentru Crăciun.

— Ah, da, de Crăciun! E ciudat, mi-a ieşit complet din minte, deşi n-au mai rămas decât şase zile. Nimeni nu pare să se agite câtuşi de puțin cu obişnuitele pregătiri de sărbătoare. Până acum, bunica ar fi răpusă de migrenă, văitându-se că e copleşită de treburi.

— Ei bine, Oscar a comandat un brad şi tu şi cu el ați cumpărat ornamentele.

— Ştiu, dar trebuie să mai umblu prin magazine şi să caut nişte cadouri. Pentru Oscar şi Elfrida. Habar n-am ce să le dăruiesc. Şi mai sunt şi alte lucruri. Mâncarea, de pildă. Crezi că o să avem parte de o adevărată masă festivă de Crăciun?

— Mi-e la fel de greu de ghicit. Presupun că da. Probabil. Elfrida păstrează mereu un calm imperturbabil. Toate pregătirile vor fi duse la bun sfârşit în ultima clipă.

— Cum rămâne cu ciorapii pentru pus darurile?

— Socot că o să ne lipsim de data asta. Te superi? Nu mai crezi de mult în Moş Crăciun care aduce daruri în sania trasă de reni, coboară pe hornuri, se strecoară în case, îi răsplăteşte pe copiii ascultători şi aşa mai departe.

— Bineînțeles că nu. Şi, oricum, obiceiul ăsta cu ciorapii agățați de polița şemineului mi se pare o prostie. În afară de punguțele cu mandarine şi cu bani de ciocolată în poleială aurie.

— O să ți le atârn chiar eu în brad.

— Adevărat, Carrie? Ştii, e destul de drăguț, nu-i aşa, să petrecem un Crăciun diferit? Neştiind dinainte cum o să fie.

— Sper să te distrezi totuşi... cu trei adulți în preajmă.

— O să mă consider şi eu adultă. Tocmai de aslu-l atât de deosebit.

La ora şase fără un sfert, Oscar, Elfrida şi Lucy pkt cară în cele din urmă la mica petrecere dată în cann parohială. Ninsoarea nu contenise toată ziua şi drumurile erau troienite şi destul de riscante.

Întrucât nici lui Oscar şi nici Elfridei nu le surâdea pot – spectiva să conducă maşina până la prezbiteriu, po panta dealului, de teama derapajelor sau a mormanelor de zăpadă, se hotărâră să pornească pe jos pe poteca povârnită. Înfofoliți bine din cap până-n picioare, se porindară unul după altul să-i spună la revedere lui Carrlo, iar ea le ură distracție plăcută, zicându-le că aştepta cu nerăbdare să-i povestească totul mai târziu când să reîntorceau.

— Probabil că n-o să avem o groază de povestit, decât dacă au invitat şi alți musafiri şi vreunul dintre ei se îmbată într-atât, încât se dă în spectacol, admise Elfrida.

— Poți să speri totuşi.

Lucy veni ultima. Carrie gândi că arăta extrem de fermecătoare, cu ochii scânteietori şi zâmbetul luminos, Purta noua jachetă roşie, căptuşită, ghetele de antilopă, căciula de lână şi-şi atârnase pe umeri micul rucsac.

— Ce ți-ai pus acolo?

— Adidaşii şi pieptenul. Şi un baton de ciocolată.

— O să te distrezi grozav.

— Nu ştiu când mă întorc acasă.

— Nu contează. Nimic altceva n-are importanță. Probdbil că Rory o să te conducă. Dacă vrei, poți să-l inviți înăuntru la un pahar de bere sau altceva. Orice-ți face plăcere. O să fim în preajmă.

— Vorbeşti serios? Păi... Lucy chibzui câteva clipe. () să văd.

— Mai gândeşte-te. Acum hai, ia-ți tălpăşița!

— Pa, Carrie.

— La revedere, scumpa mea. Se îmbrățişară şi Lucy o sărută pe obraji. Distracție plăcută!

Porniră la drum în cele din urmă şi Carrie auzi zgomot de uşă trântită răsunător. Aşteptă cinci minute şi ceva, în caz că uitaseră ceva şi mărşuluiau grămadă înapoi, dar nu se întâmplă, aşa că se sculă din pat, se îmbăie, stând cufundată în apă la nesfârşit, apoi se îmbrăcă în blugi şi cu cel mai gros pulover, îşi netezi părul, îşi pulverizâ câteva picături de parfum şi se simți dintr-odată cu mult mai bine. „M-am restabilit", spuse propriei Imagini reflectate în oglindă.

Ieşi din camera ei şi coborî la parter să verifice mâncarea

lăsată să se rumenească în cuptor şi să vadă ce făcea Horace. Atât budinca, precum şi câinele păreau să fie în stare bună, deşi Horace suferea în tăcere de pe urma rănilor căpătate. Pentru a compensa vătămările, fusese hrănit regeşte, cu inimi de miel şi supă de carne, neimpunându-i-se să se aventureze mai departe de uşa din des.

Carrie se aplecă să-l mângâie pe creştet.

— Vrei să vii cu mine sus lângă foc? îl întrebă, dar Horace refuză cu o clătinare a capului în timpul picotelii, închise ochii şi continuă să moţăie la căldură, culcuşit în coşul căptuşit cu pledul ecosez de lână.

Carrie găsi o sticlă de vin pe jumătate plină, îşi tunul puţin într-un pahar şi urcă în salon. Aici, draperiile erau trase, focul ardea cu flacără vie în cămin şi o singur A lampă fusese lăsată aprinsă lângă fotoliul din faţa şemineului. Puse un butuc pe rug şi se instală comod în fotoliu, cu ziarul de dimineaţă al lui Oscar.

Afară, în stradă, câteva maşini spintecau încet aerul şuierând încoace şi încolo, dar zăpada groasă înăbuşea toate zgomotele şi neîndoios cei mai mulţi oameni su adăpostiseră la gura vetrei. Citea un articol special despre o renumită actriţă între două vârste care filmase pentru un serial de televiziune în Londra; acesta se bucii rase de o imensă popularitate, iar vedeta cu pricina cucerise admiraţia tuturor. Carrie tocmai trecuse la rubrica ultimelor realizări cinematografice de la Hollywood, când ţârâitul îngrozitor al soneriei de la uşa din faţă sfredeli liniştea casei, făcând-o să-i sară inima din loc.

În împrejurări normale, aceste zbârnâituri stridente ar fi fost urmate de lătrăturile nebuneşti scoase de Horace. Dar pesemne că nu uitase experienţa din ziua precedentă cu Rottweilerul şi acest lucru nu se întâmplă.

Carrie exclamă în gând: „La naiba!” Lăsă ziarul deoparte şi aşteptă. Poate că era cineva a cărui maşină rămăsese în pană, dorind să folosească telefonul. Sau vreun comerciant local care distribuia la domiciliu vreo notă de plată ori vreo felicitare de Crăciun. Sau câţiva copii mici strânşi într-un grup, porniţi cu toţii să cânte colinde din casă în casă: „Departe, într-o iesle, pruncul sfânt se născu”.

Dacă stătea nemişcată, poate că vor pleca.

Soneria zbârnâi din nou. Inutil, trebuia să coboare. Cuprinsă de exasperare, azvârli ziarul cât colo, ţâşni în picioare, alergă pe scări, apăsă pe comutatoare, astfel încât vestibulul se inundă de lumină. Uşa era descuiată Ol o deschise brusc, pomenindu-se cu un bărbat solitar care stătea acolo, în prag, învăluit în zăpadă şi-n frig, cu un mănunchi de raze revărsate asupră-i de felinarul de afară. Avea părul negru, tuns foarte scurt, şi purta o haină groasă, bleumarin, cu gulerul răsfrânt peste urechi. Părul şi scurta îi erau literalmente presărate cu fulgi de nea, de parcă cineva l-ar fi pudrat cu zahăr farin.

Carrie aruncă o privire peste umărul lui şi văzu autovehiculul mare de teren parcat pe drum. Prin urmare, nu ora vorba de un om în căutare de ajutor, nici de vreun comerciant, sau de vreun colindător.

— Da, vă rog? întrebă ea.

— Îmi pare rău de deranj. Dar aici e Estate House?

Glasul îi suna plăcut, domol, iar accentul, mai degrabă o intonaţie decât un accent propriu-zis, familial. Să fie oare american?

— Da.

— Reşedinţa lui Hughie MℭLellan?

Carrie încruntă din sprâncene. Nu auzise niciodată de cineva cu numele Hughie MℭLellan.

— Nu. Reşedinţa lui Oscar Blundell.

Venise rândul lui să şovăie. Şi apoi, ridică în mâna înmănuşată o cheie mare, cu o etichetă înnodată cu sfoară. Pe care scria cu majuscule negre „Estate House”. La fel de nesubtil ca indiciul unei enigme într-un film poliţist de modă veche. Dar cum oare căpătase...?

Fireşte, trebuiau să existe nişte explicaţii, darorii prea frig să stea acolo, pe treapta din faţa intrării şi că în asculte. Carrie se dădu la o parte, pentru a-l lăsa nA treacă, deschizând uşa larg.

— Cred că-i mai bine să intraţi, spuse ea.

— Sunteţi sigură? o întrebă el şovăitor.

— Bineînţeles. Ei hai, poftiţi înăuntru!

Pătrunse în casă şi Carrie închise uşa, apoi se întoaise cu

fața spre necunoscut.

Acesta arăta oarecum stânjenit.

— Îmi cer scuze. Sper că nu v-am deranjat.

— Câtuşi de puțin. N-ar strica să vă scoateți haina. O s-o agățăm aici lângă calorifer şi o să se usuce repede.

Străinul îşi vârî cheia în buzunar, îşi lepădă mănuşllo de piele, îşi descheie nasturii scurtei şi se dezbrăcă, Carrie observă că era îmbrăcat clasic, chiar protocolar, într-un costum de flanelă fină, gri-închis, cu cravată. Îi luA haina grea şi o atârnă în cuierul de lemn cu picioare curbo.

— Poate că s-ar cuveni să mă prezint. Mă numesc Sam Howard.

— Carrie Sutton. Nu-şi strânseră mâinile. Haideți să urcăm în salon. Arde focul în cămin şi e mai confortabil acolo decât aici în hol.

Carrie îi arătă drumul, mergând în frunte, iar el o urmă îndeaproape, în sus, pe trepte, străbătând palierul şi intrând în imensa cameră de şedere. De cum pătrunse, remarcă în mod invariabil ca toți nou-veniții:

— Ce încăpere uimitoare!

— E surprinzătoare, nu-i aşa? Carrie se repezi să culeagă de pe jos ziarul abandonat. Şi încântătoare în timpul zilei, fiindcă-i plină de lumină. Carrie aşează jurnalul po măsuța de lângă fotoliu. Doriți să beți ceva?

— Sunteți mult prea amabilă. Mi-ar plăcea, dar conduc maşina.

— Încotro mergeți?

— Spre Inverness.

— Inverness? Chiar acum? Pe vremea asta?

— E-n regulă. Mă descurc.

Carrie se cam îndoia, dar schiță un gest de nepăsare, reprimându-şi în minte orice interes. În definitiv, nu era treaba ei.

— Atunci, ce-ați zice să luăm loc şi să-mi spuneți cum de aveți cheia de la casa lui Oscar? grăi ea.

Expresia chipului său era plină de regrete.

— Sincer să fiu, zău că nu ştiu. Dar se apropie şi se prăbuşi în fotoliul lui Oscar, simțindu-se deodată mai relaxat şi în largul său, deloc stânjenit că ar fi tulburat tihnă casei,

apărut din zăpadă ca un oaspete nedorit şi neaşteptat. Carrie se gândi că avea o înfăţişare interesantă, nici chipeşă, dar nici lipsită de distincţie. Neepalantă, însă interesantă. Ochii, vârâţi în fundul capului, adânciţi în orbite, erau neobişnuiţi. Se rezemă de speteaza, jilţului, încrucişându-şi picioarele lungi. Dar sunt sigur că putem lămuri confuzia. Spune-mi te rog, domnul Blundell a locuit cândva în Hampshire?

— Da, adevărat.

— Şi are un unchi bătrân care trăieşte la Londra?

— Habar n-am.

— Şi un văr pe nume Hughie MℭLellan?

— Mă tem că nu întrebi persoana nimerită. Eu stau pur şi simplu aici. Ca invitată. Nu ştiu absolut nimic don pre familia lui Oscar. Ne-am întâlnit pentru prima oaiA săptămâna trecută şi eu am zăcut în pat bolnavă din gripă până acum, aşa că n-am avut prilejul să descopi» rim prea multe lucruri unul despre celălalt.

— Înţeleg.

— Iar Oscar şi cu Elfrida – un fel de verişoară de n mea şi totodată prietena lui Oscar – sunt plecaţi la o po trecere. N-or să se întoarcă decât după ora opt. AruncA o privire grăbită spre micul ceasornic aşezat în mijlocul poliţei de deasupra şemineului. Acum, e aproape şapto. Dacă vrei să-i aştepţi...

— Nu, nu pot. Trebuie să-mi văd de drum.

— Dar tot n-am priceput de ce ai cheia casei.

— Mi-a fost dată de Hughie. Are de gând să plasez» proprietatea pe piaţă. Să o scoată în vânzare. A

— În vânzare? Carrie se holba nedumerită. Îi căzuso obrazul de uimire. Păi e casa lui Oscar.

— Cred că sunt coproprietari, dacă raţionez corect.

— Coproprietari! Vrei să spui că nu-i aparţine lui Oscar?

— Doar jumătate.

— Dar Hughie MℭLellan, oricine ar fi, nu are dreptul să vândă o casă pe care nici măcar n-o deţine în întregime.

— Aşa-i, încuviinţă Sam. Şi mie mi se pare oarecum dubios.

— Şi de ce ai venit? Ca să vezi cum arată? Vrei s-o cumperi?

— Mă gândeam că aş putea.

— Pentru ce?

— Să mă instalez aici. Am primit o nouă slujbă în I luckly. Pun pe picioare vechea filatură de lână MℭTaggart. 1,11 am nevoie de o locuință. Acum, m-am stabilit aici.

— Unde-i Buckly?

— Cam la vreo douăsprezece mile distanță, spre nord, tocmai de-acolo vin. Mi-am petrecut toată după-amiaza într-o întâlnire cu muncitorii.

— N-ar fi mai bine să locuieşti chiar în Buckly?

— Toate spațiile de cazare ale filaturii au fost lichidate. Probabil că un asemenea aranjament m-ar fi avantajat, dar mi s-a spus despre casa asta, mi s-a dat cheia şi m-am gândit să mă reped cu maşina, să dau toată prin oraş şi să mă uit împrejur. La drept vorbind, credeam că această casă e goală. Dar, apoi, am zărit luminile aprinse şi m-am hotărât să sun la uşă ca să elucidez misterul.

— Păi, n-am elucidat împreună nimic.

— Nu, într-adevăr, şi nici n-o să reuşim până nu vorbesc cu domnul Blundell, dar mă tem că nu-i timpul acum. Poate în altă zi. În acest moment, trebuie să o întind la drum.

— Şi eu cred că-i important să discuți cu Oscar. E cât se poate de cinstit să afle ce s-a întâmplat, ce se întâmplă.

— Sunt realmente nevoit s-o iau din loc. Se sculă în picioare... Se ridică şi Carrie, se îndreptă spre bovindou şi trase deoparte draperia grea. Afară, domnea un decor hibernal. Ninsoarea cădea grea şi statornică, iar Land-Roverul lui, parcat, lângă marginea trotuarului, se acoperise deja cu o pătură de zăpadă. Nicio maşină nu circula pe drumul troienit, nici țipenie de om nu se aventura pe străzi. Se gândi la şoseaua către Inverness, care se deşira pe 6 distanță de mile întregi, la dealurihi povârnite de-a lungul Peninsulei Black către podul pesto brațul de mare Cromary.

Spre deosebire de Elfrida şi de Oscar, nu se simțoo îngrijorată să conducă pe zăpadă. Îşi petrecuse trei ierul în Alpii austrieci şi vitregia anotimpului n-o mai decoiv certa. Dar acest peisaj, într-un mod obscur, era diferit. Percepea o anume implacabilitate a acestei vremulrl. Ninsoarea se înverşuna să nu contenească sau să fii o spulberată într-o izbire de vânt. Se înstăpânise cu totul pentru restul serii şi-al

nopții.

Carrie se întoarse. Sam aştepta lângă cămin.

— Nu cred c-ar trebui să pleci?

— De ce?

— Vino să vezi.

I se alătură şi îşi pironiră împreună privirile pe fo* reastră la urgia iernii.

— Vremea s-a înrăutățit cu adevărat, spuse Carrie.

— Da. Fergus Sķinner, maistru la filatură, m-a sfătuit să dau un telefon la Asociația automobiliştilor şi să aflu prognoza meteorologică. Nu consideram atunci că era necesar, dar m-am înşelat.

— Aş zice că-i o idee foarte bună.

— Am telefonul celular, însă nu ştiu numărul.

— O să-l caut eu.

Carrie ieşi pe palier şi se întoarse cu cartea abona-ților telefonici din Creagan, d răsfoi consultând serviciile de urgență.

— Latră! Vrei să scrii?

Sam îşi scoase pixul, Carrie îi dictă şi el notă numărul pe marginea cărții de telefoane, apoi îşi luă mobilul din buzunar.

Carrie îl lăsă să se descurce singur, aşezându-se lângă fereastra cu draperiile trase şi cu un fundal natural ca un decor de scenă. Puse un alt butuc pe foc şi rămase nemişcată, cu ochii ațintiți în vâltoarea flăcărilor.

Sam obținu legătura telefonică aproape imediat şi se interesă de condițiile de drum pe şoseaua A9 către Inverness. Apoi întrebă: „Ce ştiți despre vremea de mâine?". Se lăsă o scurtă tăcere în timp ce asculta. „O.K. înțeleg cum stau lucrurile". Se aşternu altă pauză. „Mulțumesc. La revedere".

Privirile li se încrucişară. Carrie nu scoase o vorbă, dar ştiu că i se comunicară veşti cât se poate de proasto. De fapt, Sam îi confirmă acest lucru numaidecât.

— Ai avut perfectă dreptate. Drumurile sunt impracticabile. Niciodată nu mi-aş fi închipuit că zăpada o să blocheze circulația.

— Îmi pare rău.

— Eu... îşi vârî în buzunar telefonul celular. Socot că ne

face mai bine să mă urnesc din loc. Să nu te mai Incomodez cu prezența mea.

— Unde? I

— Poftim?

— Unde o să mergi?

— Trebuie să fie pe-aici vreo pensiune, vreun hotel... O să mă cazez acolo peste noapte.

— Nu există în Creagan niciun hotel şi nicio casă de oaspeți deschisă în perioada asta. N-o să găseşti nimic.

— Dar cu siguranță...

— Trebuie să rămâi aici. Cu noi, spuse Carrie.

— Aici? Nu pot accepta.

— De ce nu?

— Nu mă cunoşti. Sunt un străin. Nuese poate tih apar din senin şi...

— Bineînțeles că se poate. Şi oricum, n-ai alternativi Există un dormitor neocupat, ştiu prea bine. Şi un pul liber. Ar fi ridicol să rămână gol.

— Dar...

Carrie surâse. Acum că lucrurile se aranjaseră şi iki îşi impusese punctul de vedere, se delecta mai degrabĂ cu tulburarea lui de moment.

— Cum se obişnuieşte să se spună, la nevoie, orice ieşire din impas e acceptabilă.

— Însă domnul Blundell...

— Îi va face mare plăcere să găzduiască alt oaspeții. Şi extrem de interesat să asculte ce ai de spus, l-ai Elfrida o să fie în al nouălea cer de bucurie. Nimic n-o încântă mai mult pe lumea decât aparițiile neaşteptate şi petrecerile improvizate. Nu-i nevoie nici măcar să te necăjeşti în legătura cu cina. Avem o budincă în cuptor şi suficientă apă caldă pentru baie. Tot confortul modern. Ce şi-ar mai putea dori oare un om?

Sam clătină din cap, învins de insistența ei.

— Nimic, presupun.

— Periuță de dinți?

— E în maşină, împreună cu aparatul electric de ras (– Şi oricum, probabil că nu porți pijama. Aşa că toate problemele s-au rezolvat.

— După câte s-ar părea. Sam chibzui câteva clipe. I) iir, dacă n-ai nimic împotrivă, aş vrea să mai dau un hilofon.

— Te rog! (Trebuia de bună seamă să sune acasă, oriunde va fi locuind; să-i explice soției ce se întâmpinse.) Nu-i nevoie să se alarmeze nimeni.

Sam îşi scoase din nou telefonul mobil din buzunar şi npăsă cu putere pe micile butoane. Carrie se întrebă ducă nu s-ar cădea să găsească o scuză şi să părătioască încăperea, nedorind să surprindă o conversație confidențială şi personală; cuvinte pline de iubire, mennje de dragoste pentru copii. Dar înainte să se retragă cu discreție, Sam căpătase legătura şi vorbea deja cu locepționera unui hotel din Inverness. „Vreau să vă nnunț că nu mă întorc în seara asta. Sunt blocat aici în Creagan, într-o furtună de zăpadă. Totul e în ordine. Sunt la nişte prieteni. Poate o să mă înapoiez mâine. Păstrați-mi camera. Mulțumesc. La revedere".

Convorbirea se isprăvise.

— Asta-i tot? întrebă Carrie.

— Absolut tot.

— Nici un alt apel telefonic?

Îşi strecură aparatul celular în buzunarul jachetei şi dădu din cap a negație.

— Daz de unde!

— În ordine. Păi, în cazul ăsta, ce-ai zice să bei ceva?

— Ar fi nemaipomenit.

— Cobor în bucătărie şi-ți aduc ceva. Nu ținem o tavă cu sticle aici sus pentru că nu există o servantă pe rotile.

Pivnița de vinuri a lui Oscar se reduce la un raft din plA (I de ardezie în oficiul de lângă bucătărie.

— Dă-mi voie să te ajut.

— Nu, stai aici şi simte-te ca la tine acasă. Ce proloii să bei? Avem de toate.

— Un whisky scoțian?

— Cu sifon, apă gazoasă sau gheață?

— Cu cuburi de gheață.

— Bine. Aşteaptă o clipă.

Carrie alergă pe trepte până la parter, se repezi în încăperea auxiliară pentru spălatul vaselor, găsi o tăvii pe care aşează sticla de whisky, două pahare, tăvița cil cuburi de

gheață şi sticla de vin. Cără tava încărcată la etaj, balansând-o uşor în vârful braţelor, şi-şi descopod cu surprindere vizitatorul nu lângă şemineu unde! lăsase, ci în celălalt capăt al salonului, privind cu atenţo micul tablou al Elfridei. Pentru a vedea mai bine, îşi pilsese o pereche de ochelari cu ramă de baga, care I dădeau o înfăţişare destul de savantă.

Când Carrie reapăru, îşi scoase repede ochelarii.

— Ce tablou fermecător!

— Da, îi aparţine Elfridei. L-a adus cu sine din Hamp shire. Îl are de mulţi ani. E pictat de Sir David Wilklo, Elfrida zice că-i poliţa ei de asigurare pentru zile negru când o să rămână fără bani, dar o să-l vândă ca să nu cerşească mila creştinilor prin pieţe şi pe la biserici, După cum vezi, e singurul tablou din cameră, aşa că arată oarecum stingher.

— E fără doar şi poate o comoară. Hai, dă-mi voie să te ajut, îi luă tava şi o ţinu până când Carrie făcu loc pu ninsă lui Oscar, mutând deoparte câteva dosare şi hârtii.

— Te las să-ţi prepari singur băutura.

— Şi cum rămâne cu tine?

— Eu beau vin.

— Pot să-ţi reumplu paharul?

— Sigur, dacă vrei.

Carrie se aşează din nou pe fotoliul de lângă cămin şi-i urmări cu plăcere mişcările mâinilor lui îndemânatice. Intrigată, într-un mod obiectiv, fiindcă apariţia lui neaş-Inptată la Estate House, temeiul pentru care se găsea nici şi motivul rămânerii în continuare din pricina vremii urâte, i se păreau toate un soi de născocire meşteşugită. Precum, să zicem, intriga unei piese de teatru. Începutul unui film care s-ar putea dovedi a fi tulburător.

Sam străbătu încăperea cu cele două pahare în mână, îi întinse vinul, apoi se instală în fotoliu.

— Multă sănătate!

— Şi ţie.

— Parcă ziceai că tocmai ai avut gripă, nu?

— N-a fost foarte grav. M-am vindecat dormind pe răturate.

— Şi nu locuieşti aici?

— Ți-am spus doar, sunt musafir. Trăiesc în Londra. Am o nepoată. A venit cu mine, ne petrecem aici Crăciunul şi Anul Nou.

— A plecat şi ea la petrecere?

— Da, după care merge la un fel de reuniune cu dansuri scoțiene, împreună cu alți tineri din oraş. Dumnezeu ştie când o să ajungă acasă. Cunoşti bine acest colț de lume?

— Nu, absolut deloc. M-am născut în Yorkshire. Apul m-am stabilit o vreme în Londra şi pe urmă am stat şahii ani la New York.

Carrie schiță un surâs fin pentru că avusese dreptnin în legătură cu accentul lui oarecum străin.

— De aici preferința pentru whisky cu gheață.

— Exact.

— Cu ce te ocupi?

— Sunt în esență curtier, comisionar în industria lânii, Lucrez pentru Sturrock & Swinfield.

Carrie rămase de-a dreptul impresionată.

— Dumnezeule!

— Compania a cumpărat acțiunile filaturii de lână n tatălui meu din Yorkshire cu câțiva ani în urmă şi de atunci sunt angajatul lor.

— Şi cu serviciul la New York?

— Da, au o filială acolo.

— Mutarea cu slujba tocmai aici în nordul țării o să însemne şi un fel de schimbare culturală, nu-i aşa?

— Ai dreptate, încuviință Sam.

— Cum ziceai că se numeşte fabrica?

— M℃Taggart din Buckly.

— O să devină un concern?

— Nu, îi răspunse el direct, apoi îi vorbi pe scurt despre acest subiect. Îi explică şirul evenimentelor care aduseseră filatura în stare de faliment. În pofida eforturilor eroico făcute de muncitori, o calamitate naturală, sub forma unor inundații dezastruoase, dăduse lovitura de grație afacerii.

— Şi s-a contat pe tine să preiei responsabilitatea relansării fabricii?

— Nu de unul singur în întregime.

— Vrei să spui că te sprijină Sturrock & Swinfield?

— Întocmai. Cu capital şi expertiză. Îmi asigură arhilocți şi proiectanți prestigioşi.

— Şi ce o să produceți după intrarea în funcțiune a Illaturii?

— De toate. Ne lărgim gama de mărfuri. Dar şi stofe de lână englezeşti şi tartane tradiționale, însă ne propunem să ne extindem pe piețe noi de desfacere. Comerț cu articole de lux. Confecții din lână la modă.

— Când va începe producția?

— Filatura trebuie mai întâi să fie amenajată şi reconstruită pe dinăuntru. Aşa că, poate peste nouă luni. Un an.

— De ce nu o demolați pur şi simplu cu buldozerul şi s-o clădiți din nou?

— Pentru că-i o clădire veche, deosebit de frumoasă. Din piatră masivă, cu frontoane sculptate şi cu ferestre boltite. Datează de peste o sută şi cincizeci de ani şi se armonizează cu arhitectura micului oraş. Ar fi un act de vandalism s-o distrugem.

— Şi eşti nevoit să-ți găseşti o locuință?

— Da. Sam zâmbi. Dar nu pot să lămuresc problema asta până când nu stau de vorbă cu gazda ta.

— Ți-a pomenit Hughie MℭLellan, oricine ar fi, de vreun preț?

— Da.

— Mi-e permis să aflu cât?

— O sută şi cincizeci de mii de lire împărțite pe din două între cei doi veri, cei doi proprietari.

— Prin urmare, dacă Oscar i-ar da lui Hughie suinii de şaptezeci şi cinci de mii de lire, i-ar putea răscumpăra partea.

— Aşa cred.

— Nu-s prea mulți bani, nu-i aşa?

— Nu, după standardele de azi.

— Dar se poate întâmpla ca Oscar să nu dispună du atâția bani peşin. De fapt, sunt aproape convinsă că nu-l are. Şi e atât de nematerialist, încât n-ar şti cum să obțină o asemenea sumă. Oricum, conchise Carrie ridicând din umeri, toate astea nu mă privesc câtuşi de puțin, deşi consider că ar

fi un gest frumos să i se îngh duie lui Oscar să locuiască aici.

— Îți promit că n-o să-l azvârl pe stradă.

— Nici n-ai putea. E totuşi casa lui.

— Doar pe jumătate.

— Drepturile locatarului stabil căruia legea îi permito să rămână în locuință şi după vinderea acesteia. Garanții pentru zidiri din cărămidă cu mortar.

Pe neaşteptate, dezamorsând un mic conflict, Sam bufni în râs.

— Ai atâta dreptate în privința asta. Mi-am cumpănii primul apartament conform dreptului inalienabil asuprii proprietății când m-am mutat cu serviciul în Londra. Asta s-a întâmplat cu mulți ani în urmă. Am încercat atunci o senzație extrem de plăcută.

— Unde era situat?

— În Eel Park Common.

— Ce amuzant!

— De ce?

— Am şi eu o căsuță pe Ranfurly Road. E la o distanță de aproape jumătate de milă de apartamentul tău.

— Acolo locuieşti?

— O să reintru în posesia ei în februarie, după ce neap de chiriaşi. Sam părea întrucâtva derutat, iar Carrie îl compătimi pentru că, probabil, nu se dovedise îi îi suficient de explicită. Problema era că nu se simțea cu adevărat dispusă să-i vorbească despre sine însăşi. Vezi, am stat în Austria timp de trei ani, în Oberbeuren, iun lucrat pentru o agenție de turism numită „Overseas". De aceea mi-am închiriat micul apartament. Dar acum m-am întors şi m-am stabilit din nou în Londra. Sunt încă angajată la aceeaşi companie de voiaj însă mi s-a oferit o slujbă la sediul central de pe Bruton Street.

— Şi o s-o accepți?

— Da. De ce nu?

— O să duci dorul munților din Austria.

— De bună seamă, îngână Carrie. Pentru câteva clipe, niciunul dintre ei nu mai scoase o vorbă, tăcerea fiind încărcată de cuvinte nerostite. Apoi, Carrie se foi în fotoliu şi-i aruncă o privire fugară.

— Paharul ți-e gol. Nu mai vrei un whisky?

Elfrida

Oscar şi Elfrida, braț la braț, îşi croiau drum prin zăpadă cu extraordinară prudență, înotând prin troianul de omăt spre casă. Se făcuse aproape ora opt seara, să i întunecase beznă, ninsoarea cădea deasă şi neîntreruptă, dar felinarele de stradă le luminau calea cu mănunchiuri de raze, aşa că nu aveau nevoie de lanterna pe care Oscar, cu simțul prevederii, şi-o îndesase în buzunarul hainei. Pe când înaintau anevoie de-a lungul potecii povârnite pe coama dealului, micul orăşel li se aşternea la picioare şi putură desluşi, dincolo de crengile desfrunzite ale copacilor, cadranul rotund şi luminai al ornicului din turla bisericii. Totul de jur-împrejur arăta atât de transformat, ca prin farmec, parcă printr-o simplă atingere cu o baghetă magică, încât Elfrida se simți obligată să se oprească în loc şi să contemple priveliştea.

— Oscar, cât de mult mi-aş dori să pot picta, spuse ea, Şi cum îl ținea strâns de braț, Oscar trebui să stea locului.

— Crezi că-i momentul potrivit să stărui pe larg asupra ocaziilor ratate? întrebă Oscar.

— De ce nu?

— Fiindcă mi se preling fulgi de zăpadă pe ceafă.

— Dar n-ar fi cu adevărat minunat să fiu în stare să imortalizez un asemenea peisaj? Să-l surprind pe pânză nontru totdeauna? Zăpada căzând în bătaia razelor împrăştiate de felinare şi de ferestrele scânteietoare. Şi ornicul, ca o lună plină. Unicul lucru pe care n-aş reuşi trăl transpun în pictură ar fi mirosul de fum de turbă.

— Sunt de acord, ar fi o împlinire plină de satisfacții. Dar, te rog, hai să mergem acasă.

Cărarea se înclina destul de abrupt pe lângă zidul de piatră care împrejmuia grădina lui Oscar. Se găsea însă acolo, montată în piatră, o balustradă şi coborâră ținându-se bine cu mâinile de bară, precum pasagerii care părăsesc un avion „mărşăluind în coloană pe pasarela de debarcare. Ajunşi la capăt, văzură portița din dos şi lampa strălucind de

lumină, agățată deasupra uşii din spate.

Sosiseră acasă teferi şi nevătămați.

În oficiul de lângă bucătărie, imitând-o pe doamna Snead, îşi lepădară hainele jilave, căciulile ude leoarcă, îşi traseră ghetele acoperite de zăpadă şi îşi atârnară veşmintele la uscat. Elfrida pomeni ceva de cină, dar Oscar îşi exprimă dorința să mai zăbovească puțin. Se simțea sătul de sandvişuri cu file de somon afumat şi de plăcintă cu carne. De asemenea, se abținuse din prudență de la băuturi alcoolice de grija drumului pe jos spre casă şi voia acum să bea un whisky mare înainte să se aşeze la masa de seară.

Elfrida ieşi din oficiu şi, în bucătărie, îşi întâmpină câinele cu cuvinte drăgăstoase, deschise uşița cuptorului să se uite cu atenție la budinca gustoasă şi-l auzi pe Oscar exclamând: „Mi-a dispărut sticla de whisky!”

— Eşti sigur?

Oscar i se alătură pe când închidea cuptorul, afectând un aer contrariat.

— S-a volatilizat pur şi simplu.

— Poate Carrie a avut chef să bea un strop.

— Credeam că trebuie să stea încă în pat.

— Poți să zaci întinsă în pat şi să ți se facă chef de o duşcă. Nu mai ai şi altă sticlă?

— Ba da, însă aia era destupată.

— Haide să cercetăm!

Părăsiră bucătăria şi urcară treptele. Elfrida zăbovi pe palier. De dincolo de uşa închisă a salonului, răzbăteau murmure de glasuri. Le auzi şi Oscar. Se priviră unul pe celălalt cu perplexitate.

— Ştiu acum unde e sticla mea de whisky, spuse Oscar.

— Sst! Elfrida merse tiptil, în vârful picioarelor, până la dormitorul lui Carrie, la uşa uşor crăpată, iscodi cu privirea prin crăpătură, apoi se reîntoarse lângă Oscar.

— Nu-i acolo, şopti ea cu afectare. Patul e gol.

Intrând în joc, Oscar îşi coborî tonul vocii.

— Şi are un musafir.

— Cine poate fi?

— Mister de nepătruns. De ce nu intrăm să descoperim?

Ceea ce şi făcură.

Deschizând binişor uşa salonului, dădură peste o scenă tihnită, armonioasă, de plăcută sociabilitate: încăperea încântătoare, cu draperiile lăsate şi iluminată difuz, focul arzând cu flacără în cămin şi cele două fotolii confortabile trase aproape de dogoarea vetrei, iar adânciți în ele, arătând de parcă s-ar fi cunoscut de când lumea, Carrie şi un bărbat necunoscut. Elfridei îi scăpărară numaidecât prin minte un şir de posibilități: o veche cunoştință de-a lui Carrie, pornită pesemne în căutarea oi, vreun admirator de multă vreme, stăruind cu fidelitate...

Carrie întoarse capul, îi văzu şi se ridică brusc în picioare.

— Elfrida, v-ați înapoiat. Nu v-am auzit. Ați petrecut bine?

— Da, splendid. Dar nu trebuia să te scoli din pat.

— M-am plictisit la culme.

Între timp, necunoscutul se săltase din fotoliu, stând în fața şemineului şi aşteptând să fie prezentat. Prima Impresie pe care i-o lăsă Elfridei acest străin era una de formalitate riguroasă: înveşmântat în costum cenuşiuânchis, cu croiala elegantă, cu cravata impecabil înnodată la gât şi cu părul tuns foarte scurt. Era înalt şi cu picioare lungi, cu chipul bronzat care-i scotea în evidență ochii căprui-deschis. În pofida vârstei de şaizeci şi doi de ani, o străbătu un fior de atracție fizică, fără a-i diminua câtuşi de puțin afecțiunea profundă pentru Oscar. Emoția vie trezită de bărbatul necunoscut se reducea doar la un soi de recunoaştere, o amintire înflăcărată păstrată din tinerețea de odinioară, înscrisă în suflet.

— Elfrida, dă-mi voie să-ți fac cunoştință cu Sam Howard. Elfrida Phipps. Şi gazda mea, Oscar Blundell.

— Încântat de cunoştință!

— Am onoarea! îşi strânseră cu toții mâinile.

— Îmi pare nespus de rău pentru prezența mea Inn portună, spuse Sam.

— De ce-i inoportună?

— Pentru că am intrat nepoftit, fără să fi fost invllul, în casa dumneavoastră.

În acest moment, Oscar îşi zări sticla de whisky.

— Iat-o! Mă întrebam cum de s-a evaporat.

Carrie izbucni în râs.

— Doar nu credeai că trag la măsea pe ascuns? îmi pare rău. Am adus-o sus să-l servesc pe Sam. Vrei să-ți torn într-un pahar?

— Foarte mult! Am petrecut dinadins o seară în abstl nență totală ca să-mi păstrez forma şi să mă țin tare pn picioare când o conduc pe Elfrida prin nămeții de zăpadă.

— În cazul ăsta, îți pun imediat un whisky dublu, spuse Carrie. Dar trebuie să cobor mai întâi în bucătării» şi să mai aduc nişte pahare. Tu ce preferi, Elfrida? Eu beau vin...

— Atunci îți țin companie. Elfrida se simți deodatfi istovită. Se aşează cu oarecare uşurare în mijlocul cana* pelei, întinzându-şi picioarele drept în față. Am stat în poziție verticală două ore, ronțăind sandvişuri şi plăcinlA cu carne.

— A mai venit cineva acolo?

— Oh, da, o petrecere în toată regula. Încă trei cupluri, cu toții guralivi, prietenoşi şi neconvenționali.

— Cum a rămas cu Lucy?

— A dispărut cu copiii Kennedy în altă cameră şi n-a mai ieşit niciunul de acolo. Bag seamă că au şters-o cu loii în grabă la chermeza cu dansuri scoțiene, până oʌnd am pornit noi spre casă. Întocmai cum aranjaseră.

— Asta-i bine. Dau fuga să aduc paharele şi o sticlă (lo vin. Şi sifon pentru Oscar.

Îi părăsi repede şi Elfrida o auzi alergând pe scară. De-acum, Oscar se prăbuşise în fotoliul său şi rămaseră tilnguri cu bărbatul necunoscut. Oscar, Elfrida ştia prea bine, nu avea nici cea mai mică idee cum să înfiripeze o conversație, aşa că îi sări în ajutor. Surâse în cel mai prietenos mod cu putință şi prinse a grăi:

— Acum, spune-ne exact cine eşti şi de ce ai venit nici. Trebuie să fii un vechi prieten de-al lui Carrie.

— În realitate, nu sunt.

Întinse mâna după un scaun, îl trase aproape şi se neză lângă Elfrida, aplecându-se în față când îi vorbea şi împreunându-şi mâinile pe genunchi.

— N-am întâlnit-o niciodată până în seara asta.

— Doamne Sfinte! exclamă slab Elfrida.

Începu să le explice şi ei îl ascultau cu luare-aminte. Se numea Sam Howard. Lucra pentru Sturrock & Swinfield,

concernul din industria textilă care preluase defuncta filatură de lână din Buckly. MȻ Taggart. Se mulase aici fiindcă îşi luase în primire postul de director general.

Elfrida, nefiind după aceasta cu nimic mai informată, nu sesiza faptele, dar Oscar prinse din zbor sensul lucrurilor.

— Peter Kennedy mi-a spus de preluarea fabricii MȻTaggart, dar nu mi-am închipuit că situaţia s-a pus deja în mişcare.

— Nu chiar, dar suntem pe cale să trecem la acţiuno.

— Asta-i o veste nemaipomenită;

— Aşa sper.

— Când o să reintre în funcţiune?

— Trebuie mai întâi să refacem interiorul devastat.

— Ce s-a întâmplat? îl întrerupse Elfrida;

— A fost o lungă serie de nenorociri şi apoi inundaţiile au distrus totul, îi răspunse Oscar. Se întoarse spre Sam. Eşti în branşa asta de mult timp?

— De când mă ştiu. Tatăl meu a deţinut o mică filatură de lână în Yorkshire.

— Ia te uită, cerule! Unde aveţi sediul? în Londra?

— Da, însă eu am lucrat în ultimii şase ani la filiala noastră din New York. Apoi, în noiembrie, m-au chemat înapoi la Londra să preiau coordonarea acestui proiect.

— Asta înseamnă că o să te stabileşti aici?

Reapăru şi Carrie cu o a doua tavă încărcată cu sticle şi pahare. Sam sări în picioare s-o elibereze de povară şi-şi petrecură câteva clipe să rânduiască lucrurile puse de-a valma pe masa lui Oscar, mutând tăviţa cu cuburi de gheaţă şi aranjând paharele. Sticlei de vin, încă brumată de la frigider, Sam îi scoase dopul de plută cu tirbuşonul; îi turnă Elfridei şi-i aduse paharul.

— Cum rămâne cu dumneavoastră, domnule?

— Oh... Oscar arăta pe deplin mulţumit. Era plăcut să te încălzeşti la gura focului şi un alt bărbat mai tânăr să îndeplinească îndatoririle de gazdă. Whisky cu sifon. Fără gheaţă.

Sam îi prepară băutura.

— Aşa e bine?

— Perfect!

Apoi, umplu cu vârf paharul lui Carrie.

— Şi tu? îl întrebă Elfrida, dar Sam îi spuse că era în ordine, nu-şi terminase de băut cel de-al doilea whisky, îl recuperă de pe măsuța din fața şemineului şi se reinstate pe scaun.

— Cât de departe ai ajuns? se interesă Carrie.

— Poftim?

— Cu explicațiile.

— Am auzit totul despre filatura de lână, îi spuse Elfrida. Cu siguranță că nu mai urmează nimic captivant.

— O să rămâi suprinsă, Elfrida. Carrie se ghemui ca o pisică în fotoliu.

Elfrida aşteptă.

— Atunci, luați-mă prin surprindere.

Sam îşi reînno dă vorbele.

— E o problemă personală şi foarte complicată. Chiar înainte de a sosi aici, după ce m-am întors de la New York, am stat în Londra cu nişte vechi prieteni – Janey şi Neil Philip. Au o casă în Wandsworth. Într-o seară, o cunoştință a părinților lui Janey a venit la cină. Se numeşte Hughie MℭLellan.

Zăbovi câteva clipe asupra cuvintelor, probabil în mod deliberat, lăsând suficient răgaz pentru ca această bombă să-şi croiască drum. Pauza i se păru Elfridei că durează la infinit. Apoi, într-un târziu, Oscar interveni.

— Hughie! Doar nu vorbeşti despre vărul meu, Hughie?

— Ba da, aşa cred.

— Dar Hughie e în Barbados.

— Nu, s-a înapoiat în Londra să-şi viziteze nişte prieteni şi să se ocupe de diverse afaceri, presupun. Pleca pe urmă să-şi petreacă sărbătorile Crăciunului şi Anul Nou cu o femeie pe nume Maudie. Peabody în sudul Franței.

— Ce coincidență extraordinară!

— Am discutat puțin şi apoi a aflat – bănuiesc că de la Janey – de transferul meu aici în Buckly pentru a prelua conducerea fabriciiMℭ Taggart. Şi m-a întrebat unde o să locuiesc, l-am răspuns că nu dispun de nicio locuință, dar că o să găsesc ceva de închiriat. Atunci, a scos la iveală din buzunar cheia casei. Mi-a spus că posedă această casă în

comun cu vărul lui şi că intenţionează s-o vândă.

— Ei drăcie, fir-aş la naibii! exclamă Oscar şi Elfrida hotărî în sinea ei că limbajul vulgar, în împrejurările date, se dovedea a fi realmente prea blând. Ce pungaş afurisit e, un avocăţel necinstit de mâna a doua. Aşa a fost de când îl ştiu. De ce naiba n-a luat mai întâi legătura cu mine?

— Ce-i al lui e al lui, a încercat să vă telefoneze. Locuiaţi în Hampshire, aşa am înţeles. V-a sunat cu adevărat, dar n-a răspuns nimeni.

— Tatăl lui, Hector, ştie unde sunt şi că m-am întors aici în Creagan. De ce nu i-a spus?

— Cred că nu s-au văzut şi nu intenţiona să treacă pe la el decât când revenea din Franţa, înainte de plecarea spre Barbados.

— Ei bine, ce întâmplare neaşteptată! Afectat moral de perfidia propriului văr, Oscar trase o duşcă de whisky şi meditä la monstruozitatea situaţiei. De ce s-o fi hotărât aşa deodată să vândă casa? Am scos-o de bine de rău împreună la capăt atâţia ani la rând, împărţind frăţeşte chiria modestă, şi nu mi-am închipuit niciodată că vrea s-o pună în vânzare. Şi fără măcar să discute cu mine.

— Bănuiesc că are nevoie de bani lichizi.

— Nici nu mă surprinde. Pensia alimentară pentru trei foste neveste trebuie să-l coste o avere frumuşică. Dar, la urma urmelor, şi-a prăpădit totdeauna toţi banii cât ai zice peşte. Lui Oscar îi zbură gândul la altceva. Aţi ajuns la această învoială prin intermediul unui mijlocitor?

— Nu. Hughie intenţiona să meargă a doua zi după ce ne-am cunoscut la agenţia imobiliară Hurst & Fieldmore, dar s-a decis în ultimă instanţă că o vânzare confidenţială ar fi mai avantajoasă pentru toate părţile implicate.

— Ştiai că deţin şi eu dreptul de proprietate?

— Da, mi-a spus.

— Şi ce i-ai zis?

— Că nu putem în niciun chip să convenim nimic până când dumneavoastră, vărul lui, nu sunteţi consultat.

— Păi atunci, ce cauţi aici?

— Aveam cheia de la el. Şi m-a sfătuit, de vreme ce tot mă mutam aici în nord, să arunc o privire asupra casei. Mi-a zis

că stătea goală, că un cuplu de bătrâni locuiseră aici cu chirie, dar că soțul murise şi soția se stabilise în altă parte. Într-un cuvânt, a scos pur şi simplu cheia din buzunar şi mi-a înmânat-o.

— N-ai fost oarecum credul?

— Din cale-afară. Dar, în împrejurările date, am socotit că m-aş putea baza pe vorbele lui.

— Şi o vânzare directă v-ar scuti de onorariile intermediarilor?

— Exact.

— Ți-a pomenit o sumă?

Tot timpul cât despicaseră firul în patru, Sam nu se foise pe scaunul cu spătar vertical şi destul de incomod. Stăpânirea sa de sine era remarcabilă şi, de-a curmezişul spațiului care-i despărțea, rămase cu ochii pironiți la Oscar, cu privirea concentrată. Acum, odată ajunşi la miezul problemei, nici măcar nu clipi, netrădând nici urmă de stânjeneală.

— O sută şi cincizeci de mii de lire, spuse el.

— Ai fi dispus să plăteşti atât?

— N-am apucat încă să văd toată casa.

— Dar dacă te-ai hotărî s-o cumperi?

— Fireşte.

— Împărțit. Pe din două, asta înseamnă şaptezeci şi cinci de mii de căciulă?

— Absolut corect.

— Presupunând că aş cere mai mult?

— E negociabil. Eu v-am reprodus doar cuvintele vărului dumneavoastră.

— Înțeleg! Oscar îşi isprăvise de sorbit băutura şi, fără să scoată o vorbă, Sam Howard se ridică în picioare, luă paharul gol, i-l reumplu şi i-l aduse.

— Acum că ştiți cum s-au petrecut lucrurile, trebuie realmente să mă scuz de mii de ori. Vă restitui cheia lui Hughie şi dăm uitării întreaga poveste. Se cuvenea doar să vă spun tărăşenia ca să mă înțelegeți.

— Desigur. Oscar îşi privea contemplativ whisky-ul proaspăt turnat în pahar. Mulțumesc, zise el şi îl aşează pe măsuța de alături.

Elfrida, care izbutise cu oarecare greutate să nu se amestece în conversație, consideră acum că sosise timpul să intervină.

— Ne-ai arătat totul cât se poate de clar, domnule Howard.

— Spuneți-mi Sam.

— În regulă. Ne-ai explicat extrem de clar, Sam, dar eu încă n-am priceput cum ai ajuns aici.

— Am mers cu maşina pe ruta către nord şi am sosit cu vreo două zile în urmă.

— E prima vizită la filatura de lână? întrebă Oscar.

— Da.

— Ziceai că ai fost chemat din New York în noiembrie. Şi acum se apropie Crăciunul. Mi se pare că Sturrock & Swinfield a cam tărăgănat lucrurile.

Sam rânji larg, recunoscând implicit această observație întemeiată.

— Cred că da. Însă eu şi cu preşedintele concernului ne-am deplasat în Elveția să evaluăm noile utilaje pe care o să le achiziționăm. Am stat acolo o săptămână încheiată.

— Locuieşti în Buckly? se interesă Elfrida.

— Nu, m-am cazat într-un hotel din Inverness. Azi după-amiază am avut prima întâlnire cu muncitorii. Am clarificat o groază de probleme. După ce întrunirea s-a sfârşit, am băut o bere cu Fergus Skinner, reprezentantul local care a organizat totul, şi pornisem înapoi către Inverness, când mi-a trecut prin minte ca o strălucire să mă abat din drum spre Creagan, să trec pe aici şi să inspectez locul, vorba aceea. Un trecător mi-a spus că aici e Estate House şi am văzut limpede că-i ocupată de locatari, fapt care mi-a stârnit curiozitatea. Am coborât din maşină şi am sunat la uşă. Nu m-am priceput niciodată să dezleg mistere.

— Înțeleg. Elfrida hotărî în sinea ei că şirul de întâmplări erau ca un joc palpitant. Îşi putea imagina totul: străinul chipeş ivit pe neaşteptate, țârâitul soneriei şi... Carrie. Coborând în grabă scara să deschidă uşa şi lăsându-l să intre.

Se uită la Carrie, ghemuită în celălalt fotoliu. Nu suflase niciun cuvințel. Câteodată îi era imposibil să ghicească îndată ce gândea.

— Carrie, sper că l-ai invitat pe Sam să rămână la cină, spuse Elfrida.

Carrie începu să râdă. Întoarse capul şi schimbă o privire furişă cu Sam, aproape conspirativă, cel puțin aşa o etichetă Elfrida. De parcă ar fi împărțit deja un secret amuzant. Şi apoi Sam îi zâmbi cu gura până la urechi şi fața i se lumină, arătând dintr-odată mai tânăr, mai puțin grav şi sobru.

— Mai urmează alte mărturisiri, spuse el.

„Ce Dumnezeu urziseră în minte?"

— Sau alte încurcături, remarcă Elfrida pe un ton destul de caustic, iar Carrie se înduioşă de starea ei.

— Elfrida, Sam rămâne peste noapte la noi. Eu l-am invitat şi, de fapt, n-are încotro. Toate drumurile către Inverness sunt blocate de zăpadă. Am sunat la Asociația Automobiliştilor şi aşa ni s-a zis. După cum ştiți, nu există niciun hotel deschis sau vreo pensiune. Îmi pare rău. Te deranjează foarte mult?

— Nici pomeneală, îmi face o deosebită plăcere, rosti Elfrida, neputând să-şi ascundă bucuria din glas.

Se făcuse aproape miezul nopții. Elfrida se lungise în pat şi, alături, Oscar îşi citea cartea. „Dragoste în vremi de restrişte". Veioza de pe noptiera lui era singura iluminație şi restul dormitorului se cufundase în umbră. Draperiile groase, date foarte puțin deoparte, doar cât o crăpătură îngustă, permiteau să pătrundă pe fereastra uşor întredeschisă o dâră de lumină şi o pală de aer rece. Din fericire, Oscar şi cu Elfrida căzuseră de acord în privința unor astfel de mărunțişuri şi niciunul nu putea să doarmă într-o beznă sufocantă.

Dunga albă de lumină strecurată înăuntru cădea pe tăblia de alamă de la capătul patului, făcând-o să strălucească precum aurul. Imensul dulap de mahon, lustruit în fiecare săptămână de doamna Snead, se profila estompat, proptit de perete, iar pe măsuța de toaletă, de modă veche, se înşiruiau fotografiile Elfridei în rame de argint, oglinda cu plăsele de fildeş şi sticla de parfum. Era odaia ei. Camera lor. Casa lui Oscar.

I se perindau în minte numeroasele evenimente neprevăzute petrecute în acea seară. Ea, Oscar, Sam şi

Carrie se aşezaseră în cele din urmă la masa din bucătărie, pe la ora nouă, ca să cineze, timp în care budinca din orez, ouă, ceapă şi peşte se uscase în cuptor, dar nimeni nu păru să se sinchisească şi nici să se plângă. Ca garnitură, mâncaseră mazăre sote (congelată în vechiul frigider), apoi, la desert, piersici cu frişcă şi Oscar destupase o sticlă de vin alb iar, când aceasta se isprăvi, mai desfundă una. Îşi sorbeau cafeaua când Lucy şi Rory Kennedy se reîntoarseră de la serata dansantă, amândoi îmbujorați de zbânțuială în ritm vioi sau, pesemne, de plimbarea pe jos de la şcoală prin nămeți şi aer rece.

Lucy rămase puțin surprinsă să vadă o altă persoană aşezată la masă, dar făcu cunoştință cu Sam şi i se explicară împrejurările prezenței lui acolo. Se arătă uimită.

— Vrei să spui că te-ai înzăpezit aici? întrebă ea cu neîncredere.

— Aşa s-ar părea, spuse Sam.

— E extrem de palpitant. Ca-ntr-un roman polițist de Agatha Christie. Până mâine dimineață, ne trezim po neaşteptate că unul dintre noi a fost ucis în mod misterios.

— Nu de mine.

— Atunci, de Oscar. Oscar, tu trebuie să joci rolul răufăcătorului. Te furişezi noaptea prin casă cu un cuțit sau cu o funie să-ți strangulezi victima. Şi, în zorii zilei, nimeni n-o să te bănuiască, o să vină poliția şi un detectiv grozav de deştept o să investigheze crima.

— De ce trebuie să fiu eu personajul negativ? protestă Oscar.

— Pentru că tu pari cel mai drăguț dintre noi toți şi vinovatul e totdeauna persoana de la care nu te aştepți să facă aşa ceva. Prin urmare, tu trebuie să fii.

Oscar o întrebă apoi despre petrecerea cu dansuri scoțiene ținută în sala de festivități a şcolii şi Lucy le povesti că se distrase de minune, că învățase toate mişcările săltărețe, cu excepția unui dans îngrozitor de greu, numit „Ducele şi Ducesa de Edinburgh", pentru care trebuia să mai exerseze. Îi acompaniase o formație de muzică şi băuseră limonadă când li se făcuse sete sau când se încălziseră peste măsură.

Carrie se amuza.

— Rory e cel care a plănuit toate astea?

— Nu, directorul şcolii împreună cu unul sau doi elevi din ultimul an de liceu. Am petrecut nemaipomenit. A venit toată lumea. Până şi copiii mai mici.

Oscar îi oferi lui Rory o bere, dar acesta refuză, preferând o ciocolată fierbinte. Lucy optă pentru aceeaşi băutură şi se grăbi bucuroasă s-o prepare pentru amândoi. Li se făcu loc la masă, îşi traseră scaunele şi se alăturară micului grup, sorbind ciocolată caldă şi ronţăind biscuiţi din cutia Elfridei.

Într-un târziu, Rory le spuse că venise timpul să plece acasă. Se sculă în picioare şi Sam îl întrebă:

— Cum mai e vremea?

— Ei, ninsoarea s-a oprit, dar cam atât se poate spune deocamdată. O să-i zic tatălui meu că v-am cunoscut şi despre MℭTaggart şi despre pornirea afacerii. Va fi încântat.

— Temperează-i încântarea. O să mai dureze ceva timp până când or să reintre toate pe făgaşul normal.

— Păi, în tot cazul, trebuie să începem de undeva, rosti Rory în mod filosofic. Lucy, o să-ncerc să-ţi aduc televizorul mâine după-amiază. Totul depinde de ce o să se întâmple pe terenul de golf. Nu prea multe, presupun. S-ar putea să se dea copiii cu săniuţa, dar te anunţ. Te sun la telefon.

Ieşi pe uşa din spate fiindcă îi stătea la îndemână şi Lucy îl conduse la plecare. Se întoarse în bucătărie cu faţa zâmbitoare şi apoi începu să se întindă, acoperindu-şi cu palma un căscat.

Carrie o înlănţui cu braţul pe după umeri şi o traso aproape.

— Eşti obosită. Du-te la culcare.

— Pot să fac mai întâi o baie fierbinte?

— Bineînţeles. Te-ai distrat?

Lucy o sărută pe obraz.

— Mai bine ca niciodată.

În timp ce Oscar şi cu Sam îşi savurau pe îndelelo cafeaua şi coniacul pe care Oscar, în mod surprinzător, îl scosese la iveală de pe rafturile din plăci de ardezlo fixate de-a lungul pereţilor oficiului, Carrie şi Elfrida spălară vasele, apoi urcară la etaj să întreprindă o razie în dulapul de lenjerie stivuită de doamnă Snead şi să pregătească ultimul pat neocupat

pentru Sam. Găsiră cearşafuri, feţe de pernă, un prosop de baie şi o pătură de rezervă în caz că îl pătrundea frigul peste noapte. Carrie inspectă şifonierul, care era gol, cu excepţia a doua umeraşe, şi emana un miros puternic de cristalo de naftalină. Elfrida se îndreptă către debara şi se întoarse cu o cârpă de praf şi cu un tişlaifăr din olandă împodobit cu dantelă. După ce şterse repede de jur-împrejur, aşeză tişlaifărul deasupra comodei, Carrie potrivi şi întoarse ceasul de pe noptieră.

— Ce oare şi-ar mai putea dori un om? întrebă Elfrida.

— Flori proaspete? Şervețele de hârtie fină? Un minibar? Până când Oscar termină de băut cu Sam, ultimul lucru de pe lume de care o să mai aibă nevoie e un minibar. Nu dispun însă de o periuță de dinți de rezervă.

— Are el. Şi aparat de ras. Se descurcă.

— Pijama?

— Probabil că doarme oricum în costumul lui Adam.

— De unde ştii?

— Din instinct, Elfrida. Sau mai bine zis, intuiție feminină.

Deodată, amândouă izbucniră în hohote de râs.

— Eşti o sfântă, spuse Carrie. Trebuia să-l invit să rămână peste noapte, dar ştiam că n-o să te superi.

— Mi-a plăcut totdeauna la nebunie casa plină şi asta-i tocmai potrivită pentru petreceri şi oaspeți. Oscar şi cu mine am lâncezit singuri aici prea mult timp. Acum, casa s-a umplut de musafiri. Până la refuz. Un cămin de familie. Întocmai cum trebuie să fie. Elfrida rosti aceste cuvinte pe un ton de maximă satisfacție.

Un cămin familial. Elfrida stătea întinsă în pat şi percepea casa în jurul ei ca pe un scut, o carapace, un refugiu. O îndrăgise de la bun început şi ajunsese s-o adore. Plină de prieteni, se transformase într-un cămin adevărat. Casa lui Oscar. Dar Hughie intenționa s-o scoată în vânzare şi, într-un fel sau altul, însuşi gândul că Oscar trebuia să se conformeze planurilor lui Hughie şi să părăsească singurul loc care-i aparținuse vreodată întrecea puterea de îndurare a Elfridei.

Oscar ajunsese la sfârşitul capitolului. Puse semnul, închise cartea şi b aşeză pe noptieră.

— N-ai adormit încă? întrebă el.

— Nu.

— Îmi pare rău.

— Stăteam trează şi mă gândeam.

Oscar stinse veioza, dar dormitorul nu se adânci în întuneric beznă datorită dârei de lumină furişate prin crăpătura draperiilor.

— Oscar! rosti Elfrida.

— Ce e?

— Dacă Hughie vrea să-şi vândă partea de moşt (mire, n-ai putea să i-o răscumperi pentru a renunța în dreptul său de proprietate şi atunci toată casa o să fie-n la? Pentru totdeauna.

— Să-i plătesc şaptezeci şi cinci de mii de lire?

— Tu... n-ai suma asta?

— Dacă aş vinde tot ce posed, s-ar putea să încropesc abia douăzeci de mii.

— Ai putea obține un credit ipotecar.

— Nu pentru suma asta. Nu la vârsta mea. Şi am avut mereu oroare de ipoteci. Oamenii spun „să eți ipotechezi lucrurile", dar asta înseamnă în realitate să împrumuți bani şi să te împovărezi cu datorii. Ceea co mă îngrozeşte de moarte. N-am posedat niciodată multe bunuri, însă nici nu m-am înglodat în datorii. Nu mă simt în stare să încep acum.

— Dacă aş dispune de şaptezeci şi cinci de mii de lire, ne-ar ajuta să ieşim din încurcătură, nu-i aşa?

— Dacă ai avea suma asta, ți-ar aparține în întregimo ție. N-aş accepta nici în ruptul capului să te pui chezaş pentru mine.

— Ador pur şi simplu casa asta.

— Adevărat, draga mea?

— E atât de solidă, aşa de modestă şi de... acomodabilă. Nu-i simți pulsul ca pe al unei inimi vii, plină de viață, strângându-ne pe toți laolaltă, adăpostindu-ne între zidurile ei ocrotitoare şi oferindu-ne un refugiu liniştit?

— Cred că nu-s tot atât de plin de fantezie ca tine.

— Nu se cuvine s-o pierdem, Oscar.

— Hughie nu poate s-o vândă fără consimțământul meu.

— Dar are nevoie disperată de bani. Elfrida tăcu, llcluindu-

şi cu grijă în minte cuvintele. Oscar, ascultă-mă bine. Dacă-mi vând micul tablou de David Wilkie, ce preţ crezi că pot să primesc?

— Păi, e comoara ta.

— Nu, o consider polița mea de asigurare pentru zile negre. Şi poate că acum e timpul să mă folosesc de ea.

— E asigurarea ta în caz de nevoie, nu a mea.

— Oscar, suntem împreună. Şi-n plus, prea bătrâni ca să ne împotmolim în amănunte insignifiante.

— Şaptezeci şi cinci de mii de lire nu reprezintă un amănunt insignifiant, ci o avere.

— Pictura valorează destul de mult, după câte socot, şi atunci o s-o vindem. Dacă nu obținem chiar toată suma care ne trebuie, putem să completăm golul rămas cu o ipotecă pe casă. Totul are noimă. De ce să păstrăm un mic tablou, dacă ne permitem în schimb să ne câştigăm prin el siguranța? Dacă poți să-ți răscumperi casa? Dacă poți să trăieşti aici pentru tot restul zilelor? Ți-ar plăcea, nu-i aşa? Te-ar încânta să rămâi aici pentru totdeauna? Nu suport gândul că locul ăsta încântător va încăpea pe mâini străine. Îmi doresc să-ți aparțini ție. Vreau nespus de mult să te statorniceşti aici.

Oscar nu scoase o vorbă destul de mult timp. Apoi, o prinse de mană şi i-o cuibări în căuşul palmei lui. Atingerea mâinii lui îi dădea senzația de căldură şi Elfrida st) strânse mai aproape de trupul său.

— Eşti cea mai scumpă făptură din lume, spuse Oscar – Hai, culcă-te.

— Eşti cea mai generoasă.

— O să mai vorbim de toate astea mâine dimineața, încheie Elfrida.

Lucy

„20 decembrie

E ora opt şi jumătate dimineața şi m-am apucat să scriu în jurnal. Ar fi trebuit să notez toate întâmplările aseară, dar m-am simțit foarte obosită, aşa că mi-am făcut baie şi m-am retras imediat la culcare. M-am sculat devreme cu grijă să-mi consemnez ideile înainte să-mi sece inspirația.

M-am distrat fantastic.

Am mers cu toţii pe jos peste deal până la casa familiei Kennedy fiindcă Oscar nu s-a încumetat să conducă maşina pe drumul acoperit de nămeţi. N-am mai văzut niciodată atâta zăpadă decât în ilustraţii. Am ajuns destul de repede pentru că am luat-o pe scurtătură. Familia Kennedy locuieşte în prezbiteriu pentru că Peter Kennedy e preotul paroh. Este o casă mare şi veche, destul de asemănătoare cu cea în care stăm noi, cu singura deosebire că-i împodobită cu multe mobile şi obiecte decorative.

Carrie nu ne-a însoţit din pricina răcelii.

Când am sosit acolo, am găsit şi alţi invitaţi deja veniţi. Gazdele au făcut prezentările. Doamnei Kennedy I se spune pe numele mic, Tabitha, şi e foarte drăguţă, tânără şi neobişnuită. Rory mi-a zis că predă artele frumoase la şcoală. Apoi, i-am lăsat pe adulţi în salon şi am mers în bucătărie, unde se adunaseră alţi trei băieţi, prieteni din şcoală de-ai lui Flory, şi sora lui, Clodagh, în vârstă de doisprezece ani, foarte slăbănoagă şi isteaţă, cu ochi albaştri strălucitori şi cu părul bălai împletit în două codiţe lăsate pe spate. Ne-am aşezat cu toţii în jurul mesei, am băut Coca-Cola şi Clodagh cocheta cu băieţii, făcându-le ochi dulci. Masa era deja aranjată, ni se pregătiseră gustări copioase la ceai, macaroane cu brânză, salate, mezeluri, apoi la desert, prăjitură cu ciocolată şi îngheţată. Când am terminat de mâncat, ne-am pregătit cu toţii de plecare şi am pornit la drum. Am coborât dealul de-a lungul potecii până la şcoală, cam o jumătate de milă. Şcoala e veche, însă înconjurată de multe clădiri noi, printre care se numără şi sala de gimnastică. Toată lumea îi spune sala de festivităţi, dar serveşte de fapt drept loc pentru exerciţii fizice.

Se strânseseră acolo o grămadă de lume, copii de toate vârstele, de la şapte ani până la adolescenţi şi maturi. Directorul se numeşte domnul Mackintosh MȻIntosh şi toţi elevii l-au poreclit pe ascuns „Impermeabil" din cauza jocului de cuvinte bazat pe asemănarea caraghioasă de sens. Însă pun pariu că bănuieşte cum l-au botezat copiii în glumă. Era destul de tânăr şi foarte cumsecade. Pe o platformă, ridicată într-un capăt al sălii, se instalase o mică formaţie de muzică alcătuită dintr-un acordeonist, un toboşar şi un scripcar. Când

sala se umplu până la refuz, se stârni o larmă îngrozitoare şi toată lumea forfotea de colo până acolo şi se ţinea de pozne. Aşa încât domnul MℭIntosh le atrase atenţia tuturor să se potolească, pe un ton calm, şi îl ascultară cu toţii. Ne spuse apoi că era timpul să cânte muzica şi să înceapă balul. Tot directorul ne anunţă că urma să exersăm mai întâi un contradans englez, asemănător cu cadrilul, deoarece consta dintr-un şir de figuri care nu erau prea dificile pentru cei mici şi pentru începători (ca mine, adică).

Rory şi ceilalţi care ne însoţeau dădură o mână de ajutor să-i aşeze în linie pe dansatori şi să le găsească parteneri. Nu conta de fapt cu ce partener nimereai. Băieţii dansau cu băieţi, iar fetele cu fete, dacă aşa voiau, ceea ce mi se păru a fi un aranjament foarte rezonabil. Doi băieţandri se oferiră să danseze cu Clodagh, iar Rory îmi spuse că mă alege pe mine ca parteneră de dans.

Ne-am aliniat cam la jumătatea distanţei de şir, astfel încât să pot vedea cu aproximaţie cum execută ceilalţi mişcările şi să-i imit. Melodia era foarte vioaie şi săltăreaţă, însoţită de bătăi de tobă, şi te făcea să simţi cu nu poţi să stai încremenit în loc. Nu era un dans prea greu, te învârteai mereu şi mereu ca un titirez în jurul partenerului sau al altei persoane din şir şi apoi, din rotiri tot mai mici, reveneai în poziţia de la început. Câteodată, te trezeai înşfăcată de braţ de un flăcău uriaş care aproape că te săltа tot mai sus de pe picioare, şi apoi, după ce partenerii se schimbau între ei la următoarea învârtire, te pomeneai cu altul slăbuţ şi trebuia să fii atent să nu cumva să-l smuceşti de pe picioare.

Până la sfârşitul contradansului, ne trecuseră toate năduşelile şi gâfâiam, dar ne-am răcorit cu limonadă şi apoi am început din nou.

Ne-am prins într-o învârtită scoţiană, executată du obicei în opt, după cât am aflat, însă ne-am strâns şahi prezece dansatori, ceea ce a complicat lucrurile. Şi apoi am jucat un dans numit „Hamilton House", care a fohl distractiv pentru că porneai cu un partener şi după aceea te învârteai cu altul. A urmat „Dashing Whilo Sergeant", când trebuie să te roteşti în direcţie invertu) prin toată sala, într-un grup de câte trei partenoil, aşezaţi în linie, aşa încât, până la sfârşit, trecând pe

sub brațele partenerilor, te întâlneai cu absolut toți. S-a jucat apoi „Gay Gordons", dar Rory mi-a zis că-i un dans stih pid, aşa că am stat deoparte şi am băut limonadă. N-am dansat numai cu Rory, ci şi cu alți tineri, care erau prioe tenoşi, deşi nu le ştiam numele, dar au venit să mă Invite. Cei mai mulți se îmbrăcaseră în blugi şi în haini) vechi, dar câțiva băieți purtau fustanele scoțiene cu cămăşi în dungi sau cu veste de tweed.

Timpul a zburat pe nesimțite şi încercai o senzații) atât de stranie, fiindcă oricât de înfierbântat te simțeai, cu răsuflarea tăiată, de îndată ce începea să cânte mih zică, nu te puteai pur şi simplu stăpâni să rămâi în afara ringului de dans.

Petrecerea s-a sfârşit cam pe la ora zece seara şi nb meni nu voia să meargă acasă, însă formația a dispărut dintr-odată, şi nu mai avea rost să stăm, aşa că ne-am îndreptat cu toții spre vestiar, ne-am recuperat hainele şi ne-am îmbrăcat. Clodagh şi cu ceilalți s-au întors la casa parohială. Unul dintre băieți venise cu o sanie şi s-au tras cu rândul pe potecă, pe creasta dealului. Însă Rory m-a condus până la casa lui Oscar. Era o seară atât de

Inimoasă, cu fulgi de zăpadă care cădeau încet, învelind totul într-o mantie albă.

Carrie îmi spusese să-l invit pe Rory la o bere, aşa am i'il procedat şi am intrat împreună. Şi apoi, ne-au aşteptat nlle surprize. Se adunaseră cu toții în bucătărie, terminând de mâncat cina. Şi Carrie se sculase din pat, se ngita de colo-colo şi se găsea împreună cu ei un bărbat necunoscut. Se numeşte Sam Howard şi se ocupă de o veche filatură din Buckly. E foarte plăcut la înfățişare şi aş r. Pune că se potriveşte tocmai bine ca vârstă cu Carrie. Credeam la început că e un prieten de demult, dar se pare că s-a blocat aici din cauza zăpezii, nu s-a mai putut întoarce la Inverness şi rămâne peste noapte la noi. Eu şi cu Rory văzuserăm un Range Rover frumos parcat pe stradă, dar n-am pus atunci lucrurile cap la cap.

Oricum, am băut ciocolată caldă, ne-am înfruptat cu biscuiți, apoi Rory a plecat acasă. Dar mi-a zis că trece nzi pe aici să-mi aducă televizorul pentru odaia mea. Nu înseamnă că am nevoie de unul, dat fiind că se întâmplă atâtea lucruri aici tot timpul, încât nu cred că o să găsesc răgaz să mă uit la vreun film sau vreo emisiune.

După câte chibzuiesc eu, sunt şanse ca lucrurile să se ţină lanţ ca şi până acum. Nu m-am simţit niciodată înainte atât de bine. În Londra, când un prilej de plăcere se sfârşeşte, nu mai urmează un altul, dar stând aici, am parte de momente neaşteptate de bucurie în fiecare zi.

Acum, presupun că ar trebui să mă îmbrac, să cobor şi să mănânc micul dejun. Se răspândeşte în sus, pe scară, un miros de slănină afumată prăjită, care-mi lasă gura apă şi-mi stârneşte pofta de mâncare".

Elfrida

Ca de obicei, Elfrida se trezi din somn prima şi cobori la parter. La cotul scării în spirală, se opri să dea la o parte perdelele (din pânză lucrată din fire de cânepă, minunat de fine, cumpărate în târgul din Buckty) şi îşi aţinti privirea pe fereastră la începutul de ziuă. În fapt, întunecimea nopţii nu se destrămase, dar ninsoarea încetase şi, în licărirea de lumină a felinarului de stradă, putu desluşi întinderea grădinii, cu forme şi contururi şterse în umbră. Tufişurile şi copacii se aplecau sub po vara zăpezii, iar arbuştii întroieniţi se pierdeau în pâclă.

Elfrida merse în jos pe trepte şi intră în bucătărie. Se părea că Horace începea să se vindece. Pe când deschise uşa, câinele se scoborî din coş şi îi ieşi în întâmpinare, clătinându-şi bucuros coada stufoasă. Îl mângâie, trecându-şi palma uşor peste spinarea lui, şi 11 vorbi cu afecţiune. Apoi deschise uşa din spate şi Horace merse afară. Când reveni în casă, câinele avea o expresie de indignare. Nu se aşteptase la o asemenea inconvenienţă, mai ales în starea lui delicată de sănătate. Se culcuşi iarăşi în coş şi rămase îmbufnat.

Elfrida se ocupă de micul dejun; aşeză masa, făcu cafeaua, scoase slănina afumată din frigider. Era ultima bucăţică şi trebuia aşadar să mai cumpere. Ba chiar se cuvenea deja să se gândească la pregătirile de Crăciun: le tot amânase de pe o zi pe alta, dar de-acum nu mai rămăsese decât puţin timp şi probabil să magazinele se goliseră de produse şi nu va fi în măsură să cumpere mai mult decât o plăcintă cu fructe

confiate. Găsi un plic vechi şi un pix şi, în timp ce stătea lângă soba de gătit, prăjind feliile de slănină, pe apucă să întocmească o listă prealabilă. Scrise „slănină”, apoi „mandarine” şi se hotărî să nu mai adauge nimic altceva până când nu-şi sorbea prima ceaşcă de cafea.

Tocmai îşi bea pe îndelete licoarea de dimineață, când uşa bucătăriei se deschise şi se ivi Sam. Elfrida purta pantalonii din stofă ecosez de lână şi puloverul albastru-închis, tricotat cu modele în relief, dar Sam apăru în costum pentru că, fireşte, nu avea altă îmbrăcăminte. Arăta cam pompos înveşmântat şi Elfrida se gândi în primul rând la confortul lui.

— O să-ți împrumut un pulover, spuse ea.

— Par de bună seamă tot atât de ciudat pe cât mă Gint. Dichisit din cale afară.

— Nicidecum. Atâta doar că semeni puțin cu preşedintele unei companii pe punctul să rostească un discurs. Cum ai dormit?

— Ca un prunc. Îmi aduc aminte de paturi moi ca ăsta din casa mamei mele.

— Am prăjit nişte slănină pentru micul dejun.

— Am simțit mirosul plutind pe scară.

— Îți fac un ou ochi, dacă vrei.

— Mă descurc şi singur. Sunt extrem de priceput în gospodărie.

— Nu şi îmbrăcat în cea mai bună haină. O să prindă iz de mâncare gătită. Mă duc chiar acum să-ți caut covn mai lejer.

Elfrida urcă la etaj. Oscar se bărbierea în baie, aşa c. A întreprinse o razie în comoda lui şi descoperi un jerseu de Shetland agreabil, de culoare albastră, cu guler răsfrânt, întorcându-se în bucătărie, îl găsi pe Sam în cămaşA, prăjindu-şi cu grijă oul în tigaie. Elfrida îi aruncă puloverul.

— E prea rece să stai fără haină. Sam îl prinse în aoi şi şi-l trase pe cap, care-i ieşi la iveală prin deschizătum gulerului precum creştetul unui înotător înălțat din adâncul apei.

— Aşa-i cu mult mai bine, îi spuse Elfrida. Acum poți să te relaxezi.

Sam răsturnă oul ochi pe o farfurie şi-şi adăugă câteva feliuțe de slănină prăjită. Elfrida puse două felii de pâine în

noul prăjitor electric, apoi îi turnă cafea într-o ceaşcă. Se aşezară la masă şi se simțeau într-o companie plăcută.

— Ninsoarea s-a oprit...

— Îmi pare rău pentru cele întâmplate aseară...

Amândoi prinseră a grăi în acelaşi moment, pe urmA îşi curmară vorba, aşteptând să continue celălalt.

— De ce să-ți pară rău? întrebă Elfrida. Nu ne-ai deranjat câtuşi de puțin. N-am făcut altceva decât să te hrănim cu o budincă destul de uscată în cuptor şi să – (l aşternem patul.

— Nu mă referem de fapt la asta. Deşi m-ați tratat cu enormă amabilitate. Voiam să spun că am dat buzna aici cu cheia casei în mână, zicându-vă în plus că am venit s-o cumpăr. M-am frământat azi-noapte şi am înmărmurit la gândul situației jenante. Sper doar că nu l-am ofensat sau supărat pe Oscar.

— Oscar nu-i genul ăsta de om. Pentru câteva clipe, G-a mâniat puțin, dar pe Hughie, nu pe tine. Şi trebuie să admit că Hughie s-a purtat josnic. Dar, după spusele lui Oscar, aşa îi stă în fire. Totuşi, eu nu mă pot pronunța fiindcă nu l-am cunoscut niciodată. L-ai agreat? Mă refer desigur la Hughie.

— Nu chiar. E foarte onctuos. Oarecum învechit. Îşi tot netezea lavaliera.

Elfrida recunoscu numaidecât acest năravexasperant.

— Oh, îi urăsc pe bărbații care au obiceiul ăsta. Aproape că-l pot vedea aievea.

— Cheia casei e încă în buzunarul hainei mele. O să l-o dau lui Oscar.

— Nu-i chiar atât de îngrijorat din pricina asta.

— Eu... Sam puse deoparte cuțitul şi furculița şi întinse mâna după ceaşca de cafea. Bănuiesc că Oscar nu se gândeşte să cumpere partea lui Hughie?

— Am vorbit despre asta aseară în pat. Trebuie să înțelegi, eu şi cu Oscar nu ne cunoaştem de prea multă vreme. La începutul lui noiembrie, soția şi fata lui au murit într-un accident de maşină îngrozitor şi Oscar a părăsit comitatul Hampshire. Eu l-am însoțit aici. Împărțim dormitorul şi patul, dar n-avem un viitor sigur împreună. Nu fac deocamdată parte în mod permanent din viața lui. Sunt pur şi simplu un soi de roată de rezervă care menține maşina în

mişcare până când Oscar o să-şi rezolve problemele personale. Aşa că-i dificil pentru mine fie să-l îndemn la vreo acțiune, fie să-i sugerii/ măcar o idee.

— O să se întoarcă în Hampshire?

— Nu. Casa în care locuia cu Gloria e scoasă deja în vânzare.

— Asta-i singura lui proprietate?

— Da. Şi pe deasupra, stăpânită în comun cu vărul lui

— Atunci, n-ar fi rezonabil să-l despăgubească pu Hughie pentru a renunța la dreptul său?

— Ba da. Rezonabil, dar imposibil din punct de vo dere financiar. De-abia am descoperit şi eu acest lucru.

— Vrei să zici să oscar n-are banii necesari?

— Exact.

— O ipotecă poate?

— Refuză să se gândească la asta.

— Înțeleg. Sam reîncepu să mănânce din feliile du slănină şi ou, iar prezența lui răspândea atâta forță pl susținere, încât Elfrida continuă să-i vorbească sincoi, dezlegându-şi băierile inimii aşa cum nu i se mai întâm plase cu nimeni altcineva.

— După cum ți-am zis, am discutat aseară. Oscar mi-u destăinuit că nici dacă ar vinde tot ce posedă, nru putea strânge mai mult de douăzeci de mii de lire. Şi atunci i-am spus: «Oscar, eu am micul meu tablou».

Sam îşi înalță ochii şi privirile li se încrucişară peste mari să ținându-şi-le ațintite unul la celălalt câteva clipe. Elfrid; i intui că o asemenea posibilitate îi trecuse deja prin minto.

— Te referi la pictura lui David Wilkie?

— Întocmai. Mi-a fost dăruită cu mulți ani în urmă şi sunt convinsă de autenticitatea ei. N-am evaluat-o nicio dată pentru că n-am încheiat o asigurare contra furtului. Dar, ca orice femeie vârstnică trăind de una singură, îmi îngădui să cred că valorează o grămadă de bani. E rezerva mea în vremuri de lipsuri şi necaz.

— Ai fi dispusă să vinzi tabloul?

— Pentru Oscar aş face orice – în afară să mă arunc în gol de pe o stâncă sau să mă împuşc. Şi, la urma urmelor, ce înseamnă o mică pictură? M-a desfătat ani de-a rândul, dar

trebuie să ne păstrăm simțul măsurii. Cu siguranță că-i mai important să poți deține o casă atât de încântătoare ca asta.

— Sunt de acord cu tine, spuse Sam. N-ai idee cât valorează?

— Nu prea. Şi nu-i nici timpul, nici locul să începem cu evaluările. Sunt străină în colțul ăsta de lume. N-am niciun fel de rude. N-aş şti cum să mă descurc. Există un magazin de antichități peste drum, însă n-aş putea merge mai departe.

Sam păstră tăcerea pentru câteva clipe. Şi apoi grăi:

— Janey Philip... e măritată cu cel mai vechi prieten al meu. După cum ştii, stăteam cu ei în Londra când l-am cunoscut pe Hughie. Janey a lucrat mai demult pentru Boothby3s, renumiții comercianți de obiecte de artă, O să-i dau un telefon. Sunt convins că o să ne dea o sugestie strălucită.

— Se apropie Crăciunul şi n-avem răgaz de vândut tablouri.

— Nu trebuie să ne ocupăm de asta chiar acum.

— Şi zăpada asta căzută în troiene ne împiedică orice mişcare. Eşti încă înzăpezit aici cu noi, nu-i aşa, Sam? Cel puțin aşa sper. Sam puse pe masă ceaşca de cafea şi îl bufni râsul. Ce-i aşa de amuzant?

— Tu. Cei mai mulți oameni ar încerca disperați să tio descotorosească de musafirii nedoriți.

— Nu te consider un musafir nedorit, dar presupun că am spus un lucru stupid. Vrei în mod evident să te întoral la Inverness. Să ajungi mai repede acasă.

— Elfrida, nu merg mai departe de Inverness.

— Dar cum rămâne cu căminul tău?

— În momentul de față, n-am niciun cămin. Cu ox* cepția unui apartament în New York. Acolo am locuit în ultimii şase ani, dar eu şi soția mea ne-am despărțit, Apoi, a trebuit să mă înapoiez în Anglia ca să-mi iau în primire postul ăsta în Buckly.

— Oh, Sam, îmi pare rău.

— De ce?

— Pentru despărțirea de soția ta... Nu ştiam.

— Aşa se mai întâmplă uneori.

Prin urmare, se despărţise de nevasta lui, îşi spuse Elfrida în sinea ei.

— Aşadar sunteţi căsătoriţi încă?

— Da.

— Aveţi copii?

— Nu.

— Părinţi? Elfrida stăruia cu întrebările şi propriile vorbe îi răsunau în urechi a deznădejde.

— Părinţii mei au murit. Vechea noastră casă din Yorkshire a fost vândută.

— Şi unde o să sărbătoreşti Crăciunul?

— Nu m-am gândit. În clipa asta, Crăciunul e un eşec din start. Probabil că o să stau pur şi simplu în Inverness până când or să se sfârşească petrecerile din ultima zi (i anului, apoi mă întorc în Buckly şi mă apuc de treabă cu zel. Pentru moment, sincer vorbind, reconstruirea Illaturii e mai importantă decât orice. O să ratez anul Asta sărbătorile în familie.

— Trebuie să-ţi petreci Crăciunul cu noi.

— Elfrida...

— Nu, vorbesc serios. N-aş putea suporta să te ştiu stând în barul hotelului din Inverness, cu o pălărie de carton pe cap şi fiind de unul singur. E absurd. Oscar şi cu mine n-am plănuit să sărbătorim Crăciunul. Ne gândeam să ne păgânim şi să celebrăm solstiţiul de iarnă după ritualurile străvechi cu cotlete de miel. Dar apoi Carrie şi Lucy s-au invitat aici şi Oscar a comandat un brad, iar el şi cu Lucy au cumpărat deja nişte podoabe de pom. Şi, când ai intrat mai adineuri în bucătărie, eu şedeam aici cu gândul la masa festivă pentru Crăciun. Nu prea mă pricep la astfel de pregătiri şi n-am notat pe listă decât slănină afumată şi mandarine. Însă am putea târgui la repezeală un mic arbust ilex şi un curcan sau orice e necesar. Şi, oricum, oamenii contează, nu-i aşa? Prietenii cu care îţi petreci Crăciunul. Nu pleca. Te asigur că ne vom distra de minune cu toţii împreună.

Elfrida isprăvi cu vorba, dar Sam rămase tăcut şi ea se întrebă dacă nu cumva întrecuse măsura şi nu se acoperise de ridicol ca de obicei.

— Oh, Sam, fă cum vrei. Restul nu contează. Şi cu asta am

sfârşit!

— Eşti cea mai ospitalieră şi generoasă persoană pe care cred c-am întâlnit-o vreodată, rosti el într-un târziu, Dar ascultă cum o să procedez. Voi da telefon la Asociații Automobiliştilor ca să văd cum se prezintă drumurile. DacĂ sunt degajate şi circulația s-a restabilit, atunci mă înapoio/ la Inverness şi scapi de mine. Am realmente infernal de multe treburi de pus la punct. Dacă şoselele sunt impracil cabile, atunci îți accept invitația cu mare recunoştință.

— Ah, bine. O să mă rog să se pornească viscole. O să dansez făcând invocații pentru ninsoare.

— Ce va spune Oscar?

— Doar atât: „Splendid!" şi se va apuca să-şi citească ziarul.

Sam îşi sumese mâneca jerseului lui Oscar şi se uitA la ceasul Rolex.

— E aproape ora nouă, rosti el. Dacă nu te suport, mă duc acum să mă închid în dormitorul meu cu telefonul mobil şi încep să dau câteva apeluri telefonice.

— Păi, atunci, aşa să faci. Dar, întâi de-toate, mai boa o ceaşcă de cafea.

După plecarea lui Sam, apăru Carrie.

— Unde-i toată lumea? Mi s-a părut că aud glasuri.

— Nu te-ai înşelat. Era Sam, dar s-a retras în camera lui să vorbească la telefon.

— S-a aşternut o grămadă de zăpadă. Carrie îşi turnă cafea şi puse două felii de pâine în prăjitorul electric. Luă o felioară foarte subțire de slănină şi o mâncă din mână. Se aşeză apoi pe scaun şi zări vechiul plic pe care Elfrida se apucase să întocmească lista de cumpărături. Ce-i cu astea? Slănină şi mandarine. Pui la cale o petrecere de pomină?

— Încercam să mă ocup de pregătirile pentru Crăciun. Trebuie pur şi simplu să-mi adun puterile şi să-mi încropesc un plan de ansamblu. Am tot tărăgănat de azi pe mâine şi de-acum nu ne-au mai rămas decât patru zile.

— De ce nu mă laşi pe mine să preiau inițiativa? Sunt expertă în organizare şi nimic nu-mi place mai mult decât să fac liste. Unde pot să merg ca să cumpăr tot ce-i nevoie în cantități uriaşe?

— Există un centru comercial imens peste pod la Kingsferry. Ai trecut pe acolo în drumul de la aeroport. Se numeşte Price Rite. Singurul inconvenient ε, că nu-s sigură dacă se ajunge până acolo pe şoseaua blocată de zăpadă. Depinde dacă a fost curățată cu plugurile. Dar o să ştim după ce o să vorbească Sam cu Asociația Automobiliştilor.

— Price Rite. Sună promițător.

— Poți să târguieşti tot de la biscuiți speciali pentru hrana câinilor până la îngrăşăminte naturale pentru flori. Am fost acolo doar o singură dată pentru că noi doi nu aveam nevoie de alimente în cantități mari. Dar acum se schimbă lucrurile.

— Sam se întoarce la Inverness?

— Depinde. Dat fiind că-i izolat şi părăsit de restul lumii, l-am invitat să rămână aici în perioada sărbătorilor Crăciunului.

Fața lui Carrie nu trăda nicio stare sufletească.

— În cazul ăsta, o să fim cinci în casă... rosti ea simplu, trase plicul mai aproape şi ridică pixul de pe masă. Acum să vedem. Pregătim un ospăț bogat de Crăciun?

— Da, aşa cred. Prânzul sau cina în ziua de Crăciun?

— Oh, cina, e mult mai festiv.

— N-o să reuşim niciodată să băgăm un curcan în cuptorul ăsta neîncăpător.

— Atunci o să mâncăm pui. Doi pui ne ajung.

Carrie începu să noteze energic: „Carne de pui. Varză de Bruxelles. Cartofi. Cuişoare, sosul din miez de pâine, lapte, ceapă şi mirodenii, servit la friptura de pasăre. Mazăre congelată. Morcovi. Fructe. Unt. Baghete. Sos de merişor. Batoane cu scorțişoară". Ce zici de biscuiți sărați? întrebă ea.

— Da, ne trebuie.

— Şi vinul?

— Oscar o să se ocupe de băuturi.

— File de somon afumat?

— Apetitivul meu preferat.

— Şi alune, nuci, fistic. Plăcintă cu carne şi cu fructo confiate?

— N-ai putea să le cumperi? Nu mă pricep la aluaturile pentru patiserie. O să trişăm şi o să stropim plăcinta cu puțin coniac. Aşa ne alegem cu prăjitura şi budinca pregătite

special pentru Crăciun. O să fac eu asta.

— N-ar trebui să avem şi jambon? E extraordinar de folositor pentru „ziua darurilor”4 şi pentru sandvişuri.

— O idee strălucită. Şi o oală mare de supă.

— Am să pregătesc eu supa. Deodată, Elfrida se simți competentă şi eficientă. Fiertura de pasăre şi legume, dreasă cu diverse condimente, reprezenta specialitatea ei. Îi spunea în glumă „zeamă lungă de resturi, presărată cu steluțe de grăsime”.

— Şi poate cartofi pai prăjiți crocant şi pastă de brânză care se serveşte cu legume sau cu biscuiți ca gustare în caz că ne hotărâm să dăm o petrecere.

— O petrecere?

— Nu s-ar cuveni?

— Pe cine am invita?

— Păi... să vedem... Elfrida cântărea în minte opțiunile care nu erau prea numeroase... Familia Kennedy. Doctorul şi soția lui şi librarul cumsecade şi consoarta. Au venit ieri la casa parohială şi el şi cu Oscar s-au înțeles de minune.

Oscar, în toane bune, pătrunse pe uşă la țanc.

— Cu cine m-am înțeles de minune?

— Cu librarul.

— Se numeşte Rutley, Stephen Rutley, iar pe nevasta lui o cheamă Anne.

— Grozav de isteț, mai eşti că ai ținut minte! Oscar, dragule, o să dăm o mică petrecere, aşa că o să-i Invităm şi pe ei.

— Când va avea loc sindrofia?

Carrie şi Elfrida se uitară-lung una la cealaltă, pentru că nu se deciseseră asupra acestui lucru.

— Sâmbătă seara e tocmai potrivită pentru organizarea unei mici petreceri, spuse apoi Carrie.

— Cu o zi înainte de Ajunul Crăciunului.

— Va trebui să cumpăr ceva de băut, rosti Oscar.

— Dacă podul e deschis pentru circulație, Carrie o să meargă la Price Rite în Kingsferry să facă toate târguielile.

---

4 „Ziua darurilor" - 26 decembrie, a doua zi de Crăciun, când, după obiceiul englezesc, servitorii, factorii poștali, comisionarii etc, primesc cadouri.

Poate că n-ar strica s-o însoțeşti.

— Da, poate. Elfrida, s-ar părea că cineva a terminat toată slănina afumată.

— Oh, Oscar, îmi pare rău. Eu sunt de vină, recunoscu Carrie. Am mâncat ultima feliuță. Îți prăjesc alta.

— N-a mai rămas nicio bucățică, îi informă Elfrida.

Dar acest aspect nu conta prea mult deoarece aveau cârnați în frigider, iar Carrie se apucă să-i frigă în tigaie şi chiar atunci îşi făcu apariția şi Lucy. Elfrida îi lăsă să se descurce cum îi tăia capul şi urcă la etaj, simțindu-se de-acum cu mult mai fericită că întocmiseră în cele mai mici detalii un plan de bătaie şi că scăpase de corvoada alergăturii de colo-colo, cu orele, prin centrul comercial Price Rite, împingând un cărucior, pe rotile de-a lungul intervalelor de trecere între raioanele magazinului, aglomerate de clienți, căutând cu disperare cafea măcinată şi alte, produse.

Ajunsă în dormitorul ei, deretică puțin, lipsită de vigoare, aranjă patul şi întinse deasupra aşternutului şalul de mătase roşie. Împături hainele şi le aşează în dulap, apoi sortă rufele din coşul de lenjerie în speranța că le va spăla şi le va atârna afară pe frânghie să se usuce. Expuse la aer, pesemne că albiturile se vor zvânta destul de repede pentru că soarele se furişa sus pe bolta senină printre nouri, în sclipiri scurte şi fugătoare, iar zăpada scânteia unde cădeau razele de lumină şi petele de umbră căpătaseră o minunată tentă albastră-fumurie. Jos, în stradă, freamătul dimineții era în toi: se iviseră primele gospodine sprintene, ieşite la cumpărături, maşinile rulau cu viteză mică, un bărbat la volanul unei camionete parcate lângă trotuar mânca o chiflă cu şuncă pentru a-şi fortifica organismul. O tânără ieşi din brutărie echipată cu o mătură şi începu să curețe trotuarul. Purta o salopetă şi o pereche de cizme din cauciuc. Sus pe cer, pescăruşii de mare se învârteau cu neastâmpăr în văzduh şi poposeau din zborul lor săltat pe girueta din vârful de clopotniță, curățându-şi penele cu ciocul în dimineața minunată.

Elfrida se dezlipi cu greu de priveliştea încântătoare, strânse rufele de spălat şi trânti coşul pe pardoseala băii. Mai târziu, urma să-l care la parter. Intră în salon, învăluit

încă în întuneric din seara trecută, şi trase la o parte draperiile. Mănunchiuri de raze de soare se revărsară înăuntru şi scăldară în lumină încăperea. Resturile rămase din seara precedentă zăceau împrăştiate prin toate părţile: pahare goale, sticla de wihisky a lui Oscar, perniţe decorative turtite, scaune în dezordine. Adună paharele şi puse toate lucrurile la locul lor, apoi îngenunche lângă şemineu să aprindă focul – nu era îndatorirea ei preferată, mai ales că stătea în genunchi, dar trebuia s-o îndeplinească în fiecare dimineaţă. Oscar îi spunea mereu să lase această treabă în seama lui, însă în sarcina sa cădea să se spetească săltând în spinare coşul cu lemne şi i se părea cam nedrept să-l împovăreze şi cu curăţatul cenuşii din vatră. Tocmai scotea cu vătraiul jarul rămas în cămin când auzi din spate glasul lui Sam.

— Elfrida, lasă-mă pe mine să mă ocup de asta.

— Oh! Se întoarse şi-l văzu stând în prag. Sam închise uşa binişor şi Elfrida lăsă deoparte unealta în formă de lopăţică, se ridică în picioare, ştergându-şi praful de pe mâini pe turul pantalonilor din stofă ecosez de lână.

— Nu te îngrijora. Fac asta în fiecare dimineaţă. O uA termin mai târziu. Care-s ştirile?

Sam arăta oarecum dezamăgit.

— Mă tem că trebuie să rămân aici de Crăciun.

— Minunat! Elfrida nu încercă să-şi ascundă satin* faţia, dar apoi se gândi că s-ar arăta plină de tact dacĂ şi-ar exprima părerea de rău pentru ce i se întâmplaso, Bietul Sam! Te-ai înzăpezit aici. N-ai de ales. Vino să-nil povesteşti totul.

Elfrida se îndreptă spre bancheta fixată în perolo lângă bovindou şi Sam o urmă. Se aşezară unul lângĂ celălalt. Se simţeau aproape încălziţi de razele soarelui palid bătând în fereastră.

— Drumurile sunt practicabile până la podul Oro* marty, dar peninsula Black e zonă interzisă, iar Inver* ness e acoperit în întregime cu troiene de zăpadă. Cir* culaţia spre sau din oraş s-a blocat deocamdată.

— Probabil că a nins acolo mai mult decât la noi.

— Da, aşa s-ar părea.

— Carrie şi cu Oscar plănuiesc să facă o uriaşă incursiune la centrul comercial Price Rite după cumpărături. E situat de partea cealaltă a podului nostru. Crezi că or să reuşească?

— Vor ajunge până acolo fără probleme. Plugurile de zăpadă au degajat şoseaua. E doar puțin mai departe spre sud, unde s-au deszăpezit arterele de circulație.

— Ai telefonat la hotel?

— Da, mi-am anunțat lipsa şi am vorbit cu preşedintele companiei mele, David Swinfield, la Londra şi cu Janey.

— Janey? Elfrida încruntă din sprâncene. Uitase deja cine era Janey.

— Janey Philip. Ți-am pomenit de ea. Soția prietenului meu, Neil.

— Oh, da, desigur. Îmi pare rău. Cea care a lucrat odinioară pentru Boothbyȝs.

— Exact. M-a ajutat enorm. A plecat imediat şi a găsit un catalog actual cu comercianții de obiecte de artă. L-a cercetat cu de-amănuntul. Există un reprezentant local ni firmei Boothbyȝse în ținutul de nord. Locuieşte la Kingslorry House şi se numeşte Sir James Erskine-Earle.

— Dumnezeule mare! Grozav de pompos şi aristocratic. Elfrida rămase impresionată.

— Janey mi-a dat numărul lui de telefon, dar nu l-am sunat încă. Mă gândeam că aş face bine să discut mai întâi cu tine. Doar ca să mă conving că vrei într-adevăr să vinzi tabloul... sau cel puțin să-l evalueze un expert.

— Nici măcar nu i-am pomenit nimic lui Oscar.

— Doreşti să vorbeşti pe îndelete cu el?

Elfrida chibzui câteva clipe, apoi spuse:

— Nu, fiindcă ar putea încerca să mă determine să renunț.

— O stabilire a valorii nu înseamnă că trebuie să şi vinzi tabloul. Şi, orice s-ar întâmpla, s-ar cuveni într-adevăr să-l asiguri.

— Presupun că nu-mi pot permite să achit primele de asigurare.

— Aşadar, ce părere ai? Să-i dau un telefon expertului?

— Da, te rog. Vezi ce spune.

— Mi-am lăsat telefonul mobil în cameră. Mă duc să-l sun de acolo.

Sam părăsi salonul şi Elfrida rămase pe loc, pironindu-şi privirea spre peretele pe care atârna mica ei comoară, singuratică şi răzleaţă în mijlocul straturilor de var grunzuros aplicate pe suprafaţa întinsă. Tabloul făcuse parte din viaţa ei atât de multă vreme – înfăţişând un cuplu de bătrânei aşezaţi la o masă pe care trona Biblia lor de familie, bărbatul în ţinută vestimentară aşa de sobră, femeia mândră în rochie roşie, purtând pe umeri un şal de mătase cu franjuri, brodat cu narcise galbene, chipurile lor duioase, atente şi înţelepte, serenitatea lor răspândind o anumită demnitate, o linişte sufletească. Amândouă personajele zugrăvite pe pânză îi fuseseră companioni care-i aduseseră mângâiere de-a lungul anilor şi care o susţinuseră până la capăt în nenumăratele zile de dezolare şi tulburare sentimentală. Ajunsese să le îndrăgească nespus de mult.

Dar nu erau nici pe departe tot atât de importante ca Oscar.

Sam se întoarse după cinci minute, arătând foarte mulţumit de sine însuşi.

— Totu-i aranjat. Se instală comod alături de Elfrida.

— Ai vorbit cu el? Cu Sir James Erskine-Earle?

— Da. Nicio problemă. A răspuns chiar el la telefon. Vine în Creagan azi după-amiază. E ceva legat de monumentul comemorativ închinat soldaţilor morţi în război. E membru într-un comitet sau altul. O să treacă pe aici cam pe la ora patru şi o să-şi arunce o privire peste tabloul tău. Părea destul de interesat.

— Oh, Sam. Dintr-odată, Elfrida se simţi copleşită de nervozitate. Nu sunt sigură dacă pot aştepta atât de mult.

— N-ai încotro.

— O să-i ofer o ceaşcă de ceai. Am să cumpăr o plăcintă de ovăz cu lapte sau altceva. S-a arătat amabil?

— Cât se poate de binevoitor.

— E... foarte palpitant, nu-i aşa?

— Posibil.

— Să-i spun lui Oscar?

— Eu i-aş spune, dacă aş fi în locul tău. Doar nu vrei să te mustre conştiinţa că i-ai tăinuit lucrurile?

— Nu. Ai perfectă dreptate. Îţi mulţumesc, Sam; pentru

toată osteneala.

— Plăcerea e de partea mea. Măcar atât pot să fac. Acum, ziceai că Oscar şi cu Carrie intenționează să plece după cumpărături la Kingsferry. În loc de asta, ce-ar fi dacă eu şi Carrie am merge cu maşina mea? Atunci, aş ajută-o să încarce căruciorul pe rotile şi să care totul acasă.

Elfrida găsi că era o idee excelentă. Din mai multe motive.

— Grozav! Eşti prea bun. Oscar o să fie încântat la culme. Detestă să umble prin magazine după târguieli.

— Am de fapt un temei ascuns. Din ce în ce mai bine, chibzui Elfrida. Trebuie să-mi cumpăr nişte haine. Nu pot să mă învârt pe aici arătând ca un manechin de croitorie în următoarele cinci zile. Crezi că supermarket – UI din Kingsferry se ridică la înălțimea unui magazin de haine bărbăteşti? Şi poate dau de raionul de articole de parfumerie şi toaletă pentru că am nevoie de pastă de dinți.

— Bineînțeles, rosti cu veselie Elfrida, dar se simți puțin decepționată fiindcă nădăjduise că motivul său tăinuit era să se apropie de Carrie.

— Şi aş dori să cumpăr nişte sticle de vin pentru Oscar... Poate că n-ar strica să discut cu el înainte du plecare.

— Ce idee bună ți-a trecut prin minte! Oscar are gus>turi fine în materie de vinuri.

— Aşa cum şi trebuie.

Afară, în dimineața scânteietoare, pescăruşii gălăgioşi scoteau țipete ascuțite, cocoțați pe coama acoperişului înalt, plutind apoi în cercuri line pe deasupra turlol bisericii, înviorați de aerul proaspăt. Elfrida întoarse capul să-i urmărească din priviri.

— În mod bizar, mi-ar plăcea ca tu să deții această casă, spuse ea. Are atâta prestanță şi trăinicie, tocmai potrivite pentru un important şef de companie. Se uită la Sam, stând acolo îmbrăcat în jerseul albastru al lui Oscar şi se simțea deja ca şi cum Sam ar fi fost împreună cu ei dintotdeauna. E straniu, nu-i aşa, cum se întâmplă lucrurile? Tu, apărut din senin cu cheia şi apoi zăpada căzută în troiene. Şi iată-ne pe toți strânşi laolaltă aici. E foarte mulțumitor să ai în preajmă tineri energici. Carrie organizează totul, iar tu iei hotărâri la care eu n-aş putea ajunge niciodată. Mă dovedesc mereu

incapabilă să hotărăsc de una singură. De când mă ştiu, am acționat sub impulsul momentului şi unele decizii au fost dezastruoase. Oscar şi cu mine am îmbătrânit. Doamna Snead zicea că oaspeții ne vor înveseli, dar e mai mult decât atât. Şi ştiu că amândoi ne îngrozeam la gândul sărbătorilor Crăciunului, fără să fi vorbit de fapt despre asta. În împrejurările date, presimțeam că nu putea fi nimic altceva decât o perioadă de amărăciune şi tristețe. Dar acum, cu tine, Lucy şi Carrie alături de noi, emoțiile de care ne-am temut s-au risipit. Elfrida cumpăni o clipă la toate cele spuse, apoi surâse. Orice ar fi, nu ne mai rămâne nimic de făcut ca să curmăm mersul lucrurilor, aşa că nu putem decât să ne distrăm cât mai bine. Poate că o să semene cu una dintre acele petreceri la care nu-ți arde să mergi şi până la urmă se dovedeşte a fi una dintre cele mai reuşite şi memorabile. Înțelegi ce vreau să spun?

Sam îi răspunse că ştia exact la ce se referea.

Lucy

Ora zece şi jumătate dimineața şi toată lumea era ocupată.

Sam şi Carrie plecaseră cu impunătorul Land-Rovor Discovery la Kingsferry să facă târguieli în centrul comercial Price Rite. Înainte să pornească totuşi la drum (Sam depusese un oarecare efort fizic. Găsise o lopată în magazia lui Oscar cu unelte de grădinărit şi curățaso zăpada aşternută pe aleea care ducea de la intrare» principală la poartă, apoi măturase omătul strâns grămadă pe maşina lui. Stropise parbrizul cu antigel. În cele din urmă, i se alăturase Carrie şi purceseră în expediția de cumpărături, înarmați cu o listă nesfârşită a cărei întocmire necesitase mult timp şi bună chibzuială. Carrie purta lodenul şi căciula de blană neagră, iar Sam se îmbrăcase într-un palton frumos, bleumarin, care-l dădea o înfățişare de om de afaceri încununat de succes, ceea ce probabil că şi era.

Depărtându-se cu autovehiculul de teren, îți lăsau amândoi o impresie de opulență.

După ce-şi întinse rufele spălate în aerul rece şi încremenit, Elfrida îl scoase pe Horace la o scurtă plimbare,

în susul coastei de deal până la hotelul închis şi cu obloanele trase, apoi se întoarseră acasă pe drumul dinspre staţia de benzină. Altminteri, spunea ea, muşchii i se vor atrofia şi nu va mai putea să se ridice niciodată din coş. Oscar stătea lângă foc în salon, citindu-şi ziarul. Se arătase cât se poate de uşurat când fusese anunţat că nu mai trebuia să meargă după cumpărături.

Lucy se aşezase la măsuţa din dormitorul ei şi îşi schiţa propriile planuri. Îşi pdsese în gând să iasă în oraş şi să cumpere darurile de Crăciun în această dimineaţă. Le dăduse cadouri mamei şi bunicii înainte să părăsească Londra, dar mai avea încă multe de făcut. Dat fiind că primise banii de buzunar, starea ei materială se îmbunătăţise simţitor, fapt ce însemna că nu mai era nevoită să se zgârcească.

Prin urmare, daruri pentru Elfrida, Oscar, Carrie. Acum îl adăuga şi pe Sam. Şi n-o uită nici pe doamna Snead. Şi nici pe Rory. Poate şi pentru Clodagh, altfel ar părea ciudat.

Isprăvise cu toate persoanele apropiate, nu-i mai trecea niciun nume prin minte.

Îşi luă rucsacul, vârî lista înăuntru şi îşi verifică portmoneul ticsit în mod satisfăcător. Se îmbrăcă cu jacheta vătuită, se încălţă cu ghetele şi porni spre parter. Ajunsă pe palierul de la etajul întâi, se îţi prin crăpătura uşii salonului.

— Oscar!

— Da, scumpo?

— Ies să fac nişte cumpărături.

— E-n regulă.

— Când se-ntoarce Elfrida, îi spui?

— Aşa am să fac.

Îl lăsă să-şi continue lectura ziarului şi coborî restul treptelor. Crăciunul prindea viaţă încet-încet. În timpul micului dejun, se elaboraseră planuri de acţiune şi i se dăduse de veste lui Lucy că urmau să aibă un banchpl în seara de Crăciun, o adevărată petrecere de adulţi. În Londra, unde sărbătoarea Crăciunului se transforma de obicei într-un prilej insipid-şi monoton, festinul important se desfăşura totdeauna la prânz, dar o cină de gală, într-un cadru festiv, însemna că Lucy va aştepta cu mare înfrigurare reuniunea

sărbătorească de-a lungul întregii zile şi că va putea să epateze prin eleganță cu noua fustă-mini neagră şi cu jerseul alb. Cufundată în gânduri, parcurgând vestibulul lung, Lucy zăbovi o clipă şi apoi, sub îmboldul momentului, deschise uşa sufrageriei dezolante şi nefolosite. Era mohorâtă, învăluită în întuneric, colbuită, nelustruită, însă Lucy şi-o imagină scăldată în lumina focului din cămin şi în pâlpâirea lumânărilor, gemând sub belşugul mâncărurilor fine şi delicioase – delicatese ca de pildă fructe confiate, budinci stropite cu coniac, cupe cu vin, băuturi gazoase, pişcoturi, uscățele, tăvițe de argint pline cu alune şi bomboane de ciocolată.

Reprezentarea mentală lua formă concretă, dar nu avea timp în acel moment să se adâncească în reverie, aşa că închise uşa şi păşi afară, în răcoarea dimineții plăcute, călcând pe zăpada orbitor de strălucitoare. De cealaltă parte a străzii, staționa un camion uriaş, al consiliului orăşenesc, dotat cu o scară mobilă extensibilă, şi doi oameni corpolenți se ocupau de împodobirea ramurilor copacilor golaşi de lângă zidul împrejmuind curtea bisericii cu şiraguri de instalații electrice de pom.

Porni de-a lungul trotuarului să dea o raită prin magazinele modeste. Şi în acestea domnea o atmosferă sărbătorească, vitrinele fiind decorate cu zăpadă artificială şi etalând mărfuri ornate cu funde mari din satin roşu şi cu rămurele de ilex. În vitrina fierăriei „era expus un ferăstrău cu lanț tăietor, împodobit cu o ghirlandă de beteală şi cu o felicitare pe care stătea scris: „Darul de Crăciun potrivit”.

Lucy se întrebă cine oare ar putea să cadă în plasă şi să creadă cu naivitate într-o reclamă comercială.

Ajunse la magazinul de tricotaje, intră şi descoperi înăuntru toate sortimentele posibile de pulovere, jachete, berete scoțiene cu pampon, şosete şi mănuşi. Unele împletituri de lână erau ornamentate pe piepți cu ciucuri şi franjuri sau cu desene etnice care arătau ca şi cum ar fi fost schițate de un peruan puțin țicnit. În cele din urmă, descoperi o eşarfă roşie din caşmir, foarte fină şi lungă, care chibzui că i-ar sta bine lui Carrie, înfăşurată în jurul gâtului subțire. Şi i-ar da de asemenea un aspect cochet.

Poposi apoi la librărie. Şi aici, gata să-şi ofere cu promptitudine serviciile, se găsea domnul Rutley, care conducea papetăria şi pe care Lucy îl cunoscuse deja în casa parohială. Librarul o întâmpină ca pe o prietenă apropiată şi se arătă a fi extrem de binevoitor. După priviri scrutătoare, discuţii şi răzgândiri, Lucy alese o carte pentru Oscar, plină de fotografii în culori pe o pagină întreagă, înfăţişând vechi conace scoţiene, castele şi grădini. Era convinsă că avea să-i placă la nebunie. Domnul Rutley îi spuse că putea s-o schimbe dacă nu corespundea gusturilor sale, dar Lucy ştia că nici măcar nu i-ar trece prin minte lui Oscar să facă una ca asta pentru că nu era genul de om care să se comporte astfel şi că ar prefera să cadă mort decât să jignească sentimentele cuiva.

La sugestia domnului Rutley, cumpără pentru Sam o hartă a oraşului Creagan şi a regiunii înconjurătoare, incluzând Buckly, alcătuită de Direcţia cartografică engleză de stat. I se părea a fi un dar cam anost, dar, pe de altă parte, era probabil cel mai util lucru pe care îl putea oferi, de vreme ce ajunsese să trăiască şi să lucreze în împrejurimi. Harta costă destul de scump, însă Liicy achită preţul şi mai cumpără câteva felicitări de Crăciun, coli de hârtie lucioasă de împachetat, imprimată cu rămurele de ilex şi şnur răsucit din fire de bumbac, îmbrăcat în mătase strălucitoare. Domnul Rutley îi puse toate cumpărăturile într-o pungă şi încasă banii.

— Sper că o să ne vedem cu toţii în perioada Crăciunului, Lucy.

— Da, şi eu. Vă mulţumesc.

— Distracţie plăcută!

Se opri apoi la drogherie. Aici totul dură mult mai puţin. Târgui un săpun de toaletă cu parfum de levănţică pentru doamna Snead, iar pentru Clodagh, mici clame de păr pe care şi le putea prinde la capătul cozilor împletite. Cadoul pentru Rory era dificil de ales deoarece Lucy n-avea nici cea mai vagă idee ce i-ar plăcea cu adevărat, l-ar fi venit mai uşor să se hotărască dacă ar fi avut un frate sau chiar un prieten. Apoi văzu o sticlă mare de Badedas. Tatăl ei întrebuinţa mereu această loţiune spumantă de baie în zilele fericite ale

copilăriei lui Lucy dinainte de divorț. Obișnuia să se cufunde în cada plină cu apă și aburii înmiresmați, mirosind a ulei de castane, umpleau jumătate din etajul superior al căminului Jor. Poate că lui Rory nu i-ar displăcea să se scalde în Badedas după osteneala unei zile lungi de muncă petrecută pe terenul de golf. Ezită pentru câteva clipe, apoi, nefiind în stare să ajungă la o idee mai bună, cumpără uleiul de baie.

Alegerea cadoului pentru Elfrida se dovedi a fi cea mai grea de făcut. Ce ar putea oare să-i dăruiască Elfridei astfel încât s-o răsplătească măcar în parte pentru toată voioșia și afecțiunea spontană cu care o înconjurase pe Lucy? Nu o inspira nimic în drogherie, așa că ieși și merse de-a lungul străzii, trecând pe lângă prăvălia cu firma: „Arthur Snead. Fructe și legume". Apoi; fulgerată de un gând strălucit, se întoarse pe același drum și pătrunse pe ușa care scârțâi când o închise.

— Domnule Snead?

— ȥNeața.

— Sunt Lucy Wesley. Stau la Estate House. Doamna Snead e prietena mea.

— Oh, da. Mi-a spus despre tine.

— Dacă aș comanda niște flori deosebite pentru Elfrida, credeți că ați putea să i le livrați acasă în Ajunul Crăciunului?

Domnul Snead căzu la îndoială, ţuguindu-și buzele. — Păi, draga mea, Ajunul Crăciunului pică duminică.

— Ei bine, atunci, sâmbătă. De fapt ε, cu atât mai bând pentru că o să dăm o mică petrecere.

— Adevărul ε, că totu-i hazardat acum cu zăpezilo astea. Nu mai circulă nimic dinspre Inverness și de acolo mă aprovizionez cu marfă. La ce te-ai gândit? Crizanteme? Garoafe?

Lucy strâmbă din nas.

— Nu chiar.

— Am niște crini-de-pădure în magazie, aduși ieri când drumurile erau încă deschise. Dar sunt cam piperați la preț.

— Crini-de-pădure?

— Boboci minunați, îi țin la răcoare. Gata să se desfacă într-o zi sau două.

— Pot să văd unul?

— Se-nțelege.

Domnul Snead dispăru pe uşa din spatele prăvăliei şi reapăru ținând în mână o singură tulpină de muguri sfioşi, abia rotunjiți, de culoare crem şi în formă de elipsă. Bobocii semănau surprinzător cu cei cumpărați de obicei de bunica ei de la florăria din colțul străzii şi rezistau câteodată chiar şi două săptămâni încheiate.

— Câți crini aveți?

— O duzină, dar, aşa cum ți-am zis, sunt cam costisitori. Trei lire firul.

Trei înmulțit cu şase făcea optsprezece. Optsprezece lire sterline. Însă florile vor arăta minunat în salonul Elfridei. Se vor deschide încet-încel, desfăşurându-şi în toată splendoarea corola fragilă cu petale pale şi răspândind în toată casa mireasma lor amețitoare.

— Cumpăr şase fire şi le plătesc acum, dar sunteți amabil să le păstrați aici până sâmbătă şi apoi să le aduceți la Estate House?

— Desigur. Şi ştii ce? O să le înfăşor într-o hârtie specială şi o să le leg cu o fundă mare roz.

— Am o felicitare. Am cumpărat-o de la librărie. Dacă o scriu, puteți s-o puneți în buchet.

— Chiar aşa am să fac.

Domnul Snead îi împrumută un pix şi Lucy aşternu câteva cuvinte simple, dar pornite din inimă: „Elfrida – Crăciun fericit! Cu multă dragoste, Lucy”.

Băgă felicitarea în plic, îl lipi, scrise „Pentru Elfrida Phipps”, i-l dădu domnului Snead şi apoi îi întinse cele optsprezece lire. O grămadă de bani cheltuiți pe flori, dar meritând cu prisosință.

Domnul Snead trase sertarul de tejghea care serveşte drept casă de fier în prăvălii.

— Dacă vreți vâsc, dați-mi de ştire. Mi-au mai rămas câteva crengi, dar se vinde ca pâinea caldă.

Pentru Lucy, vâscul era sinonim cu tradiția sărutărilor sub rămurelele lui ramificate, cu frunze totdeauna verzi şi bobițe albe.

— O să vedem, spuse ea cu prudență.

Îşi luară rămas-bun şi Lucy purcese spre casă, împovărată de cumpărături şi simțindu-se pătrunsă de atmosfera sărbătorească a Crăciunului. Odată ajunsă, avea să urce direct în dormitorul ei, să închidă uşa şi să se apuce de împachetat cadourile în hârtie lucioasă, legându-le cu şnurul strălucitor şi apoi ascunzându-le în sertarul de jos al comodei. Pe când traversa piațeta, văzu o maşină break veche parcată în fața casei lui Oscar, cu uşa de la portbagaj deschisă, dar nu-şi închipui nimic: în Creagan, oamenii îşi garau vehiculolo peste tot, oriunde puteau să găsească un loc liber d (» staționare. Totuşi, când împinse cu umărul în uşa din față, auzi susur de glasuri răzbind din bucătărie. Porniui în cercetare, îi descoperi pe Elfrida amestecând cu lin* gura într-o oală pusă pe foc şi pe Rory Kennedy. Tronnn pe masa lungă de lemn un televizor şi un mic suport po rotile din material plastic.

Când se ivi în prag, încărcată de pungi; ei îşi curmarĂ dintr-odată conversația şi o întâmpinară cu zâmbete.

— Bună, o salută Rory. Purta o jachetă pufoasă de culoare gri şi cizme de cauciuc, arătând plin de vigoaro bărbătească. Lui Lucy îi pieri graiul pentru că nu se aş* teptase să-l găsească acolo şi totuşi prezența sa neprevăzută îi făcu mare plăcere.

— Bună! Credeam că vii mai târziu. Cam pe la ora ceaiului. Mă gândeam că lucrezi până atunci.

— Nu-i cine ştie ce lucru de făcut pe terenul de goli pe o vreme ca asta. Şeful ne-a trimis pe toți acasă, aşa că am împrumutat maşina tatii şi ți-am adus televizorul.

Lucy îşi îndreptă privirea spre aparat. Părea să fie cu mult mai sofisticat decât cel pe care care-l avea ea la Londra.

— Îmi închipuiam că-i unul vechi. Nu arată deloc aşa.

— Tocmai am primit unul mai mare. Ți-am adus şi suportul pe rotile în caz că n-ai pe ce să-l pui.

Elfrida ridică oala de pe sobă şi o aşează pe pirostria de fier fixată de grătarul maşinii de gătit.

— Socot că-i uimitor, spuse ea. O să ne strângem cu loli în mansardă ca să ne holbăm la televizor. Lucy licumpo, ai face bine să-i arăți lui Rory unde-i dormitorul inu.

— Sunt patru şiruri de trepte până sus, îl informă l. Ucy

pe Rory.

— Cred că mă descurc, rosti el zâmbind cu gura până la urechi.

Lucy merse în frunte, balansând sacoşele care o lzbeau peste picioare.

— Ai fost plecată la cumpărături? o întrebă Rory urcând în spatele ei. Lucy chibzui că numai el putea să care o povară atât de grea pe scară şi totuşi să-şi păstreze suflul pentru conversație.

— Da. După cadouri de Crăciun. N-am avut timp în Londra.

Ajunseră pe palierul de la mansardă şi la uşa care dădea în odaia ei. Lucy se strecură înăuntru şi trânti pungile grămadă pe pat. Rory o urmă şi puse cu grijă televizorul pe pardoseală. Îndreptându-se din şale, privi în jur cu încântare.

— Ei, ce cameră grozavă! Şi spațioasă. O ții mereu atât de ordonată şi curată?

— Oarecum, îi răspunse Lucy cu dezinvoltură, nevrând să-i lase senzația că suferea de mania pedanteriei.

— Odaia lui Clodagh e veşnic ca o groapă de deşeuri. Mama îi trage tototdeauna câte o săpunealâ pentru că nu-şi pune lucrurile la locul lor. Dau o fugă la parter, aduc măsuța pe rotile şi apoi ne apucăm să instalăm televizorul.

După ce Rory se evaporă tropăind pe scări, Lucy îngrămădi toate pungile în sertarul gol al comodei şi-l împinse cu putere. Ar fi fost păcat dacă Rory ar fi descoperit sticla de Badedas.

Rory se întoarse într-o clipă cu mica masă pe rotile». Găsiră o priză potrivită şi el aşeză televizorul pe supoil şi băgă ştecherul în priza de curent. Aparatul avea propria antenă şi Rory îl aprinse, apoi îl reglă jucându-ar întruna cu degetele pe butoane până când imaginea estompată deveni clară.

— Merge într-adevăr bine, se minună Lucy.

— Pot să-l potrivesc şi mai bine. Absorbit de ceea co făcea, se aşezase turceşte pe covoraş. Apăsa cu putero pe taste, schimba canalele. Se transmiteau desene amb mate cu Superman pe programul pentru copii, iar pe all canal de

televiziune, se difuza un vechi film artistic, alb* negru. Apoi apăru pe micul ecran imaginea unei femol care le demonstra telespectatorilor cum se pot confecționa felicitări de Crăciun, împodobite cu diverse forme decupate din carton şi hârtie lucioasă. Rory verifică sunetul şi ciupi de antenă. Lucy se instală alături, po podea, cu picioarele încrucişate sub corp.

— ... şi apoi terminați ultimele retuşuri cu o fundiță făcută dintr-o fâşie de panglică, îi sfătuia femeia de pe ecran. O aplicați astfel. Cred că veți, îl de acord că orice persoană va rămâne încântată să primească de sărbători o astfel de felicitare lucrată de mână.

— Nu şi eu, comentă sec Rory şi apăsă pe alt buton. Un prezentator scoțian, cu un zâmbet larg aşternut pe buze, furniza pe un post informații despre situația meteurologică prezentă şi despre evoluția vremii în viitorul apropiat, care nu favoriza excursiile sau ascensiunile pe povârnişurile munților.

— Vrei să ți-l las deschis? o întrebă Rory.

— Nu. Ştiu cum funcționează acum.

Rory stinse televizorul.

— Nu atinge antena. Cred că l-am reglat cât se poate de bine.

— E foarte drăguț din partea ta că mi l-ai împrumutat şi mi l-ai adus.

— Nicio problemă. Totu-i aranjat. Rory aruncă din nou o privire admirativă prin odaie. Astea-s lucrurile la care mama i-a dat o mână de ajutor Elfridei să le cumpere?: Arată grozav. Mamei îi place mai mult decât orice pe lume să meargă la târgul din Buckly – se întoarce totdeauna cu vreun chilipir. O față de pernă din olandă, destul de veche şi urâtă, sau un obiect de porțelan, aşa-zis puiul târgului, căpătat în zi de iarmaroc sau un mărunțiş nefolositor. Casa noastră e înțesată de troace de mâna a doua, dar se pare că mai rămâne suficient loc şi pentru altele. Ai o cameră asemănătoare cu asta acasă la tine în Londra?

— Nu. Nu e atât de mare şi n-am o privelişte frumoasă de la fereastră. Dar e plăcută. Şi cel puțin nu trebuie s-o împart cu nimeni. Mi-am aranjat acolo cărțile şi computerul. Lucrurile mele personale.

— Cum e să trăieşti într-un oraş mare?

— În regulă.

— Trebuie să fie extraordinar cu toate muzeele, expoziţiile, spectacolele şi concertele la îndemână pentru petrecerea timpului liber. Am fost în Londra doar o dalA. L-am însoţit pe tata când a participat la o conferinţă, am stat într-un hotel şi am mers la teatru în fiecare seară, Era o arşiţă dogoritoare, mâneam prin mici taverne, zA boveam pe trotuare urmărindu-i din priviri pe toţi trăsniţii care hoinăreau dintr-un loc în altul. M-am simţit bine. I; cu mult mai palpitant decât în Creagan.

— E cu totul altceva dacă locuieşti acolo tot timpul.

— Presupun că da.

— Poate să fie agreabil dacă dispui de o casă con* venabilă, cu grădină. Când eram mică, stăteam într-o casă veche în Kensington, cu o grădină adevărată, şi nu încercam senzaţia că trăiesc într-un oraş pentru că mA înconjura mereu priveliştea ierbii, a pomilor şi florilor. Dar apoi părinţii mei au divorţat şi acum locuim într-un apartament, eu cu mama şi cu bunica mea. E situat în apropierea fluviului, are o terasă de unde se vede întreaga panoramă a Tamisei, dar viaţa de oraş nu-ţi permite să i-o bucuri de natură. Adică să cutreieri şi să te întinzi pe o pajişte ca să citeşti o carte. Prietena mea Emma – suntem colege de şcoală – are norocul să locuiască într-o vilă mare şi câteodată facem friptură la grătar în aer liber.

Lui Lucy nu-i trăsnise prin minte altceva mai bun de spus şi deveni conştientă în mod dureros că vorbele el sunau foarte anost şi neinspirat.

— Ţi-e dor de-acasă? o întrebă Rory după scurt timp. Lucy îl privi cu surprindere.

— Dor de-acasă?!

— Ei bine, mă-nţelegi, tânjeşti de dorul mamei tale? Simţi lipsa lucrurilor tale personale? Suferi după tot ce ai acolo? în privinţa asta, Clodagh e disperată. Refuză cu încăpăţânare să plece undeva chiar şi pentru o singură noapte, ţipă în gura mare ca un copilaş.

— Nu. Propria-i voce îi răsună în urechi surprinzător de tăioasă şi de puternică. Nu, nu duc absolut deloc dorul casei.

Nici măcar nu mă gândesc la întoarcerea în Londra. Îmi scot pur şi simplu lucrul ăsta din minte.

— Dar...

— N-ai cum să-nțelegi. Acolo nu-i la fel ca aici. Nu se aseamănă nici pe departe cu casa asta, cu căminul tău, plin de oameni şi de prieteni de vârsta ta care o țin într-un neîntrerupt du-te-vino. E apartamentul bunicii şi ea nu primeşte cu plăcere vizitele prietenelor mele. Îmi zice mereu că o apucă durerea de cap. Emma vine câteodată, dar bunica n-o agreează câtuşi de puțin şi atmosfera e mereu încordată. Eu şi cu Emma ne petrecem cea mai mare parte a timpului în camera mea. M-a vizitat odată când bunica şi cu mama erau plecate în oraş, aşa că ne-am distrat toată după-amiaza în baie, spălându-ne pe cap, parfumându-ne şi dându-ne pe unghiile de la picioare cu lac sidefat. Când sunt în casa Emmei, nu contează ce facem. Mama ei lipseşte toată ziua, lucrează ca redactor-şef la o revistă. Şi tânăra menajeră angajată să aibă grijă de gospodărie e amuzantă şi ne lasă să pregătim tot felul de budinci cu aspect neapetisant.

Lucy îşi curmă potopul de destăinuiri, dându-i lui Rory prilejul să comenteze în vreun fel sau altul, însă el nu rosti niciun cuvânt. După un timp, Lucy continuă să vorbească:

— Aici ε cu totul deosebit, ca de la cer la pământ. Poți să faci tot ce-ți trece prin minte şi, dacă nu-i cine şţie cu mare lucru de făcut, poți să ieşi în lume, să colinzi prin magazine şi să hoinăreşti în împrejurimi. Sau să te plimbi pe țărmul mării, să explorezi plaja ori să mergi seara în petreceri şi nimeni nu te împiedică. Şi aici toți mă alintă cu apelative ca „scumpo, iubito ori draga mea", dar mA tratează în acelaşi timp ca pe un egal. De parcă aş II adultă, şi nu o fetişcană. Bunica şi mama îmi spun po nume, Lucy. Doar aşa, fără diminutive alintătoare. Însă nu mă simt niciodată conştientă de valoarea mea ca persoană în carne şi oase. Acum am paisprezece ani şi socot uneori că n-am realizat nimic altceva decât să urmez cursurile şcolare. N-ar fi fost atât de rău dacă aş fi avut un frate sau o soră. Mai ales un frate. Pentru că viața alături de femei tot timpul poate fi îngrozitor de mohorâtă. Discută numai despre fleacuri, ca de exemplu modă, restaurante sau cunoştințe...

— Unde mergi la şcoală?

— Se numeşte Stanbrook. E destul de aproape de cartierul în care locuiesc. Iau metroul şi cobor după două staţii. Îmi plac cu adevărat şi profesorii şi directoarea, iar acolo m-am împrietenit cu Emma. Şi se organizează diverse activităţi plăcute în timpul liber, mergem cu profesorii la concerte şi la expoziţii de artă, înotăm în bazin şi desfăşurăm jocuri sportive, chiar şi alergări de ştafetă, în parc. Dar e o şcoală de fete particulară şi cred câteodată că m-aş fi simţit mai bine dacă aş fi urmat un gimnaziu mixt, subvenţionat de stat. Aş fi întâlnit elevi atât de diferiţi.

— Cum rămâne cu tatăl tău? se interesă Rory.

— Nu ne vedem prea des pentru că mamei nu-i convine şi, oricum, el s-a recăsătorit şi soţiei lui nu-i place să mă primească în vizită. Am un bunic, pe nume Jeffrey Sutton. E tatăl mamei şi al lui Carrie. Dar s-a stabilit în Cornwall cu nevasta mai tânără şi cu cei doi copii mai mici din cea de-a doua căsătorie.

— Nu poţi să mergi în vizită la ei?

— Ba da, aş putea, însă bunica e înverşunată împotriva lui şi neiertătoare, nu-i pomeneşte niciodată numele. Într-o bună zi, o să-mi iau inima-n dinţi şi o să-l zic că vreau să plec într-o – vacanţă acolo. Dar bănuiesc că trebuie să mai aştept până când mai cresc puţin.

— Nu trebuie să aştepţi deloc. Poţi să faci asta şi acum.

— Nu cred că am curajul necesar, spuse Lucy cu tristeţe. Detest pur şi simplu scandalurile şi să-mi impun cu forţa punctul de vedere. M-am certat mai demult cu mama şi cu bunica pentru că nu mă lasă să-mi fac găuri în urechi. Toate fetele de şcoală poartă cercei cu şurub sau cu tortiţe, însă ele refuză să-mi dea voie. E o bagatelă, însă ne-am ciorovăit câteva zile la rând şi până la urmă n-am mai putut să suport, aşa că am bătut în retragere. Sunt îngrozitor de slabă în situaţii tensionate. Prefer să cedez eu prima.

— Cred că ţi-ar sta bine cu cercei în urechi, spuse Rory. Ţi-ai putea pune unii de aur. Aşa ca mine.

— Atâta doar că eu mi-aş face găuri în ambele urechi.

— Se poate şi aici. Există un magazin de bijuterii ce toate cele necesare în Kingsferry.

— Mama ar muri de supărare.

— Mama ta e plecată în America.

— De unde ştii?

— Elfrida i-a spus mamei mele, iar ea mi-a zis mi-o.

— Are un prieten. Se numeşte Randall Fischer. Îşi petrecere sărbătorile Crăciunului în Florida, împreunĂ cu el. De-aia am venit aici cu Carrie. M-a invitat şi po mine acolo, însă n-am vrut să merg. Le-aş fi stat în calo, în plus, nu-l simpatizez prea mult pe Randall, adăufifl Lucy.

Rory nu se lansă în nicio remarcă, iar lui Lucy îi trocu prin minte că avea delicateţea morală s-o asculte cu luare-aminte. Se întrebă dacă natura îl înzestrase cu acest dar sau dacă tatăl său îl învăţase importanţii tăcerii în momentul potrivit. Şi-şi reaminti de ziua aceou în Londra, când Carrie sosise pe neaşteptate tocmai în clipa în care Lucy tânjea cu disperare după o eonii dentă. Îşi închipuise că putea să i se destăinuie lui Carrie, să-şi descarce sufletul, dar mătuşa ei, de-ablu reîntoarsă din Austria, se manifestase altfel, într-un mod nedesluşit, lăsându-i impresia limpede că nu avusese starea de spirit potrivită pentru mărturisiri. DecepţionalA şi retrasă în sine erau poate cuvintele nimerite, ca şi cum o parte din fiinţa lui Carrie rămăsese în alt loc. Dai altfel stăteau lucrurile cu Rory Kennedy. Rory găson răgaz s-o asculte şi îi împărtăşea necazurile. Lucy se trezi că i se umple inima de afecţiune şi recunoştinţă.

— Îmi pare rău că-ţi împovărez conştiinţa cu toalo astea, rosti ea. N-am avut de gând să îndrug verzi şi uscate. Numai că mă distrez nemaipomenit aici. Stând cu Elfrida şi cu Oscar, dansând învârtite scoţiene cu alţi tineri de vârsta mea. Şi mă gândesc, că sărbătorile Crăciunului vor fi cu adevărat măreţe în acest an şi nu se vor limita la un dineu cu friptură de fazan împreună cu mama şi bunica sau chiar la o ieşire la un restaurant banal pentru că ele nu se ostenesc să gătească. Şi zăpada aşternută şi peisajul de iarnă. Şi biserica. Şi instalaţiile electrice de pom...

Glasul i se stinse treptat. Sfârşise cu vorba. Nu mai ora nimic de spus. Alunecă cu gândul la apartamentul din Londra, apoi îşi refulă această imagine neplăcută şi închise ermetic capacul unei cutii imaginare în străfundul minţii. Nu

găsea nicio noimă în aceste aduceriaminte apăsătoare. Nu vedea ce rost avea să stăruie cu gândul la întoarcerea acasă. Lupta cu sine însăşi să-şi alunge din minte imaginile obsedante. Socotea că era lipsit de sens să-şi strice plăcerea acelei clipe, acelei ore, acelei zile. Trebuia să se bucure din plin de momentul prezent.

Rory nu o pierdea din ochi. Îşi încucişară privirile şi Lucy surâse.

— Vrei să mergem la săniuş, în după-amiaza asta? o întrebă el.

— Ai timp?

— De ce nu? O să-i sun la telefon şi pe ceilalți din grup. Ne ducem cu toții la terenul de golf – sunt nişte derdeluşuri grozave. Rory se uită la ceas. E aproape ora douăsprezece. Trebuie să pornim devreme, înainte să se întunece. Ce-ai zice să vii acum la mine acasă? Mama o să ne ofere o masă bună şi apoi o să-i căutăm pe ceilalți.

— N-am sanie, spuse Lucy.

— Avem noi trei sau patru în garaj. Poți împrumutn una. Se sculă în picioare. Hai cu mine!

— Dar mama ta...?

— Nu, n-o să se supere. Şi e mâncare din belşug, cal să îndestulăm o întreagă armată. La noi se găteşte în cantități pantagruelice. Se aplecă, Oa prinse pe Lucy de mână şi o ajută să se salte în sus. Încetează cu grijilol Nu mai pune bețe în roate!

— Aşa mă comport eu?

— De-acum încolo, sper că nu.

Elfrida

Expediția după târguieli la Kingsferry fusese încununată de succes: Sam şi Carrie aduseseră cu ei nu numai cutii de carton ticsite cu alimente, legume, cereale, fructe şi delicatese de Crăciun, dar şi lăzi de vin şi bere, Coca-Cola şi şase sticle de whisky „Grouse”, celebru în toată Scoția. În plus, reuşiseră să depisteze locul în care se afla magazinul de haine bărbăteşti, de unde Sam se înzestrase cu o garderobă de veşminte lejere, de mică ținută: pantaloni de catifea reiată,

cămăşi cadrilate groase, un pulover dungat, o pereche de cizme şi un cojoc scurt, până la şold. Se dotase fără îndoială cu lenjerie de corp, ciorapi şi lucrurile de strictă necesitate pentru bărbierit şi spălat ca să devină înmiresmat şi ferchеş, dar Elfrida se stăpâni din discreție să se intereseze.

Sam se îmbrăcă în noile haine la prânz şi îi admirară cu toții înfățişarea dezinvoltă şi plăcută. După ce luară masa de prânz, Sam se încotoşmănă în scurta din piele de oaie şi el şi cu Oscar porniră la drum apostoleşte spre clubul de golf, unde Sam îşi fixase o întâlnire cu secretarul pentru că dorea să discute despre posibilitatea de a fi admis ca membru. Privind pe fereastră cum păşeau umăr la umăr de-a lungul trotuarului acoperit d (i zăpadă, Elfrida gândi că nu-i strica lui Oscar să aibă o companie masculină.

Ea şi cu Carrie rămaseră acasă să se pregătească pentru sosirea lui Sir James Erskine-Earle, anunțată la ora patru. Trebuiau să se hotărască dacă urmau să-l ofere ceai şi unde anume aveau să-l primească. Elfrklu chibzui că bucătăria era tocmai locul potrivit – la urma-urmelor, nu vedea ce rost avea să se formalizeze, însă Carrie opină că nu se impunea respectarea cu strictoțu a regulilor de politețe în cazul cunoştințelor apropiato, Dar poate că Sir James ar fi descumpănit dacă ar II poftit să-şi strângă genunchii sub masa de bucătărie şi să-şi soarbă ceaiul dintr-o cană.

Elfrida îi împărtăşi punctul de vedere.

— Atunci o să-l invităm în salon.

— Ce? Să stăm cocoțați cu toții lângă şemineu?

— De ce nu?

— Bărbații destă să fie aşezați pe un loc ridicat, afară de cazul când sunt antrenați serios ca vicarii. Nu izbutesc să mânuiască farfurioarele, ceştile şi prăjiturilo, toate în acelaşi timp. Hai să mutăm masa de lucru a lui Oscar lângă bovindou – aranjăm totul cum se cuvino, aşa cum obişnuieşte să facă mama.

Atunci trebuie să caut o față de masă elegantă.

— Pariez că b să găseşti una dosită în dulapul cu rufărie al doamnei Snead. Să fac o plăcintă de ovăz?

— Te pricepi? Elfrida rămase impresionată.

— Bineînțeles. Iar tu poți să te duci până la brutărie ca să

cumperi nişte fursecuri cu glazură de ciocolată.

Elfrida îşi puse haina din stofă de lână şi plecă. Brutarul nu vindea fursecuri, dar avea în schimb turtă dulce, aşa că Elfrida cumpără o bucată şi un borcănaş cu peltea de mure, făcută în casă.

— Daţi o petrecere, doamnă Phipps? o întrebă vânzătoarea, întinzându-i restul. Elfrida îi răspunse negativ, precizând că aştepta doar un invitat la ora ceaiului.

Venind înapoi la Estate House, băgă de seamă că plăcinta de ovăz pregătită de Carrie se cocea deja în cuptor şi mirosea ispititor. Elfrida scoase din pungă turta dulce şi borcanul cu peltea, găsi la îndemână o tavă pe care aşează în piramidă cele mai bune platouri, farfurioare şi ceşti, chiar dacă erau desperecheate. Completă vesela cu tot dichisul: zahărnită cu cleşte de argint, şervețele de hârtie, untieră de porţelan şi chiar un cuţitaş pentru întins untul.

— O să fim gazde cu maniere foarte alese, spuse ea cu voce tare. Pregăti linguriţele şi frecă bine ceainicul pe dinăuntru cu detergent lichid pentru vase.

Sus la etaj, descoperi o faţă de masă în dulapul de albituri. Apretată şi netezită cu fierul de călcat, arăta destul de festiv după ce o aşternu pe masa veche. Aranjă platourile, cuţitaşele, ceştile şi farfurioarele, untiera şi borcanul de dulceaţă. Nu împodobise salonul cu flori, dar probabil că Sir James Erskine-Earle nu se va sinchisi de acest amănunt.

Se depărtă de colţul mesei cu tava goală în mână şi-şi îndreptă privirea spre micul ei tablou care, pesemne, după ziua de azi, va dispărea pentru totdeauna. Anina de perete uşor strâmb, aşa că Elfrida se repezi să-l îndrepte cu un gest de mângâiere în semn de dragoslu, ca şi cum ar fi fost un copil încurajat să se comporte CAI se poate de bine.

— Fiindcă n-avem timp de pierdut, o să ne luăm adio acum, rosti Elfrida. Rămas bun! M-am simţit încântalA să te am în preajmă.

Oscar şi cu Sam se înapoiară de la clubul de golf bino dispuşi şi de cu vreme. Întrevederea cu secretarul clubului decursese în mod satisfăcător. Lui Sam i se adur. O la cunoştinţă că exista o listă de aşteptare pentru potenţialii membri, însă, după toate probabilităţile, emu mari şanse să

se sară peste rând, având în vedere că Sam urma să se stabilească în Buckly. Oscar şi cu Sam fuseseră prezentaţi căpitanului de echipă şi altor câţiva membri, admiraseră portretele expuse în hol şi trofeolo câştigate de-a lungul timpului, apoi se întoarseră acasă.

Lui Oscar îi tihnise în mod limpede această plimbam, Amintindu-şi de singura lui peregrinare la clubul de goli, care se sfârşise atât de dezastruos cu o fugă sul) îmboldul panicii, Elfrida îi mulţumi lui Dumnezeu în sinoa ei şi-şi dori să-l strângă în braţe pe Oscar. În loc de acest lucru, urcă la etaj să-şi pieptene părul roşu ca focul şi să-şi dea încă un strat de ruj pe buze.

Când îşi făcu apariţia cu punctualitate la ora fixată, Sir James Erskine-Earle îi luă pe toţi prin surprindere. Soneria de la uşa din faţă prinse a ţârâi strident şi Elfrida coborî scările alergând să-i deschidă. Rămase oarecum uimită să se pomenească faţă în faţă cu un bărbat atât de tânăr şi, deşi venise direct de la ceremonia dedicată comemorării eroilor căzuţi în război, Sir James se înveşmântase de parcă s-ar fi pregătit pentru grădinărit, în pantaloni bufanţi de tweed, prinşi sub genunchi, uşor uzaţi, şi într-o jachetă care părea să-şi fi pierdut aproape loţi nasturii. Gulerul cămăşii era destrămat, iar puloverul unchior avea o mică gaură. Când Elfrida deschise uşa, Bir James îşi scoase şapca de tweed şi ea observă că părul blond spălăcit îi era tuns băieţeşte.

— Doamna Phipps?

— Da, Sir James. Îşi strânseră mâinile. Poftiţi înăuntru, vă rog. Mergând în frunte spre scară, Elfrida spuse:

— Câtă amabilitate din partea dumneavoastră să veniţi într-un timp atât de scurt după primirea telefonului.

— Câtuşi de puţin. Avea un glas fermecător şi un surâs ingenuu. Mă bucură mereu astfel de prilejuri când Gunt chemat să-mi arunc privirea asupra unei opere de artă cu totul speciale.

Elfrida îl conduse în salon şi-l prezentă celorlalţi, care stăteau în picioare simţindu-se stingheriţi, ca şi cum Sir James Erskine-Earle ar fi venit anume ca să ştie cât preţuiesc ei.

— Oscar Blundell. Carrie, nepoata mea, şi Sam Howard,

numit de curând în postul de director al vechii filaturi de lână din Buckly.

— Am vorbit la telefon. Încântat de cunoştinţă. Lucraţi pentru Sturrock & Swinfield, nu-i aşa? Am fost coleg la colegiul Eton cu un membru al familiei Swinfield, dar nu cred că-i vorba de preşedintele companiei dumneavoastră. Sir James îşi roti un moment privirea prin încăpere. Ce casă de-a dreptul surprinzătoare! Din afară, nu-ţi poţi forma o idee clară despre splendoarea ei.

Făcea parte din proprietatea Corrydale, după câte am înţeles.

— Da, însă cu mulţi ani în urmă, îi spuse Oscar. Pou te că l-aţi cunoscut pe unchiul meu, Hector MȻLellan?

— Nu prea bine. Am lucrat în Londra vreme îndelungată. M-am stabilit în ţinutul de nord abia după co n murit tatăl meu şi am venit cu toţii să locuim lui Kingsferry. A fost un soi de şoc cultural pentru familii» mea, dar se pare că s-au acomodat cu uşurinţă. Su îndreptă în mod inevitabil către bovindou, aşa cum no întâmpla totdeauna cu nou-veniţii. Fereastra boltită om învăluită în întuneric, cu toate că Elfrida dăduse puţin draperiile la o parte şi, peste drum, beculeţele instalaţiilor electrice cu care se pavoazaseră copacii pentru sărbătoarea Crăciunului licăreau ca nişte giuvaere po faţada bisericii de piatră. Ce privelişte minunată! Şi sunteţi atât de aproape de biserică. Trebuie că auziţi de aici răsunetul orgii. Un instrument muzical fermecător. Sunteţi aşa de norocoşi. Sir James se întoarse cu faţa spre ei. Dar nu se cade să vă irosesc timpul cu atitudinea mea de gură-cască din curiozitate. Unde-i tabloul pe care vreţi să-l văd?

— E... Elfrida îşi drese glasul, tuşind uşor. E chiar aici.

— Înţeleg. Într-o stare solitară.

— Nu avem alte picturi.

— Îmi permiteţi să-l dau jos de pe perete?

— Fireşte.

Sir James străbătu încăperea, prinse binişor cu mâinile de marginile ramei, desprinse tabloul din cui, ţinându-l cu atâta delicateţe de parcă ar fi fost un obiect de porţelan subţire şi fin.

— Ce pânză splendidă! înclină uşurel tabloul spre

mănunchiul de raze împrăştiate de lampa care stătea pe masa lui Oscar. Pictată de Sir David Wilkie.

— Da, cel puțin aşa cred.

— Un portret al părinților lui. Ştiați asta? Zugrăvit prin 1835, aşa presupun.

— Nu ştiam că-i vorba de părinții lui. Mă gândeam că e doar un cuplu de bătrânei drăguți.

Se lăsă tăcere. Cu toții oarecum cuprinşi de nelinişte, îi aşteptau veridictul. Sir James Erskine-Earle nu se pripea, bâjbâind cu mâna în buzunarul jachetei ponosite şi scoțând la iveală o pereche de ochelari plianți, fără rame. Când şi-i potrivi pe nas, semăna izbitor cu un tânăr student, sărac lipit. Sau mai degrabă cu un învățăcel la medicină, deoarece mâinile îi erau la fel de sensibile ca ale unui chirurg. Scruta cu ochii, cerceta cu atenție, pipăia cu vârful degetelor, răsucea tabloul pe toate părțile şi examină îndeaproape dosul pânzei.

În cele din urmă, aşeză cu grijă tabloul pe masa de scris a lui Oscar.

— Cum ați intrat în posesia lui, doamnă Phipps?

— L-am primit în dar. De la un prieten cu mult timp în urmă, sunt aproape treizeci de ani de-atunci.

— Şi ştiți de unde l-a cumpărat?

— Cred că dintr-un magazin cu lucruri de ocazie din Chichester.

— Da, aşa îmi închipuiam şi eu, încuviință din cap Sir James.

— Am... am crezut dintotdeauna că-i un tablou orifjinai, sau, cel puțin, totul mă face să cred astfel. Dar nu l cunosc valoarea şi nici nu l-am asigurat vreodată.

Sir James o privi pe Elfrida drept în ochi, lumina reflectată de lampă scăpărând în lentilele ochelarlloi săi, şi-i zâmbi cu bunătate. Acelaşi surâs fermecător ql tineresc. Se sprijini de masă şi-şi scoase ochelarii.

— Îmi pare nespus de rău, spuse Sir James. Dar nu-l originalul, ci o copie.

Se aşternu o tăcere împietrită, pe care nimeni nu cuteză s-o spulbere cu o vorbă.

— E o operă de artă minunată şi frumos executată, însă

nu aparține pictorului cu pricina.

— Cum de știți cu atâta siguranță? Oscar prinse glas – întâi de toate fiindcă tabloul nu-i semnal, Recunosc că stilul, compoziția și tema reproduc cu fidelitate penelul lui Sir David Wilkie, dar nu există nicio semnătură. Un alt motiv pentru care-mi dau seama că-l o imitație ε, că, în mod destul de ciudat, originalul a fost scos la licitație de prestigioasă casă Boothbyȝs din Bond Street doar cu un an în urmă. A fost adjudecat unul intermediar care a licitat în numele unui anumit muzeu, Tabloul autentic e mai mare decât al dumneavoastră, doamnă Phipps, ceea ce mă determină să socot că această copie n-a fost niciodată menită să servească drept un fals grosolan, ci, mai degrabă, drept o operă în semn de respect și admirație. Pesemne, făcută de vreun discipol din dorința de a încerca să-și depășească maestrul. Și e fără îndoială o imitație extraordinară – grație stilului de mânuire a pensulei, coloritului și tușelor luminoase. O operă de artă cu adevărat frumoasă. Dacă Imitația reprezintă cea mai sinceră formă de flatare, atunci nu poți decât să te întrebi cine s-a angajat într-o lucrare atât de meticuloasă.

Tăcerea domni iarăși în încăpere. Într-un târziu, Elfrida se sforță să pună întrebarea temută.

— Cât valorează, Sir James?

— Spuneți-mi, vă rog, Jamie.

— Ei bine, Jamie, ce valoare crezi că are?

— Dacă ar fi fost vorba de original aș fi zis în jur de optzeci și cinci de mii de lire sterline. Nu-mi amintesc suma exactă cu care s-a vândut, dar ceva în genul ăsta.

— Și întrucât nu-i decât o copie?

— O mie de lire? Poate mai mult, poate mai puțin. Depinde de conjunctura pieței. Nimic pe lume nu valorează vreun sfanț decât dacă cineva e dispus să ofere un preț.

O mie de lire. O copie care valora o mie de lire sterline. Cheagul Elfridei, micuța comoară, polița de asigurare într-un viitor însingurat și sărăcit. O mie de lire. Într-un mod straniu, nu se sinchisea de sine însăși îndeosebi. Vânzarea tabloului pentru această sumă derizorie n-avea niciun sens, așa că putea să se bucure de el tot restul vieții. Dar suferea o decepție cumplită pentru Oscar. Se alesese praful și pulberea

de toate planurile ei pentru răscumpărarea părții lui Hughie şi pentru asigurarea liniştii lui Oscar. Toate speranțele se prefăcuseră în scrum şi cenuşă. Visele mărețe i se sfărâmară, parcă ar fi fost măturate de vânt, purtate în vârtejuri, mărunțite în resturi şi gunoaie care plutesc pe apă după furtună. Nimicite cu desăvârşire, într-o clipită.

Pentru un moment îngrozitor de lung, se gândi că s-ni putea s-o podidească plânsul. Căzută pradă disperării, se întoarse spre Carrie şi ochii ei frumoşi şi negri erau ațintiți asupră-i, plini de căldură şi înțelegere.

Elfrida deschise gura să vorbească, dar cuvintelo II secară pe buze şi Carrie îi sări în ajutor.

— Cred că o să cobor în bucătărie să pun ibricul la fiert. Şi apoi o să bem cu toții câte o ceaşcă de ceai reconfortant.

Şi, pe urmă, prinse grai şi Sam pentru prima oară de când făcuse cunoştință cu Jamie Erskine-Earle.

— Te însoțesc să-ți dau o mână de ajutor.

Elfrida ştia cât se poate de bine că nu era nevoie de două persoane ca să fiarbă apa pentru ceai, dar îi purta recunoştință lui Sam pentru bunul simț de a se retrago într-o situație neplăcută. Se pomeni dorindu-şi ca şi Sir James Erskine-Earle să plece.

Chemat fiind, Sir James onorase invitația şi venise să evalueze micul tablou, iar Elfrida îşi dădea limpede seama că nu-l putea învinui pe el pentru faptul că pictura se dovedise a fi un fals, dar cunoştințele şi profesionalismul lui îi dăunaseră atât de mult, şi acum Oscar n-avea altă soluție decât să-şi vândă partea de moştenire. Nu-l păsa câtuşi de puțin că s-ar putea întâmpla ca Sam să cumpere casa. Însă o mâhnea peste măsură că lui Oscar nu-i stătea în putință s-o păstreze.

După ce Sam şi cu Carrie părăsiră salonul, se lăsă o tăcere apăsătoare. Pesemne că Jamie percepuse resentimentele Elfridei deoarece se scuză din nou.

— Îmi pare atât de rău.

Elfrida îşi pierdu răbdarea cu el şi cu sine însăşi deopotrivă.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, nu-i vina ta!

Sir James atârnă din nou tabloul pe perete cu multă

băgare de seamă. Bătrâna doamnă cu şalul roşu împodobit cu flori galbene, pictată pe pânză, privea în jos cu bunătate spre Sir James, aşa cum Elfrida nu se simțea în stare să facă.

— Cel puțin, veți continua să vă bucurați de el, spuse Jamie.

— N-o să mai fie niciodată la fel ca înainte.

Sesizând tensiunea care plutea în aer, Oscar se amestecă în conversație.

— Cu toate astea, rămâne foarte prețios pentru Elfrida. Sunt uşurat că nu mai există niciun motiv să se dispenseze de el.

— Oh, Oscar, am toate motivele de pe lume. E pur şi simplu o pictură. Dar nu renunț la ea pentru o mie de lire. O atare sumă de bani e ridicolă.

— Dragă Elfrida, totul o să meargă bine, ai să vezi.

Se întoarse cu spatele la amândoi, se îndreptă spre şemineu din nevoia presantă de a se îndeletnici cu ceva ca să-şi domolească dezamăgirea; înhăță un butuc din coşul de lemne şi-l azvârli în vâlvătaia focului. Rămase țintuită locului, privind cum se aprinde şi arde cu flacără tremurătoare.

Şi apoi, din spatele ei, Jamie vorbi din nou.

— Regret că vă deranjez şi sper din tot sufletul că n-o să mă considerați bolnăvicios de curios, dar cine-i proprietarul acelui mic ceasornic interesant?

Preț de o clipă, Elfrida îşi închipui că auzise greşit. Îl privi cu încruntare şi nedumerire.

— Ceasornicul?!

— Mi-a atras atenția. E atât de deosebit...

— E al. Elfridei, spuse Oscar.

— Nu vă supărați, îmi permiteți să mă uit?

Elfrida dădu din cap în semn de aprobare. Se depărtă câțiva paşi. Jamie îşi puse ochelarii, se apropie şi luți ceasul aşezat pe polița de deasupra căminului. Pentru a doua oară în acea zi, ea şi cu Oscar îl urmăriră din ochi în tăcere pe când cerceta minuțios micul ornic. Elfrida hotărî în sinea ei că îi va despica țeasta în două cu vătraiul dacă îi va spune că este un bibelou lipsit de valoare.

— Un cronometru de voiaj, rosti Sir James. Minunați Cum ați ajuns în posesia acestei mici comori?

— Asta vrea să însemne comoară sentimentală sau tezaur descoperit întâmplător?

— Nu sunt sigur, îi răspunse Jamie cu politețe.

— Mi-a fost lăsat moştenire de bătrânul meu naş, vorbi ea cu bruscheţe. Un om care a călătorit pe mare. Şi apoi, ştiind că îi grăise cu asprime, se îmbună puţin. După cum vezi, are un cadran gradat pentru ore, unul pentru minute şi unul pentru secunde. Trebuie să întorc ceasul în fiecare zi. Bănuiesc că aş putea să-i pun o baterie potrivită, dar mi se pare...

— Doamne fereşte! E mult prea rar.

— Rar? E sigur că nu-i doar un ceas demodat, folosit odinioară în navigația maritimă?

— O maşinărie utilă, dar şi frumoasă.

Elfrida îşi pironi privirea asupra ceasornicului şi, deodată, micul aparat de măsurare a timpului căpătă o nouă strălucire, aşa cum se întâmplă cu obiectele familiare din viața cotidiană când sunt admirate de alții. Îmbrăcămintea de piele ora ponosită, dar suprafața circulară se împărțea în diviziuni pentru citirea indicațiilor date de ace; şi capacul de sticlă pliat precum coperta unei cărți era mărginit cu o fâşie de catifea de culoarea coralului. De jur-împrejurul plăcii circulare, care cuprindea cele trei cadrane, învelitoarea de piele ora ornamentată cu o ghirlandă de frunze aurii în miniatură şi acest motiv decorativ se repeta şi pe marginea ramei. Cheia şi arătătoarele erau făcute din alamă.

— Nici măcar nu ştiu cât e de vechi. Poate îmi spui tu, rosti Elfrida.

— Din păcate, nu mă pricep la ceasuri. Dar am un coleg care e expert în materie. Dacă vreți, dacă-mi îngăduiți, pot să i-l arăt, adăugă Jamie.

— De ce?

— Pentru că-l consider deosebit.

— Cât de deosebit?

— Parcă am folosit cuvântul „comoară”.

— Vrei să zici că valorează ceva?

— Aş prefera să nu mă pronunț încă. Nu sunt suficient de

specializat.

— Dar nu valorează şaptezeci şi cinci de mii de lire, nu-i aşa? întrebă cu francheţe Elfrida, aşteptându-se la o clătinare din cap sau chiar la un râset batjocoritor.

Însă Jamie Erskine-Earle nu bufni în râs.

— De fapt, nu ştiu, spuse el. Doamnă Phipps, îmi permiteţi să-l iau cu mine? Dacă-l găsesc pe colegul meu, vorbesc cu el la telefon sau îi trimit prin poştă o fotografie cu ceasul. Bineînţeles, vă dau o chitanţă şi o să-l păstrez sub cheie, n-aveţi grijă.

Dintr-odată, situaţia deveni ridicolă.

— În Hampshire, în căsuţa mea din Dibton, ceasul să găsea pe poliţa de deasupra căminului din salonaş şi nu încuiam niciodată uşa, îi explică Elfrida.

— Atunci, daţi-mi voie să vă felicit pentru aşa noroi) orb. Nici măcar nu-i asigurat contra furtului, preciză cu gravitate Sir James, expunând un fapt grăitor.

— Nu, n-am încheiat niciun contract de asigurare. E doar un mic obiect pe care-l am de mulţi ani şi pe care-l port cu mine peste tot.

— Dacă-mi e permis să mă exprim astfel, un mic obiect foarte deosebit. Pot să-l iau cu mine?

— Desigur.

— Dacă aveţi o cutie sau ceva în care să-l împachetez? Batista mea nu-i tocmai potrivită.

Oscar merse spre masa de scris, trase un sertar şi scoase la iveală nişte hârtie de ambalaj păstrată de la un pachet de cărţi noi.

— Merge?

— Perfect! Şi o foaie de scris pentru chitanţă? Am de obicei la mine un chitanţier, dar l-am lăsat azi acaşă.

Îi întinse ceasul lui Oscar, care îl înfăşură într-o bocceluţă bulbucată, iar Jamie Erskine-Earle se aşează la birou şi întocmi chitanţa.

— Ar trebui s-o păstrez eu, îi spuse Oscar. Elfrida are tendinţa să-şi piardă lucrurile. Şi se grăbi s-o pună în siguranţă în buzunarul jachetei.

— Mai e o problemă, interveni Elfrida.

— Da, doamnă Phipps?

— Hai să nu mai vorbim despre ceas când se întorc Sam şi cu Carrie. Ne-am ambalat cu toții prea mult în logătură cu tabloul de Sir David Wilkie şi n-aş mai putea suporta să nutresc speranțe şi apoi să mi le văd spulberate. Nu-i mai bine să le spunem că trebuie să-l asigur şi că dumneavoastră v-ați oferit să-l evaluați?

— Fireşte. O explicație grozavă! Şi, pe deasupra, se nimereşte să nu fie prea departe de adevăr.

În acea seară, pe când pregătea cina, Elfrida se simțea ca şi cum şi-ar fi petrecut întreaga după-amiază rostogolindu-se de sus în jos într-un montagnes russes. Şi din pricina agitației, dezamăgirii şi a speranțelor redeşteptate, uitase cu desăvârşire de Lucy. Amesteca dusă pe gânduri într-un sos Bolognese, când Lucy sosi pe neaşteptate, strecurându-se în bucătărie pe uşa din spate.

Elfrida aruncă o privire spre vechiul ceas de perete. Se făcuse aproape ora şapte. Se holbă mirată la Lucy, încercând să-şi amintească cum îşi umpluse timpul copila.

— Da, eu sunt, spuse Lucy.

— Oh, scumpa mea, îmi pare rău.

— Arăți ca şi cum aş fI chiar ultima persoană de pe lume pe care te aştepți s-o vezi.

— Sunt absorbită de gânduri. S-au întâmplat atâtea aici, încât aproape că te-am lăsat uitării. Dar acum că ai apărut, îmi îndrept toată atenția spre tine, ceea ce-i minunat.

— Ce s-a întâmplat? Lucy îşi scoase căciula de lână, apoi începu să-şi descheie jacheta. Am ratat ceva important?

— Nu chiar. N-ai pierdut cine ştie ce mare lucru, Atâta doar că un om cumsecade a venit să bea ceaiul cu noi. Carrie a făcut o plăcintă de ovăz. Cred că invitatul nostru a mâncat cele mai multe bucăți.

— Cine era?

— Se numeşte Sir James Erskine-Earle. Şi locuieşti) la Kingsferry House.

— Am trecut pe la Kingsferry House. Cu Rory, spuse Lucy.

— Am avut impresia că te-ai dus la săniuş.

— Da, aşa a şi fost, dar s-a întunecat devreme şi ne-aiil întors la casa parohială ca să ne încălzim cu un ceai, şi apoi eu şi cu Rory am mers la Kingsferry.

— Ai umblat iarăşi prin magazine după cumpărături?

— Nu tocmai.

Urmărind cu luare-aminte, Elfrida deveni curioasă. Expresia întipărită pe chipul lui Lucy era tainică, şicanatoare. De parcă s-ar fi înfrânat cu greu să nu se hlizească.

— Arăți ca pisica din Comitatul Cheshire, rânjind mereu cu gura până la urechi; Ce ai pus la cale?

Lucy ridică o mână şi-şi răsfiră pletele, dezvelindu-şi gâtul. Elfrida văzu strălucirea aurului.

— Mi-am făcut găuri în urechi. La bijuteria din Kings* ferry. Rory m-a dus acolo. Şi mi-a cumpărat o perecho de cercei ca dar de Crăciun. Bijuterii adevărate!

— Oh, draga mea...

— Mi-i doresc de o veşnicie.

— Lasă-mă să te privesc.

— Dar mama o să se enerveze.

4

— Sunt de-a dreptul minunați. Atât de potriviți pentru o adolescentă. Arăți aşa de emancipată. Ce cadou generos!

— Nu cred că mi s-a dăruit vreodată ceva mai de preț, spuse Lucy.

Lucy

„Miercuri, 20 decembrie

Cred că aceasta a fost cea mai fericită zi din viața mea. Pretutindeni, zăpada s-a aşternut în troiene şi peisajul de iarnă te uimeşte prin frumusețe. În această dimineață, am pornit prin oraş după cumpărături pentru Crăciun şi, când m-am întors, l-am găsit aici pe Roiy, vorbind cu Elfrida, de curând venit să-mi aducă telovi zorul pe care mi l-a împrumutat cu amabilitate. Mi l n cărat până sus în odaia mea de la mansardă, mi l-n instalat şi apoi ne-am aşezat pe podea şi am stat la taclale. Dintr-un motiv sau altul, a fost atât de uşor să discut pe îndelete cu el, încât i-am destăinuit totul; despre plictiseala din Londra, îngrădită în apartamentul în care locuiesc, şi despre mama, bunica şi Randall Fischer, l-am pomenit despre tata şi Marilyn, ca şi despre familia din

Cornwall. M-am simțit minunat să am alături pe cineva care m-a ascultat fără să mă întrerupă şi care s-a străduit să mă încurajeze şi să se poarte cu blândețe. Şi nu mi-a dat de înțeles că spun numai fleacuri şi prostii. Sau că nu-i pasă nici cât negru sub unghie. M-a ascultat pur şi simplu de la început până la sfârşit.

După ce am terminat de spus tot ce aveam pe suflet, iun mers cu maşina la casa parohială şi doamna Kennedy ne-a făcut hamburgeri. Rory şi-a sunat la teleion nişte prieteni şi am pornit cu toții să ne dăm cu tulniuțele pe terenul de golf, unde ne-am distrat formidabil, dar ne-am şi sleit forțele pe derdeluş.

Ne-am dat cu sania până când s-a înserat şi apoi ne-am întors la prezbiteriu să bem câte un ceai fierbinte. Pe urmă, Rory l-a rugat pe tatăl lui să-i împrumute iarăşi maşina. Domnul Kennedy a încuviințat, iar Rory m-a dus la Kingsferry. Este un oraş foarte vechi şi uimitor, cu o grămadă de magazine, am parcat pe o stradă, ne-am croit drum spre bijuterie şi un bărbat mi-a făcut găuri în urechi într-o clipită cu un fel de pistol automat, special, şi mi-a fixat cerceii mici de aur, rotunzi ca nişte bănuți, cu şurub. Nu m-a durut deloc.

L-am spus lui Rory că nu mi se va permite să-i port acasă, iar el mi-a replicat că nu mă aflu în Londra, ci suntem împreună în Sutherland, şi a plătit cerceii, zicându-mi că mi-i dăruieşte de Crăciun.»

În drum spre Creagan, ne-am petrecut timpul vorbind despre una şi alta, şi m-am simțit ca şi cum aş fi ajuns într-un punct de cotitură sau într-un moment crucial. Rory m-a sfătuit că trebuie să nu pierd din vedere o serie de lucruri, iată care sunt lucrurile de ținut minte:

Învăț bine la şcoală, iau note mari, aşadar îi întrec pe alții în agerimea minții. Dacă nu te afirmi prin propriile puteri, atunci nimeni nu-ți acordă nici cea mai mică atenție.

Trebuie să mă impun prin argumente raționale şi să nu stau îmbufnată.

Dacă îmi doresc să merg în Cornwall ca să-i văd pe bunicul meu, pe Serena, pe Amy şi pe Ben, atunci un cuvine să ascult de îndemnul inimii. Absolut nimic nu iil/l *poate împiedica. Trebuie doar să aranjez din timp* în *bunicul să mă invite şi să plec pur şi simplu.*

Să dau dovadă de spirit întreprinzător. La văiiilu mea, pot să-mi port şi singură de grijă. Ştiu o groază dn lucruri despre pericolul consumului de droguri derivnlo din amfetamină la unele petreceri deşănțate; şi despm beţivani, toxicomani, exhibiţionişti, maniaci sexuali babalâci care acostează tinere în staţiile de auzobu?. Poate că s-ar cuveni să mă mut într-o instituţie de învăţământ mixt ca să-mi dau examenele de bacalaureat pe baza cărora să fiu admisă la facultate. În ultimii doi ani de şcoală. Nu m-am gândit niciodată la asta. Îi voi sugo ra mamei această idee şi în cele din urmă o voi convinge prin argumente. O voi atrage de partea mea pa domnişoara Maxwell Brown. Şi nu mai sunt decât doi ani până când voi absolvi liceul. Mă simt cu mult mai hotărâtă acum că mi-am făcut noi planuri şi abia aştept să mi le aduc la îndeplinire.

Mi-aş dori să am un frate ca Rory.

De fapt, n-aş vrea câtuşi de puţin. Pentru că altfel af şi stat lucrurile, dacă Rory ar fi fost fratele meu.

Nu mă dor deloc urechile. Când bunica şi mama mă vor vedea cu cercei, vor şti că m-am schimbat. Că mă călăuzesc după propriile dorinţe. Că pot să iau hotărâri de una singură. Nu mai sunt un copil.

Aici, în lipsa mea, a fost invitat la ceaiul de după-amiază un om pe nume Sir James Erskine-Earle. El a luat cu hino ceasul Elfridei ca să-i stabilească valoarea pentru încheierea unei asigurări. Carrie mi-a spus că Sir James 11 mâncat şase bucăţi de plăcintă de ovăz.

Mâine e prima zi din perioada ce precede sărbătorile Crăciunului".

Sam

Sam miji din ochi în beznă şi într-un frig pătrunzător care-l învăluia din cap până-n picioare. Se trezise din somn din cauza senzaţiei de rece şi îşi dădu seama că plapuma de puf alunecase de pe pat şi că tremura sub cele două pături subţiri şi în aşternutul de olandă împodobit cu monogramă, devenit glacial. Draperiile erau puţin date la o parte ca de obicei şi prin crăpătura ferestrei năvălea înăuntru un curent

de aer înghețat care îl pătrundea până la oase ca şi cum ar fi stat într-un congelator. În timpul nopții, temperatura scăzuse dezagreabil de mult.

Se săltă cu efort în capul oaselor, se aplecă după pilotă şi o trase cu putere la loc. Dârdâia încă de frig, dar plapuma cu puf îi aduse oarecare confort. Aşteptând să se încălzească, întinse mâna spre noptieră, aprinse veioza şi se uită la ceas. Era ora şapte şi jumătate dimineața.

Odaia în care dormea, de-acum familiară, se întindea de jur-împrejur, cu ungherele cufundate în umbră. Nu era încărcată de mobile: un şifonier mare în care îşi păstra toate hainele şi lenjeria de care dispunea în acel moment şi un lavoar în stil victorian servindu-i drept masă de toaletă – lavaboul avea o placă de marmură de culoare roşie-cafenie, pe care se găseau un vas împodobit cu desene florale şi o cană cu toartă din porțelan pentru apă. Singura oglindă era fixată pe uşa şifonierului şi exista doar un scaun bogat ornamentat. Nu era o încăpere pentru lucru sau pentru şedere, dar cât se poate de potrivită pentru dormit.

Şi pentru îndeletniciri mărunte ca de pildă convorbiri telefonice la aparatul mobil.

Zăcea lungit, dezmorțindu-se de frig încet-încet, şi se întrebă de ce oare odaia, destul de modestă, îi producea o stare de mulțumire deplină. Hotărî în sinea lui că proporțiile erau armonioase, pereții goi, acoperiți cu zugrăveală simplă, fără ornamente inutile, draperiile uşor uzate, din creton decolorat, atârnau în falduri până la marginea covorului tocit, care îi aminteau de draperiile mamei din vechiul cămin părintesc de la Radley Hill. Erau aninate cu inele mici de galeria de alamă cu măciulii bulbucate la capete, cizelate în formă de ananas, şi, când le trăgea, numeroasele verigi zornăiau.

Acest zăngănit îi readucea în memorie glasul mamei. „Dragule, scoală-te! E timpul să-ți iei gustarea de dimineață”.

Cuprins de nostalgia locurilor iubite.

Întreaga casă îi evoca frânturi din trecut. Spațiozitatea, încăperile frumoase şi neîncărcate, cu cornişe lucrate cu minuțiozitate şi cu uşi înalte, îmbrăcate în panel. Scara în spirală, cu şirul de trepte neabrupte între două paliere, se

înălța până la mansardă, cu stâlpi de balustradă fasonați în formă de popic din lemn de pin lăcuit; bucătăria demodată, dar ușor de recunoscut, camerele de baie, cu lambriuri vopsite în alb, îmbinate cu lambă și uluc, înzestrate cu instalații originale, datând din epoca victoriană, și cu rezervoare de closet cu lanț și mâner de porțelan, pe care stătea scris „Trage".

Din acea primă seară, oarecum stânjenitoare, se simțise ca și cum s-ar fi întors acasă. Estate House îl atrăsese pe Sam din prima clipă. Îi vorbise, îl întâmpinase cu căldură. Alunecă înapoi cu gândul la șirul de evenimente întâmplătoare care îl aduseseră aici, într-un moment anume, și apoi se văzuse lăsat în voia sorții, astfel încât nu avusese de ales decât să rămână. Cu înțelepciuno dobândită ulterior, s-ar fi zis că destinul îi trasase cu grijă locul hărăzit pentru vremelnicul popas. Vreo ființă cu însușiri supranaturale – milostivă, din fericire; influența semnului său zodiacal ori, pesemne, magnetismul ininteligibil al străvechilor configurații planetare.

Întâlnirea cu Hughie MℭLellan în Londra fusese prima verigă în lanțul întâmplărilor. Atunci, i se înmânase cheia de la casa lui Hughie din Creagan. Urmașe tragerea la sorți prin aruncarea cu banul pe când stătea în mașină, peste drum de biserica din Buckly. Dacă moneda ar fi căzut cu efigia în sus, ar fi pornit direct spre Inverness și, după toate probabilitățile, ar fi fost în stare să străbată șoseaua de-a lungul peninsulei Black înainte ca zăpada să se aștearnă în troiene. Dar, în schimb, moneda picase cu pajura în sus și se îndreptase în direcția orășelului Creagan.

Dacă Sam ar fi găsit casa nelocuită și cu obloanele trase, nu și-ar fi irosit timpul. Nu-Ł bătuse gândul decât să determine cu precizie poziția clădirii, iar amplasamentul, mărimea, aspectul de trăinicie și demnitate caracteristice stilului arhitecturii din perioada victoriană i-ar fi fost de ajuns să se încredințeze dintr-o privire că merita să se întoarcă pentru o cercetare cu de-amănuntul. Însă casa nu fusese pustie. Luminile străluceau viu la ferestrele etajului superior și, fiindu-i stârnită curiozitatea, își abandonase autovehiculul de teren la marginea trotuarului, urcase pe

alee şi apăsase pe butonul soneriei.

După aceea, se înzăpezise şi nu mai existase cale de întoarcere.

Acum, locuia aici de două zile, împreună cu alte patru persoane neînrudite şi avea să rămână până când treceau sărbătorile Crăciunului. Intenționase să-şi petreacă această perioadă de timp întocmindu-şi lista de priorități pentru filatura de lână, lucrând pe calculatorul portabil şi pe computer, dar trândăveala îl scosese din ritm pentru că îşi lăsase în camera de hotel din Inverness laptopul, dosarele, numerele de telefon importante şi tot teancul de hârțoage. Nu-şi adusese cu sine la întrunirea din Buckly decât telefonul mobil, servieta şi cheia de la Estate House.

Întrucât îi era imposibil să se concentreze asupra lucrului, socotea extraordinar de uşor să se detaşeze de toate problemele şi să alunece într-o stare de spirit prin care nu mai trecuse de ani de zile. Orizonturile se micşorau. Prioritățile se schimbau. Se simțea ca şi cum s-ar fi urcat la bordul unui vapor, izolat de restul lumii, dar implicat cu intensitate în relațiile cu ceilalți pasageri. Necunoscuți care deveneau treptat-treptat tot atât de apropiați ca membrii familiei demult pierduți. Casa, asemeni unei nave, îi adăpostea pe toți între zidurile ei cu în anumită grație, de parcă s-ar fi mulțumit să-şi umple din nou încăperile spațioase, să-şi deschidă larg uşile, art strălucească în lumina focului din cămin, să vibreze de glasuri şi de zgomotul paşilor pe scări.

O casă îmbietoare şi Sam şi-o dorea din tot sufletul. Aceasta era problema. Ar fi vrut s-o cumpere de în Hughie şi de la Oscar, să intre în posesia ei. Poziționaorii perfectă – nu dura mai mult de douăzeci de minute art se deplaseze în fiecare dimineață cu maşina pe drumurile pustii până la filatura de lână şi să se întoarcrt acasă la sfârşitul unei zile de muncă. Putea să treacĂ pragul uşii şi să se plimbe agale până la terenul de goli, Lipsit de o cutie cu bere, o bucată de pâine sau o pinirt de lapte, n-avea decât să traverseze piața până la centrul comercial.

Ar fi reprezentat totodată un cămin cu viitor. Viitorul lui. Ca proprietar, Sam n-ar mai fi trebuit niciodată să

părăsească locurile. Spre deosebire de un apartament cu o mică terasă sau de o căsuță țărănească, pitorească şi acoperită cu trandafiri cățărători, acest sălaş trainki putea adăposti o sumedenie de calabalâcuri strânsa claie peste grămadă într-o viață de om. Şi tocmai această conştientizare a longevității îl atrăgea cel mai mult. Urma să împlinească în curând patruzeci de ani, Nu mai voia să se tot mute dintr-un loc în altul, cumpărând şi vânzând, sau să pornească mereu de la început, îşi dorea ca acesta să fie ultimul popas. Râvnea sit prindă rădăcini aici.

Dar jumătate din casă îi aparținea lui Oscar Blundell şi aici locuiau el şi Elfrida. Se părea că nu deținea alte proprietăți şi că nu se aveau decât unul pe celălalt. Un tip plictisitor, îi spusese Hughie despre Oscar. Vărul meu este un individ anost. Dar Sam nu-l considera pe Oscar câtuşi de puțin anost. Îl plăcea enorm şi acest fapt îi îngreuna situația.

Dacă Sam s-ar fi asemănat cu Hughie, şi-ar fi pus lacăt la gură şi n-ar fi suflat o vorbă despre micul tablou al Elfridei. Nu s-ar fi ostenit niciodată să-i telefoneze lui Janey la Londra şi să descopere locul în care se afla reprezentantul casei de licitație Boothby3s, Sir James Erskine-Earle. Elfridei îi trecuse prin minte să vândă tabloul, dar era atât de dezinteresată de bunurile materiale şi de aspectele practice, încât n-ar fi reuşit niciodată să se descurce pe cont propriu. În final, vizita lui Sir James Erskine-Earl nu rezolvase absolut nimic pentru că pictura se dovedise a fi un fals. Aşa că se învârtiseră în cerc şi ajunseseră de unde plecaseră. Într-un fel, Sam şi-ar fi dorit ca aşa-zisa pânză pictată de David Wilkie să fi fost rară, autentică şi să fi valorat un milion de lire sterline, astfel încât să-şi fi putut alunga visele amăgitoare, să-şi fi urmat propriul drum şi să-şi fi căutat o locuință.

Şi totuşi... nu-i stătea în putință să scape de senzația că aici, în această casă în stil victorian, solidă, pătrată, neornamentată excesiv, îi era destinat să se statornicească şi să-şi petreacă restul zilelor.

Reflecții deşarte. Cu oarecare efort, îşi izgoni din minte aceste gânduri, coborî din pat şi se grăbi să închidă terestra. Camera lui era situată în partea din spate a casei şi, în

mănunchiul de raze împrăştiata (hi felinarul aşezat lângă poarta de lemn, desluşi grădinii cu terase ce se povârnea lin spre pâlcul de pini, o înlln dere încremenită, presărată cu chiciură. Nicio adiero de vânt. Niciun zgomot.

În zilele copilăriei petrecute în Yorkshire, se deştop tase din când în când foarte devreme şi pornise înirn lungă excursie pe jos către ţinuturile mlăştinoase până în un colţ de stâncă de unde putea să privească răsăritul de soare. Revărsatul zorilor nu era pretutindeni la fel şi lumi na care împânzea păienjeniş de aur pe bolta cerului I no păruse dintotdeauna un adevărat miracol. Îşi amintea d (i întoarcerea acasă, după aceste expediţii matinala, alergând pe potecile acoperite. Cu iarbă şi sărind pesto pârâiaşe întortocheate şi şuşotitoare, explodând de bună dispoziţie şi energie, conştient că o bună parte din fericirea lui se datora faptului că un mic dejun copios aven să-l aştepte când pătrundea în casă în cele din urmă.

Se scursese multă vreme de când nu-şi mai îngăduise să contemple un răsărit de soare. Astăzi, cea mai scurtă zi din an, era probabil o dimineaţă prielnică pentru a retrăi această experienţă. Se îmbrăcă, îşi legă şireturile de la ghete, se încotoşmănă cu scurta de cojoc, pipăi în buzunare după mănuşile de piele. Ieşi din încăpere fără zgomot, închise uşa cu grijă şi coborî la parter, în bucătăria pustie, îl găsi pe Horace moţăind în coş.

— Vrei să mergem la plimbare?

Înzdrăvenit după încăierarea cu Rottweilerul, Horace îşi clătină bucuros coada stufoasă. Sam dădu peste lista du cumpărături a Elfridei şi mâzgăli un bileţel, apoi nirăbătu holul, înşfăcă din cuier şapca de tweed şi un hilar, care nu-i aparţinea, dar care, înfăşurat la gât, îi mea cald. Răsuci cheia în yală, deschise uşa şi păşi iilară, în dimineaţa cumplit de friguroasă, încremenită şi întunecoasă. Pe când deschise poarta, auzi huruitul unui motor şi văzu camionul enorm, încărcat cu nisip de împrăştiat pe stradă, cu farurile aprinse, cu plugul de zfptadă fixat, pornind în curmezişul pieţei către şoseaua principală.

Sam şi cu Horace se îndreptară în direcţia opusă.

Mergeau spre terenurile de golf şi spre plajă, lăsând în

urmă felinarele oraşului. Cerul se limpezise şi o singură stea anina clipind în înaltul văzduhului, dar o uşoară pâclă împresura ţărmurile mării. Mareea era joasă, apele se retrăseseră, nisipurile îngheţaseră, iar bălţi, puţin adânci, adunate în gropi, pe lângă colţi de stâncă, deveniseră de un albastru mat, oţeliu. Vântul, stârnit dinspre nord, sufla tăios de rece, biciundu-i faţa, şi Sam îşi trase peste bărbie marginile fularului pufos. Se gândi la celelalte ţinuturi aflate la această latitudine, însă situate cu vreo şaizeci de grade spre sud. Către vest, dincolo de Oceanul Atlantic, se întindeau peninsula Labrador, golful Hudson şi peninsula Alaska. Către est, Scandinavia şi pustiurile Siberiei. Acolo, un om care se aventura să iasă din adăpost pentru cinci minute în miezul iernii murea îngheţat. Şi totuşi, iată că el se găsea aici, înaintând cu paşi mari ca un vilegiaturist de-a lungul litoralului, cu câinele în urma lui, netulburat de frigul aspru.

Curentul marin cald, Golistrom, din partea nordhin h Atlanticului, era o adevărată binecuvântare.

Cu paşi iuţi, străbătu întinderea plajei, apoi sǫ th* părtă de ţărmul mării. Se căţără pe dune, traversă (Im mul pentru tractor cu şenile, apoi cele două porţiuni tio parcurs cu iarbă, bine întreţinută, unde trebuie să cmh mingile bine jucate la golf, aburca pe panta abruplil, care trecea dincolo de colină, pe poteca şerpuitoare le susul dealului, printre tufişuri dese de grozamă. PAiii când ajunse pe creastă, se încălzise de efort, iar Horm e gâfâia din greu, părând că avea să-şi dea sufletul dinii 11 clipă într-alta. Poposi la un pârleaz peste un gard senin 1 din bârne aşezate orizontal. De-acum bolta cerului pa lise, devenind de culoare cenuşie, şi steaua solitară din păruse printre păturl subţiri de nori.

Se sprijini de grad, adăpostit de paravântul formal (În tufele dese de genistră, şi se întoarse cu faţa spre m-am Văzu linia lungă a orizontului, pe care se profila gollul scobit în mal, cu ape învălurate în bătaia vântului pânĂ în depărtare, unde razele farului clipeau încă, aruncând dungi mişcătoare de lumină. Dincolo, către sud-oal, cerul era pătat cu trandafiriu, revărsatul zilei fiind estoni pat de ceaţă. Din acea poziţie, i se deschidea o privelişte cât se poate de minunată.

Se uită la ceas şi văzu că se făcuse ora opt şi patruzeci, de minute. Se aşeză pe treapta de lemn a pârleazului şi aşteptă.

Horace se tolăni la picioarele lui. Sam îşi scoase mănuşa şi întinse mâna spre creştetul câinelui, mângâindu-l pe blana moale şi mătăsoasă, pe urechile catifelate, întreaga lume, universul pustiu, le aparţinea în acol moment numai lor. Din acea mică ridicătură de pământ, universul i se părea a fi nemărginit, creat de curând, Imaculat, ca şi cum Facerea săvârşită de Dumnezeu, zămislirea tuturor lucrurilor şi vietăţilor de pe pământ, ar II avut loc abia ieri.

Dintr-un motiv obscur, îşi aminti de după-amiaza petrecută în Londra, când hoinărise pe King3s Road în amur (ul jilav, pe străzile deosebit de animate, înţesate de cumpărători, cu circulaţie intensă, şi-şi spuse în sinea lui ca nu exista nicio persoană pe lume care s-ar fi aşteptat nA primească un dar de Crăciun din partea sa. Aşadar, nosise în Creagan complet nepregătit. Dar acum, trebuia să se ocupe de cadouri, astfel încât să facă nişte pachetele pe care să le dăruiască în dimineaţa de Crăciun. Pentru patru persoane. Cele cu care locuia. Sau poate chiar cinci, inclusiv misterioasa doamnă Snead, pe care nu o cunoscuse încă. Oscar, Elfrida, Lucy, Carrie.

Carrie.

Pierzând-o pe Deborah, încuind apartamentul, părăsind New York-ul şi întorcându-se la Londra pentru noua slujbă, ultimul lucru care-i trecuse prin minte fusese posibilitatea ca o altă femeie să intre în viaţa lui. Chiar acum, nu avea nevoie de complicaţii în plus sau de implicare emoţională. Dar Carrie îl aşteptase, cea din urmă verigă în lanţul de coincidenţe extraordinare, întărindu-i senzaţia că era doar un pion neputincios în jocul abil, urzit de altcineva. Mersese prin zăpadă până la poarta ce străjuia Estate House, urcase pe alee şi sunase la uşă. Şi Carrie îi deschise în cele din urmă, îmbiindu-l să intre.

Carrie, cu claia de păr castaniu-închis, cu ochii noyil şi expresivi, zveltă, cu gâtul lung. Cu sprâncene arculio, cu aluniţa fermecătoare în colţul gurii. Glasul ei cu tonul I joase, cu inflexiuni şugubeţe, astfel încât nu putou ÎI niciodată sigur dacă îl tachina sau dacă îi vorbea serloti încheieturile

mâinilor îi erau subțiri, mâinile delicat», cu degete lungi, cu unghii nelăcuite, şi purta un inol cu safir şi diamante care arăta ca şi cum i-ar fi fost dăiull cu insistențe de un bărbat îndrăgostit până peste urechi, înnebunit s-o ia în căsătorie. Sau, poate, îi fusese la – ani moştenire de o rubedenie în vârstă, care o adorase.

Carrie se comporta fără prefăcătorie şi afectam. Dacă nu găsea nimic de spus, tăcea din gură. Dacă li, îl exprima o părere, aceasta era chibzuită, bine gândită ql inteligentă. Nu părea să cunoască înțelesul cuvintelor „pălăvrăgeală" şi „bârfă măruntă", iar, în timp ce ceilalți din jur sporovăiau despre mâncare şi băuturi, Carrie II urmărea totdeauna cu luare-aminte, dar păstra adeson tăcere. Totuşi, relațiile ei cu Elfrida şi cu Lucy erau profund afectuoase. Cu nepoata ei, Carrie se arăta protectoare, dar nu o copleşea cu o dragoste sau grijă sufoecântă. Lucy venea şi pleca, însă era mereu întâmpinată cu vorbe de alint, îmbrățişări dezinvolte şi cu bunăvoința de a o asculta. Cu bună dispoziție.

Cât despre Sam, găsea că era imposibil să ghiceas* că în vreun fel ce gândea Carrie despre el. Ea se simțea pe deplin nestingherită, ținând sub control situația, dar, în acelaşi timp, păstra o atitudine rezervată, mergând până la retragere în sine. Singura dată când stătuse în preajma ei mai mult de cinci minute. — atunci când se deplasaseră cu maşina pentru cumpărături la centrul comercial din Kingsferry – Sam crezuse că putea răzbate prin această barieră, însă, de fiecare dată când conversația se învârtise în jurul lui Carrie şi al vieții ei personale, ea o curmase brusc, apoi virase discuția în altă direcție. Când Sam, cu oarecare dificultate, depistase magazinul cu haine bărbăteşti din Kingsferry, se aşteptase ca ea să-l însoțească, să-i dea sugestii, chiar să glumească în legătură cu alegerea lenjeriei de corp şi a pijamalelor (vândute la raionul numit „îmbrăcăminte Intimă") sau să insiste asupra unei anumite cravate, îngrozitor de urâtă şi nepotrivită. Dar Carrie nu procedase astfel. În schimb, traversase drumul până la fierărie, de unde trebuia să-i cumpere Elfridei o tavă de copt şi un vas de tablă, smălțuit, de formă rotundă, cu marginile ridicate, pentru budincă. Aşa că Sam îşi târguise de unul singur lenjeria de

corp şi, când se întorsese la maşină, Carrie îl aştepta aşezată pe banchetă, citind „The Times”, nemanifestând nici cel mai mic interes pentru cumpărăturile lui.

Se pomeni întrebându-se dacă fusese căsătorită cândva, însă ştia că n-ar putea niciodată să-şi ia inima în dinţi ca să-i pună o asemenea întrebare. La urma urmelor, acest aspect nu-l privea câtuşi de puţin. În acea primă seară petrecută împreună, pe când stăteau şi-i aşteptau pe Oscar şi pe Elfrida să se întoarcă de la mica sindrofie, Carrie îi dezvăluise în treacăt lucruri mărunte despre sine însăşi. Însă nu se întinsese la vorbă, nu-i oferise informaţii gratuite şi Sam rămase cu senzaţia că o uşă solidă se închisese cu putere între ei şi că nimic pe lume n-ar fi putut s-o înduplece pe Carrie să deschidă acea uşă.

Se dovedi a fi mai vorbăreaţă în legătură cu Lucy.

Îi povestise totodată despre tatăl ei, moment în care glasul i se înmuiase, ochii minunaţi îi străluciră şi deveni mai însufleţită. Tatăl ei se numea Jeffrey şi locuia în Cornwall, împreună cu cea de-a doua soţie, cu mult mai tânără, şi cu cei doi copii.

— E un om uimitor, îi spusese Carrie. Cel mai gene* ros din câţi cunosc. A stat cu mama mea, deşi nu erau deloc fericiţi, până când Nicola şi cu mine am ajuns la vârsta maturităţii şi ne-am croit un drum în viaţă. Ablu atunci, şi-a urmat calea proprie, ne-a părăsit şi a plecat cu Serena. Dacă Lucy ar fi avut un tată ca Jeffrey, altfel ar fi stat lucrurile. Nu mi-a fost doar părinte, ci şi cel mai bun prieten. Mi-a lăsat deschise toate porţile vieţii, n-a contenit să mă încurajeze şi să mă laude. Cu un astfel de om care m-a susţinut în mod necondiţionat, am crezut totdeauna că pot să realizez absolut orice.

Absolut orice. Dar cândva, undeva, într-un oarecare punct pe linia vieţii, ceva îi mersese anapoda. Şi Carrie nu avea de gând să i se destăinuie lui Sam.

Cu cât îi vorbea mai puţin, neîncredinţându-i tainele, cu atât mai mult tânjea să afle. Se întrebă dacă această obsesie reprezenta începutul iubirii pentru Carrie, Altminteri, de ce ar conta atât de mult? Şi ce rost avea să se îndrăgostească de o femeie deja profund angajată într-o carieră şi cu o familie

lipsită de armonie; care, nici într-o mie de ani, n-ar renunța la standardele ei de viață şi n-ar catadicsi să trăiască în nordul Scoției, laolaltă cu Sam Howard. Lăsând la o. Parte faptul că era încă însurat cu Deborah.

Horace îşi schimbă locul şi scheună; semn că îl pătrunsese frigul până la oase. Şi Sam se zgribulise de frig, dar nu se mişcă. Când îşi înălță ochii spre cer, văzu cum cochilia uşor trandafirie explodase într-o aureolă de raze portocalii-roşietice; dâre de culoare vaporoase, pâlpâiri de flăcări. Şi, deasupra steiurilor de pe promontoriul îndepărtat, înfipt în mare, se ivise un crâmpei din soarele portocaliu. Dunga arcuită de lumină orbitoare atingea uşor apele mişcătoare, aşternea umbre pe dune şi spulberă negurile din văzduh, astfel că acesta se decoloră treptat-treptat, devenind acvamarin din albastru ca safirul.

Sam nu-şi dezlipea privirile de la acest spectacol grandios şi pierdu noțiunea timpului, pe când sfera portocalie luneca în înaltul bolții, depărtându-se de partea orizontului de unde răsărise. Era acelaşi miracol al ivirii soarelui pe cer care se întâmpla de când lumea şi pământul, iar Sam uită cu desăvârşire de senzația de frig. Începuse o nouă zi, de-acum zilele aveau să se lungească, apoi anul se scurgea şi Sam, gândindu-se la vremuirea vremurilor, se pomeni incapabil să-şi imagineze ce ar putea să-i rezerve soarta.

Se înapoie în Creagan cu paşi zoriți, apucând pe cărarea îngustă ce şerpuia de-a lungul povârnişurilor acoperite de zăpadă. Ceața se risipise, norii albi şi spumoşi se destrămaseră, dând la iveală azuriul cerului. Când ajunse la primul rând de case, văzu că dimineața începe să se anime; maşinile treceau în goană, magazinele se deschiseseră, primele gospodine, înarmate cu coşuri de nuiele şi sacoşe de plastic, ieşiseră la cumpărături. Măcelarul mătura zăpada de pe treptele din luu intrării, iar o tânără mamă îşi plimba copilaşul înfofolii într-o săniuță de lemn, cu spătar.

Lui Sam i se făcuse o foame de lup.

Pătrunzând în casă, realiză că şi aici se desfăşurau activități febrile. De la etajul superior, răzbăteau zumzrr tul unui aspirator şi un glas de femeie fredonând un can tec al vechii formații „Beatles”:

„Te iubesc, da, da, da...”

Redutabila doamnă Snead, fără îndoială, venită gă scuture şi să deretice.

Un şuvoi de lumină şi mirosuri apetisante de slăninA prăjită şi cafea proaspătă se revărsau pe uşa deschisă a bucătăriei. Sam desprinse lesa de zgarda lui Horaco, îşi scoase scurta şi trecu pragul. Acolo o găsi doar po Carrie, stând la masă, înconjurată de resturile rămaso de la micul dejun luat de ceilalți. Îşi sorbea cafeaua şi citea „The Times”, dar îşi ridică privirea şi-i spuse:

— Bună dimineața!

În acea primă seară, cu doar două zile în urmă, când dăduse buzna înăuntru cu necuviință, ținând strâns în mână cheia lui Hughie MℭLellan, farmecul neaşteptat al tinerei, care îl întâmpinase, îl lăsase cu gura căscată şi-l luase. Piuitul. Carrie abia se înzdrăvenea după boală şi arăta palidă, plăpândă şi extrem de vulnerabilă. Şi totuşi, Sam rămăsese uluit de frumusețea ei. Dar acum, gripa îi trecuse, biruită de vigoarea tinereții. În această dimineață, Carrie purta un pulover roşu din caşmir, a cărui culoare o făcea să devină plină de viață, radioasă t, îl mai atrăgătoare decât oricând. Într-o stare sufletească deosebit de bună, Sam simți un îmbold irezistibil s-ontingă, s-o cuprinsă în brațe, s-o strângă la piept, sfărâmând barierele psihologice şi durând punți de comunicare.

— Ai făcut o plimbare plăcută?

Impulsurile nebuneşti pieriră.

— Prea lungă, poate. Horace e istovit. Câinele lipăia apă din castronul lui, împroşcând cu stropi în toate părțile.

— Trebuie să fi înghețat bocnă.

— Nu. M-am încălzit de efort. Dar sunt lihnit de foame.

— Slănina e prăjită. Carrie puse jos ziarul şi se sculă în picioare.

— Am simțit mirosul de la uşă.

— O să-ți fac o cafea proaspătă.

— Carrie, mă descurc şi singur.

— Nu, lasă-mă pe mine. O farfurie, acoperită cu o alta, stătea la cald pe plită. Carrie o ridică, o aşeză pe masă şi scoase capacul improvizat cu un gest larg, aproape

ostentativ. Acum, poţi să mănânci. Sam văzu nu numai feliuțe de slănină rumenite, ci şi ouă prăjite, cârnăciori şi o roşie. Se uita cu uimire la adevăratul festin şi nu-i venea să-şi creadă ochilor.

— Cine a pregătit toate astea?

— Eu în persoană. Mi-am închipuit că o să vii hămesit după atâta umblat.

Sam rămase impresionat.

— Eşti drăguță.

— Nicio problemă.

Se aşează şi se apucă să-şi ungă cu unt o felie dn pâine prăjită.

— Unde-s ceilalți?

Carrie umplu cu apă ibricul şi-l puse la fiert.

— Oh, ici şi colo. Şi-au terminat cu toții micul dejun. Doamna Snead s-a apucat de curățenie şi cred e (i Elfrida face paturile. Oscar vorbeşte la telefon. Trebulo să mergem după bradul de Crăciun în dimineața astn, Oscar se întreba dacă nu s-ar putea să cărăm pomul cu maşina ta – e mai uşor de transportat şi el se teme să şofeze pe zăpadă.

— De unde trebuie să-l aduc?

— De la moşia Corrydale. Acolo a şi dat telefon. Vorbeşte cu un tip pe nume Charlie Miller. Totu-i aranjat şi pus la punct, dar Oscar vrea să se asigure că o să-l găsim pe Charlie când o să ajungem noi acolo.

— Noi? Vii cu mine?

— Oscar ne-a schițat o hartă. O să te însoțesc ca să-ți arăt traseul de urmat. În plus, vreau să merg la Corrydale. Oscar mi-a povestit o groază de lucruri despre moşia asta. Cum au trăit acolo bunica lui, apoi unchiul său şi Hughie. Iar Oscar şi-a petrecut acolo toate vacanțele în perioada copilăriei. Spune că grădina, pământurile, terenurile de vânătoare erau uimitoare, dar fireşte că totul arată acum diferit pentru că s-a construit acolo un hotel. Oricum, mi-ar plăcea să văd locurile. Hotelul e gol, aşa că putem să aruncăm o privire, dacă Charlie e de acord.

Ospătându-se cu gustarea delicioasă, lui Sam i se umplu inima de mulțumire la auzul acestor cuvinte. Nu şi-ar fi putut închipui niciodată un mod mai plăcut în care să-şi

petreacă această dimineață minunată decât conducând-o pe Carrie cu maşina la Corrydale, aducând bradul de Crăciun şi explorând ținuturile din împrejurimi. I se trezise interesul să vadă ce stăpânise odinioară Hughie MℭLellan şi ce risipise nebuneşte. Dar se mărgini să spună sec: „E-n regulă!" şi continuă să mănânce, pentru că nu dorea să trădeze nici cea mai mică urmă de plăcere şi, ca atare, Carrie să bată în retragere.

Carrie puse cu linguriţa în cană cafea solubilă şi turnă apă fiartă.

— Să-ți mai fac pâine prăjită?

— Dacă eşti atât de amabilă...

Carrie băgă două felii de pâine în prăjitorul electric, apoi îşi umplu din nou ceaşca de cafea şi se aşează pe scaun. Sam se întrebă dacă urmau să-şi petreacă împreună câteva clipe în tihnă, dar, în mod inevitabil, fură întrerupți de Lucy, care coborâse în fugă scările şi năvălise în bucătărie.

— Carrie, doamna Snead zice că o să spele toate rufele albe. Ai ceva de dat la spălat? Bună, Sam. Ți-a plăcut plimbarea?

— Fireşte.

— Când ai plecat?

— Cam pe la ora opt. Era încă întuneric. Am văzut răsăritul de soare.

— Oh, ce minunat! Păcat că nu m-ai luat şi pe mine. N-am văzut niciodată cum răsare soarele. Trebuie să fi fost o privelişte încântătoare cu toată zăpadă aşternută pe terenul de golf. Ca într-o stațiune alpină din Elveția sau din altă parte.

— Sam şi cu mine mergem la Corrydale să aducem bradul de Crăciun, spuse Carrie. Vrei să vii cu noi?

— Oh... Lucy se schimonosi la față. Oh, mi-ar plăcea să vă însoțesc, dar i-am promis doamnei Snead s-o ajut. Avem de făcut ceva împreună. Aşa că nu pot. Deşi îmi doream nespus de mult să văd moşia Corrydale.

Bucurându-se în sinea lui că Lucy îi refuzase, Sam se străduí s-o consoleze:

— Lasă că te duc cu maşina altă dată.

— Vorbeşti serios? îmi promiți? Oscar zice că-i cel mai

minunat loc din lume şi bunica lui cultiva în grădină azalee de toate culorile. Şi parcul conacului coboară până la braţul de mare şi Oscar obişnuia în copilărie să se suie în barcă şi să vâslească de-a lungul ţărmului.

Doamna Snead ţipă strident de la etajul superior.

— Lucy! Cum rămâne cu rufele de spălat? Vreau să le strâng odată...

Carrie făcu o grimasă ironică.

— Mai bine am face imediat ce ni se spune, altminteri o să dăm de bucluc. Haide, Lucy!

Rămas singur, Sam îşi sorbea cafeaua fierbinte şi se simţea tot atât de mulţumit ca un băiat de şcoală având în perspectivă un prilej de nemăsurată desfătare.

Mica hartă cu îndrumări spre Corrydale, creionată de Oscar, se dovedi a fi un plan meticulos întocmit al întregii regiuni cuprinse între pietrele de hotar. Părea să fie un labirint de drumuri şi alei de acces privat, împrejmuite de ţinut păduros şi de linia coastei. Fiecare proprietate funciară fusese desenată în detaliu şi notată: casa maiorului Billicliffe, căscioara Rosei Miller, casa pădurarului, ferma şi locuinţa fermierului, corpul principal de clădiri din Corrydale. Urma casa grădinarului, alături de parcul înconjurat de ziduri din piatră şi de hangarul pentru tractoare, de-a lungul unui alt drum de acces şerpuitor care mergea paralel cu ţărmul apei şi, dominant prin măreţie, Oscar schiţase conacul Corrydale, înconjurat de o grădină englezească în aranjament riguros geometric, cu terase largi, în formă de trepte, coborând spre pajiştile de la marginea braţului de mare.

Harta îi amintea lui Sam de paginile cu ilustraţii de la începutul şi sfârşitul cărţii cu isprăvile lui Winnie-the-Pooh „dar Carrie socoti că era o veritabilă operă de artă şi că ar trebui să fie înrămată.

Drumul urmat de Sam şi Carrie îi purtă spre un ţinut necunoscut în care niciunul dintre ei nu se mai aventurase. În loc să treacă podul către Kingsferry, virară la dreapta înainte de a ajunge acolo şi apoi merseră pe vechiul drum, care se îndrepta spre vest, unduind printre terenuri arabile, coborând şi urcând, afundându-se în tuneluri ţesute de ramurile fagilor scheletici. Pretutindeni, zăpada se aşternuse

în straturi groase, dar dimineața îndreptățea pe deplin toate aşteptările, cerul era senin, aerul sticlea în săgetările soarelui. Circulația nu era intensă şi se zăreau puțini oameni primprejur: un tractorist hurducând pe un câmp cu o claie de fân pentru o turmă de oi; o femeie întinzând rufe pe frânghie să se zvânte în aerul îngheţat, o furgonetă de poştă, de culoare roşie, croindu-şi drum pe o potecă brăzdată du făgaşe.

În dreapta lor, se întindea brațul de mare, pătrunzând până în adâncul regiunii. Apele mării, cu luciri albastru ca în timpul verii, erau la limita fluxului. Pe țărmul îndoepărtat, crestele dealurilor se înălțau spre bolta cerului, încununate cu cuşme orbitor de albe, cu pereți de stâncă drepți şi colțuroşi, cu lungi dâre de grohotişuri rostogolite ca o cascadă de pietriş.

— Totul are dimensiuni uriaşe, nu-i aşa? spuse Carrio. Până şi cerul pare să fie de două ori mai mare decât în orice altă parte a lumii. Purta o canadiană matlasată, căciulă de blană neagră şi îşi pusese ochelari fumurii ca să-şi protejeze ochii împotriva luminii prea puternice.

— Nici urmă de smog sau de poluare, presupun. Co limpezime de cristal are aerul. Ştiai că cinci dintre cele mai mari râuri din Scoția în care trăiesc somoni se varsă în acest golf?

— Cine ți-a spus asta?

— Oscar.

— Bănuiesc că a pescuit cu undița în copilărie.

— Băiat norocos!

Carrie examină harta desenată de Oscar.

— Cred că o să fim acolo în curând. Trebuie să ajungem mai întâi la zidul de piatră, apoi poarta principală se află la o distanță de un sfert de milă...

Zidurile împrejmuitoare se iviră aproape imediat pe partea stângă a drumului. Dincolo, se zăreau copaci groşi şi voinici, perfect aliniați, sugerând parcul de formă regulată, cu pajişti deschise şi cărări şerpuitoare, creat parcă pentru peregrinările unor visători solitari. Când ajunseră în dreptul porții principale, văzură că aceasta era flancată de doi pilaştri pătrați, semeți, împodobiți cu turnulețe. Pale de fum

albicios ieşeau alene pe hornul căsuţei paznicului; câteva rufe atârnate la uscat pe frânghie în mica grădină fluturau în adierea vântului şi un tractoraş de jucărie, făcut din plastic, fusese abandonat pe treapta pragului de uşă.

Zăriră reclama:

REGIUNEA CORRYDALE HOUSE HOTEL A.A.

R.A.C. * ***

— Iată-ne ajunşi! spuse Carrie.

Sam coti spre porţi, intră şi aleea de acces cobora în pantă printre şirurile de stejari uriaşi, cu nenumărate ramuri vânjoase, îndreptate către cerul senin. Era striată cu dâre lăsate de roţile altor vehicule care trecuseră de curând pe acolo şi zăpada se învârstase cu umbre albăstrii, alungite, aşternute de arbori. După ce parcurseră un sfert de milă, aleea se bifurcă şi aici, la răspântie, stătea înfipt un indicator rutier din lemn. Spre dreapta, hotelul. Acest drumeag, nefolosit, era acoperit cu omăt de un alb curat, neatins. Drept înainte, locuinţa fermierului şi fabrica de cherestea, aşa că merseră în direcţia aceea. Carrie cercetă harta întocmită de Oscar.

— Ajungem în curând la o altă bifurcaţie, o luăm în stânga şi dăm de casa maiorului Billicliffe.

— Şi cine-i Billicliffe?

— Fostul administrator de moşie. Elfrida şi cu Oscul au trebuit să treacă pe la el ca să capete cheia de în Estate House. Elfrida mi-a povestit că e un bătrân plicii cos, că locuinţa lui seamănă cu o groapă de gunoi şi Cii amândoi s-au purtat cam nepoliticos cu el. Şi apoi Billicliffe a stupefiat pe toată lumea când, slab şi colo* nogit cum e, a căzut la pat, bolnav de moarte, iar Oseni l-a transportat cu maşina la spital. Unde se află şi acum, iată răspântia de drumuri, aşa că o luăm la stânga.

Urmele pneurilor se imprimaseră adânc în zăpadă. Era în mod limpede o cale de acces des folosită. Şi chiar atunci, li se înfăţişă vederii prima dintre căsuţele ocupate de foştii lucrători de pe moşie.

— Lată unde locuieşte maiorul Billicliffe, spuse Carrlo, Curios, Sam micşoră viteza maşinii ca să arunce o privire. O casă mică, clădită din piatră, cu o verandă rustică şi cu două

lucarne fixate în acoperişul învelit cu plăci de ardezie. O scurtă alee de acces ducea de la poartă la uşă, în dreptul căreia, înfundat într-un strat de zăpadă de cel puțin zece țoli, se găsea un vechi automobil, marca Vauxhall, ruginit şi părăsit. Ferestrele erau închise, nicio lumină nu licărea din lăuntru, nicio dâră de fum nu ieşea alene pe horn.

— Ce locşor sumbru, observă Carrie.

— Orice loc arată deprimant când e lăsat în paragină, îşi continuară drumul, roțile scrâşneau pe făgaşurile înghețate, brăzdând omătul cu linii ondulate. Aleea înzăpezită şerpuia şi se încolăcea în mlădieri line. O altă cotitură şi se ivi acum căsuța Rosei Miller, cu un aspect cu totul diferit, ca de la cer la pământ: cochetă, plăcută şi îngrijită, cu perdele de dantelă la ferestre, câteva găini gălăgioase cotcodăceau în mica grădină. Aprinsese în cămin un foc de turbă şi vălătuci de fum umpleau aerul cu un miros încântător.

Merseră mai departe pe drumul şerpuitor, trecură pe lângă ferma cu toate acareturile, din a cărei curte venea o duhoare de bălegar, lăsară în urmă un țarc de oi, apoi o altă căsuță, locuința pădurarului, cu cuşti de câini în spatele casei, de unde apărură doi prepelicari repezindu-se cu lătrături furioase.

— Ce bine că nu l-am adus cu noi pe Horace, spuse Carrie. Ar fi făcut un atac de cord şi ar fi sucombat.

Brațul de mare îngust, aproape în întregime înconjurat de uscat, li se dezvălui din nou privirilor, cu câmpuri coborând spre ape. Alte pâlcuri de arbori, o altă căsuță şi apoi zidul îndreptat către nord al grădinii împrejmuite, un edificiu impunător, clădit din piatră, cu porți duble de fier forjat. În spatele acestuia, se găsea hangarul din lemn pentru tractoare, cu uşile stand larg deschise, şi cu un Land-Rover vechi, împroşcat cu noroi, parcat alături. Sam opri şi ieşiră din maşină. Auzind huruitul roților, un tânăr se ivi din hangar, urmat îndeaproape de o bătrână cățea Labrador, cu blana de culoarea untului. Tânărul purta o salopetă, cizme de cauciuc şi o şapcă de pâslă, cu cozorocul înclinat spre nas.

— Charlie Miller?

— Da, eu sunt. Ei, dar mai încetează odată, Brandy.

Stai pe loc, nu mai sări în două picioare. Eşti o căţou prostuţă, lipsită de bună-cuviinţă.

— Nu mă deranjează, zise Carrie zâmbind.

— Ba v-ar deranja, dacă v-ar murdări cu labele. Se întoarse spre Sam. Sunteţi Sam Howard, nu-i aşa?

— Exact. Şi ţi-o prezint pe Carrie Sutton.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, spuse Charlie Miller şi el şi cu Carrie îşi strânseră mâna.

— Oscar mi-a dat telefon. Aţi venit după brad, e în hangâr, dacă vreţi să intraţi cu mine.

Îl urmară în hangarul întunecos, care avea mai multe întrebuinţări, servind mai degrabă ca magazie decât ca loc destinat adăpostirii sau reparării vehiculelor de tracţiune. Sam zări o stivă de saci cu cartofi, un morman de butuci tăiaţi cu ferăstrăul, un vraf de cutii de lemn pentru fructe, rapiţă sălbatică ambalată în pungi mari de hârtie rezistentă. Se simţea miros de rumeguş şi de ulei de motor. Bradul de Crăciun era proptit de un vechi tractor Ferguson.

— Oscar mi-a cerut ca pomul să fie înalt de şase picioare, aşa că i l-am ales pe ăsta. Are o formă potrivită şi nicio creangă ruptă.

— Mi se pare tocmai bun.

— Două lire pe unitate de măsură. Deci costă în total douăsprezece lire. Aveţi un suport pentru brad?

— Nu ştiu. Oscar nu mi-a spus.

— Am aşa ceva la îndemână. Charlie scoase la iveală dintr-un ungher un suport de lemn cu trei picioare, confecţionat de mântuială şi prins în cuie de tâmplărie. E lucrat de băiatul fermierului, îl vinde cu două lire şi cincizeci de şilingi.

Sam privi stativul cu un aer de îndoială.

— E destul de rezistent?

— Oh, da, fără doar şi poate.

— E-n regulă. Charlie aşează jos trepiedul lângă brad. Aşadar, îmi datoraţi paisprezece lire şi cincizeci de şilingi. Se arăta a fi un om care nu ezita să spună pe şleau ce dorea.

Sam îşi scoase portmoneul şi-i întinse cincisprezece lire.

— Zi-i băiatului fermierului să păstreze restul. Îl merită, măcar pentru spiritul său întreprinzător;

— Aşa o să-i spun, rosti Charlie şi bancnotele dispărură în

buzunarul salopetei. Să pun bradul în maşină?

— Dacă vrei, ar fi foarte amabil din partea ta. Am lăsat în jos bancheta din spate, aşa că a rămas suficient loc.

— Nicio problemă.

— Charlie, crezi că avem voie să facem o scurtă plimbare? interveni Carrie. N-am mai fost niciodată la Corrydale şi vrem să mergem prin împrejurimi şi să vedem conacul. Dar dacă e o proprietate privată şi nu ni se permite accesul...

— Vă este îngăduit. Duceți-vă oriunde vreți. Oricum, hotelul e închis şi nu prea aveți ce admira în parc pe vremea asta.

— Nu contează! încotro să pornim?

— Întoarceți-vă pe acelaşi drum şi, la casa maiorului Billicliffe, luați-o la stânga. Aşa ajungeți la parcul conacului. De acolo, apucați pe potecă printre copaci până la ape şi apoi urmați făgaşul care duce de-a lungul țărmului până aici. În timp ce vă plimbați, eu 6 să leg bradul cu o sfoară şi o să-l pun în maşină. Dacă nu mă găsll aici când vă înapoiați, să ştiți că am plecat să iau manii de prânz.

— Îți mulțumim.

— Pentru nimic. Şi plimbare plăcută!

Porniră la drum, omătul înghețat le scârțâia sub tălpi, aerul îi înviora ca o cupă de vin brumată, lumina soarolui le încălzea spatele şi topea încet-încet zăpada care picura de pe ramurile copacilor. Crengile desfrunzit» țeseau arabescuri şi dantelării, create parcă de o mână de artist, profilate pe fondul albastru strălucitor al cerului. Trecură pe lângă fermă şi pe lângă căsuța pădurarului; lăsară în urmă portița sălaşului încântător al Roşul Miller.

— E genul de locşor cald şi plăcut, în care poți să stal fericit şi să-ți petreci tot restul vieții, observă Carrie.

După ce trecură de căscioara pustie a maiorului Billicliffe, părăsiră drumeagul şi apucară pe cărarea co ducea către conac. Înaintau cu greu prin zăpada virgină, neatinsă şi destul de adâncă.

— Proprietarul domeniului trebuie să se fi scăldat în bani, spuse Carrie. E o moşie uriaşă, cu toate acareturile, căsuțele construite pe proprietate, cu ferma şi grădinile împrejmuite. Mă întreb cum a agonisit-o. Bineînțeles, mă refer la averea

colosală.

— Probabil din industrie. Construcţii navale, siderurgie sau ceva de genul ăsta. Ori din legături comerciale cu Extremul Orient. Vase de comerţ cu ceai şi cu lemn de tec... Nu ştiu cu precizie. Trebuie să-l întrebăm pe Oscar.

— Se pare că Oscar nu deţine nimic din toate astea.

— Da. Nu cred că mai posedă mare lucru.

— Ce s-o fi întâmplat oare cu tot avutul? Şi cu banii adunaţi?

— Ceea ce s-a întâmplat pretutindeni. Bătrânii s-au stins din viaţă şi plata taxelor de moştenire uriaşe a impus fărâmiţarea proprietăţilor. Costul vieţii a crescut vertiginos. Războiul a schimbat înfăţişarea lumii. După război, s-a înregistrat un declin progresiv. Atunci, indivizi ca Hughie MℭLellan au intrat în posesia unor moşii, au tocat banii, au dat faliment şi toate bunurile au fost în cele din urmă vândute la licitaţie. În sudul Angliei, astfel de terenuri întinse ar fi fost probabil împânzite de bungalouri sau de vile-parter cu terasă, construite dintr-odată. Dar aici pământurile br să rămână neschimbate din pricina depărtării şi a faptului că reţeaua hotelieră a preluat proprietatea funciară.

— De ce n-a moştenit Oscar? Ar fi devenit un moşier straşnic.

— Presupun că n-a dobândit dreptul de moştenire. Hughie era fiul proprietarului legitim. Conform dreptului de primogenitură, cum se spune. Un ghinion afurisit pentru toată lumea că Hughie s-a dovedit a fi un mare ticălos.

— Pare injust, nu-i aşa?

— Carrie, viaţa e de cele mai multe ori nedreaptă.

— Regret din tot sufletul pentru Oscar. Merită mai mult, atât el, cât şi Elfrida. Merită cu prisosinţă să aibă o casă în care să conviețuiască şi care să le aparţină în întregime şi pe care să nu fie nevoiţi s-o părăsească.

Mi-aş dori să fiu putred de bogată, astfel încât să pol avea grijă de amândoi – şi să le cumpăr o locuinţă con forţabilă în care să sălăşluiască lipsiţi de griji pentru lol restul vieţii. Aş fi vrut să nu fiu de faţă când au aflat că tabloul e un fals şi nu valorează absolut nimic. Elfrida îi îl pusese atâtea speranţe. Şi era atât de sigură că postr da o comoară cu care urma să

treacă peste greutăți şi să capete siguranța zilei de mâine. M-a îndurerat s-o văd pe Elfrida aşa de distrusă şi de deprimată. M-am simțit cumplit de stânjenită.

— Şi eu, mărturisi Sam:

— Dar ε cu totul altceva pentru tine.

— De ce?

— Păi, dat fiind că n-au niciun ban, Oscar o să fie silii să-ți vândă ție partea lui din Estate House şi atunci o să-ți atingi scopul pentru care ai venit aici.

— Mă crezi un soi de monstru?

— Nu ştiu. Nu te cunosc destul de bine. Nu-mi dau seama cum gândeşti.

Sam trecu cu vederea aceste vorbe. Nu vedea ce roşi avea să işte o discuție în contradictoriu chiar de la începutul plimbării. În schimb, orientă conversația spre un alt subiect:

— Crezi că Oscar şi cu Elfrida vor rămâne împreună?

— Nu ştie nimeni precis. Probabil că da. Niciunul dintre ei nu are pe altcineva. Dar unde or să locuiască?

— Unde locuiesc şi acum. Dacă Oscar se împotriveşte să vândă, atunci nu poate nici Hughie.

— Şi tu ce o să faci?

— O să-mi caut un apartament undeva.

— În Buckly?

— Habar n-am. Până acum, n-am apucat să văd localitatea şi cartierele la lumina zilei, darămite să cercetez proprietățile de vânzare sau de închiriat.

Preț de câtva timp, Carrie nu scoase o vorbă. Se plimbau cu paşi mărunți, Carrie se străduia din greu să nu rămână în urma lui Sam, pe când mergeau țârşâindu-şi picioarele pin nămeți. În stânga lor, câmpurile acoperite cu zăpadă se întindeau înspre brațul de mare îngust, iar în dreapta lor, o mică pădure de fagi bătrâni le dezvăluia privirilor vâlcele şi cărărui printre trunchiurile de copaci masivi, cu ramuri răşchirate, unde zăpada era întipărită cu urme lăsate de iepuri sau de păsări. Pe deasupra capetelor lor, stoluri de ciori, ridicate de pe mirişti, îşi amestecau croncăniturile în văzduhul liniştit, iar de pe țărmurile pustii, răzbăteau până acolo țipetele lungi şi ascuțite scoase de ploierii mari.

— Mi-ar plăcea să văd filatura de lână, spuse brusc Carrie.

Sam nu bănuise niciodată că fabrica i-ar putea deştepta interesul şi se pomeni luat prin surprindere de această sugestie.

— Vorbeşti serios?

— Pari neîncrezător.

— Atâta doar că nu-i cine ştie ce mare lucru de văzut. Numai spaţii imense, goale şi igrasioase, câteva cuve folosite în vopsitorie şi utilaje salvate în urma inundaţiilor.

— Dar mi-ai spus că-i o clădire de patrimoniu. Acest aspect mi-a trezit interesul. Se poate intra acolo? Ai o cheie? Carrie nu glumea câtuşi de puţin.

— Bineînţeles.

— O să mergem într-o bună zi?

— Dacă vrei...

— Îmi place să văd clădiri şi case goale, nemobilnhi, Locuri pustii, pereţi neacoperiţi, neîmpodobiţi. Mă încanlA să-mi imaginez cum erau odinioară şi încerc să-mi în chipul cum ar putea deveni. Desigur că te simţi entuziasmat şi nerăbdător să te apuci cu râvnă de treaba, Să pui fabrica pe roate ca să funcţioneze fără piedici.

— Da, aşa e. Sam meditä câteva clipe la cele spuiio şi la celelalte probleme aparent insurmontabile pe care trebuia să le depăşească. Sunt şi entuziasmat t, îl nerăbdător. Dar e în acelaşi timp o perspectivă destul de descurajantă. Din când în când, mă voi simţi inditicutabil frustrat, irascibil şi chiar mânios la culme, însă dificultăţile pot deveni stimulative, mai ales dacă o allA persoană te crede în stare să le depăşeşti. Şi în Buckly am un om cumsecade de partea mea, pe nume Fergus Sķinner. Mă încred orbeşte în părerea lui.

— E totuşi o distanţă ca de la cer la pământ faţă de slujba din New York.

— Dacă aş fi fost mai tânăr, probabil că n-aş fi acceptat postul ăsta. Dar acum am treizeci şi opt de ani. Am umblat de colo-colo, mi-am făcut o situaţie, am reuşit în carieră. Şi pentru mine a sosit timpul potrivit să-mi schimb drumul... În pofida marii finanţe din lumea întreagă, nimic altceva nu-ţi dă mai multe motive de satisfacţie decât întoarcerea la formele incipiente ale afacerilor.

— Un soi de regres.

— Într-un sens, aşa e. Dar, vezi, m-am născut şi am crescut într-un mediu impregnat de comerţul cu lână şi cred în taină că nu există nimic altceva tot atât de atrăgător, confortabil şi plăcut ca o jachetă de tweed, bine croită. Ador mirosul şi moliciunea stofelor de lână. Îndră () osc zgomotul roţilor de angrenaj, uruitul războaielor de osul, pistoanele imense ale maşinilor folosite pentru dărăcitul şi pieptănatul lânii. Şi îmi plac nespus de mult oamenii care le pun în mişcare, bărbaţi şi femei care lucrează la filarea, ţesutul şi vopsitul fibrelor de lână şi care au în sânge aceste meserii, transmise din generaţie în generaţie. Aşadar, sunt în lumea mea.

— Cred că eşti foarte norocos.

— Datorită slujbei mele?

— Nu numai. Carrie se opri din mers, lăsându-şi capul pe spate ca să urmărească din priviri un uliu şopârlar care se avânta în zbor spre bolta cerului. În primul rând, pentru că te-ai hotărât să te stabileşti aici. În aceste locuri întinse, neîntinate şi neprihănite. Carrie porni din nou. Gândeşte-te doar, aici poţi să joci golf, să vânezi potârnichi şi fazani şi să pescuieşti somoni într-unul dintre râurile de care mi-ai pomenit. Carrie chibzui câteva clipe la cele spuse. Îţi place să pescuieşti?

— Da. În copilărie, obişnuiam să merg la pescuit împreună cu tatăl meu în Yorkshire. Dar prindeam păstrăvi, nu somoni. Şi nu mă pasionează deloc vânătoarea.

— Nici pe mine. Bietele păsări sălbatice doborâte cu puşca şi prăvălindu-se din înaltul cerului. Sunt ucise pentru carnea lor gustoasă şi servite ca delicatese în restaurantele de lux.

De-acum, drept în faţă, zăriră zidul grădinii englezeşti, împodobit deasupra cu un gărduleţ din fier forjat, bogat ornamentat. Poteca ducea către poarta înaltă de fier forjat, flancată de stâlpi încununaţi cu lei heraldici, sculptaţi în piatră, cu capetele culcate pe labele dinainte, şi încolăciţi de trandafiri căţărători ţepoşi, veştejiţi în miezul iernii.

Ajunseră la poartă şi zăboviră acolo, iţindu-se prin grr lajul ajurat cu înfloriturI încâlcite spre grădina care se întindea la nesfârşit: pajişti povârnite în terase largi, în formă de trepte, oferind vederii ca-ntr-o panoramA măreaţa zidire de la

Corrydale. Era un conac în stil victo> nan, cu fronton bogat sculptat, cu turnulețe şi foişoaro susținute de coloane, clădit din piatră roşie, acoperit de viță sălbatică. Li se păru imens şi, poate, puțin cam pompos şi înflorit, dar atrăgător într-un fel ce vădea prosperitate şi stabilitate. Ferestrele, orientate către sud, erau închise; geamurile scânteiau în lumina soarelui. Se vedea un catarg pentru steag, înalt, vopsit în alb, pe o latură a terasei, dar niciun stindard nu flutura în vârful lui.

— Încântător! rosti Carrie după un timp. Ce vremuri bune trebuie să fi trăit Oscar aici.

— Ți-ar plăcea să locuieşti aici? întrebă Sam.

— Te referi la conacul ăsta? La locurile acestea?

— Nu, vreau să spun pur şi simplu aici. În Creagan. În Sutherland.

— Am o slujbă. În Londra. Trebuie să muncesc şi să-mi câştig existența.

— Presupunând că n-ar trebui? Ai fi mulțumită? Ți-ar surâde să te retragi în ținuturile astea îndepărtate?

— Nu ştiu. Cred că aş avea nevoie de un răgaz. Ca să cântăresc în balanță argumentele pro şi contra. Şi ca să părăsesc Londra pentru totdeauna, ar trebui să fiu liberă ca pasărea cerului. Fără îndatoriri, fără responsabilități.

— Şi nu eşti liberă?

— Mai e şi Lucy la mijloc.

— Lucy?!

— Da, Lucy. Carrie trase zăvorul porții şi o deschise. Se deşira dincolo o potecă lată, ca o linie dreaptă, străbătând grădina şi ducând către un pâlc de fagi. În mijlocul acestei poteci, în dreptul şirului de trepte care urcau spre terasele conacului se găsea un cadran solar de piatră şi o bancă de lemn curbată. Un alt şir de trepte dădeau înspre o porțiune a parcului, rezervată cultivării florilor, adăpostind tufe de rododendroni şi de azalee. Structura riguros alcătuită, dispusă radial dintr-un centru în care se înălța statuia de piatră a unei zeițe mitice, era compusă din curbe, cercuri şi elipse, toate mărginite de cimişiri; cufundată în zăpadă, se asemăna cu desenul unui artist, schițat pe o hârtie groasă şi albă, cu un ciot de cărbune.

— Lucy constituie principalul motiv pentru care am acceptat slujba din Londra. Cineva trebuie să fie acolo pentru ea. Cineva trebuie s-o smulgă din existența anostă, izolată, monotonă pe care se vede silită s-o ducă, deşi nu-i vina ei. Biata de ea n-are perspective favorabile. De-aia, sunt nevoită să-i ofer o şansă.

Sam reflectă asupra problemei.

— Mi se pare că s-a adaptat destul de uşor. E chiar fericită, spuse el şovăitor.

— Asta-i pentru că se simte cu adevărat fericită aici. Cu Elfrida şi Oscar, cu toată lumea care vine şi pleacă.

Şi, fireşte, mai e şi Rory Kennedy. Întoarcerea în Londra va reprezenta pentru ea o mare decepție.

Sam se pomeni că se revoltă din cauza acestei atitudini de mătuşă proteguitoare. Carrie era prea tânără, prea frumoasă ca să-şi modeleze întreaga viață numai şi numai de dragul nepoatei.

— Lucy o să se descurce fără îndoială, grăi el. Are capacitatea de a-şi reveni rapid. Cu timpul, o să găsească o cale de ieşire.

— Nu. Carrie era neclintită. Tu n-o cunoşti pe mama ei egoistă. Nu poți să spui una ca asta.

— Aşadar, ce ai de gând să faci cu Lucy?

— Oh, nu ştiu. Măcar să-i stau în preajmă, la celălalt capăt al firului de telefon. Să-i fiu aproape. Poate că de Paşte am s-o iau din nou cu mine. În Cornwall, să stăm câtva timp cu Jeffrey. E bunicul ei la urma urmelor. Sau poate că o să mergem la schi. Copiii lui Jeffrey sunt destul de mari. Tata m-a învățat să schiez când aveam nouă ani şi mi-a plăcut atât de mult, încât a devenit o pasiune pentru mine.

— Te vei întoarce în Oberbeuren?

— Nu. Rostise cuvântul răspicat, aproape înainte ca Sam să fi terminat de pus întrebarea. Nu în Oberbeuren. Pesemne, voi pleca în altă parte. Arosa sau Grindelwald sau Val d Isere.

— Ai putea merge în Statele Unite. În Colorado sau Vermont. Pare să fie o călătorie îngrozitor de lungă, dar cu siguranță mai puțin costisitoare.

— Vermont! Cu mâinile vârâte în buzunarele canadienei,

Carrie mergea cu paşi mari alături de el. Ai schiat vreodată în Vermont?

— Da, de câteva ori. Noi obişnuiam să plecăm cu maşina acolo la sfârşit de săptămână.

— Noi! repetă Carrie. Te referi la tine şi la sofia ta, nu?

Aşadar, inevitabilul se întâmplase. Miezul problemei în jurul căreia se învârtiseră, momentul adevărului, punctul critic din care nu mai exista cale de întoarcere.

— Da, eu şi cu soția mea, spuse Sam. Ştii că sunt căsătorit.

— Da, am aflat. Carrie nu părea să fie tulburată.

Păşeau umăr la umăr, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic şi niciun cuvânt n-ar fi fost rostit.

— Elfrida ți-a spus.

— Fireşte. Credeai că n-o să-mi spună?

— Nu. Mi-a trecut prin minte această posibilitate. Soția mea şi cu mine suntem despărțiți.

— Elfrida mi-a pomenit şi de lucrul ăsta.

— Vrei să afli amănuntele neplăcute?

— Nu în mod special.

— Cred că sunt importante.

— Sunt sigură că doar pentru tine.

— Vreau să înțelegi, de aceea am spus că au importanță.

— Să-nțeleg? Te-ai purtat atât de urât?

— Nu. Da. Nu m-am culcat cu diverse femei, n-am avut nicio aventură amoroasă, dar munceam din greu, lipseam prea mult de acasă şi nu-mi făceam niciodată destul timp liber şi pentru ea.

— Cum o cheamă?

— Deborah. Debbie. Eu îi ziceam totdeauna Deborah. Lucram în New York. Am plecat odată la Easthampton să-mi petrec weekend-ul cu un prieten, am fost invitat în o petrecere şi am cunoscut-o atunci. Bunicul ei avea o casă mare acolo; pământ, plajă, cai, padocuri, piscină şi tot dichisul. Ne-am cununat pe pajiştea din fața căsoi bunicilor ei din Easthampton şi am avut la nuntă şapto sute de invitați, zece domnişoare de onoare şi zece cavaleri de onoare, înveşmântați cu toții în ținută de maro galâ. Deborah arăta fermecător şi eu mă simțeam în culmea fericirii şi mă lăsam

purtat în voia curentului fără să opun rezistență sau să-mi țin în frâu sentimentele. Şi apoi ne-am cumpărat un apartament într-un cartier rezidențial şi Deborah şi-a păstrat buna dispoziție cât timp s-a ocupat de decorarea noului cămin. Dar când lucrările s-au terminat şi decoratorii de interioare au plecat în cele din urmă, a început să se plictisească şi să devină agitată şi nemulțumită. Eu trebuia să călătoresc în lung şi-n latul Americii şi câteodată, pe când eram departe de casă, Deborah se refugia la Easthampton. Alteori, îşi umplea timpul cu distracții de tot felul.

— Şi copii?

— Nu. Nu voia nici în ruptul capului. Nu atât de curând. Într-o bună zi, pasămite, cel puțin aşa îmi promisese, dar nu chiar atunci. Oricum, la un moment dat, vara trecută, l-a întâlnit din nou pe acest tip. Îl cunoştea din colegiu. De atunci, individul fusese căsătorit de două ori şi scăpase de curând din lațurile căsniciei. Individul ducea o viață mondenă în New York. Bogat, onctuos şi destul de stupid. Aţâțat ca un cotoi care umblă cu priviri viclene după plăceri. Au început o relație sentimentală, aşa cum se spune în mod politicos în zilele noastre. N-am bănuit niciodată. N-am ştiut nimic până când Deborah mi-a mărturisit că mă părăseşte pentru că îşi dorea să trăiască laolaltă cu el. Şi am fost distrus, pustiit sufleteşte. Nu numai pentru că o pierdeam, ci şi pentru că ştiam sigur că îi căzuse cu tronc un nemernic. Şi îmi dădeam seama că era genul de om care, binevoind să se însoare cu amanta, îşi crea pur şi simplu un post vacant.

— Dar n-ai divorțat încă?

— Nu. N-am găsit răgazul să mă ocup de formalități. La şase săptămâni după ce Deborah a plecat, am primit un telefon din partea preşedintelui companiei, Sir David Swinfield, care mă ruga să mă întorc în Londra. Şi de atunci... ei bine... am tot tergiversat lucrurile. Le-am neglijat. Mi-am ocupat timpul cu alte treburi. Fără îndoială că mai devreme sau mai târziu o să primesc o scrisoare din partea unui avocat şi după aceea mingea o să se rostogolească până la capăt.

— Crezi că o să se lăcomească şi o să-ți ceară o pensie alimentară mare?

— Nu ştiu. Depinde de avocat. Dar nu cred. Deborah nu-i genul ăsta de persoană. Oricum, ticălosul e doldora de bani, iar Deborah are o avere bunicică. Prea mare, poate. Pesemne că acest aspect ne-a provocat numai probleme. Mai ales mie.

— O mai iubeşti? I

— Oh, Carrie...

— Ştiu. Te simți răspunzător. Te neliniştește viitorul ei. Ți-e teamă că o să sufere sau o să fie părăsită. Ai vrea s-o protejezi.

După scurt timp, Sam recunoscu:

— Da, aşa cred.

— Dacă Deborah te-ar chema printr-un semn... dacă te-ar îmbia cu felurite vorbe... te-ai întoarce la ea?

Sam cumpăni o clipă.

— Nu, spuse el răspicat.

— De ce nu?

— Pentru că viața mea şi-a schimbat făgaşul. Fiindcă Deborah face parte din trecutul pe care l-am lăsat în urmă. Sunt aici acum. Şi aici e locul în care am de gând să rămân pentru că m-am angajat să duc un lucru la bun sfârşit.

— E totuşi soția ta.

— Ce vrea să-nsemne asta?

— Când te uneşti prin căsătorie cu o persoană, te legi pentru totdeauna printr-un jurământ sfânt. Acea persoană devine parte din tine şi nu mai poți să fii liber niciodată. Vă aparțineți unul celuilalt până la sfârşitul vieții.

Carrie îi vorbise cu atâta amărăciune, încât Sam intui deodată că nu trebuia decât să împingă cu putere înainte şi zidul ridicat între el urma să se năruie în ultimă instanță.

Se întoarse spre ea.

— Carrie...

Dar Carrie mergea întins, se grăbi s-o prindă din urmă, o apucă de braț, trăgând-o binişor spre el. Sferele fumurii ale ochelarilor de soare se boldeau parcă de nedumerire la el şi Sam ridică mâna, îi dădu la o parte şi văzu, spre oroarea lui, că ochii ei negri erau scăldați în lacrimi.

— Carrie, spune-mi.

— De ce? Era mânioasă, clipind repede şi des pentru a-şi reține lacrimile.

— Pentru că şi eu am fost sincer cu tine.

— N-am încheiat împreună niciun târg. Nu te priveşte câtuşi de puţin şi nu vreau să vorbesc despre asta. Nu merită osteneala. Şi n-ai putea să înţelegi.

— Încearcă şi ai să vezi! Şi cred că o să-nţeleg cât se poate de bine. Am trecut şi eu prin multe situaţii dureroase. Partea cea mai proastă era că toată lumea ştia ce se întâmpla, în afară de mine, cap de lemn. Îmi luam câte o zi liberă de la lucru ca să-mi recâştig liniştea, continuam să muncesc mecanic, cu gândurile aiurea, şi nu ajungeam la niciun liman. Mă străduiam din greu să mă împac cu respingerea totală.

— Eu n-am fost respinsă. Carrie strigă în gura mare şi dintr-odată chipul i se boţi cu cute mărunte asemeni unui copil plângăcios şi şiroaie de lacrimi i se prelingeau pe obraji. Furioasă pe sine însăşi, îl îmbrânci la o parte, încercând să se elibereze din strânsoarea care o imobiliza, dar Sam o înlănţuise cu braţele de după umeri şi nu se îndura să-i dea drumul de teamă că s-ar frânge de pământ şi gândind că numai prin puterea lui o putea ţine teafără şi nevătămată.

— N-am fost respinsă. Am fost iubită. Eram îndrăgostiţi până peste urechi şi nu tânjeam decât să fim împreună. Dar sorţii erau împotriva noastră. Am înfruntat forţe potrivnice. Prea multe presiuni, responsabilităţi şi tradiţii. Serviciul lui, familia, soţia, copiii, religia şi situaţia socială înaltă, l-am fost pur şi simplu amantă. Am trăit în concubinaj. N-am avut nicio şansă. Niciodată. Şi ceea ce detest cu adevărat ε¸ că am ştiut dintotdeauna. Mă scoate din fire faptul că am închis ochii, am ignorat situaţia în mod voit şi, nemaiavând puterea de a mă împotrivi, mi-am ascuns capul în nisip ca struţul, aşteptând nenorocirea să vină. Prefăcându-mă că problema se va rezolvn de la sine. Am treizeci de ani, pentru numele lui Dumnezeu. Credeam că sunt în stare să-mi rostuiesc viaţa. Şi în cele din urmă, când Andreas m-a părăsit, mi-am pierdut cumpătul. Aşa că acum ştii totul, Sam, şi nu mai tro buie să te străduieşti să descoperi faptele. Şi, poate, accepţi că nu mă interesează câtuşi de puţin bărbaţii însuraţi. Şi dacă or să te cuprindă compasiunea şi părerile de rău pentru mine, o să ţip până răguşesc.

Sam deschise gura să protesteze, dar, în acel moment, Carrie se smuci să scape din îmbrățișare, se desprinse cu mișcări repezi și începu să alerge prin zăpadă, poticnindu-se, clătinându-se, gata să cadă, și apoi îndreptându-se din șale. Sam porni în goană după ea și o prinse iarăși din urmă.

— Oh, Carrie! și de această dată nu-i opuse rezistență. Pesemne că ostenise sau că i se curmase răsuflarea de atâtea suspine. O cuprinse în brațe și Carrlo se lipi strâns de pieptul lui, umerii îi tremurau într-un zgâlțâit, pe când își ușura durerea plângând, cu fața îngropată în scurta lui de cojoc.

Sam își dorise fierbinte toată ziua s-o strângă în brațo cu afecțiune. Îi simțea trupul zvelt, aproape lipsit de greutate, și inima zvâcnind tare dincolo de straturile de haine groase. Puful căciulii ei de blană îl gâdila pe obraz și pielea îi mirosea dulce și proaspăt.

— Oh, Carrie! Era ruşinos să exulte, radiind de bucurie și transportat de emoție, când ea suferea de deznădejde și mâhnire. Încercând să-i aducă alinare; spuse:

— Totul o să fie bine.

— Slabă mângâiere!

Glasul îi era atât de rece și de neînduplecat, încât Sam își dădu seama numaidecât că n-avea rost să continue cu banalități inutile. Stând acolo, cu brațele petrecute în jurul trupului ei, Sam se pomeni neobișnuit de confuz și de dezorientat. În mod normal, instinctele nu-l înșelau. Dar, chiar atunci, pricepu lămurit că se găsea în mare încurcătură. Carrie era frumoasă, inteligentă și seducătoare, dar și dificilă. Și probabil din pricina firii ei greu de descâlcit, rămânea o enigmă. Trebuia să se înarmeze cu multă răbdare și să-i consacre mult timp pentru a o înțelege cu adevărat.

Dar accepta situația de voie, de nevoie.

— Totul o să meargă bine, spuse el din nou.

— Habar n-ai de nimic.

Acum, Sam avea încredere în sine și bunul simț să nu discute în contradictoriu. După un timp, plânsetele ei se domoliră. Cărrie începu să se mişte cu neastâmpăr ca și cum ar fi făcut un efort pentru a-și redobândi stăpânirea de sine. Sam își desprinse brațele cu blândețe și o urmări cum își

şterge obrajii stropiţi de lacrimi cu mănuşa căptuşită.

— Îmi pare rău, spuse el.

— Pentru ce?

— Regret că lucrurile n-au ieşit aşa cum le-am plănuit şi că nu le-am anticipat. N-am vrut să te supăr. Asta era menită să fie o simplă plimbare ca să aducem bradul de

Crăciun şi să luăm aer. Fără motive ascunse. Însă totul a mers anapoda.

— Nu-i vina ta. Sunt aşa de stupidă...

— Ţi-am vorbit despre Deborah pentru că simt nevoln câteodată. N-am avut intenţia să te îndurerez.

— Ştiu. Hai să ştergem totul cu buretele. Să ne prefă* cern că nu s-a întâmplat niciodată. Să ne continuăm plimbarea aşa cum ne-am pus în gând de la bun început.

— Dar am discutat despre problemele noastre personale. E bine totdeauna să-ţi descarci inima. Nu credeam că o să avem o convorbire intimă vreodată.

— E atât de bine să-ţi descarci inima? Nu sunt atât de sigură.

— Ba da, aşa se lămuresc lucrurile şi devin mai uşor de înţeles.

— Nu ştiu dacă vreau să fiu înţeleasă. Nu-mi doresc altceva decât să fiu lăsată în pace. Probabil că acum mă simt mai bine aşa. Independentă. Fără să aparţin nimănui, fără să depind de altă persoană.

— Nu fi aşa de convinsă, îngăimă Sam, dar Carrie nu-l auzi.

Lucy

„Pagina 36

În această dimineaţă, Carrie şi cu Sam au plecat să aducă bradul de Crăciun. Iar doamna Snead şi cu mine ne-am apucat cu râvnă să facem curăţenie mare în sufrageria abandonată. Era îngrozitor de prăfuită şi de pustie. Am agăţat un bilet pe uşă pe care am scris „Nu deranjaţi!”, astfel încât să nu dea buzna nimeni. Doamna Snead a aprins focul în şemineu cu b bucăţică de hârtie ca să se asigure că hornul nu era astupat cu cuiburi de stăncuţă. Fumul a ieşit alene din cămin şi

doamna Snead a tras concluzia că nu era înfundat cu nimic, aşa că putem să încingem un foc cu vâlvătăi în şemineu, ceea ce va schimba cu totul situaţia şi va încălzi atmosfera.

Şi se găseau acolo două lăzi mari din carton, care păreau să fie umplute cu ziare vechi, mototolite, însă am scotocit înăuntru şi am descoperit nişte sfeşnice de argint, patru la număr, groaznic de pătate, dar foarte frumoase. Am cărat toate gunoaiele în coridor şi apoi le-am depozitat în oficiul de lângă bucătărie. Sunt atârnate la ferestre draperii grele de brocart, însă erau pline de praf, aşa că am căutat scara mobilă dublă din oficiu, le-am desfăcut din cârligele galeriei, le-am scuturat în grădinii din spatele casei şi apoi le-am prins la loc. Eu am spălat geamurile şi doamna Snead a lustruit plăcile de teracotă smălţuită cu care e acoperit şemineul. Apoi am mutul masa în mijlocul sufrageriei şi doamna Snead a dat cu aspiratorul. Am lustruit toate mobilele şi am frecat binn sfeşnicele de argint, treabă care a durat o veşnicie pentru că sunt bogat ornamentate şi cizelate într-un stil pron înflorit. Pe urmă, pe când eu am ieşit să aduc nişte lumânări (înalte, de culoare crem, asemănătoare cu cele aprinse în biserică), doamna Snead a urcat la etaj să caute o faţă de masă în dulapul de lenjerie. N-a găsit niciuna curată, dar, în schimb, a dat peste un vechi cearşaf de olandă, care este destul de potrivit şi ani întins o pătură groasă dedesubt ca să protejăm tăblia mesei. Cam la atât s-a rezumat dereticatul sufrageriol pentru că doamna Snead a trebuit să plece acasă ca să-i pregătească prânzul lui Arthur dar, împodobită cu sfeşnice, curăţată de praf şi cu hornul căminului desfundat, încăperea a căpătat un aspect cu adevărat sărbătoresc.

Am vrut să ţin totul secret ca să fie o surpriză plăcută pentru toţi ceilalţi, dar Carrie şi Sam s-au întors cu pomul de Crăciun chiar înainte de prânz şi s-a iscat o mare discuţie în legătură cu locul în care ar trebui pus bradul. Ne-am gândit. Să-l aşezăm în salon, însă Elfrida organizează o petrecere sâmbătă la care a invitat o grămadă de oameni şi ea şi-a exprimat părerea că acolo ocupă prea mult din spaţiu. Apoi Oscar a sugerat să-l punem pe palierul de la primul etaj, însă acolo se găseşte măsuţa de servit băuturi şi ar sta în calea celor care urcă şi coboară pe scări. Aşa că atunci m-am văzut nevoită să-

mi divulg micul secret şi s-au îmbulzit cu toţii la parter să inspecteze ce făcusem. M-am simţit minunat pentru că toată lumea era emoţionată, sufrageria mirosea a curăţenie şi a ceară de lustruit, iar Elfrida mi-a spus că nu-şi închipuise niciodată că această cameră ar putea arăta atât de festiv. Şi, bineînţeles, se nimerea tocmai bine pentru bradul de Crăciun. Aşadar, Sam a ieşit din casă şi a reapărut cu bradul şi cu un soi de suport de lemn. Iar Elfrida s-a dus să aducă şalul de mătase roşie şi a drapat piciorul de pom ca să ascundă cuiele de tâmplărie. Bradul e minunat şi are forma şi dimensiunea potrivite. Ador mireasma crengilor de brad, seamănă cu balsamul de baie cu esenţă de pin.

După-amiază, Oscar a strâns laolaltă toate podoabele cumpărate de noi, am împodobit împreună bradul, l-am încărcat de globuri colorate şi ghirlande de beteală, iar Sam a aranjat instalaţia electrică de pom şi a pus ornamentul în formă de stea în vârful bradului. Şi Elfrida a scos la iveală o întreagă rolă de panglică lucioasă, cumpărată pentru legarea cadourilor, spunând că o să folosească în loc bandă adezivă. Am tăiat mici fâşii, am făcut fundiţe şi le-am prins de crengi, în cele din urmă, pomul de iarnă, decorat cu globuri, beteală şi cu beculeţe aprinse, e cel mai minunat lucru pe care l-am văzut vreodată.

Carrie mi-a povestit că moşia Corrydale e încântătoare şi deci trebuie neapărat să merg acolo într-o bună zi. Zăpada se aşternea pretutindeni, pe câmpuri se întindeau umbre albăstrii, lumina soarelui strălucea viu, iar grădinile se desfăşurau în trepte de la conac până h\ braţul de mare. Într-un fel, mi-aş fi dorit să-i însoţesc, dar trebuia să fac curăţenie în sufragerie cât timp doamna Snead se afla aici şi putea să-mi dea o mână de ajutor.

Mâine o să ne pregătim pentru petrecere. Elfrida l-n telefonat deja doamnei Kennedy şi ea ne va împrumuta nişte pahare pentru că nu ne ajung. Iar lui Carrie I s-a dat în grijă pregătirea delicateselor. Azi după-amiază, după ce am terminat cu împodobitul bradului de Cră ci un, am mers împreună până la patiserie şi Carrie a comandat ruladă cu carne, un fel de pizza şi pateuri. Şi apoi am cumpărat file de somon afumat pentru tarto, Petrecerea e programată să

începă la ora şase şi vin să ne ajute la pregătiri doamna Snead şi cu Arthur. N-am realizat până acum că organizarea unei petreceri presupune atâta trudă. Probabil de aceea mama şi bunica nu dau niciodată petreceri în apartamentul nostru din Londra.

Fireşte că au fost invitaţi şi Rory şi Clodagh. Mă voi îmbrăca elegant, cu noua fustă-mini neagră, cu colanţii negri şi cu jerseul alb. Aş vrea să-mi strâng părul într-un fel de coc ca să-mi etalez cerceii de aur".

Elfrida

În miezul iernii, în acest ţinut nordic şi friguros, deşteptându-se în beznă, Elfrida deschidea ochii şi nu se dumirea cât era ceasul, pierzând şirul orelor. După scurt timp, bâjbâia după ceasornicul aşezat pe noptieră şi privea printre gene spre cadranul fosforescent, iar, dacă se întâmpla să fie vreo două noaptea, cobora din pat, îşi punea halatul şi mergea împleticindu-se la baie. Câteodată, era ora cinci în zori. Sau opt dimineaţa, timpul să se scoale şi să se apuce de treabă, dar chiar şi atunci nicio rază de lumină nu licărea pe cer şi văzduhul era întunecat ca în miezul nopţii.

În această dimineaţă, Elfrida întinse mâna orbecăind după ceasornic, îl găsi pe dibuite şi văzu că se făcuse deja şapte şi jumătate. Oscar dormea încă alături. Coborî încetişor din pat ca să nu-l trezească, îşi luă capodul gros, îşi puse papucii şi merse bâjbâind să închidă fereastra. Privind afară, observă că începuse să ningă din nou, fulgi de zăpadă căzdeau lin, plutind în aer, purtaţi în voia vântului dinspre mare. Se roteau ca un vârtej pe deasupra clopotniţei bisericii şi, printre ramurile copacilor din cimitir, lumina împrăştiată de felinarele de stradă îi preschimba în steluţe aurii. Efectul era atât de spectaculos încât Elfrida ardea de dorinţa să i-l împărtăşească altei persoane. Oscar n-ar fi apreciat o asemenea privelişte, dacă l-ar fi trezit din somn, aşa că îl lăsă să doarmă, ieşi binişor din cameră, aprinse luminile pe palier, coborî în bucătărie, puse ibricul la fiert şi făcu două ceşti de ceai. Urcă din nou în salon, unde trase draperiile şi aşeză cele două căni pe măsuţa de lângă bovindou. Apoi se

îndreptă spre mansardă să-l dea deşteptarea lui Lucy.

Lucy dormea ca un prunc nevinovat, cu mâna vârâtă sub obraz, cu părul lung răsfirat pe pernă. Patul ei era aşezat sub lucarna fixată în acoperişul înclinat. Nu-şi trăsese storul şi se vedea geamul acoperit cu zăpadă. Elfrida aprinse veioza de pe noptieră.

— Lucy!

Lucy se foi în aşternut, se răsuci pe o parte, căscă şi deschise ochii.

— Lucy!

— Hm!

— Eşti trează?

— Acum da.

— Vreau să te scoli. Vreau să-ți arăt ceva. Ți-am făcut o ceaşcă de ceai.

— Cât e ceasul?

— Aproape opt fără un sfert.

Somnoroasă, Lucy se ridică în capul oaselor, frecându-se la ochi.

— Credeam că e abia miezul nopții.

— Nu. E dimineață. Şi i atât de frumoasă. Ceilalți dorm încă, dar te-am trezit să-ți arăt ceva.

Încă buimăcită şi confuză, Lucy coborî din pat şi-şi trase pe umeri halatul de casă.

— E frig, spuse ea.

— Bate vântul. Şi ninge iarăşi.

Porniră spre salon, o linişte adâncă domnea pretutindeni. Camera de şedere era inundată de lumină.

— Uite! rosti Elfrida şi merse în frunte, străbătând încăperea şi instalându-se comod pe bancheta fixată în perete lângă fereastră. E atât de uimitor încât trebuia să te trezesc şi să-ți arăt... Mă temeam că ninsoarea o să înceteze şi o să ratezi spectacolul ăsta minunat.

Holbând ochii mari, Lucy se aşează alături.

— Seamănă cu un glob de sticlă pe care l-am avut în copilărie, spuse ea într-un târziu. Era plin cu apă, avea înăuntru o mică biserică şi când îl clătinam, se stârnea o adevărată furtună de zăpadă.

— Şi eu am încercat aceeaşi senzație. Dar fulgii ăştia sunt

aurii din pricina luminii reflectate, ca nişte stropi de soare.

— Se aseamănă cu o ilustraţie desprinsă dintr-o felicitare de Crăciun şi te gândeşti că n-ai putea să vezi niciodată aievea aşa ceva.

— Şi străduţele sunt atât de curate! Nici urmă de pas, nicio dâră sau făgaş lăsat de roţile maşinilor. De parcă n-ar mai exista nimeni pe lume, în afară de noi. Elfrida tăcu, apoi îi fulgeră prin minte un gând. Presupun că or să fie viscole şi troiene pe drumurile principale. Mă bucur că nu trebuie să mergem nicăieri. Lucy tremura de frig. Hai, bea-ţi ceaiul.

Lucy începu să soarbă cu recunoştinţă cuprinzând cana între degete şi bucurându-se de licoarea fierbinte.

Amândouă contemplau în tăcere priveliştea ce se donfăcea dincolo de fereastră. Se ivi apoi o singură maşinâl, ocolind pe lângă biserică şi îndreptându-se în direcţii! şoselei. Se deplasa cu prudenţă, scrâşnind prin zăpadă în viteza a doua şi lăsând în urmă făgaşe întunecate în omătul moale.

După ce dispăru în depărtare, Lucy întrebă:

— Ce oră e acum în Florida?

Elfrida se văzu luată prin surprindere. Lucy nu pornonise niciodată până atunci despre Florida, despre mama ei sau despre noul prieten al mamei.

— Nu ştiu, spuse Elfrida cu dezinvoltură. Presupun că sunt cu cinci ore în urma noastră. Trebuie să fi o acum cam trei dimineaţa. Şi bănuiesc că e cald şi umed. E greu să-mi imaginez. N-am fost niciodată în Florida. N-am apucat să merg în America.

Aşteptă ca Lucy să-i vorbească pe larg, însă copila nu mai scoase niciun cuvânt.

— Ţi-ar plăcea să fii acolo? o întrebă Elfrida cu blândeţe. Cer senin, palmieri şi piscine.

— Nu. Mi-ar displăcea profund. De-aia nici n-am plecat.

— Dar e minunat pentru mama ta. Ca o vacanţă de basrm

— Îl detest pe Randall Fischer.

— De ce?

— E genul de om insinuant şi mieros care-ţi dă fiori.

— Probabil că-i drăguţ şi total inofensiv.

— Oricum, aşa crede şi mama.

— Ei, cu atât mai bine pentru ea.

— Prefer să stau aici. O să sărbătorim un Crăciun adevărat, nu-i aşa? O să avem parte de un Crăciun nemaipomenit, nu?

— Aşa sper, Lucy. Nu sunt sigură. Văzând şi făcând.

*

— Oscar!

Adâncit în fotoliul de lângă şemineu, Oscar îşi ridică privirea din paginile ziarului.

— Da, draga mea.

— Mă pregătesc să te las singur.

— Pentru totdeauna?

— Nu. Doar pentru o jumătate de oră. I-am dat telefon Tabithei Kennedy şi mă duc până la casa parohială să împrumut nişte pahare pentru petrecerea noastră. Tabitha are văsăraie de rezervă, împachetată în cutii, pe care o păstrează pentru diverse evenimente din enorie.

— E foarte drăguţ din partea ei.

— Trebuie să-ţi iau maşina. O să conduc cu cinci mile pe oră şi o să fiu foarte prevăzătoare.

— Să te-nsoţesc?

— Dacă vrei...

— Aş prefera să rămân aici, dar sunt gata să-ţi fiu de folos.

— Poate, când mă-ntorc, mă ajuţi să descarc portbagajul şi să car cutiile înăuntru;

— Bineînţeles. Strigă-mă. Oscar chibzui câteva clipe. E atâta linişte. Unde-s ceilalţi?

— Sam şi cu Carrie au plecat la Buckly. Şi Lucy s-a închis în mansardă ca să-şi împacheteze cadourile de

Crăciun. Dacă nu ţi-e greu, scoate-l pe Horace la o scurtă plimbare. Ninsoarea s-a oprit

Oscar nu se arătă deosebit de încântat de aceastA propunere.

— Da, încuviinţă el într-un mod evaziv.

Elfrida surâse şi apoi se aplecă să-l sărute.

— Ai grijă, îl sfătui ea, dar Oscar îşi reluase deja lectura.

Afară vântul sufla tăios şi zăpada era înşelătoare. Înfofolită în haina ecosez, încălţată cu cizme şi cu căciula de lână înfundată peste urechi, Elfrida părăsi căldura casei şi zăbovi să privească spre văzduh. Văzu norii rostogolindu-se pe cerul

neguros şi pescăruşii bătând grăbiți din aripi în aerul înghețat. Maşina lui Oscar era acoperită de zăpadă. Elfrida curăță parbrizul cu mănuşa, dar, dedesubt, se închegase o pojghiță de gheață, aşa că se sui în automobil, porni motorul şi puse în funcțiune radiatorul. Curând după aceea, gheața se topi încet-încet, prelingându-se de-a lungul parbrizului, şi izbuti s-o scoată la capăt fără alte eforturi. Demară cu prudență, hârâind de-a lungul străzii, apoi coti spre dreapta în punctul în care drumul se bifurca şi urcă încet pe povârnişul ce ducea către prezbiteriu. Camionul încărcat cu nisip de împrăştiat pe drumuri trecuse deja pe acolo, aşa că ajunse cu bine la destinație, fără derapaje sau alte incidente.

Parcă lângă poarta casei parohiale, păşi cu băgare de seamă pe poteca din grădină, îşi scutură zăpada de pe cizme, apăsă pe butonul soneriei şi deschise uşa.

— Tabitha!

— Sunt aici. În bucătărie.

Elfrida observă că prezbiteriul era deja decorat pentru sărbătorile Crăciunului. Un brad (nu foarte mare) se găsea lângă piciorul scării, împodobit cu beteală, steluțe şi ornamente în formă de ghirlandă, confecționate din hârtie lucioasă de diverse culori. Tabitha se ivi la capătul coridorului, cu şorțul prins la mijloc şi cu părul negru strâns la ceafă într-o coadă de cal.

— Ce zi! îmi pare bine să te văd. Cafeaua e gata. Intră repede şi închide uşa. Ai mers pe jos?

Elfrida îşi descheie haina şi o atârnă pe pilastrul ce susținea balustrada scării în spiralã.

— Nu, am fost îndrăzneață şi am venit cu maşina. Trebuia. Nu puteam să car cu brațele acasă două cutii pline cu pahare. Aş fi alunecat pe drum, probabil că mi-aş fi rupt picioarele şi cu siguranță că aş fi spart paharele. O urmă pe Tabitha în bucătărie. Ce mirosuri apetisante!

— Am pus aluaturile la copt. Fac plăcintă cu fructe confiate, ruladă cu carne, două checuri şi biscuiți din aluat fraged. Ştii că-mi place să gătesc, dar nu mai prididesc cu treaba în perioada sărbătorilor Crăciunului. Robotesc de azi dimineață şi mai am de făcut umpluturile şi crema din zahăr, unt şi coniac. Problema ε că mulți enoriaşi trec pe aici în

această perioadă a anului cu felicitări sau cadouri pentru Peter şi trebuie să-i pofteşti înăuntru şi să le oferi ceva de mâncat şi de băut, măcar în semn de recunoştinţă.

— Îmi pare rău. Eşti aşa de ocupată şi eu te întrerup. Tabitha turnă cafeaua în ceşti.

— Nici pomeneală! E un prilej să fac o pauză pentru cinci minute. Trage-ţi un scaun şi simte-te ca la tino acasă. Tabitha aşează ceaşca pe masă. Ceea ce mi-aş dori cu adevărat este să ies în aer liber. Ar trebui să n-o plimbăm pe plajă sau să lunecăm cu sania pe terenul de golf, scăpând de toate responsabilităţile, în loc să trudim ca nişte sclave pentru pregătirile de Crăciun. Sunt sigură că perioada sărbătorilor nu înseamnă numai osteneală şi muncă herculeană. În fiecare an, mă jur că o să simplific lucrurile şi nu fac decât să le complic.

Tentată de mireasma cafelei, Elfrida se conformă îndemnului Tabithei. Bucătăria casei parohiale era de modă veche, aproape la fel ca şi cea de la Estate House, dar cu mult mai veselă, cu ilustraţii şi desene făcute de Clodagh, agăţate pe tăblia uşii şi cu un birou înţesat de hârtii şi fotografii de familie. Se vădea că acesta era domeniul Tabithei, în care nu numai că gătea pentru a-şi hrăni familia, dar în care îşi şi organiza viaţa, dând telefoane şi compunând scrisori.

— Hai, spune-mi toate noutăţile. Ce vi s-a mai întâmplat? se interesă Tabitha.

— Nimic deosebit. L-am lăsat pe Oscar să-şi citească ziarul, iar Sam şi cu Carrie au plecat la Buckly să vadă filatura de lână.

— Sam e străinul misterios care a sosit pe neaşteptate la voi, nu? E încă la Estate House?

— Rămâne să petrecem împreună Crăciunul. Vremea e groaznică şi, de fapt, n-are unde să meargă.

— Dumnezeule, ce trist! El şi cu Carrie s-au împrietenit?

— Aşa se pare, spuse Elfrida cu prudentă.

— Destul de romantic.

— Tabitha dragă, Sam e căsătorit.

— Atunci de ce nu stă cu soţia lui?

— Pentru că ea se află la New York.

— Nu-şi vorbesc?

— S-au despărțit. Dar nu cunosc amănuntele.

— Ei bine, sunt tot felul de oameni, rosti Tabitha pe un ton filosofic.

— E ciudat că n-ai avut ocazia să-l întâlneşti încă. Mă simt ca şi cum am fi cu toții împreună de luni întregi, însă n-au trecut de fapt decât câteva zile. Oricum, o să-i cunoşti pe Sam şi pe Carrie mâine seară. Petrecerea începe la ora şase.

— Ți-am pus cutiile în vestibul. Şase pahare pentru vin, şase pahare de apă, fără picior, şi câteva ceşti. Ai nevoie şi de farfurii?

— Nu cred. O să fie mai degrabă un bufet rece, cu apetitive, prăjituri şi băuturi. Carrie se ocupă de toate astea.

— Câți invitați or să vină?

— Cam şaptesprezece. Voi patru...

— Clodagh n-o să poată participa. A fost invitată la cină de o colegă de şcoală şi o să rămână peste noapte acolo. Te superi?

— Câtuşi de puțin. Se va distra mai bine probabil.

— Dar Rory nu va rata ocazia în mod sigur. Cine altcineva?

— Jamie Erskine-Earle şi soția lui.

— Jamie şi Emma? Habar n-aveam că îi cunoşti!

— Jamie a trecut pe la noi să evalueze un tablou. Dar s-a dovedit a fi un fals, nu era pictat de David Wilkie, aşa cum credeam eu, prin urmare un alt vis deşert.

— Te gândeai să-l vinzi?

— Aş fi putut, dar nu şi acum.

— E adorabil, nu-i aşa? Mă refer la Jamie. Arată ca un adolescent. Şi e nu numai expert în materie, dar şi tată de familie, are trei fii viguroşi. Ai cunoscut-o po Emma?

— Am vorbit doar la telefon când i-am invitat la petrecere.

— E cu adevărat simpatică, ființa cea mai sinceră, realistă şi pragmatică pe care am întâlnit-o vreodată. Creşte ponei de Shetland, câini şi supraveghează totul la Kingsferry. Jamie e mai interesat să alerge după obiecte vechi şi de preț, să descopere sfeşnice de valoare şi portrete uitate. Emma conduce ferma, dă o mână de ajutor în perioada de fătare la oi şi repară acoperişul. Pe cine ai mai invitat?

— Pe librar şi soția lui, familia Rutley.

— Perfect!

— Şi pe doctorul Sinclair cu nevasta.

— Cât se poate de bine.

— Nu le ştiu numele de botez.

— Geordie şi Janet.

— Şi familia Snead.

— Doamna Snead şi Arfur?

— Păi, când a aflat că dăm o petrecere, doamna Snead s-a oferit să mă ajute cu pregătirile. Şi nu suportam s-o ştiu închisă în bucătărie şi spălând vase tot tim626

pul, aşa că i-am spus să ni se alăture şi să-l aducă şi pe Arfur. Mi-a zis că Arfur o să care tăvile şi o să servească băuturile.

— Ca un majordom.

— Oscar şi cu mine ne-am împrietenit cu ei, prin urmare nu puteam să-i tratez cu desconsiderare.

— Vor fi sufletul întregii petreceri.

Tabitha îşi terminase de băut cafeaua. Puse. Ceaşca pe masă şi atunci privirile li se încrucişară.

— Cum se mai simte Oscar? întrebă Tabitha.

— Destul de bine. Îi place totuşi să stea liniştit, să fie lăsat să-şi citească ziarul şi să dezlege cuvinte încrucişate.

— Peter i-a dat cheia de rezervă de la orga bisericii. Ştiai?

— Nu. Oscar n-a suflat o vorbă despre asta.

— Peter s-a gândit că muzica l-ar ajuta, că ar fi un soi de terapie.

— Oscar n-a folosit-o niciodată. A intrat în biserică doar o singură dată şi atunci pentru că Lucy voia să arunce o privire. După câte ştiu, n-am mai trecut pe acolo.

— Nu-mi închipui că asta i-ar aduce mare consolare.

— Oscar n-are nevoie de consolare. Îşi doreşte pur şi simplu să fie lăsat în pace ca să depăşească situaţia dificilă pe îndelete. Cât despre musafirii noştri, aşteptaţi şi neaşteptaţi, cred că se bucură în sinea lui de acest neîntrerupt du-te-vino. Oscar o îndrăgeşte foarte mult pe Lucy. Dar, Tabitha dragă, lucrurile nu merg încă strună. Oscar şi cu mine suntem foarte apropiaţi şi totuşi îmi dau seama că se retrage în sine. Ca şi cum o păi lo din fiinţa lui hălăduieşte în altă parte. Pribegind departo, pe meleaguri

străine, căutând drumul şi încercând nA iasă la liman. Sau rătăcind într-un crud exil, peste mail şi țări. Iar eu nu-l pot însoți pentru că nu mi se dă volo să trec prin toate vămile.

— Peter ar spune că-i o chestiune de răbdare.

— Răbdarea n-a fost niciodată una dintre virtuțilo mele. Nu înseamnă că aş avea multe.

Tabitha izbucni în râs.

— Prostii! Nu se poate să existe oameni absolut virtuoşi sau absolut vicioşi. Mai vrei cafea?

— Nu. A fost delicioasă. Elfrida se ridică în picioare. Acum trebuie să te las să-ți vezi de treburi şi să faci umplutura pentru curcan. Îți mulțumesc pentru pahare şi pentru că m-ai ascultat cu bunăvoință ca de obicei.

— Te ajut să pui cutiile în portbagaj. Şi ne vedem aşadar mâine seară la ora şase. O să ne prezentăm îmbrăcați în ținută de paradă. Ce palpitant, de-abia aştept!

Oscar

Elfrida plecase de vreo zece minute când Oscar, absorbit de dezlegarea jocului de cuvinte încrucişate din „The Țimes", se pomeni întrerupt de Lucy, care se ivi în prag. Îmbrăcată cu jacheta roşie matlasată, încălțată cu ghete, Lucy se pregătise să iasă din casă.

— Oscar!

— Bună, scumpa mea. Oscar puse jos ziarul. Credeam că te ocupi de împachetatul cadourilor pentru Crăciun.

— Da, însă mi s-a terminat panglica. Unde-i Elfrida?

— S-a dus până la casa parohială ca să împrumute nişte pahare. N-o să zăbovească prea mult.

— Mă întrebam dacă are ceva de cumpărat de la magazin.

— Cred că nu voia decât ca Horace să fie scos la plimbare.

— Bine, mă duc întâi la librărie, apoi merg cu Horace la plimbare pe plajă.

— Pesemne că-i acoperită de zăpadă.

— Nu contează!

— Păi, ai grijă să nu fiți atacați de un Rottweiler.

— Nu-mi aduce aminte. Lucy făcu o grimasă de groază.

— O să-i spun Elfridei că te întorci la prânz.

Lucy plecă. După câteva clipe, Oscar auzi chelălăllul de bucurie scos de Horace, care aştepta cu nerăbdării să iasă la plimbare, apoi zgomotul de uşă deschisă şi trântită şi rămase singur. Se întoarse la jocul de cuvinlo încrucişate. Şi atunci începu să sune telefonul. Sub impulsul momentului, hotărî să-l lase să zbârnâie şi să aştepte ca altcineva să răspundă. Dar îşi aminti că rămase singur în casă, aşa că puse deoparte ziarul cu oarecare agasare, îşi îndesă creionul în buzunarul cămăşii, se săltă cu efort din fotoliu şi se îndreptă spre palier.

— Estate House.

— Nu vă supărați, aş putea vorbi cu domnul Blundell? Un glas de femeie, cu un puternic accent scoțian.

— La telefon!

— Oh, domnule Blundell, sunt sora-şefă Thomson de la Royal Western Hospital din Inverness. Mă tem că trebuie să vă dau o veste tristă. Maiorul Billicliffe a murit azi de dimineață. Am numele dumneavoastră trecut în registru ca ruda cea mai apropiată.

Bătrânul Billicliffe. Mort! Oscar se sforța să găsească cuvinte.

— Înțeleg! reuşi el să îngaime.

— S-a stins din viață ca o candelă. A avut un sfârşit bun, fără chinuri.

— Bine măcar că nu s-a chinuit. Vă mulțumesc că m-ați anunțat.

— Sunt câteva obiecte personale pe care vreți probabil să le recuperați. Dacă ați putea...

— Desigur, spuse Oscar.

— Şi alte aranjamente... Plină de tact, infirmiera-şefă nu-şi încheie propoziția. Dar Oscar pricepu la ce făcea aluzie.

— Desigur, repetă el. Vă mulțumesc. În primul rând pentru că ați avut grijă de el. O să ținem legătura.

— Şi eu vă mulțumesc, domnule Blundell. Îmi pare rău. La revedere.

— La revedere, doamnă Thompson.

Oscar închise telefonul şi, simțind dintr-odată nevoia să se aşeze, ca şi când i s-ar fi tăiat genunchii, se ghemui pe treptele scării care suia spre mansarda lui Lucy. Billicliffe

murise, iar Oscar nu era numai ruda cea mai apropiată, ci şi executorul testamentar. Se pomeni că i se învălmăşeau în minte gânduri tulburi şi nevrednice şi se simți recunoscător că Elfrida nu se găsea aici, altminteri s-ar fi trezit că le dă glas.

Cât de tipic pentru bătrânul neghiob să se stingă din viață chiar acum, într-un moment cu totul nepotrivit. Când Oscar avea casa plină de musafiri, când se apropiau sărbătorile Crăciunului şi când drumurile spre Inverness erau blocate din pricina zăpezii. Dacă şi-ar fi plănuit moartea, Billicliffe nu şi-ar fi putut alege să dea ortul popii într-un moment mai nepotrivit.

Dar apoi Oscar îşi aminti de clipa în care îşi luase rămas-bun de la bătrânul Billicliffe şi resentimentele i se spulberară ca-ntr-o izbire de vânt, simțindu-se în schimb mâhnit pentru că bătrânul murise singur, iar Oscar şi cu Elfrida, în pofida bunelor intenții, nu fuseseră în stare să-l viziteze la spital, să se revanşeze pentru comportamentul lor nepoliticos, să repare nedreptatea făcută şi să-şi ia adio.

Medita la ceea ce se cuvenea să facă. Mingea era în terenul lui şi el trebuia să preia inițiativa, dar nu-i trecea prin minte cum să înceapă. Şi stând aşa acolo, ca un caşalot eşuat pe țărm, împotmolit în nisip, se gândi că nu trecuseră decât două luni din seara îngrozitoare în care i se dăduse de ştire că Gloria şi Francesca îşi pierduseră viața în accidentul de maşină.

Dar acum lucrurile erau diferite şi trebuia să-şi îndeplinească promisiunea făcută maiorului Billicliffe. Cum de ajunsese oare într-o astfel de situație? îşi reaminti de dimineața geroasă în care-l condusese pe maiorul Billicliffe cu maşina la spitalul din Inverness. Şi cum bătrânul sporovăise fără încetare, răscolind prin şuvoiul amintirilor. Şi atunci îi spusese: „Pregăteşte-te pentru tot ce poate fi mai rău şi nu-ți pierde speranța", rugându-l pe Oscar să-i fie executor testamentar.

Avocatul! Oscar îşi notase în agendă numele acestuia. Se ridică de pe trepte, se îndreptă spre salon şi-şi găsi carnetul de notițe pe birou. Răsfoi paginile la repezeală. Murdo MℭKenzie. Îi trecu prin minte că numai maiorul Billicliffe

putea să aibă un avocat cu un nume atât de ciudat. Murdo MℭKenzie, MℭKenzie & Stout, South Street, Inverness.

Nu scrisese niciun număr de telefon lângă adresă, aşa că îl căută în cartea cu lista abonaților, îl copie în agendă şi se întoarse pe palier. Se aşeză din nou pe treaptă, ridică telefonul de pe comodă şi apăsă cu putere pe taste. Se gândi că trebuia să se ocupe de funeralii. Biserică. Priveghi. Tot ritualul aşezării în mormânt a corpului celui decedat. Va trebui să-i anunțe pe oameni şi să-i spună lui Petre Kennedy. Şi un ferpar în ziar. Doar câteva rânduri. În presa națională său. În cea locală...

— Firma de avocatură MℭKenzie & Stout.

— Oii, bună ziua. Aş putea vorbi cu domnul Murdo MℭKenzie?

— Cine îl caută?

— Oscar Blundell. Din Creagan.

— Aşteptați d clipă, vă rog.

Lui Oscar i se strânse inima în piept. Oamenii rosteau de obicei astfel de cuvinte consacrate prin uz şi se văzuse deseori silit să aştepte la celălalt capăt al firului o groază de timp, ascultând o melodie neîntreruptă. Dar temerile lui se vădiră a fi neîntemeiate. Murdo MℭKenzie răspunse aproape imediat.

— Domnule Blundell, bună ziua. Aici e Murdo MℭKenzie. Cu ce vă pot ajuta? O voce puternică, gravă, cu accent scoțian.

— Bună ziua. Îmi pare rău că vă deranjez, însă tocmai am aflat că maiorul Billicliffe a murit. Maiorul Godfrey Billicliffe, adăugă el, ca şi cum ar fi putut exista două persoane cu acelaşi nume.

— Oh, ce veste tristă! Regret sincer.

— M-au anunțat pe mine pentru că eram înregistrat în catastif ca ruda cea mai apropiată. Şi, fireşte, maiorul Billicliffe mă rugase să-i fiu executor testamentar. Se pare că nu mai are pe nimeni altcineva.

— Da, n-are familie. Billicliffe m-a înştiințat de acest aranjament şi mi-a spus că ați acceptat să vă asumați această îndatorire.

— De aceea v-am şi sunat. Trebuie să aranjăm din timp

funeraliile, dar unde, când şi cum? Billicliffe mai are prieteni în Creagan care vor dori cu siguranţă să-l conducă pe ultimul drum, însă, după câte ştiu, drumurilo sunt blocate de zăpadă şi nimeni nu poate ajunge la Inverness. Ca să nu mai vorbim că se apropie sărbătorile Crăciunului. Şi pentru pregătirea înmormântării, trebuie să ne adresăm unui antreprenor de pompe funebro şi să înştiinţăm banca şi oficiul de stare civilă...

Murdo MℭKenzie interveni cu blândeţe:

— Domnule Blundell, de ce nu lăsaţi totul în seama mea? Problema ε¸ că maiorul Billicliffe şi-a exprimai dorinţa înainte de moarte să fie incinerat, aşa că acest lucru ne scuteşte de multe bătăi de cap. Cât despre antreprenorul de pompe funebre, o să mă ocup eu. Există o firmă de pompe funebre în Inverness, cu o bună reputaţie. Ce-aţi zice să iau legătura cu domnul Lugg şi să fac toate pregătirile necesare?

— E foarte amabil din partea dumneavoastră, dar când?

— Aş sugera ca incinerarea să aibă loc la sfârşitul săptămânii viitoare. Înainte de Anul Nou. Până atunci, vremea se va îmbunătăţi şi dumneavoastră şi ceilalţi prieteni ai răposatului din Creagan veţi putea să străbateţi peninsula Black pentru a asista la ceremonia incinerării.

— Dar nu s-ar cuveni să organizăm un soi de praznic creştinesc după funeralii? Aş fi dispus să suport aceste cheltuieli.

— Domnul Lugg se va ocupa şi de acest lucru. Poate în holul unui hotel sau într-o sală de recepţie. Depinde câţi oameni se vor strânge la funeralii.

— Şi toate celelalte detalii în legătură cu testamentul prevăzut cu o formulă executorie şi cu banca. Îngheţarea contului bancar...

— O să rezolv şi aceste lucruri.

— Şi bunurile sale personale. Oscar zboară cu gândul la pijamalele decolorate ale maiorului Billicliffe, la aparatul auditiv, la valiza de piele uzată. Toate lamentabile însă, spre marea lui surprindere, simţi că i se aşază un nod în gât. Lucrurile lui personale! Trebuie să le ridice cineva de la spital.

— O să dau un telefon şi o să vorbesc cu infirmieraşefă a

secției. Vă amintiți numărul salonului de spital?

Oscar îşi reaminti.

— Da, cincisprezece. Se lăsă o pauză, timp în care Murdo MℭKenzie îşi nota în agendă.

— O s-o rog pe secretara mea să se ocupe de recuperarea lucrurilor.

— Vă rămân profund îndatorat Mii de mulțumiri. Mi-ați luat o piatră de pe inimă.

— Ştiu că maiorul Billicliffe nu şi-ar fi dorit să vă supere în vreun fel, aşadar o să-i telefonez domnului Lugg şi o să mă ocup de toate pregătirile necesare. O să vă pun la curent cu mersul lucrurilor. Dați-mi numărul dumneavoastră de telefon!

Oscar i-l dictă.

— Şi locuiți la Estate House?

— Exact!

— Nicio problemă atunci. O să ținem legătura.

— Sunteți prea amabil. Vă mulțumesc pentru bunăvoință. Şi acum n-o să vă mai răpesc timpul...

— Domnule Blundell!

— Da?

— Nu închideți. Mai am ceva de spus. Intenționam să vă scriu, dar fireşte că nu te poți baza pe serviciile poştale pe o vreme ca asta şi, din moment ce toi discutăm acum, n-ar strica să vă informez.

— Îmi pare rău, nu înțeleg despre ce-i vorba.

— Odată internat în spital, maiorul Billicliffe m-a sunat să-mi spună că vrea să ne vedem. Eu locuiesc pe lângă Nairn şi trec prin fața spitalului în drum spre serviciu, aşa că l-am vizitat lunea trecută. Zăcea întins în pat şi era foarte slăbit şi plăpând, dar perfect lucid. Se frământa cu gânduri de tot felul în privința testamentului. De la decosul soției lui, n-a apucat să-şi facă unul nou şi voia să i „redactez pe loc. Mi-a dat dispoziții în legătură cu dorințele ce urmează a-i fi îndeplinite după moarte, mai ales în privința transmiterii bunurilor materiale, şi a fost în stare să-l semneze. Dumneavoastră sunteți singurul moştenitor testamentar, domnule Blundell. Maiorul Billicliffe nu era un om cu proprietăți şi avere, dar v-a lăsat moştenire casa din

Corrydale, maşina şi câinele. Mă tem că nici maşina, nici câinele, nu reprezintă bunuri deosebite, dar acestea au fost dorinţele lui. Cât despre bani, maiorul Billicliffe trăia foarte cumpătat din pensie care, fireşte, se suspendă acum că a murit. Însă avea nişte economii care, de îndată ce se achită cheltuielile de incinerare şi notele de plată restante, ar trebui să se ridice la suma de două mii şi cinci sute de lire.

Oscar şedea pe treaptă, cu telefonul la ureche, şi încremenise de uimire.

— Domnule Blundell?

— Da, sunt aici.

— Credeam că s-a întrerupt legătura.

— Nu, ascult.

— Mă tem că nu-i o moştenire substanţială, dar maiorul Billicliffe era dornic să ştiţi cât de mult a apreciat gestul dumneavoastră de bunătate.

— N-am fost câtuşi de puţin bun cu el, spuse Oscar, dar se părea că avocatul îi ignoră vorbele.

— Cunoaşteţi casa?

— Am intrat o dată acolo să iau o cheie. Dar fireşte că îmi amintesc de ea din vremea când era căsuţa pădurarului şi bunica mea locuia la Corrydale.

— Am redactat actele de cesiune când a cumpărat-o maiorul Billicliffe. Este o locuinţă destul de modestă, dar aş spune că există posibilităţi de îmbunătăţire.

— Da, da, desigur. Îmi pare rău că sunt necomunicativ, însă mi-a pierit graiul.

— Înţeleg.

— Nu m-am gândit niciodată... nu m-am aşteptat...

— O să vă expediez totuşi o scrisoare cu toate detaliile şi atunci o să vă puteţi hotărî cum procedaţi. Şi nu vă neliniştiţi în legătură cu pregătirea funeraliilor. O să vorbesc cu domnul Lugg şi el o să aranjeze totul cum se cuvine.

— Vă mulţumesc. Vă mulţumesc foarte mult.

— Pentru nimic, domnule Blundell. La revedere. Şi vă urez un Crăciun fericit.

Închise telefonul. Oscar lăsă încet receptorul în furcă, în final, bătrânul Billicliffe îşi jucase atuul şi ticluise lucrurile. Oscar îşi trecu mâna peste frunte.

— Ei poftim, al naibii să fiu!

Alunecă cu gândul la căsuța de pe moşia Corrydale, aşa cum şi-o amintea din vremea când sălăşluisorh acolo pădurarul şi soția lui. Pe atunci, fusese un cămin vesel care clocotea de viață şi fremăta ca un stup, ou patru copii, cu trei câini, o cuşcă cu dihori albi lângă Ufjii din spate, cu şiruri de rufe întinse pe frânghii, fluturând în bătaia vântului. Ardea totdeauna un foc de turbă în vatră şi el, Oscar, pe atunci un băiețandru, era primit cu bucurie şi căldură. Încercă să-şi reamintească planul casei, dar, în acele zile demult apuse, nu se avântase mai departe de camera de şedere, cu miros de petrol lampant şi de pâine dospită şi coaptă în cuptor.

Acum îi aparținea.

Oscar se uită la ceas. Era douăsprezece fără cinci minute şi tânji dintr-odată după o băutură tare. De obicei, nu bea niciodată în miezul zilei. Însă simțea nevoia să tragă o duşcă de gin cu apă tonică pentru ca să se liniştească, să capete curajul beținului şi să facă fatrt acestor neprevăzute întorsături ale vieții.

Se urni din loc, coborî la parter şi scotoci pe rafturile din plăci de ardezie din oficiul de lângă bucătărie. Acolo găsi o sticlă de gin Gordon3s, pe jumătate plină, şi o sticlă de apă tonică, se întoarse în bucătărie şi îşi prepară băutura fortifiantă.

Uşa din față se deschise brusc.

— Oscar! Se înapoiase Elfrida.

— Sunt aici!

— Vii să mă ajuți?

Îi ieşi în întâmpinare, cu paharul în mână.

— Beau pe ascuns, rosti Oscar. După cum vezi, am devenit un băutor împătimit

Elfrida nu se arătă prea tulburată.

— Oh, bună treabă, n-am ce zice! Am două cutii grele în portbagajul maşinii. Elfrida lăsase uşa larg deschisă. Oscar întinse mâna peste umerii ei şi împinse uşa, trântind-o cu zgomot.

— Mai târziu, spuse el.

— Dar...

— O să le aducem mai târziu. Haide, vreau să-ți vorbesc.

Avem ceva de discutat.

Elfrida căscă ochii de mirare.

— E grav?

— Nicidecum. Scoate-ți haina şi hai să mergem în bucătărie ca să ne aşezăm şi să vorbim în linişte.

— Unde-i Lucy?

— A ieşit să cumpere nişte panglică. Iar Sam şi cu Carrie nu s-au întors încă. Aşa că suntem singuri. Hai să nu ne irosim timpul. Vrei să bei un gin cu apă tonică?

— Dacă tot ne-am pus pe băut înainte de prânz, aş prefera un pahar cu vin de Xeres. Elfrida îşi descheie haina, o atârnă pe balustrada scării şi-l urmă în bucătărie.

— Oscar, eşti aprins la faţă şi emoţionat. Ce s-a întâmplat?

— O să-ți spun imediat. I

Elfrida se aşează la masă, Oscar îi aduse paharul cu vin de Xeres, apoi se instală şi el pe scaun.

— Noroc şi să trăieşti, draga1 mea!

— Şi tu, Oscar.

— Dacă îți povestesc pe îndelete, mă asculți până la capăt fără să mă bombardezi cu întrebări? Altminteri, o să mă fâstâcesc şi toată tărăşenia e destul de complicai A.

— O să mă străduiesc.

— E-n regulă. Maiorul Billicliffe a murit azi dimineață. Am primit un telefon de la spital.

— Oh, Oscar! Elfrida îşi acoperise gura cu palma.

— Ştiu! Nu ne-am învrednicit să-l vizităm la spital. Nil l-am vegheat la căpătâiul patului şi nu i-am dus struguri. Dar sincer să fiu, cu drumurile astea înzăpezite, n-am II reuşit niciodată să parcurgem o asemenea distanță.

— Nu-i vorba numai de asta. E atât de trist! Să fii sân* gur şi să mori părăsit de toți...

— N-a fost singur. Stătea într-un salon de spital, înconjurat de infirmiere binevoitoare şi de alți pacienți.

— Probabil că da. Elfrida chibzui câteva clipe, apoi oftă. Ce încurcătură! Şi tu eşti trecut în scriptele secțiol ca ruda cea mai apropiată... Asta înseamnă că...

— Ascultă-mă! spuse Oscar.

Şi începu să-i povestească totul de-a fir a păr. Despre convorbirea telefonică cu avocatul Murdo MℭKenzie şi despre

modul în care acest om cu experienţă îi luase o piatră de moară de pe cuget. Îi spuse despre antreprenorul de pompe funebre din Inverness, domnul Lugg, în care Murdo MȻKenzie avea atâta încredere, şi cum domnul Lugg era persoana potrivită să pregătească toate cele necesare pentru incinerare.

— Dar când or să aibă loc funeraliile? întrebă Elfrida.

— La sfârşitul săptămânii viitoare. Până atunci, toţi prietenii lui din Creagan vor putea să ajungă la Inverness pentru ca să-i aducă un ultim omagiu. Zăpada asta nu poate dura la nesfârşit. Mai devreme sau mai târziu, trebuie să se topească.

— S-ar cuveni să-i anunţăm decesul în ziar.

— Şi să-i înştiinţăm pe oamenii de prin partea locului.

— O să-l sun pe Peter Kennedy.

— Of, dragul meu. Ce moment nepotrivit!

— Exact acelaşi lucru mi-a trecut şi mie prin minte şi a trebuit să fac un efort pentru a-mi veni în fire şi să-mi curm gândurile necreştineşti.

— Ei bine, presupun că asta e situaţia.

— Nu, Elfrida, n-am terminat.

— Mai e ceva?

— Testamentul lui Billicliffe nu mai era valabil. Soţia lui a decedat demult şi şi-a făcut unul nou. M-a trecut pe mine singurul moştenitor testamentar. Nu, să nu spui nimic până nu isprăvesc. Asta înseamnă că mi-a lăsat casa, maşina, câinele şi tot avutul lui. Averea sa se ridică la două mii şi cinci sute de lire. Toate economiile lui de-o viaţă. Maiorul Billicliffe trăia din pensie.

— Casa? Ţi-a lăsat moştenire căsuţa lui? Ce înduioşător! Nu avea familie? Absolut nicio rudă?

— Pe nimeni.

— Bietul om singuratic! Oh, Oscar, ne-am purtat de-a dreptul răutăcios cu sărmanul bătrân.

— Asta rămâne între noi.

— Te ascundeai după canapea şi evitai să dai ochii cu el.

— Nu-mi aduce aminte.

— Şi ce o să faci cu casa?

— Nu ştiu. N-am avut răgaz să mă gândesc. O s-o vând,

presupun. Dar mai întâi trebuie să fie golită de toalo țoalele şi vechiturile lui Billicliffe şi apoi dezinfectată.

— Cum arată?

— Ştii doar, ai văzut, o groapă de gunoi.

— Câte camere are? Există bucătărie şi baie?

— Bănuiesc că un agent de vânzări imobiliare ar spune că se compune din două camere situate la etaj şi alte două la parter. Probabil că bucătăria şi baia au fost adăugate după război.

— Către ce punct cardinal e orientată?

— Fațada casei dă înspre nord.

— Şi grădină?

— Da, probabil o bucățică de pământ. Nu-mi amintesc cu exactitate. Doamna Ferguson, nevasta pădurarului, obişnuia să cultive cartofi şi praz.

Elfrida tăcu câteva clipe, meditând pe îndelete asupra acestor lucruri.

— Ce-ar fi să locuieşti acolo? spuse ea în mod surprinzător.

Oscar se zgâia la ea cu nedumerire.

— Să locuiesc acolo? De unul singur?

— Nu, prostuțule, împreună cu mine.

— Dar socoteai că-i dezgustătoare.

— Nicio casă nu-i dezgustătoare. Nu există locşor sub soare care să nu poată fi înfrumusețat, extins sau îmbunătățit. Sunt convinsă că fostul pădurar a avut un cămin cochet şi îngrijit. M-am îngrozit să văd aparatul auditiv al maiorului Billicliffe lăsat pe polița de deasupra şemineului, păr de câine peste tot, scrumiere pline până la refuz şi pahare soioase. Într-un cuvânt, harababură şi murdărie. Nimic de-a face cu construcția din cărămidă şi mortar.

— Păi, eu am deja o casă, pe asta.

— Eşti coproprietar. Nu eşti liniştit în privința viitorului. Ai putea să vinzi partea ta şi să investeşti cele şaptezeci şi cinci de mii de lire în înfrumusețarea căsuței maiorului Billicliffe. Astfel, ai trăi fericit şi lipsit de griji până la adânci bătrâneți.

— Să vând aici? Să plec din Creagan?

— Oh, Oscar, de ce ți se pare atât de îngrozitor. E cu

adevărat o idee bună. Şi-n plus, Sam vrea să cumpere casa asta, iar Hughie MℭLellan de-abia aşteaptă să scape de ea. Ştiu că-ţi place aici, dar recunoaşte că-i prea mare şi rău mobilată. Când Sam, Carrie şi Lucy vor pleca, vom rămâne iarăşi singuri, rătăcind stingheri de colo până colo. Şi mi-am imaginat mereu sălaşul ăsta ca pe un cămin rostuit şi primitor, destinat unei familii. Nu-i menit să adăpostească o pereche de bătrâni ca noi. Trebuie să freamăte de veselia tinerilor şi a copiilor...

— Păi, Sam n-are copii.

— Nu, dar s-ar putea să se căsătorească din nou... Elfrida nu-şi isprăvi propoziţia. În tăcereă aşternută, îl privi pe Oscar drept în ochi.

— Doar nu cu Carrie... spuse el.

— De ce nu cu Carrie?

— Mijloceşti peţitoriâcuri, bag seamă.

— Nimic nu-i imposibil. Sunt atât de potriviţi unul pentru celălalt.

— Nici pomeneală! Sam e curtenitor şi se întrece în amabilităţi, în timp ce Carrie e distantă şi înţepată.

— Se simte vulnerabilă acum. Dar ieri, când s-au dus după bradul de Crăciun, au lipsit o veşnicie. Carrie mi-a spus că au explorat ţinutul din preajma moşiei Corrydale, însă nu-mi vine a crede că s-au plimbat cu pas mărunt două ore în şir fără să schimbe o vorbă.

— Tot ce s-a petrecut ε, că întâmplările neprevăzute i-au apropiat.

— Poate că da, oftă Elfrida. Probabil că ai dreptate. Dar, făcând abstracţie de Carrie, ăsta-i tocmai locul potrivit pentru un om ca Sam Howard. Om de afaceri, directorul filaturii de lână, un membru important al comunităţii. Parcă-l văd aievea primind oaspeţi din Japonia şi Germania şi găzduindu-l aici pe preşedintele companiei la un sfârşit de săptămână pentru partide de golf. În plus – şi ăsta-i cel mai important lucru – Sam îşi doreşte cu adevărat această casă. Cred că se simte bine aici, în largul său. Şi n-ar fi mai bine să-i vinzi lui decât unui străin? Şi să ai în buzunar şaptezeci şi cinci de mii de lire?

— Elfrida, nu sunt un om înstărit, nu pretind mai mult

decât îmi permit posibilitățile. Dacă aş vinde Estate House, ar trebui-să-mi drămuiesc banii pentru vremea când o să fiu senil şi ramolit. N-aş fi nebun să bag atâta bănet în căsuța maiorului Billicliffe şi să rămân fără nimic pus deoparte.

— Nu ştim cât ar trebui să cheltuieşti pentru repararea, zugrăveala şi decorarea interioarelor.

— O groază de parale.

Dar Elfrida nu se descuraja prea uşor.

— Atunci, presupunând că mi-aş vinde eu căsuța din Hampshire şi cu banii obținuți...

— Nici să nu te gândeşti, îi retează vorba Oscar.

— De ce nu?

— Pentru că-i casa ta. E singura ta proprietate. Închiriaz-o dacă găseşti pe cineva dispus să locuiască acolo, dar nu trebuie s-o vinzi cu niciun chip.

— Oh, fie cum spui! Elfrida se resemnase. Părea să fie o idee bună, însă cred că ai dreptate. Apoi îşi recăpătă încrederea în sine. Oricum, tot ce s-a întâmplat e palpitant şi nu-i de mirare că ți s-a urcat sângele în obraji. Un lucru-i sigur, trebuie să cercetăm căsuța părăsită din pod până-n pivniță. Şi să salvăm maşina înainte să rugineasc㠍n zăpadă. Şi cățeluşa. Ce o să facem cu bietul animal? Deodată Elfrida bufni în râs. Cum o să procedăm cu monstrul nostru din Baskerville, care urlă în timpul nopții şi se năpusteşte să spargă uşile zăvorâte şi încuiate?

— Sincer să fiu, îl prefer pe Horace. Poate că o să-l înduplec pe Charlie să aibă grijă de Brandy. O să vorbesc cu Rose...

Telefonul prinse a zbârnâi prelung.

— La naiba! Telefoanele astea sunt aşa de agasante, spuse Elfrida.

— Lasă-l să sune. O să-şi închipuie respectivul sau respectiva că suntem plecați.

— Ce păcat că nu mă rabdă inima să fac una ca asta. Elfrida se sculă în picioare şi părăsi în grabă bucătăria. Oscar o auzi alergând pe scări şi zbârnâitul insistent al telefonului încetă aproape numaidecât.

Oscar rămase nemişcat, aşteptând răbdător reîntoarcerea ei, meditând la ideile fanteziste exprimate de Elfrida şi

dorindu-şi să şi le poată însuşi. Dacă i-ar vinde Estate House lui Sam, atunci banii obținuți ar fi singurul lui capital, unica asigurare contra bătrâneții împovărătoare.

Sus la etaj, Elfrida vorbea încă la telefon. Desluşea murmurul glasului ei, dar nu şi cuvintele rostite. Din când în când, Elfrida păstra tăcere, apoi glăsuia iarăşi domol. Nu-şi putea închipui cine se găsea la celălalt capăt al firului. Nădăjduia din tot sufletul că nu era vorba de veşti tulburătoare sau de rău augur.

Îşi terminase de băut ginul cu apă tonică. Ridicându-se în picioare să clătească paharul la chiuvetă, îşi aminti de cele două cutii din portbagajul maşinii. Ieşi din bucătărie, străbătu vestibulul şi păşi afară, în frigul pătrunzător, înaintă cu prudență pe poteca acoperită de zăpadă până în locul în care era parcat automobilul. Cutiile erau grele şi dificil de mânuit, aşa că se văzu silit să facă două drumuri, cărându-le una câte una în casă. Le puse pe masa din bucătărie, apoi merse să închidă uşa din față. Chiar atunci auzi declicul telefonului, ceea ce însemna că receptorul fusese aşezat în furcă. Se îndreptă spre piciorul scării, stând cu privirea ațintită în sus, aşteptând să apară Elfrida. Dat fiind că întârzia să vină, o strigă în gura mare: „Elfrida!”

Nu-i răspunse. Elfrida coborî alene scările, cu o expresie întipărită pe chip pe care Oscar n-o putea pătrunde cu mintea. Realiză doar că ochii îi sticleau de bucurie nestăpânită, că nu o văzuse niciodată atât de întinerită, cu o vitalitate debordantă, cu umbra unui surâs fluturându-i pe buze, radiind de fericire.

— Draga mea...

— Oscar! Elfrida ajunsese în dreptul lui, îl cuprinse cu brațele pe după umeri şi-şi lipi obrazul de-al său. Mi s-a întâmplat ceva pur şi simplu minunat.

— Vrei să-mi spui despre ce-i vorba?

— Da, însă cred că trebuie să stăm jos.

Oscar o prinse de mână şi o conduse în bucătărie şi se aşezară din nou față-n față.

— Era Jamie Erskine-Earle, zise Elfrida. M-a sunat în legătură cu ceasornicul. Ştii că l-a luat să i-l arate unui coleg de la Boothby3s, nu? Ei bine, colegul lui e în Londra şi pe

vremea asta nu se poate călători spre sudul țării. Dar Jamie i-a trimis un fax, cu o descriere amănunțită a ceasului şi cu câteva fotografii. Şi acest coleg, indiferent cine o fi, i-a telefonat din Londra azi dimineață. Şi l-a anunțat că acest ceasornic este un obiect cu totul deosebit. Un cronometru foarte rar. E franțuzesc, a fost făcut de un oarecare J.F. Houriet şi datează din 1830. Denumirea lui consacrată e cronograf, întrebuințat pentru înregistrarea începutului şi sfârşitului turbioanelor. Închipuieşte-ți Oscar, am de atâta amar de vreme un cronograf de argint şi n-am bănuit absolut nimic. Şi apoi colegul ăsta a vrut să ştie cum am intrat în posesia cronografului, iar Jamie i-a spus că l-am moştenit de la naşul meu, un bătrân marinar. Oricum, Jamie mi-a zis că-i o mică şi neprețuită comoară şi că ar trebui să-l asigur. Aşa că mi-am adunat tot curajul şi l-am întrebat dacă-i într-adevăr atât de valoros, iar Jamie mi-a răspuns afirmativ. Şi apoi m-am interesat la cât s-ar ridica prețul dacă l-aş vinde la licitație... Şi, hai, ghiceşte ce mi-a spus, Oscar!

— Mi-e imposibil. Îndură-te de mine şi zi-mi mai repede.

— Şaptezeci până la optzeci de mii de lire, strigă El frida plină de bucurie.

— Cred că am auzit greşit. Nu poate fi adevărat.

— E purul adevăr! Colegul lui Jamie a spus că-l o piesă valoroasă pentru orice colecționar pătimaş, iubitor de antichități. Dacă l-aş scoate la licitație la casn Boothby3s, suma de bani oferită s-ar putea ridica la mal mult.

— Am rămas fără cuvinte.

— Şi-n tot timpul ăsta am crezut că micul meu tablou e polița mea de asigurare pentru zilele negre. Nu-i un noroc chior că nimeni nu l-a şterpelit de pe polița căminului din căsuța mea de pe Poultron3s Row?

— Pentru a ne exprima în termeni moderați. Mai ales că nu catadicseai niciodată să încui uşa. Dar posezi un obiect de colecție. Doar că n-ai de gând să-l vinzi? Nu trebuie cu niciun chip!

— Oh, Oscar, pentru numele lui Dumnezeu, bineînțeles că o să-l vând. Chiar nu înțelegi? Cu banii obținuți, putem să transformăm căsuța lui Billicliffe într-o reşedință confortabilă şi plăcută. Să construim o seră. Să amenajăm o sală de bal...

— Elfrida!

— ... şi să cumpărăm un cuptor cu microunde.

— Ascultă-mă bine! Dacă vinzi ceasornicul, banii-ți aparțin numai ție.

— Oscar, notează tu bine ce-ți spun! Ne aparțin amândurora. O să ne sfârşim zilele într-o casă încântătoare, plină de lumina soarelui, aşa cum este şi asta.

O să cultivăm cartofi şi praz, dacă vrei, şi o să ne învecinăm cu Rose Miller. Cine şi-ar putea dori mai mult de-atât? E atât de palpitant, nu-i aşa?

— Desigur. Dar, draga mea, trebuie să fim practici şi raționali.

— Detest să fiu cumpătată şi rațională. Îmi vine să dau buzna în stradă şi să strig în gura mare ca să afle toată lumea această veste extraordinară.

Oscar cântări în minte argumentele pro şi contra. Şi apoi spuse:

— Nu.

— Nu?

— Deocamdată. Pentru moment, hai să lăsăm lucrurile aşa cum sunt, până când găsesc un prilej favorabil să-i explic situația lui Sam. Nu se poate să nu-şi dea seama că vrem să vindem aici şi sunt sigur că n-o să refuze aşa o ofertă. Nu mai trebuie să caute altă proprietate şi scapă de o corvoadă. O să-l punem la curent înainte să plece. O să aibă nevoie de timp ca să reflecteze pe îndelete şi să strângă banii. Dar socot că Sam trebuie să fie prima noastră opțiune.

— Da, ai perfectă dreptate. Când o să-i spui?

— O să-l invit în seara asta la bar.

— Şi cu ceilalți cum rămâne? Cu Carrie şi Lucy?

— Le dăm de ştire după ce discut cu Sam.

— Şi ce s-ar întâmpla dacă bojdeuca lui Billicliffe se dovedeşte a fi un dezastru?

— O să ne gândim la altă soluție.

— De-abia aştept să o vedem. Tu şi cu mine. Însă nu putem să mergem azi după-amiază din cauza drumurilor înzăpezite. Şi nici mâine pentru că ne pregătim de petrecere.

— Duminică?

— E Ajunul Crăciunului.

— O zi la fel de nimerită ca oricare alta. O să mergom duminică dimineața.

— E-n regulă! Atunci, așa rămâne. Poate că n-ar strica să-l rugăm pe Sam să ne ducă cu mașina. Astfel, am preîne tâmpina o posibilă catastrofă, ca de pildă să derapăm, să ne rostogolim într-un șanț și să ne frângem gâtul. Deodată, Elfridei îi fulgeră prin minte o idee strălucită. Știu! O să mergem cu toții, inclusiv Carrie și Lucy.

Oscar stătea în cumpănă.

— Asta înseamnă cinci persoane cu păreri și idol diferite.

— Cu atât mai bine. Sunt convinsă că Sam e un om cât se poate de practic, care știe să se orienteze în orice împrejurare. Și mi-a mai trecut ceva prin minte. Dacă nu plouă sau nu ninge, am putea face un picnic. Un picnic în miezul iernii. O să pregătesc o oală cu ciorbă de cap de berbec cu orez și legume. Oscar, ai cheia de la căsuța maiorului Billicliffe?

— Nu.

— Atunci, cum o să intrăm?

— Probabil că o are Rose Miller sau altcineva din vecini. O să-i dau un telefon. O să-i dau de veste că bătrânul a murit, deși cred că a aflat deja. Și trebuie să-l sun și pe Peter Kennedy.

Carrie

Sam și Carrie mergeau cu mașina spre Buckly, înaintând pe drumul îngust ce șerpuia de-a lungul coastei. De jur-împrejur, pământul își pusese mantie albă și-și dormea somnul hibernal: dealuri acoperite de troiene, nori groși se rostogoleau în văzduhul cenușiu, purtați în voia vântului ce sufla dinspre Oceanul înghețat de Nord și, în depărtare, se întindeau ținuturile mlăștinoase, cu vegetație arbustivă măruntă, acoperite cu zăpadă. Vehiculul de teren începu să urce cu scrâșnet de roți pe creasta unui deal și Carrie privi în jos spre brațul de mare, spre țărmul îndepărtat, cu păduri de conifere, spre pâlcul de căsuțe albe, cocoțate pe digul de piatră, care înainta de la mal către larg.

— Cum se numește brațul ăsta de mare?

— Fhada. E un paradis pentru păsări, îi spuse Sam.

Cotiră la dreapta, părăsind drumul şerpuitor. Ţărmurile erau stâncoase şi neospitaliere. Marea, învolburată de curenţii produşi de flux şi smălţată cu valuri spumegătoare, devenise cenuşie ca şi cerul. În depărtare, pe un banc de nisip, se odihneau câteva foci şi, pe când Carrie le urmărea cu privirea, un stol de raţe sălbatice, pornite în zbor dinspre est, poposiră pe o limbă de pământ joasă, îngustă, între ochiuri de mare, neacoperită încă de revărsarea apelor.

La capătul îndepărtat al golfului, un pod de fier arcuit trecea peste ape, legând malurile, şi, dincolo de acesta, se deşira un ţinut sălbatic, o viroagă adâncă, săpată de pâraie, umbrită de ferigi, mărginită de dealuri. Părăsiră drumul principal, îndreptându-se către nord; aici zăpada era mânjită de noroi împroşcat de roţile camioanelor şi tractoarelor. Între drum şi ţărmul mării, se întindeau terenurile arabile; turme de oi se înghesuiau pe o fâneaţă îngrădită cu zid de piatră fără mortar, se zăreau curţile fermelor cu toate acareturile, fumurile căsuţelor se înălţau drept în sus. Un tractor străbătea câmpul, trăgând în urmă o remorcă încărcată cu fân, iar o femeie ieşi din casă să arunce boabe de grâu unui cârd de gâşte gălăgioase.

Carrie îşi aminti de fermele din sudul Angliei, atât de înverzite, şi de micul teren agricol al tatălui ei din Cornwall, pe care vitele de lapte păşteau în toiul iernii.

— Nu-mi pot imagina cum de reuşesc oamenii de pe aici să-şi lucreze pământurile pe o vreme haină ca asta, spuse Carrie. Pare mai degrabă o chestiune de supravieţuire.

— Sunt pregătiţi pentru vreme proastă. Iernile sunt aici totdeauna aspre. Iar ei sunt soi dur, bătăios şi tenace.

— Aşa şi trebuie să fie, dacă vor să supravieţuiască.

Acum, Carrie îşi dorea să nu-i fi propus niciodată lui Sam să viziteze Buckly. Îşi croiau drum spre filatura de lână, care reprezenta viitorul lui Sam Howard, şi mai aveau de parcurs o distanţă scurtă.

Dar era prea târziu. Prea târziu ca să şteargă cu buretele izbucnirea de sinceritate cu care îşi deschisese inima, adevărul pe care se străduise îndelung să-l ţină în taină şi să-l ascundă în străfundul sufletului. Îşi spuse în sinea ei că

nu putea să priceapă nici în ruptul capului cum se petrecuseră lucrurile, deşi cunoştea perfect de bine cauza care precipitase „prăbuşirea zidurilor de apărare”: uşurarea conştiinţei şi descărcarea unui suflet nefericit.

Faptul că Sam îi vorbise despre soţia lui, despre destrămarea căsniciei şi despre slujba din New York îi agravase pur şi simplu starea de nefericire şi suferinţă. Iar când Sam rostise oribilul cuvânt „respingere”, se năpustise deodată asupra lui cu o furie dezlănţuită de care nu se crezuse niciodată în stare. Şi vorbele pline de mânie îi ţâşniseră de pe buze şi numai potopul de lacrimi îi domolise izbucnirea violentă. Un şuvoi de lacrimi care o lăsaseră umilită şi ruşinată. Iar când încercase să fugă, Sam o prinsese în braţe, o strânsese la piept, ca şi cum s-ar fi străduit să aline durerea unui copil neajutorat.

Se gândi acum că în romane sau în filme acest moment ar fi constituit deznodământul, aducând cu sine dezlegarea unei situaţii încurcate. Îmbrăţişarea finală, după secvenţe nesfârşite de conflicte şi tensiuni, camera de luat vederi redând panorama cerului, un stol de rândunele de curând sosite zburând în bătaia soarelui sau alt simbol plin de înţelesuri, şi apoi genericul cu numele actorilor şi al realizatorilor, derulat pe un fond muzical, iar spectatorii bucuroşi la culme de finalul fericit.

Dar viaţa nu se opreşte la sfârşitul poveştii. Merge mal departe. Îmbrăţişarea lui Sam, braţele sale înlănţuite în jurul ei, atingerea, apropierea îi aduseseră mângâiere, dar nu-i înmuiaseră firea, nu-i topiseră glacialitatea. Nu se schimbase. Era aceeaşi Carrie, cu dragostea vieţii el pierdută pentru totdeauna. Poate că aşa îşi dorea să rămână, cu inima îngheţată ca peisajul hibernal.

Elfrida îi spusese cu tristeţe: „Lumea e plină de bărbaţi însuraţi”. Era mai bine să nu se mai apropie de altă persoană. Cu cât te ataşezi mai mult de cineva, cu atât mai mult rişti să fii îndurerat.

*

Fabrica M℃Taggart din Buckly.

Filatura de lână se găsea la periferia oraşelului, ascunsă în spatele unui zid de piatră cu o poartă dublă, impunătoare,

din fier forjat, destul de lată să permită trecerea unei trăsuri trase de doi cai. Deasupra pilaştrilor porții, se boltea o arcadă decorativă, încununată cu ornamente cu aspect heraldic.

În această dimineață, porțile stăteau larg deschise şi, dincolo, se înfățişa vederii un spațiu întins, cu răzoare circulare, mărginite de pietre de pavaj. Zăpada se aşternea pretutindeni şi partea de grădină destinată florilor era pustie, dar Carrie îşi închipui că, în plină vară, brazdele gemeau sub belşugul năprasnicelor, lobeliilor şi altor plante ornamentale.

Construită din piatră, fațada se întindea într-o simetrie desăvârşită. Deasupra intrării edificiului, se găsea un fronton bogat sculptat, încununat cu un turn cu ceas. Acoperişul înclinat era învelit cu plăci de ardezie şi ghir lande de iederi se cățărau până la streşini, prinzându-se cu cârceii de zidăria de piatră.

Sam opri maşina în fața uşii principale şi coborâră. Carrie rămase o clipă țintuită locului, uitându-se împrejur, iar Sam i se alătură, cu mâinile băgate în buzunarele scurtei de cojoc.

— Ce părere ei? o întrebă el.

— Cred că arată minunat.

— Ți-am spus doar, nici nu se pune problema demolării cu buldozerul.

— Mă aşteptam să văd o fabrică îngrozitoare. Asta seamănă cu o şcoală particulară gimnazială, cu tradiție. Nu-i lipsesc decât terenurile de joc.

— Acest corp de clădire a fost construit în 1865 şi proiectat cu scopul vădit de a produce impresie. Dotat cu birouri, sală de licitații, săli de întruniri şi cu toate cele necesare. Exista chiar şi o sală de lectură pentru angajați – un exemplu tipic de paternalism victorian. La etajul întâi, spațiul era destinat depozitării produselor finite, iar la ultimul cât se stocau fibrele de lână.

— Nu pare să fie într-o stare jalnică, spuse Carrie. Mi-e greu să cred că a suferit de pe urma inundațiilor catastrofale.

— Ei bine, înarmează-te cu curaj. Te poți aştepta la un adevărat şoc.

Sam scoase din buzunar o cheie de dimensiuni considerabile, o potrivi în broasca de alamă, o răsuci de două

ori şi împinse în lături uşa grea. Se dădu la o parte, lăsându-i loc să treacă, şi Carrie pătrunse într-un vestibul pătrat, cu tavanul înalt.

Şi atunci i se înfăţişă privirilor dezastrul în toată grozăvia lui.

Era prăpăd. Dârele de murdărie şi semnele lăsate de potopul de apă ajungeau până la înălţimea de cinci picioare. Deasupra, tapetul lipit pe pereţi supravieţuiso, dar, dedesubt, culorile şi desenele, îmbibate de apă, se şterseseră, iar pereţii muceziţi şi umflaţi de umezeală se scorojeau în bucăţele sfărâmicioase. Pardoseala de scânduri era deteriorată; duşumele putrede şi sparte, cu găuri larg căscate prin care se vedeau traversele şi hăurilo întunecate ale temeliilor construcţiei. Peste toate plutea un iz de mucegai şi umezeală, pătrunzător şi deprimant.

— Asta era sala de primire pentru vizitatori şi clienţi, spuse Sam. Cred că fusese mobilată şi acoperită cu covoare după stilul epocii şi pavoazată cu portretele diverşilor membri ai familiei MℂTaggart, care au întemeiat fabrica. Poţi să vezi că toate cornişele şi ornamentele arhitectonice făcute din ghips, pe care se sprijină acoperişul, au supravieţuit, dar inundaţiile au distrus totul la parter şi resturile au trebuit să fie aruncate.

— Cât a durat până când s-au retras apele?

— Cam o săptămână. De îndată ce a fost posibil, s-au instalat ventilatoare speciale pentru uscat, dar nu s-a mai salvat nimic aici.

— A mai ieşit râul din albie?

— Doar o dată. Cu cincizeci de ani în urmă. După aceea, s-au construit diguri şi stăvilare pentru a zăgăzui cursul apei. Dar atunci a plouat cu găleata, apele râului s-au umflat şi s-au revărsat peste diguri.

— E greu de imaginat.

— Ştiu. Vino să vezi şi bagă de seamă pe unde calci, nu vreau să te prăbuşeşti cu duşumea cu tot

O altă uşă se găsea la capătul vestibulului şi Sam o deschise. Carrie îl urmă. Intrară într-o încăpere pardosită cu dale de piatră, mare cât un depozit, cu geamlâcuri de sticlă fixate în tavan. Era pustie, friguroasă, paşii lor, pe lespezile

reci, deşteptară ecouri prelungi. Ici şi colo, li se dezvăluiau privirilor locurile de amplasare a războaielor de ţesut şi, în capătul îndepărtat, se zărea o scară de lemn care suia în spirală către o galerie de trecere, situată la catul superior.

— Ce s-a petrecut aici? întrebă Carrie.

— Aici era atelierul de ţesut. Fergus Skinner – tipul care conducea pe atunci filatura – mi-a povestit ce s-a întâmplat. În noaptea aceea, şi-au continuat lucrul până la ora unsprezece, sperând să scadă debitul apelor, deşi începuseră să se infiltreze în clădire. Tot restul nopţii, s-au străduit să salveze ce au putut. Maşini de dărăcit, rame de darac, maşini pentru pieptănatul şi spălarea firelor de lână. Din punct de vedere financiar, cea mai mare pagubă a fost distrugerea tuturor produselor finite, comenzi în valoare de mii de lire, gata de livrare.

Captivată şi atentă, Carrie începuse totuşi să simtă cum o pătrundeau frigul şi umezeala până la oase. Fiori reci o străbăteau prin tot trupul şi dârdâia. Sam observă şi avu mustrări de cuget.

— Carrie, îmi pare rău. De îndată ce mă pun pe vorbă, uit de orice altceva. Vrei să plecăm? E de ajuns?

— Nu. Vreau să văd totul şi să-mi arăţi totul. Să-mi povesteşti despre planurile de viitor. Pe moment, sunt complet derutată. E şocant şi uluitor în acelaşi timp. De parcă mi s-ar fi impus un lucru imposibil.

— Nimic nu-i imposibil.

— Chiar şi aşa. Ai fost ales să preiei conducerea fabricii. Mă întreb de ce.

Sam zâmbi cu gura până la urechi, arătând dintr-odată nu numai băieţos, ci şi încrezător în sine.

— Pentru că sunt născut şi crescut în Yorkshire, cel puţin aşa presupun. Şi cine are voinţă, are şi putere. Dacă-şi pune mintea, scoate apă şi din piatră seacă. Acum, hai să mergem înainte să îngheţi bocnă şi să-ţi arăt şi restul...

Până când isprăviră de făcut turul de orizont al filaturii şi păşiră afară, 1 Carrie amorţise de frig. Stătea în zăpadă, în timp ce Sam închidea şi încuia uşa. Apoi îşi întoarse privirea spre ea şi o văzu zgribulită în loden, clănţănind din dinţi şi cu mâinile îndesate în buzunare.

— Carrie, ai înghețat până-n măduva oaselor.

— Pa

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să te reţin aici atât de mult.

— Mi-a plăcut. Atâta doar că mirau degerat picioarele.

— Sper că nu te-ai plictisit.

— Nicidecum. M-a captivat tot ce mi-ai arătat.

— E ora unsprezece şi jumătate, zise Sam, uitându-se la ceas. Ne întoarcem în Creagan sau ne oprim să bem ceva fortifiant? După cum arăţi, ţi-ar prinde cât se poate de bine un whisky tare.

— Aş prefera o cafea fierbinte.

— Cum doreşti. Hai cu mine, urcă-te în maşină şi o să ne încălzim imediat cu o băutură reconfortantă.

Se depărtară de filatura părăsită şi porniră pe pietrele de pavaj, trecură pe sub portic, apoi virară spre dreapta şi merseră de-a lungul străduţelor înguste şi întortocheate, străbătând orăşelul Buckly. Nu se zăreau prea mulţi oameni pe trotuare, dar magazinele te ademeneau cu vitrinele bogat împodobite şi viu luminate de Crăciun. Sam trase binişor maşina lângă trotuar în faţa unei taverne cu aspect mohorât, pe firma căreia, aninată deasupra uşii, stătea scris cu majuscule aurite şi spiralate „Duke's Arms".

— Sunt sigur că există localuri şi mai grozave în Buckly, dar se întâmplă că ăsta-i singurul pe care-l ştiu, spuse Sam. Şi-n plus, e pitoresc în felul lui.

— Nu pare prea atrăgător.

Coborâră din Land-Rover, traversară trotuarul şi Sam împinse uşa în lături, prin care răzbătu un miros stătut de bere şi de fum de ţigară. Un foc de cărbuni pâlpâia în vatră şi, deasupra poliţei căminului, atârna un peşte enorm într-o cutie de sticlă. Pe măsuţele uşor şubrede erau aşezate suporturi de pahare şi scrumiere şi nu se zăreau decât alţi doi clienţi, amândoi tăcuţi şi în vârstă. Dincolo de tejgheaua barului, proprietarul urmărea cu concentrare o emisiune transmisă la televizor. Un ceasornic ticăia domol ca o inimă bolnavă şi o bucată de cărbune se prăbuşi cu un susur în flăcările alungite. Atmosfera era atât de neplăcută, încât Carrie se întrebă dacă n-ar trebui pur şi simplu să facă stânga împrejur şi să plece în vârful picioarelor.

Dar Sam avea alte idei.

— Hai, aşază-te aici, lângă foc. Îi trase un scaun. N-ul vrea să încerci totuşi un whisky? E cea mai înviorătoare) băutură de pe lume.

Părea să fie mai tentantă decât cafeaua.

— Bine.

Carrie luă loc, îşi scoase mănuşile, îşi descheie haina şi-şi întinse mâinile spre dogoarea focului. Sam se îndreptă spre tejgheaua barului, unde proprietarul îşi dezlipi privirile de la ecranul televizorului şi-i ascultă comanda. După aceea, potrivit obiceiului tuturor provin* cialilor veniți în cârciumi să se dreagă cu un rachiu bun, înfiripară o conversație cu glas slab, de parcă şi-ar fi împărtăşit taine de-ale lor. Sam stătea cu spatele la ea, într-o atitudine dezinvoltă, cu picioarele proptite pe bara orizontală de alamă şi cu coatele sprijinite pe tejgheaua lustruită. Cu mişcări încete, pe când sporovăiau de zor, barmanul prepara băuturile, zăbovind din când în când ca să arunce o privire spre ecranul televizorului.

Sam i se alătură într-un târziu, aducând cu sine două pahare cu whisky şi două pungulițe cu alune.

— Îmi pare rău că te-am lăsat să aştepți. Puse totul pe măsuță şi-şi trase un scaun. M-am antrenat în conversație.

— Despre ce ați vorbit?

— Despre fotbal, pescuit şi vreme. Banalități, ce altceva. Ridică paharul şi-i ură: Noroc!

Carrie luă o înghițitură şi, parcă opărită pe gâtlej, lăsă în grabă paharul jos.

— Dumnezeule, ce tare e!

Dogorită probabil de vâlvătaia focului sau sub efectul whisky-ului, Carrie se simți deodată copleşită de sentimente potrivnice ce se luptau în sufletul ei şi destul de nesigură pe sine însăşi. Se gândi la victimele unor accidente cumplite, care zăceau în comă pe patul de spital, conectate la tot soiul de aparate sofisticate, în vreme ce cei apropiați le vegheau la căpătâi, ținându-le de mână, vorbindu-le în şoaptă şi sperând împotriva evidenței să observe o tresărire din somnul letargic sau un semn de recunoaştere. Şi apoi se întâmpla miracolul. *O* clipire molatică din gene, o clătinare

uşoară din cap. Începutul vindecării.

Ieri, la Corrydale, după izbucnirea de mânie şi hohotele de plâns, Sam o cuprinsese în braţe şi o ţinuse strâns la piept până ce contenise din plâns. Şi nu încercase niciun sentiment de afecţiune pentru Sam, nu reacţionase în niciun fel faţă de apropierea fizică, ci simţise doar recunoştinţă pentru gestul lui de alinare şi ruşine pentru comportamentul ei prostesc.

Dar acum... era pesemne începutul însănătoşirii. Topirea gheţii care fusese unica-i armură. Să iubească. Să fie iubită din nou...

— Carrie!

— Ce e?

— Putem să vorbim?

— Despre ce?

— Despre noi. Carrie nu scoase un cuvânt. După scurt timp, încurajat pesemne de tăcerea ei, Sam continuă: Mi se pare că ne-am întâlnit şi am ajuns să ne cunoaştem într-o oarecare măsură într-un moment cu totul nepotrivit. Amândoi, ca să zic aşa, ne găsim într-o situaţie incertă. Probabil că avem nevoie de o perioadă de timp ca să ne rostuim vieţile. Tu ţi-ai asumat răspum derea morală pentru Lucy, iar eu sunt încă însurat cu Deborah.

Sam o urmărea din priviri şi expresia aşternută po chipul lui era gravă şi încordată. Se vădea că răspunsul lui Carrie atârna greu în balanţă.

— Ce vrei să spui cu asta, Sam?

— Că ar trebui să ne îngăduim un răgaz sau liniştea necesară pentru a ne orându-i lucrurile. Tu te-ntorci la Londra, reintri în posesia casei şi te angajezi în noua slujbă. Iar eu o să iau legătura cu avocatul lui Deborah din New York. Sunt aproape sigur că ea a intentat deja acţiune de divorţ. Nu ştiu cât timp or să dureze formalităţile de desfacere a căsătoriei, dar, neavând copii, nu mă aştept la complicaţii sau la tergiversări. E pur şi simplu o chestiune de împărţire a bunurilor comune. Apartamentul, maşina şi banii din cont.

1 – Asta îţi doreşti cu adevărat? Să divorţezi?

— Nu. Nu mi-am dorit asta pentru nimic în lume. Mă simt

ca şi cum mi s-ar fi retezat pe cale chirurgicală un membru al corpului. Dar trebuie să rup definitiv cu trecutul înainte să-mi pot clădi viitorul. Să mă debarasez de povara emoțională.

— Şi crezi că o să-i meargă bine lui Deborah?

— Aşa sper. Şi nădăjduiesc să fie fericită. Are şanse mari şi sprijinul unei familii iubitoare şi devotate.

— O să te-ntorci în New York?

— Probabil.

— O să fie o încercare dureroasă?

— Când sfârşeşti cu o etapă din viață, te copleşeşte totdeauna durerea. Dar, terminând definitiv, rănile sufleteşti se vindecă încet-încet.

— Ştiu ce vrei să zici, spuse Carrie.

— O să mă stabilesc şi o să lucrez aici în Buckly, continuă Sam. Tu o să stai în Londra. La sute de mile distanță. Dar o să călătoresc cu avionul din când în când ca să iau parte la întâlnirile şi conferințele desfăşurate în capitală. Mă gândeam că... ne-am putea vedea. Să mergem la concerte sau să mâncăm în oraş. Să începem o relație nouă. S-o luăm de la capăt. Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

O relație nouă? De la capăt. Ei doi.

— Nu mi-aş dori să şterg cu buretele aceste întâmplări trăite aici, rosti Carrie.

— Mă bucur. Au fost extraordinare, nu-i aşa? Magice. Ca nişte clipe furate din altă viață, din altă lume. Când se vor fi sfârşit, mă va cuprinde nostalgia. Cum o să te găsesc în Londra, Carrie?

— Pe Bruton Street. Adresa e trecută în cartea de telefon. Şi o să locuiesc pe Ranfurly Road până în februarie.

— N-am mai fost în Fulham de când mi-am vândut casa din Eel Park Common şi am plecat la New York. Poate că o să vin. Şi tu o să-mi arăți unde locuieşti.

— Treci oricând vrei. O să-ți pregătesc o gustare de prânz.

— Fără promisiuni. Fără angajamente.

— Fără promisiuni.

— Deci lăsăm lucrurile în seama timpului?

— Da, timpul le lecuieşte pe toate!

— Bine, spuse Sam. Şi, ca şi cum şi-ar fi pecetluit

înțelegerea, Sam îi cuprinse mâna într-a lui, iar Carrlo îşi încolăci degetele în jurul încheieturii sale. Îşi terminaseră de băut whisky-ul, alunele zăceau abandonato pe măsuță şi sosise probabil vremea să plece, însă amândoi se codeau să se urnească din loc. Aşa că rămaseră neclintiți, în timp ce barmanul, lustruindu-şi încet paharele cu un şervet pentru ştersul vaselor, urmărea cu atenție o emisiune-concurs, de genul „cine ştie câştigă" în care se testează cunoştințele pârtieipanților. Amândoi păreau să nu fi observat că întreaga lume se schimbase ca prin farmec, pe când dimineața se scurgea cu repeziciune.

Sam

În acea seară, la ora şase şi jumătate, Sam se găsea iarăşi într-un birt, dar de data aceasta în Creagan, invitat fiind de Oscar.

— Hai să mergem şi să bem ceva, îi propusese Oscar.

Rămăseseră singuri în salonul din Estate House. Ceilalți se îndeletniceau cu diverse treburi; Carrie şi cu Elfrida zăngăneau vasele prin bucătărie, pregătind cina şi gustările pentru petrecerea de a doua zi. În cursul după-amiezii, Rory Kennedy îşi făcuse apariția cu crengi de ilex, iar el şi cu Lucy se apucaseră să decoreze casa de la mansardă până în vestibul.

Cârciuma din Creagan era mai animată şi mai plăcută decât Duke's Arms din Buckly, deşi Sam bănuia că avea să-şi aducă aminte totdeauna de acel local cu multă afecțiune şi cu un sentiment de recunoştință. Aici însă, sărbătorile de sezon păreau să fi început şi mulți clienți necunoscuți se înşiruiau la tejgheaua barului. Într-un colț, o petrecere zgomotoasă era în toi: tineri în sacouri elegante de tweed cu prietene îmbrăcată după ultimul strigăt al modei, sporovăind cu accentul londonezilor de baştină. Probabil că poposiseră acolo la un pahar, venind dinspre o cabană de vânătoare, situată într-o viroagă între dâmburi, deschisă pentru sărbătorile Crăciunului şi ale Anului Nou, înțesată de oaspeți.

Dură ceva timp până ce îşi croiră drum cu umerii prin

mulțimea de oameni spre bar şi până ce captară atenția barmanului adâncit într-o activitate frenetică, dar, în cele din urmă, Oscar reuşi să comande două whisky-url Grouse, unul cu gheață pentru Sam şi celălalt cu apă gazoasă pentru sine însuşi. Porniră apoi în căutarea unor locuri şi sfârşiră prin a se aşeza la o măsuță liberă într-un ungher îndepărtat, departe de foc. Nu conta. Era destul de cald şi acolo.

— Noroc! îi ură Oscar, luă o înghițitură şi trecu direct la fondul chestiunii. M-am gândit că-i mai uşor să discutăm aici, decât acasă. Acolo telefonul sună întruna sau cineva te întrerupe, dând buzna cu vreo întrebare. Nu vreau să fim deranjați.

— Oscar, sună îngrijorător.

— Nu-i nimic îngrijorător, prietene, ci doar puțin mai complicat. Şi intenționam să vorbim între patru ochi.

— Ce s-a întâmplat?

— Maiorul Billicliffe a murit. Probabil că ai aflat deja. Ai auzit de maiorul Billicliffe, nu?

— Bătrânul administrator de moşie, internat în spital. — întocmai.

— Îmi pare rău.

— Cu toții îi regretăm moartea din diverse motive. Orice-am putea zice, s-a stins din viață şi asta e situația. Cred că suferea de cancer de multă vreme şi nimeni n-a bănuit nimic. Ca să nu mai lungim vorba, maiorul Billicliffe mi-a lăsat mie moştenire căsuța lui din Corrydale.

— Păi, asta-i o veste bună!

— Nu sunt atât de sigur. E într-o stare destul de jalnică.

— Carrie şi cu mine am aruncat o privire în jur din fugă, când ne-am dus să luăm bradul de Crăciun. Un pic dezolantă, pesemne, şi acoperită de zăpadă, dar aş socoti că-i o proprietate bunicică. Şi, desigur, are o privelişte minunată spre câmpuri şi spre crângul de lângă apă.

— Totodată, continuă Oscar ca un om hotărât să spună tot ce are pe suflet, mi-a lăsat prin testament maşina, cățeaua lui Labrador şi o mică sumă de bani.

Sam se schimonosi la față.

— Nu mă pot arăta prea entuziasmat de maşină. Mi s-a părut că n-o să mai pornească niciodată. E un hârb. Cât

despre cățea, cred că-i cea care umblă după Charlie Miller peste tot. Poate îl convingi să aibă el grijă de ea.

— Da.

— Oscar, asta-i într-adevăr o veste grozavă. Ce ai de gând să faci cu căsuța? O s-o scoți în vânzare sau o s-o transformi într-o cabană de vacanță, care aduce un profit frumuşel, cum se spune?

— Da, s-ar putea, zise Oscar. Dar eu şi cu Elfrida ne-am gândit să ne instalăm acolo. Ştiu că sună cam ciudat şi totul depinde de reacția Elfridei când va ajunge în sfârşit să vadă cu ochii ei locul. Vezi, ea n-a fost niciodată la Corrydale. Până să veniți cu toții aici, noi am dus o viață retrasă. Şi Elfrida îşi dă seama că mă îngrozeşte gândul să mă întorc în locurile în care am fost atât de fericit cu multă vreme în urmă.

— Te-nțeleg.

— Fireşte, în seara când am sosit aici, i-am făcut o scurtă vizită maiorului Billicliffe pentru că trebuia să luăm cheia de la Estate House. Însă era întuneric şi frig, noi eram istoviți după drum, iar bătrânul Billicliffe nu se pricepea să se îngrijească de gospodărie, aşa că de-abia aşteptam să scăpăm de acolo. Când a căzut bolnav la pat, m-am dus să-l văd, dar casa arăta şi mai rău. Impresiile noastre sunt atât de jalnice, încât trebuie să chibzuim pe îndelete înainte să luăm o hotărâre şi să analizăm situația.

— Ți-ar plăcea să locuieşti acolo? întrebă Sam. Nu-l prea departe?

— Nu chiar. La o oarecare distanță, dar avem vecini de jur-împrejur. Suntem aproape de fermă, de Charlie Miller şi de Rose care a fost jupâneasa bunicii. O mică şi plăcută comunitate. Va trebui să aranjăm căsuța şi să rezolvăm problemele, dar o să găsim o soluție.

— Părea să fie neîngrijită şi lăsată în paragină, însă acoperişul nu-i stricat şi ferestrele nu-s sparte. Cât spațiu aveți?

— Toate căsuțele de pe moşie au fost proiectate şi clădite la fel, cu două camere la etaj şi alte două la parter. Bucătăriile şi băile au fost amenajate după război.

— O să fie destul de încăpătoare pentru voi amândoi?

— Aşa cred. Între noi fie vorba, nu dispunem de prea multe bunuri materiale.

— Şi cum rămâne cu Estate House?

— Tocmai de aceea voiam să-ţi vorbesc. Dacă ne mutăm la Corrydale, Elfrida şi cu mine vrem să-ţi vindem ţie partea mea din Estate House. Asta înseamnă că poţi să iei legătura cu Hughie şi să-l anunţi că te-ai hotărât să cumperi proprietatea.

— Dacă vă mutaţi la Corrydale?

— Da.

— Şi dacă Elfrida se răzgândeşte după ce vede casa? Şi ce s-ar întâmpla dacă vă schimbaţi hotărârea?

— Atunci, o să reflectăm îndelung şi bine asupra întregii chestiuni. Dar nu cred că se va întâmpla una ca asta. Va trebui să investim un anumit capital în reparaţii, zugrăveală şi vopsitorie. Dar o să ne descurcăm. Şi dacă obţin şaptezeci şi cinci de mii de lire pentru partea mea din Estate House, atunci nu mai am probleme din punct de vedere financiar.

— Şaptezeci şi cinci de mii de lire, Oscar?

— Asta-i suma pe care ai menţionat-o de la bun început.

— Nu, asta-i suma pe care a pomenit-o Hughie. Ceea ce mi-ai spus acum schimbă cu totul datele problemei.

— Nu pricep.

— Vărul tău, Hughie, e strâmtorat. Are nevoie de bani peşin cât mai repede cu putinţă. De-aia s-a arătat nerăbdător să-mi ofere cu insistenţă cheia şi să evite comisionul datorat unei agenţii imobiliare care mijloceşte operaţia de vânzare. Personal, cred că Estate House valorează mai mult de o sută şi cincizeci de mii de lire. Aşa că trebuie să fii un om cu simţ practic, Oscar. Înainte să perfectăm tranzacţia, se cuvine să chemi un inginer topograf care să facă o expertiză şi un releveu. După aceea, consultă un avocat care să redacteze actele de transmisiune a proprietăţii; S-ar putea să ţi se spună – şi eu aşa socot – că această casă valorează mai mult de o sută şi cincizeci de mii de lire. În ceea ce mă priveşte eu aş evalua-o la două sute de mii de lire. Poate şi mai mult.

— Două sute de mii de lire?! Oscar îl privea cu gura căscată.

— Cel puţin. Şi încă un lucru, Oscar. Poate te hotărăşti s-o

scoți la licitație.

— Nu, vreau să ți-o vând ție.

— O tranzacție particulară?

— Da.

— În cazul ăsta, ca să respectăm legea, ar trebui să-ți ofer cu mult peste prețul de evaluare. Sam surâse. După câte s-ar părea, te descurci cât se poate de bine, Oscar.

— Sunt nedumerit. De partea cui te situezi?

— De partea ta şi a Elfridei. Aveți o proprietate minunată aici şi eu îmi doresc cu disperare s-o cumpăr. Dar nu m-aş putea privi în oglindă, dacă n-am înfăptui totul cât mai corect cu putință.

— Ai atâția bani?

— Da. Există avantaje când lucrezi pentru un concern ca Sturrock & Swinfield.

Oscar clătină din cap, oarecum deconcertat de întorsătura evenimentelor.

— Ei, al naibii să fiu! îngăimă el.

Sam pufni în râs.

— Nu te surescita! Aşteaptă până când cercetezi în întregime şi cealaltă mică proprietate.

— Te referi la căsuța maiorului Billicliffe. Elfrida se gândea că am putea să mergem cu toții duminică dimineață. Şi să facem un picnic. Dacă plouă cu găleata sau ninge, ne adăpostim în casă şi ne înfruptăm din gustările pregătite. Trebuie să aflu cine are cheia. O să-i dau telefon Rosei. Ea ştie cu siguranță.

— Eşti sigur că vrei să venim cu toții? Nu trebuie să fiți influențați. Tu şi cu Elfrida trebuie să decideți de unii singuri.

— Bineînțeles că ținem neapărat să ne însoțiți, mai încape vorbă? Elfrida vrea să verifice rezistența pereților şi să vadă dacă grinzile de lemn sunt roase de cari.

— O să fiu tentat să mă prefac că nu observ niciun defect de construcție.

— Nu cred că ai face tu una ca asta. Eşti un om bun, Sam.

— Un sfânt! Şi ca să-ți dovedesc şi să pecetluim tranzacția, dă-mi voie să ofer eu al doilea rând de whisky. Se pare că amândoi suntem oameni cu oarecare avere şi merită să bem

în sănătatea noastră.

Petrecerea Elfridei

Până la ora cinci şi jumătate în acea după-amiază, Estate House era pavoazată pentru petrecerea Elfridei. O coroniță împletită din ramuri de ilex anina pe uşa din față şi lampa de deasupra ilumina o bucată de carton, prinsă în pioneze, pe care stătea scris: „Vă rugăm să intrați”. Acest anunț, spera Elfrida, avea să preîntâmpine sâcâiala şi bătaia de cap cu zbârnâitul soneriei, cu chelălăitul lui Horace şi cu alergătura continuă în sus şi-n jos pe scări pentru a-şi întâmpina musafirii. Odată pătruns pe uşă, ți se dezvăluia privirilor în toată splendoarea bradul de Crăciun, aşezat în sufragerie, cu beculețele instalației electrice de pom aprinse şi înconjurat de cadouri.

La catul superior, palierul fusese transformat într-un bar, unde masa mare de lângă bovindoul din salon – mutată în noul loc de Oscar şi Sam – era aşternută cu o față albă şi aranjată cu sticle, tăvițe cu cuburi de gheață şi pahare lustruite.

Toate aceste pregătiri necesitară oarecare timp şi efort şi, când soții Snead sosiseră să se ocupe de aranjamentele de ultim moment, ca de pildă, încălzirea micilor bucăți de pizza şi prăjirea cârnaților, toată lumea dispăruse să se dichisească, să se îmbăieze, să-şi schimbe ținuta şi să se gătească pentru seara festivă. De dincolo de uşile închise, răzbăteau şiroitul robinetelor lăsate să curgă în plin debit de apă, zumzetul aparatelor electrice de ras şi mireasma uleiurilor şi spumantelor de baie.

Furişându-se la etaj pentru puțină companie, Horace nu găsi pe nimeni, aşa că se strecură în salon şi se tolăni acolo într-o poziție comodă, în fața focului ce ardea cu flacără vie.

Oscar ieşi primul din cameră. Închise binişor uşa dormitorului şi rămase nemişcat pentru câteva clipe ca să se bucure de aspectul festiv al casei sale, împodobite pentru sărbătorile Crăciunului, gata să primească valul de oaspeți. Observă şirul de pahare aranjate cu grijă, sticlele de şampanie puse la rece în frapieră, şervetele şi fața de masă,

din olandă, apretate şi strălucitor de albe. Draperiile trase învăluiau firida ferestrei de pe rampa scării, iar casa scării în spirală, cu toate cele patru şiruri de trepte, era împodobită cu ghirlande din crengi de ilex şi cu beculeţe în formă de stea. Se terminase cu tot ce-i promisese mai demult Elfridei, şi anume un Crăciun fără fast şi pompă, iar solstiţiul de iarnă, sumbru şi posomorât, căzuse în uitare. Şi hotărî că Estate House, de obicei atât de neînsemnată şi de austeră, dar acum decorată şi aranjată la perfecţie, semăna într-o oarecare măsură cu o mătuşă vârstnică, rigidă şi puritană, dar foarte iubită, care se împopoţonase cu cele mai preţioase şi alese bijuterii pentru o ocazie specială şi sfârşise prin a arăta uimitor de bine.

Şi Oscar se străduise să se îmbrace frumos „cu smochingul preferat şi îşi pusese cea mai bună cămaşA de mătase. Elfrida îi alesese cravata şi insistase să se încalţe cu pantofii de casă, din catifea neagră, brodaţi cu fir de aur. Abia dacă îşi mai amintea de vremea când s-o înveşmântase în mare ţinută, dar simţea mătasea molatică pe piele şi se fricţionase cu esenţă de laur pe obraji şi-şi netezise părul alb şi des.

Elfrida, pe care o lăsase în faţa oglinzii, îmbrăcată încă în capot şi prinzându-şi cerceii cu şurub în lobul urechilor, îi spusese că arăta ca scos din cutie.

Se auzeau din bucătărie glasurile soţilor Snead şi alto zgomote de robotealã culinară. Doamna Snead venise îmbrăcată în cea mai bună rochie neagră, cu paiete sclipitoare aplicate pe corsaj.

Pe când se îmbăiase, se bărbierise, se îmbrăcase, sporovăind din când în când cu Elfrida, Oscar nu-şi îngăduise să se ducă înapoi cu gândul la ultimul Crăciun petrecut la Grange, la splendoarea şi opulenţa acelui timp şi la ospitalitatea care întreceau orice închipuire – mese îmbelşugate, prea mulţi oaspeţi, prea multe cadouri şi un brad de Crăciun prea înalt. Într-un fel sau altul, Gloria îşi impunea punctul de vedere şi amploarea serbărilor era moderată de bucuria şi generozitatea spiritului ei.

Nu se lăsase purtat cu gândul spre trecut, dar acum, într-un moment de solitudine, aruncă o privire retrospectivă. Şi i

se părea că se scursese mult timp de atunci – cu greu putând realiza că trecuseră doar douăsprezece luni – şi se simţea ca şi cum şi-ar fi reamintit de clipele trăite într-o altă existenţă. Se gândi la Francesca, amintindu-şi cum alerga pe scara impunătoare de la Grange, cu părul despletit, purtând rochia de catifea neagră primită în dar de la mama ei. Părea să gonească totdeauna, de parcă timpul ar fi fost prea preţios şi nu şi-ar fi permis să irosească nicio clipă.

Doar cu puţină vreme în urmă, aceste amintiri l-ar fi zdrobit de durere adâncă, dar acum Oscar se simţea pur şi simplu recunoscător pentru că Francesca avea să facă parte mereu din viaţa şi din fiinţa lui. Şi după toate câte se întâmplaseră, reuşise să supravieţuiască într-un fel sau altul. Şi, mai mult decât atât, se pomenise înconjurat şi susţinut de prieteni.

De la parter, auzi uşa bucătăriei deschizându-se şi glasul doamnei Snead dându-i instrucţiuni precise lui Arthur. Apoi, Arthur apăru în capătul scării, cărând o tavă încărcată cu ceea ce doamna Snead numea apetitive: buşeuri cu brânză şi cu carne, alune, biscuiţi unşi cu pateu.

Arthur purta cei mai buni pantaloni din flanelă gri şi sacoul sport de bowling, împodobit cu un blazon auriu pe buzunarul de la piept.

Urcând ultimul şir de trepte, îl zări pe Oscar.

— Ei, iată-vă, domnule Blundell, şi sunteţi şic, nu glumă! Nevastă-mea mi-a zis să aduc gustările şi să le pun în salon. Problema ε¸că Horace a spălat puţina. Pun pariu că s-a lungit lângă foc. Nu vreau să-şi bage botul în gustări.

— Arthur, o să le aşezăm undeva sus, ca să nu-i fie la îndemână.

Îl conduse pe Arthur în salon, care arăta primitor, curat şi ordonat. Toate luminile şi lămpile fuseseră aprinse şi focul ardea în cămin cu flacără mare. Elfrida umpluse ulcioarele de pământ cu crenguţe de ilex şi cu crizanteme albe şi aranjase într-o vază crinii pe care-l primise ca dar de Crăciun din partea lui Lucy. După co se descotorosiră de tavă, aşezată la o înălţime sigură, Oscar şi cu Arthur se întoarseră pe palier, unde dădură peste Sam, îmbrăcat elegant, cu un costum negru şi cu cămaşă albă cu dungi albastre.

— Îl cunoşti pe Sam Howard, nu-i aşa, Arthur?

— Nu cred că am avut plăcerea. Îmi pare bine de cunoştinţă.

— Arthur o să fie barmanul nostru, Sam.

— Sunt sigur că te pricepi să destupi o sticlă de şampanie, Arthur, spuse Sam.

— Păi, n-aş zice că am prea multă îndemânare, pentru că eu sunt băutor de bere. Dar am văzut la televizor, la marele premiu de la cursele automobilistice de formula unu, cum se împroaşcă toţi câştigătorii cu şampanie ca dintr-un extinctor. O risipă îngrozitoare de băutură fină, după părerea mea.

Sam izbucni în râs.

— Se distrează, dar sunt de acord cu tine. O risipă groaznică. De fapt, nu-i nicio problemă. Sam luă o sticlă din frapieră. Trebuie doar să desfaci sârma şi apoi să scoţi dopul încetişor... aşa. Şi nu răsuci dopul. Ţine-l strâns cu mâna şi învârte puţin câte puţin sticla...; Sam îi demonstră cu pricepere şi dopul se deşurubă binişor, fără să pocnească sau să sară în tavan.

— Ia te uită, habar n-aveam că se poate destupa atât de uşor, spuse Arthur.

După ce-şi rimelă genele, Elfrida, stând în picioare, îşi cercetă cu de-amănuntul propria-i imagine reflectată în oglinda lungă, fixată în mijlocul şifonierului. Se îmbrăcase cu pataloni negri de mătase şi cu o bluză fină, de aceeaşi culoare, peste care îşi pusese o tunică de mătase verde. Purta cercei şi un şirag de mărgele la gât, de culoarea jadului, îşi fardase pleoapele, îşi conturase buzele cu un ruj roşu-aprins şi îşi coafase părul roşcat-aprins.

Nădăjduia că toţi noii ei prieteni din Creagan nu vor considera că depăşise limita decenţei.

Ieşind din dormitor, îl găsi pe Arthur Snead postat lângă barul improvizat, gata să-şi îndeplinească datoria.

— Arthur! Arăţi atât de chipeş! Unde-i doamna Snead?

— Termină de aranjat ultimele platouri cu apetitive, doamnă Phipps. O3să urce într-o clipă. Sper să nu vă supăraţi pe mine că vă spun, dar sunteţi de o eleganţă irezistibilă. Nu v-aş fi recunoscut, dacă v-aş fi întâlnit pe stradă.

— Oh, îți mulțumesc, Arthur. Toată lumea e prezentă şi dornică de distracție?

— S-au strâns cu toții în salon, lângă foc. Musafirii trebuie să sosească dintr-o clipă în alta.

— Am pus un anunț să intre fără să mai sune, dar dacă nu se întâmplă aşa, eşti amabil să cobori şi să le deschizi uşa?

— Aşa am să fac, doamnă Phipps. Şi acum, ce-ați zice de un pahar cu şampanie? Pe ceilalți i-am servil deja. Ca să prindă curajul beției, după cum a spun domnul Blundell. Deşi nu înseamnă că ar avea cineva nevoie de curaj într-un moment de sărbătoare.

Îi turnă în pahar şi Elfrida se îndreptă spre salon să il se-alăture celorlalți. Încăperea şi toți cei prezenți arătau nemaipomenit de rafinat şi seducător, ca o ilustrație de pe coperta unei reviste tipărite pe hârtie lucioasă. Lucy îşi strânsese părul într-un coc şi arăta de şaptesprezece ani, cochetă şi emancipată, cu fusta – mini neagră, cu colanții negri şi cu cerceii de aur, prinşi de lobul urochilor. Cât despre Carrie, era fermecătoare, radia de frumusețe, pielea îi căpătase reflexe strălucitoare şi ochii negri îi scânteiau, aşa cum Elfrida n-o mai văzuse de multă vreme. Se înveşmântase într-o rochie neagră, fără mâneci, cu croială simplă, dar faldurile i se învălureau uşor în jurul coapselor până la glezne. Purta sandale cu tocuri înalte, din câteva bentițe de piele lucioasă, şi singurele bijuterii erau inelul cu safir şi cerceii cu diamante.

Văzând-o, Elfrida nu-şi închipuia cum ar putea rezista vreun bărbat să nu se îndrăgostească nebuneşte de Carrie, dar Sam nu-şi etalase cărțile şi părea să nu se lase impresionat de farmecul lui Carrie. Ceea ce, pesemne, era un semn dătător de speranță. Elfrida îşi dorea mai presus de orice ca fiica vărului ei să fie iarăşi fericită, însă probabil că Oscar avea dreptate. Nu se putea lansa în presupuneri şi ipoteze; era prea devreme pentru pețit. În viață, trebuie să ştii unde să te opreşti şi să fii mulțumit cu ceea ce dobândeşti la un moment dat. Iar Sam şi cu Carrie păreau să se fi apropiat în cele din urmă.

Sporovăiau cu toții, dar Oscar, stând în picioare lângă

şemineu, o văzu pe Elfrida când pătrunse în salon. Privirile li se încrucişară şi, preţ de câteva clipe, încercară senzaţia că rămăseseră ei doi singuri în încăperea scăldată de lumină. Apoi Oscar aşeză paharul pe măsuţă şi înaintă spre ea ca s-o prindă de mână.

— Arăţi absolut minunat, îi spuse el.

— Credeam că arăt că o actriţă bătrână şi ridată. Ceea ce, fireşte, şi sunt. Dar una cu adevărat fericită. Îl sărută cu băgare de seamă pe obraz ca să nu-l mânjească de ruj.

— Şi tu, Oscar? Se înţelegeau de-acum foarte bine. Te simţi bine?

Oscar încuviinţă din cap. Jos, la parter, cineva apăsă din greşeală pe butonul soneriei; neobservând anunţul agăţat de uşă. Horace sări în sus, izbucni într-o: cacofonie de chelălăituri, fugi din cameră şi se năpusti în jos pe scări.

Elfrida bufni în râs.

— S-a terminat cu planurile mele întocmite cu grijă, rosti ea.

— Mă duc eu să deschid, interveni imediat Lucy. Dispăru după Horace şi, în următorul moment, răsună ecoul glasurilor: „Suntem primii? N-am venit prea devreme?" Şi Lucy răspunzând: „Bineînţeles că nu. Vă aşteptam. Daţi-mi voie să vă pun hainele în cuier. Toată lumea e la etaj".

Petrecerea Elfridei era pe punctul să înceapă.

La ora opt fără un sfert, sindrofia se isprăvise, Familiile Rutley, Sinclair şi Erskine-Earle plecaseră în hărmălaia de glasuri amestecate care strigau „La revedere" şi „Mulţumesc". Numai familia Kennedy mal zăbovi la un pahar pentru că sosise mai târziu decât ceilalţi invitaţi, venind la Estate House direct de la petrecerea anuală desfăşurată la căminul de bătrâni. Cu gâtul înfundat în gulerul preoţesc, înalt şi drept, Peter îl anunţase la venire că se îndopase acolo cu brioşe cu stafide, păscuţe şi ceai, dar acest fapt nu-l împiedică din fericire să dea de duşcă un rachiu şi să năvălească entuziasmat în salonul plin de prieteni neatinşi încă de bolile bătrâneţii.

Acum, îi biruise pe toţi o stare de moleşeală. Sam întreţise focul în cămin şi se prăbuşiseră cu toţii în fotolii, recunoscători să-şi întindă oasele şi să-şi odihnească

picioarele. Rory şi cu Lucy coborâseră în bucătărie, ajutându-i pe soţii Snead să facă ordine şi să spele vasele.

Instalată confortabil între pernele canapelei, Elfrida spuse:

— Nu-mi vine să cred că s-a terminat atât de repede. Am trudit din greu toată ziua şi, fără să băgăm de seamă, s-a făcut ora opt şi musafirii încep să se uite la ceas, spunând că a sosit vremea să plece spre casele lor.

— Asta-i semnul unei petreceri reuşite, zise Peter. Şi adăugă: Timpul zboară pe nesimţire când toată lumea se distrează de minune. Se afundase în fotoliul de lângă şemineu, iar soţia lui şedea cu picioarele încrucişate sub corp pe covoraşul din faţa căminului.

— Mi-a plăcut nespus de mult de doamna Erskine-Earle, spuse Carrie. Seamănă cu un ponei drăgălaş.

— Nu-i aşa că e o scumpă? zise Tabitha zâmbind.

— Ea şi cu doamna Snead au sporovăit fără încetare.

— Asta pentru că amândouă fac parte din comitetul de colectare a fondurilor pentru biserică. Şi din asociaţia femeilor. Elfrida, invitarea soţilor Snead a fost o surpriză plăcută. Nu te temi de pauze apăsătoare când îi ai în preajmă.

— Arthur n-a practicat degeaba meseria de precupeţ, sublinie Oscar. Nu-i scapă nici cel mai neînsemnat lucru şi cunoaşte toate trucurile. Când nu făcea pe majordomul, îşi găsea timp să pună la cale o mică afacere. Comenzi pentru ajunul Anului Nou. Crizanteme pentru Emma Erskine-Earle şi avocado pentru Janet Sinclair. Apropo, cred că Janet e de-a dreptul fermecătoare. N-am avut ocazia s-o cunosc până acum.

— Şi-n plus, e arhitectă, îi spuse Carrie lui Oscar. Lucrează trei zile pe săptămână în Kingsferry.

— Şi e extrem de eficientă, adăugă Peter. Janet a proiectat noua aripă a căminului de bătrâni şi a făcut o treabă bună. Peter lăsă jos paharul, se foi uşor în fotoliu şi se uită la ceas. Tabitha, draga mea, ar trebui să pornim spre casă.

— Oh, nu plecaţi, îi rugă Elfrida. Acum e partea cea mai amuzantă a petrecerii. Când stai la taclale pe îndelete cu prietenii apropiaţi. Mai rămâneţi şi o să luăm cina în bucătărie. O să terminăm de mâncat toate resturile, mai

avem nişte supă şi câteva felii de somon afumat. Şi nişte brânză delicioasă de Stilton.

— Eşti sigură? Tabitha era în mod limpede tentată. Dacă ne întoarcem în casa parohială, ne înfruptăm cu ouă jumări.

— Bineînțeles că trebuie să rămâneți la masă.

Aici Carrie preluă inițiativa.

— În cazul ăsta, mă ocup eu de toate. Se ridică de po canapea. Mă duc să văd ce se întâmplă în bucătărie şi să pregătesc tot. Ce trebuie. Nu, Sam, rămâi să stai de vorbă, ți-ai făcut porția de lucru în seara asta.

Elfrida era recunoscătoare.

— Draga mea, eşti o dulce. Dacă vrei să-ți dau o mână de ajutor, strigă-mă.

Carrie părăsi salonul şi închise uşa. Pe palier, tot ce mai rămăsese după petrecerea Elfridei era masa aşternută cu fața albă din olandă. Sticlele şi paharele fuseseră strânse. Soții Snead, Rory şi Lucy munciseră din greu.

Telefonul începu să sune. Carrie se holbă la aparat cu surprindere pentru că, dintr-un motiv oarecare, era ultimul lucru de pe lume la care s-ar fi aşteptat. Ridică receptorul.

Alo!

— Cine-i acolo? Un glas de femeie, limpede şi sonor ca cristalul, dar în pâlnia telefonului se auzeau şi câteva păcănituri înfundate.

— E Carrie.

— Carrie. Sunt Nicola. Din Florida.

— Dumnezeule! Cum o mai duci?

— Splendid! Dar tu?

— Tocmai am făcut o mică petrecere. Acum ne odihnim puțin.

— Lucy e acolo?

— Da, la parter, ajută la strâns şi la curățat. S-a distrat de minune. Cum e în Florida? Soarele străluceşte?

— Fără întrerupere. Totu-i minunat.

— Aşteaptă o clipă! Mă duc s-o chem pe Lucy.

Carrie lăsă receptorul pe măsuță şi coborî la parter, în bucătărie, văzu că toate vasele fuseseră spălate şi aranjate la locul lor, iar doamna Snead îşi trăsese pe umeri haina de blană artificială şi îşi încheia nasturii argintii. Arthur îşi

savura ultimele înghițituri de bere, în timp ce Rory se sprijinea cu spatele de chiuvetă, iar Lucy se cocoțase pe masă.

— Iat-o pe Carrie! exclamă doamna Snead. Tocmai spuneam că a fost o petrecere cu adevărat grozavă, într-o companie foarte plăcută.

— Şi eu m-am distrat formidabil, zise Carrie. Lucy, trebuie să dai fuga până sus, te cheamă mama ta la telefon.

Lucy întoarse capul. Privirile li se încrucişară şi Carrie îi citi îngrijorarea aşternută pe chip.

— Mama?

— Da, din Florida. Hai, du-te repede, telefoanele costă scump.

Lucy coborî lunecând de pe masă, se uită la Rory, apoi la Carrie, ieşi în grabă din bucătărie şi o luă la goană pe scări. Carrie închise uşa încetişor.

— Închipuieşte-ți, tocmai din Florida! spuse Arthur.

— E încă după-amiază acolo. Diferența de fus orar e de cinci ore, ştii doar, îl informă doamna Snead cu un aer de importanță. Îşi scoase pantofii escarpen de antilopă, îşi trase cizmele în picioare, gata pregătită să pornească la drum spre casă. Lucy ne-a fost de mare ajutor, trebuie să recunosc. Am reuşit să isprăvim cu treaba destul de repede, nu-i aşa, Rory? Şi Arfur a cărat toate sticlele goale în oficiul de lângă bucătărie.

Carrie le rămase recunoscătoare.

— Ați fost cu toții minunați. Şi sufletul petrecerii.

Arthur băuse paharul până la fund şi-l aşează pe masă.

— Daţi-mi voie să fiu de acord cu nevastă-mea. Un grup de oameni foarte agreabili. Şi spune-i prietenului tău că-i sunt recunoscător pentru că mi-a arătat cum se destupă o sticlă de şampanie. E foarte îndemânatic. Data viitoare, când o să se dea o petrecere la clubul de bowling, o să fiu în stare să-mi demonstrez priceperea. Zic totdeauna că-i o zi bună când înveți ceva nou.

Doamna Snead îşi strânsese lucrurile personale, geanta şi sacoşa de plastic în care îşi pusese pantofii.

— Atunci, noapte bună, Carrie!

— Noapte bună, doamnă Snead. Şi vă urez un Crăciun

fericit.

— Mulțumesc la fel. Şi spune-i doamnei Phipps că o să vin joi, ca de obicei.

După ce plecară, braț la braț, şi uşa din spate se închise, Rory întrebă:

— De ce a sunat mama lui Lucy?

— Nu ştiu. Probabil ca să-i ureze toate cele bune de Crăciun.

— Încă nu-i Crăciunul.

— Poate că a ținut să-i facă mai devreme urările de bine. Elfrida i-a invitat pe părinții tăi la cină, aşa că am coborât să pregătesc masa.

— Vrei să-ți dau o mână de ajutor?

— Cred că ai trebăluit destul.

— Nu mă deranjează. Şi prefer să-mi umplu timpul cu ceva, decât să pălăvrăgesc vrute şi nevrute.

— Mi se pare că te-ai descurcat foarte bine.

— E mai simplu când ai de-a face cu oameni cunoscuți. Deci, ce-i de pregătit?

— Păi, dacă tot vorbeşti serios, aşază masa. Pentru opt persoane. Cuțitele şi furculițele sunt în sertar, iar farfuriile în dulap. Şi scoate somonul afumat din frigider. Aranjează feliile pe un platou şi apoi o să ungem cu unt nişte tartine.

Carrie se îndreptă spre oficiu şi se întoarse în bucătărie cu oala de supă. Aprinse aragazul şi puse oala la încălzit.

— Lucy mi-a povestit tot, spuse Rory în spatele ei.

— Poftim? Carrie întoarse capul şi-l privi cu nedumerire.

— Despre apartamentul din Londra, despre divorțul părinților ei şi despre bunica ei. Nu doreşte câtuşi de puțin să se înapoieze acolo.

— Oh, Rory, îmi pare rău.

— De ce?

— Pentru că mă simt într-un fel răspunzătoare. Vinovată, pesemne, pentru că am stat atâta timp în Austria şi am pierdut legătura cu familia. De-abia când m-am întors în țară, mi-am dat seama ce viață imposibilă duce. Şi-i simte lipsa tatălui ei. Şi n-a fost niciodată încurajată să ia legătura cu bunicul ei, tatăl meu. A asistat la multe certuri. Nu-i uşor să te împaci cu atare situație şi să trăieşti într-o asemenea

atmosferă tensionată.

— N-ar putea să meargă la o şcoală cu ¯internat? Acolo, cel puțin, ar fi un mediu diferit.

— Poate că da, Rory. Dar, vezi, eu sunt doar mătuşa ei. Nu îndrăznesc să fac propuneri de genul ăsta de teamă să nu mă pomenesc pusă la punct sau, şi mai rău, dată afară pe uşă. Şi şcoala ei e foarte bună. Lucy are o directoare minunată, pe care o îndrăgeşte foarte mult.

— Dar e numai de fete. Rory isprăvise de aranjat masa; Unde-i somonul afumat?

— În frigiderul din oficiu. Tu eşti foarte drăguț cu ea, Rory. Mulți tineri de vârsta ta nu s-ar fi sinchisit câtuşi de puțin.

— Îmi pare rău pentru ea.

— De ce?

— E atât de însingurată.

— Lucy e o fată minunată.

— Mă întreb ce face de nu mai vine.

— Poate că n-ar strica să merg sus şi să văd. Hai şi tu. Ai muncit destul.

— Nu, rămân aici, să fiu bucătarul. Îmi place să pregătesc mâncarea. Au mai rămas câteva bucăți de pizza şi o să le încălzesc în cuptor. Vrei să destup o sticlă de vin?

În cele din urmă, Carrie ieşi din bucătărie şi urcă la etaj. Palierul era pustiu. Receptorul fusese pus în furcă.

Lucy dispăruse. Ezită pentru o clipă, încercând o strângere de inimă inexplicabilă. Şi chiar atunci, telefonul prinse iarăşi a zbârnâi.

Carrie răspunse.

— Alo!

— Cine-i la aparat? E Estate House? Vreau să vorbesc cu Carrie.

O voce inconfundabilă. Pe Carrie o cuprinse îngrijorarea.

— Da, eu sunt. Bună, mamă! spuse ea.

— Tu eşti! Oh, slavă Domnului! Draga mea, te-a sunat Nicola?

— Da, acum jumătate de oră, Dar, a vorbit cu Lucy.

— Ți-a spus?

— Ce să-mi spună?

— Oh, draga mea, s-a căsătorit cu Randall Fischer. Azi

dimineață. Ceremonia s-a oficiat rapid într-o biserică numită Wee Chapel of the Angels, sau ceva de genul ăsta, şi s-au cununat. Nici măcar nu mi-a dat de ştire că s-au logodit sau că plănuiau una ca asta. N-am avut nici cea mai vagă idee. Până când am primit telefonul ei din Florida.

Carrie îşi spuse în sinea ei că trebuia să-şi păstreze calmul, altminteri totul se ducea de râpă.

— Te-a sunat pe tine înainte s-o sune pe Lucy?

— Da. Voia să facă pregătiri.

— Ce fel de pregătiri?

— Pentru Lucy, se-nțelege. Ce altceva credeai? Să se intereseze când se-ntoarce din Scoția şi lucruri de genul ăsta.

„Oh, Dumnezeule! murmură în gând Carrie. Co încurcătură! Asta mai lipsea!"

— A început să-mi vorbească despre luna de miere şi m-a anunțat că nu se întoarce în Londra la sfârşitul lui decembrie. Are de gând să-şi anuleze biletul de avion. Să-şi prelungească şederea. Şi-mi pretinde să fiu în Londra ca să am grijă de Lucy când începe şcoala. Dar eu mi-am propus să rămân aici în Bournemouth până la sfârşitul lui ianuarie şi nu pricep de ce trebuie să-mi schimb planurile. Asta le întrece pe toate, Carrie. Nu mă simt pur şi simplu în stare să am grijă de Lucy de una singură, l-am spus pe şleau Nicolei. Nu-i datoria mea. Dar ştii cât e de egoistă şi de răutăcioasă când îşi pune ceva în gând. Şi acum, fireşte, e înnebunită după acest bărbat, care i-a sucit minţile şi nu se gândeşte decât la el.

— Intenționează să-şi petreacă tot restul vieții în America?

— Presupun că da. Dacă s-a căsătorit cu un american, n-are încotro.

— Şi cum rămâne cu Lucy?

— Oh, Lucy va trebui să înțeleagă de vorbă şi să facă aşa cum i se spune. Problema e cine o să aibă grijă de ea până când o să se întoarcă acasă mama ei?

Carrie nu-i răspunse la această întrebare. Stătea nemişcată acolo, cu receptorul la ureche, conştientă de pornirea furioasă împotriva mamei şi a surorii ei deopotrivă.

— Carrie?

— Mamă, cred c-ar fi mai bine să te sun mai târziu.

— Ai discutat cu Lucy?

— Nu încă. Am aflat vestea fericită de la tine.

— Eşti sarcastică?

— Nu.

— Ai numărul meu de telefon din Bournemouth?

— Da, o să te sun.

— Când?

— Poate că mâine.

— Nu mă lăsa să aştept prea mult. Sunt îngrijorată la culme.

— Sunt sigură.

— Oh, draga mea, o să petreci un Crăciun minunat, nu-i aşa?

— Absolut minunat! spuse Carrie.

Puse receptorul în furcă şi rămase ţintuită locului, aşteptând să se liniştească, să-şi vină în fire şi să privească lucrurile aşa cum erau în realitate. Nicola devenise acum doamna Randall Fischer. Se căsătorise în Florida în Wee Chapel of the Angels. Carrie încercă să-şi imagineze ceremonia: cerul albastru, nisipuri galbene arzătoare, palmieri încremeniți în soare, Randall Fischer într-un costum alb şi Nicola într-o rochie vaporoasă, potrivită pentru o asemenea ocazie. Asistaseră oare şi prieteni la ceremonia cununiei? Vreun vechi prieten de-al lui Randall o condusese pe Nicola la altar? Oare soția acestui vechi prieten ținuse loc de domnişoară de onoare, purtând o rochie lungă până la glezne, cu un buchet de orhidee prins la corsaj? Şi după ceremonie, cei patru goniseră cu maşina spre un club select să sărbătorească acolo evenimentul?

Dar i se părea că totul întrece orice închipuire. Şi, la urma urmelor, nu mai conta câtuşi de puțin cum şi când se petrecuseră faptele pentru că lucrul făcut nu se mai poate desface.

Lucy! Lucy aflase prima. Mama ei îi dăduse vestea la telefon, apoi copila lăsase aparatul în furcă şi dispăruse. Dar unde? Lucy îl detesta pe Randall Fischer şi se revoltase când i se propusese să-şi petreacă vacanța de Crăciun în compania acestuia, în Florida. Deodată, Carrie fu cuprinsă de o teamă vagă, nedesluşită, cauzată de presupunerea

posibilității unui pericol. Unde era Lucy? Trântise oare telefonul, coborâse alergând pe scări, ieşise tiptil din casă şi se evaporase, îndreptându-se către ţărmul mării, învălurat de dune? Carrie şi-o imagină pe Lucy oprindu-se pe ţărmul stâncos, cățărându-se apoi din stei. În stei, aruncându-se de pe creastă într-un hău şi sfărâmându-şi creierii în cădere.

Tremurând de nelinişte, se sforță să-şi redobândească luciditatea şi să-şi alunge din minte astfel de imagini înspăimântătoare. Respiră adânc şi porni să urce scările spre mansarda lui Lucy... Lumina de pe palier era aprinsă, însă uşa era închisă. Carrie ciocăni uşor cu două degete. Niciun răspuns. Întredeschise încetişor uşa. Totul era cufundat în beznă. Întinse mâna după întrerupător şi aprinse lumina.

— Lucy? Vocea îi trăda îngrijorarea.

Ghemuită sub cuvertura cu dungi albe şi albastre, Lucy nu se mişcă, nici nu-i răspunse, dar Carrie răsuflă uşurată că se afla acolo, teafără şi, nevătămată; şi nu fugise din casă, bâjbâind prin beznă...

— Lucy! Intră în cameră, închise uşa, se apropie de pat şi se aşeză pe marginea lui. Lucy, draga mea!

— Pleacă!

— Scumpo, sunt eu, Carrie!

— Nu vreau să vorbesc.

— Iubito, ştiu ce s-a întâmplat. Bunica m-a sunat din Bournemouth şi mi-a spus.

— Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie. Nu contează! Asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Totu-i distrus acum. Absolut totul! Aşa se întâmplă mereu. Ele îmi strică plăcerea.

— Oh, Lucy... Carrie întinse mâna s-o mângâie, dar Lucy smuci îmbufnată din umeri, ferindu-se de atingerea ei.

— Aş vrea să pleci şi să mă laşi în pace. Glasul îi era sugrumat, înecat de lacrimi. Plânsese şi acum se simțea mânioasă, indignată şi revoltată. Carrie o înțelegea, dar nu se îndura s-o lase singură.

— Sinceră să fiu, cred că mama ta n-ar fi trebuit să facă una ca asta şi să-ți dea brusc vestea la telefon, însă străduieşte-te să-i înțelegi punctul de vedere...

Dintr-odată, Lucy azvârli cât colo cuvertura şi se întoarse cu fața spre Carrie. Chipul îi era înroşit, umflat, mânjit cu

dâre de lacrimi, iar părul, pe care şi-l aranjase cu atâta grijă, i se încâlcise şi lațe rebele îi atârnau peşte obraji. Fața i se urâțise de furie şi suferință, iar Carrie realiză cu disperare că pornirea-i de mânie se îndrepta nu numai împotriva Nicolei, ci şi a ei însăşi, pentru că amândouă erau adulte şi nici un singur adult nu poate fi crezut pe cuvânt.

G >1

— Bineînțeles că-i ții partea, strigă Lucy. Doar e sora ta. Ei bine, o urăsc de moarte. Nu pot s-o sufăr pentru că nu însemn nimic în viața ei. Şi acum n-o să contez absolut deloc. Şi n-am de gând să trăiesc în America, sau în Florida, sau în Cleveland, sau în orice altă parte. Şi-l detest pe Randall Fischer. Nu vreau să vorbesc despre toate astea. Vreau pur şi simplu să fiu lăsată în pace. Aşa că pleacă, ia-o din loc!

Carrie încercă din nou fără convingere s-o domolească.

— Familia Kennedy rămâne la cină.

— Nu-mi pasă!

— Îți aduc cina aici?

— N-am pofta să mănânc nimic. Pleacă, n-auzi?

Carrie mai zăbovi pentru o clipă şi apoi, ştiind că n-avea rost să insiste, se ridică în picioare, părăsi încăperea şi închise uşa.

Se simțea complet zdrobită sufleteşte şi nu-i trecea prin minte cum să procedeze în atare situație. Rămase nemişcată în capătul scării şi auzi glasurile celorlalți, adunați în salon, lângă foc. Un hohot de râs. Coborî la etajul întâi şi telefonul prinse a zbârnâi pentru a treia oară în acea seară.

— Alo?

— Carrie! Tu eşti?

— Nicola.

— Da, eu sunt. Glasul îi suna strident şi indignat, încerc de zece minute să vorbesc cu voi. N-am reuşit să obțin legătura. Lucy mi-a trântit telefonul în nas. Îi spuneam...

— Ştiu ce-i spuneai.

— Mi-a închis telefonul. N-am terminat ce aveam de spus. Vreau să mai vorbesc cu ea. Du-te s-o chemi. N-are niciun drept să-mi închidă telefonul.

— Ba cred că-i pe deplin îndreptățită. Îşi închipuia că o

suni ca să-i urezi un Crăciun fericit şi când colo tu i-ai trântit vorba că te-ai măritat cu Randall Fischer şi te aştepți să fie încântată.

— Aşa s-ar şi cuveni. Un tată minunat, un cămin fermecător şi un loc paradiziac în care o să trăiască. Dacă ar fi venit cu mine, s-ar fi convins cu ochii ei. De ce mi se împotriveşte atât? Am făcut totul pentru ea! Nu-i timpul să se gândească şi la fericirea celorlalți? Nu înseamnă nimic pentru ea că sunt atât de fericită? în sfârşit...

— Nicola...

— Mama se comportă la fel. S-a înfuriat din cauză că mai rămân aici ca să ne petrecem luna de miere.

— Nicolaeu nu m-am supărat. Dimpotrivă, mă bucur pentru tine. Îți spun cu toată sinceritatea. Dar ai un copil de care trebuie să ții seama. Nu te poți aştepta să sară în sus de bucurie când toată viața îi este dată peste cap.

— Nu sunt dispusă să-ți ascult logosul moralizator. Nu-mi imaginez de ce s-a stârnit atâta agitație. Du-te repede şi cheam-o la telefon.

— Nu, nu pot. Lucy s-a închis în camera ei, şi-a îngropat fața în pernă şi varsă lacrimi amare. Am încercat să vorbesc cu ea, dar e prea supărată şi mă respinge şi pe mine. În plus, sunt la mijloc câteva aspecte de ordin practic. Noi ne întoarcem în Londra după Anul Nou şi Lucy trebuie să meargă la şcoală. Cine o să stea cu ea? Mama vrea să mai rămână în Bournemouth.

— N-ai putea să faci tu asta pentru mine?

— Eu n-am o casă în care să locuiesc.

— Păi, te muți în apartamentul mamei şi stai cu Lucy acolo.

— Nicola, trebuie să încep serviciul.

— Oh, cariera ta, presupun. Marea ta carieră! Asta a fost totdeauna mai importantă decât oricare dintre noi. Mi-aş fi închipuit că măcar o dată...

— Şi eu mi-aş fi închipuit că măcar o dată ai să te gândeşti şi la ceilalți, şi nu numai la tine în primul rând.

— Ce răutate din partea ta! Asta-i prima dată când mă gândesc la mine, după, ce m-a părăsit Miles. Cel puțin Randall mă apreciază. Am în sfârşit pe cineva în viața mea

care mă prețuiește.

Carrie lăsă la o parte atitudinea binevoitoare.

— Oh, încetează cu aberațiile!

— N-am de gând să-ți ascult mustrările!

Glasul Nicolei explodă de indignare și Carrie se îmbună.

— Nicola, uite ce e! îmi pare rău. Așa nu ajungem nicăieri. Am numărul tău de telefon din Florida. O să încerc să găsesc o soluție și o să te sun.

— Spune-i lui Lucy să-mi dea telefon.

— Nu cred că se va îndupleca să ia legătura cu tine în viitorul apropiat. Dar străduiește-te să nu te ambalezi. Iar eu o să-ncerc să rezolv problema.

În cele din urmă, fără tragere de inimă, Nicola spuse:

— E-n regulă!

— Și-ți doresc un Crăciun fericit.

Dar, ca de obicei, Nicola nu sesiză ironia fină.

— Asemenea și ție, rosti ea și închise telefonul.

După terminarea convorbirii, Carrie își dorea mai mult decât orice să dea timpul înapoi și să șteargă cu buretele cele întâmplate. Să fie în filatura de lână, pustie și părăsită, împreună cu Sam Howard: păşind pe lespezile de piatră care răsunau de ecouri prelungi, urmând îndeaproape silueta lui înaltă, pe trepte și de-a lungul pasarelelor înguste. Tânjea să se întoarcă în taverna „Duke3s Arms 1, cu focul arzând cu vâlvătăi în cămin, cu cei doi muşterii bătrâni zăbovind la un pahar de băutură și cu televizorul, barmanului murmurând în surdină. Și să nu se gândească la nimeni altcineva decât la sine însăși și la bărbatul așezat la măsuță față-n față cu ea, vorbindu-i pe îndelete despre viitorul lor nesigur și fragil.

Dar ziua aceea trecuse și totul se schimbase. Își netezi părul cu degetele, își îndreptă spatele, se întoarse și deschise ușa salonului; Se aflau cu toții adunați acolo, cufundați în fotolii, în aceleași poziții comode, de parcă nimic neplăcut nu s-ar fi petrecut. Observă că li se alăturase și Rory, isprăvind cu pregătitul bucatelor în bucătărie și venit să descopere ce se întâmplase și de ce nu apăruse nimeni să se înfrupte din cina improvizată, neprotocolară. Rory se așezase alături de mama lui, cu picioarele încrucișate sub trup ca orientalii, pe covoraşul din fața șemineului „și ținea în mână un pahar cu

bere slabă.

Sporovăiau cu toții în liniște, dar când Carrie intră pe uşă, conversația se curmă brusc şi toate capetele se întoarseră deodată ca şi cum apariția ei ar fi fost tardivă sau neaşteptată.

— Iată-mă în sfârşit! rosti Carrie, ceea ce era o banalitate. Îmi pare rău că v-am lăsat să aşteptați atât.

— Draga mea, ce se-ntâmplă? se interesă Elfrida. Telefonul a sunat întruna. Rory zice că mama lui Lucy a telefonat din Florida. Nimic grav, sper?

— Nu. Nimic grav. Ceea ce era adevărat şi neadevărat în acelaşi timp. O altă criză de familie, dar e familia mea, aşa că vă rog să nu vă alarmați.

— Carrie, sună cumplit, spune-ne despre ce-i vorba.

— Nu ştiu de unde să-ncep, grăi Carrie, iar Sam, care stătea pe un scaun în capătul îndepărtat al încăperii, se ridică în picioare şi se apropie de ea.

— Vrei să bei ceva? o întrebă el.

Carrie clătină din cap, întrebându-se dacă i se aşternuse pe chip o paloare cadaverică sau dacă, dimpotrivă, se congestionase la față şi sângele îi năvălise în obraji din cauza emoției puternice. Sam întinse mâna după un scaun şi-l trase aproape de Elfrida. Carrie se prăbuşi pe scaun cu un bufnet înfundat şi Elfrida se simți datoare s-o încurajeze luând-o de mână.

— Draga mea Carrie, hai spune-ne!

Aşa că începu să le povestească de-a fir a păr.

— Nicola tocmai a dat telefon. Mama lui Lucy, sora mea, dădu ea explicații suplimentare pentru soții Kennedy. A plecat în Florida să-şi petreacă sărbătorile Crăciunului cu prietenul ei pe nume Randall Fischer. Şi azi dimineață, tam-nisam, s-au căsătorit. A sunat să vorbească cu Lucy, i-a dat vestea şi Lucy i-a trântit telefonul în nas, în mijlocul convorbirii, şi acum plânge amar în camera ei, jurându-se că nu i-a plăcut niciodată de Randall Fischer şi că nu va accepta să trăiască în America. Apoi a sunat mama să-mi spună vestea. După câte s-ar părea, Nicola şi-a amânat călătoria cu avionul şi e hotărâtă să-şi petreacă luna de miere înainte să se întoarcă în Londra. Pe mama au apucat-o

istericalele pentru că vrea să mai stea în Bournemouth până la sfârşitul lui ianuarie şi refuză să se înapoieze ca să aibă grijă de Lucy. Apoi Nicola a sunat a doua oară ca să-mi spună că Lucy i-a închis telefonul. Rezultatul ε, că am avut un diferend ca de la soră la soră şi puțin a lipsit să nu ne certăm la cuțite.

— Nu suport una ca asta, interveni Elfrida şi Carrie hotărî în sinea ei că era o declarație incompletă, care deci atenua faptele şi nu ilustra pe deplin realitatea.

— Aşa că această criză e imediată şi pe termen lung totodată, continuă Carrie. Imediată, pentru că nu se găseşte nimeni în Londra care să aibă grijă de Lucy când începe şcoala. Fireşte, în afară de mine, om bun la toate. Şi, desigur, dacă-i necesar, o să fac şi asta, o să mă mut în apartamentul mamei şi o să stau cu Lucy până când ea şi Nicola or să se întoarcă în Londra. Dar problema pe termen lung e. O altă poveste şi vizează de fapt viitorul lui Lucy. Nicola s-a măritat cu un american şi, în mod firesc, se va stabili acolo. Cred că-i surâde perspectiva. Pe de altă parte, Lucy n-a vrut niciodată să meargă în America, nici măcar în vacanță. Nu-Ł agreează deloc pe Randall şi, sinceră să fiu, socot că a ajuns să nu-i. Mai placă nici de mama ei.

O ascultară cu toții cu luare-aminte şi cu crescândă preocupare, dar acum, când Carrie tăcu, nimeni nu scoase o vorbă.

Apoi, într-un târziu, Tabitha prinse glas:

— Oh, draga de ea!

— Nu trebuie să se mute în America, dacă nu vrea, se încumetă să afirme Elfrida cu încredere. Ce-ar fi să stea la internat, unde are locuință şi întreținere?

— E un externat, Elfrida, o şcoală medie cu cursuri de zi. Şi mai sunt şi vacanțele de care trebuie ținut cont.

— Dar mama ta?

— Ştii la fel de bine ca şi mine că mama n-arlace față de una singură. Nici măcar nu s-ar încumeta să încerce.

— Poate, tatăl lui Lucy, atunci...

I. — Nici pomeneală! Soția lui de-a doua n-ar accepta nici în ruptul capului.

— Dar...

— E de-a dreptul ridicol! Un nou glas se amestecă în discuție. Era Rory Kennedy. Cu oarecare surprindere, Carrie întoarse capul să-l privească şi văzu că nu mai stătea turceşte dinaintea focului, pe covoraş, ci se ridicase în picioare, iar ochii albaştri îi scăpărau de indignare. E ridicol! Ne învârtim cu toții în jurul chesțiunii, eludând fondul problemei şi luând drept sigur că Lucy se va întoarce în Londra, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar nu se poate înapoia acolo. E destul de nefericită acolo, după cum mi-a spus, şi cele petrecute nu fac decât să-i îngreuneze situația, şi aşa greu de suportat. N-are prieteni, n-are un cămin adevărat şi nu s-a simțit niciodată iubită. Şederea aici, în Creagan, cu

Elfrida şi Oscar, i-a adus fericire. Mi-a mărturisit că nu s-a simțit niciodată atât de fericită ca aici. Aşa că n-o obligați să se întoarcă în Londra. Nici nu vrea. Lăsați-o să rămână aici. Poate să stea cu Elfrida şi Oscar, iar mama, tata, eu şi Clodagh îi vom sta în preajmă şi Lucy se va împrieteni cu prietenii noştri şi va merge la o şcoală cu cursuri de zi din Creagan. Tata poate să aranjeze cu domnul MℭIntosh. Directorul o să-i găsească un loc şi o s-o înmatriculeze. Asta-i ceea ce cred că trebuie să facem. Dacă o siliți să plece la Londra, fără niciun fel de plan pentru viitor, comiteți un act criminal. Adolescenții deznădăjduiți sunt tentați să săvârşească lucruri prosteşti şi cumplite. Ştim cu toții asta. Lucy vă aparține mai mult decât îi aparține mamei sale. Deci trebuie să rămână în locurile acestea. Consider că aveți obligația morală să faceți tot ce-i omeneşte posibil pentru ea. Asta înseamnă să-i îngăduiți să stea aici, în Creagan.

Rory conteni din vorbit, aprins la față de dogoarea focului şi de izbucnirea sentimentelor. Preț de câteva clipe, o tăcere împietrită se aşternu în încăpere, în timp ce adulții îl priveau încremeniți, cu mirare, rămaşi fără grai. Considerând probabil că împinsese lucrurile prea departe, Rory arăta oarecum jenat şi se scuză:

— Îmi pare rău. N-am vrut să vorbesc cu asprime.

Se lăsă iarăşi tăcere. Apoi Peter Kennedy se sculă în picioare şi se aşeză alături de fiul lui.

— N-ai vorbit cu asprime, îi spuse el, cuprinzându-l cu

braţul pe după umeri. Cred că ai dreptate. Bravo, Rory, bine spus!

*

Lucy zăcea lungită în pat şi îşi pironise privirile în tavanul înclinat al mansardei, extenuată de hohotele de plâns şi începând să simtă mustrări de cuget pentru modul în care se purtase cu Carrie. Nu-i stătea în obicei să se lase cuprinsă de accese de furie şi. Nu era sigură cum să procedeze ca să aplaneze diferendul iscat într-o ea şi Carrie. Nimic nu avea să fie la fel ca înainte până când nu-i cerea iertare lui Carrie, curmând supărarea cu o îmbrăţişare, dar nu se putea hotărî să se ridice din pat, să-şi pieptene părul, să se spele pe faţă şi să coboare ca să dea ochii cu ceilalţi. Familia Kennedy se găsea încă acolo, rămasă la cină, însă acest lucru îi îngreuna situaţia.

O durea capul, se simţea secătuită, sleită de puteri şi totuşi era lihnită de foame. Se gândi la satisfacţia încercată când îi trântise mamei telefonul în nas, în timp ce ea îi spunea pe un ton însufleţit că se căsătorise cu Randall Fischer, că Lucy avea acum un nou tată, că urmau să trăiască în huzur şi-n belşug, ca-n paradis, gustând din plin plăcerile existenţei, în clima tropicală din Florida, influenţată de curentul marin Golistrom. Ascultând-o pe mama ei cum bolborosea copleşită de emoţie şi insensibilă la sentimentele altora, Lucy nu-şi mai putuse stăpâni indignarea şi lăsase pur şi simplu receptorul în furcă.

Acum, singură şi îndurerată, îşi spuse în sinea ei că fusese laşă. Că ar fi trebuit să se dezlănţuie pe loc împotriva mamei şi să-şi verse toată mânia şi supărarea. S-ar fi cuvenit să-i dezvăluie pe dată că se îngrozea la gândul să fie smulsă din rădăcini, silită să şi părăsească locul de naştere şi să se mute într-o fără străină, acceptând ca întreaga-i existentă să fie întoarsă cu susul în jos.

Dar acum era prea târziu.

Tânjea să fi ajuns la maturitate sau măcar la majorat, când se poate bucura prin lege de drepturi depline. La optsprezece ani, putea refuza să fie dezrădăcinată, alegându-şi locul în care se simţea în siguranţă, croindu-şi drum în viaţă şi clădindu-şi un viitor. Dar vârsta de paisprezece ani

era ingrată: prea mare ca să fie manevrată de colo până colo fără să se plângă, ca o cutie de carton, şi prea mică pentru a-şi câştiga independenţa.

Deodată, auzi zgomot de paşi pe scară. Venea Carrie. Probabil că era Carrie. Lucy se temea că, fără să vrea, avea să răcnească în gura mare ca o disperată şi îi repugna să-şi piardă cumpătul.

Un ciocănit uşor în uşă. Stătea cu obrazul sprijinit pe perna umezită de lacrimi şi nu răspunse. Uşa se deschise încetişor.

— Lucy?

Nu era Carrie, ci Oscar. Şi Lucy se simţi stânjenită că Oscar o găsea astfel, ciufulită, nearanjată şi cu obrajii mânjiţi de dâre de lacrimi. Nu spuse nimic.

— Te deranjez? o întrebă Oscar. Şi apoi, dat fiind că nu-i răspunse, Oscar străbătu încăperea, lăsând uşa întredeschisă şi se aşeză pe marginea patului. Apăsa cu toată greutatea corpului pe cuvertură, care se strânse în jurul trupului lui Lucy, şi ea îşi schimbă poziţia, răsucindu-se pe o parte ca să-i facă loc, traso aer în piept şi grăi:

— Nu, absolut deloc.

— Cum te simţi? se interesă Oscar, de parcă ar fi fost un doctor grijuliu, venit să-şi trateze pacienta care zăcea grav bolnavă la pat de multă vreme.

— Groaznic, îi spuse ea.

— Carrie ne-a povestit ce s-a întâmplat.

— M-am purtat oribil cu ea.

— N-a pomenit de aşa ceva, ci doar că eşti supărată. Şi nici nu-i de mirare, după ce ţi s-a comunicat la telefon o asemenea veste. Mi-a displăcut dintotdeauna să mi se împărtăşească la telefon veşti neplăcute. Într-un fel sau altul, te simţi atât de neputincios şi de descurajat, pur şi simplu pentru că nu poţi vedea chipul celeilalte persoane.

— N-ar fi fost aşa de rău, dacă l-aş fi agreat câtuşi de puţin. Mă refer la Randall.

— Poate că ai să ajungi să-l simpatizezi cu timpul.

— Nu, nu cred. Lucy îl privi pe Oscar drept în faţă şi-i văzu ochii întredeschişi, adânciţi în orbite, care-i dădeau totdeauna o expresie de tristeţe, şi se gândi că, în general

vorbind, oamenii te atrag prin ceva anume, greu de descris în cuvinte, şi îţi plac de la prima vedere, aşa cum i se întâmplase ei cu Oscar. Şi tot timpul de pe lume nu i-ar fi fost de ajuns să se apropie de Randall Fischer, întocmai cum se legase sufleteşte de Oscar chiar din clipa în care-l cunoscuse.

— M-am comportat îngrozitor cu Carrie, spuse Lucy. Ochii i se umplură iarăşi de lacrimi, care i se înşirau pe obraji, dar nu mai conta acum pentru că era important să-şi uşureze conştiinţa. Am ţipat la ea, i-am strigat să plece, deşi Carrie încerca să fie drăguţă cu mine. Mă simt cumplit de vinovată.

Lucy îşi smârcâia nasul din cauza plânsului, gura îi tremura asemeni unui copilaş pus pe bocit, însă Oscar băgă mâna în buzunarul de la piept al smochingului de catifea şi scoase la iveală o batistă mirosind a esenţă de laur, l-o întinse, Lucy o luă cu recunoştinţă, şi-şi suflă nasul cu zgomot.

După aceea, se simţi mai bine.

— De obicei, nu zbier la oameni, spuse ea.

— Ştiu. Şi partea cea mai proastă ε că atunci când suntem cu adevărat mâhniţi ne vărsăm focul pe oamenii cei mai apropiaţi şi pe care-i iubim cel mai mult.

— Aşa să fie oare?

— Întotdeauna.

— Nu mi te pot închipui ţipând în gura mare la cineva.

Oscar îi surâse cu bunătate şi atunci toată faţa i se lumină.

— Ai rămâne surprinsă dacă ai ştii adevărul.

— Mă simt atât de groaznic, deşi presupun că ar fi trebuit să mă arăt încântată la aflarea veştii. Dar a fost...

— Ştiu. Un şoc.

— Dacă ar fi fost vorba de cineva cunoscut, care trăieşte în Anglia, atunci nu mi s-ar mai fi părut atât de rău. Însă nu vreau să mă mut în America şi să merg la şcoală acolo. Nu-i cine ştie ce mare lucru nici în Londra, dar cel puţin nu mă simt înstrăinată acolo. Şi nu pot sta cu bunica pentru că mă sâcâie cu lucruri mărunte şi neimportante, nu-i pasă decât de propria-i persoană, îşi petrece vremea vizitându-şi prietenele şi jucând bridge. Bunica îşi iese din fire când vine

Emma la mine şi zice că facem prea multă gălăgie. Nu pot să locuiesc cu ea, Oscar.

— Nu, de bună seamă.

— Habar n-am ce o să se întâmple cu mine. Asta-i cel mai rău lucru. Nu ştiu ce o să fac. Şi nu sunt destul de mare să-mi hotărăsc singură soarta.

— Nu cred că trebuie să faci ceva, zise Oscar. Alții or să te ajute.

— Cine?

— De pildă, eu.

— Tu?

— Acum, ascultă-mă cu atenție! Iată care-i propunerea. Am discutat cu toții şi am ajuns în cele din urmă la o soluție. Să spunem că, după Anul Nou, nu te întorci la Londra cu Carrie. Rămâi aici cu Elfrida. Iar eu o să merg la Londra, împreună cu Carrie, ca s-o vizitez pe bunica ta în Bournemouth.

— Ce ai de gând să-i spui? se alarmă Lucy.

— Intenționez să-i propun să rămâi în Creagan, împreună cu Elfrida şi cu mine, până când mama ta îşi aranjează problemele personale într-un fel sau altul. Măcar pentru un timp.

— Dar ce fac cu şcoala? Trebuie să merg la şcoală, nu?

— Bineînțeles că da, însă ce-ai zice să întrerupi cursurile şcolare din Londra şi să le continui în Creagan? Peter Kennedy e bun prieten cu directorul şcolii, o s-o vorbească cu el şi o să te înscrie într-o clasă corespunzătoare. E o şcoală foarte bună şi sunt convins că actuala ta directoare n-o să aibă nimic împotrivă.

— Domnişoara Maxwell Brown?

— Aşa se numeşte?

— Nu pot să abandonez şcoala.

— Nici nu-ți propun asta. E vorba de o simplă mutare, un soi de transfer dintr-o şcoală în alta. O groază de copii trec prin situația asta, dacă părinții lor sunt trimişi să lucreze în străinătate sau dacă alte împrejurări îi obligă. Sunt sigur că domnişoara Maxwell Brown va binevoi să-ți permită să te transferi pentru un singur trimestru, păstrându-ți locul până la întoarcere, când această criză se va fi aplanat.

— Vrei să spui... Lucy socotea că trebuia să priceapă foarte bine cuvintele rostite de Oscar fiindcă i se părea prea frumos ca să fie adevărat. Asta înseamnă că nu mă mai întorc la Londra după Anul Nou? Şi că rămân aici cu tine şi cu Elfrida?

— Dacă vrei. În orice caz, tu hotărăşti.

Lucy tăcu câteva clipe, rumegând în minte toate cele spuse. Chibzuia că întreaga situație era plină de obstacole. Unul dintre ele fiind chiar Elfrida.

— Bunica nu o priveşte cu ochi buni pe Elfrida, îi spuse pe şleau.

Oscar izbucni în râs.

— Da, aşa cred. Dar sunt convins că va avea o părere bună despre mine. O să mă prezint ca profesor de muzică şi organist cu o origine socială ireproşabilă şi cu o reputație neîntinată. O să fie în stare să-mi reziste?

Lucy îi răspunse cu umor:

— Pentru nimic în lume! Nu şi dacă asta înseamnă să se descotorosească de mine.

— Şi mama ta?

— Nu-i pasă câtuşi de puțin. Nu s-a sinchisit niciodată de mine. Şi acum că s-a căsătorit cu Randall, o s-o doară-n cot de mine.

— Deci nicio obiecție din partea ei?

— N-aş crede.

— Carrie le va telefona amândurora mâine. O să le prezinte în linii generale planurile noastre. La urma urmelor, e vorba să stai aici până la Paşte. După aceea, trebuie să chibzuim serios la ce avem de făcut.

— N-o să-mi schimb părerea, Oscar. Nu vreau nici în ruptul capului să plec de aici şi să trăiesc în America.

— Nu văd de ce s-ar întâmpla una ca asta. O vizită ocazională ar fi pesemne interesantă şi educativă. E totdeauna plăcut să călătoreşti într-o țară străină şi să descoperi cum trăiesc alți oameni. Dar socot că, în esență, ar trebui să locuieşti unde te simți cu adevărat fericită.

— Nu m-am simțit niciodată în al nouălea cer de fericire ca aici.

— Atunci ce-ar fi să considerăm lucrurile stabilite o dată

pentru totdeauna? Rămâi cât timp vrei, cu Elfrida şi cu mine în Creagan. O să mergi la şcoala locală. O să-ţi dai examenele de treapta a doua. După aceea, vei prinde aripi, îţi vei lua avânt şi te vei încumeta şi la zbor. Poate te înscrii într-o şcoală mixtă cu internat, unde o să treci examenul de bacalaureat. Cunosc câteva instituţii de învăţământ excelente, unde sunt sigur că o să te bucuri de fiecare clipă petrecută acolo. Folosindu-mă de relaţiile mele de pe vremea când eram profesor, aş putea să mă interesez şi să obţin programele de învăţământ ale colegiilor urmate după absolvirea şcolii secundare. Vom discuta atunci cu toţii pe îndelete. Vom merge să le cercetăm îndeaproape. Şi tu o să alegi după voia inimii.

— Exact asta mi-a spus şi Rory când am stat de vorbă. Să mă înscriu la o şcoală mixtă cu internat.

— E un tânăr înţelept. E apărătorul tău. El ne-a îndemnat la acţiune când Carrie ne-a împărtăşit vestea despre noua căsătorie a mamei tale. „Trebuie să faceţi tot ce e omeneşte posibil pentru Lucy", aşa ne-a zis. Şi fireşte că avea perfectă dreptate.

— Dar, Oscar...

— Ce mai e acum?

— Tu şi cu Elfrida n-o să vreţi să locuiesc cu voi doi ani.

— De ce nu?

— Pentru că sunteţi în vârstă. Ca bunica. Ea spune mereu că nu poate să se lupte de una singură cu toate greutăţile.

Oscar bufni în râs.

— Oh, Lucy, bunicii sunt făpturi minunate. Peste tot în lume, dintr-un motiv sau altul, ei îşi cresc nepoţii, îşi petrec bătrâneţea cu folos şi se descurcă grozav, uneori chiar mai bine decât părinţii.

— Dar vreţi cu adevărat să rămân aici?

— Mai mult decât orice pe lume.

— N-o să vă stau în cale?

— Nicidecum.

— Presupunând că vă mutaţi la Corrydale şi că-l vindeţi casa asta lui Sam?

— Ei şi ce-i cu asta?

— N-o să aveţi suficient loc şi pentru mine.

— Încă n-am văzut căsuța maiorului Billicliffe. Şi, dacă-i necesar, o s-o refacem din temelii. Şi o să amenajăm un apartament special pe care o să-l etichetăm ca „odăile lui Lucy".

— Oscar, nu ştiu de ce sunteți atât de buni.

— Fiindcă te iubim. Poate pentru că avem nevoie de tine. Pesemne că sunt egoist, nu vreau să te las să pleci. Simt nevoia unei persoane tinere în preajmă. M-am obişnuit cu glasul tău, cu zgomotul paşilor tăi pe scară şi cu uşile deschise brusc. Şi cu veselia ta. O să fiu dezolat dacă ne părăseşti. Probabil că o să-ncep să mă şubrezesc şi o să mă sting pe picioare.

— Când am sosit aici, eram îngrozitor de neliniştită deoarece Carrie îmi povestise despre fiica ta...

— Francesca.

— Îmi povestise despre Francesca şi mă temeam să nu te mâhnesc din cauză că îți aminteam din nou de ea...

— Îmi aminteşti de ea, dar lucrul acesta nu mă întristează.

— Cum arăta?

— La fel ca tine, presupun. Cu părul lung şi bălai, cu pistrui pe obraz. Purta aparat dentar. Era cu doi ani mai mică decât tine. Nu stătea locului nicio clipă, era mereu în mişcare, în afară de cazul când ne instalam comod în fotoliu şi citeam cu glas tare pe rând.

— Şi tata avea obiceiul ăsta. Când eram mică şi locuiam cu toții împreună. Îmi citea din „The Borrowers" şi îmi spunea Arietty, când voia să mă tachineze. Ce altceva îi mai plăcea Francescăi să facă?

— Orice. Avea un ponei şi o bicicletă, un cobai într-o cuşcă şi dormitorul plin de cărți. În zilele ploioase, se retrăgea în bucătărie şi făcea biscuiți, dar ieşeau totdeauna fie prea arşi, fie prea necopți. Însă eu îi mâneam şi-i juram că erau delicioşi. Şi ascultam împreună muzică şi cântam în duct la pian...

— Cânta bine la pian?

— Nu prea.

— Învăța bine la şcoală?

— Nu chiar.

— La ce se pricepea cel mai bine?

— Să guste din plin toate plăcerile vieții.

Privirile li se încrucişară şi se uitară țintă unul la celălalt, amândoi reduşi la tăcere de enormitatea spusă de Oscar. Era ca şi cum vorbise aiurea, fără să se gândească, şi cuvintele rostite pluteau între ei ca o minciună nevinovată şi salvatoare. Francesca trăise cu intensitate, dar fata vioaie, plină de avânt şi vise, murise, viața ei se curmase cu brutală fatalitate într-un accident de maşină.

Lucy nu ştia ce să spună. Spre surprinderea ei, observă că ochii lui Oscar se umpluseră de lacrimi şi că gura îi tremura. Apoi, cu o mişcare bruscă, îşi acoperi ochii cu palmele. Încercă să vorbească, însă cuvintele i se stingeau pe buze: în schimb, se auzi un geamăt de disperare, slobozit din străfundul sufletului, apăsat ca de-o piatră de moară.

Lucy nu văzuse niciodată un adult plângând, adus în stare de neputință şi copleşit de o durere zdrobitoare. Îl privea încremenită, întrebându-se ce ar putea face ca să-l aline şi-l văzu clătinând din cap, înăbuşindu-şi slăbiciunea şi luptându-se într-un fel sau altul să-şi stăpânească emoția insuportabilă. După puțin timp, spre marea-i uşurare, Oscar îşi dezlipi mâinile de la ochi şi îşi scoase batista din buzunar. Apoi îşi suflă nasul şi se sforță să-i surâdă liniştitor.

— Îmi pare rău, îi spuse el.

— Nu face nimic. Nu contează. Te-nțeleg.

— Da, ştiu. Moartea şi viața sunt legate indisolubil una de alta. Trebuie să-mi aduc aminte de asta, dar, din când în când, acest adevăr îmi scapă.

— Viața e importantă, nu-i aşa? Şi aducerea-aminte?

— Mai importante decât orice altceva. Oscar îşi îndesă batista în buzunar. În acea primă zi, când ai sosit aici, tu şi cu mine am stat în biserică şi am vorbit despre Crăciun şi despre solstițiul de iarnă. Atunci mi-am reamintit de Francesca fără dezolare. Mi-am amintit că am purtat exact aceeaşi conversație cu ea în urmă cu un an. Încercam să-i explic despre steaua răsărită pe bolta cerească vestind către toți naşterea lui Hristos şi despre teoria ştiințifică a timpului. M-a ascultat, dar nu s-a lăsat convinsă. Nu voia să se lase deloc convinsă. Îi plăcea nespus de mult legenda aşa cum e.

„În miez de iarnă întunecat

Se tânguieşte-n lung bocet vântul
Pământu-n tot cuprinsul încremeneşte
Apa împietreşte".

— Astfel îşi dorea să fie Crăciunul şi altminteri vraja s-ar fi spulberat pentru Francesca. Pentru că solstiţiul de iarnă, colindele şi darurile de Crăciun fac parte dintr-un timp când viaţa prinde aripi şi întreaga lume se avântă către stele.

— Aşa o să fie şi acest Crăciun, spuse Lucy.

— Rămâi cu noi.

— Te iubesc, Oscar.

— Dragostea pluteşte peste tot, în jurul nostru. Să nu uiţi niciodată asta.

— N-o să uit.

— Vrei să coborâm acum şi sărie alăturăm celorlalţi ca să luăm cina? Dacă ne-au mai lăsat şi nouă ceva de mâncare.

— Trebuie să mă pieptăn şi să mă spăl pe faţă.

— În cazul ăsta, mă retrag... Oscar se ridică în picioare şi se îndreptă spre uşă. Lucy îl urmărea cu privirea. Înainte să iasă din odaie, întoarse capul şi-i zâmbi liniştitor. Nu zăbovi prea mult, scumpa mea.

Ajunul Crăciunului

În clima capricioasă din ţinuturile nordice, te trezeai din somn în fiecare dimineaţă fără să-ţi poţi închipui cum se vor dezlănţui forţele naturii, dar în acea zi, zorii mijiseră cu scânteieri pure şi blânde, de parcă s-ar fi desprimăvărat. Încălzirea vremii topise zăpada pe străzi şi câmpuri, doar dealurile mai erau învelite în mantii albe, crestele lor scânteind în lumina soarelui, revăsată valuri-valuri din înaltul bolţii fără nori. Păsările ciripeau vesel pe ramurile desfrunzite ale copacilor şi, în grădina de la Estate House, câţiva clopoţei şi ghiocei răsăriseră, delicaţi şi subţiri, sub tufele de liliac, străpungând pământul gloduros.

La Corrydale, în grădina Rosei Miller, se găsea o scândură de lemn, proptită pe butuci, pentru hrănirea păsărelelor, încărcată cu resturi de mâncare, coji de pâine şi nuci. Porumbei şi grauri hulpavi coborau pieziş să ciugulească firimitură cu firimitură, în timp ce piţigoii şi măcăleandrii

țipau bătând grăbiți din aripi pe deasupra lor.

Datorită faptului că vremea se înseninase şi drumurile erau deszăpezite, Elfrida şi Oscar se încumetaseră să meargă la Corrydale cu maşina lor. Ceilalți, Carrie, Sam, Lucy şi Rory Kennedy urmau să sosească mai târziu, deoarece Carrie considerase că trebuia să aştepte până la amiază, înainte să vorbească la telefon cu sora ei din Florida. Carrie luase deja legătura cu Dodie, țintuită în camera de hotel din Bournemouth, şi convorbirea decursese mai bine decât ar fi îndrăznit să spere vreuna dintre ele. Dodie răsuflase uşurată să scape de răspunderea găzduirii şi îngrijirii lui Lucy şi chiar vorbise cu căldură de bunătatea şi ospitalitatea Elfridei, uitând cu desăvârşire că, odinioară, nu o privise cu ochi buni pe verişoara fostului ei soț.

„Oscar va veni să-ți facă o scurtă vizită în Bournemouth", îi promisese Carrie. „Mi-a spus că doreşte să te cunoască şi să discutați problema sub toate aspectele". Dodie nu ridică nicio obiecție şi declară că ar rămâne încântată să-i ofere lui Oscar o ceaşcă de ceai în holul Hotelului Palace.

Acum, de la fereastra salonaşului din căsuța Rosei Miller, Elfrida urmărea cu ochii forfota păsărelelor. Grădina Rosei nu era cultivată cu flori, dar răzoarele rânduite în trepte fuseseră afânate cu grebla şi curățate de frunze căzute, gata pregătite pentru plantarea răsadurilor. În spatele Elfridei, Oscar şi Rose se aşezaseră lângă căminul în care ardea mocnit un foc de turbă, şi-şi sorbeau cafeaua pregătită de Rose. Bătrâna jupânească sporovăia fără încetare. De când sosiseră Oscar şi cu Elfrida la ora fixată, unsprezece şi jumătate, Rosei îi turuise gura ca o moară neferecată.

— ... şi, bineînțeles, bietul om şi-a lăsat casa în paragină. Betty Cowper, nevasta tractoristului, l-a ajutat cât a putut la treburile casnice după moartea doamnei Billicliffe, dar are de îngrijit trei copii şi un bărbat şi s-a jurat că era o muncă obositoare. De îndată ce am aflat că şi-a dat obştescul sfârşit, Betty şi cu mine ne-am dus iute acolo şi am dereticat prin toate cotloanele. Cea mai mare parte a hainelor erau murdare şi pătate, bune de aruncat pe foc, însă sunt câteva lucruşoare de dat ca pomană în amintirea răposatului pentru mântuirea sufletului său şi le-am împachetat în valize.

Maiorul Billicliffe nu poseda nimic de valoare, însă am lăsat bibelourile, obiectele personale şi cărţile la locul lor, aşa că puteţi să faceţi cu ele ce vreţi.

— E drăguţ din partea ta, Rose.

— Betty a curăţat şi a făcut ordine, a frecat cu peria podelele în bucătărie şi-n baie, s-a spetit muncind pentru că totul era într-o stare jalnică. Un dezastru! Sărmanul om! Ce trist când te gândeşti că a murit singur, fără familie. Parcă ziceai că funeraliile or să aibă loc la sfârşitul săptămânii? O să-mi dai de veste, nu? Aş vrea să-l conduc pe ultimul drum.

— Se-nţelege... dar o să fie incinerat. Însă o să te luăm cu maşina la Inverness.

— Nu-i vina lui că toată gospodăria s-a dărăpănat. Dar fără îndoială că o s-o reparaţi şi o s-o aduceţi în stare bună.

— Nu ne-am hotărât încă dacă o să ne luăm reşedinţa în primire, spuse Oscar.

— Şi de ce nu v-aţi stabili definitiv acolo? Glasul Rosei suna a indignare. Maiorul Billicliffe nu ţi-ar fi lăsat niciodată casa prin testament, dacă nu s-ar fi gândit că o să locuieşti acolo. Ca să vezi! Cine şi-ar fi închipuit!

Norocul tău să te-ntorci şi să trăieşti la Corrydale după atâta amar de ani!

— S-ar putea să nu fie destul de încăpătoare pentru noi, Rose. O să mai locuiască împreună cu noi o copilă.

Rose izbucni într-un hohot de râs neaşteptat.

— Să nu-mi spui că o să aveţi un pruncuşor!

Oscar rămase impasibil la această remarcă nebunească.

— Nu, Rose, nu-i vorba de asta. Dar aminteşte-ţi când ţi-am povestit că primim vizitatori de Crăciun. Se numără printre ei Lucy care are paisprezece ani, dar maică-sa tocmai s-a recăsătorit în America şi nu se poate întoarce la Londra, aşa că o să stea un timp cu mine şi cu Elfrida şi o să meargă la şcoală în Creagan.

— Păi, asta-i de-a dreptul minunat! Şi e plăcut să ai în preajmă o făptură tânără, îţi umple casa şi sufletul de voioşie. O să se împrietenească negreşit cu copiii lui Betty Cowper. Sunt mai mici decât ea, dar foarte veseli şi vioi. Iar aici, la Corrydale, e un adevărat paradis pentru copii. Se pot plimba cu bicicleta în voie pe moşie, fără teama de a fi loviţi

şi făcuți fărâme de un camion.

Elfrida îşi dezlipi ochii de la fereastră, se alătură lui Oscar şi Rosei, se aşeză într-un vechi balansoar şi întinse mâna după ceaşca de cafea.

— Am putea să extindem casa maiorului Billicliffe. Să construim încă o cameră. Trebuie să vedem.

— Aveți nevoie de aprobare din partea cadastrului, îi avertiză Rose cu înțelepciune. Tom Cowper şi-a ridicat o seră fără aprobare şi a trebuit s-o dărâme în doi timpi şi trei mişcări. Unde-i copila acum?

— Vin cu maşina mai târziu. Lucy, mătuşa ei Carrie, Rory Kennedy şi Sam Howard. Sam e musafirul nostru neaşteptat. A trecut pe la Estate House într-o seară, s-a înzăpezit în Creagan şi nu s-a mai putut întoarce la Inverness.

— Şi cine e?

— O să conducă filatura de lână MℭTaggart din Buckly.

— Ia te uită! Nemaipomenit! Ce grozav o să petreceți de Crăciun! Când Oscar mi-a dat telefon să mă anunțe că veniți azi, am luat cheia casei de la Betty şi m-am dus să pregătesc focul, în caz că vi se face frig. Dar ziua e însorită, vântul nu suflă cu vijelie, adie în aer un zvon de desprimăvărare, de parcă bunul Dumnezeu şi-ar fi dorit să vedeți casa scăldată în lumină.

— Da, aşa s-ar părea, spuse Elfrida.

Rose era uscățivă, gârbovită, cu trupul împuținat de bătrânețe, dar veselă şi sprintenă ca o cinteză. Purta o fustă din tweed, o bluză cu o broşă prinsă la guler şi un cardigan roşu, tricotat din lână, fără mâneci. Îşi strânsese părul-alb într-un conci răsucit la ceafă şi singurele semne de bătrânețe erau mâinile cu pielea îngroşată şi înăsprită, cu articulațiile degetelor noduroase şi deformate de artrită. Nu se căsătorise niciodată şi-şi dedicase toată viața fostei sale stăpâne, doamna MℭLellan, şi conacului Corrydale.

— Şi ce o să faceți mâine? întrebă ea.

Elfrida râse.

— Nu ştiu sigur. Presupun că o să deschidem cadouri de Crăciun. Am împodobit bradul în sufragerie şi o să luăm cina de gală acolo.

— Dineul de Crăciun! îmi amintesc de dineurile de Crăciun

de la Corrydale din vremurile de odinioară, cu masa lungă aşternută cu o faţă de dantelă şi împodobită cu sfeşnice. Se dădea totdeauna o petrecere la conac, care dura mai multe zile, cu prieteni, rude apropiate, toată lumea îmbrăcată în mare ţinută şi-n toalete de seară. Şi apoi, după ce se termina masa festivă, toţi invitaţii plecau cu maşinile spre Creagan pentru a asista la slujba religioasă de la miezul nopţii. Şi ce mai senzaţie stârneau când păşeau în biserică, mergând cu toţii de-a lungul naosului, printre strane, înveşmântaţi elegant, şi doamna MℭLellan gătită cu rochie de tafta neagră şi cu blană de nurcă. Oamenilor le plăcea să-i vadă. Atât de dichisiţi şi de veseli. Nu-ţi mai aduci aminte, Oscar?

— Nu. N-am fost niciodată la Corrydale în perioada sărbătorilor Crăciunului.

— Când Hughie s-a instalat în conac, toate vechile tradiţii s-au dus pe apa sâmbetei. Nu cred că a mers vreodată la biserică, nici măcar în Ajunul Crăciunului. E trist când te gândeşti că s-a ales praful şi pulberea de toată averea. Tocmai Hughie, o creatură jalnică, a moştenit proprietatea şi a risipit-o în mod uşuratic. Rose clătină din cap şi oftă din greu. Dar toate astea au trecut ca un vis şi trecutul nu mai poate fi reînviat. Şi cum rămâne cu tine, Oscar? O să iei parte la slujba divină oficiată la miezul nopţii? N-ai nevoie de maşină. Doar traversezi strada.

— Nu, Rose, n-o să merg. Dar poate că or să asiste ceilalţi...

— Eu o să merg cu siguranţă, spuse Elfrida. Biserica e atât de frumoasă în lumina strălucitoare a lămpilor. Ceilalţi pot face ce vor, dar cred că Lucy şi Carrie or să vină cu mine. Şi tu, Rose? O să fii acolo?

— N-aş lipsi de la slujbă pentru, nimic în lume. Nepotul meu, Charlie, mi-a promis că o să mă ducă cu maşina în Creagan.

— Ne vedem atunci acolo.

Oscar îşi aminti de ceva. Sau poate că voia pur şi simplu să schimbe vorba.

— Rose, maiorul Billicliffe mi-a lăsat moştenire şi câinele, fapt care nu mă entuziasmează câtuşi de puţin.

— Ţi-a lăsat-o pe Brandy?

— Mă tem că da.

— Nu vrei s-o ții?

— Nu

— În cazul ăsta, Charlie o să aibă grijă de ea. O îndrăgeşte pe biata cățeluşă şi ea îi ține de urât când meştereşte în magazie. Iar copiii lui ar rămâne cu inima frântă dacă s-ar despărți de Brandy.

— Eşti sigură? N-ar fi mai bine să discutăm cu Charlie?

— O să vorbesc eu cu Charlie, nu-ți face griji. Şi acum, ce-ați zice de o altă ceaşcă de cafea?

Dar sosise timpul să plece. Elfrida şi Oscar se sculară în picioare, Rose scoase cheia dintr-un vechi ulcior înflorat, aşezat pe polița de deasupra căminului, l-o întinse lui Oscar. Apoi îi conduse până la uşă. Ce-ar fi să vă lăsați maşina aici şi să mergeți pe jos până la căsuța maiorului Billicliffe? E la o aruncătură de băț şi acolo nu-i loc de parcare.

— N-o să te incomodeze?

— Şi de ce m-ar incomoda?

Aşa că se conformară sfatului ei, zăbovind însă puțin ca să deschidă portiera maşinii şi să-i dea drumul lui Horace care, cât timp sporovăiseră cu Rose, stătuse încarcerat acolo, în caz că se îndemna să gonească după iepuri sau să se poarte necuviincios. Horace sări îndată, țopăi de bucurie, clătinându-şi coada stufoasă, şi începu să adulmece mirosurile necunoscute, aspirând grăbit şi scurt pe nas de câteva ori.

După câteva clipe, parcurseră distanța de o sută de iarzi dintre cele două căsuțe şi ajunseră acolo, oprindu-se la poarta noii proprietăți a lui Oscar. Urcară pe aleea de acces, pietrişul scârțâindu-le sub tălpi, iar Oscar băgă cheia în brosca uşii, o răsuci de două ori şi apăsă pe clanța de-alamă. Uşa se deschise spre interior şi pătrunseră în micul salon. Se simțea frig şi umezeală, dar căsuța nu arăta atât de rău cum îşi amintea sau cum se temuse Elfrida. Prin fereastra din spatele încăperii, se revărsa înăuntru un potop de lumină, iar Betty Cowper şi Rose măturaseră, frecaseră podelele, şterseseră praful, scuturaseră covoarele, lustruiseră mobila, goliseră scrumierele şi făcuseră totul să lucească. Plutea în aer un miros de săpun şi de dezinfectant. Masa de scris cu

capac-rulou fusese închisă, iar servanta pe rotile, denumită de maiorul Billicliffe „micul său bar”, fusese curățată de sticle vechi şi de pahare murdare. Chiar şi draperiile de bumbac, înnegrite de fum şi prăfuite, fuseseră spălate şi călcate, iar în cămin se vedeau stivuite vreascuri şi surcele, gata pregătite pentru aprinsul focului.

Alături se găseau o găleată plină cu cărbuni şi o grămadă de butuci uscați.

— Lucrurile cele mai importante trebuie rezolvate în primul rând, spuse Oscar, îşi scoase jacheta, îngenunche să scapere un chibrit şi să aprindă focul de vreascuri. În capătul încăperii, se găsea uşa în care sărmana Brandy se năpustise cu furie, frustrată şi urlând, vârând spaima în Elfrida. Acum Elfrida merse să o deschidă cu băgare de seamă şi se pomeni într-o bucătărioară friguroasă şi prăpădită, construită din cărămidă tip BCA şi cu ferestre fixate în cercevele metalice. Se zăreau o chiuvetă din argilă, un suport de lemn în care se pun vasele la scurs, un frigider mic şi un aragaz. Măsuța era acoperită cu o muşama, iar un linoleum uzat pe alocuri era aşternut pe podea. În stânga ei, o uşă cu ochiuri de geamlâc dădea spre un pavaj, unde se găseau o roabă stricată, o furcă şi un ghiveci cu o năprasnică ofilită. Nu se vedeau nicăieri țevi sau conducte de încălzire centrală şi era un frig de-ți îngheța sângele în vine.

Elfrida se întoarse la Oscar, care stivuia cărbuni şi butuci în cămin ca să întețească focul.

— Cum îşi încălzea casa maiorul Billicliffe? întrebă ea.

— Habar n-am. O să descoperim în curând. Oscar se săltă cu efort în picioare şi-şi şterse praful de pe mâini pe turul pantalonilor din catifea reiată. Hai să mergem şi să cercetăm.

Cercetarea la fața locului nu dură prea mult timp. Străbătură micul vestibul şi intrară în cealaltă încăpere; sufrageria maiorului Billicliffe, unde Oscar îşi amintea că văzuse cămăşile bătrânului, care nu trebuiau călcate cu fierul, puse la uscat pe spetezele scaunelor. Dar şi aici, Betty şi Rose dereticaseră cu râvnă şi aranjaseră totul în ordine. Vechile cutii de carton şi teancurile de ziare dispăruseră, masa fusese lustruită şi cele patru scaune rânduite în jurul ei.

Din această încăpere, scările, foarte abrupte şi înguste, duceau la catul de sus, urcară treptele şi inspectară cele două dormitoare. În camera de dormit a maiorului Billicliffe, doar câteva geamăntane de piele, bine închise, rămăseseră ca mărturie despre fostul ocupant, înăuntrul lor, erau împachetate hainele răposatului. Patul era acoperit cu o cuvertură de bumbac şi carpetele tocite fuseseră scuturate şi spălate.

— Ne-am putea muta şi mâine, observă Elfrida şi apoi adăugă în grabă în caz că Oscar ar fi luat-o în serios... bineînțeles numai dacă vrem.

— Draga mea, nu cred că ne încumetăm să facem una ca asta.

Cel de-al doilea dormitor era mai mic, iar camera de baie, dacă nu chiar într-o stare dezastruoasă, aşa cum îi prevenise Rose, se vădea a fi spartană într-o oarecare măsură şi nu îmbia la îmbăieri în apă parfumată şi înspumată. Cada era pătată şi ruginită, chiuveta crăpată şi linoleumul începuse să se scorojească la colțuri. Un prosop curat, dar zdrențuit, atârna pe un suport de lemn şi o bucată de săpun „Lifebuoy" era aşezată pe marginea chiuvetei. Cel mai îmbucurător lucru în privința băii, ca şi a bucătăriei, era priveliştea. Elfrida deschise fereastra cu oarecare greutate şi se aplecă peste pervaz.

O mare pace şi linişte domneau în împrejurimi, dar auzi foşnetele pomilor legănați în adieri uşoare, misterioase, aproape imperceptibile. Şi apoi, doi ploieri mari trecură în zbor iute, îndreptându-se către marginea bălții, slobozind țipete ascuțite şi tânguitoare. Mai jos, grădina se întindea neîngrijită şi lăsată în paragină: denivelată, acoperită de ierburi şi buruieni crescute în tufe mari, cu doi pari înfipți în pământ, de care spânzura o frânghie pentru întins rufele la uscat. Nimeni nu întreținuse grădina de ani de zile şi totuşi Elfrida nu se simțea nici deprimată, nici descurajată. Priveliştea, aceeaşi pe care o admirase de la fereastra Rosei, deşirată în zările depărtate o furase. Câmpurile povârnite, apa strălucitor de albastră şi dealurile profilate la orizont. Şi se gândi că încerca o senzație plăcută în această casă, deşi locul nu-i evoca amintirea unor momente fericite. Fusese

neglijată, dar existau speranțe de mai bine. Avea nevoie pur şi simplu, ca orice ființă umană, de o ambianță veselă şi de o îngrijire afectuoasă şi tandră şi apoi va prinde iarăşi viață. Singura problemă era că trebuiau să rezolve situația cu sistemul de încălzire.

— O să ies puțin să explorez prin împrejurimi, grăi Oscar în spatele ei.

— Foarte bine. O să plesneşti de mândrie când o să vezi bălăriile care au năpădit grădina.

Îl auzi coborând la parter şi chemându-l cu un fluierat pe Horace. Aşteptă. În curând, Oscar apăru în câmpul vizual, după ce ieşise, împreună cu câinele, pe uşa bucătăriei. Îl urmări cu privirea, micşorat prin efectul perspectivei, stând în bătaia razelor de soare şi privind în jur. Apoi, cu Horace pe urmele lui, porni la drum de-a lungul potecii. Când ajunse la capătul ei şi la gardul de lemn, înclinat într-o parte, care delimita linia de hotar a proprietății, Oscar se sprijini cu coatele de unul dintre stâlpi şi rămase nemişcat acolo, contemplând păsările de mare de pe țărmul golfului.

Elfrida se gândi că trebuia să-i cumpere un binoclu. Şi apoi chibzui în sinea ei că Oscar arăta liniştit şi-n largul său. Ca un provincial întors în cele din urmă, după ani de peregrinare, în locul de baştină.

Surâse, închise fereastra, ieşi din baie, străbătu coridorul îngust şi intră iarăşi în micul dormitor pentru o reevaluare rapidă: această odaie trebuia aranjată pentru Lucy. Măsură încăperea dintr-un capăt în altul cu un ochi de expert, încercând să se lămurească dacă exista suficient spațiu pentru un birou de scris. Rămânea destul loc numai dacă înlocuiau patul dublu enorm de stejar cu un divan. Problema era că această odaie, orientată spre nord, era cufundată în întuneric.

Elfrida auzi huruitul unei maşini ce se apropia şi, ițindu-se la fereastră, văzu Land-Roverul lui Sam hurducându-se pe aleea de acces, virând spre dreapta şi oprindu-se în fața porții deschise. Portiera din spate se deschise brusc şi Lucy țâşni afară.

— Elfrida!

Glasul îi suna plin de bucurie, de parcă totul în viața ei s-

ar fi rostuit aşa cum se cuvine. Simțindu-se încrezătoare şi fericită, Elfrida se întoarse, părăsi în grabă odaia, alergă pe treptele înguste şi întinse brațele s-o întâmpine.

Lucy i se aruncă la piept şi începu să-i dezvăluie ultimele veşti pe un ton însuflețit, înainte ca Elfrida să rostească un cuvânt.

— Oh, Elfrida, totul s-a aranjat de minune. Carrie a vorbit la telefon cu mama şi. A trebuit să-i explice lucrurile de două ori până a priceput în cele din urmă intențiile noastre. Şi Carrie a fost nemaipomenit de convingătoare şi i-a spus să se gândească la ea şi la Randall, să-şi petreacă luna de miere şi să nu se grăbească să se întoarcă în Anglia. Şi mama a zis că vor să meargă în luna de miere în Hawaii şi apoi la Cleveland ca să vadă casa lui Randall, aşa că are nevoie de timp. Şi a mai spus că-i foarte amabil din partea ta că mă găzduieşti şi că pot să rămân cu voi.

Uşurată şi încântată, Elfrida se străduí totuşi să-şi păstreze spiritul practic.

— Şi şcoala? Mă refer la şcoala ta din Londra.

— Oh, mami o să se ocupe de asta. O să-i telefoneze domnişoarei Maxwell Brown şi o va lămuri, rugând-o să-mi păstreze locul până la vara viitoare, în caz că o să mă înapoiez acolo. Şi a vrut să vorbească şi cu tine, dar Carrie i-a zis că eşti plecată. Elfrida, nu-i aşa că e o căsuță drăguță? Unde-i maşina voastră?

— La Rose.

— Oh, Elfrida, Rory a primit o scrisoare. Pleacă în Nepal la mijlocul lui ianuarie. Nu-i palpitant? Problema ε, că n-o să mai fie aici cât stau eu, dar se va întoarce în august ca să se pregătească pentru universitate. Elfrida, ăsta-i salonul? Şi ia te uită, ai aprins deja focul! E atât de plăcut. Unde-i Oscar?

— În grădină.

— Cum ajung acolo?

— Prin bucătărie.

Fără să mai zăbovească nicio clipă, Lucy goni spre grădină, strigându-l pe Oscar. Apoi se ivi Carrie, clătinându-se sub povara coşului încărcat cu merinde pentru picnic şi cu termosuri.

— Iată-ne, în sfârşit! îmi pare rău, sper că nu v-am lăsat

să aşteptaţi prea mult. Lăsă jos coşul. Apoi, îndreptându-se din şale, ridică pumnul încleştat, în semn de victorie. Am reuşit! îi spuse ea Elfridei. Am obţinut legătura cu Nicola, am prins-o în toane bune şi totul s-a aranjat. Şi-a dat consimţământul părintesc. Lucy poate să stea aici şi să meargă la şcoală în Creagan. Nicola zice că o să contribuie cu o sumă de bani pentru cheltuielile de întreţinere.

— Nici nu m-am gândit la asta, recunoscu Elfrida.

— Presupun că nu. Şi te va onora cu prezenţa ei când se va înapoia în ţară. Asta înseamnă că se va deplasa spre nord într-o maşină luxoasă, cu Randall Fischer la volan, ca să-şi etaleze avuţia recent dobândită şi ca să vă scruteze din ochi pe tine şi pe Oscar.

— Carrie, nu fi răutăcioasă.

— Probabil că o să vă trateze cu infatuare şi aroganţă.

— Nu contează! Am realizat ce ne-am propus. Bravo nouă, bună treabă! Şi se îmbrăţişară, sărbătorindu-şi triumful. Apoi Carrie se desprinse din îmbrăţişare şi expresia întipărită pe faţă deveni gravă. Elfrida, una e să promiţi şi alta să faci, dar nu crezi că te-ai angajat la o povară prea mare pentru tine?

Elfrida clătină din cap.

— Nicidecum.

— Ţi-ai asumat o grea răspundere.

— Să nu spui asta. Niciodată!

— Cum arată casa?

— Friguroasă.

— Pot să arunc o privire?

— Bineînţeles.

— Asta-i bucătăria?

— Nu-i groaznică?

— Dar plină de lumină! Oh, uite, iată-l pe Oscar... Carrie dispăru pe uşa bucătăriei. Oscar!

Elfrida culese de pe jos coşul, îl cără în bucătărie şi-l aşeză pe masă. I se alătură Sam, ducând o cutie cu articole de băcănie.

— Toate astea-s pentru picnic? întrebă Elfrida cu uimire.

— Un ospăţ bogat. Unde să pun cutia?

— Aici, lângă coş. Unde e Rory?

— Meştereşte la maşina hârbuită a maiorului Billicliffe. Se îndreptă spre fereastră şi privi către grădină, unde Oscar, Carrie şi Lucy porniseră în şir indian spre casă. Ce privelişte minunată! spuse el: E o casă frumuşică şi solidă, Elfrida.

Elfrida se simți înduioşată, de-abia stăpânindu-şi firea, ca o mamă al cărei odor e lăudat.

— Aşa cred şi eu.

*

Picnicul din Ajunul Crăciunului, – prima zi pe care o petrecuseră cu toții împreună la Corrydale, se dovedi a fi un banchet în toată regula. Începuseră cu un pahar de vin, sorbit lângă cămin, la căldura focului, dar se avântară treptat-treptat afară, pentru că ziua era atât de frumoasă, încât li se păru un sacrilegiu să rămână înăuntru. Rory şi Lucy se refugiară primii în grădină şi ceilalți li se alăturară, unul câte unul, aşezându-se pe scaune sau pe perne sau pe covorul gros, adus de Rory. Aerul era rece, dar soarele strălucea şi, la adăpostul casei, nu se simțea nicio adiere de vânt.

Carrie şi cu Sam pregătiseră un adevărat festin. Aduseseră supă, pe care o sorbiseră din căni, chifle proaspete, unse cu unt, peste care aşezaseră felii de şuncă, slănină afumată, bucăți de pizza, copane de pui, salată de roşii, mere verzi şi brânză de Cheddar. În cele din urmă, îşi turnaseră cafea din termos.

Stând pe o pernă cu spatele rezemat de zid, Elfrida îşi îndreptă fața către soare şi închise ochii.

— Asta a fost cel mai grozav picnic la care am participat vreodată. Îți mulțumesc, Carrie. M-a amețit vinul ăsta. Cherchelită de băutură. Parcă aş fi în Majorca, stând cu burta la soare, fără nicio grijă pe lume.

Oscar râse cu poftă. I

— Ignorând faptul că eşti încotoşmănată încă în haina de lână.

După ce terminară de mâncat şi după ce îşi împărțiseră o pungă mare cu cartofi pai, prăjiți crocant, şi un baton de ciocolată, Rory şi cu Lucy dispărură în casă ca să o cerceteze din curiozitate. Acum îşi făcură apariția.

— E atât de drăguță, îi spuse Lucy lui Oscar.

— Singurul impediment ε că n-are încălzire centrală, zise Rory pe şleau. E frig aici ca la cercul polar de Nord.

— Rory, stă goală şi părăsită de multă vreme, protestă Carrie. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, suntem în decembrie!

— Rory are dreptate, interveni Oscar. Sistemul de încălzire va trebui să fie prioritatea noastră. Încotro mergeţi acum?

— Ne gândeam să-l luăm pe Horace la plimbare până la ţărmul apei.

Oscar îşi sorbi ultimele înghiţituri de cafea.

— Vă însoţesc. După ospăţul ăsta îmbelşugat, simt nevoia să fac puţin mişcare. Cine mai vine cu noi?

— Eu, zise Carrie.

— Eu nu, spuse Elfrida cu hotărâre. De ce nu mai zăbovim puţin, măcar pentru câteva clipe? E atâta linişte!

— O să se însereze în curând şi o să fie prea târziu pentru plimbare. Şi tu, Sam?

— Rămân cu Elfrida. Vreau să văd casa.

*

Elfrida îl conduse pe Sam pentru a-i arăta căsuţa maiorului Billicliffe. Împreună cu Oscar, Elfrida trecuse pur şi simplu dintr-o încăpere în alta şi sfârşise prin a se simţi recunoscătoare că această locuinţă nu era nici sărăcăcioasă, nici înghesuită, nici dărăpănată, aşa cum se temuse. Dar Sam se arătă a fi cu mult mai practic şi meticulos, întocmai cum bănuise Elfrida. El lovi uşor cu vârful degetelor în pereţi, verifică robinetele, cercetă cercevelele ferestrelor şi prizele şi nu făcu niciun comentariu când Elfrida îi dezvălui aspectul dezagreabil al băii din cărămizi tip BCA. Ђn cele din urmă, terminară de făcut turul casei şi se întoarseră în salon. Focul mocnea sub cenuşă, gata să se stingă, aşa că Elfrida puse două lemne pe tăciunii fumegoşl şi scurmă cu vătraiul. În jăraticul de pe vatră.

— Ce părere ai, Sam? îl întrebă ea temătoare.

— Cred că există posibilităţi de îmbunătăţire. Şi poziţia e minunată... Aşteaptă o clipă, trebuie să iau ceva de la maşină. Sunt instalaţii electrice? Poţi să aprinzi lumina? începe să se întunece aici.

După ce plecă Sam, Elfrida aprinse luminile. Apoi

interiorul căpătă o altă înfățișare. Când Sam se întoarse, Elfrida observă că-şi adusese cu sine un carnet de notițe cu file gălbui şi un pix.

Se aşezară pe canapea.

— Acum, hai să vorbim pe şleau, zise Sam, scoțându-şi ochelarii şi potrivindu-i pe nas. Intenționați să vă instalați în casa asta aşa cum e în prezent, sau sunteți dispuşi să faceți unele modificări?

— Depinde, îi răspunse Elfrida cu prudență.

— De ce?

— De câți bani trebuie să investim.

— Pentru început, să spunem că... Sam se apucă să schițeze un plan pe carnetul de notițe. Să presupunem că demolați baia şi bucătăria existente. Sunt urâte, nepractice şi împiedică pătrunderea luminii dinspre sud. Şi apoi, cred că trebuie să dărâmați peretele care desparte cele două încăperi de la parter – sunt doar plăci formate din straturi de carton lipite cu ipsos şi nu-i un zid de rezistență. Astfel ați obține o încăpere cu mult mai mare, fără pereți despărțitori. Şi propunerea mea este să amenajați sufrageria în locul bucătăriei şi. Să construiți o cameră în care se serveşte masa pe latura dinspre sud. Pereții orientați către sud şi vest ar putea fi făcuți din panouri de sticlă – aşa vedeți întreaga panoramă şi profitați din plin de fiecare rază de soare. Şi obțineți un colțişor adăpostit pentru şedere. Ca o mică verandă. Potrivită pentru serile calde de vară.

— Şi cum procedăm cu scara?”

— Trebuie mutată mai încolo, pe peretele din spate.

— Cum rămâne cu frigiderul şi maşina de spălat? Obiecte de uz casnic, cred că ăsta-i termenul.

— Le încorporați în bucătăria reamenajată. E deja un horn acolo, aşa că se poate instala o sobă din cărămidă sau din teracotă. Astfel o să încălziți încăperile în timpul iernii. Şi dacă, în toiul verii, se abate un val de căldură, ceea ce-i foarte probabil să se întâmple în ținuturile astea, n-aveți decât să deschideți toate uşile şi ferestrele.

— Şi soba o să suplinească lipsa încălzirii centrale?

— Aşa cred. Casa e solid construită din piatră şi, de îndată ce-i izolată cum trebuie, temperatură se menține constantă.

Şi aveţi şi şemineul în salon. Cât despre dormitoare, puteţi să vă folosiţi de radiatoare electrice şi să instalaţi un boiler pentru obţinerea apei calde necesare.

Elfrida îşi pironise privirea pe schiţa conturată în linii repezi pe carnetul de notiţe şi rămase uimită că Sam rezolvase cu atâta iuţeală toate dilemele. Cât despre camera de zi fără pereţi despărţitori, îi surâdea perspectiva.

— Şi vestibulul? se aventură ea.

— Trebuie să te debarasezi de el. E un loc în care se simte curentul. Dar dacă instalati al doilea rând de ferestre şi uşi noi, sunteţi protejaţi de frig.

Elfrida îşi rodea unghia degetului mare.

— Cât or să coste toate astea? întrebă ea.

— Sincer să fiu, habar n-am.

— Or să coste mai mult de optzeci de mii de lire?

Sam izbucni în râs, faţa încreţindu-i-se în cute mărunte.

— Nu, Elfrida, nu cred. Nu te apuci să reconstruieşti la urma urmelor. E pur şi simplu vorba de nişte modificări. Acoperişul pare să fie nedeteriorat şi ăsta-i cel mai important lucru. Dar consider că ar trebui să chemi un inginer topograf. Sam îşi scoase ochelarii şi o privi drept în ochi. Ai optzeci de mii de lire?

— Nu încă, dar sper să-i am în curând. Jamie Erskine-Earle o să-mi vândă ceasornicul. N-am apucat să-ţi spun, dar, după câte s-ar părea, e un obiect rar. O piesă de colecţie. Valorează mulţi bani.

— Chiar optzeci de mii de lire?

— Aşa mi-a zis.

— În cazul ăsta, ai scăpat de toate problemele. Mă bucur pentru tine, Elfrida.

— Trebuie să angajăm un arhitect şi să obţinem aprobarea cadastrului.

— Ce-ai zice de soţia doctorului? Janet Sinclair, doar e arhitectă. E de prin partea locului şi-i cunoaşte pe cei mai buni constructori, tâmplari şi instalatori.

— Cam cât o să dureze?

— Presupun că vreo şase luni. Nu ştiu exact.

— Trebuie să locuim în Estate House până o să ne putem muta.

— Se-nțelege.

— Dar tu, Sam? îți dorești nespus de mult să cumperi Estate House.

— O să aștept. Doar n-o să vă arunc în stradă.

— Dar unde o să locuiești după ce o să-ți iei în primire postul din Buckly?

— Mă descurc eu.

Elfridei îi fulgeră în minte o idee strălucită și i-o împărtăși imediat lui Sam, sub impulsul momentului.

— Poți să stai cu noi. În Estate House. Tu, Lucy, Oscar și eu. Ai deja camera ta acolo.

Sam pufni iarăși în râs.

— Elfrida, astea sunt genul de propuneri care nu se fac în grabă.

— De ce?

— Pentru că nu-i exclus să te răzgândești. Și se cuvine să discuți și cu Oscar. Poate că lui nu-i surâde ideea.

— Oh, lui Oscar, o să-i facă plăcere să te aibă în preajmă. La fel și mie. O să fie o nouă slujbă pentru mine, închirierea de camere mobilate. Știi, am făcut o groază de lucruri în viața mea – am fost actriță, deși nu foarte talentată, chelneriță, când n-am găsit de lucru, doamnă cu o reputație nu foarte respectabilă, brodează de perne decorative. Și acum voi deveni proprietăreasa unei case date cu chirie. Oh, te rog, acceptă. Consider că Estate House îți aparține deja, deși n-ai intrat încă în posesia ei. Ca și cum ți s-ar fi hărăzit să vii și să locuiești aici. Și ăsta-i locul în care trebuie să prinzi rădăcini.

— Îți mulțumesc, spuse Sam. În cazul ăsta, accept bineînțeles, cu condiția consimțământului lui Oscar.

Soarele scăpăta spre asfințit, coborând încet-încet dincolo de orizont, până când se întoarseră drumeții. Oscar și Carrie sosiră primii, urmați îndeaproape de Horace, căruia i se uscase limba în gură de sete.

— Cum a fost plimbarea? îi întrebă Elfrida, scotocind într-un dulap după un castron pentru câine.

— Splendidă! spuse Carrie, dezlegându-și eșarfa. E un loc absolut dumnezeiesc! Și toate păsările de mare s-au aciuat pe țărmul golfului. Pescăruși, cormorani, lișițe, rațe sălbatice. Cum v-ați înțeles tu și cu Sam?

— Sam e formidabil. Mi-a schițat planul casei. Trebuie să vii şi să vezi, Oscar. N-avem prea multe de făcut. Doar să dărâmăm un perete, să modificăm pe ici, pe colo şi să instalăm o sobă. Nu te uita cu gura căscată, Oscar, totu-i foarte simplu şi uşor de făcut. Şi o s-o rugăm pe Janet Sinclair să fie arhitecta noastră. Iar Sam spune că trebuie să expertizăm casa din punct de vedere topografic. Vino să vezi...

Rory şi cu Lucy li se alăturară în cele din urmă după jumătate de oră, timp în care Oscar ascultase toate propunerile lui Sam, fusese convins şi-şi dăduse consimțământul.

Acum lumina slăbea treptat-treptat în intensitate. Carrie se uită la ceas şi spuse că sosise timpul să se întoarcă în Creagan. Lucy trebuia să aştearnă masa pentru dineul de Crăciun, iar Carrie avea de pregătit felurile de mâncare.

— Mergem la slujba religioasă de la miezul nopții, Elfrida? întrebă Carrie.

— Aşa cred. Oscar nu vrea să mă însoțească, dar eu merg negreşit.

— Şi eu. Lucy şi Sam vin cu noi. O să luăm cina festivă. Mai târziu. O să fie o seară foarte lungă.

— O să jucăm cărți, spuse Oscar. Am găsit două perechi de cărți de joc în sertarul bibliotecii. Cine ştie să joace canastă cu trei pachete de cărți?

— O variantă de rummy sau de cooncan, vrei să spui? zise Sam. Era la modă în New York, când locuiam acolo. Eu ştiu.

— Eu habar n-am, spuse Lucy.

— Nu contează! rosti Sam. Poți să joci cu mine.

În cele din urmă, după ce strânseră resturile rămase de la picnic şi făcură ordine, primul grup se urcă în maşina lui Sam şi plecă. Elfrida, Oscar. şi Horace rămaseră în urmă ca să încuie uşa, dar ieşiră în grădină să-i conducă pe ceilalți la plecare.

De-acum, la ora patru după-amiaza, amurgul albăstriu se strecura încet pe boltă, ziua se stingea, zarea se-ntuneca din ce în ce mai mult şi luna nouă, pălită, ca o geană îngustă de lumină, se ridica în singurătatea cerului de culoarea safirului. Dealurile acoperite cu cuşme de zăpadă străluceau

în văzduh, iar refluxul secătuise brațul de mare îngust, dezvăluind bancuri de nisip şi petice negre de țărm. Pescăruşii şi ploierii treceau în zbor razant de-a lungul coastei, țipând cu glas sfredelitor, însă celelalte păsări amuțiseră.

Land-Roverul Discovery, cu stopurile aprinse, dispăru în depărtare. Oscar şi Elfrida aşteptară lângă uşă până când nu mai auziră huruitul motorului, apoi se întoarseră şi intrară în casă.

— Nu mă rabdă inima să plec. Nu vreau să părăsesc locul ăsta. Nu vreau să se sfârşească ziua asta.

— Atunci o să mă zăbovim puțin.

— Dacă am avea ceai, aş putea face câte o ceaşcă pentru fiecare.

— O să bem când ajungem în Creagan.

Oscar se prăbuşi ostenit pe canapea. Se plimbase, împreună cu cei tineri, mai mult decât îşi propusese şi se simțea frânt, zdrobit de oboseală. Elfrida puse pe foc ultimul butuc, apoi se aşează în fața lui, întinzând mâinile spre vâlvătaia flăcărilor.

— O să locuim aici, nu-i aşa, Oscar? întrebă ea.

— Dacă vrei.

— Eu vreau, dar tu?

— Da, recunosc că am avut rețineri, dar acum văd lucrurile altfel şi, după ce Sam ne-a sugerat atâtea idei, cred că e tocmai locul potrivit în care trebuie să ne stabilim.

— E palpitant! Un nou început. Arhitecți şi constructori, şi totul refăcut şi reparat. Îmi place mirosul de tencuială şi de vopsea proaspătă.

— Şi mobila?

— Ne descurcăm deocamdată cu ce avem aici. Poate o să ne aruncăm o privire prin magazinele cu lucruri de ocazie şi o să ne alegem câteva piese de mobilier. Prioritatea este însă să transformăm acest cămin aşa cum ne place. Cald, plin de lumină şi aerisit. Încălzirea e cea mai importantă. Nu-mi pot închipui cum a trăit aici maiorul Billicliffe atâta vreme fără să sucombe de hipotermie.

— Era de modă veche, conservator, călit în serviciul militar. Îşi punea o jachetă groasă de tweed şi izmene de

bumbac. Şi apoi nu se mai văita de frig.

— Tu n-o să ajungi aşa, nu, Oscar? N-aş putea suporta dacă ai începe să porți indispensabili.

— Nu, cel puțin sper să am măcar atâta drum de noroc.

Umbrele amurgului se întindeau. Dincolo de fereastră, copacii desfrunziți se estompau în întuneric. Elfrida oftă.

— Presupun că trebuie să plecăm. Nu se cade să las în seama lui Carrie pregătirea mesei...

— Aşteaptă puțin! Trebuie să vorbim, spuse Oscar.

— Despre ce?

— Despre noi.

— Dar... Elfrida fusese cât pe ce să rostească: „Dar am discutat despre noi toată ziua", însă Oscar o întrerupse.

— Ascultă-mă bine! la aminte la ce-ți spun! Iar glasul îi suna atât de grav şi de hotărât, încât Elfrida se ridică de pe scaun şi se aşează alături de el, pe canapeaua veche. Îşi aminti cum stătuseră unul lângă celălalt, la masa din bucătărie, la Grange, după moartea Gloriei şi Francescăi şi niciunul dintre ei nu fusese în stare să găsească cuvintele potrivite ca să-şi aline durerea.

— Te ascult, spuse Elfrida.

— Avem de făcut un pas important. Împreună. Un adevărat angajament. Renovarea casei, investirea banilor şi stabilirea noastră aici. De asemenea, cel puțin în viitorul apropiat, Lucy o să stea cu noi. Nu crezi că a sosit vremea să ne căsătorim? Să fim soț şi soție? E o formalitate, ştiu bine, pentru că trăim deja laolaltă şi ne simțim uniți pentru totdeauna şi fără un act oficial. Dar ne-am pecetlui unirea... nu în sens moral, ci ca afirmare deplină a încrederii noastre în viitor.

Elfrida realiză că ochii i se umpleau de lacrimi.

— Oh, Oscar... „Bătrânii, îşi spuse în gând, arată hidos când plâng."... nu eşti dator să faci una ca asta. N-au trecut decât câteva luni de la moartea lor. N-ai avut răgazul să-ți mistui durerea şi să-ți vii în fire. Şi nu trebuie să te gândeşti la mine fiindcă nu-s genul ăsta de persoană. O să rămân fericită cu tine pentru tot restul vieții mele, dar nu vreau să te simți obligat să mă iei de soție.

— Nu-i vorba de obligație. Te iubesc şi te prețuiesc nespus

de mult şi nu cred că vreunul dintre noi se sinchiseşte câtuşi de puţin de ceea ce gândesc sau clevetesc alţi oameni. Dacă lucrurile ar fi mers la fel ca înainte, m-aş fi mulţumit bucuros să ne ducem traiul ca până acum. Însă, acum trebuie să ţinem seama de Lucy.

— Ce importanţă are pentru ea cum ne ducem noi viaţa?

— Oh, draga mea Elfrida, gândeşte-te! Până acum, oamenii din Creagan ne-au acceptat cu bunăvoinţă; chiar cu toleranţă. Dar pentru Lucy altfel vor sta lucrurile. O să meargă la şcoala din Creagan. Copiii nu sunt totdeauna binevoitori. Or să se răspândească zvonuri şi bârfe pe seama noastră şi, chiar în zilele noastre, părinţii se pot dovedi josnici. N-aş vrea că aşa ceva să se reverse asupra lui Lucy. Totodată, trebuie să ne gândim la bărbatul Nicolei. Nu ştim nimic despre el, probabil că-i un tip cât se poate de cuviincios, dar s-ar putea dovedi a fi un tip arogant şi îngâmfat cu un cod moral rigid. Într-o bună zi, el şi cu Nicola ne vor vizita. Nu vreau să le dau vreunuia dintre ei un motiv întemeiat ca să o silească pe Lucy să meargă în America.

— Vrei să spui că n-o să-i dea voie să stea cu noi pentru că trăim în păcat?

— Exact.

— Deci, din dragoste pentru Lucy, s-ar cuveni să ne căsătorim.

— Da, ca să spunem lucrurilor pe şleau.

— Dar Gloria...

— Gloria, dintre toate femeile din lume, ar înţelege de bună seamă.

— A trecut atât de puţin timp, Oscar.

— Ştiu.

— Eşti sigur?

— Bineînţeles că-s sigur. Pentru că un lucru e absolut cert, şi anume că tu m-ai ajutat să-mi continuu viaţa şi mi-ai înseninat clipele. Cred că aduci bucurie tuturor celor din jurul tău. Trecutul nu se mai întoarce. Viaţa, pentru amândoi, nu va mai fi niciodată aceeaşi, dar poate fi diferită, şi tu mi-ai demonstrat că-i plăcut să trăieşti. Ţi-am spus odată, mai demult, că mă înveseleşti totdeauna, oricât de posomorât aş fi. Şi m-ai făcut să te iubesc. Acum nu-mi pot

imagina existența fără tine. Te rog, căsătoreşte-te cu mine. Dacă nu mi-ar fi amorțit picioarele, aş fi îngenuncheat în fața ta, cu toată ceremonia, conform tradiției.

— În niciun caz! Vreau să mă căsătoresc cu tine. Îți mulțumesc că m-ai cerut de nevastă.

— Prin urmare, suntem logodiți. Le împărtăşim sau nu vestea celorlalți?

— O ținem secret. Măcar pentru moment.

— Ai dreptate. Se petrec atâtea lucruri. Să sărbătorim întâi Crăciunul şi apoi o să mergem la Kingsferry ca să-ți cumpăr un inel cu diamant. După aceea, o să ne trâmbițăm fericirea în întreaga lume.

— Sinceră să fiu, nu mă dau în vânt după diamante, recunoscu Elfrida.

— Atunci, ce ți-ar plăcea să-ți dăruiesc?

— Un inel cu peruzea?

Şi Oscar izbucni în râs, o sărută şi ar fi putut zăbovi acolo pe înserate, însă numai jarul mai mocnea sub spuză şi casa se răcise din nou. Era timpul să plece. Afară se lăsase frig şi iarna se întronase iarăşi. Vântul se stârnise dinspre nord, foşnind printre crengile desfrunzite ale bătrânului fag de lângă poartă.

Cu mâinile îndesate în buzunarele hainei, Elfrida privi în jur. Luna, scoțând capul de după dealuri, se legăna în zare luminând pământul, şi primele stele începură a clipi în depărtări.

— O să ne întoarcem, spuse Elfrida.

— Desigur. Oscar-încuie uşa, o luă de mână şi, cu Horace în urma lor, porniră la drum în lumina crepusculului de-a lungul aleii prunduite.

„Ajunul Crăciunului

E aproape opt seara şi mai am o groază de lucruri de făcut, dar trebuie să notez toate întâmplările în Jurnal, altminteri o să le uit pentru totdeauna... S-au întâmplat o groază de lucruri. Ce-i mai rău ε că mama a telefonat ieri, în toiul petrecerii Elfridei, ca să-mi spună că s-a căsătorit cu Randall Fischer. Cred că-i cel mai rău lucru care mi s-a întâmplatt vreodată pentru că mă gândeam că trebuie să plec în America, să-mi părăsesc prietenii sau să locuiesc împreună cu bunica în

Londra. Şi m-aş fi simţit străină şi nedorită. Am ţipat şi am plâns isteric, m-am purtat oribil cu Carrie, dar toate astea s-au sfârşit acum.

Oricum, problemele s-au lămurit şi voi rămâne aici, în Creagan, cu Elfrida şi cu Oscar, şi voi merge la şcoala din oraşel. Rory i-a sfătuit pe adulţi cum trebuie să procedeze cu mine şi sunt bucuroasă că am avut răgazul să-mi descarc inima faţă de el pentru că aşa au aflat cu toţii exact ce simt. Îl consider cel mai bun prieten al meu. Rory va pleca în Nepal la mijlocul lunij viitoare şi e stăpânit de entuziasm şi nerăbdare. Îi voi regreta absenţa, dar ne vom revedea, sunt sigură, când se va întoarce în august.

În această dimineaţă, când m-am trezit din somn, am presimţit că toate se vor aranja de minune şi parcă mi s-ar fi luat o greutate de pe inimă. Carrie i-a telefonat bunicii şi a înştiinţat-o de planurile noastre, iar Dodie a fost întru totul de acord. Mai târziu, Carrie a sunat-o pe mama în Florida şi a convins-o prin perseverenţă verbală. De fapt, totul n-a durat prea mult. Şi apoi, am vorbit la telefon cu mama şi m-am străduit să-mi ascund încântarea din glas, în caz că s-ar fi simţit ofensată şi s-ar fi răzgândit.

La un moment dat, a apărut Rory şi Sam ne-a dus cu maşina la Corrydale. Tânjeam de mult timp să ajung acolo şi să văd împrejurimile. Locurile sunt minunate, ziua a fost frumoasă şi caldă, fără nori sau vânt. Căsuţa moştenită de Oscar e drăguţă, tupilată pe moşie, înconjurată de pomi, cu vedere spre dealuri şi spre braţul de mare. Nu sunt decât două dormitoare, iar al meu e cam întunecat, dar Elfrida spune că va arăta mai bine, după ce se va termina cu renovarea casei. În preajma căsuţei, se întinde o grădină, năpădită acum de buruieni, şi am ieşit cu toţii pe verandă, unde ne-am înfruptat din gustările pregătite pentru picnic.

Ne-am întors cu maşina lui Sam şi l-am lăsat pe Rory la casa parohială. Carrie a pregătit pentru cină un fel de mâncare numit „tortilla", din cartofi, praz, ouă, slănină afumată şi alte ingrediente. În timp ce ea era ocupată cu gătitul, eu am terminat de pus masa pentru dineul de Crăciun, am împodobit-o cu sfeşnice, rămurele de brad şi vâsc şi cu figurine de ciocolată, învelite în staniol. Am aşezat în mijlocul

mesei un vas mic cu crenguțe de ilex şi, când am isprăvit, sufrageria arăta cu adevărat festiv, ca-ntr-o felicitare de Crăciun. Carrie mi-a spus că nu mai lipsea decât Moş Crăciun, cu barbă albă şi straie roşii.

Nu-mi vine să cred că am putut fi atât de tristă şi de deznădăjduită ieri şi, în ziua următoare, m-am simțit, ca prin minune, în al nouălea cer de fericire. Când voi mai scrie în jurnal, sărbătorile Crăciunului se vor fi sfârşit".

Elfrida se căznea să-şi răsfire în formă de evantai cărțile de joc ținute în mână şi să se hotărască în acelaşi timp ce carte să etaleze. Rămăsese fără doiari şi treiari şi se găsea acum în postura dezagreabilă de a încerca să ghicească dacă cumva Carrie mai avea o pereche în mână şi, dacă da, ce fel de pereche? Cărțile de joc inutile, aruncate din mână, se îngrămădeau în mijlocul mesei, ei se apropiau de sfârşitul jocului şi dacă cumva Carrie lua cartea acum, însemna că Elfrida şi cu Sam erau învinşi.

— Haide odată, Elfrida! Oscar se săturase să aştepte. Aruncă din mână ce nu-ți trebuie!

Aşa că Elfrida scrâşni din dinți şi etală un opt de cupă, pândind-o pe Carrie cu încordare să vadă dacă ea se năpustea să ridice cartea, slobozind un chiot de bucurie. Dar Carrie clătină din cap şi Elfrida se liniştr oftând de uşurare.

— Nu mai rezist în tensiunea asta! Dacă n-aş fi mers la biserică, aş mai fi băut un pahar de vin.

Se făcuse deja ora zece şi jumătate şi jucau acum ultima mână. Deocamdată Sam şi cu Elfrida conduceau la puncte, dar suspansul şi încordarea se prelungeau până când se arunca din mână şi cea din urmă carte. Elfrida jucase canastă cu multă vreme în urmă, pe timpul când Jimbo mai trăia şi îşi petreceau seara cu un cuplu de prieteni. Dar uitase unele dintre reguli şi de-abia când se apucară să joace, îşi aminti vechile trucuri şi şmecherii. Oscar şi Sam erau versați şi se pricepeau grozav la toate stratagemele jocului, însă Carrie şi Lucy erau începătoare. Carrie prinsese totul din zbor şi Lucy juca împreună cu Sam, care îi explica pe îndelete şi cu răbdare iar, la sfârşitul primei mâini, îi îngăduise să aleagă ea singură cartea de etalat şi nu se supărase când Lucy greşise.

Carrie luă din grămadă două cărți, le așeză lângă celelalte din mână și termină jocul. Oscar mormăi mulțumit. Carrie puse jos un patru de pică.

— Sam, dacă-l iei pe ăla, te strâng de gât.

— Nu pot

— N-au mai rămas decât patru cărți, spuse Lucy.

— Când se isprăvesc, înseamnă că s-a terminat și jocul, o lămuri Sam. La două cărți, Lucy și hai să vedem ce avem.

De sus, de pe palier, telefonul începu să zbârnâie.

— Telefonul ăsta afurisit! bombăni Oscar. Cine sună oare la ora asta?

— Răspund eu, zise Elfrida.

Dar Oscar își așezase deja cărțile pe masă și se sculase în picioare. Ieși din salon, închizând ușa. Elfrida îl auzi spunând: „Alo, da, Estate House!"

Apoi se așternu tăcere în timp ce persoana care telefonase vorbea și pe urmă răzbătu un murmur nedeslușit. Oscar se întoarse într-o clipă și se instală la locul său, pe bancheta fixată în perete, lângă bovindou.

— Cine era? întrebă curioasă Elfrida.

— Greșeală.

În cele din urmă, rămaseră fără cărți în grămada de pe masă și nimeni nu câștigă. Dar Sam scoase carnetul de notițe, totalizâ numărul de puncte și-i anunță că el și cu Elfrida erau câștigătorii și că spera ca Oscar să le decerneze un premiu valoros.

— Asta mă și pregătesc să fac, îl informă Oscar cu demnitate. Ați avut un noroc chior, ați ținut cu dinții de cele mai bune cărți, nimic de-a face cu dibăcia. Și trânti cărțile pe măsuță, sculându-se în picioare. Îl scot la plimbare pe Horace, încheie el.

Elfrida îl privi cu uimire. Seara, înainte de culcare, Oscar obișnuia să dea o raită prin grădină, împreună cu Horace, dar nu ieșeau niciodată la plimbare.

— La ora asta? încotro? Pe plajă? se minună Elfrida.

— Nu știu. Simt nevoia să iau aer și să-mi dezmorțesc picioarele. S-ar putea să nu mă-ntorc până când porniți spre biserică, dar lăsați ușa descuiată. Și petrecere frumoasă! Să cânți bine, Lucy.

— O să mă străduiesc, îi promise ea.

Oscar părăsi salonul. Elfrida rămase nedumerită.

— Ciudat! Aş fi crezut că a făcut atâta mişcare în aer liber azi, cât pentru o săptămână!

— Oh, lasă-l în pace, Elfrida, spuse Carrie, strângând cărțile de joc şi începând să le aranjeze în pachete. Ajută-mă, Lucy! Cred că-i un joc minunat. Modul de notare a punctelor e puțin complicat. Trebuie să-mi explici, Sam.

— Bineînțeles.

— În curând trebuie să ne îndreptăm spre biserică. Or să se adune mulți enoriaşi şi vreau să găsesc un loc, spuse Elfrida.

Singură, în dormitor, Elfrida îşi netezi părul, îşi coloră buzele cu ruj, şi-şi pulverizâ câțiva stropi de parfum. Îşi scoase haina din şifonier, se încheie la nasturi şi îşi puse căciula.

Se pregătise de plecare. Îşi studie cu atenție propria-i imagine reflectată în oglinda lunguiață, fixată în mijlocul şifonierului. Elfrida Phipps, care avea să devină în curând doamna Oscar Blundell. Se gândi că arăta bine pentru vârsta ei „Lată că sosesc, Doamne! Şi îți mulțumesc!”

Coborî la parter să verifice dacă nu lăsase soba aprinsă sau vreun ibric pe foc, ceea ce i se întâmpla deseori. Şi, în bucătărie, îl găsi pe Horace, culcuşit în coşul lui. Încruntă din sprâncene.

— Horace, ce cauți aici? Credeam că Oscar te-a scos la plimbare!

Horace îi aruncă o căutătură galeşă şi clătină din coada stufoasă.

— Te-a lăsat aici?

Horace închise ochii.

— Unde a plecat oare?

Elfrida urcă la etaj şi se îndreptă spre salon.

— Oscar!

Dar salonul era pustiu şi toate luminile fuseseră stinse. Nici urmă de Oscar!

Pe palier, dădu peste Sam, care-şi trăgea pe umeri jacheta bleumarin.

— Oscar a dispărut!

— A ieşit cu Horace, îi aminti Sam.

— Nu, Horace e în bucătărie, s-a tolănit în coş. E un mister. 1

Sam rânji cu gura până la urechi.

— Probabil că Oscar s-a furişat până la birt.

— Ce idee!

— Nu-ţi face griji. E om în toată firea acum.

Lucy coborî în goană de la mansardă.

— Sunt gata, Elfrida! Avem nevoie de mărunţiş pentru chetă?

— Da, ai?

— Cincizeci de penny. E de ajuns?

— Sigur. Unde-i Carrie?

— Nu-i gata de plecare.

— Ei bine, noi două o să mergem, Lucy, ca să păstrăm patru locuri în biserică. Sam, o aştepţi pe Carrie şi vii împreună cu ea?

— Fireşte.

Elfrida şi Lucy porniră în goană spre parter şi, stând pe palier, Sam le auzi deschizând uşa şi trântind-o apoi cu putere.

Rămase nemişcat acolo, în casa pustie, aşteptând-o pe Carrie. Zgomote uşoare răzbăteau din dormitorul ei: sertare deschise, uşa de la dulap închisă brusc, foşnete de paşi. Avea răbdare. De-a lungul vieţii sale, Sam aşteptase nenumărate femei să apară, cocoţat pe scaunele înalte de baruri, stând în picioare în foaierele teatrelor, omorându-şi timpul într-un mic restaurant cu specific italian. Şi acum, în această casă care îi va aparţine într-o bună zi, o aştepta pe Carrie.

— Oh, Sam! Carrie ieşise în fine din cameră şi, dând cu ochii de el, se fâstâci oarecum. Mă aştepţi de mult? îmi pare rău! Nu-mi găseam eşarfa de mătase. Purta lodenul, căciula de blană neagră şi cizmele lungi, lucioase. Şi eşarfa de mătase, în irizaţii tremurătoare de trandafiriu şi albastru, şi-o înfăşurase graţios în jurul gâtului. Sam ştia că nu o văzuse nicicând atât de frumoasă ca acum. Unde-s Elfrida şi Lucy? Au plecat deja?

— Da, spuse Sam şi o cuprinse cu braţele pe după umeri, o trase mai aproape şi o sărută pe gură. Tânjise după acest

sărut păţimaş chiar din acea primă seară când Carrie îi deschise uşa şi se pomenise faţă-n faţă cu el, stând pe preşul pentru şters picioarele, în ninsoare. Sărutul înfocat se prelungi şi amândoi simţiră cum li se trezesc simţurile aţâţate în tot trupul. Când se desprinseră uşor din îmbrăţişare, Sam văzu că ea îi surâdea şăgalnic şi ochii negri îi luceau ca două mărgele de sticlă.

— Crăciun fericit! îi spuse el.

— Crăciun fericit, Sam! E timpul să mergem".

Elfrida şi Lucy traversară în grabă strada. Piaţa, luminată feeric de felinare, era înţesată de maşini şi oamenii se îndreptau puhoi către biserică. Era limpede că enoriaşii, conformându-se ritualului religios, se îmbulzeau să asiste la slujba divină de Crăciun. Glasurile umpleau cuprinsul piaţetei, sătenii de prin împrejurimi se întâmpinau cu urări, potrivindu-şi ritmul paşilor unii după alţii, croindu-şi drum spre biserică.

— Elfrida!

Se opriră în loc şi-i zăriră pe Rory, Tabitha şi Clodagh, care coborâseră panta abruptă de la casa parohială.

— Bună seara! Credeam că am sosit prea devreme. N-am văzut niciodată atâta mare de oameni.

— Ştiu, e uimitor, nu-i aşa? Tabitha purta haina de stofă ecosez de lână şi-şi înfuşurase în jurul gâtului un fular roşu. Aşa se întâmplă totdeauna. Oamenii vin de la mare depărtare... Singura problemă ę că ne confruntăm cu un necaz. Alistair Heggie, organistul, s-a îmbolnăvit de gripă şi deci n-o să avem parte de muzică adevărată.

Elfrida o privi îngrozită.

— Vrei să spui că o să cântăm colinde fără acompaniament? Nu se poate!

— Nu tocmai! Peter l-a sunat pe Bill Craft, de la televiziune, care ne-a sărit în ajutor. A adus un casetofon cu difuzoare încorporate şi o să ascultăm muzică înregistrată. Ştiu, nu se compară, dar tot e mai bine decât nimic.

— Oh, ce dezamăgire!... Sărmanul Peter!

— N-avem ce face. Hai să mergem, cu puţin noroc o să găsim o bancă liberă în biserică.

Mărşăluiră către porţile înalte, străbătură aleea ce ducea

spre, şirul de trepte şi spre uşile duble ale bisericii. În această seară, uşile stăteau larg deschise. Lumina din interior se revărsa peste pietrele de pavaj şi Elfrida auzi muzica înregistrată pe bandă magnetică. Un cor. Cântând colinde.

„Domnul să vă fericească

De toate relele să vă ferească".

Suna puţin metalic şi strident. Ca o melodie hârşâită pe o placă uzată de gramofon. Cu totul nepotrivit şi incongruent.

„Pentru. Iisus, Mântuitorul nostru..."

Se lăsă deodată tăcere. Fie casetofonul se stricase, fie cineva întrerupsese curentul electric.

Şi atunci începu. Orga răsună armonios, umplând biserică de acorduri grave, valuri de muzică revărsându-se tremurat în noapte, deşteptând în suflete fiori.

Elfrida rămase ţintuită locului. Se uită la Tabitha, ai cărei ochi larg deschişi păreau nevinovaţi. Preţ de câteva clipe, niciuna nu scoase o vorbă. Apoi Elfrida întrebă:

— L-a sunat Peter pe Oscar? Pe la unsprezece fără un sfert?

Tabitha ridică din umeri.

— Habar n-am. Haideţi copii, să vedem dacă găsim locuri.

Tabitha se întoarse şi alergă pe trepte, urmată îndeaproape de Rory, Clodagh şi Lucy.

După un timp, Elfrida intră în biserică. O întâmpină un bărbat cu barbă.

— Bună seara, doamnă Phipps, îi spuse şi-i întinse o carte cu cântece religioase. Elfrida o luă cu un gest automat, fără să-l privească sau să-i mulţumească. Păşea pe dalele de piatră şi observă că biserica se umpluse până la refuz de lume. Sunetele prelungi, jeluitoare ale orgii vibrau pierdute în imensitatea bisericii şi răspundeau în ecou în înaltul cupolei care se înălţa deasupra edificiului. Elfrida începu să meargă de-a lungul naosului.

O mână o atinse. Se opri brusc.

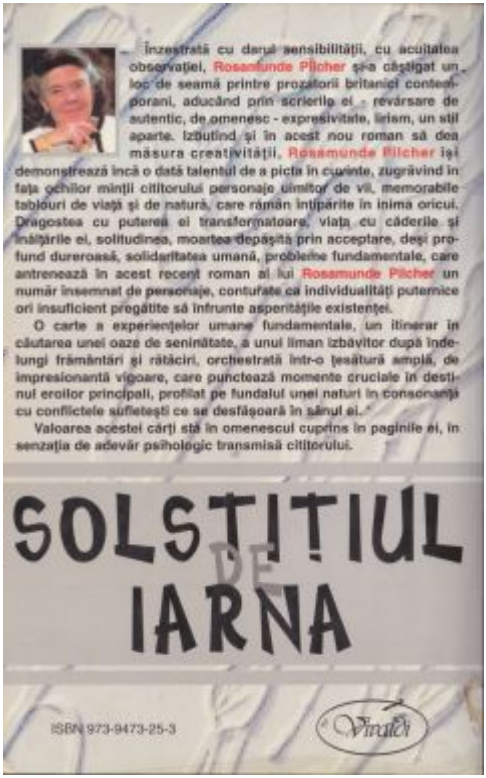
— Elfrida, aici! Era Lucy. Am păstrat locuri pentru tine, Sam şi Carrie.

Nu-i dădu atenţie. Nu se clinti din loc.

Bradul de Crăciun, bogat împodobit şi strălucind de

beculețe, trona în mijlocul transeptului, între amvon şi pupitrul de citit. Dincolo, lângă zidul dinspre nord al bisericii, tuburile orgii se avântau spre acoperişul boltit. Scaunul organistului era împrejmuit de un parapet de stejar, nu prea înalt, şi chipul lui nu putea fi văzut de mulțimea aşezată în strane. Dar Elfrida stătea în picioare. Un mic reflector, fixat în perete, îşi răsfrângea lumina pe creştetul lui şi Elfrida îi văzu limpede profilul şi claia de păr alb şi des, răsfirat peste frunte din pricina exuberanței interpretării. Apoi finalul simfoniei a noua de Beethoven, „Oda bucuriei.

Şi Oscar Blundell cântând cu toată pasiunea. Împăcat. Cu echilibrul regăsit. Întors de unde plecase. În locurile de care se simțea legat sufleteşte. Ajuns la limanul izbăvitor.

Înzestrată cu darul sensibilității, cu acuitatea observației, Rosamunde Pilcher şi-a câştigat un loc de seamă printre prozatorii britanici contemporani, aducând prin scrierile ei - revărsare de autentic, de omenesc - expresivitate, lirism, un stil aparte. Izbutind şi în acest nou roman să dea măsura creativității, Rosamunde Pilcher îşi demonstrează încă o dată talentul de a picta în cuvinte, zugrăvind în fața ochilor minții cititorului personaje uimitor de vii, memorabile tablouri de viață şi de natură, care rămân întipărite în inima oricui. Dragostea cu puterea ei transformatoare, viața cu căderile şi înălțările ei, solitudinea, moartea depăşită prin acceptare, deşi profund dureroasă, solidaritatea umană, problemele fundamentale, care antrenează în acest recent roman al lui Rosamunde Pilcher un număr însemnat de personaje, conturate ca individualități puternice ori insuficient pregătite să înfrunte asperitățile existenței.
O carte a experiențelor umane fundamentale, un itinerar în căutarea unei oaze de seninătate, a unui liman izbăvitor după îndelungi frământări şi rătăciri, orchestrată într-o țesătură amplă, de impresionantă vigoare, care punctează momente cruciale în destinul eroilor principali, profilat pe fundalul unei naturi în consonanță cu conflictele sufleteşti ce se desfăşoară în sânul ei.
Valoarea acestei cărți stă în omenescul cuprins în paginile ei, în senzația de adevăr psihologic transmisă cititorului.
SOLSTIȚIUL DE IARNA
ISBN 973-9473-25-3
Vinalex